

Giới thiệu The Khải Huyền

Truyện The Khải Huyền của tác giả Đăng Minh là một truyện đô thị kinh dị khá hay và độc đáo. Truyện kể về nhân vật “Tôi” - một sinh viên đại học năm cuối tại mảnh đất Sài Gòn.

“Rabs”, đây vốn là một loại vắc xin nhưng lại phát triển thành con bệnh dịch quái ác, chính nó đã biến hơn 70% dân số Việt Nam trở thành những thầy ma khát máu mất đi trí thức. Từ đó, những người còn sót lại phải dựa vào chiến đấu và trí tuệ để sinh tồn, phải đề phòng những nguy hiểm luôn rình rập xung quanh họ, không chỉ là những thầy ma, mà còn chính những đồng loại chưa nhiễm bệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: The Dailylife – Ngày tồn tại (1)

Khi mà nước cũng hết thì những cái chuyện đơn giản và bình thường hàng ngày như đi vệ sinh đến bây giờ cũng là cả một vấn đề lớn, nước không có mà uống thì lấy gì mà xả toilet. Tôi chỉ còn mấy hộp sữa có đường và mấy hộp nước cam, nhưng mấy thứ đó càng uống càng thấy khát, chỉ cảm hơi chứ sống dựa vào nó thì không được.

Mấy hôm nay trời âm u nên tôi không dám ra ngoài, thời tiết như thế này chúng nó không đồ ra đường tuy nhiên vẫn lẩn khuất trong các ngôi nhà và lắng nghe động tĩnh, chẳng may tên nào đói quá sẽ nhảy ra vồ lấy tôi rồi kéo vào trong.

Lang mang quên giới thiệu, Tôi 22 tuổi, từng là sinh viên và có lẽ là kẻ sống sót duy nhất còn lại ở Sài Gòn. Giờ là ngày nào của tháng 6 năm 2014 tôi cũng không biết. Đã có 1 con đại dịch tràn qua đây, mọi thứ cứ diễn ra như con lũ cuốn phăng tất cả, và có lẽ tôi là người duy nhất còn lại ở chốn Sài Gòn này.

Chúng nó nhìn thì giống nhưng thực ra chẳng phải zombie, zombie theo tôi hiểu là người người đã chết rồi nhưng vẫn đi lại được và ăn não người, không nói, không tư duy nhưng lũ này thì có. Họ mắc bệnh gì đó biến họ thành như điên dại, mắt đỏ ngầu lúc nào cũng long sòng sọc, miệng chảy dài lỏng tỏng da xanh ngoét, tay chân thì khô nứt lại vì thiếu dinh dưỡng. Hệ miễn dịch cũng đi tong vì thấy con nào con nấy bị thương thì lở loét hết cả ra, dòi bọ lổm ngổm. Nói chung thì bề ngoài cũng như zombie nhưng thực ra cũng vẫn là một thực thể sống. Chúng săn theo bầy, sống theo ổ thậm chí theo gia đình, con lớn kiếm ăn cho con bé, có điều không thấy chúng nói chuyện, chỉ tru tréo lên như động vật mà thôi.

Thứ duy nhất chúng nó sợ là ánh sáng nhưng phải sáng như mặt trời, nắng thật gắt. Lúc này bọn nó hình như bị lừa, không thấy được. Còn trời tù mù như sắp mưa thì bọn nó vẫn có thể ra ngoài được có điều không mạnh động được như trời tối. Tóm lại tôi quy cho bọn nó bị bệnh dại nhưng chưa chết mà thôi, ăn thì bọn nó ăn tất, có lần tôi thấy bọn nó ăn cả giấy các tông chắc vì đói quá, nhưng chủ yếu vẫn là người. Thịt tươi mà, một con thì nó xé ăn đủ no thôi, nạn nhân nếu sống cũng lây bệnh, còn một bầy thì chúng nó sẽ ăn không còn gì kể cả máu me cũng được liếm sạch sẽ.

Đôi khi đói quá bọn chúng sẽ ăn lẫn nhau, cái này tôi chưa tận mắt thấy nhưng đêm đêm chúng nó vẫn túa ra đường, nếu tìm không thấy ai chúng sẽ nhảy bổ vào nhau. Thỉnh thoảng tôi lại nghe vài tiếng tru tréo, thường là con này cắn con kia nên tru lên rồi nguyên một bầy xông vào xâu xé lẫn nhau. Sáng ngó ra thấy còn vài cái xương cẳng và xương sườn mỗi thứ một nơi. Cũng Không bầy nhảy cho lắm vì như tôi đã nói bọn chúng se dọn sạch sẽ.

Sống chung với lũ đã lâu, hiểu tập tính chúng nó là vậy nên tôi chỉ ra ngoài được ban ngày. Cách đây hai tháng thì tôi sống với hai thằng nữa, nhưng cả hai đều gặp chuyện chẳng may. Thằng Trung có lẽ may mắn hơn vì bị nhiễm bệnh rồi lên con, thỉnh thoảng vẫn thấy nó đi lang thang ở đầu đường lúc chập tối còn thằng Hùng thì bị ăn sạch không còn gì cả.

Giờ chỉ còn mình tôi trong nhà, mấy hộp đồ hộp và đồ uống đủ sống cho một thời gian nữa nhưng đã hết nước, cả tuần vừa rồi không nắng, tôi sợ không dám ra ngoài. Nhà có đèn bốn lầu, công chính là công sắt rồi tôi cửa kéo, thêm một lớp cửa kính cường lực nữa nên tôi không sợ chúng nó lao vô lúc ngủ, thường lúc cần đi ra đi vào tôi dùng thang dây vì mở cửa dễ tạo ra tiếng ồn, bọn chúng có thể dễ nghe thấy và đến tối sẽ đồ ra lưng xục. Vậy nên Tôi dùng thang dây, tay chân tôi nó vốn không nhanh nhẹn lắm nên leo trèo bất tiện, nếu đuổi theo Tôi sẽ cắt dây còn tôi mà mở cửa một bầy vài con ập vào thì vô phương chống đỡ.

Cách nhà 30m tôi có đậu sẵn chiếc bán tải bị bỏ lại của ông hàng xóm, thường thì leo xuống xong tôi phi tốt vô xe lái đi kiếm đồ vụn vặt, hôm nào trời thật nắng thì chạy lòng vòng xem có ai còn sống không nhưng thường chỉ là vô vọng.

Đường phố vắng tanh, xe máy xe hơi vút ngồn ngang trên đường, rồi cỏ cây cũng mọc um tùm các góc phố. Nhà nào khóa cửa thì thôi chứ không thì cũng không nên đứng ngoài nhìn vào, cái đó là ổ của tụi nó và sợ nhất là mấy con còn khỏe, nó có thể nhắm mắt nhảy ra quắp mình xong lòi vào trong. Khắp đường phố nào là xương xẩu da thịt, từng bãi máu qua thời gian đã đen kịt, mới đầu tôi còn sợ sau này có lần lại liều mạng lượm chiếc xương người chọi vô ổ tụi nó xong rồi bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: The Dailylife – Ngày tồn tại (2)

Vũ khí trên người tôi là một cây kiếm của Nhật dài chừng một mét nặng hai cân, 1 con dao đi rừng, một khẩu súng AK-47 của Liên xô, tôi cẩn thận dùng băng dính dán ngược hai băng đạn vào nhau để thay cho nhanh, ngoài ra đạn Tôi chỉ nhét 25-27 viên/ băng vì nhét nhiều để lâu không bắn sợ lò xo nó chùng. Sơ sơ trên người tầm chục ký khá là nặng. Hồi chưa có áo đựng đạn tôi phải nhét các băng đạn vào lưng quần không thoải mái cho lắm, sau qua cầu lạc bộ súng sơn mới nhét được cái áo dù hơi rộng nhưng cũng ra dáng 1 tý. Ban ngày có thể cầm súng bắn vô tư miễn sao bắn xa nhà tại vì tụi nó cũng khôn lắm, bắn từ sáng mà cả quận nó nghe là tụi nó kéo đến đông đặc. Ngược lại Ban đêm mà nổ súng thì cực kì nguy hiểm vì bọn chúng đông vô số kẻ.

Cây Kanata là Tôi lấy trong căn biệt thự của 1 ông chung đường, cây AK thì thấy lượm ở chỗ cầu kênh tẻ, cái chốt của mấy anh CSCĐ ở đó bị tụi nó hốt nên còn súng không ah, cái áo chống đạn cũng không còn. Có cả khiên với mũ nữa mà khiên không biết lấy làm gì, mũ thì dính máu và nặng quá Tôi không lượm. Mấy ông chống bạo động gì mà đạn AK mỗi anh 5 viên, súng lục thì toàn đạn cao su. Hồi sau tôi phải ra kho quân nhu của mấy ông mới lượm đủ đạn, mà hồi đó còn 2 thằng kia mới dám đi, giờ mà bắn hết chắc mang súng bỏ đi. Hồi vào kho có cả MP5 và shotgun của Tiệp khắc nhưng AK vẫn hơn cả, ít hóc đạn, bắn mạnh và xuyên còn MP5 tuy nhẹ nhưng chỉ tạch tạch như mèo so với cả đám lỗ nhỏ hàng chục con đang chạy tới, chúng không phải là zombie nên không cứ phải nhắm vào đầu, cứ nhắm vào nội tạng là được. Shotgun chỉ bắn tầm gần, nặng và đạn giới hạn nên tôi thường không đem theo.

Bắn giết bao nhiêu con rồi Tôi cũng không nhớ, gần thì Tôi dùng dao cận chiến xa thì bắn rồi chạy. Thường ban ngày tụi nó trốn, Tôi đi kiếm đồ ăn vô bắn chết hết như đi săn. Đêm tụi nó săn ngược lại mình vậy là công bằng.

Tụi nó Tôi chia làm 3 loại, loại 1 là mấy con to, đô con, còn khỏe thường là mới bị dịch, loại 1 này tụi nó chạy được, gặp chỉ có nước bắn chứ không tụi nó rượt dữ lắm và là mấy con đầu đàn. Loại 2 loại lâu bầu, dí mình thì không lại nhưng mà tụi nó làm 1 đám quây mình lại cũng khá là căng, tụi này chậm hơn, chạy cả bạch cả bạch. Loại cuối là mấy con què quặt tong teo và tụi con nít, tụi này thường được 2 tụi kia nuôi vì không còn khả năng kiếm ăn.

Quay lại tình trạng ban đầu, Tôi tính chiều nay nắng thì ra ngoài kiếm nước vì khát quá rồi nhưng chắc không được, đợi tới mai thì kiểu gì cũng phải ra. Khô nổi nước ngoài siêu thị đã hết giờ chỉ có lù ở tiệm tạp hóa hay nhà dân mới có. Hồi trước còn 3 thằng, thay nhau đu lên bể nước hàng xóm mà lấy, giờ còn 1 mình Tôi không dám đu với lại bể nước quanh khu vực cũng bị tụi Tôi hút sạch rồi. Quên nói là Tôi ở quận 7, gần cầu kênh tẻ với siêu thị lotte.

Khu này là khu bàn cờ, năm chục mét có 1 cái ngã tư, có chuyện gì dễ chạy mà tụi nó không vây được. Chứ ở mấy chỗ khác, tụi nó bịt 2 đầu chỉ có chết.

Miệng khô quá, môi nê ra muốn giứt từng mảng xuống cũng được, trời Sài Gòn không nắng nhưng hứng hực gió Lào, bức bối không thể nào chịu được. Giá mà được tắm, giá mà có máy lạnh, giá mà có nước mát. Trời ơi, những thứ mà trước đây quá đơn giản thì bây giờ lại là 1 sự khát khao và thèm muốn hơn bao giờ hết. 1 mình Tôi trong phòng, cánh cửa mở hờ không đem được bao nhiêu ánh sáng. Tôi nằm ngửa trên đệm, duỗi thẳng tay chân và nhắm mắt, mồ hôi rít rít trên da thịt và chua ngoét, đầu óc u u. Tôi thường nhắm mắt rồi suy nghĩ, theo dòng suy nghĩ sẽ hiện ra bao nhiêu là hình ảnh là đồ ăn, nước uống là bờ biển là món bánh xèo là ly cà phê, là bất kỳ cái gì tôi muốn. Tôi cố nhớ lại từng chi tiết của 1 cuộc sống hàng ngày, thức dậy, ăn sáng rồi đi học, đi chơi nhưng tuyệt đối tôi không muốn nhớ tới ai cả. Gia đình, bạn bè ... mất hết rồi. ... tôi không muốn nhớ.

Tôi cứ nằm như thế, giờ này qua giờ khác, thỉnh thoảng tôi cử động cái tay 1 chút, để chắc rằng mình còn sống và vì tôi không muốn mở mắt, mở mắt sẽ chỉ thấy 1 cái trần nhà trống trơn cuốn đi hết những dòng suy nghĩ. Cô đơn, lạc lõng, buồn, sợ hãi, lo âu, những gì tột đỉnh đau khổ của 1 con người. Có lần tôi kê súng vào họng nhưng không bóp cò được, không thể được. Cũng có lần tôi chờ chúng nó tới, 5 bước, 3 bước, tôi mong nó nhảy lên vô lấy tôi nhưng không, tất cả như 1 phản xạ ... tôi siết cò. Thứ quý giá nhất tôi có là giấc ngủ, nhắm mắt lại, thời gian cứ trôi đi và tôi không biết gì hết, đôi khi tôi còn được mơ, mơ về với gia đình, được ăn cơm, được chơi với cháu trai cháu gái, tôi muốn ngủ, bao nhiêu cũng được, ngủ cho đến ngày cuộc đời này được cứu rồi.

Nhưng cái gì rồi cũng quen, con người rồi cũng sẽ phải sống. Tôi có thời gian suy nghĩ và chiêm nghiệm, tôi định nghĩa được bao nhiêu là thứ bao nhiêu là nguyên tắc, tôi như 1 triết gia, tôi thấy nhiều điều tôi chưa thấy và có lẽ nếu trở về như cũ tôi sẽ làm được gì đó thật lớn lao. Ngoài ngủ, việc ra ngoài cũng đầy thú vị, nó như 1 cuộc đi săn và tôi là người thợ săn nhưng cũng có cảm giác bị săn, 1 cái gì đó rất mạo hiểm nhưng hấp dẫn. Vào hay không vào, có hay không có, lấy hay không lấy, những quyết định có thể rất táo bạo rồi hà hê hoặc hồi không kịp. Nhưng sống tới ngày hôm nay thì tôi không phải là 1 kẻ táo bạo.

Tôi có 1 nguyên tắc để giữ mình sống đó là tính 3 bước tức là làm chuyện đó phải tính toán, nếu không được thì phải trả giá như thế nào, bước thứ 2 là phải có giải pháp dự phòng, và nếu plan B không được thì cần có plan C.

Cuộc sống ở đây không như phim, tôi không ngu mà thờ đầu vào 1 cái shop & go tôi đến như mực với đầy máu vương vãi để đổi lấy vài lon nước hay bịch bimbim, không bao giờ. Tôi thả cho nó “sáng nhất Sài Gòn” rồi vào lượm một vài thứ còn sót lại còn hơn liều mạng. Phim cần kịch tính, cần thốt tim, cần hồi hộp. Tôi là thằng chó chết duy nhất còn sống ở SÀI GÒN thì cần gì phải thể hiện?

Đôi khi đói quá đầu gối cũng phải bò, cũng cần chút xíu mạo hiểm và quyết đoán như bây giờ. Tôi còn gạo nhưng không thể nấu nó với nước Vfresh được, tôi cần nước. 3h24 nếu tôi ra ngoài thì còn khoản 2 tiếng trước khi tắt nắng, hoặc hôm nay sẽ ăn mì gói sống. Quyết đoán nào

Quyết đoán nào...

Được rồi, tôi sẽ ra ngoài. Nhưng đi đâu, nước ở đâu? cái Lotte mart gần nhà đã sạch nước, các tiệm tạp hóa cũng vậy. Chỉ có 2 cách là xô cửa vào nhà

dân tìm bình nước còn sót hoặc tìm tiệm tạp hóa bên Q4. Gần mà chắc, thời gian không có nhiều tôi sẽ tìm nước trong nhà.

Tạm mô tả về tôi, như 1 thằng điên loạn ở Syria linh kinh đủ thứ, giày boots, quần jeans, áo thun và áo chứa đạn. Tôi cao 1m78 và nặng 60 ký lô, 6 mét, sức bền 2 cây số với đủ phụ tùng và 4km nếu không có phụ tùng. Quần áo càng gọn càng tốt, áo tay dài sẽ khiến nó chụp lấy bạn dễ hơn, kể cả đầu tóc càng trực càng tốt nhưng bao tay là phải có, đâm vào nó bị xước tay là chết vì virus lây qua đường máu và dài.

Leo lên sân thượng, đo góc mặt trời để tính thời gian trời tối, trừ hao 30p. “Đêm tháng năm chưa nằm đã sáng, ngày tháng mười chưa cười đã tối”, cách chính xác nhất để biết bao giờ trời tối là coi mặt trời nằm ở đâu chứ không phải là đồng hồ. Nhìn xuống đường thấy trống, tôi đu thang xuống và leo lên xe. Làm việc khoa học cũng là cách giữ cho tôi sống, các khu tôi đã kiểm tra và sục xạo được gạch bỏ trên bản đồ, tôi cần đi qua khu Huỳnh Tấn Phát để kiểm nước. Nhà được khóa ngoài là nhà bị chủ bỏ đi, không có ai, không vào nhà ông vì nhà ông chỉ có 1 đường vào, bị bịt coi như chết, tôi thường lựa biệt thự nhà có sân vườn. Thường phải có cửa kính, 2-3 phút đạn là có thể vọt ra. Lái xe hơi, mẹ ơi điều mà trước đây năm mơ tôi mới được thấy giờ thì tôi có thể tới salon auto 1 thùng xăng và lựa chiếc nào tôi thích.

Nhưng tôi cần thứ gì để giữ mình sống nhiều hơn, đây là chiếc Triton 2 cầu, thùng sau để vừa 1 chiếc xe máy, xe được độ chế vài tấm thép chịu lực, có thêm tôi kéo, xích cứu hộ,. Tất nhiên là tôi không dùng nó để cứu hộ ai hay để ai cứu mà để phá cửa. Thùng sau xe là chiếc Ducati monster, như tôi đã nói, làm cái gì cũng có plan B, tất nhiên chiếc Triton bị lủng lốp thì tôi cần phải có cái gì để về nhà, có lần xe cán đinh ở Nguyễn Văn Linh, nếu chạy bộ về nhà thì thân tôi có lẽ giờ đã thành đồng máu me nào đó trên đường.

Lái xe vòng vèo qua đủ thứ ngồn ngang trên đường từ xe hơi, xe máy đến cả những thứ không hiểu trong con hoang loạn người ta lôi ra làm gì như giường chiếu và cả bàn ghế. Đến khu biệt thự, tôi đi chậm chậm, tôi cần tìm 1 căn càng to càng tốt, nhà của những người giàu lúc nào cũng thú vị hơn cả. Đây rồi, có 1 căn màu trắng, lên lát gạch đỏ, khóa ngoài, tôi luôn thích màu trắng, dừng xe, móc tôi vào cửa, leo lên xe de sát cửa rồi lấy đà kéo phăng chúng đi. Tiếng xích và cửa sắt đồ loảng xoảng nhức óc, tôi xuống xe, lên đạn rồi tiếng vào. Cửa chính là cửa gỗ, kê nòng vào ổ khóa, nhắm mắt, bắn 2 phát. Mảnh gỗ văng khắp người, lúc còn nhiều lựu đạn thì tôi thích giật lựu đạn hơn nhưng cái gì vui đến lúc cũng phải hết.

Tiếng cửa gỗ lâu ngày kéo kẹt nghe rộn người, trước khi tiến vào bất kỳ đâu phải kiểm tra 3 thứ, 1 là nền phải bụi bặm chứng tỏ không ai đi lại, hai là phải có ánh sáng, ba là phải có trên 2 đường thoát ra. Đây là 1 căn nhà đẹp, toan đồ gỗ cao cấp, cái TV led 50 inch mỏng như lá lúa vậy, nền đầy bụi và căn nhà khá sáng nên tôi yên tâm nhưng không thấy đường ra thứ 2.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: The Dailylife – Ngày tồn tại (3)

Tới đây rồi đành liều vậy, qua phòng khách là tới ngay căn bếp. có 1 bình Lavie 19l còn hơn phân nửa, tôi đã thấy nhưng chưa vào ngay được, vì không quan sát được toàn bộ gian bếp, đưa súng lên tôi bước vào. Cái khoảnh khắc lướt qua cạnh tường để nhìn vào 1 căn phòng luôn khiến tôi thót tim nhất, cò súng được siết tới mức chỉ cần kéo nhẹ là nó sẽ kéo 1 tràng khiến cho bất cứ cái gì đang nhảy bộ vào sẽ văng ra lại, im ắng đến mức tôi nghe được mạch trên 2 thái dương, hít 1 hơi tôi đưa đầu vào

.....Phù. không có ai, tôi thờ phào rồi bụng bình nước lên dốc ngược vào họng cho đã khát, rồi cả rưới lên đầu cho trôi đi cái mùi chua ngoét, nhưng 1 bình thì chưa đủ. Tôi vịn vôi bếp, mở tủ lạnh. Không có nước. Mẹ! không có nước, đảo 1 vòng trong nhà vẫn không có gì, tủ lạnh toàn đồ mốc meo và thối vô cùng, tủ bếp chỉ còn lại mấy thứ gia vị linh tinh để nấu ăn. Lôi bình nước ra salon tôi ngồi phết xuống, còn 1 tiếng đồng hồ.

Nên ra xe đi về hay tìm căn thứ 2? Căn thứ 2, tôi nghĩ...

Quăng bình nước lên thùng xe, tháo băng đạn, kéo khóa nòng để văng viên trong nòng ra, lên xe và đề máy vô tình tôi nhìn vào kính hậu để chuẩn bị để ra chợt thấy con đường đầy cỏ lấp bên cạnh căn nhà, “bể bơi”, tôi nghĩ...”nhà rộng như vậy phải có bể bơi”.

Hăm hở tôi trèo xuống, lại lên đạn tiến vào, mấy cây chuối cảnh che tán làm con đường khá tối và u ám như vào cõi chết vậy, bình tĩnh đưa súng lên và bước tới, 1 bước, 2 bước tôi đã thấy thêm bể, thêm 1 bước cả 1 cái bể bơi 30m2 lộ ra trước mặt. có điều nước xanh lè màu tảo. Kệ nó! có còn hơn không. Tôi quay lại xe xách can để mức nước. vì khuất tầm nhìn nên tôi phải gài “dây báo động” ở cổng rồi mới quay vào. Dây báo động là 1 sợi dây 5 mét bằng thép, trên có buộc 3 lon sữa bò bỏ sỏi, khi vịn bắt đắc dĩ vào vào chỗ nào chỉ có 1 đường ra thì phải gài dây báo động để chúng có tiến vào bị hậu thì nghe tiếng còn quay ra bắn trả cho kịp. Mức 4 can 30lít xách ra thì trời vừa sẩm tối, nhưng mà nước có xài được không, mùi hơi tanh nhưng tôi muốn kiểm tra liệu còn có gì dưới bể? có cây sáo vót lá tôi chọc xuống ngoáy vài vòng, on trời, chẳng có gì dưới đó vì thỉnh thoảng vài cái xác chết chìm ở đâu đó nổi lên cũng không có gì lạ.

Yên tâm quay ra xe, tháo dây “báo động” và thay bằng dây “bảo hành”. Dây bảo hành chỉ là sợi dây dù, cột chắn ngang cửa ra vào những nơi tôi sẽ trở lại vài vòng để chắc chắn lần sau quay lại sẽ không có “tàu lạ” ở trong đó, nếu dây đã đứt coi như có “Tàu lạ”. Lại lên xe, tháo đạn trong nòng, lái về. Vừa về tới cũng là lúc trời tối, 4 can x 30 lít là 120 lít tức hơn 1 tạ 2.

Vác lên thang dây chỉ có nước treo họng. Tôi lôi chúng sên sệt từ xe về nhà rồi quăng đó, chỉ đem bình lavie lên nhà, mấy cái can nước sáng mai mở cửa sát ra lấy chưa muộn.

Leo lên, tháo đồ, tắm cái khăn ướt và lau sơ, ôi mẹ ơi mát quá. Lại nằm ngửa ra, nhắm mắt và hài lòng, có điều cái bụng cho tôi hài lòng không lâu. Mò

xuống bếp, nước hiếm nên tôi có thể tạm bỏ qua màn vo gạo, lương thực không phải là mối lo quá lớn vì 1 bao gạo có thể ăn hàng tháng trời và gạo thì ẽ hễ khắp nơi và vô cùng dễ kiếm thêm nữa nó lại không hư, nước mắm cũng vậy. Tôi có bếp và bình gas, 3 bình là đăng khác nên chuyện nấu nướng không quá khó chỉ có điều tôi thèm đồ tươi, thèm bát canh rau muống, thèm miếng thịt bò tái. Giờ ăn chỉ để sống, thường tôi ăn với đồ hộp hoặc com trộn mấy hũ sốt BBQ, miệng khô khốc uống nước cho trôi vậy.

Lại xong bữa tối, giờ từ kẻ đi săn tôi trở thành bị săn, buổi tối thú vui duy nhất là ôm mềm lên sân thượng nằm. Tôi sẽ kể về 1 buổi tối của tôi, đêm nay có trăng nên tôi cần phải trằm mềm nếu không chúng sẽ thấy đáng người và hò nhau bu lại, tôi nằm rạp xuống nền gạch còn ấm nóng bởi cái nắng Sài Gòn. Mất trời tắt hẳn, chúng túa ra ngoài, 1 vài con rồi cả đám, lơ lửng, đi khắp khiêng, con đứng, con ngồi, con lết lết từng bước. Chúng cứ đi mà chẳng biết đi về đâu, đôi khi tôi còn thấy chúng đáng thương, có cả những con mẹ lồi sênh sếch đưa con của mình hay ôm lấy xác chúng nó. Những con khỏe hơn hay đói ăn thì sục sạo, nhìn vào từng nhà, cào tay vào cửa với 1 cái hy vọng nào đó cánh cửa sẽ đổ sập. Trăng sáng, Sài Gòn hoa lệ trước đây giờ không 1 ánh đèn, tôi mong 1 ánh sáng le lói ở đâu đó để biết rằng mình không 1 mình nhưng chỉ là hy vọng, trên này như 1 đài quan sát của tôi, tôi có 1 cây đèn laser 3wat để hy vọng nếu có ánh sáng sẽ rơi về hướng đó để liên lạc và cả 1 đồng còi cùng chai xăng. Giống như Robinson trên đảo hoang vậy, tôi sẽ đốt chúng nếu thấy mấy bay, nhưng xui xẻo là đồng còi đã mục ruỗng mà chưa 1 lần được sáng lên.

Tôi nằm mãi, suy nghĩ mông lung mãi có khi thiếp đi khi nào không hay. Nhưng hôm nay thì không, tôi cần đặt cho bọn chúng 1 cái tên, thực lòng dù họ đã mất hết tính người nhưng tôi vẫn ái ngại khi gọi họ là “chúng”. 1 Cái tên gì đó như 1 căn bệnh, tiếng anh bệnh dại là Rabies nên tôi sẽ gọi họ như vậy “Rab”. Bọn “Rab”, già trẻ lớn bé, không chừa 1 ai, dù mọi thành phần từ những tay đại gia vòng vàng còn xúng xính, đồng hồ rolex sáng chói cho tới mấy cô nàng hot girl đầm váy rách nát miệng đầy máu, giàu mà làm gì giờ cũng ngáo ngơ cả mà thôi. Tội nhất là mấy đứa con nít, có đứa không còn nguyên hình hài, lê lét bênh vệ đường chờ chết, có buổi sáng tôi xuống đường thấy 1 đứa bị ăn nát 2 chân, đang cố bò vào mái hiên nhà để tránh ánh sáng thiêu đốt. Nó bắt lức, 2 tay cào rết trên mặt đường tóe máu, tôi tiến lại nhưng vì mất đã lòa bởi mặt trời nên nó không thấy và vẫn gào thét trườn đi. Nó tầm 9-10 tuổi, 1 đứa con trai, đáng lẽ tôi nên cho nó 1 phát súng ân huệ, để giải thoát cho nó, tôi kê súng lên đầu nó vẫn không biết cứ trườn đi. Đang định kéo cò thì tôi thấy trong túi quần nó lòi ra 1 tờ giấy, tôi lấy ra đọc mấy dòng chữ viết vội:

“Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Tôi Nguyễn Thị Hằng vắng số không còn sống được bao lâu để lại con trai tôi Hoàng Tuấn Anh sinh ngày 23/4/2004, Lạy ông đi qua bà đi lại đại từ đại bi cứu mạng cháu, cứu cháu qua khỏi con bị cực. Gia đình tôi có tài sản giấu ở Két sắt trong nhà đủ cho ông bà chú bác sung túc, ngàn lạy ông bà, vạn lạy ông bà cứu cháu, cháu sẽ chỉ chỗ lấy tài sản

Mô Phật”

Đọc xong tờ giấy mà lòng đau như cắt, tôi quay lại xe lấy miếng bọt biển phủ trên chiếc xe máy ra che cho nó, thoát khỏi ánh nắng thẳng bết đau đớn và nằm yên. Không thể làm gì hơn, tôi bỏ đi.

Dù đã bắn giết không biết bao nhiêu Rab tôi vẫn hạn chế nhất có thể, vì họ chỉ bị bệnh mà thôi, tôi vẫn hy vọng họ có thể trở lại bình thường hoặc tự khỏi bệnh. Thường thì tôi bắn vào chân chó họ ngã quỵ xuống nhưng nếu đông quá thì vẫn phải cứu mạng mình trước.

Đêm Sài Gòn có chút gió mát, tôi úp người lại kê 2 tay làm gối và nhìn xuống, dưới kia họ vẫn đi lại, lừng sục, tôi lồi ống nhòm ra quan sát. Đêm nào cũng vậy nên tôi cũng nhận ra nhiều “người quen”, tôi cũng đặt tên cho họ, Hải Anh Hot girl chẳng hạn, dù đã biến thành thứ sống dở chết dở nhưng cô ta vẫn đẹp 1 cách không chối từ được, hôm nay Hải Anh có vẻ yếu hơn mọi ngày, chỉ ngồi ở vệ đường nhìn qua nhìn lại coi bộ chờ thời. Hải Anh có lẽ 20t, áo crop top màu trắng thể hiện được những gì cần thể hiện và quần short jean, tóc vàng hoe. “Phải chi em ấy không bị bệnh” lúc nào thấy Hải Anh tôi cũng đều nghĩ như vậy rồi phì cười. Tối nay tôi còn thấy có cái Bảo Lữ Đan, thằng cha đồ con to khỏe xăm đầy mình, lúc nào cũng chạy tới chạy lui lừng sục khắp mọi nơi, có lần hẳn lòi đầu về được 1 cái chân giò rồi 1 mình “chiến” hết với lũ còn lại, xem bọn họ cấn xe lẫn nhau cũng là 1 thú vui. Chút gì đó tính người vẫn còn nên họ cũng vỗ ngực, tru tréo như hàng tôm hàng cá rồi mới lao vào nhau, tôi luôn thích màn dạo đầu này nhất.

Mãi cũng hơn 9h tối, tôi quay vào đi ngủ. Trong phòng có nệm, có bàn ghế, thùng đạn và mấy hộp nước, có toilet trong phòng mà chỉ dùng để đánh răng rửa mặt. Phòng chỉ có cửa sổ thông với giếng trời, hôm nào đọc sách thì tôi dùng đèn tuýp thấp bằng ac-quy, còn không tôi đốt đèn cồn, khi nào hết tự tắt. Đèn cồn không sáng, chỉ le lói nên không làm chói mắt. Cởi hết quần áo tôi leo lên giường, lúc nào cũng 1 thân mình, lúc nào cũng suy nghĩ nên tôi không muốn suy nghĩ nữa. Có bao giờ bạn tự hỏi, không phải đi học, không có internet, không có TV thì bạn làm gì hết 1 ngày? Cũng chẳng có ai để gặp. Tôi thì phải kiếm việc để làm, lập kế hoạch, tập thể lực, lau chùi nhà cửa súng đạn, mài kiếm, giặt quần áo, cạo râu, tỉa lông mày, trời ạ có hàng tá thứ bạn phải làm vì quá buồn chán, những thứ trước đây bạn chưa hề làm. Có lần tôi lòi về được 1 đồng màu về, cũng tô tô vẽ vẽ với hy vọng khi con người trở lại thời hoàng kim nó sẽ nằm trong 1 bảo tàng nào đó với danh nghĩa là bức họa ra đời trong một giai đoạn tăm tối của loài người.

Cuộc sống cứ như vậy, ra ngoài, lo ăn, lo uống, rồi làm đủ thứ trò. Tôi rất tinh tươm sạch sẽ, không như những gì mọi người đang nghĩ vì chăm sóc bản thân cũng là 1 cách giết thời gian mà. Đôi khi tôi ước có 1 người bạn, ngồi đó thôi, không cần nói gì cũng được, ngồi đó chỉ để tôi thấy không còn cô độc, để tôi quan tâm chăm sóc, để đồng hành bên cạnh ghế lái. Tất nhiên tôi đã từng có bạn đồng hành nhưng họ “đi” cả rồi.

Thời gian rảnh rỗi khá nhiều nên tôi cũng có những kế hoạch lớn, tôi định rời thành phố, biết đâu ở bên kia con người ta vẫn khỏe mạnh, có những trại tập trung, có quân đội bảo vệ. Cả nước Việt Nam này hơn 90tr dân, phải có ai đó còn sống, phải có những con người như tôi chứ. Tôi đã chuẩn bị tập trung đạn dược, chuẩn bị phương tiện nhưng như tôi đã nói, tôi không phải là kẻ mạo hiểm. Tôi cần người đi với mình, lỡ độ đường xe hư hay bị nhóm khác phục kích cũng có nước bỏ mạng, vì vậy nên kế hoạch tới đây đành bết tắc

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: The beginning – Sự bắt đầu (1)

9 tháng trước

Sài Gòn những ngày cuối tháng 11, nắng – nóng, oi ả và ồn ào như bản chất vốn có của nó. Người ta vẫn cứ đi đi lại lại, vẫn cứ sống như bao nhiêu năm nay, họ có biết đâu đó là những ngày cuối cùng. Hôm đó tôi về nhà, trên wall facebook xuất hiện đường link của thằng bạn share lên từ BBC “HIV Antivirus has founded” ... “không sớm thì muộn” tôi nghĩ...

Click vào link, những nhà khoa học ở ĐH nào đó đã tìm ra antivirus, HIV là virus di truyền từ khi sang người, gây suy giảm hệ miễn dịch lây qua máu và đường tình dục là chủ yếu. Bao nhiêu năm qua người ta không tìm được cách diệt nó vì cơ chế sinh sôi quá thông minh đó là sống dựa vào bạch cầu. Người ta mới chỉ tìm ra cách làm chậm quá trình chứ chưa tìm ra vaccin cho tới ngày nay. Các nhà khoa học này không tìm cách diệt nó mà làm tiến hóa nó, biến chúng sang 1 dạng khác rồi cấy ngược vào máu người bệnh, biến thể này sẽ giành ăn với loại virus cũ và loại bỏ chúng, biến thể này “được cho là vô hại”. Thế là thuốc chống HIV ra đời, 2 tuýp, 1 xanh - 1 đỏ, người nào đã nhiễm bệnh thì chích tuýp đỏ trước, 3 ngày sau chích tuýp xanh. Ai không bị bệnh chỉ cần chích tuýp xanh để phòng bệnh. Ông trời ông Johnny Cooper, công thức chế biến được phân phát miễn phí cho các tập đoàn được và được chính phủ mua về phân phát, nhờ công lao ấy người ta đã định tạc tượng ông ta bên cạnh tượng Nữ Thần Tự Do ở New York.

Cả thế giới hồ hởi tung hô 1 thành tựu của thế kỷ 21 mà bao nhiêu năm nay người ta làm không được, cứu sống cả trăm triệu người và bảo vệ cả tỉ người. Các tập đoàn đa quốc gia sản xuất ào ạt, những nước giàu như Mỹ và châu Âu phân phát free như kẹo mút trên đường. Chính phủ Việt Nam cũng nhập và sản xuất, 50k/ tuýp, chỉ cần đè lên da và ấn mạnh trong 3 giây, áp xuất nên sẽ đẩy 2ml vaccin vào thẳng trong máu. Căn bệnh ngày trước người ta sợ còn hơn hủi thì nay cũng chỉ như bệnh cảm cúm. Thế là người người nhà nhà mua về dùng. Các cơ quan nhà nước như Công An, Hải quan, thuế vụ được phát miễn phí, Tờ báo cuối cùng tôi đọc ghi rõ “12 triệu liều vaccin chống HIV đã được phân phát”. Trời ạ, 12 triệu!

Nạn nhân đầu tiên là ở Mỹ, ban đầu người ta lấp liếm, người ta gán cho nó là 1 loại bệnh cúm gì đó mới mẻ như kiểu H5N1 hay H3N9 gì đó đó. Chính trị mà, dân ngu thì biết gì được chứ, thế rồi ít lâu sau đại dịch bắt đầu trên cả thế giới và không thể nào kiềm chế được bởi cái kiểu bùng nổ thông tin này.

Hôm đó là 1 buổi chiều thứ 7, tôi đang trong phòng gym thì nghe tiếng xe đồ, 1 ông trạc 40 tuổi lái chiếc Air Blade màu đen đỏ vật vào lề. Người ta xúm xít lại coi vì ông này nằm vật ra, tay chân co quắp lại, le lưỡi ra rồi co giật liên hồi, miệng thì sùi bọt mép còn mắt thì trợn trắng lên. Người thì bảo giật kinh phong, người thì bảo trúng gió, họ hò nhau khiến ông ta lên xe chở đi bệnh viện. Tôi cũng lại phụ 1 tay, vừa kẹp 3 xong thì ông ấy quắp tay ôm lấy anh cầm lái rồi cắn vào cổ không thương tiếc. Mọi người bắt đầu la hét và tản ra, mấy anh chung phòng Gym nhảy vào lôi ông ta ra cũng bị cắn và cào cấu. Máu đỏ lòe cả 1 khoản đường, cho tới khi có người đem đầu ra tắm mền trùm ông ta lại rồi thay nhau đè lên mới yên.

Công An tới, họ còng ông ấy lại cột miệng rồi lôi lên xe chở đi. Và không chỉ 1, những ngày tiếp theo hằng trăm vụ liên tiếp xảy ra, mấy tờ báo lá cải thì giật tít liên hồi, dân chúng thì hoảng loạn. Bắt đầu có những dòng người rời thành phố, các trung tâm thương mại và mua sắm bị bủa vây đông nghẹt, họ mua xăng, lương thực, nước uống tất cả những gì có thể ăn được và uống được. Tôi gọi giai đoạn này là trật tự vì ít ra con người ta “Vẫn là con người”, lực lượng cảnh sát thì trải dài ở khắp nơi chờ chục có người lên con liên nhảy vào dùng roi điện kiềm chế rồi trời lại, sau đó Bắt đầu có lệnh cách ly..

“Mọi người chú ý! những người đã từng dùng vaccin chống HIV có biểu hiện lạ cần được cách ly bằng cách tới các trung tâm y tế và an ninh gần nhất...”

Mấy chiếc xe thùng bắt loa cứ chạy đi chạy lại giữa các con phố, cũng có người đến bệnh viện, vừa có biểu hiện họ sẽ được tiêm cho thuốc an thần và chuyển vào khu cách ly.

Nhưng không thể nào mà gom hết lại được, 12 triệu liều...

Bạn có muốn đem vợ chồng, con cái, cha mẹ mình đem đi cách ly? Không! không để gì người ta làm điều đó, thế là họ nhốt người thân của mình trong nhà cho tới khi bị cấm bởi chính những người đó. Lực lượng cảnh sát cũng bắt đầu “lên con”, họ ngã vật ra giữa ngã tư đường hay trước siêu thị làm cho hàng ngàn con mắt sợ hãi đến cuộn loạn, sự sụp đổ của những luật pháp cuối cùng.

Sang đến ngày thứ 4, con số người “lên con” đã quá nhiều và không thể cách ly được nữa. Chính phủ chuyển sang cách ly vùng, khu vực các quận và cửa ngõ ra vào Thành Phố bị khóa chặt, hàng rào lô cốt được dựng lên bởi cảnh sát, không phận bị khóa, không có chiếc máy bay nào cất cánh trừ mấy chiếc MI-8 và UH-1 của quân đội bay vòng vòng. Đã có tiếng súng đi đùng trong thành phố, tối hôm đó bạo loạn xảy ra.

Dòng người ở trong cứ ngỡ mình là khu cách ly nên đòi ra ngoài, dòng người ở ngoài thì lại nghĩ ở trong là khu an toàn, họ bỗng bẻ lái kéo con cái xô đẩy cho bằng được để qua hàng rào. Giữa những đám đông có những người “lên con” cắn xé, trong cơn sợ hãi họ lần tới hàng rào mặc cho súng nổ.

Ngồi ở nhà tôi nhìn ra cầu Kênh Tẻ, cảnh sát 2 bên cầu cứ bắn cho đến khi bị dồn lên giữa cầu, thế rồi chết hết, bị đâm chết, cắn chết và đánh chết. Sài Gòn từ đó đã chết.

Vậy trong lúc đó tôi làm gì? Tôi thuê căn nhà trọ này với 2 đứa học chung trường, 1 đứa tên Hùng 1 đứa tên Trung đều quê Vũng Tàu, riêng tôi quê Buôn Ma Thuột. Sinh viên mà, lo ăn lo mặc chứ bệnh hoạn khi nào tới hãy lo, dù có nhiễm đi chăng nữa cũng chữa được thì việc gì phải vội, 3 tháng chúng tôi không ai dùng vaccin.

Từ cái hôm thấy nạn nhân đầu tiên lên con trước phòng gym tôi đã ra cây ATM rút hết tiền để mua lương thực vì tôi không lạ gì với mấy cảnh tượng này trên Phim Ảnh, điện thoại và internet vẫn dùng được. Tôi gọi về nhà, Mẹ bảo Ba Mẹ không có dùng vaccin và trên này mọi thứ vẫn bình thường làm tôi an tâm phần nào. Tôi đã định về nhưng nhần nhá vì tôi nghĩ chắc chỉ có vài trường hợp thiểu số bị phản tác dụng, tôi đâu có ngờ con số đó là 100%. 2 tháng kia thì cũng hăm he đất xe ra đòi chạy về nhà nhưng kẹt xe hàng trăm km thì về kiểu gì.

Rồi mất điện, mất sóng điện thoại. 1 tháng không ưa mạo hiểm và biết chắc mình không nhiễm bệnh nên tôi không ra ngoài, thuyết phục 2 thằng còn lại

khóa chặt cửa và chờ đợi.

Giữa cái nắng tháng 11, lửa khói mịt mù khắp thành phố, luật pháp đã sụp đổ, dòng người hôi của và tranh giành nhu yếu phẩm kéo nhau đi khắp nơi, còn về đêm những con rab đi thành từng bầy tủa ra đường rượt đuổi họ như những bầy sói. Chúng tôi đứng trên sân thượng chứng kiến những cảnh tượng kinh hãi chưa 1 lần thấy trong đời, nhưng tiếng hét thất thanh, những tiếng tru kéo dài suốt cả ngày. Khai Huyền là đây, con người cắn giết lẫn nhau theo 1 cách tàn bạo chưa từng có.

Chúng tôi chỉ có thể đứng đó nhìn, tôi đã thấy có những người đập cửa treo cổng tìm chốn trú thân nhưng bọn rab quá đông, có 1 lần 1 cô đập cửa hét lên “cứu tôi với!” tôi vừa chạy xuống định mở cửa thì cô ấy chỉ còn là 1 vũng máu giữa hàng chục con rab. Ban ngày những con người còn cầm cự được lại ra ngoài và họ cũng hành xử không khác gì những con rab kia, họ chém giết lẫn nhau để lấy vai gói bánh vãi chai nước, thậm chí có những kẻ lấy oto húc thẳng vào đám đông trước 1 tiệm tạp hóa chỉ để giành đồ ăn.

Rồi các nhóm “thợ săn” xuất hiện, họ là những thanh niên còn khỏe mạnh không bị nhiễm bệnh và có vũ trang với súng hoặc dao kiếm, ban ngày họ lùng sục đồ ăn và những ổ rab rồi phun xăng đốt chúng, ban đêm họ rút vào những tòa cao ốc. Họ tự cho mình đại diện cho pháp luật và công lý cuối cùng, nhưng công lý ở đâu khi họ cũng đốt phá, ăn cướp và hiếp dâm những người còn sống nếu trái ý họ. Họ tùy nghi xả súng vào bất kỳ ai họ cho là đã nhiễm bệnh, hiếp dâm những cô gái còn sống, trưng dụng những tên vô nhân tính. Thế là những người như chúng tôi phải sống chung với “lũ lụt”, ban ngày thì lo sợ lũ súc sinh kia tìm tới, ban đêm lại trốn tránh lũ rab.

Không chỉ có 1 nhóm “thợ săn”, cả thành phố có hàng chục nhóm như thế và rồi chúng cũng bắn giết lẫn nhau để tranh giành địa bàn và nhu yếu phẩm. Tiếng súng đi đùng khắp nơi, các tòa nhà bị đốt phá, đường xá bị vây hãm. Tôi không biết phải miêu tả như thế nào về sự loạn lạc này nữa, nó như 1 đồng hỗn độn mà phải dùng tới hàng sư đoàn bộ binh mới ra mới có thể cứu vãn được.

Ngày thứ 9, 3 chiếc chiến đấu cơ bay qua vùng trời Sài Gòn và thả bom vào các cây cầu dẫn vào thành phố. Cầu bình triệu, cầu Sài Gòn và các cây cầu khác. Tôi đã hiểu rằng Họ đã cô lập Sài Gòn. Sáng hôm sau tôi nghe có tiếng trực thăng trên đầu, họ lượn lơ khắp nơi, dân chúng thì đổ ra đường vây gọi nhưng tuyệt nhiên không có chiếc nào hạ cánh hay quăng xuống 1 chai nước 1 gói mì. Tôi đã hy vọng quân đội sẽ đến lập lại trật tự, tôi chờ đợi nhưng đó là lần cuối tôi thấy họ xuất hiện.

Suốt cả tháng qua chúng tôi sống 1 cái “u tối”, ban ngày thì nấp trong nhà vì sợ bọn “thợ săn”, ban đêm thì nghe ngóng bên ngoài và nhìn lũ rab kiếm ăn. Tôi là thằng lớn nhất trong 3 thằng, 2 đứa có chút kiêu ngạo nhưng không phải là không cãi nhau. Bên ngoài loạn lạc, đứa nào cũng có gia đình nên trong lòng như lửa đốt. Những ngày đầu nhìn họ bắn giết lẫn nhau 2 thằng chúng nó cứ đòi về, trợn mắt trợn mũi lên với tôi. Tôi phần thì sợ bị bỏ lại mà phần cũng lo cho tụi nó nên giấu bíếng chìa khóa đi. Tôi hiểu vì tôi cũng có gia đình mà, chúng nó cách nhà có hơn trăm cây số, liều mạng lấy xe chạy về cũng chỉ hơn 2 tiếng nhưng ban ngày tụi “thợ săn” đã chốt hết đường lên lối xuống, đi mà gặp chúng nó không ăn đạn cũng bị bắt nên tôi kiên quyết không cho.

3 thằng thì Thằng Trung là to cao hơn cả, nó cao 1m8 nặng hơn 70 ki lô nhưng khá khờ khạo. Thằng Hùng nhỏ con hơn lại là dạng một sách nhưng thông minh, có điều nó không quyết đoán. Những ngày qua câu chuyện lúc nào cũng xoay quanh việc làm sao để đi ra ngoài, làm sao để về nhà. Chúng nó không hiểu được điều quan trọng là làm sao để sống chứ không phải chuyện đó. Ở tình thế này sống mới là điều quan trọng nhất, thằng Trung tính tình bố bả nên cứ hay cự nự với tôi chuyện đi ra ngoài, có lần tôi quăng chìa khóa vào mặt nó, nó lượn lên tiến ra cửa rồi lại quay vào. Tôi biết nó chỉ là thằng con nít, không có tôi thì nó đã mất xác lâu rồi.

Cả ngày đi ra đi vào, căn nhà có 4 phòng và cái bếp. Phòng ai nấy ở nhưng thường chúng tôi cứ kéo nhau xuống bộ bàn ăn, nói tới nói lui, tính tới tính lui. Cuộc sống bí bức làm người ta cáu bẳn với nhau, nhiều khi chúng tôi im lặng không ai nói gì, cứ ngồi đó hàng giờ đồng hồ. Chỉ có những tiếng thờ dài là đều đặn.

Nước không có nên chúng tôi không tắm, chỉ đổ 1 ly nước lên khăn rồi lau người, vệ sinh cá nhân cũng vậy 1 ly cho cả đánh răng rửa mặt. 1 người 1 ngày uống 2 lít, tôi cứ cấp đều thiếu thì nhịn mà dư thì để đó mà dùng. Nước bẩn được bỏ vào chậu nhựa mang lên sân thượng, tôi học theo Bear Gilly trong Man vs Wild, phủ 1 tấm nylon lên trên để hứng nước ngưng tụ sau khi bốc hơi nhờ nắng, nói thế thôi chứ cũng chả được bao nhiêu, chỉ đủ đánh răng rửa mặt. 1 ngày chỉ ăn 2 bữa, chúng tôi ăn cơm với nước mắm, 3 thằng 1 hũ đồ hộp, gọi là có vị chứ cũng không ngon lành gì. Con người ăn uống thiếu chất, chỉ quanh quẩn trong không gian tù túng nên cũng đỡ dần và ngu muội đi nhiều, có lúc chúng tôi bị mất cân bằng sinh học vì mãi trong nhà không biết khi nào sáng khi nào tối, chỉ có ngủ và ngủ. Đôi lúc chúng tôi cũng lập kế hoạch, 2 thằng nó sẽ về quê khi tiện. Nếu gặp gia đình thì tốt, nếu không sẽ lên lại với tôi và đi Ban Mê Thuột. Tôi cũng chỉ ậm ừ chứ thực tâm ra ngoài 3 bước chưa chắc đã sống được.

Ừ thì chúng tôi tính như thế, nhưng rồi cái hôm máy bay đánh sập cầu làm cho những hy vọng mong manh nhất của chúng nó cũng tàn lụi. Chúng nó nhìn nhau, bậm môi bậm miệng vì tức nhưng con người muốn hy vọng là hy vọng. Chúng nó vẫn muốn về, tôi trong lòng không muốn nhưng ngoài mặt thì vẫn phải lên kế hoạch với chúng nó. Kế hoạch là sẽ ra ngoài tìm vũ khí, phương tiện và cả xăng dầu rồi chúng nó sẽ đi, tôi thì chỉ muốn câu giờ nhưng mà không câu mãi được. Hôm đó tôi vừa ngủ dậy, xuống bếp đã thấy chúng nó ngồi đó từ bao giờ, thằng Hùng lên tiếng:

-Chắc phải ra ngoài thôi anh Minh ạ

Tôi im lặng, rồi nó nói tiếp

-Chỉ còn 1 bình 20l nước, tụi em cũng ngán ăn cơm với mắm rồi

Thằng Trung thêm vào:

-Đường nào cũng phải ra, cứ ở đây mãi làm gì?

Suy nghĩ hồi lâu tôi bảo

-Uh thì ra, tụi em tính kiểm đủ đồ rồi đi luôn hay sao?

Chúng nó bảo nếu đủ thì đi luôn, tôi nói vậy thì sáng mai mình đi sớm. Tối đó chúng tôi lôi những dụng cụ đã chuẩn bị sẵn ra, dao làm bếp mỗi thằng một cái. Tôi tự làm cho mình bằng 1 cây giáo dài bần cán cây lau nhà được cột chặt với 1 con dao Thái Lan để cắt hoa quả, Mỗi thằng 1 cái balo trống, 2 lít nước và 2 bình nhựa để đựng nước. Kế hoạch là sẽ ra siêu thị lotte xem còn thu lượm được gì, tiếp đến là cây xăng rồi chợ Tân Phong, cuối cùng là Công An phường để lũng vũ khí.

Ngày hôm nay đã là tầm thứ ba mươi mấy, đã không còn tiếng súng, bọn thợ săn đã chết hết hoặc đã tự thanh trừng lẫn nhau, Sài gòn vẫn náo và yên ắng. Tôi bước ra ngoài, dắt xe máy ra rồi bắt đầu đề máy, 1 mình tôi 1 xe, 2 chúng nó 1 xe. Khổ nỗi chiếc Nouvo 4 cả tháng không đi không thể đề cho nổ được, tôi phải dắt ngược vào nhà đập tới đập lui tới hơn 20p mới nổ máy.

30 ngày, 30 ngày để biến chốn thành đô này thành thành phố chết. Mùi tử khí từ khắp nơi xông lên mũi, cây cỏ dại đã bén rễ trên mặt đường nhựa, cửa hàng và nhà cửa đổ vỡ, những vết máu lẫn dài trên vỉa hè. Chúng tôi lái xe chậm chậm qua những xác chết nhảm nhí đang phân hủy mà cũng không được toàn vẹn, những chiếc xe máy, xe oto hết xăng bị vứt ngang đường, dù đã bị mất mà trước nhiều thi thể cả 3 thằng không thể nào không ỏi. Chỉ mất 10p để đến siêu thị, từ bên ngoài nhìn vào tôi đủ hiểu là đã không còn gì trong đó nhưng vẫn phải kiểm tra xem sao. Cửa kính bị đập vỡ, xe đẩy hàng ở khắp nơi, có cả 1 chiếc oto cắm sầm vào cửa chính. Tiến vào trong, ngay ở tiền sảnh tôi thấy những đồng lửa bị đốt nhảm nhí trên sàn và đủ thứ vỏ đồ hộp, có lẽ là của 1 nhóm nào đó sống ở đây. 3 thằng tay lăm lăm dao vẫn kiên nhẫn tiến vào dù bên trong khá tối. Nghĩ lại đó quả là điều ngu nhất tôi từng làm, bên trong chỉ còn những kệ hàng đổ sập lên nhau, không còn 1 chút gì dù chỉ là cái bàn chải đánh răng. Họ vơ vét mọi thứ, thằng Trung đang hí hoáy dựng kệ hàng lên xem còn gì ở dưới thì bỗng có tiếng bước chân chạy ở góc siêu thị ngay sau những kệ hàng.

Tôi bắt đầu lo sợ, kêu 2 thằng đó quay ra.

-Ê! ra tụi bây, chắc là mấy con đó nó trốn trong này

Không thể tranh cãi 1 sự việc quá hiển nhiên như thế, chúng tôi lùi ra nhưng trên đường ra tôi thấy cầu thang lên lầu 2 bị bị kín bởi hàng tá xe đẩy nằm chồng lên nhau. Tôi bắt loa miệng kêu lớn “Có ai còn sống không?” vì tôi nghĩ có nhóm nào sống ở tầng 2, tiếng tôi vang khắp siêu thị. Không 1 câu trả lời, tất cả chỉ là 1 sự im lặng nhưng bất thành linh hàng tá tiếng bước chân dồn dập từ đâu vọng lại. 3 thằng mặt cắt không còn hột máu tháo chạy nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: The beginning – Sự bắt đầu (2)

Siêu thị có lẽ giờ đã trở thành ổ của chúng nó, nhưng tôi cũng không phải là kẻ dễ dàng bỏ cuộc. Ở mỗi siêu thị luôn có 1 kho hàng đằng sau để chứa hàng. Siêu thị lotte quận 7 thì cái kho nó nằm ở hướng Lê Văn Lương, tôi kéo 3 thằng nó vòng ra sau, kho vẫn đóng kín. Chút gì đó hy vọng lóe lên trong mắt cả 3 thằng, cánh cửa kéo to lớn bị khóa bởi ổ từ, mở bằng thẻ hoặc mật khẩu nhưng dù có thể đi chẳng nữa cũng không có điện mà mở.

Chỉ có nước dùng đôn bầy, tôi bảo 2 thằng nó ở lại, phần mình vòng qua bãi xe để kiểm con độn và xả ben vì bên cạnh siêu thị này có cái salong auto. Cái salong bị đập nát nên việc đi vào kiểm 2 món kia là không khó. Khệ nệ vác về, kê hòn bê tông đè 2 thằng nó bầy cửa còn tôi thì nhét con độn vào. Cửa quá nặng và bị chốt chặt, không thể bầy lên được. Loay hoay mãi không được 3 thằng nằm vật ra giữa bãi xe mà thở lấy thở để.

-Mày biết lái xe oto không Trung?Tôi hỏi.

-Em biết lái xe số tự động hà

-Kệ Mẹ! đi với tao

3 thằng lại kéo nhau ra đằng trước chỗ chiếc xe Fortuner cắm đầu vào siêu thị, cửa kính xe đã bể nát, trên xe toàn máu là máu. Nhìn cũng đủ biết gia đình này đang trên đường ra cao tốc Nguyễn văn Linh thì 1 người lên con cán những người còn lại. Chia khóa vẫn cắm trên xe ở chế độ ON, Máu đã khô, tôi thúc thằng Trung trèo lên và đề máy nhưng acquy không còn. Tôi với thằng Hùng Lại quay về cái salong auto, hơi lạnh chanh nên tôi quên xem acquy loại gì, giữa cái nắng Sài Gòn 3 thằng cứ lết đi lết lại quanh siêu thị, cạy nắp capo ra, biết được loại acquy thì lại lấy trứng bình không có acid, lấy được bình có điện lại nhét không vừa, cần phải có dây nối. Có dây nối thằng Trung lại đầu sai làm chập điện. Loay hoay mãi đã 12h trưa, trời thì nắng vừa làm vừa sợ bọn “thợ săn” bên ngoài và tụi điên loạn bên trong. Mãi xe cũng nổ máy được, có điều thằng Trung thì lái còn tôi phải ngồi trên nắp capo giữ bình acquy. Lái vòng ra đằng sau, tôi bảo nó thắt dây an toàn rồi húc vào chứ không hơi đầu mà kiểm xích kéo cửa nữa. Thằng này khá nhát chết nên cứ de tới de lui, húc như heo ăn cám chỉ làm móp cái bản lề.

Thằng Hùng bức mình bảo thằng Trung cút ra rồi trèo lên, đề 1 hơi tông thẳng vào cửa làm nó lũng 1 lỗ lỏn, nó de xe ngược ra chúng tôi vẫn chưa thấy trong đó có gì vì ngoài này sáng còn trong đó tối. Tôi bảo thằng Hùng bật đèn xe rọi vào, 2 cái xenon sáng lên thì hơi ỏi cả 1 đồng xác chết dòi bọ lổm ngổm. Mùi tử khí nồng nặng xông ra ngoài. Tôi liều mạng cầm cây giáo tiến vào trong chút nữa thì nhận ra đây là bãi xử uế của tụi rabs, chúng nó tha về đây ăn và có lẽ đây là ổ của chúng nó. Nhưng may thay vẫn có hàng chục thùng giấy bên trong mà tôi chưa biết là cái gì, tôi bảo thằng Hùng tông thêm vài cái nữa cho cánh cửa đổ sập xuống, bây giờ mới lộ rõ ra bên trong là 1 bãi chiến trường không thể nào kinh hãi hơn được, xương sườn xương sống,

đầu lâu bấy nhảy khắp nơi, ruồi bọ từng đám đen kịt bay ra ngoài, từ sáng đến giờ chúng tôi đã ới hết mà vẫn phải ới nữa.

Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, công sức từ sáng đã không uổng phí, hàng chục thùng nước uống và đồ ăn hiện ra như 1 kho báu. Nào là pepsi, revive, Redbull, hàng tá loại mì gói và đồ ăn ế hế, tất cả vẫn nằm đó, có điều mấy thùng ở dưới thấp bị tụi rab đói ăn cào cào nham nhỡ. Tôi cởi áo quần quanh cổ và mặt để che bớt mùi kinh khủng. 2 thằng cũng làm theo vì biết chắc phải vào mới lấy được đồ, thằng Hùng bảo chúng tôi trèo lên nóc và capo, nó sẽ lái vào để khỏi phải dẫm lên đồng tử thi. Nó cẩn thận gài số tiếng vào, tiếng xương gãy rắc rắc dưới bánh xe, có cả những chiếc hộp sọ bị chèn văng ra ngoài. Mùi tử thi có lẽ là mùi kinh khủng nhất trên đời này, dù đã cố nín thở mà nó vẫn cứ xông lên mũi làm tôi choáng váng.

Thằng Trung đứng ở capo với lấy mấy thùng nước truyền cho tôi để lên nóc xe, cứ vậy cho tới khi không còn chỗ để xong thì thằng Hùng lại de ngược ra, tôi quăng chúng xuống đất rồi cả bọn lại tiếng vào. Cứ thế được 5-7 bận thì trên bãi xe đã ế hế đồ ăn nước uống.

Tôi bảo cả nhóm nghỉ ăn uống cho thỏa thích xong thì đã hơn 3h chiều. Vấn đề bây giờ là làm sao tha hết đồng hàng này về càng nhanh càng tốt. Trong kho có 1 cuộc dây thùng, tôi nảy ra ý tưởng kết đám xe đẩy trong siêu thị lại với nhau rồi cột sau chiếc Fortuner. Nói là làm, đám xe đẩy được kết lại hơn chục chiếc, chất hàng lên rồi cả 3 chiếm chỗ lên xe về nhà, có điều chúng dài quá nên qua mỗi khúc cua thì phải xuống để chỉnh lại nếu không sẽ bị vướng lại. Về đến nhà bốc hết hàng vào cũng đã là 5 giờ chiều, mồ hôi ướt đầm, mùi tử khí vẫn còn vương trên áo quần. Tôi với chúng nó thống nhất hôm nay được tám bằng 1 bình lavie 5 lít, còn quần áo thì đem vứt bỏ vì tôi biết không thể nào mà gột sạch được. Ngay cả tắm tôi cũng phải cẩn thận tắm javen (thuốc tẩy quần áo) vào khăn lau đi lau lại mới bớt. Xong xuôi cả 3 xúm lại kiểm đồng nhu yếu phẩm to như núi để đến cả 2 tấn.

Lấy được nhiều đồ ăn thế này tất nhiên là tui mừng, mừng đến phát khóc ấy chứ. Ở ngoài kho vẫn còn nhiều, có lẽ mai phải đi lấy cho hết. Hôm nay chúng tôi chỉ ăn đồ hộp, không cần ăn cơm, Tôi khui 1 lon cá trích sốt cà và 1 hộp pate gan vì đã lâu không ăn cá còn 2 thằng kia hí hoáy với đồng bò kho và thịt heo 2 lát. Tất nhiên phải hâm nóng cái đã, mùi của đủ thứ đồ ăn dậy lên khắp nhà, thằng nào thằng nấy cũng cười toe toét. Nhưng cũng chẳng được bao lâu, ăn xong thằng Hùng nói:

-Xe có rồi, ngày mai chắc tụi mình đi kiểm xăng với súng anh ha

Tôi hiểu ý tụi nó, tụi nó muốn kiếm đủ đồ để về Vũng tàu chứ không phải muốn kiếm nhiều đồ để dự trữ ở đây như tôi.

-Anh nghĩ là nên ra siêu thị lấy cho hết đồng hàng rồi sau đó đi tìm súng chứ để đó người ta lấy mất thì uống

Thằng Trung chen vào:

-Chúng này ăn sao hết, anh cứ lo đầu đầu

Tôi hấn giọng

-Thì tụi em cứ dời lại 1 ngày, lấy về cũng để đó chứ có mất đi đâu!

Thằng Hùng thấy tôi nạt như thế liền chen vào giải hòa:

-Thì ngày mai a ra siêu thị lấy đồ còn tụi em đi kiểm súng

Tôi nghe vậy càng bức hết lên:

-Mẹ! chờ cả tháng rồi tụi bây chờ thêm 1 ngày không được hả????!!

Để đó người ta lấy mất rồi bay lên lại đây hay dắt gia đình lên đây ăn hết đồng này lấy cứt gì mà ăn?

2 thằng hoàn hồn im lặng và cũng không có cái cách nào mà phản biện lại lý lẽ của tôi. 2 chữ “Gia Đình” gắn lên trên vai tụi nó 1 cách nặng nề, tụi nó không phải chỉ trở về là xong, cần phải sống và giúp họ sống nữa. Nói xong tôi bỏ lên phòng, tôi cho là tôi đúng nhưng mà cái quyết định đó mang tính cá nhân nhiều hơn, tôi là 1 kẻ tham lam, cẩn thận, toan tính và cả hèn nhát.

Tụi nó về Vũng Tàu gọi làm cũng chỉ vác được vài thùng, không may chúng nó bỏ mạng thì tôi sẽ cần đồng lương thực hơn nữa. Suy nghĩ hồi lâu rồi quay xuống dưới thì thấy tụi nó đã lên lại phòng, tôi rón rén gõ cửa, bình thường thì tôi không bao giờ gõ nhưng bây giờ tôi phải gõ, nó như 1 thông điệp muốn đối thoại vậy và tất nhiên 2 thằng nó không thể từ chối. Thằng Hùng ra mở cửa, tôi bước vào, thằng Trung không dám nhìn.

-Anh xin lỗi! a cũng nóng quá, sống được tới ngày hôm nay bây cũng hiểu tính anh, bây lo 1-2 bước còn anh phải tính 4-5 bước. Mai cứ ráng ra lấy hết đi, xong sớm mình đi kiểm cái khác.

Tất nhiên 2 thằng nó cũng phải đồng ý thôi, thế là tôi về phòng. Đồng lương thực quả thật quá hấp dẫn nhưng nghĩ tới mấy cái thi thể ở chỗ đó khiến tôi buồn nôn. Tôi nằm xuống ngủ nhưng giấc ngủ cứ chập chờn, hình ảnh thấy ma xác chết cứ lớn vồn trong đầu. Thú thật tôi là người duy vật nhưng không phải là không tin vào mấy chuyện ma quái. Lúc sáng lái xe cày lên thì thể của họ như vậy quả là mất nhân tính, vật vờ mãi tôi thiếp đi lúc nào không hay. Thằng Hùng gõ cửa phòng đã là 8h sáng, ăn nhanh mấy gói mì rồi lại lên xe, 3 thằng lái xe hơi húc tung mấy đồng vớ vẫn trên đường, bụi mù phía sau quả là hoành tá tráng có điều chúng tôi vẫn đeo lưng lửng con dao bên hông cứ như lâm tặc. Kế hoạch vẫn như cũ, có điều lần này tôi cẩn thận lấy xà beng đẩy đồng thi thể qua 1 bên rồi mới gọi 2 thằng kia vác hàng chất lên xe, thằng Hùng nó cũng thông minh, thay vì kết xe đẩy thành 1 hàng dài nó kết 4 chiếc lại 1 toa cho dễ kéo đi. Có lẽ trước khi hỗn loạn siêu thị cũng đã lấy bớt hàng ra bán nên đồ ăn cũng chỉ còn hơn 20 thùng còn lại là mấy vật gia dụng không cần đến.

Hôm nay chúng tôi nhanh tay nên tới trưa đã chuyển xong nốt số hàng về, lại nghỉ ăn cơm. Tôi uống chưa xong miếng nước thì 2 thằng kia đã nai nịt gọn

gần chuẩn bị đi tiếp.

Mẹ! làm đéo gì vợ, tôi làm bầm trong miệng rồi khóa cửa leo lên xe. Việc đầu tiên là kiểm súng, tiểu liên như AK tôi nghĩ chỉ có ở những trụ sở chính của Cảnh sát như bên Bộ CA Nguyễn Trãi – Trần Đình Xu, nếu không có chắc phải chạy qua bộ tư lệnh quân khu 7 tận sân Bay Tân Sơn Nhất. Nhưng bây giờ càng đi xa càng nguy hiểm nên tôi khá lo.

Vừa bàn vừa lái đã ra tới cầu kênh tẻ, chiếc cầu này thuộc nội đô nên không bị đánh sập, đây cũng là nơi tôi chứng kiến cả mấy đại đội CSCĐ bị vỡ trận trong cái đêm bạo loạn, xe tuần tra bị đốt nham nhò, thi thể mặc cảnh phục còn tanh mùi tử khí bị dón sang 2 bên vệ đường, mấy cái barrie bằng kẽm gai thì bị húc tung văng khắp nơi. Tôi dặn thằng Trung chạy chậm lại để tìm kìm xem có gì còn sót, mũ, khiên, thì còn chứ súng đã bị dân chúng đem đó giành giật cả rồi, tôi vỗ vai nó bảo “thôi đi em!”

Nó nhún ga nhưng vừa xuống cầu hơn 20 mét qua gương hậu tôi thấy 1 thi thể nằm bẹp dưới gầm cầu, tôi bảo nó dừng xe rồi tôi đi bộ quay lại kiểm tra, ông nội này trong lúc hoảng loạn thể nào bị xô rớt xuống cầu mà chết, vén áo che mũi tôi tiến lại, ngang người còn vắt ngang sợ dây đeo nên chắc chắn là còn sống. Nhắm mắt nhắm mũi tôi lật anh ta lại, hơn 30 ngày, xác chết đã trong giai đoạn phân hủy, trương phình lên và thâm đen lại quả thật rất kinh khủng. Anh ta rơi úp mặt xuống nằm đè lên khẩu súng nên không ai thấy, giật tới giật lui cũng lôi được khẩu AK-47 ra nhưng nó nhóp nhép đầy mùi tử khí, khám người thì lượm thêm 1 hộp tiếp đạn nữa. Quay lại xe và giờ cao khẩu súng cho 2 thằng kia xem, 2 thằng ông nội đã ra ngoài đứng hóng đó từ bao giờ.

Cởi áo lau sơ súng, tháo băng đạn kéo khóa nòng roach roach như dân thứ thiệt. Súng Ak quả thật rất bền nên nằm mưa nằm nắng hơn tháng nay vẫn còn dùng được. Thằng Hùng ngồi ghé trước cứ chồm lại xem cho bằng được, thằng Trung cũng thế nhưng tôi nạt, bảo lo lái đi, phải tìm cho bằng được mỗi thằng 1 cây. Hộp đạn trong súng có đúng 5 viên, còn hộp bên ngoài 20 viên. Tôi nghĩ 5 viên chắc là bắn chỉ thiên, nếu không tìm được thì sẽ bắn nốt số còn lại, số anh này xui nên chưa kịp bắn phát nào đã bị xô xuống cầu mà chết. Chúng tôi qua Quận 4, chạy đường Khánh Hội rồi lên cầu Ông Lãnh, cũng như bao đường phố khác, sau 1 tháng tôi chẳng nhận ra đây là Sài Gòn nữa, hoang tàn và đổ nát. Thỉnh thoảng bên đường có những chiếc oto bị đốt cháy, vài nơi thì đạn găm lỗ chỗ làm tôi khá lo vì có thể đụng độ bọn thợ săn, chưa kịp nói cho 2 thằng kia thì ngay khúc cua ra Hoàng Diệu 1 bức tường chắn ngang đường cao hơn 2 mét dựng bằng đồng xe oto, bàn ghế tù giường và đủ thứ loại rác rưởi khác hiện lù lù ra trước mặt, 3 thằng trở mặt nhìn chẳng hiểu mô tê gì thì 3 tiếng súng nổ đánh thép vang lên.

ĐỪNG! ĐỪNG! ĐỪNG!

-BUỐC XUỐNG XE KHÔNG TAO BẮN CHẾT!!!

1 tiếng hét không biết từ đâu làm cả 3 hoảng hồn mặt cắt không còn hột máu.

-giờ sao, giờ sao?”

2 thằng kia cứ hỏi làm tôi rồi không biết đường nào mà lần, leo xuống nó bắn chết rồi cướp xe và súng cũng bỏ mẹ mà chạy nó bắn cũng bỏ mẹ. Tôi trấn tĩnh, hạ thấp người nhìn qua kính xe thì chả thấy thằng nào cả. Tôi nghĩ chúng nó đông đã đi ra cho ăn đạn rồi, mình không thấy nó chắc gì nó đã thấy mình mà bắn. Tôi thò tay cài số lùi rồi bảo thằng Trung nhấn ga, chiếc xe giật mạnh rồi lùi hết cỡ làm cả ba ngã dúi dụi. Tiếng súng nổ vang lên rồi đạn găm rào rào lên nóc xe nghe chói tai kinh khủng, thằng Trung cũng rạp mình nằm xuống nên chiếc xe lui 1 cách mất kiểm soát, tôi vội lên đảo vô lăng 1 vòng, chiếc xe lui lại ôm cua qua ngã tư Khánh hội làm mất tầm nhìn của bọn kia, tất cả diễn ra trong vòng có hơn 1 phút mà với tôi như cả giờ đồng hồ.

Chúng tôi đã ở vị trí an toàn có điều đường này có con lươn nên không quay đầu xe chạy ngược về quận 7 được, tôi đành bảo nó nhấn ga thẳng hướng Bến Vân Đồn mà chạy.

Chiếc xe lao lên băng qua ngã tư, lũ khốn nạn kia không quên tặng thêm 1 loạt đạn găm vào xe rất rạt. Ra tới Bến Vân Đồn cả 3 mới hoàn hồn lại, thằng Hùng thò đầu ra quay lại nhìn vì kính sau xe bị thùng máy lỗ bẻ nát không nhìn được nữa, nó chui lại vào xe rồi nói:

-Chắc tụi nó không rượt! má! hết hồn!

Chưa dứt lời thì Thằng Trung í ới

-Cua đâu? Cua đâu

-Cua trái lên cầu Nguyễn Văn Cừ chứ đâu

Nó ôm cua 1 phát rồi lại hỏi

-Sao anh đéo bắn?

-Bắn cái cục cứt, thấy đéo gì đâu.

Tôi đáp lại cho có vì lúc đó tôi cũng chẳng đủ bình tĩnh mà bắn lại.

Từ đây trở đi chiếc xe lao đi 1 cách vun vút, nó cứ lái còn tôi cứ cẩn thận nhìn 2 bên đường vì sợ phục kích. May thay ra tới Nguyễn Trãi 1 cách an toàn. Đứng trước cổng Bộ Công An cả 3 ái ngại nhìn nhau, bây giờ đã gần 2 giờ chiều, nắng nói chang nhưng bên trong có cây tù mù làm chúng tôi khá sợ.

Tôi đưa cây giáo cho thằng Trung, rồi lên đạn cây AK. Tôi đã bảo thằng này tính tình cực kỳ bỗ bã, nó không chịu cầm cây giáo mà tom hóp:

-Sao anh không đưa súng cho em?

-Mẹ! lái xe còn không xong! mày đá ra quần ở đó rồi ai bắn.

Mà đúng thế thật, lúc đó tôi không cái số lùi có khi cả 3 ăn đạn rồi, nó đành im lặng. Với lại tôi nói cho có chứ cũng chẳng đời nào tôi giao súng cho nó.

Quan cảnh bên trong trụ sở cũng hoang tàn như những nơi khác, chúng tôi lò dò tiến vào. Tôi đi trước, kê súng lên vai và cẩn thận từng bước một, 2 thằng kia lăm lăm dao theo sau.

Tất cả cửa các phòng ban đều mở toang, giấy tờ bay tứ tung đầy trên sân. Cả cái khu này rộng dễ đến cả hecta, chúng tôi cứ lò mò đi tới đi lui mà không tìm được kho vũ khí, nào là ban An ninh chính trị, truy nã, cảnh sát hình sự và đủ thứ văn phòng mà tuyệt nhiên không thấy kho quân khí. Mô hôi vã ra như tắm, tôi lết tới cái ghế đá ngồi phệt xuống, 2 thằng kia đi tới đi lui bại cả chân cũng ngồi xuống nhăn nhó nhìn tôi.

Giành chút thời gian quan sát tôi nghĩ là đây là sở chỉ huy tác chiến, vũ khí chắc chỉ có ở các tiểu đoàn cảnh sát cơ động. Lực lượng an ninh bình thường cũng dùng tới dùi cui và rulo bắn đạn cao su. Đang nản chí định bảo tụi nó quay ra để chạy qua bộ tư lệnh QK 7 thì thằng Hùng nó nói:

-Hay quay lại khu cảnh sát hình sự xem sao? Chứ cả cái bộ Công An không lẽ không có khẩu súng?

Tôi nghe cũng có lý, nãy giờ chúng tôi cứ đi tới đi lui tìm chữ kho quân khí hoặc đại loại mà chưa vào 1 cái phòng nào cả. Nói là lăm lăm tôi thúc 2 thằng nó đứng dậy. Khu Cảnh sát hình sự là 1 tòa nhà cao 4 tầng, ở giữa có cầu thang chính, mỗi tầng có 3-4 phòng ở 2 bên cầu thang và đều có hành lang kiểu như trường học. Đa số cửa phòng đều mở toang nhưng bên trong khá tù mù, tôi khá ngại việc lũ rab nó nấp trong này nên cũng có chút áy ngại.

-Cầm súng thì phải đi trước

Thằng Hùng cười cười cả khía tôi, tôi nhăn nhó bước vào hành lang, dãy phòng đầu tiên ở lầu 1 có 3 phòng, 1 bên trái và 2 cái bên phải. cái phòng rộng bên trái là phòng họp nên tôi không cần vào. 2 phòng còn lại là trực ban và quản lý hồ sơ. Tôi cũng chỉ ngó sơ qua cửa kính vào chứ không bước vô làm gì vì khả năng không cao. Lại bước lên lầu 2, tôi cẩn thận dặn 2 thằng phải ngó chừng đằng sau, việc của chúng nó chỉ là ngó chừng đằng sau thôi là đủ rồi, trên phim ảnh biết bao nhiêu người chết chỉ vì con gì lao từ sau đến đóp.

Kiểm tra 2 phòng bên trái cũng chả có gì, bên phải thì 1 phòng khóa còn 1 phòng tối thui ghi chữ “Đơn vị tác chiến SSCĐ”, cái phòng này tôi chả thấy gì cả vì cửa sổ lẫn cửa chính của nó làm bằng thép chứ không phải kính. Tôi chắc mẩm phải có gì trong này, cánh cửa mở hé hé nên tôi lấy chân đạp mạnh ra, chưa kịp thò đầu vào nhìn coi có gì thì có mấy tiếng tru ghê rợn từ trong phòng vang ra, tôi hoảng hồn lùi 3 bước liền tay thì vẫn lăm lăm súng. Mấy con rab trốn trong này bị ánh sáng rọi vào chói mắt nên tru lên liên hồi rồi trốn vào góc vì tôi nghe tiếng bước chân tụi nó rõ mồn một.

-Tụi nó trong này!!!

-Anh thấy gì không?. Thằng Hùng hỏi.

Tôi đáp “ chắc là kho vũ khí, a thấy có mấy cái áo chống đạn vắt trên bàn.

Tới nơi rồi mà còn gặp cái đám này. Giờ vào cũng không được mà bỏ đi cũng không xong, tôi bảo tụi nó ra chỗ sáng rồi suy nghĩ 1 hồi chả biết làm sao. Thằng Trung nó đòi đứng chỗ cửa mà bắn vào, tôi thì vừa bị chúng nó hù hãi thấy bà nên không dám.

Tôi bảo: tụi nó đang loạn, mày đứng đó nó táp mày luôn

Thằng Hùng này giờ đi tới đi lui không nói gì coi bộ suy nghĩ rất lung, bỗng nó chạy ngược lại 2 cái phòng trống tôi đã kiểm tra nhìn tới nhìn lui rồi quay lại. Nó hiện 1 kẻ đồ là khiêng mấy cái bàn chèn cửa lại, 1 cái nữa kê ngay cửa sổ cho tôi thò súng qua lỗ thông gió phía trên mà bắn vào. Nghe cũng hợp lý nhưng thằng nào là thằng đóng cửa? vì đóng cửa lại căn phòng sẽ lại tối thui và chúng nó lại nhảy bỏ ra.

Cả tôi và thằng Hùng nhìn thằng Trung vì nó rõ ràng là nó to nhất bọn. 3 thằng khệ nệ khiêng 2 cái bàn làm việc từ bên kia sang, tôi đẩy 1 cái trước cửa chèn 1 bên. Nhiệm vụ của thằng Trung là phải phi sang bên kia đóng nốt cái còn lại còn tôi và thằng Hùng sẽ chèn cửa lại ngay lập tức. Nó áy ngại trèo lên bàn chuẩn bị phi qua, tay thì cầm con dao. Tôi đứng dưới, hướng thẳng súng vào cửa. Lúc này ánh sáng chỉ chiếu vào bằng đúng cái hình cánh cửa trên sàn nhà. Thằng Trung hít 1 hơi chuẩn bị nhảy sang bên kia thì tôi hô lên vì nãy ra 1 ý:

-TÙ TÙ! mày trèo qua lan can rồi đu qua phía bên kia đi, mày nhảy qua nó chụp lại bây giờ

Nó nghe có lý lại trèo xuống, nhảy ra bên ngoài lan can rồi dò dò bước qua từng bước. Cuối cùng nó cũng sang được bên kia, nó hô chuẩn bị. Thằng Hùng đã vào vị trí chuẩn bị đẩy cái bàn còn tôi vẫn cầm súng trên tay. Đem tới 3 thằng Trung đập cửa cái rầm! thằng Hùng đẩy ngay cái bàn vô. Bên trong bọn nó phi ra đập rầm rầm vào cánh cửa thép tưởng như sắp bật ra, 2 thằng nó nhanh tay đỡ cái bàn lại ngay lập tức, tôi không nói không rằng nhắm thẳng vào cửa siết cò.

Súng AK giật, phải nói là rất giật, dù tôi đã kê sát vào vai nhưng nó cứ nảy tung tung làm đường đạn lên kéo xuống mấy lần. Tiếng súng nổ đình tai, cắm vào thép choang choát, tiếng bọn nó tru tréo bên trong hòa lẫn vào nhau cứ như 1 bản nhạc rock thứ thiệt. Bắn bao nhiêu viên tôi cũng chẳng rõ, cánh cửa thép đã lủng lỗ chỗ cũng là lúc tiếng “tách” khô khốc vang lên báo hết đạn, tôi ráng kéo cò vài lần nữa cũng chỉ toàn “tách” là “tách”.

Bên trong tiếng đập cửa cũng đã im hẳn, tôi cẩn thận trèo lên bàn chỗ cửa thông gió, thay băng đạn còn lại với 5 viên. Dùng bán súng đập cho mấy miếng bê tông bẻ ra rồi ngó vào. Tối thui! chả thấy gì mà coi bộ đã im ắng hẳn. “Rồi! vô tụi bây” tôi trèo xuống ra đứng trước cửa

2 thằng nó kéo bàn ra, cánh cửa tự bung ra với 2 cái thi thể đầy máu me đổ sập ra ngoài. 1 ông mập như heo đeo hàm chắc tới thiếu tá, 1 ông còm nhom có lẽ đói ăn cả tháng nay.

Thằng Trung cẩn thận lấy cây giáo chọc chọc xem đã chết hẳn chưa, tôi nhìn 5-6 cái lỗ đạn trên lưng to bằng nắm tay thì biết thừa chả có cách nào mà sống được.

Đạn Ak găm vào người lỗ chỉ bé tí bằng đầu đũa nhưng nó xuyên qua rồi “phá” ra rất to, độ xuyên thì khỏi phải bàn. Nấp sau tường, sau cửa nó vẫn đục qua được, có điều bắn rất giật. Hồi chơi game bắn đầu trúng đó nhưng thực tế bắn như thế là không tưởng, tới bây giờ bắn chắc hết cả thùng hơn ngàn viên tôi vẫn không thể nào điểm xạ cho chính xác được.

Cả ba nhìn vào phòng, ở giữa có 1 cái bàn dài, 2 bên treo đầy quần phục như Nón, boots, áo chống đạn có mấy tú gỗ nhưng mở ra cũng chỉ toàn boot và mũ. Hóa ra trong phòng này còn 1 phòng nữa cũng cửa thép, khóa ngoài bằng ổ Việt Tiệp, lúc tôi nhìn vào hóa ra là nhìn vào phòng này chứ không phải bên kia nên không thấy gì cả. Kho báu là đây nhưng mở thế nào?

Thằng trung bảo bắn vào ổ khóa nhưng tôi từ chối vì tôi coi trên Myths Buster của discovery thì không được, lực của viên đạn không đủ bẻ gãy chốt bên trong, chưa kể nó còn văng mảnh vào người. Cách tốt nhất là bắn vào bản lề rồi đập cửa, tôi nhắm mắt nhắm mũi kê vào bản lề trên 2 phút, bản lề dưới 2 phút. Đạn đục mấy lỗ rõ to nhưng coi bộ chúng chẳng suy chuyển gì cả.

“Mày đập phá coi Trung” Tôi nói nó.

Thằng cu phi lên làm 1 cước và quả như mong đợi, nó dội ngược ra té cái bệt xuống đất. Tôi và thằng Hùng không thể nào nhịn cười được vì nó đập vào cái cửa bên kia mà cái cửa bên kia thì tôi có phá bản lề đâu. Nó lồm cồm bò dậy, chắc nhận thấy cái ngu nên phi lên 1 lần nữa và lần này cánh cửa lún vào hẳn, cứ thế đến lần thứ 3 thì đã vừa 1 người chui lọt.

Tôi chui vào trước, trời à ê hề súng là súng, 1 số được xếp dựa vào tường, 1 số được bỏ trong tủ. AK-47, K54, AK bán gấp và cưa nòng của đặc nhiệm hàng chục khẩu. Có cả mấy cái thùng nhựa có in quốc huy, tôi khui ra thì là MP5 có nòng giảm thanh và kính ngắm của Isarel. Có cả shotgun bắn đạn hoa cải của Tiệp Khắc, tất cả đều bóng loáng dầu mỡ.

2 thằng kia chui vào cũng tí tóay sờ sờ nắm nắm lên đạn như thật, 2 thằng đó còn đang chơi với đồng súng thì tôi nhận ra 1 điều:

KHÔNG CÓ ĐẠN

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: The beginning – Sự bắt đầu (3)

Quả thật là số khổ mà, tới nước này rồi lại không có đạn. Súng không có đạn cũng chỉ là 1 cục thép. 3 thằng thay nhau mở tung hết các tủ với với thùng nhựa dưới đất cũng chỉ toàn là súng. Duy nhất còn 2 cái tủ thép lớn chưa mở được, 2 cái tủ này khác ở chỗ bị khóa lại và là ổ mở bằng mã xoay như két sắt.

Chắc chắn là đạn trong này, 2 thằng kia lại tùm lại xoay xoay lại còn kê tai vào nghe như tụi cướp Ngân Hàng vẫn làm, tôi thì chán đến tận cổ cái phi vụ này rồi. Từ sáng vác đồng hàng về là bãi hoai tay chân, giờ phá mấy lớp cửa vẫn chưa xong nên ngồi phệt xuống đất. Đạn còn đúng 1 viên nên cũng không phá được.

Thú thật tôi là 1 thằng thông minh, các vấn đề không giải quyết cho bằng được không bằng cách này thì cách khác. Tôi gõ vào thành tủ thì thấy chỉ là thép mỏng 1-2 li. Bí quá thì vác xà ben lên đục nhưng không cần phải thế. Tôi hô 2 thằng kia dọn đồng súng lại rồi cả 3 hi hụi xô cho cái tủ ngã xuống. Tôi chắc mẩm cái tủ này nặng dễ đến vài tấn vì toàn đạn đồng ở trong đó.

“2-3... zô!!!”

“2-3... zô!!!”

“2-3... zô!!!”

Tủ đổ cái ầm, 2 thằng vẫn chưa hiểu tôi xô xuống để làm gì, tôi đi 1 vòng ngắm nghía rồi kê súng bắn 1 phát phía sau làm nó lùm 1 lỗ. Giương súng lên nện báng súng xuống mấy lần thì cái lỗ tí te đã bẻ ra 1 miếng toang hoát. 2 thằng kia giờ đã hiểu tôi làm gì nên cũng nhảy vào đục cho nó to ra. Thực ra loại tủ tường này không có gì lạ, cũng chỉ là loại tủ thép của Trung Quốc mà mấy cơ quan hay đựng tài liệu, lúc trước cơ quan Ba tôi cũng có 1 cái rồi được cơ quan cho gia đình làm tủ quần áo nên tôi biết, Thép phía trước, 2 bên và dưới đáy rất dày nhưng ở đằng sau thì mỏng như lá lúa, hàng trung quốc mà, có bao giờ người ta nghĩ tới chuyện cạy tủ từ đằng sau đâu mà phải làm cho dày.

Cạy ra thì những viên đạn đồng sáng lấp lánh như kho báu hiện ra trước mặt, đạn 7,62MM của Ak, đạn K59, đạn 9mm của MP5 và đạn hoa cải tất cả

được gói bằng hộp giấy cẩn thận xỏ tung ra đầy tử. tôi mở 2 thùng nhựa đựng MP5 ra, lôi hết đệm lót bằng múi vút đi rồi hốt đạn bỏ vào. Lòng tham là vô đáy, chúng tôi hy vọng hốt bỏ cho đầy 5 thùng mới mở tiếp cái tủ còn lại, lần này tôi hào phóng làm hẳn 1 loạt đạn ở bàn lẻ tử rồi mới lục ra, tủ này thì toàn lục đạn là lục đạn, loại lục đạn cay CS, loại khói Smoke, lục đạn choáng Flash, tất cả đều là hàng israel trừ lục đạn nổ. Lại hy vọng hốt cho đầy 2 thùng.

Mãi làm việc, lúc này đã là 5h hơn, trời bắt đầu tối dần, tôi bảo 2 thằng nó nhét đạn vào băng mỗi thằng cầm 1 khẩu rồi ra đánh xe vào đây. 2 thằng cũng biết là nếu không về kịp chuyện gì sẽ đến nên nhanh chân làm liền.

Tôi lục súng để vào ra ngoài, mỗi loại 3 cây rồi lôi ra để sẵn ngoài hành lang, tiện thể phá luôn cánh cửa thép để kéo đạn ra ngoài cho dễ. Tôi đã nói tính tôi cực kỳ tham lam và tính toán, tôi không lôi hết đám súng này về được thì cũng không để cho ai dùng, tôi tháo sạch tất cả các hộp tiếp đạn cho vào riêng 1 thùng. Nếu không có hộp tiếp đạn ai lấy được súng và đạn cũng chỉ nhét vào nòng 1 viên 1 lúc và bắn tặc cú như súng hồi đệ nhất thế chiến. Tôi biết chừng này súng đạn có thể cứu mạng nhiều người, nhưng để lọt vào tay những kẻ bất hảo chúng tôi vừa gặp trên đường Hoàng Diệu thì không giac gì nổi giáo cho giật

Thực sự là đạn rất nặng, thùng nhựa có bánh xe và tay cầm kiểu vali du lịch nhưng tôi cũng chỉ lôi được ra tới cầu thang chứ không vác xuống được. 2 thằng kia đã tới, Ánh đèn pha của chiếc Fortuner rọi loang loáng trên mặt sân, tôi xách súng xuống trước rồi bảo chúng nó lên khiêng đạn, xuống xe tiện thể tôi phá luôn mấy cái cái kiềng bẻ vì nó che tầm nhìn. Lên xuống mấy lần cuối cùng cũng chuyển xong đồng súng và đạn lên xe. Trời lúc này đã tối hẳn, 3 thằng không nói không rằng leo lên xe kéo 1 hơi về nhà, chúng tôi chạy đường Nguyễn Văn Cừ – Trần Xuân Xoạn để né bọn bên Khánh Hội-Hoàng Diệu, cách nhà hơn 500 thước trời đã tối, bọn rab mờ ra đi lờn ngổn khắp nơi, chúng thấy đèn pha thì dạt vào 2 bên nhưng đằng sau thì chạy theo hàng đàn. Xăng đã về vạch đỏ, thằng Hùng giương khẩu MP5 về sau bắn cầm hơi, tiếng súng nổ làm hàng chục con đồ xuống nhưng coi bộ làm cho tụi nó càng hung tợn hơn, tôi hí hoáy nhét đạn vào băng AK rồi cũng bắn chí chóc, 1 phát của tôi nó xuyên qua tới 2-3 thằng làm chúng nó ngã rạp xuống như rạ. Vẫn còn hơn mấy chục con rab lâu lâu chạy theo, Thằng Trung vẫn nhún gáy, về tới khu bàn cờ tôi bảo nó tắt đèn chạy vòng vòng để cắt đuôi tụi này. Tôi cũng tranh thủ nhét thêm đạn vào băng MP5 rồi lắp nòng giảm thanh vào. Cắt đuôi được đám tụi nó nhưng trên đường vẫn còn vài con đi lại lờn ngổn, thằng Hùng tiện thể cho vài phát thì tôi ngăn lại vì tiếng súng sẽ làm cho tụi nó bầu lại, hiểu ý nên nó cũng lắp nòng giảm thanh.

Dừng trước nhà, tôi quăng chìa khóa cho thằng Trung mở cửa rồi trèo lên nóc capo điểm xạ ngay đầu mấy con lằng quăng này giờ vẫn bám đất, xui thay tiếng tru tréo làm cho chúng nó không biết từ đâu tràn ra mỗi lúc 1 đông. Mở dc 2 cánh cửa thì tôi nhảy xuống, thằng hùng bật cửa sau định vác đạn vào thì tôi ngăn lại vì sáng mai lấy cũng chưa muộn. Cả 3 vào nhà chốt cửa lại cũng là lúc chúng nó bầu đến đập cửa rầm rầm.

Khóa nốt cửa kéo tôi chạy lên phòng thằng Hùng ở lầu 2, ra lan can tôi giật ngay 2 quả flash quăng xuống đám tụi nó. 2 quả lục đạn chất chứa nổ lên kèm theo ánh sáng làm chói mắt vô cùng. Dù đã nhắm mắt trước nhưng tôi vẫn bị choáng tới nỗi phải giữ tay vào lan can mới đứng vững, mấy con rab thì thét lên như bị thọc tiết.

2 thằng kia lôi tôi vào đóng cửa lại, tôi vẫn chưa mở mắt ra được nên hỏi tình hình sao rồi. Thằng Trung thò đầu ra ngó xong báo cáo lục đạn choáng đã làm mù mắt tụi nó, chúng nó bắt đầu tản ra và dò dẫm vì không còn thấy gì. Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm nằm vật ra giường.

Hôm nay quả thật rất mệt nhưng cũng rất tuyệt, chúng tôi thu được cả tá súng với mấy hòm đạn đủ dùng cho 1 đại đội vũ trang. Mùi thuốc súng ám khắp cơ thể, cảm giác khẩu súng dừng mảnh nhả đạn vào vào làm chúng tôi hưng phấn hơn bao giờ hết. Bên ngoài coi bộ đã êm, lại tắm “khô” rồi ăn cơm. Ngày mai chúng tôi cần tìm 1 chiếc xe hơi tốt, vài thùng xăng cho 2 thằng kia về Vũng Tàu vì chiếc Fortuner vừa hết xăng vừa lủng lỗ chỗ nên không biết hư khi nào, tôi đã nghĩ cứ để chúng nó đi cho thỏa lòng chứ hơn mười triệu dân Sài Gòn bị quét sạch sau chỉ hơn 1 tháng thì cơ hội tìm thấy gia đình rất mong manh.

Sáng ra chúng tôi vác đạn vào, mỗi thằng lục 1 khẩu và dặt lưng thêm 1 khẩu K54. Đạn được nhét vào hộp tiếp đạn, tôi còn cẩn thận làm cho mỗi thằng 1 băng double mag bằng băng dính. Cho lục đạn mỗi loại một vài trái và shotgun vào balo, không dè dặt như hôm qua, được “vũ trang” tới tận răng nên chúng tôi phải đi bộ ra lấy, 8h sáng chúng tôi dặt díu nhau đi ra ngoài. Tham thì thâm, đi bộ có hơn mấy trăm mét mà khẩu súng với balo trên vai nó cứ kéo xuống nặng trĩu như tạ, trời chưa hừng nắng mà mồ hôi cứ vã ra như tắm, chúng tôi đi đường Lê Văn Lương rồi ra Nguyễn Thị Thập. Ở ngã 4 này có 1 cây xăng khá lớn, chúng tôi có thể kiếm 1 vài can xăng rồi ra lấy xe máy chạy đi tìm xe hơi sau. Đi tới chỗ chung cư Hoàng Anh Gia Lai 2 thì mặt đường bê bết máu khô, xương xẩu văng khắp nơi, không nói cũng biết cái hầm xe trong chung cư chứa tới cả ngàn con rab. Tôi giục bọn nó đi nhanh, nhưng chưa kịp chạy qua ngã tư tôi đã nghe tiếng thép cạ xuống đường nghe rít tai từ đâu vọng lại.

Ra hiệu cho 2 thằng kia nấp vào mái hiên bên đường, tôi nhìn tới nhìn lui không thấy ai, lắng nghe thật kỹ thì thấy vọng lại từ hướng Nguyễn Thị Thập gần siêu thị. Tôi chậm chậm tiến ra ngó qua thì thấy 2 chiếc xe hơi được độ chế bằng thép lù lù tiến tới, đằng sau là gần chục thằng vừa súng vừa mĩ tẩu dàn hàng ngang. “Me!” tôi chửi thề trong miệng, ở trong nhà thì thôi chứ cứ mò ra ngoài là không đụng cái này cũng đụng cái kia. Chắc là bọn bên Hoàng Diệu, hôm qua chúng nó thấy chúng tôi chạy từ Quận 7 qua nên hôm nay nhất thiết là phải lùng cho được đây mà, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Việc chúng nó lùng sục và đông gấp 3 chúng tôi không cho tôi một cơ hội đối thoại nào hết. Tôi đưa tay lên làm dấu “cất cổ” cho 2 thằng rồi chỉ vào hướng chung cư Hoàng Anh Gia Lai, 2 thằng đàn này cứ trở mắt ra nhìn, 1 là chúng nó hiểu nhưng không dám vào, 2 là chúng nó không hiểu gì sắc. Tôi lật dặt chạy lại kéo chúng nó vào chung cư, lục 1 góc nhìn có thể thấy được ngã tư, tôi ngồi xuống, móc 1 quả C.S cay và 1 quả flash từ balo ra. Chỉ cho 2 thằng kia vòng ra sau, tiếng thép lạnh vẫn gõ xuống đường đều đều báo hiệu chúng nó sắp tới, Tôi chạy qua hầm xe không quên quăng 2 quả lục đạn vào. Quả flash nổ trước, quả C.S cay phì phì khói ra sau, cả trăm con rab đang ẩn nấp bị ánh sáng như sét đánh nổ ngay trước mắt làm mù ngay lập tức, cộng thêm hơi cay từ trái C.S làm chúng nó hỗn loạn chạy khắp nơi tràn lên sân rồi ra ngoài đường. Vừa kịp lúc bọn kia tới, giữa ban ngày ban mặt bất thành lính cả đàn rab tủa ra như ong vỡ tổ chắc là cái cảnh tượng chúng nó chưa thấy bao giờ, bọn chúng hoàn loạn, những thằng có súng thì siết cò, những thằng cầm dao, mĩ tẩu thì nhảy tót lên xe. Khổ nỗi chúng nó càng bắn thì tiếng súng càng thu hút bọn rab, sống trong đêm tối nên thính giác chúng nhạy hơn bao giờ hết, dù đã mù nhưng vẫn hăng máu đỏ về nơi có tiếng súng. Chúng bắn cầm chừng ít hơi rồi lui ngược lại tháo chạy. Cả 3 thằng ngồi cười không thành tiếng.

Thực ra thì 3 thằng với súng ống như thế này có thể phục kích chúng nó 1 cách “ôn hòa”, bọn nó đâu chừng chỉ có 3-4 khẩu súng, không cần phải giết

mà cũng đủ làm chúng hoảng sợ bởi hỏa lực áp đảo. Nhưng 1 người thận trọng như tôi không chọn phương án đó, thứ 1 giết rab và giết người là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau, giết người thì mình cũng không khác gì chúng nó cả và là 1 hành động vô nhân tính. Thứ 2, nợ máu rồi cũng sẽ phải trả bằng máu, chúng sẽ trở lại lùng sục chúng tôi cho bằng được mới thôi. Đây không phải là 1 bộ phim cowboy Mỹ nên tôi không thể mạo hiểm mạng sống của mình và 2 đứa kia được.

Trên sân và ngoài đường bọn rab lúc nhúc khắp nơi, lúc này chúng trở thành zombie chính hiệu có điều không thấy gì mà thôi, chúng đi lại dò dẫm trông thật đáng thương. Giữa ánh sáng mặt trời tôi mới thấy chúng rõ hơn, những con người tóc tai rũ rượi, lưỡi thè ra ngoài, quần áo rách nát bẩn thỉu, có nam có nữ, cả trẻ em. Mấy đứa nhỏ lò dò đi lại, tội con nít thì có tội tính gì chứ?. Cả 3 thằng nhìn nhau im lặng chẳng nói chẳng rằng. Mười phút sau chắc chắn bọn nó đã đi khuất, 3 thằng nhẹ nhàng bước qua đám rab lại chỗ cây xăng.

Không có điện, không bơm xăng được, tôi tìm nắp hầm, mở kẹp chì và tìm cách phá khóa nhưng cũng không được, ngay nắp hầm xăng nên việc đục phá không khác gì “đốt diêm soi xăng”. Chạy vào trong văn phòng tôi tìm được chùm chìa khóa nên không khó để mở hầm, hầm tối nhưng mùi xăng xông lên báo vẫn còn nhiều. Ngó quanh có mấy can nhớt 30 lít loại dùng cho xe tải, tôi đem đổ hết ra đường, thằng Trung tưởng tôi đổ đốt bọn rab nên cũng hý hửng làm theo. Tôi lắc đầu ngoao ngán rồi lấy xẻng xúc cát trong thùng chống cháy văng lên đồng nhót. Thực ra việc này là để đánh dấu xem lần sau tại kia có trở lại hay không, nếu chúng trở lại thì phải chạy qua đồng nhót và cát, in dấu lại để tôi biết đường mà đối phó chứ không phải là để đốt bọn rab.

Xong xuôi, tôi kiểm dây thả thùng nhót xuống vớt xăng. Hi hui cũng được 2 thùng, tạm thời để đó, chúng tôi ra siêu thị lấy xe máy quay lại lấy xăng rồi nhắm hướng mấy salon auto trên Nguyễn Văn Linh thẳng tiến.

BMW, Porches, Mercedes, không salon nào còn 1 chiếc. Bọn hôi của đã vào vơ vét đập phá chẳng còn gì cả, 3 thằng cầm 2 can xăng đưa giữa trời nắng muốn khóc. Tôi quay qua hỏi chúng nó “Giờ sao?”, 2 thằng im lặng không nói. Tôi thở dài ngoao ngán rồi leo lên xe nhắm hướng Nguyễn Đức Cảnh-Phủ Mỹ Hưng mà chạy, xe trên đường không phải là không có nhưng toàn là thùng lốp, bê cầu, vỡ cửa hay bị đốt cháy cả, tóm lại là khó mà tìm được chiếc còn chạy được. 2 thằng kia rõ ga bắm kịp hỏi tôi đi đâu, tôi bảo thì đi kiếm xe chứ đâu.

Phủ Mỹ Hưng, khu đại gia, khu nhà giàu nhất nhì Việt Nam thì thiếu gì xe. 1 cái biệt thự có 2-3 cái xe là chuyện hết sức bình thường. Nhưng tôi biết 1 căn có tới 4 chiếc đó là nhà của Cường ĐôLa.

Chẳng là lúc trước tôi sống ở khu Sky Garden, là sinh viên nên tôi thường phải ăn cơm trong siêu thị Coop-Mart gần đó. Cách đó không xa là nhà của Cường Dollar và Hồ Ngọc Hà, xầm tối đi ngang qua tôi vẫn thường thấy mấy đứa đệ tử đánh xe ra chạy lòng vòng rồi lau chùi nên biết chắc phải có xe ở đó. Căn nhà nhìn bên ngoài chả có gì ngoài 1 cái ghế gỗ, không để í thì ít ai biết nó là của dân chơi đỉnh đám nhất Miền Nam. Tôi nói tôi vẫn tịnh không nói 1 lời, 1 cách lạnh lùng tôi móc shotgun ra bắn 6 phát thành hình tròn rồi đập cánh cửa kéo lung lổ vừa đủ để chui lọt

Oh lala! trong ánh sáng tù mù tôi cũng thấy rõ mấy chiếc siêu xe bên trong, cẩn thận quăng vào 1 quả flash rồi tôi mới chui vào. Tháo chốt đẩy cửa lên thì 2 thằng kia chỉ có nước mắt chữ A mồm chữ O. 4 chiếc siêu xe chinh inh trước mặt: Roll Roys Phantom, Lamborghini Aventador, Ferrari California và 1 chiếc Can Am Spider 3 bánh bóng loáng không chút bụi, chìa khóa vẫn còn cắm sẵn trong xe.

Không thể diễn tả được 2 thằng kia vui mừng thế nào, dù đã biết trước nhưng tôi vẫn cười toe toét. 2 thằng ngồi lên 2 chiếc Lamborghini và Ferrari rõ ga phóng ra đường “thị uy” ầm ĩ như lũ “Trẻ trâu” thứ thiệt. Cho chúng nó chạy 1 lúc xong tôi mới bảo cất vào gara. Đơn giản là đường từ đây xuống Vũng Tàu hơn trăm km, vật cấn rất nhiều nên không thể chạy 2 chiếc gầm thấp này được. Tôi mở cửa chiếc Roll Royce ra rồi ngã mình mời 2 ông nội đang mặt nặng mày nhẹ bước vào. Phần tôi thì tôi nhảy lên chiếc Can Am vì lúc bây giờ chưa biết chạy xe hơi.

Đi đâu thì đi cũng phải về nhà cái đã, chúng tôi lại lái về nhà. Chất lên chiếc Roll Royce số nước uống và lương thực cho 2 thằng đủ dùng trong 1 tháng gồm cả gạo, mắm, đồ hộp và nước uống. Súng ống đạn dược chúng nó đã đeo bên mình từ sớm nên không cần lấy thêm. Đã quá trưa nhưng 2 thằng không chịu nán lại chút nữa ăn bữa cơm cuối cùng mà thùng thình đòi đi luôn, chúng tôi trên 2 chiếc xe lại nhắm hướng cầu Phú Mỹ mà chạy.

Như kế hoạch ban đầu, chỉ có 2 đứa nó lên đường về Vũng Tàu, tôi thì ở lại. Chúng nó có gia đình và tôi cũng có, tôi cũng cần quay trở lại quê mình nên việc mạo hiểm đi với chúng nó với tôi là không cần thiết. Trưa Sài Gòn nắng nóng thiêu đốt mọi thứ trên đường. Chiếc Roll Royce nhẹ nhàng lướt đi trên đại lộ Nguyễn Văn Linh, dù ngồi trên siêu xe mát lạnh mà 2 thằng chúng nó coi bộ đầm chiêu lắm. Tôi thì đi đứng trên chiếc Can Am chạy trước. Ngay từ Chân cầu Phú Mỹ, hàng hà xa số xe cộ từ xe máy tới xe hơi bị bỏ lại mục nát trên đường, kẹt xe rồi!. Tôi bảo chúng nó đợi ở dưới rồi lái xe lách qua lách lại leo lên cũng chỉ đến được lưng chừng cầu. Đành xuống xe đi bộ, cách đây gần 1 tháng mấy chiếc máy bay đã đánh sập cầu Sài Gòn, Cầu Bình Triệu và các cầu khác duy chỉ có cầu Phú Mỹ tôi không thấy bị bỏ bom nên mới định ninh cây cầu còn nguyên. Giữa trưa tôi lượn qua đồng xe cộ bắt đầu rỉ sét trên đường, trong 1 số xe máy con rab chui vào rồi chết cứng trong đó nên tôi phải trèo lên nóc xe rồi nhảy từ chiếc này qua chiếc khác.

Lên gần đến giữa cây cầu thì đã nghe mùi xác chết nồng nặc xông lên và tiếng chim ăn xác kêu keng két khắp nơi, tiến tới chút nữa thì quả là 1 bãi chiến trường không lồ hiện ra trước mặt. La liệt là xác chết và xe cộ bị đốt cháy đen, đám chim ăn xác bầu lại từng bầy mổ xé làm cho không khí càng kinh tòm hơn nữa. Ở giữa cây cầu thủng 1 lỗ lớn lộ sắt thép và thối tung hàng tấn bê tông lên mặt đường, phía bên kia là hàng rào thép gai dày đặc. Quan sát một hồi tôi đã hiểu ra vấn đề. 1 lực lượng nào đó có nhiệm vụ trấn giữ cây cầu, hàng ngàn người trên cầu đang trong cơn hoảng loạn vì bọn Rab cầu xé đằng sau cứ lao tới rồi cũng vỡ trận như bên cầu Kênh Tẻ, họ giết mìn làm sập cầu nhưng kết cấu cây cầu cũng tốt nên chỉ thủng 1 lỗ rõ to giữa mặt đường.

Quay lại báo cho tại kia tình hình, Thằng Trung thì đòi đi đường vòng nào đó để về Vũng Tàu nhưng giờ đã quá trưa, nếu vậy thì sợ không kịp. Thằng Hùng quyết định lợi bộ qua cầu rồi kiếm xe sau. Tôi đắn đo 1 hồi rồi đề nghị chúng nó hay là để mai nhưng cả 2 đều không đồng ý vì tại nó đã chờ quá đủ rồi.

Suốt cả thời gian qua tôi luôn ở vị trí đưa ra quyết định, áp lực đè nặng trên vai, đôi khi cũng cựa cãi với 2 thằng vì nhiều vấn đề nhưng riêng lần này tôi sẽ tôn trọng quyết định của tại nó. Thằng Trung suy nghĩ 1 hồi lâu rồi quyết định nghe theo thằng Hùng vì ít ra bây giờ tại nó cũng đã được vũ trang đầy đủ, Việc tìm được gia đình là trên hết, nếu tìm được sẽ quay lại lấy nhu yếu phẩm sau. Kế hoạch có lẽ cũng an toàn, tôi phụ chúng nó đỡ đỡ trên xe xuống, 2

thằng không mang vắc nhiều, chỉ đủ sinh tồn trong 1 tuần. Khi ở nhà tôi đã nhiều lần dặn dò chúng nó các kỹ năng cũng như yêu tố cần thiết, thằng Hùng cũng là 1 thằng thông minh nên không có tôi thì có lẽ chúng nó cũng sẽ vượt qua được.

2 thằng cời áo bật mặt rồi bắt đầu lộn qua đồng xác chết, hàng bầy chim thấy động bay lên kín cả 1 vùng trời, tôi đứng trên nóc xe chơi với nhìn theo mà cảm xúc lẫn lộn. Mãi cho tới khi tụi nó đã khuất dần sau đám xe cộ bị bỏ lại tôi mới quay về. Ngồi lên chiếc oto để máy để hơi lạnh phả vào người, cảm giác cô đơn xâm chiếm lấy tâm trí và tôi bắt đầu cuộc đối thoại đầy mâu thuẫn với bản thân. Lỡ chúng nó có chuyện gì thì sao? Lỡ chỉ có 1 mình liệu tôi có sống được? hay là bám theo tụi nó ngay lúc này sẽ còn kịp?. Tôi cứ ngồi, đắn đo và suy ngẫm cả giờ đồng hồ nhưng sống sót là trên hết, tôi không thể mạo hiểm, tôi nghĩ về gia đình, về tương lai, tôi nghĩ tôi sẽ làm được.

Thú thực là tôi chưa lái xe oto bao giờ cả, chiếc Roll Royce cứ cà giạt cà giạt mỗi khi tôi sang số, vật vã mãi cũng về tới nhà với cục siêu phẩm triệu đô móp méo khắp nơi. Lại khệ nệ ôm đồng hồ hộp, gạo mắm vào nhà. Tôi xếp lại đồng lương thực, súng ống, cho thêm đạn vào ổ tiếp, kiểm kê lựu đạn, quét dọn nhà cửa. ... tôi cứ làm 1 cách tỉ mỉ. Đón gián vì tôi phải làm việc để quên đi sự cô đơn này, tôi bắt đầu hồi hận vì đã không đi cùng chúng nó, có lẽ giờ này cả 2 đã đi tới đâu đó rồi, cái cảm giác ở lại đằng sau làm tôi khó chịu vô cùng.

Tôi bắt đầu an ủi rằng chúng nó sẽ trở lại. Đến ngày hôm sau thì tôi bắt đầu quá trình bị stress, trong lòng luôn cảm thấy sự nặng nề, sự hối hận vì điều gì đó. Đến chiều thì tôi lái xe ra chân cầu đứng đợi, tôi đợi chúng nó quay lại. Nghe thật điên khùng nhưng tôi làm thế thật, ra khỏi xe rồi lại đi vào, có lúc lại leo lên cầu nhìn với sang với cái hy vọng mong manh nào đó sẽ thấy bóng dáng 2 thằng khật khưỡng chạy tới gọi to “anh ơi! cứu em!”. Tôi cứ như thế cho tới ngày thứ 4 kể từ khi chúng nó bỏ đi, cứ đợi ở chân cầu từ khi bình minh đến chiều tối mặc cho nắng mưa.

Hoặc là ông trời có mắt, hoặc là chúng nó quá may mắn. Từ đằng xa 2 thằng nó lật đật tiến lại thật, tôi cười ha hả rồi kéo 1 trần AK làm cho đám chim muông bay tung lên trời. Tôi thì tay bắt mặt mừng nhưng về mặt 2 thằng đã nói lên tất cả. Thằng Trung gục xuống chân tôi rồi rom róm nước mắt, tôi hiểu nên không nói gì cả. Đưa cả 2 về nhà, chúng nó cũng chỉ ăn qua loa cho có rồi cứ im lặng mãi thế, có lẽ khóc không thành lời nữa rồi. Mãi lâu sau tôi mới nghe lại câu chuyện, chiều tối chúng nó tìm được 1 cái xe máy rồi phóng thẳng về Vũng Tàu, dưới đó cũng hoang tàn cả rồi, chúng ngủ đêm ở 1 cái đồn Công An rồi sáng ra 2 thằng tìm về nhà. Nhà thằng Trung thì máu me vương vãi khắp nơi. Nhà thằng Hùng thì khóa cửa nhưng nó đi khắp thành phố suốt 2 ngày mà cũng không tìm được gì, nó để lại mảnh giấy nguệch ngoạc vài dòng với 1 hy vọng mong manh rồi trở lên đây.

Tôi tính để 2 thằng bình tâm rồi bắt đầu rủ chúng nó lên Ban Mê Thuật, suốt mấy tuần để cho khuấy khỏa tôi rủ chúng nó ra ngoài nhiều hơn, thậm chí cũng có đốt phá 1 chút. Ban ngày thì chúng tôi đi tìm nước ở xung quanh, lùng sục mấy căn biệt thự để tìm xem có gì chơi, đôi khi còn đi chơi bóng rổ, ban đêm thì vác súng lên sân thượng tập bắn bằng bia thật. Khi thấy 2 thằng đã ổn, tôi định 1-2 hôm nữa thì khởi hành nhưng dự định cũng chỉ là dự định.

Căn nhà đó cách chỗ chúng tôi 2 khu phố, nhà tôi đường số 3 thì căn nhà đó nằm trên đường số 9. Căn nhà đó cũng tĩnh lặng như những căn khác. Lúc đó là 4h chiều, trời khá mát, sau 1 hồi đi tới đi lui mà không có gì chơi tôi đề nghị phá cửa căn nhà xem có gì hay không vì nó là căn to đẹp nhất khu phố. Tôi cột trái lựu đạn bằng băng dính, rút chốt rồi chạy ra ngoài. Tiếng nổ chói tai và mảnh cửa văng khắp nơi. Thằng trung không nói không rằng ôm súng hùng hục lao vào, cũng như bao lần trước không có “Ai” cả. Đúng là nhà của đại gia, hũ rượu rắn to để đến cả 30 lít, trên tường thì đầy đầu bò đầu gấu nhìn như thật, lòng vòng ở nhà bếp và phòng khách tôi chỉ tìm được cây kiếm nhật là có giá trị, thằng Trung xin mãi mà tôi không cho. Kiếm nhật thường đi theo bộ, trên giá có 1 cây tôi đã lấy còn 1 cây nữa ở đâu không thấy. 3 thằng thay nhau cầm kiếm chặt chém linh tinh 1 hồi tôi bảo đi về nhưng thằng Trung không chịu, nó bảo phải tìm cho được cây còn lại. Thế là nó lò dò lên lầu 2, và nó tìm thấy cây kiếm thật.

Cây kiếm được cắm vào bụng ông chủ nhà, còn ông chủ nhà thì đã cắn phập vào bả vai của nó. Tôi rùng mình đưa súng bắn ngay đầu làm cả hấn và thằng Trung lộn mấy vòng từ cầu thang xuống đất. Thằng Trung xô hấn ra bắn thêm mấy phát rồi đưa tay lên vai bịt vết thương lại, tôi đỡ tay nó ra, vết thương sâu hoắm và trào máu liên tục theo nhịp mạch của nó. Nó đau đớn ngồi xuống salon, tôi và thằng Hùng không biết phải làm gì cả, tôi bảo cứ về nhà rồi hãy tính nhưng thằng Hùng không chịu, nó đòi phải xử lý vết thương ngay. Nó vào bếp lấy 1 con dao rồi đòi cắt vết thương cho rộng ra để loại bỏ nước dãi sau đó sẽ băng lại.

Tôi dặn thằng Trung đề chặt về thương rồi chạy đi tìm khăn cầm máu, còn nó thì nẫu máu và bắt đầu khóc lóc 1 cách bất bình tĩnh. Thằng Hùng mãi mãi dao rồi cẩn thận khứa vào bả vai thằng Trung. Tôi thì chỉ biết lau máu mỗi lúc chảy ra 1 nhiều và bảo nó rằng sẽ không sao đâu. Xong xuôi thì thằng Trung đã ngất đi từ bao giờ, trời thì tối hần về cũng không kịp.

Tôi lập tức nhào ra xe lấy mấy chai nước rồi khóa cổng trước khi tụi rab mò tới, tới nay chúng tôi sẽ ngủ lại đây. Tôi biết sau khi bị cắn nó sẽ lên cơn và thành rab nhưng không biết là bao lâu, cứ 5 phút 1 lần tôi kiểm tra đồng tử thằng Trung xem đã giãn ra và đổi màu chưa. Thằng Hùng coi bộ đã mệt nằm vật ra ghế rồi nó hỏi:

-Anh Khóa cửa rồi hả anh Minh

-Anh khóa rồi

-Em nghĩ nó qua không được, hay là...

-Được hay không cũng phải để nó sống, giết nó bây giờ là giết người!

Tôi cắt lời, nó cũng hiểu chuyện gì sắp xảy ra nên xé rèm cửa cột chặt chân tay thằng Trung lại.

2 chúng tôi cứ ngồi đó chờ đợi, ngoài đường lũ rab đi lại khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không thấy chúng tôi qua cánh cửa bê nát. Chúng tôi không chờ thằng Trung lên cơn để cắn phập vào đầu nó 1 viên đạn, chúng tôi chờ nó chết hoặc nó sẽ lên cơn và làm gì nữa tôi không biết. Không khí ngột ngạt kinh khủng, thằng Hùng quyết định đứng dậy đi đâu đó.

Tôi hỏi:

-Em đi đâu?

-Kiểm tra trên lầu, em không muốn còn 1 con nào lao xuống đây.

-Đề anh đi với em

-Thôi! không cần.

Nó đi lên lầu, quá tam thì 3 bạn, thằng Trung thì bị cắn, 2 thằng con lại thì bị vây bởi đám rab bên ngoài cho tới lúc trời sáng nên tôi chẳng nghĩ ra 1 cái hoàn cảnh nào tệ hơn được nữa. Ấy vậy mà 1 đêm tôi mất 2 thằng em, 1 tràn súng chất chứa nổ lên làm sáng cả căn nhà. Tôi phi nhanh lên cầu thang rồi đèn pin thì thấy 3 con rab tóc tai lù bù đề thằng Hùng ra giữa hành lang căn gác nghiêng, thấy tôi cả 3 đang tính nhào tới thì tôi kéo cò bắn hạ cả 3 con. Thằng Hùng nằm bất động, mạch đã tắt.

Tôi cúi đầu chống 2 tay lên đầu gối thở dài 1 hơi. Hùng nó cẩn thận lên kiểm tra rồi mở cửa từng phòng, 3 con 1 lúc nó trở tay không kịp, bị cắn vào mặt vào cổ. Cả gia đình này dùng vaccin, ông chủ nhà có lẽ cho vợ con uống thuốc ngủ rồi rạch bụng chết nhưng không ngờ tất cả đều lên cơn trước dự định nên mới ra sự thể như thế này.

Chưa kịp biết phải làm gì bây giờ thì ngoài cổng sắt cả đám rab xúm lại xô cửa rầm rầm bởi tiếng súng của thằng Hùng, tôi nhanh chân chạy xuống thì thấy thằng Trung vừa gãy gậy vừa nhìn tôi trừng trừng miệng thì chảy dãi lòng thòng.

Quả thật bây giờ tôi không biết phải làm gì hết, chẳng có 1 cái kế hoạch hay là 1 cái phương giải quyết nào cho tình huống này, 1 thằng bị cắn chết, 1 thằng biến thành rab, ngoài kia thì hàng chục con bắt đầu xô công vào và mỗi lúc 1 đông thêm.

Không! tôi không thể chết được, không phải bây giờ. Hôm nay là quá đủ rồi, thay đạn rồi móc thêm 1 quả lựu đạn ra tôi ném ra cổng. Quả lựu đạn thổi bay cả cánh cổng lẫn lũ rab ngoài đó, tôi ném tiếp 1 trái flash làm mù rồi chạy băng qua lũ chúng nó. Kiên nhẫn hết sức để không phải bắn bất cứ con nào. Tôi bỏ chạy thực mạng, chạy hết sức có thể. 1 con, 2 con rồi ba con bắt đầu bám theo. Tôi vẫn chạy, cách nhà còn đúng 100 mét tôi đã nghe tiếng rầm rập của cả đàn bám theo mình, có lẽ là hơn 20 con. Thở dốc, tôi quay lại và bắn chúng, bọn chúng vẫn điên cuồng lao tới, thay tiếp băng đạn thứ 2 tôi bắn gục nốt những con còn lại. Lại chạy, cách nhà còn đúng 20 mét thì 2 con rab lưng chừng nhìn tôi rồi lao tới. Tôi quăng súng xuống đất, tuốt kiếm ra từ trong vỏ. Chết cả 2 làm đôi.

Từ 2 đầu đường chúng vẫn kéo lại, bao nhiêu tôi chẳng rõ, chỉ nhờ là tiếng rầm rập và tru làm náo động cả 1 khu phố. Tôi chạy lại nhà, bu lên cổng rồi trèo qua, chúng nó đã đến. lại xô cửa, lại hét lên, với tay lên. Tôi mở cửa kéo rồi vào nhà. Mặc cho chúng đập cửa tôi vào bếp, rót ly nước ngồi xuống và uống cho đã khát.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Fight – Chiến đấu (1)

Uống nước xong tôi làm gì tiếp? Đó là câu chuyện tôi không muốn nhắc lại. Tôi cứ ngồi bần thần chưa thể tin rằng 2 đứa nó đã chết, đầu óc cứ trống rỗng còn ngoài kia lũ rab cứ xô cửa và gào thét mỗi lúc 1 hung tợn. Tôi cầm súng bước ra và lên đạn, nhưng không!

Tôi xách can xăng lên lầu 2 rót ra xô rồi bắt đầu xối lên đầu chúng nó, lạnh lùng tôi quăng 1 mồi lửa và nhìn chúng nó khiêu vũ trong đám cháy khét lẹt bởi mùi da thịt lẫn quần áo. Tôi bây giờ tôi vẫn không hiểu làm sao mình có thể ra tay 1 cách tàn nhẫn như vậy, sáng hôm sau tôi phải mất tới hàng giờ để “dọn dẹp” bằng cách đốt tiếp cho xong. Tối đó tôi cũng không thể nào chợp mắt được dù 1 giây, tôi rầm rức khóc rồi đổ lỗi cho bản thân, đáng lẽ tôi phải cho thằng Trung cây kiếm, đáng lẽ tôi phải đi lên với thằng Hùng và đáng lẽ tôi nên rủ chúng nó về nhà nấu bữa tối thay cho việc đi vào đó.

Tôi cũng không quên quay trở lại căn nhà trên đường số 9, thằng Trung đã tuột dây bỏ đi từ bao giờ, còn thằng Hùng không còn gì cả. Cánh cổng vắng ra đề lên chiếc xe khiến nó bẹp dí hết quá nửa. Nhặt 2 khẩu súng và mấy băng đạn tôi ngồi xuống salon rồi tự hỏi mình sẽ sống những ngày tiếp theo như thế nào? Cô đơn và tuyệt vọng.

Suốt những ngày tiếp đó tôi đã có lúc kê súng vào đầu, tôi dần vật và ân hận hơn bao giờ hết. Còn gia đình thằng Hùng, nếu họ tìm lên được tới đây tôi sẽ phải nói như thế nào? Tôi cứ tự hành hạ bản thân bằng hằng hà sa số những luận điệu của toàn án lương tâm, và thứ duy nhất có thể biện hộ cho mình đó là ít ra tôi còn sống. Nhưng rồi cái gì cũng phải qua đi, tôi tập sống 1 mình 1 cách thực thụ, tôi đốt thời gian bằng cách tới phòng gym tập cho đến khi tay chân bải hoải, tôi tìm được 1 chiếc máy phát điện nhỏ nhỏ và xem tất cả những chiếc đĩa tôi lục lọi được ở các xô xinh, tôi đọc sách, vẽ tranh, lên cách kế hoạch. Thậm chí tôi còn cài bẫy khắp các con đường dẫn về nhà, tôi di chuyển hàng hóa đồ đạc qua 1 căn nhà thứ 2 để làm “safe house” phòng khi căn này bị chiếm.

Việc tôi phòng xa quả thật không thừa, vào 1 buổi sáng tôi đi lấy xăng ở cây xăng cũ thì thấy 4 đường lớp xe in hằn lên đồng cát tôi đã đổ ra đường. Chắc lại là lũ bên Hoàng Diệu mò qua, tôi lần theo thì thấy chúng nó đục phá tất cả các căn nhà 2 bên đường Nguyễn Thị Thập, đồ đạc bị chúng nó xối tung cả lên có vẻ là tìm lương thực. Lúc đó tôi bắt đầu lo lắng thực sự, tôi giờ cô độc 1 mình, chúng nó xối tới xối lui khu quận 7 này thế nào cũng mò tới chỗ của tôi. Những dấu vết bắn phá vô tội vạ trước kia của cả 3 thằng không thể nào che dấu được. Hay là chuyển qua chỗ khác? Hay là đàm phán và

nhập bọn?

Suy nghĩ khá lâu tôi nhận ra 1 điều, tôi chẳng biết gì về họ nên chưa thể đối phó được. Thôi thì cứ để từ từ rồi tính, 1 buổi chiều tôi lái chiếc Lamborghini đi cầu cá bên đường Trần Xuân Soạn, nẹt pô suốt cả đoạn đường chán chê tôi kiểm 1 bóng cây gần cầu Kênh Tẻ rồi ung dung thả cầu, cá rất to từ cá chép đến rô phi và cả cá Lóc nhưng tôi chỉ thả xuống lại, đơn giản là thấy người trôi cả bầy trên mặt sông thế kia thì ăn thế nào được, có lúc tôi còn quăng câu trúng cả cái xác đàn ông phải cắt dây. Đang rung đùi hóng gió thì bỗng có tiếng la lên:

THẮNG KIA NGỒI IM!!!

Tôi giật mình quay sang thì bất thành linh trên cầu 2 thằng cầm AK chia thắng vào mặt tôi còn 1 thằng nữa thì đứng nhìn coi bộ chờ “tuồng hay”. Thú thật lúc đó tôi vãi cả linh hồn, chúng đứng trên thành cầu cách tôi chừng 40m, địa thế tôi thì trống trải chả có gì che chắn ngoài chiếc xe cách đó 2 mét mà chúng nó trên cao, tôi dưới thấp dù có nấp sau xe kiểu gì cũng ăn đạn. Khẩu Ak thì để kê bên bao đồ cầu nhưng tôi mà với tới là chúng bắn ngay.

Tôi quay qua méo mặt nhìn chúng nó, 1 thằng coi bộ cầm đầu lại thét lên:

-ĐM mày! Giơ tay lên mày, ngồi im không tao bắn chết

-Dạ có gì từ từ nói anh ơi! tôi nói vọng lên.

-Mày ngồi im, 2 thằng này xuống mà mày chạy tao bắn liền! ĐM mày nói rồi đó đừng có trách.

Nói xong hắn quay qua phẩy phẩy, 2 thằng để từ liền lên xe để chạy xuống chỗ tôi, lúc này nhìn rõ thì hắn là 1 thằng cha đầu trọc lóc, ngoài 30, mang áo 3 lỗ với 1 hình xăm gì đó chả rõ khá to bên vai, thằng cầm súng bên cạnh thì chắc cũng chỉ tầm tuổi tôi coi bộ ốm đỏi lăm. 2 thằng nó có đọc 2 cây súng không đeo theo gì bên người cả còn thằng kia tôi chưa kịp nhìn. Tôi nghĩ bọn này đã 1 lần bắn thắng vào mình không thương tiếc thì để tụi nó bắt được không ăn như đòn thì cũng đi theo thằng Hùng, hay là liều ăn nhiều vậy.

Vừa thấy bóng 2 thằng kia lái xe lao xuống cầu tôi liền hít 1 hơi rồi liều mạng nhảy xuống sông. Tôi chỉ nghe hắn văng tục 1 câu rồi kêu tên ai đó, không nín thở nổi nữa tôi mới ngoi lên bu sít vào bờ kè, nhờ có cái bờ kè mà chúng không thấy được tôi. Ngoi lên he hé nhìn thì cả 3 đứa chúng nó đã nhảy lên xe nhắm hướng tôi mà chạy xuống. Tôi trèo lên, lượm khẩu súng rồi vào xe để ba 1 hơi chạy thẳng. Chiếc Lambor cứ rú theo nhện chân ga của tôi lách qua lách lại giữa đám hồ lớn trên đường, định ninh là chúng không thể nào đuổi kịp nên tôi cứ nhắm hướng cầu Nguyễn Văn Cừ mà chạy để dụ chúng chạy xa khỏi khu tôi sống. Ấy vậy mà nhìn qua gương hậu chiếc Lancruiser màu đen được lắp 2 miếng thép hình chớp ở бага để húc tung mọi thứ trên đường lù lù hiện ra, 1 thằng đeo súng bắt đầu trèo ra ngồi trên thành cửa chuẩn bị bóp cò.

Thú thật là chiếc Lambor dư sức bỏ xa chúng nó chỉ với 1 nốt nhạc nhưng vô vàng rác rưởi, thấy người rồi cả những chiếc xe nằm lán lóc trên đường làm tôi không thể nào tăng tốc độ được, với lại tôi cũng chỉ mới biết lái xe chỉ hơn 1 tháng. Chiếc xe của bọn chúng đằng sau thì cứ húc tất cả mọi thứ sang 2 bên đường rồi âm âm lao đến. Thằng cầm súng nó 3 tiếng chỉ thiên thị uy rồi hét gì đó chắc là bảo tôi dừng lại.

Mẹ bà, bố đầu có ngu, tôi tiếp tục chạy tới gầm cầu Nguyễn Văn Cừ thì ômy của 1 hơi ra đường Trung Sơn, đường này sạch hơn nên tôi bỏ rơi chúng được 1 đoạn. Kế hoạch của tôi là sẽ chạy ra đại lộ Nguyễn Văn Linh, cắt đuôi chúng ở khu bán cò Phú Mỹ Hưng rồi vòng về, ấy vậy mà bọn này cũng không vừa. Tôi bắt đầu nghe tiếng đạn găm choang choát xuống đường và vào xe. Đảo tay lái liên tục để lách đạn tôi quay ngoắc xe lên đại lộ Nguyễn Văn Linh, chúng nó vẫn kiên trì bám theo và nhả đạn bất cứ khi nào có thể.

Mồ hôi vã ra như tắm, chiếc xe vẫn gào rú lên, bỗng toác 1 cái. 1 viên đạn bay xuyên qua chiếc xe làm vỡ cả kính sau lẫn kính trước.

“ĐM” tôi gào lên!

Má, ông đã chạy chúng mày còn đeo cho ông yên. Thò tay móc khẩu K54 tôi bắn cho vỡ kính trước rồi quay ra sau bóp cò liền 1 băng đạn. Bọn nó bắt ngờ bị bắn trả cũng đảo tay lái liền hồi. Quăng khẩu súng xuống sàn xe, tôi thò tay với lấy khẩu AK của băng rồi lên đạn gác lên đùi.

Đạn lại găm chúi chúi xuống lòng đường, lần này không phải 1 mà là 2 thằng, thay nhau bắn. Đã đến nước này thì chúng quyết không cho tôi sống nhưng khu Phú Mỹ Hưng đã ở trước mắt, tôi bắt đầu phi vào khu bán cò và cắt đuôi chúng nó. Chỉ qua 3 khúc cua tôi đã bỏ xa chúng nó 1 đoạn, tôi lái xe vòng ra sau Crescent Mall rồi tắt máy chờ đợi, ở đây là khu quy hoạch nhưng chưa xây dựng, sau mấy tháng bỏ hoang cỏ đã cao quá đầu còn chiếc Lambor thì khá thấp nên chúng sẽ không thấy được tôi.

Và số tôi hôm đó quả thật rất đen, chúng lại lù lù xuất hiện trước mặt, tôi giương súng kéo 1 tràn rồi de lui tìm đường tháo chạy. Cuộc vây ráp diễn ra suốt 10 phút tiếp theo và có đôi lúc tôi tưởng chừng như đã nằm gọn trong tay chúng, đơn giản tôi lái xe chưa cứng còn thằng tài xế bên kia coi bộ rất có nghề.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tôi phi ra lại đại lộ Nguyễn Văn Linh và bẻ lái ra Nguyễn Thị Thập mà chạy vì trời đã sẩm tối. Suốt cả tuần qua, kể từ khi phát hiện ra dấu vết của chúng nó tôi đã chuẩn bị cho giây phút này, tôi đã nói giết rab là 1 chuyện và giết người là 1 chuyện hoàn toàn khác nhưng chúng không cho tôi 1 con đường sống. Chúng bắt tôi để làm gì, chúng cần chiếc xe hay 2 khẩu súng và mấy băng đạn? Không! Chúng cần nhiều hơn thế nữa. Trên đường chạy về nhà tôi đã suy nghĩ rất lung nhưng tiếng súng vẫn không ngớt phía sau bắt buộc tôi phải làm như vậy.

Tôi của xe qua đường số 10 rồi mạo hiểm nhả ga cho chúng bắt kịp, còn cách nhau đâu 50 mét thì tôi đề ga hết cỡ, chiếc xe gầm lên phi như điên đại. Chúng nó cũng không vừa, lên ga và muốn bắt cho được, tôi 1 tay giữ vô lăng, 1 tay rút khẩu K59 bắn về sau mấy phát để khích tướng. Tốc độ lúc này đã lên trên 140km/h, còn đâu hơn trăm mét, tôi hít 1 hơi dài rồi nhắm mắt đề hết chân ga cho đến khi nghe 1 tiếng rít chói tai.

Chiếc Landcruiser cứ hùng hổ lao đến bị ban mất 1 nửa phần từ nắp capo trồi lên rồi đâm sầm vào căn nhà bên đường. Chúng nó cũng chỉ còn phần

dưới, ruột và tim gan phèo phổi trào ra ngoài. Qua gương hậu tôi chỉ biết cuối gầm mặt xuống không dám nhìn.

Chẳng là tôi căng 1 chiếc xích ngang đường qua 2 cây trụ điện, chiếc Lambor thấp hơn nên vượt qua sợi xích không chút sứt mẻ, trong khi chiếc Lancruiser thì cao gấp đôi nên vướng sợi xích bị cắt làm 2.

Trời ạ, tôi vừa giết người. Tôi lặng lẽ lái xe chạy thẳng qua căn nhà dự phòng cách đó hơn 2 cây số rồi vào nhà khóa cửa lại. Tôi lên giường nằm vắt tay lên trán suy nghĩ mà chẳng thiết ăn uống, nhưng tôi cho rằng đây là 1 cách tự vệ chính đáng. Chúng đã muốn giết tôi, tôi đã trốn chạy từ quận 7 qua quận 8 mà chúng vẫn không tha, và sập bẫy là do chúng nó không thấy đường chứ không phải do tôi.

Tôi ở trong nhà suốt 3 ngày liền để coi tình hình cho im ắng, vì tụi nó không về thì chắc chắn nhóm khác sẽ đi tìm. Cái bẫy lộ lộ thế kia nếu tìm được chúng nó sẽ biết có người nhúng tay vào và lung sục nên tôi đành tạm lánh 1 thời gian.

Trước khi mọi chuyện xảy ra, ý tôi là trước nữa cơ, khi mà thế giới này vẫn bình thường ấy. Tôi cũng là 1 sinh viên như bao người khác, là dân tỉnh lẻ lên Sài Gòn học, dù đã miệt mài với mấy cuốn sách thừơ trung học tôi vẫn ko có được 1 cái ghế trên giảng đường đại học.

Đã có 1 thời gian tôi sống tui khổ khi nhìn đám bạn ngày ngày lên xe vào thành phố, nhưng tôi có 1 gia đình rất tuyệt vời. Ba Mẹ đã cho tôi 1 cơ hội thứ 2 khi cho tôi vào học ở trường Quốc Tế của nước ngoài vì đơn giản họ không yêu cầu phải thi Đại Học. Thế là 1 thằng nhà quê được học trường của “nhà giàu”, tôi cũng không tính nổi mỗi tiết học thì phải tốn hết bao nhiêu mồ hôi công sức của Ba Mẹ, tôi cứ nhắm mắt nhắm mũi mà học cho nhanh chờ ngày vinh quy bái tổ rồi báo hiếu, ấy vậy mà giờ tôi mảnh bằng rách lốt đít ngồi cũng không có. Nói vậy thôi chứ giờ thì ra đường không bị ăn đạn với bị con nào nó phập vào người đã là vui rồi, bằng cấp mà làm gì. Hôm nọ tôi còn thấy ông bộ trưởng gì đó chết cứng ngắc trong chiếc Lexus biển 80B, học cho lắm cũng chết cả thôi.

Bạn gái là điều gì xa vời lắm, tất nhiên tôi cũng có yêu cô này, cảm tình với cô kia. Nhưng tôi cũng chỉ tỏ tình xong bỏ đó hay để trong bụng thôi, đơn giản là tôi không có 1 cơ hội nào hết vì tôi nghe người ta bảo không đẹp trai với nhà giàu thì có người yêu thế nào được. Kiểu như đứa mồi không được chồi mầm son ấy, thời thế giờ khác ngày xưa rồi. Không hiểu ngày xưa các cụ bom đạn, chinh chiến khổ cực thế mà yêu nhau được trong khi mình hòa bình, in tẹt nét về thôn về bản rồi mà cứ chần chừ đơn gối chiếu đi sớm về khuya 1 mình hoài nghi cũng thật xấu hổ. Nhiều lúc cô đơn 1 mình như thế này tôi cũng hy vọng tìm thấy 1 cô nàng nào đó sống sót, chàng và nàng sẽ sống hạnh phúc với nhau mãi mãi ấy vậy mà coi bộ vô vọng rồi. Đàn ông còn bỏ mạng huống gì phụ nữ chân yếu tay mềm chứ.

Suốt những ngày ẩn mình tôi cứ suy nghĩ về nhiều chuyện, hết đi ra rồi lại đi vào. Tới ngày thứ 3 coi bộ mọi chuyện đã êm tôi mới đi ra ngoài. “Hiện trường vụ án” đã được đám rab dọn sạch sẽ, súng ống cũng bị lấy đi chứng tỏ chúng cũng đã mò tới đây. Tôi lái 1 mach về căn nhà chính thì chúng cũng đã vào hốt hết, chẳng còn gì cả, từ súng ống đến lương thực lẫn máy phát. Thậm chí chúng còn châm lửa đốt nhà, may thay căn nhà cũng chỉ cháy 1 phần ở dưới. Tôi ước tính cũng mất 4-5 khẩu súng, vài trăm viên đạn cũng số lương thực đủ cho tôi sống trong 2-3 tháng. Đứng bóp đầu bóp trán văng tục chán chê tôi lái xe về tìm cách phục thù. Tôi không thể 1 mình 1 mạng vác xác qua đó mà đòi lại được, tôi không biết bọn chúng có bao nhiêu tên, là ai và phòng bị và vũ trang như thế nào. Tôi không biết gì sắc ngoài chuyện chúng thấy tôi thì tôi thì sẽ đục cho tôi lũng lỗ chỗ như cái áo rách. Hay là ra hàng, tôi sẽ đem nốt đồng đồ còn lại qua xin nhập bọn, tôi sẽ quỳ xuống xin 1 chút thương xót. Nhưng không đời nào.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng nên tôi quyết định đi “trình sát”.

Kiểm 1 chiếc xe máy êm êm tôi chạy qua Quận 4. Để tránh bị phát hiện tôi chạy vòng ra sau chỗ tôi và 2 thằng Trung-Hùng bị bắn tháng trước, phía bên này con đường cũng bị bịt kín bởi đồng hồ lớn xe cộ, giương chiếu chẳng nhìn được gì cả. Muốn nhìn vào bên trong có gì đành lòng tôi phải leo lên 1 cái chung cư cách đó ít trăm mét. Khó 1 nỗi các chung cư bây giờ đều là 1 ô rab khổng lồ, ban ngày chúng trốn vào đây, ban đêm mới mò ra kiếm ăn nên không thể vào được. Chạy tới chạy lui chán chê tôi quyết định trèo lên thang thoát hiểm khẩn cấp ngoài trời, leo được mấy chục tầng chân tay đã muốn roi rụng. Qua mấy ô cửa thông gió tôi thấy bọn rab đứng ngồi san sát nhau trong đó, chúng quay mặt vào trong và đưa lưng ra ngoài tịnh không 1 tiếng động như những bầy dơi treo mình ẩn nấp trong hang.

Nhiều khi muốn quăng vào quả lựu đạn nhưng nhiệm vụ là trên hết. Mãi tôi mới leo lên được tầng cao nhất, từ đây thì đã thấy được khu căn cứ bên kia, lặn lẽ nấp sau mấy giàn nóng máy lạnh và nằm xuống quan sát. Chúng chặn 2 đầu đường và các con hẻm bằng hàng đồng vật liệu kéo dài từ ngã tư Hoàng Diệu cho đến hết nhà hàng tiệc cưới Honey Moon. Để xử lý đồng công việc khủng lồ này chắc có lẽ bọn chúng không được 20 tên, không phải đợi lâu. Một ông nhòm của khẩu MP5 ra nhìn tôi thấy vài đứa bọn chúng đi lại trong lãnh địa, cũng ồm ồm và rách rưới như những con rab tôi thường thấy, vấn đề lương thực với 1-2 mạng như tôi không khó nhưng với cả 1 nhóm thì là 1 vấn đề rất lớn. 2 đầu đường thì có 2 tên được vũ trang đứng gác, bọn chúng chia nhau ra sống ở những căn nhà 2 bên đường như 1 cộng đồng nhỏ. Tôi bắt đầu lo âu suy nghĩ, biết đầu mình đã giết bố, chồng hay anh em của ai đó.

Nhưng coi bộ giả thuyết đó không hợp lý cho lắm, tôi thấy 1 tên lòi 2 người phụ nữ ra sân, hần hét lên rồi tạt vào mặt 1 trong 2 người liên hồi. 1 người thì cứ ôm lấy người kia có vẻ như là chị em. Những tên khác thì cứ đi tới đi lui chuyện trò như không có việc gì xảy ra. Nằm ở đây tôi có thể dùng khẩu MP5 giảm thanh cắm vào đầu thằng chó kia 1 viên đạn mà không ai hay biết nhưng tôi vẫn cứ kiên nhẫn đợi chờ. Tôi cần biết chúng nó là ai, có bao nhiêu người, hoạt động như thế nào.

Hắn bạo hành cả 2 người phụ nữ chán chê rồi đuổi họ vào nhà, 1 chiếc xe trong nhà chạy ra rồi hắn leo lên và cua vào 1 con hẻm ở phía nam, hóa ra là vậy, chúng lựa đường nhỏ hơn làm đường ra vào, tiện quản lý và dễ phòng thủ hơn. Chiếc xe sau đó đi đâu tôi chẳng rõ, giữa cái nắng hơn ba chục độ tôi cứ nằm đó kiên trì quan sát. Nãy giờ tôi đếm tổng cộng hơn 11 người kể cả 2 người phụ nữ. Ít nhất 4 tên có vũ trang. Tính luôn cả số lượng súng chúng lấy của tôi thì việc tấn công vào đó là tự sát. Đầu hơn 2 tiếng đồng hồ sau chiếc xe trở về, tôi lặng lẽ rút êm về nhà.

Sống sát vách với bọn này quả thật không được vì tôi đã thấy sự hung bạo của chúng nó với tôi lẫn 2 người kia, trốn tránh càng không thể vì tôi cũng cần phải sinh tồn. Ở 1 thế giới mà số người sống không bằng số ngón tay cộng ngón chân mà còn phải sống chui nhui quả thật không hay chút nào. Chuyện đi khu khác cũng là 1 phương án nhưng quả rất rất khó, mật độ dân số ở trong thành phố như Q5-10-11 dày hơn Q7 rất nhiều, đồng nghĩa với việc có nhiều rab hơn còn ra khỏi thành phố thì xa nguồn lương thực và thực sự tôi cũng không biết có gì ngoài đó, thậm chí có thể gặp 1 nhóm ghê gớm hơn

bọn này. Càng tính càng bế tắc, đến hôm sau tôi quyết định đi trinh sát 1 lần nữa, tôi cứ âm thầm theo dõi bọn chúng từ ngày này qua ngày khác mà nghiền lúc nào không hay. 1 kẻ cô đơn như tôi bỗng nhiên được quan sát 1 cộng đồng nhỏ sinh tồn thì cảm thấy rất thú vị. Suốt gần 1 tuần lễ tôi đã nắm được quy luật của bọn chúng, nếu tính không nhầm chúng có 16 người, tất nhiên đã trừ 3 thằng tôi “Xử” hôm trước. Chúng sinh sống rất có tổ chức, thằng khốn hôm trước là thằng cầm đầu và nhóm chúng có 3 người phụ nữ. 3 người họ là phục dịch và công cụ sex của bọn chúng, lực lượng trực chiến gồm 4 thằng, 2 thằng bị 2 đầu đường, 1 thằng giữ cửa và 1 thằng luôn đứng trực ở 1 căn nhà có vẻ là kho lương thực và vũ khí, chúng thay nhau canh gác và ra ngoài tìm lương thực và nhu yếu phẩm.

Trừ vài tên khỏe mạnh còn lại tất cả có vẻ khá uể oải và mệt mỏi, chúng không bao giờ đứng được quá 5-10 phút cứ nằm ngời la liệt ngoài hiên nhà. Ban đêm chúng cắt cử 2-3 tên thay nhau gác còn lại rút vào trong. Suốt thời gian đó tôi đã chứng kiến nhiều cảnh chương tui gai mắt như hăm hiếp, đánh đập. Không chỉ có tên cầm đầu mà cả vài đứa trong bọn chúng, đôi khi chúng cũng cự cãi và gõ búa súng vào đầu nhau côm cốp chúng tỏ chúng cũng chẳng đoàn kết gì cho lắm.

3 người phụ nữ thì 1 người có vẻ đã đứng tuổi chuyên lo chuyện cơm nước vì tôi thấy hay ra vào kho lương thực, 2 người kia lớn hơn tôi ít tuổi và công việc của họ thì như tôi đã nói ở trên, phục dịch và ăn đòn. Dù đã tường tận nhưng tôi vẫn bế tắc trong công tác chiến lược, nhiều khi thấy những tên khốn nạn nằm trong tầm ngắm tôi chỉ cần mở chốt an toàn rồi kéo cò là chúng nó chỉ có nước “thượng mã phong” nhưng giết người quả thật không dễ như vậy. Phương án ra hàng coi như không được, anh hùng cứu mỹ nhân càng không, tôi đang cân nhắc tới chuyện chuyển đi nơi khác nhưng sự việc tối hôm đó đã làm cho tôi thay đổi quyết định.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Fight – Chiến đấu (2)

Tầm chiều tôi lại lên đài quan sát và lặng lẽ quan sát chúng cho tới tối. Thằng cầm đầu vừa về đã chỉ trò chửi bới lung tung coi bộ rất bức bối xong hắt vào kho lòi ra 1 thùng gì đó rồi lại hò hét cả bọn ra tiếp tục chửi bới. Coi bộ lương thực đã cạn, chúng chỉ còn duy nhất 1 thùng đồ hộp, cả ngày hôm nay hán cùng đệ tử đi kiếm đồ ăn mà không có nên quay ra chửi bới. Hán lại lòi 2 chị em nhà kia ra và kê súng vào đầu có lẽ vì họ chỉ là lũ ăn hại, 1 thằng ra can lại bị hán vả vào mồm rồi cả nhóm bắt đầu chia ra làm 2 phe chửi bới âm ỉ. Chúng bắt đầu chia súng vào nhau hăm he đòi bắn nhưng thằng cầm đầu đã bốt nóng nên nhượng bộ bỏ vào nhà.

Nếu đó là 1 đồng rom thì tôi chỉ cần 1 mồi lửa, tôi sẽ không đốt kích vào đó nhưng sẽ thổi tung cái “căn cứ” này lên. Nội bộ thì lục đục, lương thực thì cạn, chỗ ở cũng mất thì chẳng có lý do gì bọn chúng ở đây nữa. Thế là tôi bắt đầu lên kế hoạch, kiểm kê lại hết vũ khí có thể dùng tôi còn 2 khẩu AK, 2 khẩu MP5, 1 khẩu K59, 1 khẩu shotgun, gần hai chục quả lựu đạn và hai ngàn viên đạn. Những ngày tiếp theo tôi bắt đầu công việc của 1 nhà quân sự thứ thiệt, tôi chế tạo những quả bom xăng kiểu cocktail molotov, chế tạo boom bằng lựu đạn và lên kế hoạch. Vấn đề lớn nhất là tôi không có kịp nổ để hẹn giờ, tôi đã thử dùng cách đốt nhang làm dây cháy chậm nhưng không được vì độ sai lệch quá lớn, không thể tạo hiệu ứng đồng loạt. Tôi muốn có hỏa lực thật lớn trong vài phút để áp đảo và làm chúng phải bỏ đi vì hoảng sợ.

Suy nghĩ mãi cũng ra cách, tôi chạy ra khu Phú Mỹ Hưng mò mẫm trong 1 cửa hàng đồ chơi RC và tha về hàng đồng đồ chơi, servo (mô tơ lái điện tử của xe và máy bay đồ chơi để bẻ lái, có lực kéo rất mạnh, từ 9 đến hàng chục kilogram) và dụng cụ điều khiển. Hi hục thêm 2 ngày nữa cho xong thì tôi quyết định ra tay.

Lúc đó là hơn 9h tối, trời có trăng khá sáng. Ở ngoài khu căn cứ bọn rab đã đi lại khắp nơi và đợi khi bọn chúng thay gác thì tôi bắt đầu chiến dịch để đảm bảo không có ai bị thương. Tôi lái 2 chiếc xe RC loại lớn có kèm xăng và lựu đạn tới bức tường phía đông tức là phía đường Nguyễn Tất Thành, đợi 1 thằng gác bỏ gác đi mới thuốc thì tôi kích cho servo kéo chốt của 3 quả lựu đạn, 1 tiếng nổ kinh hồn vang lên làm lay động cả thành phố, bức tường phía nam bị thổi tung lên bay tứ tán. Đám lửa từ mấy quả boom xăng cháy dữ dội sáng cả 1 vùng trời, mấy tên trong nhà nháo nhào chạy ra cầm súng ngó nghiêng không hiểu gì cả, lúc này tôi với lấy 2 cái điều khiển và thay nhau bấm. 2 Khẩu AK được cố định trên nóc chung cư thay nhau nhả đạn theo nhịp kéo của servo. Để đảm bảo hiệu ứng tôi cũng cầm khẩu MP5 phụ họa thêm mấy băng đạn vào mấy toàn nhà cao tầng làm kính rơi loạn xoảng xuống đất. Thấy lửa dầu nòng từ nòng từ chung cư bọn chúng cũng bắn trả dữ dội dù tôi chắc cú bọn chúng chẳng thấy gì. Bọn rab lúc này thì đồ xô tới nơi có đám cháy hàng đàn nhưng chưa vượt qua được vì lửa bắt vào mấy chiếc oto cháy rất to. Tôi lui húi thay đạn cho 2 khẩu Ak rồi lái chiếc RC thứ 2 lao vào, chiếc này mang 2 trái lựu đạn khói và lựu đạn cay, bọn chúng còn chưa hiểu gì thì tôi kích nổ khiến cho khói bụi mù mịt, bắn nốt mỗi khẩu 1 băng thì bọn chúng đã phải chui vào nhà cố thủ vì hơi cay không thấy gì được, còn bọn rab thì đã bắt đầu vượt qua được đồng lửa đang cháy.

Tôi đây coi như chuyện đã xong, tôi tháo súng cũng như đồ nghề rồi rút êm về căn nhà gần đó trú chờ 1 đêm, sáng hôm sau khu căn cứ chỉ còn là 1 đồng hồ lớn cháy nham nhở. Đụng tôi dự đoán, bọn họ kéo nhau ra sân tranh cãi suốt cả buổi sáng, họ bắt đầu quăng đồ lên xe trong khi thằng cầm đầu bắn chỉ thiên mấy phát mà chẳng ai nghe. Cái phe chống đối coi bộ thắng thế với hơn mười người kẻ cả 3 người phụ nữ bắt đầu trèo lên xe dưới sự bắt lực của thằng kia, hán chia súng vào nhóm chống đối nhưng 1 thân 1 mình hán đành để cho nhóm kia đi. Thú thật lúc đó tôi đã định cho hán 1 viên nhưng may cho hán là 1 thằng đệ của hán đã nhảy ra can vì có tới 4 khẩu súng chia vào hán lúc đó kẻ cả tôi.

Coi như xong 1 nửa, nhóm kia trên 2 chiếc xe bỏ đi vào hướng thành phố, 4 thằng còn lại bơ phờ ngó theo. Chỉ còn chờ bọn này bỏ đi nữa coi như kế hoạch đã thành công mỹ mãn. Thằng cầm đầu tiến lại bức tường đã cháy đen chống nạnh đứng nhìn, tôi hỏi họ theo dõi hán, vì đây là phút giây hán quyết định xem có nên bỏ đi hay không. Hán đi tới tôi lui coi bộ rất cẩn thận rồi quát 2 thằng đệ tử lại chỉ chỗ.

”Mẹ!” công toi! tôi văng tục 1 cách đầy tiếc nuối. Thế là hán quyết định xây dựng lại bức tường và kế hoạch của tôi đã thất bại. Hay là bắn chết chúng nó cho xong, còn có mỗi 4 thằng, làm 1 loạt là xong.

Trong cơn thất vọng tôi nghĩ thế thôi, đành tiếc rẻ chơi nốt 2 quả lựu đạn còn lại. Tôi móc cái điều khiển trong balo ra và bấm nút. 2 quả lựu đạn gắn trên chiếc RC ở bức tường phía tây nổ tung. Thổi bay cả bức tường và làm lộn nhào luôn chiếc xe của hắn đậu ở ngay đó.

“Mẹ mày! này thì xây!”

Cả bọn chúng nó nằm rạp xuống không hiểu chuyện gì xảy ra, xong chúng mới đứng dậy cầm súng tìm chỗ nấp định bắn trả mà có thấy gì đâu mà bắn. Vụ nổ cuối cùng là tối hậu thư tôi gửi cho chúng nó, chúng mày cứ ở lại đi rồi bố sẽ tấu hài cho mà xem. Vậy là đến chiều cả bọn đã dọn dẹp xong và bỏ đi, chỉ có điều chúng nó hướng sang chỗ tôi ở.

Thích nghi- Tiến Hóa- Đào Thái. Quy luật sinh tồn chỉ đơn giản vậy thôi, ai thích nghi và tiến hóa được thì sống, không thì bị đào thải. Thời này thì chắc chắn là như vậy, nó đúng với cả bọn Rab lẫn con người. Bản năng sinh tồn ai cũng có nhưng làm sao sinh tồn được mới là vấn đề. Nhiều người chết bởi những chuyện rất vô lý, bị đâm chết, bị cắn chết hoặc giành thức ăn với nhau mà chết. Chúng ta cũng sẽ như vậy, khi thế thời loạn lạc chuyện sinh mạng đôi khi không nằm trong bàn tay của mình nữa. Còn về chuyện tiến hóa và đào thải, rõ ràng con người đang bị đào thải và lũ rab đang tiến hóa. Chúng bắt đầu chịu được ánh sáng nhiều hơn, ra đường sớm hơn và rúc về ổ trễ hơn. Những con to khỏe thì sống được còn những con ốm yếu thì chết đi. Tôi bắt đầu lo lắng vì đã thấy chúng nó tổ chức săn bắt theo đàn, chúng nó bắt đầu nghe ngóng và lần tìm dấu vết. Chúng nó khôn hơn chúng ta tưởng, tất cả được sắp đặt theo ý con đầu đàn và con đầu đàn dường như là loại tiến hóa nhất.

Tạm gác mối lo đó qua 1 bên, tôi còn 4 thằng cô hồn du đãng được vũ trang tận răng đang lùng sục khu tôi ở và chắc chắn chúng nó sẽ găm vào người tôi tất cả những gì tội nó có khi thấy tôi. Sau vụ tấn công vừa rồi, chắc hẳn chúng nghĩ là do 1 nhóm mạnh hơn chúng nó nhiều lần, có ít nhất 4 tay súng với lựu đạn và thuốc nổ vì nếu không chúng đã tùm lại và đánh trả. Việc tấn công không vì 1 lý do gì rõ ràng là do lãnh thổ chứ không phải lương thực hay nước uống. Tất cả những quyết định của tội nó cho thấy chúng nó đang lo sợ và phải bỏ chạy trước khi điều tồi tệ hơn xảy ra, chỉ có điều là bỏ chạy sai chỗ mà thôi.

4 thằng nó chạy qua quận 7, tôi đã cố gắn theo dấu vết mấy ngày liền. Chúng tìm thấy 1 căn biệt thự trong khu Hầm Lam, hàng rào kiên cố, tầm quan sát rộng cũng như dễ bề tháo lui. Lần này tôi không thể mạo hiểm tấn công vào được, thứ 1 là không có vị trí thuận lợi để làm điều tương tự, thứ 2 là chúng sẽ biết được đối thủ không muốn giết chúng mà muốn đuổi đi. Tôi đã định “mượn giao giết người”, gài mìn rồi cho tội rab vào “dọn” nhưng như thế quá thật rất mất nhân tính, rõ ràng chúng sẽ giết tôi nhưng chúng chưa làm điều đó đồng nghĩa với việc tôi cũng không làm điều đó được.

Khi mà bạn sống 1 mình giữa thế giới này, điều làm bạn kinh sợ nhất là những dòng suy nghĩ. Chúng cứ chạy mãi trong đầu bạn không thôi, dù tất cả đã sụp đổ nhưng lương tâm thì vẫn còn. Tôi không muốn hàng đêm phải đau đầu ân hận, ăn năng bởi cái chết của bất kỳ ai. Việc thằng Hùng và Trung với tôi đã quá đủ rồi.

Tôi kiên trì theo dõi bọn chúng hàng ngày, từ lúc bình minh cho đến khi lũ rab bắt đầu mò ra đường. Tôi đặt chúng dưới sự kiểm soát vô hình của mình, tôi quan sát, chờ đợi bọn chúng. Tôi muốn mình là kẻ chủ động và chúng là kẻ bị động. Chúng có 4 thằng cả thầy, thằng cầm đầu tôi tạm gọi là thằng Đại và 3 thằng đệ. Thằng Đại tầm hơn 30 rêu riu xồm xoàng, không to con nhưng có sức vóc, giọng hằn ồ ồ nhưng uy lực. Tính tình thì liều mạng và nóng nảy, việc của hắn là chửi và chửi. Thịnh thoảng hắn còn đánh đập mấy thằng đệ vì những chuyện không đâu như không mở cửa xe cho hắn. 3 thằng đệ thì có thằng mập, thằng to con và thằng ốm, thằng mập mồm mép và lu bu theo thằng Đại suốt ngày, thằng To thì im lặng ít nói nhưng được việc còn thằng ốm thì đặt dẹo nên suốt ngày bị ăn tát.

3 thằng đó tính khí cũng du đãng như thằng Đại của chúng nó, mở mồm là văng tục và tay lúc nào cũng lăm lăm súng như chờ cho ai đó ăn đạn. Tôi cứ bình tĩnh ngồi xem chúng nó làm gì từ khu căn hộ xây dờ cách đó không xa, qua lớp lưới che vật liệu xây dựng không cách nào chúng thấy được tôi còn tôi thì nhất cử nhất động đều thấy được chúng nó. Chúng thỉnh thoảng đi thu nhặt đồ ăn còn không cứ tùm lại đánh bạc bằng cả túi vàng không biết tìm ở đâu ra. Tôi cứ vậy, đeo theo cả balo đồ ăn và ngồi theo dõi bọn chúng như 1 thú vui duy nhất. Nhiều khi tôi đưa cả 4 thằng vào tâm ngắm và định làm 1 loạt rồi trở về nhà sống thoải mái như những ngày trước đó, hay việc gài lựu đạn vào xe cũng không quá khó nhưng rõ ràng là không làm được.

Đôi khi lương tâm lại là kẻ thù của kẻ sống sót. Hôm đó cũng như mọi ngày, vừa chớm bình minh tôi đã nài nịt lên xe ra vị trí. Tôi đang khai hộp pate ra định ăn sáng thì bất ngờ ăn 1 cú đánh trời giáng vào đầu. Tôi bất tỉnh nhân sự, đầu óc choáng váng tới nỗi dù đã mở mắt ra nhưng cũng không định hình được tất cả những gì diễn ra trước mắt. Bàn tay thô ráp của hắn vỗ bốp bốp vào mặt tôi từng hồi liên tục không thương tiếc, tôi có thể nếm được vị máu tanh tươi đầy miệng nhưng đầu óc cứ đơ ra chưa hiểu được chuyện gì xảy ra. Tôi thấy đau sau gáy, tôi thấy cơ quai hàm như muốn rã ra, 2 cổ tay bị siết chặt đằng sau làm cánh tay moi rã rời và đau rát.

-Mày banh miệng nó ra, Đm banh ra!

-Thằng Cừ đâu? Đái vô cho tao.

-Em không nắc đái đại ca. 1 thằng đáp

-ĐM mày! tao bảo đái!

1 thằng đáp chiếc ghế tôi đang ngồi bật ngửa ra đằng sau làm đầu tôi bị gõ xuống nền nhà cái cốp. Chắc là nhờ cú ngã này mà tôi mới bắt đầu tỉnh ra được, tôi thấy 1 bàn tay bắt đầu nắm lấy quai hàm tôi và banh ra, 1 thằng thì quỳnh quáng đang kéo khóa quần. Tôi đảo mắt 1 hồi, cả thầy 4 thằng chúng nó đang ở đây, chúng bắt được tôi và đang tra tấn theo cách của chúng nó. Tôi bắt đầu phun những ngụm máu đang trào trong họng ra ngoài rồi ho hầy ho đẽ.

-Nó tỉnh rồi đại ca, 1 thằng nào đó nói

-Dựng nó lên cho tao!.

Chúng dựng tôi lên, tôi bắt đầu cựa quậy nhưng không được, 2 tay của tôi đã bị chúng trói chặt ra sau ghế. Thằng Đại nắm đầu tôi dựng lên và bắt đầu tra hỏi

-Mày là thằng nào?

-Dạ anh tha cho em

-ĐM! Tao hỏi mày là thằng nào

-Dạ em...

Bốp!

-Lẹ! mày là thằng nào.

-Em ở gần đây...

-Mẹ mày! bữa mày chơi tụi tao phải hông?

Bốp! bốp!

-Dạ anh hỏi gì em không biết!

Hắn cứ tra hỏi tôi như thế cả giờ liền, cứ 1 câu không đúng ý hắn thì tôi lại ăn đòn. 3 thằng kia tịnh không làm gì trừ việc thỉnh thoảng dựng ghế dậy khi hắn đập tôi bật ngửa ra sau hay thắt chặt mấy sợi dây. Hắn gán cho tôi cái tội bắn phá chỗ cũ của hắn, hắn tra hỏi về đồng bọn của tôi, hắn hỏi có mấy thằng, có mấy súng và ở đâu. Tôi cứ giả ngu, cứ van xin hắn và tuyệt nhiên trả lời là không biết vì nếu hắn biết tôi là tác giả của mọi chuyện thì hắn bắn nát sọ tôi ngay.

Đánh đấm chán chê chả moi được gì thì hắn đập cửa ra ngoài, tôi nát bầy trên ghế. Cả cuộc đời tôi chưa bao giờ được ăn đòn thế này cả, mắt mũi sưng húp cả lên chỉ còn thấy lờ mờ. Răng với môi đã lẫn lộn vào nhau và những phần còn lại cũng ra bã. Miệng thì khát nhưng tôi mở miệng ra xin thì chúng lại dọa đá vào mồm

Thằng mập nó tên Cự 2 thằng kia 1 thằng tên Háo và 1 thằng tên Tuy. Tên gì kệ chúng nó, tôi vẫn cứ gọi chúng nó theo cách của tôi. Thằng Mập nó xun xoe, nó nắm đầu tôi mĩa mai

-Mẹ bà mày, khai đi rồi tao cho uống nước.

-Đéo mày thì còn ai vào đây nữa! mày tưởng bọn ông ngu ah?

Hắn cứ lải nhải liên hồi, tai tôi thì ăn tát này giờ nên đã điếc đặc rồi, tôi cứ im lặng không nói. Thằng To và thằng Ốm này giờ xem phim chán chê cũng lại sờ nắn xem tôi còn sống hay chết, 2 thằng không nói nhưng tôi biết chúng nghĩ gì. Chúng cảm thấy đáng thương cho cái xác của tôi, thằng ốm lôi đầu ra 1 chai nước rồi cho tôi uống. Nó trạc tuổi tôi, cổ có xăm 2 con bò cạp và chúng góm tôi nổi tôi nhìn mãi mà chẳng ra, hắn gầy gò và ốm yếu tưởng như gió thổi là bay, giọng hắn lem lem nhưng ít ra cũng dễ chịu nhất trong ba thằng.

Tôi bắt đầu tỉnh táo hơn, tôi van xin chúng vài câu nhưng rõ ràng 3 thằng này thì làm gì có quyền. Tôi bảo tôi chỉ sống 1 mình gần đây, tôi không biết gì hết, tôi thấy bọn chúng dữ dằn quá nên mới ở đằng xa nhìn, tôi cứ lăm nhăm liên hồi như vậy cho đến khi thằng Đại trở vào.

-Nó tỉnh rồi nè đại ca!

-ĐM nó khai chưa?

-Chưa đại ca.Bốp!

-Em xin anh!

-Mày xin cái gì? tao có gì để mày xin?

-Có gì từ từ nói anh.

-Bắn phá đã rồi nói hả mày!

Bốp ...!

Hắn lại như thế suốt cả mấy chục phút tiếp theo, tôi cũng chỉ chịu được ít phút rồi ngất đi khi nào không hay.

Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã tối, chúng nhốt tôi trong 1 căn phòng của căn biệt thự, đây là căn phòng ngủ có cánh cửa sổ thông với giếng trời, có lẽ là căn phòng ngủ của ai đó. Đói, Khát và cả đau đớn, bỗng nhiên tôi khóc 1 cách ti tê, tôi khóc như chưa bao giờ được khóc. Tôi uất hận, tôi tức hắn, tôi tức

tôi. Đáng lẽ tôi phải bắn hắn chết, đáng lẽ tôi phải cho hắn nổ thành trăm ngàn mảnh rồi đốt ra tro ra than. Tôi cứ khóc như thế không biết bao lâu, nước mắt cứ chảy vào mũi vào miệng, vì khát quá nên tôi nuốt luôn từng giọt.

Thằng Ôm canh cửa ở ngoài chắc nghe tôi khóc quá nên đẩy cửa vào, hắn mớm cho tôi miếng nước.

-Mày đói không?

-Dạ có.

-Ăn được không?

-Được!

Hắn quay ra cửa lấy tô com thừa của hắn vào rồi đút cho tôi. Mồm miệng đã bể nát và toàn máu me nhưng tôi vẫn cố nuốt vì quá đói. Vừa đút hắn vừa bảo:

Mày có thì mày nhận, mày chỉ chỗ tụi còn lại rồi tụi nó tha cho

Tôi lắc đầu ngoay ngoay ý bảo không biết, hắn nói giờ tôi không nhận thì còn phải ăn đòn nữa và cũng chẳng biết ăn đòn tới bao giờ. Cho tôi thêm miếng nước, hắn cời trói chân cho tôi làm tôi đỡ mỗi 1 chút rồi đi ra ngoài.

Từ lúc đó đến sáng hôm sau tôi mới được “yên ổn” 1 chút, tôi cựa quậy tìm cách thoát ra khỏi 2 sợi dây mà không được, chúng nó cột quá chặt thêm 1 phần nữa chân tay tôi đã bải hoải và ê ẩm nên càng cựa nó càng đau. Biết là thoát không được tôi mới chịu ngồi im và suy nghĩ, ban đầu tôi không hiểu tại sao chúng bắt được tôi nhưng dần dần sự việc cũng đã sáng tỏ. Sáng hôm trước tôi đến sớm hơn mọi ngày, khi mà mặt trời vừa mới mọc. Ánh sáng mặt trời từ đằng đông soi tới khiến tôi hiện rõ trên mấy tấm lưới. Trời ạ, sao tôi có thể ngu ngốc đến thế cơ chứ! Đúng là người tỉnh không bằng trời tỉnh, mấy tấm lưới đó cũng chỉ có thể che khi bên ngoài sáng hơn thôi còn lúc mặt trời mọc thì phía tôi lại sáng hơn, mà dù sao thì tôi cũng đã bị lâm vào tình thế này. Giờ phải tìm cách thoát ra chứ không sớm thì muộn hắn cũng hiểu ra nông nỗi sự việc là do tôi và chuyện gì đến cũng sẽ phải đến.

Căn phòng ngủ chẳng có gì nhiều để có thể giúp tôi cắt dây hay đại loại là thoát ra ngoài được, sách vở vẫn còn mở ở trên bàn, giường bị lật qua 1 bên giành chỗ hắn tha hồ tra tấn tôi. Ngó nghiêng 1 hồi trong cái ánh sáng tù mù này tôi chẳng thấy 1 tia hy vọng nào cả. Cũng chẳng có ai để mà đến cứu tôi cả, tôi thờ dài ngoai ngán. Đòi mày thế là xong rồi mày ạ.

Mệt mỏi và đói sức tôi thiếp đi khi nào không hay, sáng ra 1 thằng mở cánh cửa làm ánh sáng tràn vào phòng khiến tôi chói mắt và chột tình giấc. Thằng To bước vào, nó ném khẩu MP5 cái kịch xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Fight – Chiến đấu (3)

-Mày theo dõi tụi tao 1 bao lâu rồi?

-Tôi hứng hăng ho rồi đáp: Dạ 3 ngày.

-Sao mày không giết tụi tao?

-Em đâu có lý do gì để giết tụi anh, em thấy tụi anh cầm súng nên sợ không dám lại.

Câu chuyện đang dở dang thì thằng Đại lại mò vào cùng 2 thằng kia.

-Mày có chắc tụi kia xài AK không? Hắn hỏi thằng To

-Chắc anh! thằng này nó xài súng gì của mỹ. Em vừa trèo lên chỗ nó rình, nó không giết mình chứ không thì đã giết rồi.

-Đậu má! ai mà biết được cái thằng l** này!

Vậy là chúng nó đang nghi ngờ cái giả thuyết ban đầu của tụi nó đó là tôi đã phá hoại căn cứ của chúng, thứ 1 là tôi đi 1 mình trong khi hắn bị tấn công bởi 1 nhóm, thứ 2 là tôi đem theo cây MP5 với ống ngắm và giảm thanh, nếu giết tụi hắn tôi đã giết rồi. Thứ 3 là cái đêm hắn bị tấn công thì tiếng súng là của vài khẩu AK. Tôi bắt đầu lóe lên 1 tia hy vọng, ít ra chúng đã thôi gán cho tôi cái tội tày đình đó dù đúng thế thật nhưng chưa mừng được bao lâu thì thằng Mập lại phá bình.

-Đéo nó thì còn ai vào đây, thằng chó này nó muốn chơi cho anh em mình chết chum chứ bắn tĩa làm mẹ gì.

– Mày im đi Cự, thằng To lên tiếng quát.

Chúng cứ nói qua nói lại 1 hồi, thằng To và ồm thì cho rằng tôi vô hại trong khi thằng Mập chó chết kia cứ khấn khấn đồ hết cho tôi, hấn cứ theo cái luận điệu không phải tôi thì ai. Thằng Đại lắng nghe 1 hồi, suy nghĩ 1 hồi rồi lại nắm đầu tôi hỏi:

-Mày dẫn tụi tao tới chỗ mày ở, nếu mà mày ở 1 mình thì tao còn coi lại nếu không nó bắn nát sọ mày ra.

-Dạ được anh!

Thế là 4 thằng nó lôi tôi lên chiếc xe Ford everest rồi nhắm hướng căn nhà cũ theo chỉ dẫn của tôi mà chạy. Gần đến nơi chúng đi chậm lại rồi ngó nghiêng sợ phục kích, ban đầu tôi đã định chỉ chúng chạy vào đường có gấn bẫy lựu đạn. 2 trái lựu đạn được gấn trong chiếc xe honda trên đường, sợi dây bẫy được cài cách đó hơn 30 mét. Xe cán đứt dây theo vận tốc tầm chừng 40km/h khi chạy qua sẽ bị lựu đạn nổ hất tung lên. Nhưng quả thật quá mạo hiểm cho tính mạng của tôi vì tôi đang bị trói, thêm phần nữa căn nhà cũ cũng chẳng có gì để mà sợ chúng tìm thấy.

-Căn này bữa mình vô tìm thấy súng á đại ca! thằng Tuy là thằng nhỏ con lên tiếng.

Cả bọn ngó nghiêng 1 hồi rồi lôi đầu tôi xuống xe giục vào trước.

Tôi bình tĩnh dẫn chúng vào, soi mới chán chê hấn mới nói

-Hóa ra nhà này là của mày! cũng nhiều đồ phết nhỉ? còn không thì nỏn ra.

-Dạ bữa tụi anh lấy hết rồi còn đâu, em còn đủ sống tới bây giờ.

Bỗng hấn đi ra ngoài suy nghĩ gì đó trong khi cả 3 thằng kia đá thùng đựng nĩa xem còn gì ăn không. Tôi hồi hộp lo sợ, chỗ này khá gần chỗ tôi xoi 3 thằng đệ của hấn, hấn mà nhớ ra coi như toi.

-Thằng kia mày ra đây, hấn quát tôi ra ngoài

-Dạ anh

-Bữa mày có thấy 3 thằng nào sang đây không?

-Dạ có thấy chiếc xe màu đen

-Tụi nó đi đâu?

-Dạ em không biết, em thấy 2 chiếc xe màu đen với màu trắng rượt nhau bắn nhau dữ quá nên em nấp trong nhà không dám ra. Hôm sau em sợ bị vắng miếng quá nên mới bỏ nhà đi trốn ít ngày, lúc về thì tụi anh đã vào lấy hết đồ.

Hấn chả nói gì, gọi cả 3 thằng quay ra rồi lôi tôi về lại căn biệt thự. Tôi không chắc chắn là hấn đang suy nghĩ gì trong đầu, có phải hấn đang nghi ngờ liệu 1 thằng lột choắt như tôi có thể giết 3 mạng người và quét bay cái ổ của hấn đi hay không?

Thằng Tuy thỉnh thoảng vẫn cho tôi miếng cơm miếng nước, miệng tôi đau không nói gì nhiều được. Nó cũng lặng lẽ đôi khi nói vài câu, đại khái là gia đình nó cũng chết cả rồi, 3 thằng kia đều là giang hồ quận Tư riêng nó thì là thợ sửa xe. Nó bảo cũng chả biết thằng Đại sẽ làm gì tôi nhưng hấn thấy thằng Đại giết nhiều người rồi.

Tôi cũng chỉ ậm ừ cho qua, bây giờ cũng lắm thằng Đại cũng sẽ cho tôi ăn 1 viên đạn rồi vứt ra ngoài cho bọn rab là cùng chứ gì. Vì dù tôi không có làm gì hấn đi chăng nữa kẻ tàn bạo như hấn cũng chẳng để tôi đi. Đến chiều tôi đã được cho nằm dưới sân nhà, cả người đau nhức, nằm xuống mà nghe xương cốt muốn vỡ vụn ra.

-Coi trói ra!

Giọng hấn vang vang từ ngoài cửa, thằng Tuy lúi húi làm theo, thằng Mập thì cứ hỏi đi hỏi lại can ngăn thằng Đại. Thằng mập ôn vật này nó vẫn muốn cho tôi chết phứt cho xong và tôi cũng chẳng biết vì sao.

-Giờ tao cho mày cơ hội cuối, 1 là mày chỉ chỗ để lương thực súng ống của mày, tao sẽ cho mày đi. Bằng không tao sẽ tống mày ra ngoài cho bọn chó đại kia ăn thịt.

-Em hết thật rồi anh ơi, anh qua lấy sạch sẽ. Còn bao nhiêu em đem theo người đó thôi.

-Tao nhắc lại lần cuối, mày chỉ hoặc mày chết!

Ở căn nhà dự phòng tôi còn hơn 1 ngàn rưỡi viên đạn, một đồng súng và lựu đạn cũng như hàng tá đồ nghề đã giúp tôi thực hiện vụ đánh úp hôm rồi. Dẫn hấn về không khác gì tự tự nên tôi tuyệt đối không khai. Tôi vẫn lắc đầu tỏ vẻ không biết và mếu máo van xin.

Hấn lên đạn rồi kê khẩu AK lên đầu tôi tỏ ý dọa dẫm. Tôi lúc này đang quỳ dưới đất, tôi toan xô hấn rồi bỏ chạy nhưng thân thể tôi chẳng còn chút sức lực nào, có chạy cũng chẳng được bao xa khi bọn nó có tới 4 thằng khỏe mạnh. Thôi đành để cho số phận quyết định.

Mắt hấn vẫn trừng trừng nhìn tôi theo cái kiểu “tao sẽ bóp cò thật đấy”, quả thật lúc đó tôi cũng hoảng sợ thật sự, thế là xong. Không phải chết vì dịch hay vì bọn rab mà là vì hấn, vì lương tâm của mình. Tôi nhắm mắt và nhũn mảy đợi phát đạn.

Tóch...!

Súng không có đạn. hấn cười Ha ha vang cả căn phòng, cả thằng mập cũng vậy duy chỉ có 2 thằng kia là chưa hiểu gì. Hấn thử tôi.

-Coi trời!

-Đầu má chú em, cứng vãi! cho nó ăn cái gì đi rồi mai tao tính.

Tôi bị thử nên què độ cúi mặt lui vào góc phòng ngồi. 4 thằng nó bỏ ra, lúc sau có mang cho tôi 1 tô com trắng với ít nước mắm và nước. Tôi ăn ngon lành rồi nằm xuống đất, vậy là hấn đã bị tôi lừa nhưng hấn sẽ làm gì tiếp theo, cho tôi vào nhóm chắc? Không đời nào, tôi cũng không thể hạ sát chúng được vì thằng Tuy nó là người tốt, thằng to to cũng vậy. Nằm suy nghĩ hồi lâu tôi mới tìm cách trốn thoát. Trời đã bắt đầu tối, nếu tôi bỏ đi bây giờ thì bọn chúng sẽ không dám đuổi vì sợ rab, bằng không thì ngày mai không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Căn phòng này nằm ở lầu 3, cửa bên ngoài đã khóa và thằng Tuy hay ai đó đang gác ở ngoài. Cách duy nhất thoát ra là qua cửa sổ thông với giếng trời. Tôi đứng dậy ngó nghiêng phân tích 1 hồi nhưng vẫn bó tay vì khổ nỗi cái giếng trời có lưới sắt và tấm panel nhựa ở trên còn từ cửa sổ xuống trệt cả chục mét không thể đu xuống được. Nhưng tôi bỗng nảy ra 1 ý, tôi chạy lại cái giường nhẹ nhàng lật nó xuống, tháo tấm ra trải giường rồi xoắn lại thành 1 sợi dây. Tôi đang lúi quúi cột chúng vào cái lưới sắt ở giếng trời thì có tiếng bước chân. Hoàn hồn tôi đóng cửa sổ lại và leo lên giường nằm. Là thằng mập.

-Mấy lừa được 3 thằng kia chứ sao lừa được tao, đm mai ông không bắn mày chết tao cũng bắn. Má mày, 3 thằng trước kia toàn huynh đệ của tao! con bé Yên là ghê của tao! đm mày chơi tao xong muốn đi là đi hã!

Vừa mắng nhieh hấn vừa gõ vào đầu tôi cóc cóc, hóa ra là vậy. Do tôi nên con ghê của hấn mới bỏ đi còn hấn thì không dám bỏ thằng Đại. Tối nghiêng rãnh chịu đựng từng câu xóc óc của hấn, từng cú vả bôm bốp của hấn.

CHọc phá chán chê hấn bỏ ra ngoài, tôi thì quay lại công việc. sau khi cột dây xong tôi lôi cái bàn học trong phòng lại rồi cột nó vào sợi dây tự chế. khởi động tay chân 1 hồi tôi bắt đầu hành động. Khệ nệ khiên cái bàn kê lên thành cửa sổ rồi leo lên đó, tôi liều mạng xô cái bàn xuống dưới. Cái bàn nặng cả năm bảy chục ký rơi thẳng xuống giếng trời và kéo bay luôn phần lưới khiến nó lủng 1 lỗ vừa người chui. Tôi bắt đầu đu lên mấy mảnh lưới còn sót lại và dùng tay đục miếng nhựa để thoát ra.

Thằng Tuy gác ở ngoài xô cửa xông vào nhưng tôi đã chèn cửa bằng cái giường, nó bắt đầu la lên kêu mấy thằng kia, tiếng bước chân và văng tục vang lên đầy nhà. Tôi vẫn kiên trì 1 tay bám vào miếng lưới, 2 chân đạp vào tường còn 1 tay đấm cho lủng miếng nhựa. Tiếng xô cửa càng lúc càng mạnh và cái giường cũng sẽ chẳng chịu được bao lâu nữa, miếng nhựa đã lủng mà chưa đủ to. Tôi liều mạng thò cả 2 tay ra nắm thật chặt rồi đu hấn lên nó, nhờ trọng lượng của tôi mà nó đã rách toạc 1 miếng rất to. Tôi chơi với kê lại chân lên cửa sổ và trèo ra ngoài.

Lúc tôi đã ở trên mái nhà thì 3 thằng mới xông được vào phòng, nhanh chân tôi khiên cái cục nóng máy lạnh chèn cửa ra sân thượng rồi mới ngó xung quanh tìm đường xuống. Căn biệt thự này ở riêng lẻ nên không phi từ nhà này sang nhà khác được, duy nhất chỉ có 1 cách là nhảy xuống mái che cửa sổ rồi đu xuống lan can 2 tầng tiếp theo. Trời thì đã tối hẳn, bọn rab đã đi lại khắp nơi, có con thấy tôi và bắt đầu bu lại hàng rào chờ chực. Đang do dự xem có mạo hiểm quá không thì mấy tiếng súng đánh thép nổ lên làm cho ổ khóa cửa sân thượng bẽ tung ra. Đã vào thế đường cùng tôi đành liều mạng trèo xuống.

Cứ lần lượt nhảy lên miếng bê tông trên cửa sổ rồi đu xuống lan can. qua 2 lần tôi đã xuống được đất và mau chân trốn vào đám cây trong vườn. Mấy thằng kia thì đã ra ngoài sân thượng và la ó tìm tôi. Biết chắc kiểu gì bọn nó cũng sẽ xuống đất lùng nhưng giờ tôi đang ở thế bí, trong nhà thì tụi nó, bên ngoài thì tụi rab chỉ cách có cái hàng rào. Mấy tiếng súng mới này còn khiến chúng bầu lại đông hơn trong khi tôi đã khá mệt và tay không 1 tác sắt.

Cũng may trong lúc mò mẫm thì tôi nhặt được 1 cây xà beng nhỏ loại để cạy bể nước, lúc này bọn nó cũng đã chạy ra trước sân nên tôi đành liều mình phi qua hàng rào vậy. Chỉ chờ có thế, mấy con rab thấy tôi bắt đầu bầu lại, tôi cầm xà beng gõ lên đầu 2-3 con để dọn đường rồi cầm cổ mà chạy trong khi bọn chúng bắt đầu đuổi theo. Chỗ chung cư xây dở tôi còn giấu 1 khẩu AK bán gấp trong thùng phuy, định bụng sẽ chạy ra đó lấy rồi tính nhưng chưa kịp cua vào thì ánh sáng từ đèn xe đã pha sau đit in bóng tôi rõ mồn một trên đường.

Rồi xong, bọn nó đã đuổi theo. Tôi liều mạng tiếp tục chạy, cũng may là nhờ ánh sáng đèn xe làm cho lũ rab tản ra khiến tôi dễ thoát hiểm hơn. Bọn hấn bắt đầu chửi, bắt đầu dọa bắn và chúng bắn thật, còn 20 mét nữa là đến chỗ chung cư. Tiếng súng nổ và đạn găm xuống đường làm tôi loạng choạng nhưng cứ ráng. Cuối cùng tôi cũng phi vào được khu chung cư, trên đường bỏ chạy tôi thấy chiếc xe máy của tôi vẫn còn bỏ lại bên ngoài nên định sẽ ra lấy sau. Bọn hấn dừng xe, lăm lăm súng ống nhảy vào chung cư. Bọn rab từng đàn vẫn kéo tới, nắp sau 1 cái máy trộn xi măng tôi nghe rõ thằng Mập đang la ó đòi về vì sợ nhưng thằng Đại cứ lăm lăm tiến vào, quan sát quả thật địa hình quá trống trải chỉ có vài cái cột và thùng phuy nên tôi trèo luôn vào cái bể trộn xi măng.

Tụi nó tiến vào thêm ít bước nữa, và bắt đầu lên cầu thang. Cũng chỉ chờ có thế tôi lẹ vọt ra ngoài rồi nhảy lên chiếc xe máy của mình rồi bỏ chạy. Thấy động tụi nó chạy xuống bắn với theo mấy phát, tiếp đó là hàng loạt đạn dài chắc là bắn bọn rab. Tôi cầm cổ vít ga nhắm hướng bầy lụ lụ mà chạy, chưa được bao xa thì bọn đồng hành đã tới. Tôi chạy xe máy nên có chút linh động hơn chúng, tôi lạng lách qua cả đồng rab trên đường rồi cả né đạn trong khi bọn nó vẫn kiên trì bám theo. Cua vào con đường có bầy tôi nhả ga chậm lại, khi bắt đầu thấy ánh đèn xe lóe lên sau lưng tôi mới lên ga chạy thẳng, có điều tôi phải leo lên lề nếu không tôi sẽ dính bầy trước. Và vẫn bản cũ soạn lại, chiếc oto hùng hổ lao đến chưa được bao xa thì lụ lụ nổ đẩy nó văng sang 1 bên. Phần nửa chiếc xe bị sức ép và mảnh đạn cắm vào mốp méo và lủng lỗ chỗ, tôi dừng lại nhìn vài giây rồi định chạy tiếp nhưng tôi chợt thấy thằng Tuy nó bật cửa xe ngã nhào ra ngoài, đằng sau thì cả đàn rab đang lao tới. Cứu hay không cứu nó? Tôi đang do dự thì thấy nó với tay về phía tôi 1 cách van nài, tôi quay xe chạy lại.

Thằng Đại và thằng Mập ở phía bên kia xe nên ăn đủ, mảnh cảm chỉ chít và máu me đầy người, 1 thằng bất tỉnh nhân sự còn 1 thằng mờ mắt trùng trùng nhìn tôi nhưng không nói được. Tôi thò tay vào lấy khẩu súng bắn về phía lũ rab xong đỡ thằng Tùy dậy, vừa lúc đó thằng Háo cũng xô cửa ngã ra ngoài, tôi chia súng về phía hắn, hắn cũng chỉ nhìn tôi và không nói gì coi như số phận đã định đoạt.

Hoặc là tôi bỏ chạy, hoặc là tôi phải cứu cả 2 thằng, tôi vừa căng đầu suy nghĩ vừa nã đạn về phía lũ rab. Trong phút chốc tôi chợt hành động 1 cách không suy nghĩ, tôi quăng súng cho thằng Tùy rồi bảo nó bắn, phần mình thì mở cửa xe tìm cái balo của mình. Lúc sáng tôi vẫn thấy chúng nó bỏ balo tôi trong xe và cũng may nó còn đó. Tôi bảo 2 thằng kia nhắm mắt lại rồi quăng cả 2 quả flash về 2 đầu đường. Tiếng nổ đánh thép vang lên, tụi rab bị choáng và đui mắt bắt đầu đi lại liên xiển. Thằng Tùy lúc này đã đứng dậy được, tôi đỡ cái thân xác cả 80 ký lô của thằng Háo lên rồi diu nó ra nắp capo xe.

Tôi giật lại khẩu súng rồi không nói không rằng quăng chìa khóa xe cho 2 đứa nó. 2 thằng coi bộ đã hiểu ý tôi nên diu nhau lại chiếc xe máy.

-Tao cảm ơn! thằng Tùy nói

-2 ông đi đi, càng xa càng tốt.

-Mày chạy kiểu gì?

-Khỏi lo cho tao, tôi khoát balo, xách súng lên và bắt đầu bỏ chạy.

Bọn rab mới lúc này cũng đã đổ xô đến, 2 thằng kia thì đã để máy xe chạy thẳng. Tôi chạy được ít chục mét thì nhảy qua cổng của 1 căn nhà rồi leo lên lan can ngồi im. Bọn rab thì đã bầu lại chiếc xe hơi, chúng lôi cả thằng Đại và thằng Mập ra ăn ngẫu nhiên, thằng mập coi bộ lúc này đã tỉnh nên giãy dụa dữ lắm. Tôi cũng chỉ biết nhìn.

Đục vỡ cửa kính thò tay vào mở khóa tôi chui vào nhà, ngoài kia tụi rab vẫn cứ xô nhau vào xí phần.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Friends or Foes- Bạn hay Thù? (1)

Tối hôm đó, sau khi ngã lưng lên giường tôi ngắt đi lúc nào không hay. Những vết thương do bị đánh đập vẫn đau ê ẩm nhiều tuần liền sau đó, riêng vết thương trong miệng làm cho tôi ăn uống rất khó khăn. 2 thằng đó cũng là những người cuối cùng tôi nhìn thấy cho tới bây giờ, cũng gần 2 tháng nay tôi không còn gặp người nào nữa. Cũng có lần tôi thử chạy lòng vòng quanh thành phố tìm 2 đứa nó và nhóm người bỏ đi trước đó nhưng vô vọng.

Tôi chuyển hết đồ đạc về nhà cũ, sửa sang và quét dọn lại nó, dù sao ở nhà của mình cũng thoải mái hơn và căn nhà này cũng khá chắc chắn, có lối thoát phòng khi bị bọn rab vây hãm. Tôi trở lại thời gian sống 1 mình và cô độc như trước đây, tôi có nhiều kế hoạch và cả dự định nhưng tôi cứ chờ đợi 1 điều gì đó mơ hồ mà chính mình cũng không hiểu là điều gì.

Sau trận đòn trước đó tôi siêng năng tập thể lực hơn, những lúc như thế này sức khỏe là tất cả. Bạn chạy được bao lâu khi đằng sau có cả đàn rab bám theo bạn? bạn đủ sức đẩy ngã bao nhiêu con để thoát thân? Bạn không có sự lựa chọn nào hết, phải chạy và chiến đấu hoặc bị ăn thịt, đơn giản thế thôi. Càng sống tôi càng ngờ ra nhiều điều mà không có trường lớp nào dạy được.

Chẳng hạn như bạn có thể nhìn thấy phía trước và bên trái bên phải nhưng không nhìn thấy được phía sau, mỗi khi di chuyển hay làm gì đều phải chắc chắn sau lưng mình có chỗ dựa hoặc vật chắn để khỏi phải bất ngờ khi có gì đó tấn công. Đây càng không phải là game, bạn không có cơ hội hồi sinh nào hết, bạn không thể liều mạng như những trò chơi bắn súng bạn bỏ cả ngày vào được. Nhất cử nhất động đều sẽ lấy đi tính mạng nếu chúng ta không cẩn thận. Tất cả mọi thứ đều phải có kế hoạch, cần phải chuẩn bị mọi thứ và đừng để nước tới chân mới nhảy. Đôi khi chúng ta cần suy nghĩ nhiều hơn hành động.

Vậy là đã 6 tháng từ ngày đại dịch xảy ra, dù sống sót được nhưng tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Tôi bắt đầu lo sợ không biết mình phải sống như thế này bao lâu nữa, tôi bắt đầu tính đánh liều đi ra ngoài thành phố nhưng sự thận trọng vẫn cứ phải trên hết, vì nếu có người còn sống nhất định họ cũng sẽ phải vào thành phố tìm nhu yếu phẩm nên tôi quyết định ở lại. 1 Phần nữa là sau khi chạm trán với nhóm kia tôi cảm thấy khá sợ con người, tôi không biết được hoàn cảnh và đối khát sẽ đẩy con người ta tới mức nào nên tôi không muốn là kẻ bị động ở đâu đó ngoài kia. Đây là khu vực của tôi, là địa bàn của tôi nên tôi tốt nhất là yên tâm chờ đợi.

Đôi khi con người ta cũng bị nhầm lẫn, con người ta cũng bị lừa, bị che mắt và nếu đó là người khác thì có lẽ tất cả đều đã mất mạng.

Cũng như mọi ngày sau khi quần quật trong phòng GYM chán chê tôi lại lái xe đi dạo 1 vòng. Thường tôi không đi quá bán kính 4 cây số từ nhà vì ở khoản cách xa hơn tôi không thể chạy bộ về được, thời buổi này ai mà biết được có gì trên đường chứ. Lần trước tôi với 2 thằng kia bị nã cả băng đạn AK vào xe cơ mà, cho nên tốt nhất là đừng có đi xa. Tôi vòng vèo mãi rồi chợt đi ngang qua trường của mình, đã 6 tháng, cây cỏ đã mọc um tùm khắp nơi và ngôi trường trở nên hoang vu 1 cách đáng thương. Bỗng nhiên tôi nhớ lại những ngày đi học, những bữa ăn trong canteen trường và cả bạn bè. Tôi lái xe vào khuôn viên rồi xách súng đi dạo 1 vòng. Ở bên ngoài cây cối có rậm rạp 1 chút vì không ai cắt tỉa nhưng ở bên trong cũng vẫn còn sạch sẽ, có

lẽ vì không có ai đột phá, trường học mà có gì để lấy cơ chứ?

Tôi ngồi lại cái bàn cũ tôi hay ngồi uống coffee, tôi đi trên dãy hành lang quen thuộc, nhìn vào những lớp học ngày xưa. Tất cả 1 miền ký ức ủa về nhưng rồi cũng chỉ biết thờ dài mà thôi. Đang thả hồn theo mây theo gió thì bỗng nhiên tôi có 1 cảm giác là lạ, y như có ai đang theo dõi mình. Tôi cũng không hiểu vì sao nhưng tôi thấy khá bồn chồn, nhẹ nhàng với lấy khẩu súng để lên đùi và nghe ngóng tôi vẫn thấy cái cảm giác đó. Tôi xô ghế đứng bật dậy rồi quay ngoắc 180 độ ra sau, không có ai... Thật kỳ lạ, ngo lên góc tường thì thấy cái camera, chắc là hồi trước ngồi ăn với lũ bạn hay hút thuốc hay phải né camera nên tôi quen cảm giác cũ mà thôi. Tự nhiên chẳng buồn ngồi đó nữa tôi đứng dậy định đảo quanh 1 vòng cuối rồi về, lúc đi qua cửa của tòa nhà số 2 để ra chỗ để xe tôi bỗng thấy 1 luồng gió lạnh thổi qua không hiểu từ đâu. Quoi! làm gì có chuyện đó, tôi chạy lại khe cửa đưa tay vào thì đúng là thấy có không khí lạnh từ trong đó phả ra. Tôi lên đạn định búng bắn vỡ cửa kính nhưng bỗng dưng tôi dừng lại, tự nhiên phá cửa của trường mình quả thật là điều không hay. Chưa kể lũ rab ban đêm có thể kéo vào đây làm tổ nữa, trời nóng thế này thì ở trong mát hơn cũng là chuyện bình thường thôi mà. Dù không phá cửa vào nhưng để cho chắc chắn tôi cũng có đứng lại ngó nghiêng 1 chút.

Tôi lái xe về nhà, chuẩn bị bữa tối. Trong khi ăn tôi không hiểu tại sao cái cảm giác bị theo dõi lúc chiều cứ làm cho tôi suy nghĩ mãi. Thú thật suốt mấy tháng qua nhìn thấy không biết bao nhiêu là tử thi, nếu có chuyện ma mãnh thì Sài Gòn quả thật là 1 cái nghĩa địa khủng lồ, lúc đầu tôi còn rất sợ nhưng riết hồi thành quen. Tôi định ninh không phạm vào họ thì không có lý do gì họ phạm vào tôi nhưng cái cảm giác đó làm tôi khá là e sợ. Nằm trên giường trần trọc mãi tôi ngủ lúc nào không hay. Sáng hôm sau tỉnh dậy tôi định bụng đi kiểm thêm ít lương thực để đổi món, tuy đồ ăn còn nhiều nhưng ăn mãi cũng khá là ngán. Tất cả các cửa hàng tạp hóa và siêu thị quanh đây tôi đã dọn gần như sạch sẽ hết rồi. Thực tế ra đa số cũng đã bị cướp phá lúc loạn lạc. May lắm mới vào lục lọi được ít món người ta bỏ sót lại, theo tôi tính tôi còn đủ đồ ăn tẻ cũng đủ cho nửa năm nữa nhưng tôi cũng chẳng biết dùng thời gian để làm gì ngoài việc đi lung tung.

Siêu thị Giant ở Crescent Mall Q7 là nơi duy nhất trong bán kính 4km tôi chưa mò tới, siêu thị này nằm ở tầng B1 tức là 5 mét dưới lòng đất và tất nhiên nó sẽ tối om như mực. Tôi chắc chắn sẽ có đàn rab cả ngàn con ở dưới đó nhưng nếu mà giải quyết được thì chắc nó đủ nuôi sống cả 1 tiểu đoàn lục quân trong cả tháng. Lái xe tới nơi, tôi dạo 1 vòng kiểm tra, bắn vỡ các cửa ra và vào để đảm bảo đường lui. Các tầng trên cũng đã bị người ta cướp hết cả rồi, lối xuống siêu thị tôi thôi không thấy gì ngoài mấy vệt máu rõ mồn một kéo dài xuống đó. Bình thường thì tôi đã quăng vào 1 quả flash xuống để kiểm tra và lừa tụi rab ra nhưng tôi chẳng còn quả lựu đạn nổ và flash nào cả. Đồ xăng xuống đó cũng không được, soi đèn rồi mò xuống càng không được. Chỉ còn 1 cách cuối cùng đó là tìm máy phát điện dự phòng rồi bật lên. Tất cả các trung tâm mua sắm lớn đều có máy phát điện dự phòng để ở đâu đó thường là chạy bằng dầu Diesel, không khó lắm để khởi động nhưng vấn đề là nó nằm ở đâu. Mò mẫm 1 hồi trong phòng quản lý thì mới biết nó nằm ở hầm xe B2 tức là còn sâu hơn cả siêu thị, nhưng mà hầm xe thì tôi có thể lái xuống được.

Quay ra xe tôi bắt đầu lấy mấy miếng thép gia cố đắp lên cửa kính, và kiểm tra đèn pha Xenon. Chiếc Triton địa hình này được tôi gia cố lại 1 tý bằng cách lắp thêm đèn xenon trên nóc xe chia về cả 4 hướng để khi về đêm không bị bọn rab bọc lại, tất cả các cửa kính đã bị tháo ra thay bằng thép 10 li, riêng kính lái thì phải tháo lắp tấm thép vì bình thường lắp chúng lên thì tầm nhìn khá hạn chế, tấm thép này bọc gần hết cửa kính lại chỉ chừa lại 1 lỗ vừa bằng cuốn vở để nhìn.

Chuẩn bị xong xuôi tôi bắt đầu chuẩn bị lái xuống hầm xe, rab thì chắc chắn sẽ có nên kế hoạch là nếu ít rab thì cố gần tìm ra máy phát, dùng đèn xenon đuổi rab rồi nhanh chóng bật máy phát lên. Còn nếu nhiều thì tôi sẽ rút lui và tìm cách khác. Hít 1 hơi dài, kiểm tra lại súng đạn tôi bắt đầu lái chậm chậm xuống hầm xe. Quảng đường hầm mấy chục mét cứ dần dần được soi sáng, tôi cứ từ từ thả chân thắng cho chiếc xe tiến tới từng quân 1. Tôi bắt đầu nghe những tiết tét và hú ghê rợn của những con rab dưới này, bị ánh sáng rọi tới chúng liền bỏ chạy gây ra những âm thanh nào động và vang vọng khắp nơi. Tôi tự nhủ là việc này khá là ngu xuẩn nhưng phải xuống hết hầm mới có chỗ quay đầu xe. Lúc này tôi đã khá là hoảng bởi hàng loạt âm thanh hỗn loạn dưới này nên liền thả chân thắng cho chiếc xe lao xuống rồi sẽ quay đầu ngay lập tức. Chiếc xe được tháo gông liền lao 1 mạch xuống hầm, qua ô cửa nhỏ xíu tôi chỉ kịp thấy hàng ngàn con rab đang hoảng loạn che mắt chạy khắp nơi gào thét 1 cách kinh rợn, 1 vài con bắt đầu nổi điên nhắm mắt lao về phía tôi. Quá kinh hãi trước cảnh tượng đó nên không kịp lái xe làm 1 vòng quay đầu tôi sang số lùi rồi nhấn ga để chiếc xe lùi lên ngay lập tức, Chiếc xe giật mạnh về sau làm tôi chúi cằm đầu tới trước, mấy con rab đã bắt đầu điên loạn và bu lấy chiếc xe của tôi mặc cho ánh đèn đang làm cho chúng lóa mắt.

Tôi đè ga hết sức, chiếc xe lùi lên dốc nhưng đang chậm dần lại có vẻ như đã mất đà. Ở bên ngoài hàng chục con rab đã bu lấy chiếc xe và đập rầm rầm liên hồi, tôi vẫn nhấn ga, tiếng lốp xe ma sát với nền xi măng rít lên từng hồi theo nhịp chân ga của tôi. Khói từ lốp xe bốc lên nghe khét lẹt, mấy con rab này bám lấy xe và nín lại làm cho tôi không lùi lên được dù cách miệng hầm chỉ hơn 20 mét.

Lúc này tôi đã hoàn loạn thực sự, giờ chỉ có nước mở cửa nhảy ra khỏi xe rồi chạy lên trên nhưng quả thật tôi rất tiếc chiếc xe này. Đằng sau xe còn có cả chiếc Duccati monster yêu quý của tôi. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhả ga sang số rồi lên ga lần cuối chiếc xe vẫn khựng lại dốt lỏp như không. Bọn rab lúc này càng hung hãn hơn, tụi nó vẫn đập liên tục vào xe, nếu tiếp tục như vậy chỉ 1 phút nữa thì nắp capo sẽ phải bật ra và máy móc sẽ bị hư. Chúng cũng đã vây kín xe nên lúc này càng không thể nhảy ra được. Chỉ còn 1 nước đó là lao thẳng xuống rồi quay đầu lại. Nghĩ là làm tôi lao thẳng chiếc xe xuống hầm, đàn rab còn lại ở dưới bị chói mắt liền bỏ chạy, 1 số con ốm yếu hay đang lê lét bị tôi tông không thương tiếc. Đàn rab lâu lâu thì bị bỏ tụt lùi về sau. Vừa Hết dốc nhanh tay tôi đảo tay lái 1 vòng rồi lấy đà phóng lên lại phía trên. Ra khỏi hầm cũng là lúc hỗn vía tôi lên mây, xem chút nữa là bỏ mạng dưới đó vì tội ngu.

Lũ rab tuy rằng sợ ánh sáng nhưng ánh sáng cũng kích thích chúng trở nên điên loạn hơn, 1 vài con trong chúng có thể chấp nhận bị mù mắt để tấn công khi bị ánh sáng soi vào. Rõ ràng là vì sự khan hiếm đồ ăn làm cho chúng càng lúc càng hung hãn và điên loạn. Quả thật vừa rồi hành động của tôi cũng cực kỳ ngu ngốc, suốt 1 thời gian dài ở thể chủ động và nằm chiếu trên nên tôi cũng khá là chủ quan khinh địch. Gục đầu trên tay lái tôi vẫn chưa hết bản hoảng và cảm ơn trời là vẫn còn sống, lúc này cũng chỉ mới gần trưa. Tôi quyết định và trong dò xét lại chút nữa, trong lúc đi tới đi lui tôi chợt thấy cái quảng cáo handy camera của sony trên tường thế là 1 ý tưởng được nảy ra. Tôi sẽ kiểm 1 cái máy quay, lắp nó lên 1 cái xe RC đồ chơi rồi lái xuống hầm siêu thị để kiểm tra. Nói là làm, chạy vào cửa hàng sony dù tất cả đã bị cướp đi hết nhưng 1 số sản phẩm mẫu bị xích tại quầy vẫn còn. Kiểm được 1 cái camera thì lại hết pin nên tôi phải lục tung cả cửa hàng lên kiểm cho nó cái đồ sạc rồi đấu nối với bình acquy của xe. Trong lúc chờ sạc camera thì tôi về nhà lấy mấy chiếc RC còn lại sau vụ tấn công chưa dùng.

Cố định camera và 1 cái đèn pin led bằng băng dính lên chiếc xe, kiểm tra xong xuôi tôi lái nó xuống hầm không quên cột theo sợi dây phòng trường hợp không lái về được. Chiếc xe khật khưỡng lao xuống tôi, cũng chỉ biết lái thông qua tiếng động vì không thể thấy gì ở dưới đó. Tôi cứ đẩy tới đẩy lui, quẹo

trái quẹo phải cho tới khi nghe cái cách là lúc nó va vào đầu đó thì dừng lại, nghịch đầu chừng 15p đoán là sắp hết pin thì tôi lôi nó lên. Mở camera ra xem thì khá là thất vọng vì dưới đó cũng chẳng còn gì nhiều, đa số nhu yếu phẩm cũng đã bị lấy đi, họa chăng là còn mấy thứ gia vị linh tinh mà người ta bỏ lại. Nhưng thông qua cái clip này tôi mới thấy rõ môi trường sống của tụi rab, ở dưới đó chúng có vẻ hiền hòa hơn, chúng đứng hoặc ngồi áp vào nhau cứ như những người bạn hay gia đình nhỏ. Có con còn lìm dìm ngủ, thật là không hiểu nổi.

Tua tôi tua lui đoạn clip tôi chợt thấy 1 cảnh khiến tôi giật mình xem nữa đánh rơi cả cái camera, mấy giây đầu khi tôi quay ống kính về phía mình để check camera thì có 1 bóng người từ ngoài cửa siêu thị đang ngó vào nhìn tôi. Vì bị đối sáng (ánh sáng bên ngoài sáng hơn bên trong) nên tôi chỉ thấy 1 bóng đen ghé đầu vào và có lẽ là 1 thằng con trai. Túm lấy khẩu súng, chạy vào 1 góc tôi xem kỹ lại đoạn clip đó, đúng là 1 thằng đưa đầu vào theo. Chân tay rụng rời, 1 con ón lạnh chạy dọc sống lưng làm tôi toát cả mồ hôi lạnh. Cái quái gì thế này, nó là người hay là rab, nó đã theo tôi được bao lâu?

Tôi hít sâu vài hơi rồi ngồi xuống trong khi tay vẫn giữ lấy khẩu súng và bắt đầu suy nghĩ, suốt cả gần 20p tôi hi hục với chiếc xe nếu nó muốn làm gì tôi thì dư sức hay là nó muốn làm nhưng thấy tôi có súng nên e ngại? Mà nếu không làm gì tôi thì nó theo dõi làm gì cơ chứ, hay nó là rab?

Quả thực nếu nó là rab thì không sớm cũng muộn tôi sẽ mất mạng, lũ rab đã tiến hóa hơn trước, 1 vài con đã có thể chịu được ánh sáng yếu, chúng cũng liều mạng hơn trước. Nếu vậy thì ban ngày tôi sẽ không thể dễ dàng ra đường được nữa. Suy nghĩ nữa cũng bằng thừa tôi quyết định lao ra ngoài kiểm tra, tất nhiên là qua đường khác, rón rén vòng ra bãi xe bằng cửa phía bắc tôi nhìn tới nhìn lui thì không thấy ai cả. Đi 1 vòng vẫn không thấy ai. Nó trốn đi đâu được?

Tôi trở vào rồi giả bộ đi ra bằng cửa đó 1 cách bình thường nhưng tất nhiên là với cả 2 khẩu súng đã lên đạn. Tôi bước ra ngoài, quăng đồng hồ lên xe, gỡ mấy tấm thép rồi để mấy mà mắt không rời gương chiếu hậu. Đánh lái từ từ 1 vòng chủ yếu để quan sát xung quanh tôi chạy chậm chậm ra cửa bãi xe.

-Chết mày nha con!

Tôi đã thấy nó đằng sau, lấp ló ngay chỗ cửa ra vào. Tôi nhấn ga quay đầu xe phóng thẳng vào cửa kính cái rầm làm cho kính vỡ văng lung tung khắp nơi. Bật tắt cả đèn xenon làm sáng cả cái Shopping mall tôi cầm súng nhảy xuống rồi hét lớn:

-Ai đó! ra đây đi

....

Tiếng tôi vang vọng khắp nơi nhưng tất cả chỉ có 1 sự im lặng bao trùm xung quanh.

-Ai vậy hả, là người thì ra đây đi!

....

Tôi chợt nghĩ, cầm súng chia lung tung vậy có ngu mới ra nên giờ khẩu súng lên trời bằng cả 2 tay

-Ra đi, tui không có làm gì đâu

.....

-Tui có đồ ăn và nước uống đủ để sống, nếu bạn cần thì có thể ra đây-

.....

Vẫn im lặng, tôi bắt đầu nóng máu vì này giờ đang đối thoại 1 mình như thằng điên mà nó vẫn không nể mặt tôi chút nào.

Tôi bỗng nghe tiếng lạo xạo từ đằng sau bởi tiếng chân dẫm lên kính vỡ, quay ngoắc 180 độ ra sau tôi thấy nó

1 thằng đen nhem mặc áo sọc đang cầm cái cây chùy nhà giờ lên thủ thế và bước về phía tôi. Bất ngờ bị phát hiện nó cũng hoảng không kém liền quăng “vũ khí” xuống rồi bỏ chạy. Tôi hét lên

-Đứng lại!!!

Nó vẫn chạy còn tôi đành bám theo và hét lớn “Đứng lại không tao bắn”

Mẹ ơi! nó cứ chạy 1 cách điên cuồng và tôi vẫn kiên trì bám theo, nó làm 1 vòng quay bãi xe rồi phi ra đường Nguyễn Văn Linh. Trên người tôi linh kinh nào là súng là đạn và cả cây kiếm nên tôi bị tụt về sau cả 1 đoạn nhưng nếu cứ thi nhau chạy bền như thế này thì chấp cả họ nhà nó. Bám theo đâu thêm 100 mét nữa thằng ôn con vẫn cứ cầm đầu chạy nên tôi liền móc khẩu K54 ra bắn chỉ thiên liền 3 phát, nó cũng chỉ quay lại nhìn được 1 cái rồi len lỏi vào đám xe bị bỏ lại trên đường.

Vừa chạy tôi vừa chửi cái thứ quái gì đây không biết, nó chắc chắn là con người nhưng tại sao nó chạy như điên thế kia. Lúc này tôi đã bị bỏ xa, tôi toan vọt lại đồng hồ linh kinh để bám theo nhưng sợ có thêm thằng nào nó hốt thì chết nên liền leo lên nóc 1 chiếc xe định bụng bắn thêm vài phát làm cho nó hoảng mà dừng lại.

Trèo lên xong tôi đưa súng lên ngắm thì quả thật cười không nổi mà khóc cũng không xong. Lúc này nó cách tôi đã hơn 100 mét, có thêm 1 đứa đáng ghét ôm ôm mà tóc dài có vẻ là con gái đạp chiếc xe đạp cà tàng từ đầu phi ra, tay còn cầm theo 1 cây gậy. thằng kia nhanh chóng nhảy lên xe rồi 2 đứa hí hụi đạp về phía cầu ông Lớn.

-Cái quái gì thế này? tôi làm bầm trong miệng.

Nhìn 2 cái bóng kì cà kì cách đạp xe đạp trên đường quả thật tôi không hiểu nổi bọn chúng đang làm gì nữa, cái đứa cầm lái quay lại nhìn coi bộ cũng xa rồi thì quăng cái cây nó đang cầm trên tay xuống đường cái cách. Không để phí thời gian tôi chạy 1 mạch lại xe rồi để máy bám theo, từ đằng xa tôi vẫn thấy 2 đứa nó kiên trì đạp xe 1 cách đáng thương, tôi muốn xem thử chúng đi được bao lâu nên cứ lái xe chậm chậm đằng sau. Thằng ngồi sau coi bộ đã biết tôi đi tới nơi nên vỗ vào vai cái con ngồi trước bạch bạch thúc cho nó đạp nhanh lên, tôi không thể nào mà nhịn cười được.

Cho 2 đứa nó đạp xe giữa trời nắng chán chê tôi mới đề ga bám sát rồi ép cả 2 vào lề. 2 đứa nó với chiếc xe đạp chúi chúi rồi ngã vật ra vệ cỏ ven đường thở lấy thở để. Tôi mở cửa xe bước xuống lên đạn cái tách nghe thật oách rồi chia vào 2 đứa kia, tất nhiên là tôi đã lên đạn từ nãy rồi nhưng mấy khi được “thể hiện” như thế này chứ.

Cái con với mái tóc vàng hoe, áo sơ mi trắng màu cháo lòng thì nằm úp mặt xuống với tay cào cào như muốn bò đi mà không được còn thằng thì lồm cồm bò dậy, nhìn 2 đứa thương không chịu được, nó vừa thở vừa nói:

-Đừng...Đừng bắn...anh đừng bắn...!

-Mày tên gì?

-Em tên Vinh.

-Còn bé kia!

-Dạ nó không phải con.

-Em gái tên gì em gái? tôi quay qua hỏi con bé

-Nó tên Hoàng!

-Anh có hỏi mày đâu, cái thằng này! Tôi bực mình quát

Vừa nói tôi vừa dí súng vào mặt cái thằng đen đen.

Bố Mẹ ơi, cái đứa mà nãy giờ tôi nghĩ là con gái, nó nằm vật ngửa ra mới thấy rõ nó là cái thằng, đội tóc giả nhìn kinh không chịu được.

Không thể nào mà nhịn cười được tôi hạ súng xuống rồi cười hô hô như 1 thằng điên giữa trưa nắng mặt cho 2 đứa kia ngơ ngác nhìn.

-HA! ha! ha!

-Thằng này mày bị điên hả? haha....rab nó cắn mày quá mày khùng rồi hả?

-Ha ha ha....!

Thằng Vinh thì ngơ ngác với cái thái độ của tôi còn thằng kia coi bộ bực dọc nắm lấy túm tóc giả vứt cái bẹt xuống đất.

-Đệch M* ông Minh ah?

-O! thằng Hoàng!

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Friends or Foes- Bạn hay Thù? (2)

Tôi đứng khựng không cười được nữa, nó bỏ mái tóc giả ra tôi mới nhận ra nó là thằng Hoàng.

-Đệch! chú còn sống ah?

-Má! tưởng ai! đệch mẹ ông Minh.

Tôi và nó cứ văng tục linh tinh cả lên rồi tay bắt mặt mừng, tôi kéo nó dậy, phủi quần cho nó. Thằng đen nhem mới này tên Vinh vẫn ngơ ngác chưa hiểu gì suốt từ khi tôi cười.

Thì ra là thằng Hoàng, nó chung trường và học với tôi 1 lớp duy nhất cách đây cả gần 2 năm trời, nó cũng sống ở Khu Phú Mỹ Hưng cách trường không xa, chẳng hiểu số phận run rủi thế nào mà gặp nó ngày hôm nay.

Thôi lên xe cái, nặng quá!

Vừa tháo băng đạn nhét vào áo tôi vừa mở cửa sau xe cho 2 thằng nó trèo lên. Bật máy lạnh phà phà. Quảng cho mỗi thằng 1 lon Revive xong tôi mới tiếp câu chuyện.

-Thằng này tên Vinh ah? 2 thằng mày sống ở đâu? bám theo anh làm chó gì? định chơi anh ah? Mà làm sao mày sống được? Sao mày đội tóc giả như thằng điên thế hả thằng kia? nặng quá mày đỡ hơi rồi ah?

Tôi lâu ngày mới gặp người, vừa cười vừa nói lao thao bất tuyệt chẳng buồn xem 2 thằng kia có trả lời không trong khi chúng nó vẫn còn thờ và cầm lon nước tu lấy tu để.

-Hỏi chó gì lắm thế! Thằng Hoàng nó lên giọng

-Cái đêch, em với chẳng út! Đm mày có nói không thì cút!

Thằng này gốc Hà Nam gần Hà nội, nghe đầu vào Nam đã lâu mà nói giọng Bắc đặc. Tính khí nó thì tung từng chả thế nào mà hiểu được, tóm lại trước đó tôi chơi cũng chẳng thân.

Nó lấy thêm hộp nước nữa mới bắt đầu kể lể:

-Thằng này tên Vinh, bạn em! Vũng Tàu luôn! áy áy! rẽ vào, rẽ vào!

-Rẽ vào đâu cơ!

-Trường chứ đâu cái ông này!

-Ơ thế chú ở trong trường ah?

-Chứ đâu đâu nữa!

Hóa ra 2 thằng này nó ở trong trường, tôi cua vào đậu xe cái kịch trước cửa tòa nhà B1 thằng Hoàng leo xuống móc trong túi cái thẻ từ quẹt cái rẹt như thật, bíp 1 cái, cánh cửa mở ra. Tôi mắt tròn mắt dẹt đứng nhìn.

-Vào anh ơi! thằng Vinh lên tiếng

Thằng Hoàng thì nó thùng thảng đi vào rồi leo lên lầu 2. Ôm hết đồng đồ linh kinh theo tôi cũng trèo lên được tới phòng lab (phòng máy tính). Thằng Hoàng ngã vật ra cái giường làm bằng 2 cái ghế salong ghép lại, còn thằng Vinh thì thò tay bật điện với máy lạnh rồi mở 1 lúc 6 cái PC lên. Tôi đưa cái mặt ngáo ngơ ra tập 2. Thế quái nào mà lại có điện? lại còn cả máy lạnh với thẻ từ.

-Có cả điện cơ ah?

-Ông tưởng đây trên núi chắc?

-Mày chạy bằng máy phát điện ah cu?

-Chứ đéo gì nữa. nó văng ra 1 câu rồi bắt đầu kể lể trong khi thằng Vinh vẫn đang loay hoay với mấy cái PC.

-Trước em ở nhà được hơn 2 tuần hết đồ ăn mới ra siêu thị, ở thêm 2 tuần nữa thì bọn đỡ hơi nào nó đến lấy sạch cả đồ ăn. Em đánh liều mò về Vũng tàu thì gặp thằng này, gia đình em thì chắc lên tàu ra giàn khoan rồi, ông Bô em thì chỉ có thể thôi. Ông có để lại thư bảo tìm tàu lái ra mà đào đâu ra tàu, có tàu cũng chả có dầu với dầu biết lái nên em cũng viết cái thư để lại rồi trở lên đây.

Nó cứ nói đông nói dài kể khổ, kể nhục đã đời, tôi cũng chỉ biết ngồi nghe rồi cười ti hí vì quả thật gặp được 2 thằng đỡ hơi tập bơi này thì vui quá thể, mãi đến đoạn nó bị 1 nhóm đuối đánh tôi mới chú ý lắng nghe. Nó bảo nó có gặp 1 bọn có súng hay đi lùng xục trong khu này, nó sợ nên trốn vào trường vì chẳng ai vào trường làm gì.

-1 chiếc Lancruiser màu đen, 1 chiếc Everest màu bạc?

-Ồ! đúng rồi, anh cũng biết tụi nó ah

-Biết chứ!

Tôi dấu bằng chuyện đột kích doanh trại với “xử” cả 5 thằng trong đám đấy, chẳng ai muốn đưa bàn tay vấy máu ra bắt tay người khác cả, dù đó là tụi

vệ đi chẳng nữa cũng rất khó giải thích.

Nó kể tiếp, nào điện thì do máy phát công suất lớn của trường chạy bằng dầu Diesel, trong mấy canteen của trường cũng còn gạo, đồ ăn thì bên Shop and Go ở ký túc xá. Trường có nhà máy lọc nước ngầm riêng cũng chạy bằng điện nên điện nước cứ gọi là phủ phê.

Đúng là tôi có mắt như mù, bao năm học ở trường mà không thấy được điều đó. Trường tôi 100% vốn đầu tư nước ngoài, tất cả mọi thứ xây dựng đều là hàng tốt nhất và tính bằng chục triệu đô, cơ sở vật chất điện nước đều tự cung tự cấp được phòng khi bị cắt nước cắt điện.

Tôi quay sang thì thằng Vinh nó lòi đầu ra 1 cái cần rồi xoay linh tinh như lái máy bay, trên 6 cái màn hình chỉ chỉ là những ô nhỏ như camera quan sát. Tôi đứng dậy nhìn thì đúng thế thật, hàng chục, không! cả trăm cái camera quay khắp nơi ở mọi ngõ ngách trong trường và cả bên ngoài, từ cổng ra vào, cửa cho tới cầu thang thoát hiểm. Chúng nó đã đầu nối đường dây từ phòng bảo vệ lên trên này cho dễ quan sát.

Thằng Hoàng nó vẫy tôi đứng dậy bảo đi 1 vòng, tôi tháo cái áo vest đựng đạn ra quăng lên ghế rồi đi theo nó. Nó lại bắt đầu luyện thuyên

Cửa ra vào chính là cửa tự động 2 lớp, kính cường lực 10 li, có thể từ mới vào được. Trên cửa có sensor cảm biến chuyển động, cái gì lọt vào là báo ngay. Nếu bọn rab chốt lưng được tầng 1 thì lên tầng 2, cửa Nhôm chịu lực 1 lớp dày 5cm. Ở mỗi tầng đều có 5 cầu thang, 2 thang máy 3 thang bộ, 1 thang bộ trong tòa nhà, 2 thang thoát hiểm. Cửa thoát hiểm phía Nam bằng gỗ Dày 5cm, gia cố bằng thép chịu lực, cửa thoát hiểm phía Bắc bằng Thép xây dựng dày 10cm dùng rocket may ra mới đục thủng được.

Tòa nhà này 5 tầng, nếu tụi rab có ủa vào được nó sẽ rút từ từ lên các tầng trên, tụi rab không thể xuyên thủng được hàng chục lớp cửa chắc chắn thế này. Và thậm chí có xuyên qua được vẫn có 5 cửa thoát hiểm xuống đất khác nhau chưa kể cần cầu và ròng rọc thoát hiểm khi cháy.

Càng nghe nó nói tôi càng thấy mình ngu, ngôi trường này đúng là 1 pháo đài thực thụ. Thiết kế chắc chắn để không bị đột nhập và thiết kế để thoát hiểm khi có hỏa hoạn làm cho nó quá sức là tuyệt vời để ở trong trường hợp này. Vậy mà trước đến giờ tôi không nghĩ ra. Bọn nó cũng khác tôi chút đỉnh, bọn nó gọi lũ rab là “chó điên”.

-Hôm qua thấy ông vào trường, tưởng thằng nào! súng ống linh kinh nên thằng Vinh mới bảo bám theo chôm 1 khẩu mà phòng thân. Ai ngờ...!

-Ha ha! Tưởng gì tý anh cho 1 thằng 1 khẩu.

Tôi chưa kịp hết câu thì 1 tiếng súng nổ chát chúa nổi lên đâu phía dưới. Cả tôi và thằng Hoàng bỏ chạy 1 mạch xuống phòng lap.

Tôi rút con dao đất sau lưng ra rồi đập cửa nhảy vào. Thằng Vinh thì nằm bật ngửa ra ghế, khẩu Ak của tôi thì quăng dưới đất, trên trần lủng 1 lỗ rõ to.

Thằng Hoàng nó nhảy vào xô tôi ra rồi lao tới chỗ thằng Vinh, nó nắm đầu thằng Vinh xoay qua xoay lại xem có lủng lỗ nào không rồi vơ bôm bóp vào mặt. Thằng Vinh tỉnh dậy, mặt cắt không còn hột máu. Tôi lại lượm khẩu súng lên, vớ đạn còn nằm dưới đất. Hóa ra cu cậu nghịch súng làm nó nổ cái đoàn lên trần may mà không mất mạng. Lúc tôi bắt gặp 2 đứa chúng nó tôi có lên đạn, lúc tháo băng đạn ra lại quên lên đạn lần nữa để văng viên trong ổ khóa nòng ra nên còn 1 viên trong nòng, thằng Vinh tăm tia thế nào mà bóp cò, súng nổ cái đùng cu cậu ngất luôn.

Tôi với thằng Hoàng lại được 1 trận cười nắc nẻ như điên cũng cả 10 phút, đã gần 3h chiều cảm thấy đói nên cả 3 thằng xuống căn teen hi hụi nấu ăn.

Com nước xong xuôi tôi không quên hỏi vụ nó đội tóc giả làm bê đê.

-Sao mày đội tóc giả hả thằng điên kia

Thằng Vinh cười sặc sụa rồi bảo:

-Em không biết nó lục đâu ra rồi đội lên, nó bảo cho đỡ nắng, em cười mãi nó lại bảo anh là trai, thấy gái chắc không bán!

Nghe xong tôi cũng quăng bát quăng đũa cười vào mặt thằng Hoàng 1 trận ngả nghiêng. Nó thì què độ chửi lảm bảm trong miệng.

Bó tay ông cu cậu, mà công nhận cũng thông minh. Tiếp đó tôi kể câu chuyện của tôi, tất nhiên là giấu đi những phần tôi đã không muốn kể từ lúc trước. Hóa ra đồng xe đẩy chất trên siêu thị lotte là của thằng Hoàng, nó sống trong đó ít ngày cho tới khi tôi tới lấy sạch lương thực của nó. Nghe xong nó cũng văng tục linh tinh chán chê chứ làm gì được nhau. Tôi bảo cho mỗi thằng hẳn 1 khẩu AK hoặc MP5 thì 2 thằng mắt sáng như đèn oto.

Ăn xong cũng đã 4h chiều, tôi ra đứng chống nạnh coi mặt trời bao lâu nữa tắt rồi đánh xe về lấy đồ. Thèm hơi người quá nên tối nay tôi sang ngủ với chúng nó đã rồi tỉnh, tôi đem theo mấy thùng đồ hộp chứ thấy chúng nó lúc trưa pha bột Knor với nước ra làm mắm ăn với 1 gói khoai tây Ostar và com thấy tội quá. Tất nhiên là cả súng với đạn cho 2 thằng cu, sang tới nơi tôi lao luôn vào nhà tắm. Quả thật suốt mấy tháng sống thiếu điện thiếu nước, giờ có cả nước ấm để tắm rồi cả máy lạnh phà phà sướng quá thế. 2 thằng chúng nó cả đêm cứ tí toáy với mấy khẩu súng chả thèm nói chuyện với tôi.

Mấy hôm sau tôi chuyển hẳn sang đây ở, điện nước không còn là vấn đề nhưng lương thực vẫn còn là vấn đề lớn. Tôi chỉ mang sang phân nửa còn 1 phần vẫn phải giấu kín để dành cho 1 chuyến đi dài ngày sắp tới, như tôi đã nói 1 người thì có thể đủ cho 6-7 tháng còn 3 người thì chỉ đủ cho 2 tháng. Tất nhiên tôi và chúng nó phải đi tìm thêm nhưng trước mắt tôi cần phải giữ lại 1 phần cho mình.

Thằng Hoàng tôi đã từng tiếp xúc với nó, tính tình bộc trực trẻ con và lanh chanh, tôi cũng chẳng biết nó có được việc gì hay không nhưng nhìn cái “cơ ngơi sự nghiệp” này của nó thì tôi cũng tạm yên tâm ít phần. Thằng Vinh tôi chưa tiếp xúc nhiều nhưng coi bộ tính tình cũng dễ chịu, nó ít nói hơn thằng Hoàng nhưng thằng ít nói mới là thằng nguy hiểm, những thằng ít nói là những thằng suy nghĩ nhiều mà suy nghĩ nhiều thì có trời mới biết được.

Cũng nhờ 2 thằng này tôi mới phát hiện ra nhiều điều, những vấn đề to lớn mà trước đây tôi chưa tìm hiểu được. Sau cái hôm gặp mặt tôi cũng đặt vấn đề luôn với tụi nó là cần tụi nó cũng tôi trở về Ban Mê Thuật, cả 2 thằng đều không hứng thú gì mấy nhưng tôi đảm bảo sẽ cho chúng nó bắn phá thỏa thuê và tận hưởng những gì chúng nó chưa từng thấy 2 cu cậu coi bộ mới xuôi xuôi. 2 Thằng nó cũng trưng ra “công trình” vĩ đại cho tôi xem, cả 1 đống giấy tờ và tài liệu về Y-Sinh học không biết đào ở đâu ra, chúng nó còn lập hẳn 1 phòng Research (nghiên cứu), tất nhiên là không có dụng cụ y học mà chủ yếu là giấy tờ, hình ảnh về con virus đang hoành hành ngoài kia.

Trường tôi có rất nhiều kho dữ liệu database học thuật dành cho học sinh nghiên cứu, được tổng hợp từ tất cả các nguồn uy tín và liên kết với khá nhiều trường đại học trên thế giới, sau ngày sự kiện xảy ra, dù internet bị sập nhưng số lượng dữ liệu nằm ở sever trường vẫn đủ cho chúng nó sử dụng. Nó quảng cho tôi 1 đống tài liệu bảo tôi đọc mà nào có hứng thú gì đâu, tôi bảo nó trình bày vắn tắt thì thằng Hoàng nó bắt đầu mở máy chiếu lên tí tề.

Như đã nói, loại virus này là biến thể hay nói cách khác là sự tiến hóa của virus HIV. Virus HIV sống bằng cách xâm nhập vào tế bào bạch cầu của con người rồi sinh sôi nảy nở vì vậy nên người ta không thể tiêu diệt tận gốc được chúng, để khắc chế người ta đã tiến hóa nó lên trở thành 1 loại virus mạnh hơn nhưng được cho là “vô hại”. Theo thằng Hoàng thì tên biến thể này là Vancouver, quê nhà của thằng Giáo sư chết đuối Johnny cooper, Vancouver sau khi đi vào cơ thể con người thì cũng chọn bạch cầu làm nơi ký sinh nhưng nó mạnh hơn nên tổng hợp được tất cả sinh chất mà nó cần làm cho Virus HIV bị đói ăn và đào thải. Cũng như môi trường thực tế, chỉ có kẻ mạnh hơn mới sống được thì trong môi trường tế bào cũng vậy.

Đúng theo nghiên cứu thì Vancouver là vô hại, sau khi tổng hợp xong chúng không có cơ chế phân bào tối ưu nên chúng sẽ không sinh sôi mạnh mà chủ yếu chuyển sang tế bào bạch cầu khác để kiếm ăn đồng thời loại thêm virus HIV còn tồn tại trong cơ thể người, vậy là Vancouver chỉ như 1 kẻ dọn dẹp chuyên nghiệp ở trong cơ thể.

Tới đây tôi đã hiểu quy chế hoạt động của nó, câu hỏi là tại sao nó lại biến con người thành “chó điên”- “rab”. Thằng Hoàng háng giọng rồi mới tiếp tục câu chuyện, Internet bị sập ngay lập tức khi con dịch bùng phát nên người ta không thể truyền dữ liệu nghiên cứu đi khắp nơi, nó đã phải lục lọi trong history của các máy tính thầy cô trong trường để đọc các bài báo “mới nhất”. Dù không đủ dữ liệu cũng như chuyên ngành để giải thích nhưng nó cho rằng Vancouver sau 1 thời gian “dọn dẹp” sạch sẽ thì không còn gì để làm, vì nhu cầu sống còn nó bắt đầu tấn công sang tất cả tế bào khác mà nó gặp trong đó có tế bào não, và khi não người bị tổn thương thì khiến cho người ta trở nên điên loạn.

Tôi gật gù đồng ý với giả thuyết của nó đồng thời cũng hỏi thêm liệu có cách gì đơn giản để chữa trị hoặc là phòng bệnh khi bị cắn. Câu trả lời là chưa có cách gì, Vancouver được tạo ra để sống trong cơ thể người từ lúc tiêm vào cho tới lúc người ta chết đi nên việc tự khỏi là vô vọng, chúng tôi cũng không có cơ sở vật chất hay chuyên ngành để phát triển vacxin loại nó ra khỏi cơ thể nhưng cách chống thì không phải là không.

Lúc này thằng Vinh mới lên tiếng, đó là khi nào Vancouver nó đói ăn tức là đã hết tế bào bạch cầu khỏe mạnh cho nó trú ngụ nó mới chuyển sang tế bào não nên những người khỏe mạnh thường bị lên cơn sau so với những người ốm yếu hoặc trẻ em.

-Vậy nếu bị cắn chỉ cần tiêm thêm máu vào người là có thể kéo dài thời gian sống cho đến khi lên cơn? Tôi hỏi

-Chính xác! thằng Vinh đáp gọn

-2 chú đã thử chưa mà nói như đinh đóng cột vậy?

-Chưa nhưng chắc chắn 90% là vậy! thằng Hoàng khẳng định thêm lần nữa.

Tôi tới đây thì cũng chỉ biết gật gù đồng ý, vậy ít ra tôi bị cắn thì cũng có thể sống lâu hết chút ít nếu 2 thằng ôn con này tìm được máu.

-Anh máu gì?

-Máu O thì phải

Vinh nó hỏi rồi lại góc phòng kéo tấm phủ 1 cái tủ ra ra, lúc này tôi mới để ý có cả 1 cái tủ cấp đông cỡ lớn trong phòng, toàn máu là máu. Thêm 1 lần trở mắt ra nhìn, tôi chạy lại xem cái tủ, có cả hàng trăm bình máu trong này:

-Chúng mày đào quơái đâu ra lắm thế?

-Bệnh viện FV Việt Pháp chứ đâu! thằng Vinh đáp.

Ở giữa cái tủ có để 1 cái hộp nhựa vuông, bên trong có nhiều hộp nhỏ màu trắng ghi tên, ngày tháng năm sinh của 2 chúng nó, tôi thấy lạ liền cầm lên xem soi rồi hỏi:

-Còn cái này là cái gì?

-Tinh Trùng chứ gì! thằng Hoàng nói rồi giật lấy cái hộp

Tôi giật mình trở mắt thêm lần nữa nhìn 2 chúng nó. Lúc này thằng Vinh mới lên bên:

-Thằng Hoàng nó là con 1, nó sợ nó chết mẹ nó rồi thì tuyệt tự anh ạ, nên nó giữ trong đó phòng khi nó chết ông bà nó vẫn có cháu bông.

-Bố thằng điên!!! tôi lại được thêm 1 trận cười đau cả bụng. Cười thế thôi chứ tỳ tôi cũng xin 1 hộp để cho mẩu vào vì tôi cũng con trai 1.

Vấn đề không phải tới đó là hết, Thằng Vinh tiếp tục câu chuyện.

-Em đã đọc hết tất cả email của giáo viên nước ngoài trong trường, có 1 điều kỳ lạ đó là tất cả họ đều biết chuyện đại dịch sẽ xảy ra

-Tại sao???

-Dựa vào email triệu hồi khẩn cấp của đại sứ quán các nước thì họ đã di tản khỏi Việt Nam trước vài ngày.

Thằng Hoàng thêm vào:

-Mỹ trước 7 ngày, Anh 4 ngày, Úc 3 ngày, Pháp và các nước khác cũng 3 ngày.

-Vậy là có khả năng các nước đó đã không chế được dịch và chỉ 1 số nước nghèo như Việt Nam mới bị? tôi hỏi.

Chúng nó lác đác tò về không biết. Quả thực đây lần đầu tiên tôi chưa hề biết, trước giờ lo ăn lo uống còn cái việc quốc gia đại sự này tôi chưa màng tới, tôi hỏi chúng nó đồng email và tài liệu ở máy nào rồi giành thêm ít thời gian nghiên cứu.

Thời gian này rảnh rồi tôi rủ chúng nó đi tập bắn, quay lại Bộ Công An chỗ Nguyễn Trãi lấy thêm ít quân nhu như đạn, lựu đạn. Kế hoạch tiếp theo là huấn luyện sơ cho 2 chú này đồng thời chuẩn bị thêm đề lên đường trong 1-2 tuần nữa. Thằng Hoàng thì khá xông xáo riêng thằng Vinh coi bộ không hứng thú lắm, thỉnh thoảng nó hay bàn lùi những vấn đề như liệu ngoài đó có chỗ trú ẩn? liệu có bị vây? đường đi có được hay không? tóm lại nó bàn lùi khá là nhiều làm tôi đôi lúc cũng bức bối nhưng quả thực chuyện này tôi cần 2 chúng nó nên vẫn phải nhẫn nhịn rồi cố tìm đáp án để trả lời.

Hôm đó sau khi 2 thằng tập bắn trên sân bóng sau trường xong tôi mới đặt vấn đề luôn:

-Nhu yếu phẩm, đạn dược anh đã chuẩn bị xong hết. Anh nghĩ là nên xuất phát trong vài ngày nữa

-ĐM thì Đi! thằng Hoàng vênh lên

-Em không chắc nữa, chắc gì gia đình anh còn...

Tôi nghe tới đó đã khá bức nhưng vẫn nín nhịn tranh luận với nó:

-Ở đây mãi cũng không phải là cách, đồ ăn sắp hết rồi, sớm hay muộn cũng phải đi xa hơn kiếm. Biết đâu ở ngoài kia người ta vẫn sống bình thường thì sao?

-Biết đâu? biết đâu? Thế biết đâu ngoài kia bọn chó điên nó cả đàn, xe hư, đêm hôm ngủ ở đâu, tụi nó vây rồi anh chạy bằng mồm chặc?

-ĐM thế giờ mày có đi không tao con tính, tôi bức hét lên vào mặt nó.

Thằng Hoàng lúc này mới nhảy vào can, nó xuýt xoa 1 hồi rồi bảo thằng Vinh không đi thì ở nhà, nó đi với tôi.

-Em thích thì em ở nhà, đừng có bàn lùi nữa. ok? nên nhớ ở đây 1 mình thì cũng chẳng biết đâu mà lần đâu.

Tôi hù dọa nó như thế, nó coi bộ cũng nóng nên vớt khẩu súng xuống sân cái cách rồi bỏ đi.

Thằng Hoàng dù hứng chí nhưng cũng bảo tôi cân nhắc các vấn đề chứ chiếc Triton kia gặp 1 đàn rab nó vậy cũng chịu chết. Việc này tôi đã thấy hôm dưới hầm xe nên cũng hiểu, tôi đang tìm cách giải quyết vấn đề này, chỉ cần xong là đi luôn.

Tôi chỉ bảo thằng Hoàng 1 câu: Mai dậy sớm đi với anh. Tối mai mà thằng Vinh không đi nó chỉ có nước hối hận cả đời.

Không biết là thằng Hoàng nó có nói với thằng Vinh cái câu tôi văng ra chiều hôm trước hay không? sáng nay vừa bánh mắt ra đã thấy 2 thằng ngồi lì hụi nhét đạn vào ổ tiếp, đổ nước vào bình, mang dây mang dép coi bộ nghiêm trọng lắm. Tôi thấy thế cũng chẳng nói gì, chuẩn bị đồ đạc rồi xuống dưới đồ thêm xăng vào xe. 3 thằng lên xe, tôi nhắm hướng quận 1 mà chạy không nói 1 lời, Sài Gòn sớm mai mặt rười rượi dù đã hoang tàn và đổ nát cả rồi, cái đáng đáp "thành phố" duy nhất còn lại của nó chỉ là những tòa nhà chọc trời im lìm đã chết. Tôi cứ lái, 2 thằng ngồi băng sau cứ nhìn ra cửa sổ chỉ trò. Nào là vincom bị đốt phá cháy nhام nhờ, mấy quán ăn hoa lệ ngày xưa giờ chỉ là những đồng hồ lớn không ra hình dạng. Nhà thờ Đức Bà nơi những con chiên kiên nhẫn cầu nguyện vào phút cuối cũng la liệt nào là cây xác, không biết rồi họ có tự hỏi Thiên Chúa ơi người ở đâu?

Tôi dừng xe trên đường Lê Duẩn rồi bảo 2 chúng nó xuống xe phụ tôi móc tời cứu hộ vào cửa Lãnh Sự Quán Mỹ, cánh cửa thép khá nặng, chạy đà tôi lấy thứ 3 tôi mới giật được cánh cổng ra. Tôi dặn thằng Vinh ở ngoài coi xe để tôi và thằng Hoàng vào. Tôi phút này chúng nó vẫn chưa rõ tôi làm gì ở đây, Lãnh sự quán được bao bọc bởi những bức tường 3 mét cùng hàng rào thép gai, người ta cũng đã di tản đi trước cơn đại dịch ít ngày nên bên trong có rậm rạp 1 chút nhưng tuyệt đối vẫn còn nguyên vẹn. Dù biết thế nên tôi vẫn cẩn trọng kiểm tra xung quanh và mỗi ngõ ngách trước khi tiến vào, tòa nhà âm u lạnh lẽo đã hơn nửa năm không có hơi người thật là đáng sợ, cái không khí ẩm mốc u tối khiến cho người ta chùng chân, Thằng Hoàng lúc vào thì hiên ngang và hùng hổ lắm nhưng càng lúc càng thận trọng lại, còn tôi thì cũng khá quen với những việc thế này nên chỉ cần cẩn thận 1 tý là được. Mãi cũng tìm thấy phòng Consul General (Ngài tổng lãnh sự), cũng chẳng có thời gian nhiều mà phá cửa, tôi làm vài loạt đạn và bắn lẻ rồi xô cửa xông vào, hàng đồng tài liệu bị hủy bị cắt nhỏ vương vãi đầy trong phòng. Ngoài mấy cuốn sách của ông ta thì trong phòng chẳng còn gì để gọi là manh mối để điều tra được. Thất vọng tôi bỏ ra ngoài.

Thằng Hoàng lúc này nó mới hiểu tôi định làm gì, tôi muốn tìm thêm thông tin xem liệu có nơi tập trung nào an toàn ngoài kia không vì Sài Gòn đã bị khóa không phận trước đó ít ngày nên không có máy bay lớn cất cánh được, người ta đã phải di tản bằng trực thăng và trực thăng thì giờ lắm cũng chỉ được

vài trăm cây số, tôi định tìm xem họ đã đi đâu nhưng không được. 2 thằng thất thủ và chán nản bỏ ra ngoài. Thằng Vinh ôm súng ngủ trên xe từ bao giờ.

Cũng chẳng buồn mà gọi nó dậy, tôi lại chạy ra Nam Kỳ Khởi Nghĩa rồi lái về hướng Bắc, Trời lúc này đã sáng hẳn nhưng mặt trời vẫn còn ở đằng đông, in bóng chiếc xe và 3 thằng rõ mồn một trên đường. Tôi cũng chẳng để ý gì nhiều ngoài việc làm sao luôn lách cho qua đủ thứ trên đường, rồi bỗng dưng thằng Hoàng hét lớn làm tôi giật bắn cả mình:

-Dừng lại?

-Cái gì? tôi thắng cái kít rồi quay lại hỏi nó.

Nó cũng chẳng thèm đáp, cầm súng xô cửa lao xuống rồi chạy thẳng vào con hẻm bên đường. Tôi lao theo nín nó lại nhưng không kịp, thằng Vinh vừa tỉnh ngủ cũng chẳng hiểu chuyện gì cũng chỉ biết nhìn, tôi gào lên:

-Đứng lại! nhưng coi bộ không có hiệu quả.

Lúc này thằng Hoàng đã mất hút trong con hẻm tối, đành liều mạng tôi cũng phải chạy vào theo. Lò dò mãi cũng đã thấy nó đứng nấp ở vệ tường nơi khúc cua cuối hẻm, nhẹ nhàng tiến lại gần tôi cú cho nó 1 cái rồ đầu làm nó xuyết xoa kèm vài câu chửi tục nhưng nó vẫn gờ tay lên làm dấu im lặng.

Nó bảo trong đó có người còn sống, nó mới thấy chạy vào đây nên bám theo rồi ấn người tôi tới ý bảo vào mà xem. Tôi ngó đầu qua mép cửa thì thấy cuối hẻm là 1 căn nhà lớn tối um nhưng đang còn mở cửa, trong đó có bóng người đi lại, tôi chẳng biết bao nhiêu và cũng chẳng nhìn rõ vì quá tối nhưng hình như 3-4 người gì đó.

Tôi nhăn trán quay lại hỏi nó:

-Em có chắc không? sao em biết?

-Thì có con kia nó đứng đầu hẻm nhìn em rồi bỏ chạy vào đây.

Tôi đang cân nhắc xem vấn đề ở đây là gì, chẳng liên quan gì cả. Nếu là người thật thì chẳng ảnh hưởng gì tới chuyến định sắp tới mà là rab thì chỉ tổ rách việc. Tôi bảo kệ chúng nó rồi quay ra nhưng thằng Hoàng giẫy nảy không chịu. Nó muốn vào kiểm tra cho bằng được.

-Bố thằng điên này!

Đôi khi có những vấn đề nó quá rõ ràng không cần phải giải thích hay tranh luận gì cả nhưng người ta cứ chống đối chỉ là vì người ta thích thế, thằng Hoàng là cái kiểu người như vậy. Nó muốn như thế là phải như thế, bỏ ra tới nửa đường mà nó cũng chẳng thèm quay ra làm tôi phải quay lại. Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời vậy.

Tôi lên đạn rồi đi vào, dặn nó cover (nổ súng cho tôi rút phòng khi bị tấn công) rồi móc flash ra chuẩn bị quăng. Chốt đã rút, lựu đạn cầm trên tay nhưng tôi chợt nghĩ lại. Thằng Hoàng nó bắn rất tệ. Có cái thùng rác cách 30 mét còn trật nó mà cover chắc bắn tôi nát như tương mất.

Tôi lại dúi lựu đạn vào tay nó bảo nó đi vào đi, thằng cu lại giẫy nảy không chịu. Nó cũng chẳng chịu hiểu vấn đề là tôi không sợ rab trong đó, tôi sợ nó bắn trúng tôi. Đùn đẩy 1 hồi nó cứ đứng chệch bai tôi nhất chết. Nóng máu tôi nhét lại chốt vào trong quả lựu đạn, tháo súng ra đưa cho nó rồi tay cầm mỗi cây kiếm đi vào., tôi định bụng mua vài chiêu cho nó xem.

Còn cách cửa nhà ít mét tôi bắt đầu rón rén nấp 1 bên rồi tiến lại rồi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sắt rộng ra. Tiếng cồng rì sét lâu ngày rít lên rợn người, đang lom khom chuẩn bị thò đầu lên nhìn cho kỹ thì tiếng ai ở đâu vọng lại:

-Hoàng ơi!!!!

Má cái thằng Vinh nó vào từ bao giờ, bắt loa tay gọi inh ỏi, tôi chưng hửng chưa kịp phản ứng thì tiếng bước chân trong nhà đã rầm rầm vang lên.

Má ơi 4 con rab trong nhà ủa ra nhắm hướng tui nó mà lao tới, tôi vẫn nấp sau trụ cổng chưa biết phải làm gì trong khi 4 con rab là vượt qua lao về phía tui nó. 2 Thằng Khốn nạn lúc này mới hí hoáy lên đạn rồi đưa súng lên. Tôi thầm nghĩ cú này là bỏ mạng rồi. tất nhiên 4 con rab sẽ bị bắn gục nhưng vấn đề là tôi cũng sẽ bị trúng đạn đầy người. Lúc này tôi ở giữa 2 lần đạn, chạy vào trong thì sợ rab trong đó mà đứng im thì sợ trúng đạn của 2 thằng kia. Chẳng biết làm gì tôi đành nhắm mắt lạy trời vậy.

3 loạt đạn vang lên ngắn gọn rồi tới mấy tiếng đồ bịch bịch xuống đường. Tôi chưa dám mở mắt ra, toàn bộ hệ thần kinh của tôi đang rà soát xem liệu trên người đã bị lủng lỗ nào hay chưa, tôi nghĩ tới ngực rồi bụng, rồi chân rồi tay. Coi bộ không có gì tôi mới tí hí mở mắt ra thì thấy 2 thằng nó đã đi tới.

Vừa què độ vừa xém chết tôi văng tục mắng chửi inh ỏi mà chúng nó coi bộ không quan tâm cho lắm mà đập đập lên mấy con rab để coi chết chưa. Hóa ra là vậy, 1 con là gái, độc chỉ có áo lót trên người, bảo gì ông cu Hoàng nhìn thấy lại chà bám theo. Tôi bức bối quay ra còn 2 thằng nó vẫn đứng lại xem xét coi bộ tiếc rẻ lắm.

Chắc cũng 5 phút sau chúng nó mới mò ra rồi cười với nhau coi bộ thỏa mãn lắm, tôi cũng chẳng cần quan tâm làm gì mà chạy thẳng.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Friends or Foes- Bạn hay Thù? (3)

Công bộ tổng tư lệnh quân khu không khóa, tôi đẩy thì chúng nó đã hiểu tôi định làm gì rồi mắt đầu nhao nhao lên:

-Anh kiểm thêm súng ah.

-Anh kiểm xe tăng ah?

-Xe tăng thì làm deck gì biết lái!

-Không! tao kiểm máy bay! tôi thùng thẳng đáp.

Cái bộ tư lệnh này nó to như 1 thành phố thu nhỏ, hàng chục khu nhà lớn với đủ thứ ban bệ còn đường xá thì thẳng tít tắp và thiết kế rất quy mô hoành tráng. Thậm chí Ở chính giữa còn có 1 quân trường lớn để dạy trực thăng, chạy tới chạy lui cả chục phút tôi vẫn chưa thấy khu để xe ở đâu. 2 thằng kia bắt đầu lèm bèm đủ thứ kiểu, tôi còn bức chuyện mới nảy nên mặt nặng mày nhẹ bảo chia ra tìm cho nó nhanh. Tôi dừng xe, nhảy xuống rồi leo ra thùng sau gỡ mấy sợi dây hãm chiếc Ducatti rồi để máy lao xuống.

Chúng tôi không chỉ cần thêm 1 số súng đạn mà cần tìm 1 chiếc thiết giáp loại tốt, bộ đàm, súng chống tăng có hỏa lực lớn như RPG, vì thằng Vĩnh nói đúng. Chúng tôi chẳng biết có gì ngoài kia cả. 2 thằng kia sẽ đi tìm nhà để xe còn tôi đi tìm kho quân khí, khi nào tìm thấy thì bắn 3 phát làm hiệu. Thường thì ở trong các cơ quan quân sự đều có kho quân khí sẵn sàng cơ động có việc là đem ra dùng luôn hoặc là kho niêm cất, tức là súng đạn quân nhu để chuẩn bị cho chiến đấu, được đem niêm cất và bảo quản cẩn thận, giờ thì loại nào cũng được miễn là tìm thấy.

Tôi rú ga đột lóp rồi bốc đầu chạy thẳng, đường xá trong này vắng tanh và ngang dọc nên tôi tha hồ mà chạy, qua những nơi tôi nghi ngờ thì dừng lại chậm chậm để nhìn nhưng coi bộ ở đây người ta làm giấy tờ là chủ yếu thì phải. Mãi mới tìm ra ban vệ binh, vệ binh cũng như lực lượng cảnh sát dành riêng cho quân đội, luôn ở chế độ trực chiến nên chắc sẽ có chút hi vọng. Quá quen với việc đục nhà phá cửa nên tầm 2 phút tôi đã vào được bên trong mấy căn phòng nhưng thật là kỳ lạ, tất cả đều được dọn đi sạch sẽ 1 cách ngăn nắp. Sạch bong, còn lại chỉ là lớp bụi trên giường tủ bàn ghế, tất cả nội vụ, giấy tờ hay vũ khí đều không còn gì cả. Tôi chạy tới chạy lui lục tung cả dãy nhà lên nhưng phòng nào cũng vậy. Không lẽ họ cũng đã di tản chạy trước, không thể tin vào mắt mình, tôi lên xe chạy qua các tòa nhà khác đều như vậy. Hoàn toàn không còn gì cả.

1 nỗi đau tự nhiên nhói lên trong lòng, đau đớn quá, buồn quá. Những người lính mang trọng trách bảo vệ nhân dân lại trốn đi trước hết. 1 sự thất vọng tràn trề, tôi đã thấy con người ta giết nhau, tranh nhau miếng ăn miếng uống, tôi đã thấy nhiều cảnh không cảm lòng được nhưng với tôi điều này quá thật hết sức chịu đựng. 1 Lực lượng vũ trang anh hùng đã chiến thắng bao nhiêu đế quốc mà lại chạy trước, bỏ lại nhân dân trong con cùng cực. Vậy chắc cũng chẳng còn gì mà tìm, tôi lại leo lên xe định bụng đi tìm 2 thằng kia thì từ đâu 3 phát súng hiệu vang lên đầu từ hướng Sân Bay.

Chạy tới chạy lui tôi vẫn không thấy tụi nó ở đâu cả, dù đã rồ ga nẹt pô tới mấy lần cũng chẳng thấy chúng nó gọi to 1 tiếng, tức mình tôi cũng lấy súng ra làm 1 loạt 3 phát, chúng nó cũng bắn 3 phát. Tôi lại chạy, được trăm mét chả biết đường đâu lại bắn 3 phát, chúng nó lại bắn 3 phát. Cứ thế mãi chắc hết cả băng đạn mới tìm được chỗ của tụi nó.

2 thằng đang đứng trước 1 hàng dài nhà kho kín cổng cao tường cực kỳ lớn, ở bên còn có cái bảng đó choét “Kho K9 – Lữ Đoàn Tăng Thiết Giáp 27 – Quân Khu 7”. 2 thằng đang hí hửng cột tôi vào chuẩn bị kéo cửa nhưng với những gì tôi đã thấy ở bên kia thì tôi cũng chẳng buồn đụng tay đụng chân vào nữa. Chắc cũng lại trống không mà thôi, thằng Hoàng bảo giúp 1 tay nên dù không muốn tôi cũng leo lên xe để chuẩn bị chạy đà giật cửa. Sau khi 2 thằng đã tránh đi 1 khoảng khá xa tôi để máy rồi nhấn ga, cánh cửa bằng tôn rách toạt 1 đường dài chứ không đồ hần xuống. Tôi chưa kịp xuống xe 2 đứa chúng nó đã ton ton chạy lại thò đầu vào nhìn, sao mà lăm chuyen bức mình thế không biết, tôi chạy lại lòi cả 2 ra rồi chui om sòm. Tôi chẳng biết thế quái nào mà chúng nó sống được tới bây giờ, lẽ có rab trong đó thì chắc chúng nó đã bị lòi vào nhai đầu cả rồi.

Tôi quăng 1 quả flash vào, nó đụng cái keng vào cái gì đó rồi mới nổ, 3 thằng bắt đầu nhìn nhau hí hửng, lại cột tôi và kéo. Lần này tôi giật luôn bản lề nên cánh cửa lớn chắc cũng 3 mét mới đồ xuống. Chính inh trong kho là chiếc xe tăng T54 xanh lè chói chang dưới ánh nắng trưa, thằng Vĩnh nhanh nhẩu nhảy lên tìm đường vào, thằng Hoàng thì chạy quanh mấy vòng sờ mó chiếc xe tăng. Mặc kệ 2 chúng nó, tôi quyết kéo sập cho hết cửa nên đi tháo tời móc vào cửa khác, T54, lại T54 và T54. Bực mình tôi chạy đến cuối dãy kho chọn cánh cửa cuối cùng và đẩy mới là thứ tôi cần tìm, chiếc thiết giáp M113 của Mỹ.

Thiết giáp M113 là loại xe thiết giáp chở quân hạn hẹp thu được sau năm 75 từ chế độ cũ, hỏa lực của nó không mạnh nhưng có sức chứa và chuyên chở. Chiếc triton quá mỏng manh nên tôi cần chiếc xe này để chứa lương thực, xăng cũng như nước uống. Dù mấy thứ này tuổi đời có khi gấp đôi của tôi nhưng là đồ trực chiến của quân đội nên đều được sơn sửa bóng loáng dầu mỡ, sờ tay lên cục thép lạnh mà tôi vẫn cảm thấy nó như 1 phần của lịch sử, 1 cục thép lạnh đầy dùng mãnh. Trong kho có đầy đủ bình điện, máy phụ xăng, máy phát truyền tin và bộ đàm, cả mấy thùng đạn 12ly7 cho súng chính và đạn 7.62 cho trung liên. Bên trong xe còn có 2 hàng ghế ngồi được tầm 8 người chưa kể lái, 1 bệ đứng cho xạ thủ bắn súng, 2 hàng ghế có thể gấp gọn lại được nên trong khoan khá là rộng rãi.

Tôi chạy về phía nhà kho chỗ 2 đứa nó đang quậy phá, không biết ông Vĩnh kiểm đâu ra 1 quả đạn xe tăng mà khệ nệ vác lên tuần vào trong cho ông Hoàng. Tôi hấp tấp chạy tới cản lại thì chả thằng nào nghe, thằng Hoàng bảo xe đề không nổ, không biết chạy được không nên bỏ đạn vào thử. Tôi đứng trên nóc xe nhìn xuống, quả đạn nặng chắc cả vài chục ký làm cho thằng Hoàng quỳnh quaoán rồi ngã ngửa ra đằng sau, ầy vậy mà cũng ráng nhét vào nòng cho được. Đến lúc này tôi thật sự bó tay với 2 thằng quỷ sứ này, vừa nhát chết, vừa ngang bướng lại còn hay nghịch, tôi lắc đầu ngao ngán không biết là chuyển đi ngày mai liệu có còn sống mà về với Ba Mẹ.

Thằng Hoàng hi hui mãi không được đến lượt thằng Vinh, tôi biết thừa xe tăng không có điện thì không tài nào bắn được nên đi lòng vòng kiểm kê xem có gì dùng được. Nghịch chán chê thằng Hoàng mới bảo:

-Chạy không được mà bắn cũng không được ông Minh ơi! công toi rồi.

-Hư mẹ nó rồi anh ơi! Thằng Vinh bồi vào.

Tôi bảo 2 đứa nó:

-Giờ a làm cho nó chạy được 2 chú chịu gì anh?

2 thằng đứng đực mặt ra tỏ vẻ hoài nghi nhưng cũng khá là thách thức. Tôi phì cười rồi quát chúng nó ra khiến hộ mấy bình điện. Xe tăng muốn chạy thì phải lắp bình điện, mỗi xe 6 bình, mỗi bình nặng tới cả 60 kí lô, 3 thằng vắt và mãi mới lắp rồi đầu nối xong rồi còn phải đổ thêm cả dầu Diesel vào.

Tôi chui vào khoang lái, toàn chữ tiếng Nga nên tôi cũng mù tịt. Có nút nào thì bấm nút ấy đồng thời kéo tay ga, ấy vậy mà chiếc xe rung lên bần bật rồi nổ máy inh ỏi, khói lẫn mùi dầu bay lên mù mịt. 2 thằng kia hí hửng cũng chui vào cưỡi khoái trá, ông cu Hoàng nắm lấy mấy ngàm quay tháp pháo tới lui làm va cả vào tường. Ông Vinh thì giành tay lái để ga làm cho chiếc xe khật khưỡng tiến ra ngoài. Ở trong khoang lái vừa bí vừa ồn nên tôi chui ra đứng chống nạnh xem chúng nó làm trò. Thằng Hoàng quay tháp pháo đủ 360 độ rồi còn cả ngấm lên ngấm xuống. Tôi đang đứng thì giật cả mình vì nó bắn quả đạn pháo 100 li nổ cái ầm vang cả thành phố, làm cho mấy đàn chim trong rừng cây tua tủa bay lên kêu chí chớ.

2 thằng nó chui ra, mặt mũi ám khói còn tai thì điếc đặc, tôi bảo:

-Không có lấy T54, xe nặng quá, chạy là sập cầu?

-Cái gì? thằng Vinh đỏ mặt ra hỏi lại

Tôi chỉ vào chiếc xe hét to lên lần nữa “Không có lấyyy!!!!”

-Cái gì? Ông nói gì không nghe gì hết!

Bà nội chúng nó, ngồi sát bên khẩu pháo 100 li mà bắn cái đùng, giờ chắc điếc luôn rồi. Chúng tôi cứ chỉ trỏ la hét tầm 5 phút mới gọi là nói chuyện với nhau được, chiếc xe này nặng tới 36 tấn, chạy thì chậm lại ồn ào mấy cây cầu chịu không nổi nên tốt nhất là không nên lấy, chỉ cần 1 chiếc M113 là đủ rồi vì chiếc này nặng chỉ có 12 tấn lại rộng rãi hơn. Ý tôi là như thế nhưng 2 thằng con ông trời kiên quyết không chịu, nó đòi phải lái chiếc T54 cho bằng được để tha hồ mà bắn phá. Cũng chẳng cần tôi đồng ý, thằng Vinh đánh xe ngược lại vào kho rồi 2 thằng bắt đầu bung đạn bỏ vào xe.

Thú thật là tới bây giờ tôi khá là mệt với 2 đứa chúng nó, tính khí khác thường lại làm việc chẳng theo 1 nguyên tắc nào cả nhưng tôi không có lựa chọn nào khác. Bảo chúng nó nghỉ tay ăn trưa rồi hãy tiếp tục, đến chiều thì chúng lại quây lấy chiếc xe tăng, nào là bắn thử, thử bộ đàm, thử lái tới lái lui, la hét, cây nát mặt đường cả cái bộ tư lệnh. Tôi thì vẫn hi hui chuẩn bị bên chiếc M113, nghe tiếng xích nghiền xuống mặt đường muốn bực mình.

Chiếc T54 này nặng 36 tấn, tốc độ tối đa chỉ 60km/h, pháo chính 100 ly, nóc xe có đại liên 12 ly 2, thân xe có 2 trung liên 7.62 ly, chạy được tầm 600km. Xe này có thể lội nước được nhưng phải bật thân và nổi ống thở. Trong khi chiếc M113 thì chạy được tới 70km/h, nặng chỉ 12 tấn và sẵn sàng lội nước. Tôi tính 3 thằng 1 chiếc M113 là đủ ấy vậy mà giờ phải chiều ý 2 ông cu cậu.

Hơn 4h chiều thì công việc cũng xong xuôi, 2 đứa chúng nó đã nạp đầy đạn và nhiên liệu cho chiếc T54, tôi không quên dặn chúng mang theo đồ nghề lội nước. Chiếc M113 cũng đã xong, chúng tôi kiểm tra thêm bộ đàm liên lạc, bỏ thêm 2 phuy xăng vào chiếc M113 rồi lái về trường. Tôi tiếc rẻ chiếc triton và ducati nên giao mỗi thằng 1 chiếc xe thiết giáp rồi tôi lái chiếc triton về.

2 thằng chúng nó thông dong chạy trước mở đường, nếu lúc trước phải tránh né vật cản thì bây giờ chúng nó ùi tít, cục sất 36 tấn nghiền từng bánh răng xuống đường nghe chói tai rồi húc tung bất cứ gì nó gặp, thằng Hoàng cứ đề chỗ nào có ồ là đâm đầu vào hoặc lấy đá chạy lên nghiền cho nát mới thôi, lúc nào không có ồ thì nó húc cả dải phân cách làm chúng đồ hết xuống đường, có mấy khúc thép bị mắc lại cạ xuống đường tóe lửa. Thằng Vinh cũng chẳng vừa, nó thỉnh thoảng cũng chạy lên trước xí phần, xe nó nhanh hơn nên đôi khi 2 thằng chửi nhau inh ỏi vì giành 1 tông 1 chiếc ồ xém va cả vào nhau. Tôi 1 tay giữ lái, 1 tay bóp thắng tỏ vẻ đau buồn lắm.

Lúc chạy lên trên cầu Ông Lãnh tự nhiên cả 2 thằng đứng khựng lại, tôi nhún còi mấy lần vẫn không thấy đáp nên chạy sang xe nó xem. Đang leo lên tháp pháo chiếc T54 thì thằng Hoàng nó quay thẳng tháp pháo về sau làm tôi quỳnh quáng muốn ngã. Chưa kịp mở cửa ra hỏi nó thì nó bắn cái đùng thêm cái nữa làm chiếc xe tăng giật cả lên còn tôi thì ngã ngửa ra đằng sau choáng váng. Lồm cồm bò dậy thì đã thấy tòa tháp Bitexco bị lũng 1 lỗ to cả 2 tầng, khói lửa nghi ngút. 2 thằng chúng nó đứng cười hi hã định bụng làm thêm phát nữa xem có sập như hồi tòa tháp đôi 11/9 hay không thì tôi trèo lên lại xe lôi đầu thằng Hoàng ra vả cái bốp và mặt

-ĐM mày điên hả?

-Ồ! ông làm đ* gì thế?

-Mày bị điên hả, sao mày làm vậy? mày có biết suy nghĩ không? Lỡ còn người sống trên đó thì sao? Mày tưởng xây nó dễ lắm hả, cả nước Việt Nam có 1 cái mà mày làm cái gì vậy?

Vừa gào lên tôi vừa xô nó vào chiếc xe làm cho nó yếu thế hẳn đi, thằng Vinh thấy tôi điên lên cũng chỉ biết đứng đực ra nhìn. Tôi bắt nó sang chiếc

triton rồi giành lái chiếc T54 về, quả thật là hết chịu nổi. Càng lúc tôi càng thấy chúng nó bốc đồng quá còn tính tôi thì hoàn toàn ngược lại

Đến tối có lẽ nó cũng biết sai nên thấy tôi đang dọn đồ bỏ vào xe cũng xuống phụ 1 tay, tôi tính làm cho xong phải ngồi lại chấn chỉnh tại nó chứ mai mốt mà vậy thì mất mạng cả lũ.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: In To the Wild – Về Miền Hoang dã (1)

Chúng tôi tính sẽ lên đường sớm vào ngay sáng hôm sau mà không được, cũng còn quá nhiều thứ phải chuẩn bị. Nào là tiếp thêm dầu vào máy phát, đầu nối tủ lạnh mini vào nguồn điện trong xe, chuẩn bị thêm phương án dự phòng nếu đường bị khóa, toàn bộ cửa ra vào cũng đều được tôi niêm phong bằng dây bảo hiểm để chắc chắn không có kẻ lạ mặt khi trở về. Với tính toán của tôi chuyến đi nhanh chỉ mất 2 ngày cho 400km, lâu sẽ 4 ngày. Lương thực thực phẩm cũng như nước uống đủ cho 2 tuần, dầu máy đủ để đi hơn 1200km. Thực sự tôi cũng không biết có gì phía trước con đường nữa, chuyện sinh mệnh không phải chỉ của riêng tôi mà còn là của 2 đứa nó. Cuối cùng sau 2 ngày hoãn lại chúng tôi cũng lên đường

Tôi cũng có 1 cuộc nói chuyện rõ ràng với cả Vinh và Hoàng, nhất cử nhất động đều phải dưới quyền kiểm soát của tôi, 2 thằng nó cũng tranh cãi về vấn đề này 1 lúc nhưng tôi đã cố gắng thuyết phục chúng hết sức có thể. Hồi còn đi học, Giảng viên thường không cho chúng tôi tự chọn team, lý do rất đơn giản đó là trong thực tế bạn không thể chọn đồng nghiệp cho bản thân mình. Bây giờ cũng vậy, tôi không có sự lựa chọn nào hết, dù tính tình chúng nó khó lường nhưng cũng lành lẹ chứ không phải thứ ngu si gì.

Vì chắc chắn 1 điều rằng tất cả cầu ra ngoại ô đều đã bị đánh sập nên tôi đành phải chọn 1 lộ trình khá là lắt léo để tránh tất cả sông ngòi suốt từ đây lên Tây Nguyên Trung Phần nhưng con đường chủ đạo vẫn là Quốc Lộ 14 xuyên qua Bình Dương, Bình Phước, Daknong và cuối cùng là Daklak. Ở nội đô tôi làm chủ ban ngày, thông thuộc từng góc ngách cũng như con đường nhưng việc ra ngoài kia quả thật làm tôi e lo lắng. Cũng may là nhờ chuẩn bị tốt nên nếu có gì tấn công chúng tôi thì nó cũng phải được vũ trang cấp tiểu đoàn may ra mới xuyên qua được đồng sắt thép này.

Ban đầu 2 đứa nó đòi điều khiển chiếc T54 nhưng tôi không thể nào đồng ý, việc bắn phá vô tội vạ lần trước đã quá đủ rồi, tôi sẽ lái chiếc T54 cùng với 1 trong 2 thằng, tất nhiên là chúng lại nhao nhao lên giành nhau nên tôi đành phải chia ca vậy. Đã trải qua biết bao nhiêu biến cố, sự sống cái chết nhiều khi mỏng manh lắm nhưng cái đêm trước khi xuất phát tôi vẫn không ngủ được. Tôi bồn chồn lo lắng cũng như mong đợi cái giây phút được đặt chân lên quê nhà và gặp gia đình.

Mặt trời vừa lên 3 thằng liền lên xe xuất phát, vì đi không nhanh được lại còn lún lách để tránh sông ngòi nên chúng tôi trở nên nản chí từ những giây phút đầu. Chiếc xe tăng cứ khập khểnh lê bánh mà đôi khi tôi tưởng nhảy xuống chạy bộ còn nhanh hơn, nhưng nó cũng phát huy vài trò húc ủi của mình 1 cách hiệu quả. Ban đầu thì tôi cảm lái, thằng Hoàng cứ ngồi bên lái nhai chê bai khả năng của tôi, nói chán nó lái bộ đàm lên bom đếu với thằng Vinh, nào là “ông Minh lái xe còn thua bà già tao mà ă!” rồi lại còn “Xuống chạy bộ Vinh ời!!!”. Tôi thấy chiếc xe tuy ồn ào rồi cả phun khói bụi mù mịt nhưng vẫn dễ chịu hơn thằng quý này.

Mặt trời đã lên quá cây sào, ngồi bên trong con cua sắt vừa ồn vừa nóng này lại thêm cái máy phát lái nhai bên tai muốn chán nên tôi đành phải đưa nó cầm lái rồi lên nóc ngồi kiểm soát gió. Hơn 9h chúng tôi mới bắt đầu ra được ngoại ô, suốt trên đường có rất nhiều chốt chặn, nào là hàng rào thép gai rồi con lương bê tông, tôi không biết phút cuối họ định làm gì nhưng rõ ràng là họ đã cố gắng cô lập toàn bộ sai gòn, nội bất xuất ngoại bất nhập. Cứ mỗi chốt thì lại có không biết bao nhiêu thầy mà kê, không có nhiều thời gian nên chúng tôi đành để bánh xích nghiêng lên hết vậy. Thình thoảng cái quyết định đem theo chiếc T54 của thằng Hoàng lại là sáng suốt khi nó thổi bay cả 1 chiếc xe tải chắn ngang đường thay bị húc tới húc lui mấy bận như thằng Vinh. Nhắc tới Vinh mới nhớ, nhiệm vụ của nó là lái chiếc xe chở nhu yếu phẩm, tay thì bận lái không nghịch phá được nên nó cũng chán tới tận cổ ở bên đó. Thình thoảng tôi có chạy sang kiểm tra lấy chai nước nhưng thực ra muốn động viên nó nhiều hơn.

Sai gòn rồi cũng dần dần khuất sau lưng, chúng tôi phải chạy gần hết tỉnh lộ 6 của Tây Ninh mới qua được tới Bình Dương vì nhiều khi có cầu qua sông lại không đủ tải trọng khiến chúng tôi cứ lòng vòng mãi. Ở bên ngoài cũng không khá hơn nội đô là mấy, chẳng còn gì. Có lúc chúng tôi có thấy những tấm biển ven đường ghi là có người còn sống hay xin cứu giúp và rồi cũng nhảy xuống kiểm tra sơ qua nhưng không tìm được gì cả. Chẳng có manh mối nào về sự sống của con người dù tôi mong muốn có 1 cuộc chạm trán nhỏ lẻ nào đó, để chúng tôi còn có chút hy vọng rằng còn người sống sót.

Không có bàn tay của con người thì mới biết thiên nhiên nó mạnh mẽ tới cỡ nào, cây cối bắt đầu xâm chiếm lấy nhà cửa và mặt đường, nhiều khi thằng Vinh phải chạy lên trước dò đường rồi tôi theo sau vì có những khúc cỏ tranh lẩn ra cao quá đầu người mà chiếc T54 này chỉ cần sa lầy thì coi như phải bỏ lại. Cây cối 2 bên đường xanh um và rậm rạp như những cánh rừng nguyên thủy che hết tầm nhìn, lúc đi qua rừng cao su tôi cứ tưởng mình đang sống ở thiên nhiên kỷ nào đó trước công nguyên.

Cũng không để tôi thất vọng cũng như 2 thằng kia chán nản quá lâu, 2h chiều chúng tôi dừng lại ở 1 đoạn đường khá quan trọng để ăn cơm trưa, dù 2 đứa nó muốn đậu xe vào tán rừng cao su bên đường cho mát nhưng tôi không đồng ý, chắc gần đây có cơn mưa nên đất đai khá ướt dính, tôi thì lại không muốn 2 chiếc xe sa lầy ở đâu đó. Xúc những mẩu đồ hộp đã ngán tới tận cổ mà nhét vào họng cho nhanh rồi đi nên tôi thấy cũng khá ngon lành gì, phải đi đứng dậy rồi leo lên xe lấy tầm nhìn tôi thấy 1 chuyện rất lạ. 2h trưa trời không chút gió mà từ đằng xa những ngọn cây cao su cứ đưa rồi rung lên bần bật. Chui vào xe lấy khẩu MP5 có ống nhắm ra nhìn cho kỹ thì tôi thấy “con gió” đó càng ngày đến càng gần, linh cảm có chuyện chẳng lành tôi gọi 2 thằng trở vào xe ngay lập tức.

Thằng Hoàng lúc này đang yên vị nằm ngủ dưới gốc cây ven đường làm bảo tôi vội cái gì nhưng nhìn về mặt của tôi nó cũng thất thần nhảy vào xe.

Tôi bảo thằng Hoàng đề máy chuẩn bị chạy thì xui thay chiếc M113 của thằng Vinh không nổ máy được, có lẽ việc đầu nối chiếc tủ lạnh mini để trữ máu khiến cho bình điện của nó yếu đi. Chưa biết giải quyết thế nào thì bọn chúng đã tới, trong đám cây rậm rạp tôi nghe tiếng hú hét như của những bầy vượn vang về phía tôi và càng lúc càng gần. Lúc này cả 3 thằng đều nghe thấy và sẵn sàng đón tiếp những thứ sắp tới, chúng tôi lên đạn 2 khẩu đại liên rồi hướng thước ngắm về phía cánh rừng.

Và tôi không biết chúng có phải là rab hay không nữa, chúng chạy bằng 2 chân, cả 4 chân và 1 số con thì đu trên tán cây, mắt chúng đỏ ngầu, miệng mồm lở loét và hét lên 1 cách ghê rợn. Tôi không thể tin vào mắt mình, có lẽ phải tới vài trăm con đang đổ dồn về phía chúng tôi, câu cuối cùng tôi chỉ kịp hét lên là “Bắn!”

Tôi và thằng Vinh nghiêng lấy cò của 2 khẩu súng, chúng tôi khạc lửa vào rừng cao su cả loạt dài không nghỉ. Những viên đạn xé gió bay trong không khí rồi lao vào cánh rừng như vũ bão cắm phập vào những rặng cây nhưng 2 khẩu đại liên không làm cho chúng nó e sợ, tôi bắn dưới đất thì chúng đu bám nhau lên cây, tôi quét đạn lên ngọn cây làm cho những thân cây đổ gục xuống thì chúng nhảy xuống rồi tóa ra 2 bên. Thằng Vinh không có kỹ năng trong việc bắn phá là mấy nên bọn rab càng ngày càng trải dài ra 2 bên, dù đã cố gắng giải thích rằng phải quét từ 2 cánh vào rồi bắn chụm chúng nó ở giữa nhưng coi bộ đã quá trễ, chúng tôi đành bắt lực bắn tia từng con. Thằng Hoàng ngồi trong xe chính tháp pháo cứu nguy bằng mấy quả đạn cỡ lớn nhưng bọn chúng quá đông và nó chỉ bắn thẳng nên không giải quyết được mấy

100 mét, 80 mét rồi 50 mét, bọn chúng dù đã bị bắn gục rất nhiều nhưng tôi không biết từ đâu vẫn liên tục lao đến, càng tới gần chúng càng tinh ranh, có con bò dưới đất, có con trườn theo những gốc cây, có con lại nấp trong bụi dọi chúng tôi dò tìm ngắm là nhảy ra. Dù chúng tôi đã vạt luôn cả 1 cánh rừng trước mắt nhưng không ăn thua gì. Lúc này 2 khẩu đại liên đã đồ nòng không bắn được nữa, tôi chỉ còn cách lôi khẩu AK ra bắn 1 cách bất lực, chỉ còn đầu hơn 30 mét chẳng dợi tôi ra hiệu thằng Vinh chui vào xe sập cửa lại.

Và rồi bọn chúng nhảy lên, chúng đập phá, chúng dùng cả đá tảng phang vào 2 chiếc xe muốn đình tai. Qua ô kính lái thì tôi không biết được đây là người hay là vật nữa, có những con không 1 mảnh vải che thân, lớp da của chúng chai sạn và sần sùi như của động vật, tóc và lông mọc dài che cả tầm mắt, đáng sợ nhất là những cái miệng với hàm răng đen lênh khênh khoe ra ngoài vì cạp cắn nhiều nên đôi môi đã không còn. Theo định nghĩa của tôi đây không phải là rab, bọn rab rất sợ ánh sáng trong khi bây giờ là 2 giờ trưa, chúng càng không biết cảm nắng và di chuyển ở các tốc độ này, tôi đang còn bần suy nghĩ thì Thằng Hoàng quay kính ngắm về phía chiếc xe của thằng Vinh để quan sát rồi bảo tôi

-Chết mẹ rồi ông Minh ơi, không cứu thằng Vinh thì nó chết!

Tôi giật lấy kính ngắm thì lúc nhúc không biết bao nhiêu con đang bu lấy 2 chiếc xe đập phá tìm đường vào nhưng đáng sợ hơn nữa là chúng đang cố gắn xô đẩy cho chiếc M113 của thằng Vinh lật ngang ra đường, chiếc xe 12 tấn tuy không dịch chuyển là bao nhưng nếu đẩy nó tới được mép đường thì sẽ bị lật mất.

Chắc thằng Vinh cũng biết chuyện gì xảy ra nên nó liền cầu cứu qua bộ đàm, Tôi bảo thằng Hoàng cầm lái đảo chiếc xe 1 vòng để cán lũ quái đản này nhưng chúng cũng không vừa, chúng lập tức dạt ra rồi lại bu vào. Tôi chỉnh khẩu tiểu liên trong xe về phía lũ rab đang cố lật chiếc xe của thằng Vinh rồi nổ súng nhưng chúng cũng chỉ hoảng sợ ít phút rồi lại tiếp tục. Thằng Hoàng thì hí hục nhét vào họng pháo 1 viên đạn nổ mảnh, định bụng bắn vào đầu để văng mảnh giết bọn rab nhưng tôi can lại, giáp của chiếc M113 mỏng hơn đây nhiều, không cẩn thận thì thằng Vinh sẽ mất mạng. Chưa nghĩ ra cách nào khác nên tôi phải cầm lái chạy chiếc T54 lại kẻ sát bên chiếc xe của thằng Vinh nếu không ít phút nữa nó sẽ bị lật.

Lúc này chúng tôi đang bị vây hãm 1 cách đáng thương, xe thằng Vinh không nổ máy được và trong này tôi càng không thể làm gì chúng. Đúng là chưa bao giờ tôi nghĩ tới cái trường hợp như thế này nên tôi cũng không biết phải làm gì, chúng tôi vẫn cố gắng nói với nhau qua bộ đàm vài câu để giữ bình tĩnh nhưng coi bộ không thể thế này lâu được, 2 phuy xăng của chiếc T54 nằm ở ngoài, nếu bị chúng đập vỡ chỉ cần 1 mồi lửa nhỏ chúng tôi sẽ bị nướng chín ngay lập tức.

Qua bộ đàm tôi bảo thằng Vinh cố gắn cắt dây điện nối với tủ lạnh rồi để lại máy xem sao nhưng không được, tiếng khởi động bên kia cứ hựt hần rồi dần dần yếu đi. Chỉ còn 1 cách đó là tôi sẽ lái hết tốc lực chiếc T54 lên trước 1 đoạn tầm trăm mét, rồi chui ra bắn quét những con bám theo dụ tất cả chúng sang đây, chiếc M113 có 2 cửa, trước và sau, thằng Vinh sẽ chui cửa sau ra nấp tạm vào đầu đấy rồi tôi lái ngược về đón nó. Kế hoạch này thực sự rất mạo hiểm, trong con nguy kịch tôi đành phải thốt ra như vậy nhưng bọn rab này có thể nói là tinh khôn hơn hẳn bọn trong thành phố nên khả năng thành công có thể nói chỉ là vài phần trăm. Thằng Vinh nghe xong liền từ chối, nó bảo thả ở luôn trong này ăn hết đồng đồ thì còn sống được vài tuần chứ giờ mà ra là nó chết chắc.

Tôi với thằng Hoàng im lặng nhìn nhau, tôi đang suy nghĩ, tôi không biết phải làm gì và nó cũng chẳng biết. Trong bộ đàm thằng Vinh thỉnh thoảng lại la lo ai la 1 vài câu chỉ để chắc rằng chúng tôi vẫn còn ở bên này. Ban đầu tôi nghĩ cách thoát ra tình cảnh này nhưng hoàn toàn không được, tôi chuyển sang nghĩ xem chúng nó sợ cái gì. Qua bộ đàm thì chúng nó vẫn là rab nhưng rõ ràng khỏe mạnh và tinh ranh hơn, chúng không còn sợ ánh sáng và nhanh nhẹn hơn thì đúng là chúng chẳng sợ gì nữa hết. Trời ạ, dù thằng Hoàng nó không nói gì nhưng chúng nó cứ đập phá ngoài kia làm cho đầu óc chúng tôi căng lên như dây đàn, cứ như là để càng lâu thì chỗ nào sẽ thùng mất.

Thằng Hoàng thấy tôi im lặng 1 hồi lâu nó cũng rói:

-ĐM ông làm gì đi chứ!

-Làm gì là làm gì?

-Cứu thằng Vinh?

-Mày ngon thì cứu đi!!!

Chúng tôi bắt đầu nổi cáu với nhau, nó có nói gì thêm nữa mà tôi cũng chẳng thèm bận tâm. Mồ hôi bắt đầu rịn ra giữa cái nắng buổi chiều, tôi nắm lấy

máy ngắm và nhìn ra ngoài. Bọn chúng sau 1 hồi đập phá coi bộ đã nản, chỉ còn vài con đang cố gắn cầm đá ném vào thành xe nhưng vẫn còn tập trung đông lắm. Xoay 1 vòng đủ 360 độ thì tôi thấy con đầu đàn, nó đu lên cái cây sát bìa rừng và quan sát, sở dĩ tôi biết nó là con đầu đàn vì bọn lâu la ở dưới lại thỉnh thoảng nhìn về phía nó mong chờ 1 cái mệnh lệnh nào đó. Nó là 1 con to cao vạm vỡ, đầu trọc, ánh mắt hung dữ và đôi môi của nó nói lên cái quyết tâm xe xác chúng tôi cho bằng được.

Tôi chính tâm ngắm vào chính giữa chỗ nó ngồi chuẩn bị nhả đạn thì xui thay nó liền nhảy xuống đất rồi lùi vào đâu đó trong đám đệ tử. Bực mình đập tay vào thành xe nghe cái bốp, thằng Hoàng chẳng hiểu chuyện gì cũng giành lấy máy ngắm.

-Cái balo lựu đạn em để đâu rồi?

-Bên xe thằng Vinh!

Tôi gọi qua cho thằng Vinh:

-Em thấy cái balo North Face màu đen không?

-Có! Mà sao?

-Trong đó có lựu đạn khói và lựu đạn cay, em lấy mỗi thứ 1 vài quả rồi ném ra giải tán tụi nó thử coi.

-Đợi em chút.

Tôi nghe có tiếng rột roạt, tiếng sắt kéo kẹt rồi tiếng sập cửa cái rầm rồi nó chửi cái gì bên đó. Thằng Hoàng nó nói với tôi:

-Đm lại xúi bậy con nít đái cầu chì, thằng Vinh nó mở cửa bị 1 đám xô vào nạy cửa lên, may mà nó đóng lại kịp.

-Em có sao không Vinh?

-Không! mà đm chúng nó xem nữa vào đc, không ném lựu đạn ra được anh oi.

Nghe xong tôi cũng chỉ biết đập tay vào đầu mà không biết phải làm gì nữa.

Lúc này áp lực đè lên bản thân tôi thực sự rất nặng nề, cái không khí ngột ngạt bên trong cục thép này càng làm cho tôi cảm thấy bức bối hơn nữa, tôi cứ thở dài mãi không thôi, vì tôi đã bảo chúng nó vác xác ra đây rồi bây giờ mắc kẹt ở cái tình huống này nên tôi phải có trách nhiệm.

Thằng Hoàng này giờ cũng đã chịu ngồi im, mồ hôi nó cũng đầm đìa cả trên áo, nó chẳng buồn nói gì với tôi nữa. Có lẽ nó đang trách tôi lắm nhưng cũng không đành lòng mà mở miệng chứ bản tính nó tôi quá hiểu rồi.

-Nút này là nút gì thế? Nó hỏi

-Anh không biết, chưa bấm bao giờ.

Nó chỉ vào 1 cái nút với chữ tiếng nga ở trên tháp pháo rồi hỏi mà tôi cũng chẳng biết là nút gì.

-Đừng có bấm, nó bật nắp ra thì chết bây giờ! tôi nói nó

Ấy vậy mà nó cứ bấm, từ bên ngoài xe tôi nghe tiếng gì bung ra cái bụp rồi hàng loạt tiếng phì phì vang lên cứ như dầu hay gì đó xịt ra ngoài. Hoàng hồn tôi nhìn ra thì thấy khói trắng mù mịt che hết chẳng thấy gì nữa, hóa ra là khói mù. Xe tăng thường có mấy ống khói mù bên ngoài để phun ra khi rút lui, nhưng mà trong trường hợp này khói mù cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì hết. Dù chúng nó không thấy nhưng việc ra khỏi xe cũng quá mạo hiểm.

Thằng Hoàng đề ga đẩy chiếc xe tăng nhích tới đâu hơn hai chục mét rồi lại giành lấy máy ngắm chỉnh chỉnh gì đó. Tôi cũng mặc kệ xem nó làm gì, rồi nó bảo tôi lại mà nhìn. Ống kính giờ đã chuyển sang chế độ tầm nhiệt, vậy là chúng tôi có thể thấy tụi rab trong khi chúng không thấy chúng tôi nữa, tôi đã nghĩ thế nhưng khi kê mắt vào nhìn lại không phải. Bọn chúng không có thân nhiệt, qua ống kính tôi thấy nhiệt độ chúng không cao hơn môi trường là bao, hóa ra chúng nó máu lạnh.

-Alo bảo thằng Vinh đợi trống trống rồi nhảy ra. Thằng Hoàng nói với tôi

-Bọn nó thính lắm, nghe tiếng là xúm lại hốt nó ngay. Tôi đáp.

-Thế bây giờ ông định làm thế nào? ngồi đây mãi ah?

-Thì cứ để từ từ xem sao, giải quyết ngay thế quái nào được.

-Ở nhà không sướng cứ thích vác đít đi đâu đâu

-Thế sao mày không ở nhà từ đầu mẹ đi!

-ai bảo ông nư? lại còn tăng với chẳng súng, làm ăn như cút!

-Mày có im không thì bảo.

Vừa nói tôi vừa nhìn nó trừng trừng, nó cũng biết chuyện cãi nhau này rồi cũng chẳng đi về đâu nên cũng im miệng lại. Tôi với lấy bộ đàm gọi cho thằng Vinh:

-Alo? em sao rồi, a đang tìm cách mà chưa được

Có tiếng chóp chép gì bên đó rồi nó nói như nghẹn họng:

-Giờ làm thế nào... chứ hông lẽ... ngồi mãi trong này

-Em có sao không mà nói chuyện nghẹn nghẹn thế

-Em đang ăn thôi!

Khốn nạn, bị nhốt trong xe lại còn ăn với chẳng uống, tôi nghĩ như thế thôi chứ vẫn nhỏ nhẹ với nó:

-Giờ anh tính thế này, bọn anh sẽ lái xe bỏ xa tụi nó 1 khúc rồi quay lại căn quét đờ được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Em ngồi đợi được không?

-Gi vậy ông nội, bỏ tui lại hả?

-Không có! khò, bỏ mày lại lấy gì mà ăn.

-Ồ, ẹ chứ sắp tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: In To the Wild – Về Miền Hoang Dã (2)

Thằng Hoàng này giờ cũng nghe tôi nói gì rồi nên kéo ga chiếc xe hết tốc lực, chiếc xe lao trên đường, bọn chúng nghe tiếng máy rú lên liền bám theo. Trong đám khói mờ mờ chưa tan tôi thấy bọn nó bắt đầu bỏ lại chiếc M113 đằng sau, vậy là chúng nó trúng kế rồi. Tôi thúc cho thằng Hoàng chạy nhanh nữa, 1 lúc sau tụi nó đã bị hất lại. Lúc này tôi mở nắp tháp pháo, thay thùng đạn 12ly mới vào rồi bắt đầu bắn.

Trong đám khói mù chúng nó chẳng thấy gì mà tôi cũng chẳng thấy là bao. Tôi chỉ cố gắn dừng để xe thằng Vinh trúng đạn thôi nên cứ thế mà siết cò. Khẩu 12 ly rung lên từng nhịp bắn xuống đường nghe rất rạt. Đang say máu, tôi cứ tưởng kẻ này là hay rồi ai ngờ có 1 tiếng tru vang, tôi bắn thêm ít loạt nữa rồi ngừng hẳn vì khói mù cũng đã hết, tôi không thấy con nào bám theo nữa. Đóng cửa tôi chui xuống nhìn vào kính tầm nhiệt, bọn rab lại bắt đầu quay lại chiếc xe M113.

Thế là công toi, chắc là con đầu đàn kêu chúng nó về, 2 thằng tôi lại thất thiêu quay xe về. Nghe tiếng máy qua bộ đàm thằng Vinh nó cũng biết kế hoạch đã thất bại. Bây giờ đã 4h30 chiều, khả năng đêm nay ngủ lại trong xe là quá rõ ràng, thằng Hoàng nó nắm lấy chai nước tu 1 hơi làm đổ cả ra áo. Tôi thấy thế liền giật lại ngay, nước không đủ mà uống lại còn làm đổ linh tinh.

Bây giờ chúng tôi chỉ còn nước đầu trí với tụi nó, coi thử tụi nó li tới đâu. Chỉ có 1 vấn đề đó là đồ ăn nước uống trong xe tôi. Nếu cầm cự được chắc cũng chỉ đến được chiều mai, 2 thằng kia cũng thống nhất như thế. Lúc đó không được thì mới tính tiếp.

Và rồi tôi lướt thằng Vinh, tôi lướt nó trách móc tôi, cũng mấy câu y chan thằng Hoàng. Tôi cũng chả buồn mà cãi lại nữa, nó ở bên đó 1 mình tất nhiên là ức chế nhưng nó phải hiểu là ít ra nó còn có đồ ăn nước uống. Thằng Hoàng cứ ôm lấy kính ngắm nhìn ra ngoài, lúc này tụi rab cũng đã tản ra bớt nhưng vẫn còn nhiều, không có khả năng cứu thằng Vinh sang đây được.

Không khí bây giờ cũng đã bớt oi bức hơn, trời bắt đầu u ám và xám lại 1 màu. Thế là mưa, tiếng mưa rơi lộp độp vào vỏ thép làm cho 3 thằng chán đời càng chán đời hơn nữa, trong vòng có mấy phút mà không khí đã mát hẳn rồi trở lạnh. Chắc là mưa đã làm mát mấy chiếc xe tăng này. Trong xe giờ đã tối om, tôi rút đèn pin ra bật lên rồi móc lên nóc xe làm đèn. Cabin xe chật chội cũng chừa đủ chỗ cho 2 người nằm, tôi cứ vát vườn rồi dựa dẫm vào đầu đó cho xong.

Đang nghĩ làm gì cho qua đêm nay thì thằng Hoàng chợt nhăn trán rồi vênh tai lên nghe ngóng gì đó. Nó lại nhìn vào kính ngắm rồi nói:

-Má! tụi kia đi đâu hết rồi.

-Đâu là đâu? ngoài đó chứ đâu.

-Không, không có, lại mà xem.

Tôi bật dậy giành lấy ống kính, quay tới quay lui đúng là chẳng còn con nào. Không lẽ trời tối tui nó phải về chứ không mẹ la?

-Ông ra ngoài xem đi. Thăng Hoàng bảo tôi

-Mày ra trước đi.

-Ông ra đi, do ông chứ ai

Tôi vào thế bí nhưng chẳng hiểu thế nào tôi lại bảo thăng Vinh

-Alo! Vinh ơi, ra đi, anh đuổi đi hết rồi.

-Thật không?

-Thật! không tin thì ngó ra ngoài đi.

Tôi nói vậy thôi chứ để nó ra trước lại mang tội nên tôi với lấy súng rồi nhẹ nhàng đẩy cửa lên. Mưa vẫn rơi lộp độp, vài hạt rơi lên người tôi mát rượi, chui ra ngoài hít lấy 1 chút không khí gọi là trong lành hơn trong xe rồi tôi mới nhìn quanh. Bọn chúng đã đi đâu cả, cuối cùng cũng thoát, tôi thận trọng trèo ra ngoài rồi sang xe bên kia. Thăng Hoàng nó cũng sang theo, hợp nhanh chút xíu chúng tôi quyết định chuyển đồ sang bên chiếc T54 rồi đi tiếp tới đầu đó nghỉ đêm.

Đang khệ nệ chuyển từ xe này sang xe kia thì tôi nghe có tiếng rì rì từ đâu vang lại, tôi nhìn trước nhìn sau rồi hỏi 2 thằng kia nghe không? Chúng nó cũng nghe thế là chúng tôi quăng hết đồ xuống, chui vào xe lên đạn chờ đợi.

Tiếng rì rì nghe như động cơ xe dần dần lại gần rồi to lên, thăng Hoàng nhét đạn vào rồi xoay nòng pháo sang hẳn về phía có tiếng động. Thăng Vinh cũng rọi thẳng đèn pha tới xem cái gì còn tôi thì kê mắt vào thước ngắm.

2 chiếc xe oto đang tiến lại phía tôi, còn đầu hơn 50 mét nó chạy chậm chậm rồi dừng hẳn. Chúng tôi nín thở chờ đợi, 1 người đàn trạc 40 tuổi, ông ta xô cửa bước xuống xe. Bị chói mắt bởi đèn pha nên ông ta 1 tay che mắt 1 tay giờ lên trời kiểu như đầu hàng, ý là không có vũ khí. Tôi bảo thăng Vinh pha đèn qua 1 bên rồi la lên:

-Ai đó???

-Người! đừng có bắn! tôi qua bên đó được không?

-Chú qua đây đi!

Ông ta bắt đầu chậm rãi tiến lại, 1 người đàn ông đội mũ đã chiến K07, ông ta mặc áo 3 lỗ trắng và quần rằn ri, đi bốt kiểu nhà binh nhưng có vẻ giang hồ hơn. Tôi bắt đầu thả lỏng, bỏ mắt khỏi thước ngắm và chờ đợi.

Tự nhiên trong 2 chiếc xe máy thằng nữa cũng xô cửa bước xuống, thằng nào cũng lăm lăm AK tôi lại giật mình thét lên:

-Ê! Ê! Gì VẬY? Gì VẬY?????

Thăng Vinh hoảng sợ quết đèn vào đám đó làm chúng nó che mắt rồi cuống xuống áp vào xe

Lão thủ lĩnh chưa hiểu chuyện gì nên quay lại nhìn rồi la lớn:

-Tôi bảo ở lại trong xe!!! lão chỉ hét 1 tiếng mà cứng như đá khiến cho bọn chúng liền chui vào.

Trời vẫn mưa nên lão chạy bộ lại chỗ tôi, phút chốc đã tới. Tôi lên đạn khẩu K54 dắt vào lưng quần, rồi trèo xuống còn thăng Vinh liền xí chỗ khẩu đại liên để phòng hờ cho tôi.

Ông ta đưa tay ra bắt rồi nói:

-Chú tên Tuấn, mấy cháu ở đâu ra đây

-Sài gòn ra! tôi đáp

-Vũ trang kinh quá ha, lính ah?

Tôi nhìn ông ta từ trên xuống dưới coi bộ không có cầm gì theo mới nói:

-Dạ không! chú trèo vô xe rồi nói chuyện chứ mưa quá.

Tôi vẫy tay cho thăng Vinh vào xe rồi để ông ta chui vào trước.

- Tụi chú ở gần đây, nghe đạn pháo bắn phá ghê quá mà không biết ở đâu, mới nãy thấy khói nghi ngút bốc lên mới chạy tới xem sao.

- Dạ, tụi cháu vừa bị ... bị ... chúng nó vậy.

- Ý cháu là người bệnh chứ gì?

Thằng Hoàng ở đâu chen vào:

- Chó điên chứ bệnh tật gì. Nó nói 1 câu vô duyên hết sức làm tôi trừng mắt mới chịu im.

- Tụi nó là đàn đi săn có số má ở đây, xui lắm mới gặp. Chắc là động cơ xe tăng kêu to quá chứ bọn nó ở sâu trong kia, lâu lâu mới ra đây. Chú trước là quân nhân, giờ tụi họp được mấy chục người đang sống ở cái trại gần đây. Trời cũng tối rồi, giờ về bên đó đã rồi tính.

Tôi nghe xong liền quay qua 2 thằng kia nhìn 1 lượt để hỏi ý kiến tụi nó, 2 thằng cũng gật gật tôi mới nói:

- Vậy cũng được nhưng chỗ chú có an toàn không?

- Yên tâm! giờ tụi bây lái theo chú.

- Nhưng chiếc M113 bị hư rồi, đề không nổ

- nó bị làm sao?

- Hết điện rồi chú.

- Không sao, chú lo được.

Ông ta trèo ra ngoài gọi đám kia lại, 2 chiếc xe 7 chỗ lật đặt tiến tới. Ông nhảy xuống nói xe máy điện đóm gì đó với 1 đám trong xe rồi mấy thằng đó xuống xe đi qua chỗ chiếc M113.

Thằng Hoàng tò mò định trèo ra coi nhưng tôi cản lại, tôi khoát khẩu MP5 lên rồi trèo ra, mưa cũng đã ngớt. 1 thằng to cao giọng bắc đặc đưa tay ra bắt rồi nói

- Em tên Thắng, quê thái bình, xe hết điện hả?

- uh, a tên Minh em coi giùm a tý.

Nó chui vào xe rồi chui ra, nó bảo phải lấy nguồn bên xe tăng đầu qua mới được, tôi khoát tay bảo ok ý bảo làm gì thì làm. 2 thằng nữa lôi đầu ra mấy cọng dây điện từ oto rồi soi đèn pin, đầu đầu nối nối 2 cái xe cuối cùng sau 1 hồi máy cũng nổ.

2 thằng ông nội Vinh với Hoàng tôi đã dặn trong xe mà cũng đeo súng ra dùng chống nạnh từ bao giờ.

Tôi cảm ơn rồi rút rồi bảo thằng Vinh về xe, bên kia cũng ai về xe nấy rồi bắt đầu chạy. Ông Tuấn thò đầu xe ra bảo chúng tôi tắt đèn pha đi, ông cũng chỉ bật 2 cái đèn hazard rồi bắt đầu lên ga. Chúng tôi đi đầu được hơn 3 cây số chút xíu tới 1 cái ngã 3 thì 2 chiếc oto chạy chậm lại. Thằng Thắng mới nãy nhảy xuống chạy lại bảo:

- Anh phải bỏ chiếc T54 lại, máy nó to quá giờ chạy vô là tụi nó theo.

Tôi nhú mảy gật gật bảo nó đợi tý rồi chui vào xe hỏi thằng Hoàng tính sao:

- Giờ sao? để lại tụi nó lấy thì sao?

- Thì khóa cửa lại

- Khóa thế nào được?

- Ờ thì cứ để mệ đây đi, chứ không lẽ ngủ ngoài này.

Tôi bảo nó lái vô vệ đường rồi húc thẳng vào 1 cái bụi rậm, thò tay xuống dưới sàn xe kiểm mấy sợi dây điện gì đó tôi dùng dao cắt đứt đi, bê 1 thùng đạn bỏ lên rồi mới bảo nó trèo ra sang xe thằng Vinh.

Tôi ra hiệu đã xong thì chúng tôi tiếp tục đi, họ cua vào 1 con đường đất khá lầy vì mưa nên tốc độ chậm hẳn, chắc cũng mất gần 10 phút để đi thêm gần 800m nữa thì cái trại dần dần lộ ra, đây có vẻ là 1 trại thu mua cao su được cải tạo lại với mấy dãy nhà ở và xưởng. Có cổng khá lớn, càng tới gần tôi mới để ý xung quanh cái trại là 1 hào nước lớn rộng cũng phải 2 mét. Xe họ dừng ở cổng, 1 cánh cửa sập được hạ xuống nối từ bên trong ra ngoài qua hào nước kiểu như pháo đài thời trung cổ. Ông Tuấn bước xuống rồi 2 chiếc oto tiến vào, ông nói:

- Xe nặng quá chắc qua ko đc, mấy cháu cần gì thì xách vô chứ xe chắc để ở ngoài.

Tôi chán ngán nhìn 2 thằng kia chưa biết làm sao thì thằng Vinh đã ôm balo bật cửa sau nhảy ra. Ở bên trong tôi thấy có thêm mấy người nữa ra sân đứng nhìn, vì trời đã tối hẳn không rõ lắm nhưng có cả đàn bà con nít nên tôi mới yên tâm xách đồ đi vô, vừa bước vào họ liền kéo cổng lên

Lúc này cả trại xúm lại nhìn cả 3 chúng tôi như người ngoài hành tinh, họ có tầm hơn 30 người, đủ mọi tuổi tác. Chúng tôi cũng chỉ biết cười ngượng ngượng rồi trả lời mấy câu

-Dạ, tụi cháu ở sài gòn. Vâng! dạ! cháu người Ban Mê còn 2 thằng này Vũng tàu. Dạ! vâng! Thấy mọi người còn sống thì mừng quá ạ, dạ đúng rồi. Gặp bọn kia sợ quá may mà mọi người đến giúp.

Cũng may là ông Tuấn đến giải tán rồi kéo chúng tôi sang 1 dãy nhà chứ không chắc phải trả lời mấy bà mấy mẹ tới sáng mất. Ông chỉ chỗ ở tối nay của chúng tôi là 1 góc trong nhà xưởng sản xuất, chẳng có mền mùng gì cả rồi chỉ chỗ tắm, lại còn dặn nhanh lên còn ăn tối.

Nghe ăn tối cả 3 thằng sáng cả mắt lên, cởi áo quăng lên cái bàn rồi đi ra bể nước. Mấy người mới này bị lừa cả vào nhà rồi nên bên ngoài chỉ còn 4-5 thằng vác súng đi lại, trong khi đội 2 thằng kia mức nước dưới giếng thì tôi có quan sát chút xíu.

Cái trại này được bảo vệ khá tốt, 4 phía có 4 chòi gỗ có người gác, 1 chốt nữa ở cổng. Bên ngoài có hào nước rộng bảo vệ rồi đến tường gạch và lớp lưới thép gai với B40 cao tầm 3 mét từ mặt đất, Tổng diện tích đâu chắc cũng mấy ngàn mét vuông. Trời thì lạnh, hồi 2 thằng kia đợi cho nhanh rồi chúng tôi về nhà kho thay đồ, coi bộ cũng tỉnh tươm tôi mới kéo tụi nó qua nhà ăn mới này được chi.

Gõ cửa cóc cóc, ban đầu tôi còn thấy ánh đèn qua khe cửa bỗng nhiên tắt cái rụp làm tôi giật mình, cửa mở, cả 3 thằng đùn đẩy không ai dám vào. Mãi có người ra kéo vào mới xong.

Chúng tôi vào trong thì ánh đèn điện mới sáng lên làm chói cả mắt, giờ tôi mới rõ mồn một cái cộng đồng này. hơn chục gã đàn ông, từ thiếu niên tới cả 50 tuổi, 6-7 đứa con nít gì đó còn lại là đàn bà và phụ nữ. Họ đã ngồi sẵn ngay ngắn trên 1 cái chiếu rộng được ghép lại trải dài từ đầu này tới đầu kia của căn phòng. Coi bộ ông Tuấn là xếp ở đây nên ông cũng giới thiệu nhanh rồi mời mọi người ăn cơm kéo dúi, thực ra là ông giới thiệu khá lâu, nhưng mà cả 3 thằng lúc này đang bận dán mắt vào 2 em gái tuổi đôi mươi ngồi ở góc phụ nữ. 1 em ốm ốm nhưng rất xinh, 1 em bụ bẫm hơn 1 tý nhưng coi bộ cũng dễ thương lắm, 3 thằng nhìn nhau cười cười chả thèm nghe ông Tuấn nói cái gì.

Tôi cũng đại diện 3 thằng cảm ơn 1 tiếng rồi mời mọi người ăn cơm, nhìn xuống đĩa thức ăn tôi mới thấy toàn rau là rau: rau lang, rau muống, bắp luộc, măng xào, canh rau ăn với nước mắm và cơm. Thấy 3 đứa nhìn chằm chằm chưa chịu gấp 1 cô luồn tuổi mới nói:

-Rồi! thanh niên không ăn được khổ rồi.

Tôi liền xua tay bảo không! cả nửa năm nay không được ăn rau thấy rau mà mừng muốn khóc, chẳng đợi tôi giải thích thêm 2 thằng kia đã gấp 1 chén ú nụ rau rưới nước mắm lên húp sột soạt rồi còn cả cười quê.

Tôi cũng cười trừ bảo mọi người tự nhiên rồi đứng dậy ra ngoài, tôi quay về lục balo của thằng Vinh lấy 1 đóng đồ hộp mang sang. Tụi con nít thấy thế liền bỏ đĩa chạy lại xí phần, tôi cho hẳn mỗi đứa 1 hộp rồi khui ra mời mọi người cùng ăn. Họ cũng ngại 1 tý chứ lâu rồi mới được ăn đồ ngon nên không nỡ từ chối, nào là pate, heo 2 lát, bò kho với cả cá hộp.

Ăn xong ông Tuấn mới mời tôi sang 1 phòng riêng coi bộ là phòng của ông. lúc này thằng Thắng sửa xe cho tôi cũng đi theo, còn 2 thằng kia tôi cho về đi đâu thì đi.

Nói chuyện 1 hồi tôi mới sáng tỏ, chú này từng là thiếu úy ở quân đoàn 4, hồi loạn lạc chú được lệnh dẫn 1 tiểu đội trinh sát đi bám địa phương ai ngờ loạn quá rồi mất liên lạc và không về được. Về tới nơi thì đơn vị có lệnh di chuyển mất rồi, chú với chục thằng lính quyết định đi tìm đơn vị mà suốt 2 tuần không gặp nên đành cho anh em tự tìm đường về nhà gặp người thân, có 5 đứa bỏ về nên chỉ còn chú với 7 thằng, chết 2 còn 5. Rong ruổi gặp được nhiều người nên xây cái trại này làm chỗ trú chân. Rau cỏ thì tự túc, gạo thì vẫn tìm được chứ thức ăn tươi không có. Hồi chiều nghe tiếng đánh nhau nên mới tìm tới được chỗ tụi tôi.

Còn về bọn rab chú gọi là “người bệnh”, xung quanh đây có vài đàn như thế, mỗi đàn 200 tới cả ngàn con, tụi nó máu lạnh nên không chịu lạnh được, lúc chiều nhò con mưa nên chúng nó liền rúc về ổ. Đàn gần nhất cũng cách đây chục cây số, chắc là hồi chiều bám theo chúng tôi nên mới vào gần thế này, tôi hiểu đang đặt cả trại vào tình huống nguy hiểm nên rồi rít xin lỗi.

Tôi cũng nói luôn là chúng tôi đang trên đường lên Ban Mê. Thằng Thắng nghe vậy liền chen vào, nó bảo đường từ đây tới quốc lộ 14 bọn chúng đông vô kể chắc là không đi được. Tôi nghe cũng biết vậy thôi chứ cũng không biết làm sao.

Chắc do cả ngày chiến đấu mệt mỏi và dầm mưa nên tôi khá là đau đầu, nói chuyện ít phút nữa tôi thấy mệt liền xin cáo lui. Về kho đã thấy có 3 cái mền và gối để sẵn, sân nhà được quét sạch. Mệt quá tôi cũng ngả lưng xuống luôn mặc kệ 2 thằng kia đã bỏ đi đâu rồi.

Cảm nhận đầu tiên của tôi là đau đầu như búa bổ, tay chân đều đã rã rời và cả cơ thể lạnh cóng run lên bần bật, tôi cứ thế mà mê mang không suy nghĩ hay hình tượng ra cái gì cả. Mãi cho đến khi có cái cảm giác lạnh lạnh trên đầu như nước mát chảy xuống mắt tôi mới mở mắt ra được. Trong căn phòng tối lờ mờ tôi chỉ thấy được 1 vài vệt nắng xuyên qua lỗ thông gió chiếu lên trên tường, rồi từ đó từng hình ảnh mới hiện rõ lên dần dần. Có ai đó đang chườm khăn ướt lên trán của tôi, miệng tôi khô khốc không nói nên lời cứ lép chép mãi rồi bỗng có mấy giọt nước mát chảy trên môi tôi xong trôi xuống cổ họng. Tôi nhú mắt nhú mày mới thấy được rõ hơn, có cô gái nào đó đang dùng khăn mềm mướt nước cho tôi.

Dù đã 4 mắt nhìn nhau nhưng đầu óc tôi vẫn u ám không biết cái chuyện gì đang xảy ra, cả cơ thể vẫn còn lạnh quá, tôi co người rút tay lên ngực rồi run lên bần bật. Cô gái thấy tôi tỉnh dậy nhìn chằm chằm liền ngại ngừng dùng tay rồi thốt lên:

-Anh tỉnh rồi, mừng quá, để em đi kêu bạn anh!

Tôi vẫn còn đang khát quá nên chưa nó gì được chỉ biết thò cánh tay ra khỏi mền với với xin thêm tý nước nhưng cô ấy đã bỏ ra ngoài. Nằm suy nghĩ 1 hồi tôi đoán chắc là bị sốt gì đó rồi ngất luôn từ tối hôm qua tới giờ mới dậy, có lẽ bây giờ đã là 3-4h chiều rồi. Thế này thì muộn chuyển đi mất, dù vẫn còn rét nhưng định tôi lật mền ra ngồi dậy thì thấy tay vương vương, giờ lên mới thấy cô gái còn truyền cả đấm cho tôi. Định bụng bứt dây đứng dậy nhưng vẫn còn lạnh quá nên tôi lại nằm xuống chờ 2 thằng kia đến.

-Đồ cùi bắp, ra rùng ra rú có chút xiu mà ngất luôn. Cái giọng Hà Nam không lẫn đi đâu được của thằng Hoàng oang oang từ trước khi nó mở cửa, rồi nó vào, để tay lên đầu tôi xuyết xoa coi bộ còn nóng lắm.

-Má! sao tụi mày không kêu anh dậy. tôi thều thào.

-Tuồng anh chết luôn rồi mà kêu cái gì, thằng Vinh đáp.

-Anh có biết đâu, nhắm mắt lại rồi chẳng biết gì luôn. Chắc phải hoãn lại 1 ngày nữa mới đi được

-Hoãn cái gì? ông bị sốt rét nằm 1 đống cả 3 ngày nay rồi mà hoãn 1 với 2 gì? thằng Hoàng mĩa mai.

-Gi cơ? 3 ngày á? mày đùa anh ah?

-Anh bị sốt rét rùng, ngất đi cả 3 ngày giờ mới tỉnh, thằng Vinh nói.

Nghe xong tôi cũng muốn mệt thêm luôn, thế là tôi đã nằm liệt giường cả 3 ngày nay mà không biết gì cả, bây giờ là 8h sáng ngày thứ 4 kể từ khi xuất phát rồi. Tôi nhớ chúng nó đỡ dậy rồi xin miếng nước chưa biết phải làm gì tiếp theo thì cô ta đi vào, là cô gái nhỏ nhắn hôm trước, em nó cầm trên tay 1 ly nước với mấy viên thuốc ngại ngần đưa cho thằng Hoàng xong đi thẳng làm tôi chẳng kịp cảm ơn 1 câu.

-Uí giờ! nâng niu cả mấy ngày nay rồi mà còn ngại với chẳng ngần! thằng Hoàng lại lạnh lạnh cái mỏ nó.

Vinh nó kể cho tôi biết là cô này tên Nhi, sinh năm 93, suốt từ ngày tôi đổ bệnh thì chăm sóc cho tôi vì trước gia đình có nghề y nên cũng biết chút xiu. Vừa nghe nó kể vừa nhìn mặt của thằng Hoàng thì tôi thấy cái thằng dở người này nó cay cú gì ấy, nó bảo tôi há mồm ra rồi quăng mấy viên thuốc vào như cho gà ăn xong rót nước vào như muốn cho tôi chết sặc.

-Đech bà cái thằng này, mày giết anh ah? tôi khực khặc

-Uống xong cho chết luôn đi, được gái chăm mấy ngày sướng quá nằm luôn chứ bệnh tật đ** gì ông.

Đang đau ốm lại nghe cái thằng dở người này nó lèm bèm càng mệt thêm nên tôi bảo thôi chúng nó đi đâu làm gì thì làm đi, mặc tôi. 2 thằng chắc cũng chờ có thể nên đẩy cửa bước ra. Ở ngoài cửa có ông cu nhóc tầm 14 tuổi đứng rình này giờ thấy động liền chạy thẳng.

Tôi nằm xuống, lại co ro và nhắm nghiền mắt, vì sốt rét nên cả người tôi nóng như cục lửa nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Tôi thiếp đi lúc nào không hay, đến trưa Nhi lại bung cháo vào. Tôi thấy thế cũng ngồi dậy cười cười dù tôi biết giờ tôi cười chắc cũng như khi đột mà thôi, em bảo tôi cứ nằm để em cho ăn nhưng tôi từ chối. Tôi đỡ lấy tô cháo nóng cảm ơn rồi rít rồi hỏi:

-Em tên gì thế?

-Em tên Nhi

-Thật ngại quá, anh nghe bảo mấy hôm nay em...lo...cho anh!

-Dạ, hông có gì anh. Em nó đáp, giọng Sài Gòn.

-Em người ở đâu? ở đây lâu chưa? em có còn người thân? Tôi vừa hỏi vừa húp tô cháo hành với muối.

-Em trước ở Sài Gòn, em đến được đây cũng hơn 3 tháng rồi, còn...

Nói tới đó em nó ập úng, tôi cũng hiểu nên liền xin lỗi. Lúc này tôi mới nhìn rõ được Nhi, em có khuôn mặt thon thon, mắt 1 mí và đeo kính rất ngộ ngộ mà dễ thương, nhìn em nó ập úng nói không nên lời nên tôi tiếp chuyện:

-Thật cảm ơn em quá, không có em chắc....2 thằng kia nó có biết gì đâu.

-Dạ không có gì thật mà anh, anh đừng nói vậy tội 2 anh. Cũng lo cho anh lắm mà không biết làm gì cả. ah mà anh ăn đi cho nó nóng.

Tôi cười cười rồi húp tiếp tô cháo. Nhi nó cũng ngại nên không nói gì nữa đợi tôi ăn xong rồi bung tô ra ngoài. Tôi giờ đã khỏe hơn lúc sáng đã bớt sốt nên liền bứt dây chuyền đấm leo xuống tỉnh đi ra ngoài, bỗng nhiên tôi để ý bộ quần áo tôi mặc lúc ngủ đã được thay ra bằng bộ khác, chết cha! Cầu trời cho 2 thằng kia thay chứ không phải Nhi.

Đẩy cửa ra ngoài, cái nắng buổi trưa làm tôi chói cả mắt. Bây giờ mới gần 1h, tôi cứ tưởng ở ngoài khu nhà chắc cũng nhộn nhịp lắm nhưng lạ thay chẳng thấy ai cả, chỉ có mấy cậu thanh niên đứng gác trên chòi. Đêm hôm trước tôi tới thì trời đã tối, không thấy gì nhiều, giờ tôi mới có cơ hội quan sát cả khu

trại, đây là 1 xưởng thu mua và sơ chế cao su cũ. Có mấy dãy nhà xưởng, nhà kho, nhà ở cho công nhân và phòng quản lý. Đất trong khu khá rộng nên mọi người trồng khá là nhiều rau cỏ, hèn gì hôm trước ăn cơm toàn rau là rau nhưng mà tôi thích như thế.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: In To the Wild – Về Miền Hoang Dã (3)

Lững thững tôi bước xuống sân đi 1 vòng, ở đây họ có mấy chiếc oto và cả 1 xe bồn xăng, ngoài kia có chiếc máy mức đất chắc là để đào hào, dãy nhà kho có mấy phát điện, mấy thứ nông cụ linh tinh để trồng trọt. Nói chung thì cuộc sống ở đây cũng khá là ổn, tự cung tự cấp được, có chăng cũng chỉ cần xăng dầu mà thôi. Tôi lết về phía hàng rào nhìn ra ngoài, cái trại nằm dưới chân 1 ngọn đồi thoải thoải, từ đây có thể nhìn được đường cái ngoài kia. Từ con hào ra tới bên ngoài 50 mét đều được phát quang sạch sẽ để tiện quan sát. Nhìn cách bố trí công sự cũng đủ hiểu chú Tuấn là quân nhân chính hiệu. Đang nhìn tới nhìn lui thì tôi nghe có tiếng chạy lạch bạch đằng sau, quay lại thấy 1 thằng nhóc tầm 14-15 tuổi chạy tới rồi nín thở:

-Anh ơi! đi zô đi! đi zô chứ không mấy anh la?

-Anh nào la? mà sao la? anh có làm gì đâu?

-Không được ra ngoài! phải ở trong nhà!

Tôi chưa kịp hỏi thêm thì 1 người thanh niên trên chòi gác đã nghe tiếng 2 anh em liền quay qua ra hiệu phải vào nhà. Tôi thấy thế cũng gật gật rồi đi theo thằng nhóc.

-Em trai tên gì em trai?

-Em tên Hùng!

-Thế bao nhiêu tuổi rồi? Hùng ở đây lâu chưa?

-Em 14, e với Mẹ tới đây gần 3 tháng rồi.

-Ah thế hả! Em có thấy 2 anh đi chung với anh ở đâu không?

-2 anh đang trong phòng chú Tuấn á anh.

-Ok ok, em dẫn a qua đó giùm cái.

Thằng cu cũng chẳng nói gì thêm nó gật rồi chạy 1 mạch làm tôi phải bám theo, cái dáng nó thoăn thoắt coi bộ lanh lẹ lắm, mặt nó thì non choẹt mà coi bộ cũng to cao so với cái tuổi của nó.

Coi bộ sau 3 ngày nằm liệt giường thì việc tôi đẩy cửa bước vào khiến cho ai cũng bất ngờ, trong phòng chú Tuấn đang đứng chỉ trỏ gì đó trên sa bàn (mô hình đập bằng đất mô tả địa hình, hay dùng trong quân đội), thằng Vinh, thằng Hoàng rồi cả 4 người khác chắc là lính gác của chú Tuấn. Khi thấy tôi thì tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm như sinh vật lạ, tôi cũng cười trừ 1 cái rồi lại sầm soi cái sa bàn.

Chú Tuấn giới thiệu sơ mấy người lính: Thạch, Linh, Tuấn Anh với cả Thắng tôi đã biết, đám này coi bộ cũng trạc tuổi tui tôi nhưng mà toàn là quân nhân nên tướng tá ngon hơn hẳn. Tôi cũng gật gật rồi bắt tay xong mời chú tiếp câu chuyện.

-Chú tính đợi cháu khỏe rồi mời cháu bàn chuyện luôn mà cũng gấp gáp quá nên mời đỡ 2 đứa bạn cháu ra trước.

-Vâng, chú cứ nói, cháu cũng đỡ đỡ rồi. Tới đây mà còn bệnh tật cháu ngại quá

-Sốt rét rùng ẩy mà, ai cũng bị cháu ơi.

Chắc chú nói thế cho tôi đỡ quê thôi chứ 2 thằng kia có bị đâu. Trên sa bàn có 2 khu nhà, 1 khu tôi nhìn là biết ngay cái trại này, 1 khu khá lạ tôi không biết ở đâu nhưng nhìn sơ qua cũng biết là kiểu nhà xưởng hay là cơ quan gì đó. Chú Tuấn giải thích lại từ đầu cho tôi nghe, Bọn rab mà chúng tôi kéo đến không chịu bỏ đi về địa bàn cũ của chúng nó mà giờ đã làm ổ ở 1 cái xưởng gỗ gần đây. Việc chúng nó tìm thấy trại rồi tấn công chỉ là sớm hay muộn, chú đang cân nhắc phương án gia cố và phòng thủ trại hoặc là đánh úp vào ổ của chúng nó. Tôi nghe tới đây thì thờ dài thường thụt, đúng là họa vô đơn chí, hóa ra là do chúng tôi mà cả trại bây giờ đang bị nguy hiểm, hèn gì mọi người đều bị nhốt trong nhà không được ra ngoài. Tôi nhăn nhó rồi rít xin lỗi liền bị chú ngắt lời:

-Bán kính hoạt động của tụi này rất rộng, không sớm thì muộn chúng cũng tới đây. Thật ra mà nói thì có các cháu với khí tài ở đây cũng tốt, chú tính...

Thằng Hoàng lại nhảy vào:

-Điều 2 chiếc thiết giáp đánh úp tụi nó đó anh Minh!

Cái tính bộp chộp của thằng này không thể nào mà giải quyết được, nó thốt ra như thế làm cho chú Tuấn ngại cả miệng chẳng biết nói gì hơn nên tôi đành phải tiếp lời:

-Dạ vâng, cháu hiểu, chú cứ nói rồi mấy anh em cháu bàn thêm.

Kế hoạch cụ thể của bên đó khá dài dòng và cần chuẩn bị kỹ, nhanh cũng phải 2-3 ngày trong khi tôi thì ruột gan đang nóng hết cả lên mong lên đường cho sớm. Đợi chú nói xong tôi kéo 3 thằng về nhà, tôi hiểu tôi có phần trách nhiệm trong này nhưng không thể mạo hiểm thêm được nữa. Đạn được, xăng dầu cũng có hạn giờ đánh đấm hết rồi lấy đâu ra mà về quê nữa.

2 thằng kia không hiểu sao bữa nay lại thành anh hùng đột xuất, chúng nó nằng nặc đòi phụ mọi người đánh trận này. Ý tôi thì lại khác, tôi chỉ muốn chia lại cho họ ít đạn được củng cố phòng thủ rồi anh em lại lên đường. Thực ra cái hôm trước khi họ đến thì cũng đã tàn trận rồi chứ không phải on nghĩa gì cho lắm.

Trước khi đi tôi cũng đã nói rõ với 2 thằng nó là bước ra ngoài này quyết định của tôi dù như thế nào chúng nó cũng phải nghe theo, nhắc lại điều đó 2 thằng cứng họng không nói gì thêm. Tôi quay ra lục balo tính tìm lon nước uống thì không còn lon nào cả:

-Nước với đồ ăn đâu cả rồi Hoàng?

-Đem chia hết rồi!

-Cái gì? đem chia hết rồi? em giỡn hay em thật vậy?

-Em với Hoàng lấy cho mọi người hết rồi, phòng bên còn chút ít! thằng Vinh trả lời

Tôi nghe xong mà cứng họng, thật là không hiểu nổi tôi quăng cái balo xuống đất cái bẹp rồi bắt đầu lên lớp:

-2 đứa bị làm sao vậy hả? ở đây còn cách nhà anh hơn 400 cây số, đem cho hết lấy gì mà đi đường? Mấy đứa có biết anh phải liều sống liều chết bao nhiêu lần giữ chừng đó lương thực cho chuyến đi này hay không? trời ạ! hơn 6 tháng trời anh nhịn ăn để giành tới bây giờ đó có biết không?

2 thằng cũng thanh nga thanh minh nào là họ ăn khổ lắm, nào là tội mấy đứa nhỏ nhưng mà không thể làm vậy được, mục đích cuối cùng là đi về nhà chứ không phải cứu ai hết. Diện máu tôi đập cửa bỏ ra ngoài.

Không ngờ lại xui xẻo và gặp lắm vấn đề như thế này, ban đầu chỉ tính chạy thẳng về nhà là xong. Nào là bị vây, bị sốt rét rồi giờ còn cả hết lương thực đi đường với lại chịu trách nhiệm về đàn rab ngoài kia. Mặc kệ mấy ông gác trên chốt bảo vào nhà tôi cứ chống nạnh đi tới đi lui tìm cách sao cho ổn thỏa, đi ra tới vườn rau thì thấy mấy người phụ nữ đang hái rau chắt nấu bữa tối.

-Cháu chào các cô ạ

-Khỏe rồi hả cháu

-Dạ Vâng!!!

Dù ai cũng lom khom làm việc vì sợ tụi rab bên ngoài nhưng tôi vẫn thấy bé Nhi, lần la lại gần phụ giúp thì bị từ chối nhiệt tình vì cái lý do không thể hợp lý hơn: anh chưa khỏe đâu, vào trong đi ạ! ầy! a đừng bứt cây non, để cho nó lên đã, chưa ăn được đâu.

Quê độ tôi gãi đầu tôi quay vào, thằng Hùng chẳng biết ở đâu liền chạy tới hí hửng.

-Ui ừ ời! anh Minh thích chị Nhi nhá.

-O! làm gì có, cái thằng này!

-Thích thì nói thích, người ta lo cho anh cả 3 ngày trời.

-Uh anh biết rồi, nhưng mà a định cảm ơn thôi.

-Cảm ơn á? Thế thì phải cảm ơn cả em cả mọi người nữa.

Nghe tới đây tôi mới tò mò không hiểu ý nó là sao nên hỏi thêm:

-Ý em làm sao cơ? em cũng chữa bệnh cho anh hả?

-Không, anh bị sốt rét tưởng chết rồi. Em với mọi người vào bệnh viện thị trấn lấy thuốc cho anh, anh Thạch với anh Thắng còn bị mấy con kia dí theo cắn nữa kia.

Vừa nói nó vừa chỉ về chiếc Pajero trên sân chi chít vết cào. Tôi nghe tới đây thì sùng sốt, không ngờ mọi người lại vì mình như vậy. Theo lời cu Hùng,

lúc tôi bị bệnh, sáng hôm sau 2 thằng kia lay tôi dậy không được tưởng chết rồi, thuốc không có sẵn, chú Tuấn bố trí 6-7 người vào thị trấn cách đó hơn 30 km tìm thuốc cho tôi. Trong bệnh viện rab nhiều, mọi người phải vật vờ cả buổi chiều mới lấy thuốc về được.

Chuyện là vậy mà 2 thằng kia không kể cho tôi, trong khi tôi lại toan tính lon nước viên đạn với họ. Nghe xong chuyện của thằng Hùng tôi thiệt thấy có lỗi quá. Tôi dẫn nó về phòng cho mấy gói đồ ăn rồi mới đi tìm 2 thằng kia. Chúng nó đang xếp súng xếp đạn ở phòng bên, toàn bộ súng ống đạn dược và đồ ăn đã được chuyển hết vào trong này..

-Sao em không nói với anh chuyện mọi người đi tìm thuốc?

-Thuốc thì phải tìm, bới dưới đất lên cho ông uống hay sao mà phải kể. Thằng Hoàng giận tôi chuyện mới này nên nói cứ như chửi vào mặt.

-Thôi anh biết rồi, a xin lỗi. Đã vậy thì phải giúp họ chứ biết làm sao. Còn bao nhiêu đạn em?

Thằng Vinh đứng dậy đếm tới đếm lui rồi báo cáo:

-Xuyên giáp 6 viên, nổ mảnh 12 viên. 12ly7, 19 hộp là gần 2000 viên. Đạn AK 4400 viên, lựu đạn 36 quả các loại.

-Còn đồ ăn?

-Đi đường thì chắc đủ 4-5 ngày.

-Thôi được rồi, giờ đạn thì chia nửa cho họ, đồ ăn thì không share nữa. Chuẩn bị ăn tối xong rồi anh bàn thêm với chú Tuấn.

Hôm nay ăn tối mọi người không đông đủ như trước nữa, vì đàn rab có thể tấn công bất cứ lúc nào nhất là về đêm nên phân nửa số thành viên được cất cử đi canh gác rồi thay nhay ăn cơm. Trong cái mâm cơm mười mấy người thì không khí cũng gần gũi hơn chút xíu, tôi biết thêm về nhiều người ở đây, loạn lạc chẳng có mấy gia đình mà vẹn toàn, chuyện buồn không ai nhắc nhưng tôi hiểu điều đó qua câu chuyện của họ. Có người được trại cứu ven đường, có người tự tìm đến nhưng dù ai thì cuộc sống ở đây của họ so với ngoài kia cũng là thiên đường rồi.

Chúng tôi tuổi thanh niên trai tráng, qua được con bĩ cực đã là mừng ấy vậy mà ở đây còn gặp được 2 cô gái dễ thương tất nhiên là không thể rời mắt được. Thằng Vinh suốt buổi không ăn là bao cứ hỏi chuyện cô gái tên Ngân, là cái cô hôm trước có lần tôi nhắc tới. Thú thật mà nói tôi cũng không thể không để ý tới bé Nhi nhưng tôi không coi đây là chốn dừng chân nên cũng không có ý định gì.

Sau bữa cơm Nhi phụ mọi người dọn dẹp, lúc em ra cửa tôi thấy chàng Linh tên Thạch bỏ gác chạy lại mặt nặng mày nhẹ gì đó. Nhi không còn người thân, đến đây 1 mình không lẽ nào Thạch là bạn trai? Thằng Thạch kéo Nhi đi ra đây nhà bên kia, tôi cũng chỉ biết nhìn theo, đang mãi ngóng thì thằng Hùng vỗ vai tôi.

-Anh Thạch đó anh.

-Uh! ảnh là gì của Nhi mà a thấy la Nhi quá trời vậy

-Ảnh thích chị Nhi lắm, mà em hông biết nữa. Chắc do anh á!

-O! a làm gì đâu?

-Anh biết mà còn hỏi.

Nó đáp 1 câu rồi thùng thảng bỏ đi để tôi lại 1 mình, tôi cũng cần qua chỗ phòng chú Tuấn nên đành làm lơ mà đi luôn vậy. Cửa không đóng. Chú đang ngồi nhâm nhi bên bình trà nhìn ra chòi gác, tôi báo cho chú biết là tụi tôi sẽ tham gia và chia phần nửa số đạn cho chú nếu cần, ngày mai sẽ bắt đầu chuẩn bị luôn nhưng tôi chỉ cần 1 yêu cầu đó là để Vinh với Hoàng ở ngoài vụ này. Chú cảm ơn chúng tôi về số đạn dược và cũng chỉ yêu cầu mượn phòng tiện chứ không cần chúng tôi trực tiếp tham gia với lại sợ tôi chưa khỏe. Tôi bảo sức khỏe đã ổn định, tôi chịu ơn mọi người nên cần phải làm vậy và tôi cũng phải vào trận để hiểu thêm về cái bọn rab tiến hóa này vì trên đường đi kiểu gì tôi cũng sẽ gặp chúng nó.

Chú là quân nhân, đánh đấm như thế nào đều rõ. Tôi chỉ là thằng thanh niên may mắn sống sót bằng các kỹ năng thực tế, kế hoạch của chú tôi không ý kiến gì nhiều chỉ xin chỉnh sửa lại chút ít để đảm bảo an toàn cho mọi người mà thôi. Bàn luận đâu hơn nửa tiếng đồng hồ tôi cũng xin về, trên đường có qua phòng của cái Nhi, tôi đang định ghé vào thì đã nghe cái giọng Hà Nam chối chối bên trong, lên lại gần khe cửa nhìn vào thì thấy 2 ông nội đang ngồi chém gió chuyện thành phố với cả Nhi và Ngân. Chúng nó còn kể cả cái vụ bị vây hôm trước, nếu không nhờ thằng Hoàng có bấm nút nhà khoi thì chắc tới mùa tuyết tôi mới cứu được cả 2 đứa. Nghe được 1 chập thấy càng nghe càng tức nên tôi về phòng.

Hoàng và Vinh là tôi lôi chúng nó theo, thực ra mà nói việc chúng nó đi với tôi không chỉ vì cá nhân tôi. Để 2 thằng cả nger này lại sai gòn tôi cũng không yên tâm là mấy, trước chúng nó sống ăn dật, tôi đã lỡ đưa đạn đưa súng và cả xe cộ, giờ chúng nó ngang tàn rồi lại làm những chuyện đại dột không ai ngờ tới thì khô. Vụ này tôi quyết không cho chúng nó theo, tội tình đầu tôi gánh chứ chúng nó có làm sao tôi sống cũng không được. Suy nghĩ đủ thứ tôi tiếp đi lúc nào không hay, trong cơn mơ còn thấy tôi đưa Nhi về nhà, trời ạ! tỉnh dậy mà tôi cũng không thôi cười được.

Sáng nay tôi đi trinh sát với mọi người, chuẩn bị xong ra ngoài tôi được phát phần khoai mì ăn sáng do thằng Hùng mang sang rồi ra tập trung với mọi người. Giờ mới hơn 6h chút xíu, may mà 2 thằng kia còn ngủ tôi mới trốn đi được nếu không chúng nó cũng sẽ nằn nặc đòi theo cho xem. Hôm nay đi có chú Tuấn, Thằng lái xe, Thạch, Linh với Tôi là 5 người, chiếc Ford Everest được tháo băng ghế sau cùng, gia cố bằng thép đủ 2 người ngồi để bắn chặn vì thường gặp tụi rab chỉ có nước bỏ chạy chứ không có cách nào khác. Mọi người đều mang AK riêng tôi đem MP5 giảm thanh vì đi trinh sát vạ bất đắc dĩ mới phải bắn. Xưởng gỗ cách trại gần 4 cây số nhưng chúng tôi phải lẹ bộ khi cách đó hơn 1 cây, mặt trời chưa lên quá rặng cây mà chúng tôi

phải luôn lách trong cánh rừng cao su ẩm ướt và cỏ cao quá đầu. Vì cũng hạn chế phát ra tiếng động nên không ai nói gì nhiều, chúng tôi cũng chỉ nhìn nhau bằng mắt, nói bằng động tác mà thôi. Thắng với Linh đi trước, 2 thằng lính trinh sát thứ thiệt vạch hướng chỉ đường không cần la bàn hay bản đồ gì sắc. Cả cái rừng cao su bạt ngàn mấy trăm hecta mà chúng nó cứ đi phăm phăm như thấy dấu trước mặt, tôi đi với Thạch còn chú Tuấn khóa đuôi. Thình thoảng thẳng Thạch nó nhìn tôi 1 cách kì lạ, cái kiểu đồ kị gì đó. Tôi cũng lơ mơ đoán ra lý do là bé Nhi nên cũng tránh đụng mặt nó. Chú Tuấn đi sau 1 hồi bỗng nhiên gọi thẳng Thạch ra sau khóa đuôi còn chú vượt lên trước đi với tôi. Tôi cứ tưởng là để bảo vệ cho tôi nhưng không phải vì chú trừng mắt nhìn thẳng Thạch coi bộ bức bối lắm.

Đi 1 đoạn đường bằng thì chúng tôi phải leo dốc lên đồi, đất đai bết dính do sương đêm làm con đường trơn trượt lắm. Tôi có ngã mấy lần, thằng Thạch đi qua chẳng buồn đưa tay kéo tôi dậy. Ở lưng chừng đồi thì đã thấy xưởng gỗ nằm phía dưới cách đâu 500 mét, chú Tuấn cầm ống nhòm quan sát tới lui rồi đưa cho tôi. Cũng không có gì đặc biệt, 2 dãy nhà tôn, 1 cái nhà xây im lìm trong sương sớm. Tôi tính nhanh thì cũng chỉ cần 3 phút nổ mìn rồi dùng 2 khẩu đại liên quét 1 chút là xong, tôi phì cười như chuyện đã rồi nhưng hoàn toàn không phải. Nắng bắt đầu lên và chiếu trên sân, bọn chúng tỉnh dậy mở ra ngoài và tôi cũng không biết phải đếm như thế nào cho xuê. Cái nhà xưởng tôi nghĩ chứa giới lâm cũng chỉ 50 người mà bọn chúng trốn trong đó cứ chui tường như không bao giờ hết. Khác với bọn rab ở Sài Gòn, tụi này lại thích ánh nắng, chúng chui ra sưởi cứ như hạnh phúc lắm.

Tôi thắc mắc với mọi người thì cách giải thích rất đơn giản, bất cứ loại vật nào cũng cần thích nghi mới sống được, không thích nghi được chỉ có bị đào thải mà thôi. Bọn này sống trong rừng, nắng lên không có chỗ trốn nên chúng phải nằm dưới tán cây, lâu ngày nên không còn sợ nắng và ánh sáng nữa, giác mạc của chúng đã bớt nhạy cảm với ánh sáng hơn nhưng sức quan sát vẫn không được như người thường. Virus khiến chúng biến thành loại máu lạnh, để tránh mất thân nhiệt chúng phải sống thành bầy và khi đêm xuống thì tụ lại với nhau đến sáng lại tủa ra ngoài. Loại virus này coi con người như vật thể thí nghiệm của nó, vật chủ sống trong môi trường nào thì sẽ phát triển trong môi trường đó, thế nên tôi cũng không ngạc nhiên vì chuyện chúng nó khác bọn rab ở Sài Gòn nữa.

Kế hoạch của chú Tuấn là đưa 2 chiếc thiếc gấp vào căn quét phía trước khu nhà xưởng, bọn chúng sẽ lại bu tới vây 2 chiếc xe nên sẽ bố trí lựu quanh xe và giật nổ khi cần. Để đảm bảo tiêu diệt sạch thì 6 người sẽ chia làm 2 nhóm ở 2 bên bắn chéo góc vào, bố trí thêm 2 người bắn tia từ xa để gom những con bỏ bầy. Tôi chỉ thấy vướng mắc ở chỗ để 6 người như vậy thì quá mạo hiểm vì tụi này không phải ngu, chúng thấy ăn chỗ này không được thì sẽ kéo qua chỗ kia nên đề nghị chỉ để chiếc T54 cần vào còn chiếc M113 sẽ dùng 12ly7 bắn chặn nếu tụi rab tiến tới vị trí của những người kia. Chiếc T54 có 1 pháo chính, 1 đại liên, 2 trung liên nên cần 3-4 người cũng sẽ đủ hỏa lực áp đảo bọn chúng ở phút đầu, chú Tuấn nghe vậy cũng đồng ý. Tuy nhiên theo phương án của tôi thì phải thêm cả 2 thằng kia mới đủ lực lượng, chưa quyết định được ngay nên tôi đề nghị mọi người thống nhất như thế rồi rút về.

Tới nhà thì đã quá trưa, vừa mệt lại mồ hôi mồ kê đầm đìa nên tôi cũng chần chừ ăn cơm, chỉ húp miếng canh rau rồi đi tắm. Lúc về phòng đã thấy tô cháo hành như hôm qua để trên bàn, chắc cái Nhi tưởng tôi còn ốm không ăn được cơm đây mà. Cầm tô cháo mà tôi cứ cười mỉm mãi không thôi, tôi không biết đây là việc bình thường hay là chút gì đó đặc biệt.

Đang húp cháo thì thằng Hoàng mò về, Thắng Vinh đang làm gì đó với bé Ngân bỏ cu cậu lại 1 mình nên mặt cứ như cái mâm.

- Bao giờ đánh tụi kia? nó hỏi tôi

- Tối nay đưa xe lại sát trận địa, sáng mai chuẩn bị bố phòng, sáng mốt thì bắt đầu.

- Em lại bắn pháo chính ah?

- Không! anh chẳng biết nữa, mà lần này đi lành ít dữ nhiều a không muốn ...

- Không không cái búa!

- O cái thằng này!

- Lúc nào cũng chỉ nói được cái mồm, tính tới tính lui cũng chẳng dc cái mề gì mà nói hoài!!!

Tôi nghe nó mè neho xong cũng chẳng biết phải làm sao, đành phải giao cho nó chiều nay tải đạn lên xe còn tôi lắp lựu đạn treo ngoài xe tăng. Vì tụi bọn rab mới về ở nên chúng tôi phải hành quân vào ban đêm, chiếc T54 phải chạy thật chậm, tránh lên ga để không bị bọn chúng phát hiện. Sau khi đến điểm tập kết thì oto được điều đến đón chúng tôi về.

Sáng hôm sau lính của trại được bố trí đóng bệ gỗ trên các cành cây cao, từ xưởng gỗ nhìn ra đúng tầm sáng sớm thì mặt trời sẽ ở phía sau lưng họ làm cho rab bị chói mắt nên sẽ không nhìn thấy được. Tôi cũng hiến thêm kế là nối dây chịu lực từ cành cây ra bãi đất gần đó phòng khi vỡ trận bọn rab có tiến tới thì đu xuống cho nhanh. Bên ngoài có 3 chiếc oto đợi sẵn, bất kể thắng hay thua cứ có hiệu lệnh là phải rút. Đánh 1 ngày không thắng thì 2-3 ngày chứ không nhất thiết phải hy sinh nhân lực. Kịp lái và hỏa lực của các xe được thống nhất về vai trò cũng như cách bắn, các tay súng bên ngoài được giao thêm lựu đạn flash và khói để rút lui. Đến cuối ngày hôm sau thì công việc đã ổn chỉ chờ tới giờ G.

Hoàng có kinh nghiệm lái xe vào bắn pháo chính nên tôi với nó và Thắng đảm nhận chiếc T54. Vinh cùng 2 người khác lái chiếc M113 vị trí ở sau chúng tôi tầm 30 mét, tôi đã dặn đi dặn lại nó là tránh xa cái thùng xăng ra giùm tôi mà không biết lúc say máu nó có nhớ hay không nữa nên tôi phải sơn lại 2 cái thùng xăng màu đỏ cho nó nhớ.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Unpredictable – Không lường (1)

5 giờ sáng, trời vẫn còn rét, thằng Thắng lên vào phòng tôi từ bao giờ. Nó thò tay giật cái mền làm tôi muốn đứng tim, đã vậy trời còn lạnh làm răng với lợi tôi gõ vào nhau côm cốp. Tôi xua tay bảo nó ra ngoài rồi sang đánh thức 2 thằng kia, thằng Hoàng ngái ngủ cứ quần lấy mền không chịu dậy làm tôi phải lấy bán súng thúc vào người nó mới xong. 3 thằng cầm bàn chải đánh răng và ly ra bể nước thì thấy trên sân quần của trại đã chuẩn bị xong đang ngồi ăn sáng uống trà. Hôm nay đánh lớn nên cả đội được ăn cơm nắm muối vừng và lạc rang, tôi chớp chớp khen ngon thì thằng Vinh nó liền khoe: Ngăn làm lại chả ngon, vớ vẩn!!!

Tổng lực lượng tham chiến chỉ chừng hơn 1 tiểu đội, quân của trại 11 người trong đó có 6 quân nhân chuyên nghiệp, bên tôi 3 nữa là 14. Bên địch thì hơn 300 con, tính ra là 1 chọi hai mươi mấy, mỗi người phải diệt tối thiểu 22 con, nghĩ tới đây tôi chợt thấy giống film 300 quá thể. Ăn uống xong tôi đưa thêm đạn được sau đó chúng tôi lên 3 chiếc xe 7 chỗ chạy ra trận địa, ai cũng súng ống đạn được đầy mình lính kà lính kinh nên leo lên xe đã chật lại còn không xoay sở gì được. Đúng như kế hoạch mọi người bắt đầu vào vị trí, 8 tay súng nhẹ nhàng đu lên cây ngồi chờ, 3 người ngồi đợi trên xe còn riêng bên thiết giáp tôi phải bò trường ra xe để đảm bảo bí mật, trời thì lạnh, cỏ thì ướt đầm sương đêm, tôi nằm xuống mà lạnh muốn buốt da buốt thịt. Thằng Hoàng chả biết bò thế nào mà lúc tới nơi lại rớt mấy băng đạn phải quay lại lấy làm tôi phải ngồi đợi nó trong khi cứ lo ngay ngáy có con rab nào lạc đàn thì ăn cho đủ

Tất cả mọi người đã vào vị trí thì mới hơn 6h15, còn tầm 45p nữa mới tới giờ G, khi mà mặt trời lên đúng điểm, ánh nắng chiếu vào tán cây in bóng lên sân của xưởng thì chúng tôi sẽ tấn công. Yên vị trong xe thì chú Tuấn alo mấy tiếng thử bộ đàm cho yên tâm và thỏa thuận hiệu lệnh. Khi có lệnh thì Vinh lái chiếc M113 với Thạch tiến vào dưới rừng cây nơi mọi người mặt phục, trong khi tôi, Hoàng và Thắng phải lái xe chạy lên trước đó 50 mét bắn mờ mẩn cũng như làm mồi cho mọi người tiêu diệt tụi nó. Thằng Thắng bảo để nó bắn 12 ly 7 nhưng tôi không chịu, tôi phải bắn khẩu đó bằng được vì còn nợ máu với con đầu đàn dám vẫy tôi hôm trước. Thằng Hoàng thì thành thực nạp đạn pháo chính nên cái đó sẽ là phần của nó. Mặt trời đã lên mà xua đi cái lạnh giữa rừng, 2 đứa nó ngồi im chẳng nói gì chỉ chờ hiệu lệnh, qua mấy ngăm dầy nhà xưởng cứ im lìm tưởng như vô hại. Nếu không biết mà đi ngang sang đây có lẽ chúng tôi đã chui vào kiếm gì ăn rồi.

6h30 rồi 6h45, mặt trời lên sớm hơn dự kiến nên 7h kém chúng tôi đã nhận được lệnh. Thằng Hoàng đề mấy chiếc xe tăng kêu ùng ục rồi rú ga phun khói mù mịt, bên kia chiếc M113 cũng nhẹ nhàng chuyển bánh. Mặt đất ẩm nên đường có lầy chút xíu, chiếc xe nhào tới vướng chân mấy bận rồi cũng tới điểm đã định. Bọn rab bên trong coi bộ đã nghe thấy động tĩnh nên khật khùng đổ ra ngoài, chẳng đợi lệnh tôi thằng Hoàng chỉnh pháo bắn chính diện vào dẫy nhà xưởng to nhất cái âm, cú bắn làm cả xe rung chuyển và đẩy xung lực về sau khiến cho cây cối cũng nghiêng ngả. Chắc cũng 3 giây sau hết choáng tôi mới nhìn ra ngoài được, cái nhà xưởng bị đục 1 lỗ rõ to như chiếc oto ở chính diện, quả đạn bay vào trong và vào gì đó nên thổi tung khúc giữa dẫy nhà lên làm nó cứ như bị gãy làm đôi. Trên sân vô số mảnh vỡ, tay chân và bộ phận thì thể văng ra la liệt, có mấy con bị thương bò lét kêu gào nghe rất ghê gớm. Chẳng đợi tôi nói gì, thằng Hoàng thông nòng làm vỏ đạn rơi xuống sân xe cái coong, Thắng nhanh tay nhét tiếp quả thứ 2 vào rồi chỉnh pháo qua dẫy nhà ở.

Lúc này có lẽ bọn rab đã biết chuyện gì xảy ra, bọn chúng tủa ra ngoài và đang nhắm hướng chúng tôi chạy đến, dù nóng lòng nhưng tôi chưa leo lên tháp pháo được vì nếu thằng Hoàng bắn phát nữa tôi sẽ không chịu nổi xung lực ép lên người. Tôi vỗ vai nó bảo bắn thật nhanh nhưng nó chờ gì đó trong vài giây làm tôi đứng sựng, thằng Thắng lúc này cũng nóng lòng nên hét lên “Bắn đi!” nhưng không biết thằng Hoàng đang chần chừ làm gì. Cứ mỗi giây trôi qua là thêm 1 vài con sẽ thoát ra ngoài nên thời gian còn quý hơn vàng, tôi toan giật lấy mấy ngăm thì cuối cùng nó cũng đã khai hỏa, hóa ra nó cũng biết là không đủ thời gian bắn nốt cái xưởng thứ 3 nên nó cố gắn lấy đường đạn xuyên qua cả 2 nhưng xui thay dẫy nhà ở quá chắc chắn, quả đạn chỉ xuyên qua được 1 phần 3 rồi nổ tung.

Tôi leo lên tháp pháo ngay lập tức rồi nhả đạn, khẩu đại liên rung lên đĩnh tai nhức óc, tôi cứ nhắm hướng công chính mà giã liên hồi đến nỗi hết đạn không hay. Phía dưới thằng Thắng cũng quét bọn chúng rất rật nhưng hỏa lực vẫn chưa đủ, đáng ra thằng Hoàng cũng phải bắn nhưng nó đâu rồi, tôi cúi xuống la lên mà tay vẫn không buông cò súng:

-HOÀNG ĐẤU! HOÀNG ĐẤU! BẮN ĐI! Bắn đi chứ!!!

Nó đang loay hoay làm gì dưới đó không rõ rồi nó núm chân tôi bảo chui vào, tôi vừa ngồi thụp xuống thì nó nện thêm quả đạn pháo nữa, ngay giữa công làm nó sập xuống khói bụi mù mịt, ấy vậy mà trong đám khói chưa tan tụi rab vẫn điên cuồng lao ra, vừa bò vừa chạy như điên dại. Lúc này cả 3 thằng mới bắt đầu vào nhịp, cứ tôi thay đạn thì 2 thằng nó bắn, tôi bắn thì chúng nó nạp đạn, chưa hết thùng đạn thứ 3 thì coi bộ chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của chúng tôi, bọn rab dù đã chết khá khá nhưng vẫn còn quá đông. Tôi buông súng chui vào xe rồi sập cửa. Cũng như lần trước chúng chạy tới xe, leo lên cào cấu đập phá, tôi đề ga lén tới mấy thước cán bẹp mấy con nhưng coi bộ chỉ làm tụi nó điên thêm mà thôi.

-Được rồi đó chú! tôi nói qua bộ đàm

Ở đằng sau tiếng súng nổ lên rộn ràng như hội, tôi nghe từng loạt dài, loạt 3 phát và cả phát một chắc như đinh đóng cột. Đúng là lính chiến có khác, họ bắn cú nào chắc cú nấy, đã bắn là dính. Có mấy viên đạn găm vào xe nghe chũu chũu đĩnh cả tai. Hết 1 loạt trong lúc mọi người thay đạn thì chúng tôi phải drift 1 vòng để phân tán sự chú ý của tụi nó, tránh cho tụi nó biết bị bắn từ phía sau trong khi thằng Vinh vẫn phải quét từ 2 bên để gom chúng nó lại.

Nhân cơ hội đó thằng Thắng nắm lấy tiểu liên bắn ít loạt nữa, tôi cũng nóng máu bung nắp tháp pháo nhảy lên định bắn cho hết thùng đạn, vừa trồi lên tôi đã thấy con đầu đàn, nó đứng trên cánh cổng đồ sộ trừng mắt nhìn về chúng tôi không làm gì cả. Khi tôi nhìn thấy nó tôi cũng không tin vào mắt mình nữa, đáng lẽ tôi phải đưa nó vào tầm ngắm và siết cò ngay lập tức nhưng không, tôi cũng nhìn nó trừng trừng, thậm chí còn phải neho mắt để nhìn cho rõ cái bản mặt của nó.

Chưa kịp bắn thêm phát nào thì đạn từ phía sau lại lao lên, tôi đành phải thụp xuống thò tay kéo nắp, đang với tay thì 3 viên đạn cắm vào nắp tháp pháo tóe lửa kêu coong coong, tôi không tin vào mắt mình nữa. Trên nắp tháp pháo hiện rõ mồn một 3 dấu đạn, nếu tôi chỉ cần cúi xuống chậm 1 giây thì tôi

đã ăn đủ rồi. Không lẽ có ai nhắm vào tôi? hay là họ bắn nhầm?

Thằng Thắng thấy tôi chết cứng liền lao lên đóng hộ cái nắp lại, nó lay lay người tôi mấy lần tôi mới ngừng suy nghĩ, bọn rab lúc này đã biết được phía sau chúng tôi còn có người nên bỏ mồi lao tới, thấy vậy tôi liền nắm lấy mấy cọc dây thép giật mạnh. 6 quả lựu đạn bên ngoài thay nhau nổ làm tan xác nhưng con xung quanh. Tiếng đạn cứ nổ đều đều rồi ngưng hẳn, tôi cứ ngồi chẳng buồn nhìn ra ngoài hay bắn con đầu đàn nữa.

-Rút! rút Minh ơi! tiếng chú Tuấn vang lên.

Thằng Hoàng đánh xe quay 1 vòng rồi lái về, trên bãi đất mọi người đã tập trung đầy đủ nhưng vẫn còn đề phòng cao độ. Chú Tuấn đang la mắng gì đó, tôi trèo ra khỏi xe nhảy xuống đất tròng mắt 1 lượt nhìn cả 11 người, tôi mà biết thằng nào mới nảy cổ ý hay bắn nhầm tôi cũng sẽ cho nó nát đầu ngay tại chỗ, nhưng chắc tại ông Tuấn dữ hơn tôi nên mọi người chỉ chú ý tới ông ấy.

Chúng tôi chỉ tiêu diệt được tầm 60-70%, phần còn lại đã hoảng sợ bỏ chạy vào rừng. Hiệu quả chưa như mong muốn nên ông Tuấn bức là phải, còn 70-80 con đầu phải là ít. Tôi thì thấy như vậy là tốt rồi, đúng như kế hoạch. Có chăng là tại rab không “điên” như tính toán nên chạy quá sớm. Tôi đi về phía thằng Vinh bảo nó vào xe rồi đưa tôi vào trong xường mặc kệ mấy người đó hỏi để làm gì.

Thằng Vinh tuy sợ nhưng liền làm theo chứ tôi mà nói thằng Hoàng nó lại nhảy dựng lên như đĩa phải vôi. Chiếc xe chạy tới xường cán nát nhưng cái thi thể quăng queo trên đất, nó lao qua cánh cổng sập nghiêng lên bê tông cốt thép nghe rôm rốp. Cả đàn đã bỏ chạy hết, tôi đứng trên nóc xe quan sát 1 hồi rồi nhảy xuống dè dặt tiến vào trong, cái dây nhà xường cuối cùng còn nguyên nên tôi cần vào trong đó. Ra dẫu cho thằng Vinh bắn thêm nửa thùng đạn cho chắc tôi mới lại gần rồi quăng lựu đạn vào.

Sức ép làm văng mấy miếng tôn ra ngoài, ánh sáng đã chiếu vào trong khiến cho mọi thứ rõ như ban ngày trong mắt tôi cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Quay lại xe về nhà mà 2 gã thủ lĩnh ai nấy mặt đều nặng như quả tạ, ông Tuấn không trách được gì chúng tôi. Có trách là trách bản thân ông ấy tham quá.

Đoàn xe vừa về tới trại tôi đã lôi 2 đứa nó vào phòng, thằng Vinh thấy vẻ mặt nghiêm trọng của tôi liền tắt tui đi theo trong khi thằng Hoàng vẫn chống nạnh chém gió với cu Hùng về chiến tích của nó

-Mấy hôm nay ở đây tui bây có thấy gì lạ không?

-Lạ gì? có gì lạ? Thằng Hoàng ngáo ngơ

-Ý anh là sao, hỏi vậy sao em biết?

-Em thấy thái độ của mọi người như thế nào?

-Ờ thì ai cũng tốt cả, ổn mà, ở đây luôn càng thích. Vinh nó trả lời

Thằng Hoàng nghe thế cũng gật gù trong khi tôi nhăn trán nhìn 2 đứa nó, bỗng nhiên từ dưới khe cửa tôi thấy cái bóng đen tiến tới in xuống nền nhà và đứng chỗ đó cứ như nghe lén, vì bên ngoài sáng hơn nên tôi nhận thấy ngay. Tôi đưa tay lên miệng bảo 2 thằng im lặng rồi chỉ cho chúng nó xem. 2 thằng tròn mắt không hiểu gì.

-We're trapped (chúng ta đã bị bẫy)

Tôi nói bằng tiếng anh để cho tên đứng ngoài kia không nghe được, 2 đứa nó vẫn đàn mặt không hiểu:

-This camp is a trap, they're using us for their purpose, we have to go as soon as possible (Trại này là 1 cái bẫy, chúng ta đang bị lợi dụng cho mục đích của họ, phải đi càng sớm càng tốt)

-But why asshole? (nhưng mà là làm sao ông khùng?) thằng Hoàng hỏi

-No time to explain, I have some thing to confirm. Get out and act normaly, stick with your gun. (anh không có thời gian giải thích, anh cần kiểm tra lại 1 số thứ, bây giờ ra ngoài và tỏ ra bình thường và phải luôn mang theo súng)

2 thằng ngoan ngoãn làm theo và tất nhiên cái tên nghe lén cũng đã lên đi trước khi chúng tôi ra ngoài.

Nghe tin đàn rab đã bỏ đi nên sinh hoạt trong trại đã bình thường trở lại, mọi người đổ ra sân đùa giỡn và ngồi trên bậc thềm nói chuyện rôm rả, nếu tôi không biết mọi chuyện có lẽ tôi đã nghĩ đây là 1 cảnh tượng yên bình lắm. Không khó để tìm ra cu Hùng khi nó đang đá bóng vào cái hàng rào để trái bóng bật ra rồi nó lại sút như thế mãi không chán.

-Hey em!

-Chơi banh với em đi anh. Nó sút quả bóng sang cho tôi

-Ah thôi! anh đang mang giày boost. Anh hỏi em tý.

-Dạ sao anh?

-Hôm trước em đi lấy thuốc cho anh với mọi người hả.

-Dạ đúng rồi.

-Thuốc mọi người lấy ở đâu?

-Bệnh viện thị trấn á anh.

-Uh, rồi em có vào trong đó hông?

-Dạ hông, mấy anh bắt em ở ngoài xe, có anh Thạch với anh Linh vào thôi ah.

-Uh, a cảm ơn. Anh hỏi để tìm mọi người cảm ơn đó mà.

Tôi sút lại trái banh cho nó rồi chạy về phòng lục tung cái mền lên, may quá tôi tìm lại được mấy cái vỉ thuốc, toàn là thuốc của Pháp.

Tối giờ cơm trưa, hôm nay bữa cơm thịnh soạn hơn hẳn, có hẳn thịt con Mang (gần giống con nai mà nhỏ hơn) trên đường đi về mọi người bán được. Sau chiến thắng cũng không mấy hoàn chỉnh nhưng mọi người ai cũng vui như hội. Tôi có hỏi sao mọi người không chăn nuôi để có nguồn thịt tươi sống thì thằng Thắng bảo là:

-Chó nuôi còn không được anh ah, con gì nó cũng kêu hết mà anh biết đó. Tụi rab nó nghe là vào giết hết, nguy hiểm lắm.

Tôi cười cười ra bộ đã hiểu rồi mời mọi người ăn cơm, đến cả hơn nửa năm mới đc ăn thịt tươi nên tôi thèm lắm, tuy nhiên cũng phải lựa cơm gấp mắt. Thấy ai gấp cái gì tôi mới gấp theo rồi gấp luôn cho cả 2 thằng kia. Ban đầu chúng nó còn chưa hiểu nhưng sau cũng làm theo tôi, tôi sợ đồ ăn có gì lạ.

Sau bữa cơm chúng tôi kéo nhau ra vườn rau ngồi để chắc chắn rằng không có ai theo dõi. Chưa kịp đặt đít xuống thằng Hoàng đã lâu tấu:

-SAO? ông nói mẹ nó ra đê, dẫu như mèo dẫu cú!

Thằng Vinh bình tĩnh hơn chút xíu nhưng coi bộ cũng đã tò mò lắm rồi. Tôi nhấp miếng trà rồi mới chậm rãi:

-Đầu tiên là chuyện anh bị sốt, thuốc họ có sẵn nhưng mà họ lại giả vờ rồi bảo là đi kiểm đề tỏ ra về tốt với tụi mình

-Sao anh biết? Vinh hỏi.

-Anh đã hỏi thằng Hùng rồi, thuốc lấy ở bệnh viện thị trấn mà thuốc anh uống toàn thuốc của Pháp thôi, mà em biết đó ở thị trấn thì toàn thuốc “bảo hiểm” loại nội đại 3 ngàn 1 mở đào đầu ra thuốc ngoại. Thằng Hùng nó cũng chỉ ở ngoài xe, không vào trong nên không biết chuyện gì trong đó. Cả trại có mỗi Nhi là biết về thuốc thang, 2 thằng kia biết gì mà lấy đúng y chóc lại còn thuốc của nước ngoài.

-Rồi sao nữa?

-Tiếp theo là chuyện con rab đầu đàn, cái hôm mình bị vây anh đã canh me nó suốt mấy tiếng đồng hồ nên anh nhớ nó như in. Sáng nay anh cố gắng tìm nó để trả thù nhưng không được, biết vì sao không?

-Sao? Thằng Hoàng hất hàm

-Vì đàn này không phải là đàn đã rab vây tụi mình. Con đầu đàn hôi sáng tóc dài quá vai và ốm hơn nhiều. Ban đầu anh cũng không chắc nhưng sau đó anh đã vào kiểm tra.

-Anh kiểm tra rồi sao? Mà không phải đàn hôm bữa rồi sao?

-Anh đã vào nhiều ổ rab anh biết, tụi nó sống lâu thì tha thi thể về ăn rồi vứt lung dưới sàn rất kinh tởm. Ông Tuấn nói đàn rab này do mình dắt về nhưng hoàn toàn không phải. Trong Cái nhà xưởng đó đông xú uế to như núi vậy, đàn rab ở đó tẻ cũng mấy tháng rồi.

-Vậy là mình bị lừa??? Thằng Vinh coi bộ đã sáng mắt ra.

-Bị lừa còn đỡ, chưa hết đâu!

Lúc sáng khi đánh đánh trận thắng nào bắn vào anh 3 phát may anh cuối xuống kịp nếu không đã bỏ mạng rồi, dẫu còn in trên cửa thép pháo không tin ra mà xem. Sáng mai lo mà lên đường chứ không là mất mạng.

2 thằng nghe xong hoảng sợ không nói nên lời nhưng thằng Vinh vẫn cố hỏi 1 câu:

-Họ giết mình lúc nào không được? nếu là vì mấy chiếc xe thì tạch 1 cái là xong cần gì phải diễn như thế.

-Lão Tuấn không có ý định làm gì tụi mình nhưng thằng khác thì có, lão chỉ dựng lên màn kịch rồi muốn tụi mình giúp 1 tay và ở lại trại thôi.

-Vậy thì ai muốn giết anh.

-Bồ bé Nhi!

-Cái gì? Nhi có bồ rồi á? Ai? Thăng Hoàng thốt lên

-Thằng Thạch! a đã thấy thái độ của nó với anh. Nhi nghe lời ông Tuấn lo cho anh nên thằng Thạch nó nổi điên, mà nó cũng không chống ông Tuấn được nên phải dùng hạ sách bắn chết anh cho xong. Giữa trận mạc tên bay đạn lạc biết đâu mà lần.

-Mà sao anh biết chúng nó là bồ, thằng Hoàng vẫn cứ quan tâm cái vấn đề đó.

- Sau bữa cơm mấy cứ ra ngoài hiên đứng là biết thằng Thạch trốn gác chui xuống chỗ nửa chén với Nhi, mấy toàn ăn với ỉa chả làm đc cái gì!!!

Chúng tôi còn đứng đó nói chuyện 1 hồi lâu cho tới khi thằng Thăng chạy ra gọi lên ông Tuấn gấp có việc cần chúng tôi mới thôi. 2 thằng tưởng vấn đề quan trọng lắm nhưng sau khi biết chỉ có 1 mình tôi bị nguy hiểm thì chúng nó mới đỡ lo, chúng nó vẫn muốn ở lại hơn.

-Sao mấy chàng trai? khỏe hết chứ? Sáng đánh đấm chưa đã nên chú hơi bức chút xíu bây đừng có giận! Ông ý xoi lời ngay từ khi chúng tôi bước vào phòng.

-Dạ có gì đâu chú, con hiểu mà. Tôi đáp

-Rồi khi nào bây định đi? mà chú nói thật là đường xá đây lên đó khó khăn lại nguy hiểm như đi tây trức thỉnh kinh. Thôi bây ở lại đây đi rồi coi ít bữa có khá không rồi hãy đi.

-Dạ con cũng biết vậy nhưng có mấy chiếc xe chắc không sao, tụi con định mót mới đi chú ạ. Chuẩn bị chút xíu rồi nghiên cứu đường xá nữa.

-Trời ơi, 3 thằng tụi bây bữa bị tụi nó hù chưa sợ hã. Ở đây có để bây thiếu thốn cái gì đâu?

Thằng Thăng chêm vô;

-Anh đi chừng chục cây cũng quay lại hã, mấy cái đàn đó đông vô số kẻ có bản đồ nòng cũng không hết nữa.

Tôi gạt gù coi bộ cũng hiểu, định bụng bảo chưa thì thằng Hoàng nó lại nhảy vào cắt ngang họng:

-Ở lại cho rồi, Ở đây không sướng cứ thích đi đâu đâu. Ba Mẹ anh còn thì cũng ở chỗ an toàn rồi mới sống được tới bây giờ. A cứ xoắn hết cả lên.

-Hoàng ah, em có đi với anh không vậy? tôi bức mình quay qua hỏi nó

-Thì a coi sao cho đúng em mới đi?

-GIỜ SAO? Mày muốn ở lại đây chứ gì??? tôi bắt đầu to giọng

Thằng Vinh cũng theo phe mọi người:

-Anh Minh! em nói thật là ngoài này không như mình tính, một là về lại SG, 2 là ở chứ em thật cũng không muốn đi. Chuyện hiểu lầm mới này có chẳng là 1 mình anh... chứ tụi em cũng không liên quan.

-ĐM tụi bây? ăn no đừng mở rồi bật tao đó hã. Tôi nổi điên đập bàn đứng dậy trừng mắt nhìn tụi nó trong khi ông Tuấn thất thần chưa hiểu chuyện gì.

-ĐM giờ bây đi không thì nói! tôi hét lên.

Lúc này mọi người bên ngoài đã nghe tiếng cãi vã liên bu lại ngoài cửa đứng xem, có cả bé Nhi, bé Ngân. 2 thằng kia thấy tôi to tiếng với chúng nó giữa lúc đông người nên cũng què độ mà phùng mang trợn mắt:

-ĐM ông điên hã? tôi đéo đi làm cứt gì tui? ông tưởng ông thiên tài chấc. Thăng Hoàng gào lên.

Chắc cũng chỉ đến thế, tôi cũng chỉ chịu được đến thế. Tôi vung tay tát cái bốp vào mặt thằng Hoàng làm nó choáng váng ngã quỵ xuống sàn trước mắt mọi người.

-Mày ĐM ai? mày ĐM ai? vì gái mày quên anh em rồi hã 2 thằng chó! ĐM tụi mày thích ở thì ở đi, 2 thằng nhát chết. Ở đây rồi ăn cho sướng rồi chết mẹ tụi bây đi!!!

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Unpredictable – Không lường (2)

Thằng Hoàng nghe vậy liền vùng lên xông vào đòi đánh tôi nhưng mọi người can nó lại, tôi đập cửa đi ra ngoài, bé Nhi với bé Ngân đứng ngoài bàng hoàng.

Câu nói thẳng thắn của tôi trước mặt mọi người làm cho tự trọng của 2 thằng trai trẻ của tụi nó chịu không nổi. Chúng nó về phòng vác balo rồi ra chiếc M113 hướng về lại Sài Gòn ngay trong chiều. Tôi ở đằng sau nghe tiếng máy nhỏ dần rồi mất hẳn. Tôi cũng không ngờ chỉ 1 cuộc nói chuyện mà qua có mấy câu tôi lại làm như thế, thực ra tôi cũng lo cho chúng nó lắm nhưng vậy biết đâu lại tốt cho nó, nghĩ tới cái tát trời giáng vào mặt thằng Hoàng mà tôi còn đau hơn nó.

Tối đến, tôi ngại chuyện cự cãi ban trưa nên không ra ăn cơm cùng mọi người, lấy cớ chuẩn bị đồ để mai đi nên tôi từ chối mà bụng cứ reo lên liên hồi. Cũng không còn gì nhiều mà mang đi, 2 khẩu súng, mấy hộp đồ hộp và nước uống, chỉ cầu cho chiếc xe đủ xăng mà tới nơi là được rồi, 1 thân 1 mình cũng nhẹ thấy mà lỡ có chuyện gì cũng coi như xong.

Tôi định lấy 1 hộp đồ ra ăn mà tiếc rẻ mãi, cứ lo rằng ăn rồi mai mốt ra ngoài đó không có mà ăn, đang nhăn trán suy nghĩ thì tiếng bé Nhi ở ngoài gọi cửa:

-Anh Minh! anh có ở trong hông?

-Ah! có em.

-Tôi mở cửa ra, em nó đứng đó, tay xách bộ cà mèn đựng đồ ăn.

-Thấy anh không qua ăn cơm, em đem cơm qua cho anh.

-Uh, anh bận chút xíu... trời ơi! thiệt cảm ơn em quá. Tôi lên bưng đưa tay đỡ lấy hộp đồ ăn

Bình thường thì chuyện có lẽ cũng tới đây là hết, Nhi sẽ đi về, tôi sẽ khai hộp đồ ra ăn không chừa lấy 1 hạt để em nó khỏi mất công rửa nhưng hôm nay thì khác.

-Đề em dọn ra cho anh, anh dọn ra lại đồ hết ra bây giờ.

Nhi giành lại hộp cà mèn rồi vượt qua người tôi đi vào trong phòng bỏ lại tôi đơ cả người vì ngạt nhiên ở cửa. Trong lúc em nó đang lấy chén bát thì tôi bắt đầu nói nhảm:

-Hồi trưa kỳ thực anh bức quá, anh không có ý gì với mọi người cả.

-Không sao, em hiểu. Mặt vẫn cúi gằm và nặng như cục tạ

-Thằng Hoàng với thằng Vinh ham chơi, trong khi mục đích của tụi anh là...

-Em hiểu rồi mà, anh ngồi xuống đi.

-Em không giận anh chứ?

-Giận mà còn sang đây? giận thì cũng được tới sáng mai chứ mấy?

Tôi cười cười rồi ngồi xuống vì coi bộ chuyện cũng đã xuôi, Trên bàn có 3 khay đồ ăn nhỏ, là cá kho, rau xào và canh, cũng không có gì mà ngại, tôi ngồi xuống ăn. Nhi nó cũng không muốn để tôi ngại nên quay mặt nhìn băng quơ ra cửa sổ rồi hỏi linh tinh:

-Anh Minh 92 hả?

-Uh em, em 93 hay 94

-dạ em 93.

-Vậy là lấy chồng được rồi á..

-Anh này!!! giờ sống còn không được mà chồng!

-Thì Thạch kìa, chẳng phải...

Nói tới đây khuôn mặt đang tươi cười của em bỗng nhiên biến sắc. Tôi thấy mình coi bộ đã giỡn quá trớn nên cũng chưa biết phải làm sao.

-Anh biết chuyện anh Thạch với em?

-Uh, anh có thấy.

-Anh thấy gì?

-Uh thì...thì thấy vậy đó... Thạch là người yêu em

-Trời! vậy mà anh bảo thấy!

-chứ sao? tôi nhăn mặt hỏi lại

Rồi Nhi nó bắt đầu kể chuyện, tôi cũng thôi không ăn nữa mà ngồi lắng nghe em nó. Hồi bắt đầu đại dịch, Ba của Nhi là bác sĩ nên gia đình Nhi biết trước được ít ngày nên trốn chạy khỏi thành phố. Gia đình Nhi cũng chỉ cầm cự được hơn 2 tháng ở ngoài này. Dù đã thận trọng nhưng cả gia đình cũng bị tấn công duy có 1 mình Nhi là trốn được, rồi Nhi gặp Thạch trong lúc nó đi kiếm đồ ăn, Thạch cứu Nhi về chăm lo từ đó. Nhi không nói tôi cũng biết Thạch yêu Nhi nhưng Nhi thì không.

-Thạch là người tốt nhưng không phải là người yêu em anh ạ.

-Anh xin lỗi, a tưởng...

....còn về việc tốt. Có lẽ tốt với em thôi.

-Ý anh là sao?

-Anh không biết phải giải thích thế nào, mai anh đi anh không muốn làm lớn chuyện nhưng anh lo cho em.

-Có gì thì anh nói đi.

-Lúc sáng Thạch suýt giết chết anh.

-Sao? anh nói gì cơ? sao lại thế được. Nhi hốt hoảng hỏi dồn

-Em cứ bình tĩnh, nghe anh kể. Việc em với anh là do chú Tuấn anh biết, nhưng Thạch...không thích vậy. Với lại Thạch chắc lại nghe phong phanh 2 thằng kia tính ở lại luôn nên lúc sáng nay đánh trận Thạch bắn anh 3 phát may mà không trúng.

-Anh có chắc là anh Thạch không? anh không phải là người như vậy. Nhi nhăn nhó hỏi tôi

-Anh chắc chắn, 3 dấu đạn còn rõ trên cửa sập của xe mà.

-Trời ơi, anh nóng tính nhưng mà...Nhi bắt đầu thút thút khóc.

-Em...anh nói cho em biết thôi, mai anh đi rồi, không cần phải vậy.

-Không! sao anh dám làm vậy với anh?

Anh không biết...tôi thờ dãi rồi đáp.

Nhi vẫn khóc, tôi cảm thấy hình như mình vừa làm gì khiến cho Nhi đau lòng lắm, có lẽ tôi đã đạp đổ 1 hình tượng trong tâm trí của em. Cũng không biết làm gì, tôi nắm lấy 2 bàn tay đang run lấy bầy trên bàn rồi nói.

-Nhi! hay...hay em đi với anh, anh sẽ lo cho em.

Cô ấy im lặng không nói, vẫn chỉ khóc rồi rút bàn tay ra khỏi tay tôi.

-There is nothing our there for me. (Không có gì bên ngoài đó cho em cả anh ạ)

Tôi nghe xong mà sững sờ, tôi không hiểu...tại sao lại nói tiếng anh? đây là 1 câu nói nổi tiếng trong bộ phim nào đó mà tôi đã quên tên nhưng tôi vẫn chưa hiểu ý của Nhi.

-Em nói sao? tôi hỏi lại

-Em xin lỗi, anh đã biết hết rồi nên em cũng không giấu nữa và cũng không phải 1 mình 3 người anh nói được tiếng Anh.

Nói tiếng anh? tôi nghĩ...thì ra người nghe lên chúng tôi hôm trước là Nhi chứ không phải Thạch như tôi đã nghĩ ngờ, nhưng tại sao? không lẽ Nhi cũng chỉ là 1 vai trong màn kịch của ông Tuấn?

-Em. Trước giờ là em giả vờ với anh hả? tôi hỏi em mà lòng đau thắt lại

-Không! Chú Tuấn chỉ bảo em chữa bệnh cho anh thôi còn việc chú muốn tụi anh ở lại giúp chú ấy em không biết.

- Vậy tại sao em lại đứng ngoài cửa nghe tụi anh.

- Thấy anh về em chỉ muốn mang sang cho anh ít nước rồi vô tình.

- Thì ra là vậy. tôi thở phào nhẹ nhõm...

Nghe lại câu mới này Nhi nói tôi mới thấy mình bỗng bột quá, đúng là chẳng có gì ngoài đó cho Nhi nếu đi cùng tôi, ngay cả sự an toàn cơ bản nhất cũng không có.

- Anh không biết nói sao nhưng ... cảm ơn em nhiều. ... anh rất là quý em. Tôi nhìn em rồi nói

- Em cũng vậy, thực ra tối nay em đến là muốn đưa cho anh thứ này. Nhi lấy trong túi ra 1 vật mà nhìn kỹ tôi mới thấy là chùm chìa khóa.

Nhìn bộ mặt không hiểu của tôi em mới nói thêm:

- Đây là chìa khóa xe, anh đi ra đường cái chỗ ngã 3 vào đây. Bên phải có cái nhà xưởng vật liệu xây dựng. Bên trong có xe máy và xăng.

- Nhưng anh có xe rồi. tôi đẩy chìa khóa về phía Nhi

- Anh cứ cầm lấy, em có chìa khác. Anh không đi thì còn đó, anh đừng lo.

Tôi lúc này mới xuôi xuôi, mãi đẩy qua đẩy về tay rồi nắm lấy tay em từ bao giờ không biết. 2 đứa cứ để như thế nhìn nhau không nói 1 lời, hơn nửa năm qua sống không bằng chết nên cho tới bây giờ tôi mới có được cái cảm giác yên bình đến như thế này. Nhi thật dễ thương, khuôn mặt thon thon, đôi mắt đen và cái miệng chum chím. Tôi có thể ngồi như thế này mà nhìn em mãi không thôi. ...

- RẦM!!!

- NHI!!! EM LÀM GÌ Ở ĐÂY!

Nghe tiếng đập cửa rồi tiếng thét mà cả 2 người tôi giật cả mình, tôi buông tay em đứng dậy nhưng có lẽ hấn cũng đã thấy được những gì hấn không nên thấy. Là thằng Thạch.

- Có chuyện gì vậy? tôi bước ra cửa hắt hàm hỏi nó

- Nhi! đi về! Hấn vượt qua tôi đi tới nắm lấy tay Nhi giật mạnh làm em đau tới nhăn cả mặt.

- Nè nè! mày làm cái gì vậy Thạch? Tôi chạy tới gỡ tay hấn ra.

- Làm gì kệ tao! mày lo cuốn gói cút đi cho lẹ đi thằng hèn.

- Cái gì? mày nói ai hèn? tôi lấy 2 tay xô vào ngực hấn làm hấn ngã ngửa ra sau

- ĐM mày, bỏ tay ra. Hấn nói

Nhi lúc này đã bình tĩnh lại nhảy vào giữa đẩy 2 chúng tôi ra. Em đẩy hấn ra cửa trong khi bốn mắt tôi và hấn vẫn trừng trừng nhìn nhau.

- Thằng hèn! đi 1 mình cũng dẻo dám mà ta đây... Hấn quăng lại cho tôi 1 câu trước khi khuất sau cánh cửa. Tôi sững lại vài giây rồi không hiểu sao tôi lao theo nắm cổ áo hấn lại làm cho cả Nhi lẫn Hấn bật ngửa ra sao

- Mày nói ai hèn? mày mới là thằng hèn, có ngon thì giết tao đi nè!

- Má! mày đừng có thách, hấn đứng dậy rồi thủ thế sẵn tới

- Ủ, mày có gan bắn lên tao được thì có gan giết tao chứ sao không?

- Mày nói cái dẻo gì vậy? Thằng Thạch nó xô tôi rồi quăng 1 câu

Lúc này mọi người đã bắt đầu để ý rồi chạy lại, không hiểu lúc đó tôi còn tức chuyện hồi sáng hay muốn vạch mặt hấn mà tôi nói to lên cho tất cả mọi người cùng nghe.

- Cái mặt chó mày hồi sáng bắn lên tao, nếu số tao không lớn thì đã chết dưới tay thằng tiểu nhân như mày.

Lúc này mặt hấn biến sắc thật sự, có lẽ như hấn bị shock. Shock vì bị lật mặt hay là bị hạ nhục tôi không biết nhưng hấn bắt đầu vo nắm đấm lại rồi nghiêng răng coi bộ đã chuẩn bị xông vào cho tôi ăn đủ.

Thằng Thạch tầm 1m7 thấp hơn tôi nhưng nặng hơn tôi chắc cả năm bảy ký lô. Nó là lính chính hiệu, đấm đá tôi thua nó chắc chắn nhưng nếu mà vật nhau chưa biết ai ăn ai vì thời gian qua tôi luôn đặt chuyện rèn luyện thể lực lên trên hết, và lại hồi nhỏ Ba có dạy cho tôi ít võ về nhưng chủ yếu là để né đòn.

Cũng chẳng để tôi đợi lâu, hấn sấn tới rồi đưa nắm đấm lên cao, tôi chỉ biết nhắm mắt rồi cúi đầu xuống, cánh tay hấn vượt qua đầu tôi nghe cái phụt. Hụt 1 đòn hấn ra đòn thứ 2, hấn móc từ dưới bụng lên 1 cú nhưng tôi cũng nhanh tay đỡ được.

Thú thật là trước giờ tôi toàn chặt chém mấy con rab, cùng lắm bị xô bị đè rồi lại đẩy ra chứ chưa bao giờ bị ăn đòn cả nên

Cốp! hấn hạ cúi chỏ vào đầu tôi nghe muốn bể cả sọ

Đầu tôi ê đi và choáng váng, tôi lùi 2-3 bước liền rồi chúi choáng muốn ngã nhưng không. Nhi đứng đó, tôi không thể tự làm nhục mình được.

Tôi đưa tay lên ngực xé áo cái roạt rồi thủ thế chờ đòn tiếp theo của hấn. Lúc này mọi người đã vây xung quanh nhưng chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Thăng Linh thăng Tuấn Anh ở đó nhưng không ai can vì chúng nó cũng biết rõ cái vụ đánh nhau này là vì cái gì nên không muốn can thiệp.

Say máu vì thắng thế nên hấn lao tới rồi nhảy lên định bụng cho tôi 1 cước vào mặt. Sai lầm của hấn là nhảy lên nên tôi phán đoán được, thay vì cúi đầu như lần trước tôi đỡ đòn bằng 1 tay rồi tay kia gián vào ngực hấn 1 cú làm hấn ngã cái bịch xuống sân.

Cơ hội đã tới, tôi nhào tới đè lấy hấn rồi mò lấy cánh tay định bụng khóa tay lại. Bị mất thế rồi còn bị tôi đè lên nên hấn giãy dụa dữ lắm, cuộc tương phùng ban đầu bây giờ trở thành cuộc vằn nhau dưới nền đất. Tôi cứ ôm lấy hấn trong khi hấn cứ cố giãy ra, hấn thúc cúi chỏ và vung vẩy tứ tung khiến tôi chỉ có nước ôm càng chặt và lăn qua lăn lại và may thay hấn mặc quần áo còn tôi cởi trần nên mấy lần nắm lấy bả vai tôi hấn toàn trượt.

Lấy hết sức bình sinh tôi siết hấn lại trong khi hấn cứ thúc mạnh cúi chỏ ra sau, nhanh tay tôi chụp lấy rồi bẻ quặt nó ra đằng sau, cuộc đấu sức giờ trở thành đấu trí. Mạng phép cho tôi coi mình như kẻ đi săn và hấn là con mồi, lúc này con mồi đã bị khóa tay ra sau nằm úp mặt giãy dụa dưới đất. Tôi nắm lấy đầu hấn định bụng kéo lên rồi gỡ xuống đất nhưng chưa kịp thì nghe tiếng chân và la hét của ông Tuấn vọng tới, thậm chí chẳng cần luôn qua đám đông, ông ấy phi qua vai mọi người rồi hạ cánh cái phịch xuống ngay bên bãi chiến trường.

Tôi thấy cơ hội đã hết nhưng cũng ráng gỡ gạc lại cái chỏ mới nảy của hấn bằng cách lật hấn lại rồi tương 1 đấm khiến hấn tóe cả máu mũi.

Coi bộ cú đó cũng lòi vì ngay sau đó ông Tuấn với thăng Thăng đã lôi mỗi thăng ra 1 góc, tôi nhếch mép nhìn hấn tỏ vẻ khiêu khích trong khi hấn vẫn điên cuồng muốn lao vào tôi làm thăng Thăng can muốn mệt.

-2 đưa bay làm gì vậy hả? Ông tuần bực bội hỏi

-Thăng đàn bà này lúc sáng giết cháu không được nên giờ giết cho xong thôi mà. Tôi nói đều.

-Nói láo!!! hấn hét lên.

-Đề tao dặt mày ra coi 3 dấu đạn của mày nha, không có thăng Thăng thì tao chết rồi. Tôi nói to cho mọi người cùng nghe.

Ông Tuấn nhìn nó trùng trùng rồi ra hiệu cả 2 thăng kia vào lôi nó đi. Mọi người thấy uy ông Tuấn nên cũng tản ra

-Thạch nó nóng tính, có gì cháu bỏ quá cho.

-Cháu mai đi, đã không nói gì rồi. Mà nó tới lôi bé Nhi...

Nhi! nhắc tới Nhi mới nhớ, tôi nhìn quanh không thấy em đâu cả. Mặc kệ ông Tuấn tôi chạy đi tìm thì thấy em đang đứng ôm bé Ngân khóc ngon lành. Cũng chẳng biết nói gì, tôi về phòng.

Không biết do đánh nhau hay là do trời nóng mà tôi đổ mồ hôi ướt cả người, về tới phòng tôi mới kiểm tra lại cơ thể. Vai và người xây xước hết cả và dính đầy đất, đầu tôi thì u lên 1 cục đau kinh khủng. Tôi lục tìm chai dầu gió xoa lên đầu rồi mang áo quần định bụng ra giặt tắm 1 cái, dù sao hôm nay tôi cũng hả lòng hả dạ rồi.

Đêm nay trăng sáng soi rõ xuống cả giếng nước, tôi thả gầu khuấy lên, trăng tan rồi lại hợp. Gầu nước mát lạnh xối lên người xua hết những bụi bặm bụi dọc ngày hôm nay nhưng cũng làm cho mấy vết xước rất rát. Tôi cứ thả gầu rồi lại xối chẳng biết bao nhiêu lần, phần do trời nóng, phần do muốn xua đi cái gì đó vẫn vương mãi trong lòng.

Hôm nay quả là 1 ngày dài, bắn giết, suýt chết, huynh đệ thương tàn, tay đôi với kẻ thù rồi cả Nhi. Tôi cứ rối rắm hết cả lên, hành động mà chẳng theo 1 quy cũ nào mà tôi đã định. Ôm đồ về nhét hết vào trong balo, coi như đã xong, tôi chỉ chờ mai lên đường nữa mà thôi. Thực ra nếu không vì Nhi tôi cũng chẳng nán lại tới bây giờ, muốn gặp em quá mà không biết làm sao. Nằm ngồi không yên, tôi cứ thấp thỏm nhìn qua dây nhà bên kia sân, đang cố nhắm mắt lại dặn lòng không nên vương vấn nữa thì tôi nghe có tiếng bước chân rồi gõ cửa.

-Ai vậy? tôi hỏi nhưng lòng chỉ muốn đó là Nhi

.....

Không có tiếng trả lời, lại chỉ có tiếng gõ cửa

-Ai vậy...? nói đi rồi tôi mới mở cửa!!!

-Em...! Emmm...Hùng, Thăng cu khe khẽ.

Tôi mở cửa ra, thằng Hùng co ro núp bên cạnh cửa, tay ôm cái bọc gì đó không rõ. Cũng chẳng đợi tôi mời, nó lên vào trong rồi ra đầu bảo tôi đóng cửa lại.

-Khuya sao chưa ngủ? em sang đây có việc gì?

-Anh ngồi xuống em bảo cái này. Nó vậy tôi rồi đặt cái bọc lên bàn.

-Cái gì đây? tôi trở mắt hỏi nó

Nó mở cái bọc gói bằng giấy báo ra, chắc cũng năm bảy lớp. Tôi nghĩ chắc là lựu đạn hay mìn gì đây mà.

-2 ông kia lấy hết đồ đi rồi, em đưa chỗ này cho anh chứ không có mấy chị nấu ăn sao anh sống?

Trong bọc là mấy gói mì tôm, mấy hộp đồ hộp mà tôi và mấy thằng cho nó từ hôm đến đây. Nó không ăn thứ gì cả, gói lại cẩn thận để dành rồi bây giờ mang cho tôi. Tôi nhìn đồng hồ rồi nhìn nó mà ghen hợm, nước mắt muốn rơi.

-Anh sao vậy? nó hỏi

-Trời ơi, Hùng tốt với anh quá!

-Của anh mà, anh cần em phải trả cho anh chứ!

-Không! Anh không lấy đâu. Anh có rồi.

-Anh nói láo! Mặt nó bắt đầu giận dữ

-Anh nói thật, tôi đứng dậy lấy balo cho nó xem. Thực ra tôi cũng không còn gì nhiều, ở dưới toàn là áo quần nên nó đôn mấy hộp đồ ăn lên nhìn có vẻ nhiều lắm.

-Nhưng chưa đủ, anh phải cầm thêm, đi bao giờ cho tới?

Nó cứ ngang bướng đòi tôi nhận cho bằng được, thậm chí còn giẫy nảy đòi bỏ đó rồi ra về nhưng tôi lòi lại:

-Thôi!!! Cho anh xin, anh chưa có mì gói, anh lấy mì gói thôi, đồ hộp anh ăn hoài ngán lắm. Với cả khi chiều a có xin gạo rồi.

Thăng cu đến đây nó mới xuôi xuôi rồi ngồi xuống.

-Mà sao em phải rón rén thế? mọi người không cho em chơi với anh nữa ah?

Im lặng không nói...

-Anh xin lỗi, hôm nay a cãi nhau, đánh nhau tới 2-3 lần mà anh cũng không có cách khác.

-Không! em cũng chơi với anh Thạch, em sợ mất lòng ảnh thôi

-Uh! anh hiểu rồi. Mai anh đi Hùng có muốn nói gì hông?

-Nói gì là nói gì? anh đi rồi khi nào rảnh về đây chơi, cho em thêm đạn là được.

Hôm trước tôi có cho nó khẩu K54, sợ nó bắn linh tinh nên chỉ đưa có 1 băng đạn. Hóa ra cu cậu có ý đồ cả. Tôi cười vang rồi lấy 2 hộp đạn đưa cho nó.

-Gớm! tưởng tốt lắm cơ.

Thăng cu cười lèng bèng rồi móc 2 hộp đạn ra. Nhìn mấy viên đạn đồng trong hộp bóng loáng tôi chợt nhớ ra điều gì đó mà chưa rõ là điều gì. Thăng Hùng móc đạn ra rồi bắt đầu đếm, có mấy viên rơi xuống nên kêu loảng xoảng.

-Đúng rồi! tôi thốt lên

-Cái gì cơ? thăng cu ngơ ngác hỏi.

-Ah! không có gì, mà anh cảm ơn Hùng nhiều. Hùng về ngủ đi 9h rồi đó.

-Anh đi ngủ ah?

-Uh, anh ngủ mai còn đi sớm chứ không bọn nó sẵn anh thì sao?

Thằng cu nghe thế liền vốc mấy viên đạn rơi rớt bỏ vào túi rồi lên lút chui ra cũng nhưng lúc chui vào.

Tôi mặc thêm cái áo khoác cầm súng rồi đi cả cửa trại:

-Ai? đi đâu giờ này? Thằng nào đang đứng gác rồi đèn pin vào mặt tôi.

-Cho tui ra lấy tý thuốc để ngoài xe chứ đang bị đau quá. Tôi chỉ tay lên cục u trên đầu

-O! anh Minh hở? khuya rồi ra ngoài không an toàn.

Hóa ra là thằng Thắng, tưởng ai.

-Gớm, mày ở đó con nào dám mò vào, anh cũng có phải con nít đâu. Tôi giờ khẩu súng lên đủ đủ tỏ vẻ không sợ.

-Mà lẹ đấy nhá! Nó nói rồi mở dây thả cửa sập cho tôi.

Tôi chạy ra chiếc T54 đậu cách cổng 20 mét, leo lên chui vào rồi mới bật đèn pin. Tôi rọi lên 3 cái đầu đạn trên nắp xe, đúng rồi, vậy là đúng rồi. Giờ phải tìm cho được đầu đạn, ở góc bắn khi sáng thì nó văng vào trong xe chứ không đâu hết. Tôi soi rồi mò mẫm dưới sàn xe, quay qua quay lại mãi cũng không thấy, mò hồi bắt đầu đổ ra.

Chắc cũng 10 phút sau mà không có kết quả gì cả, tôi toan bỏ vào chứ không thằng Thắng nó lại nghi ngờ, tôi mở cửa chui ra rồi sập lại. Quái! tôi đập mạnh tới mấy lần mà cái cửa không sập hẳn xuống, hình như có gì cản làm nó không đóng lại được.

Tôi mở ra lại mò tay xuống tìm xem cái gì thì cuối cùng cũng thấy nó. 1 cái đầu đạn, dù đã biến dạng nhưng đúng là cái đầu đạn khi sáng cắm vào nắp xe suýt cướp mạng tôi. Là loại đạn tôi đưa cho trại.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Unpredictable – Không lường (3)

Mọi chuyện đã sáng tỏ, ngày hôm nay dài hơn tôi tưởng, cứ như cả tuần vậy. Tôi trèo xuống rồi bước về phía cổng, cánh cửa sập đã hạ xuống từ bao giờ.

-Lấy được chưa anh? thằng Thắng hỏi.

-Được rồi em, mãi mới ra. Tôi đưa chai dầu gió bỏ sẵn trong túi lên cho nó coi.

1 bước rồi 2 bước, bước chân vào trại với tôi bây giờ cảm giác cứ như bước vào địa ngục vậy. Sau tất cả những chuyện đã xảy ra cũng như chuyện tôi vừa mới biết thì không rõ sáng mai tôi có thấy được ánh mặt trời hay không nữa.

Tôi còn cách cổng đầu 10 mét, Thằng Thạch bất ngờ lên đạn cái cóc rồi giương súng thẳng về phía tôi ngắm bắn chuẩn bị bóp cò. Tôi đứng tim không biết phải làm gì.

-Đừng! đừng! đừng!.

Nó làm 1 loạt 3 phát, đường đạn bay vút qua đầu tôi găm vào cái gì đó nghe phập phập. Tôi chưa định thần lại hiểu chuyện gì xảy ra, định quay lại xem nó bắn cái gì thì nó hét lên:

-Chạy! Chạy đi! rồi nó lại bắn

Mấy chòi gác ở 2 bên cổng trại cũng bắn, tôi chỉ nghe có thể liên cảm đầu chạy thẳng, qua cổng trại mới dám quay lại nhìn.

Bên cạnh chiếc xe tăng cách chỗ tôi mới này đầu năm bảy mét là xác con rab nằm bệt dí, ngoài bãi đất tụi rab đang chạy lại từng bầy, trong bóng đêm mù mờ tôi không thấy rõ nhưng rõ ràng là chúng đang ở đây.

Tôi quỳ xuống, lên đạn rồi bắt đầu bắn tụi nó trong khi thằng Thắng kéo cổng lên. Ở trong trại mọi người bắt đầu đổ xô ra ngoài. Mấy thằng thanh niên đeo súng chạy rầm rập từ nhà ra sân, mấy người phụ nữ con nít thì bị lừa lại vào nhà.

Tất cả mọi người giờ đang đổ xô ra hàng rào, đàn rab lợi dụng bóng đêm thoát ẩn thoát hiện khiến cho tất cả đều hoang mang tột độ.

Ông Tuấn chạy ra hô hào mọi người về vị trí rồi chạy tới chạy lui quan sát. Tôi không biết phải làm gì nên chạy lại chỗ thằng Thắng:

-Má! may có em! sút chết!

-Bố khi chúng nó! tụi nó mò tới đây là không hay rồi.

Tôi gật gù rồi nhủ mắt nhìn ra ngoài, bọn chúng vẫn cứ chạy đi chạy lại sát bia rừng, thỉnh thoảng có vài phát đạn điểm xạ hạ gục được những con liều mạng manh nha lại gần hàng rào nhưng vẫn còn đông lắm.

Ban đầu ông Tuấn hạ lệnh cho cả trại tắt điện tắt đèn để có thể nhìn thấy được bọn nó nhưng không ăn thua, tắt điện chỉ làm cho mọi người hoang mang thêm trong khi chúng nó vẫn quần thảo ở bên ngoài.

Chuyện bọn rab đồ xô ra ngoài ban đêm với tôi không lạ nhưng với những người ở trại lại kỳ lạ vì thường chúng chỉ đi săn ban ngày mà hôm nay lại kéo đến đây ban đêm. Lý giải cho chuyện này chỉ có thể có 2 lý do, tối nay nhiệt độ cao hơn bình thường và bọn chúng theo dấu chúng tôi từ sáng. Vì chủ quan nên hôm nay trại không cắt cử đi trinh sát vòng ngoài mà cho mọi người nghỉ nên mới xảy ra chuyện này. Về phần tôi, tôi chỉ muốn chộp mất 1 tý rồi bỏ đi cho nhanh mà cuối cùng cũng không được, nói thì nói vậy chứ từ này giờ tôi vẫn cứ để mất tới đây nhà của Nhi không ngừng.

Ông Tuấn cho người mang xe ra bật đèn pha chiếu ra ngoài rồi thấy con nào liền bắn hạ con đó, ban đầu tụi rab không sợ cứ đứng đưng gằm ghè, sau này bị giết hơn chục con liền tránh ánh đèn nên chiêu này cũng không được. Từ lúc tới đây chúng nó tập trung ở hướng chính diện, sau hơn chục phút đôi co bắn phá thì chúng tản ra vây cả trại làm chúng tôi phải chia nhau ra canh các hướng. Trại thì rộng, hàng rào thì mỏng manh, có chăng là chúng không lợi qua hào nước chứ không đã xoi tãi chúng tôi rồi.

-Vẫn chúng tới sáng thế này không ổn! Tôi nói với ông Tuấn

-Khô, chú biết nhưng làm sao bây giờ? không lẽ mở cổng?

-Chú mở cổng rồi tập trung quét 1 lần còn hơn thế này, không chỉ hôm nay mà hôm sau chúng lại kéo tới, chưa kể sáng ra lại càng mạnh động hơn.

-Được rồi! Ông Tuấn nãy giờ vã mồ hôi hột chạy tới chạy lui chỉ trở cũng chỉ còn nước nghe theo tôi.

Hiệu lệnh được phát ra, mấy tên sau hậu và cánh tả hữu được gọi về cổng chính, xe được đem ra làm thành vật cản chuẩn bị hạ cửa đón lõng bọn chúng. Chúng tôi đang chuẩn bị thì tháp canh phía sau thẳng nào nổ súng bắn rất rạt liên hồi không nghỉ, chúng tôi chạy tới thì ề hề là rab. Chúng nó nhảy qua hào rồi đu lên hàng rào cả chục con đang đưa đề hàng rào nó sập. Thấy chúng tôi chúng lại bỏ chạy mất. Vậy là kế hoạch của tôi cũng sụp đổ.

Bọn chúng thông minh hơn chúng tôi tưởng, thấy hờ chỗ nào là nhào vào chỗ đó chứ không dễ gì bị chúng tôi lừa. Không khí trong trại giờ căng thẳng kinh khủng, ở ngoài kia bọn chúng cứ đi lại rào rào, chúng tôi ai nấy cũng thất thần lo sợ chỉ biết nhìn nhau mà không biết nói gì. Ban đầu đàn bà con nít, người già được động viên rồi tập trung lại 1 chỗ cấm tiết không cho ra ngoài, gần 30 phút, tiếng súng cứ đi đùng mãi, rồi cả ông Tuấn và mấy đứa chúng nó là hết bị chỗ này chấn chỗ kia làm cho họ hoảng sợ.

Có 1 cô ôm đứa con gái khóc thét lên, rồi cả 2 mẹ con cùng khóc bảo ngưng kiểu gì cũng không ngưng, tôi mở cửa ra thì thấy gần hai chục người co ro trong căn phòng mặt cắt không còn hột máu. Nhi giành lấy đứa con nít dễ lấy dễ đẻ mà nó vẫn không nín, mấy người phụ nữ thấy cô kia khóc quá cũng rầm rứt khóc theo. Thằng trai trắng duy nhất trong phòng là thằng Hùng, dắt súng ngang lưng đứng chống nạnh bất lực. Tôi trấn tĩnh mọi người bằng cách nói họ mở cửa ra mà nhìn, trại vẫn còn nguyên, Không ai làm sao cả. Nhi nhìn tôi không nói nhưng cứ như em đặt hết trọng trách vào tay tôi vậy.

Tôi về phòng đem khẩu MP5 ra leo lên tháp canh, chỉnh tâm ngắm kiểm mồi. Nhờ ánh trăng nên 1 con rồi 2 con, tôi cứ hạ con nào thì bẻ lũ chúng nó lại trốn tít vào trong rồi là ở chỗ khác không khác gì chơi rượt bắt. Đêm nay tôi không biết ai là kẻ đi săn và kẻ bị săn, chúng nó hay chúng tôi?.

Cứ thế và cứ thế, cứ thấy là bắn và cứ bắn là chúng lại lui đi rồi rình rập để nhào ra ở chỗ khác, 2 tiếng đồng hồ trôi qua. Đã 1 giờ sáng, chúng tôi đã mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, tụi lính trong trại bị nhồi chạy đi chạy lại không biết bao nhiêu vòng quanh cái trại cả ngàn mét vuông này, mắt thì phải căng ra mà nhìn trong khi tâm lý từ chờ chực giờ đã chuyển qua lo sợ.

Tôi mệt mỏi ngồi trên chòi, thỉnh thoảng bắn vu vơ vài phát cảm chừng. Phần là vì không muốn chúng xô tới đây, phần là cũng không muốn phải chạy đi chạy lại như trước nữa. Ông Tuấn là lính chiến có khác, vẫn kiên trì đứng ngoài kia, cứ thấy động là đưa AK lên làm 1 loạt 3 viên toành toành nghe thiệt uy.

Ông Ngoại tôi trước là lính Việt Nam Cộng Hòa có kẻ, đi “càn” mà gặp Cộng Sản thì có 3 loại. Loại bắn tặc cú phát 1 là bắn đầu chết đó, thuộc hàng xạ thủ, là lính dày dạn. Loại thứ 2 là điểm xạ 1 lúc 3 viên, tuy không bằng loại xạ thủ kia nhưng cũng là lính thứ dữ chứ không phải thường vì ai mà trúng 3 viên coi như khỏi cứu. Cuối cùng là du kích miền nam, đánh nhau cũng phóng khoáng như đi nhậu, có nhiều bắn nhiều. Không nói cũng biết ông Tuấn thuộc hàng nào.

Trời đã về khuya, có mấy tên mệt quá bắt đầu gục xuống không trụ nổi. Bọn khốn ngoài kia cũng chỉ chờ có thế, chạy lại định nhảy lên xô hàng rào. Tôi thấy động quét liền 1 loạt, mấy thằng chúng nó giật mình tỉnh ngủ bắn với theo mấy phát.

Thằng Thạch ở đầu chạy ra can lại rồi lôi 2 thằng vừa ngủ gục dưới đất đi để mặc tôi trên chòi gác canh cả 1 khúc rộng. Bà Mẹ! lại chơi tôi đây mà, thằng quỷ này. 5 phút sau 3 thằng nó quay lại, chúng nó đẩy 1 phuy xăng to tướng tới hàng rào rồi khui nắp chuẩn bị đổ xuống hào.

Ông Tuấn với 4-5 thằng nữa cũng kéo tới, ông ấy ra hiệu cho tôi trèo xuống rồi chuẩn bị phục kích. Mỗi thằng được phát 1 tấm bao bố loại chứa nông sản được rạch ra thành hình chữ nhật vừa đủ trùm lên người, chúng tôi nằm xuống thành hình vòng cung, tất cả hướng ra hàng rào rồi lấy hộp tiếp đạn xếp qua 1 bên, trùm bao bố lên.

Cả bọn gần chục người nằm im chờ đợi, ở 3 chòi gác bên kia mấy thằng khác bắn rần rần để rung cây dọa khỉ. 1 con mò ra rồi phi lên hàng rào chỗ chúng tôi phục, cái hàng rào 3 mét thì nó trèo lên cũng gần tới đỉnh mới bắt đầu đung đưa như con nít đánh đu. Rồi mấy con nữa thấy ngon ăn cũng nhảy lên phụ 1 tay, chẳng mấy chốc mà chúng đã bu kín lớp thép B40 dài cả hai chục mét, tụi nó cứ leo tới lưng chừng rồi hò nhau ngã nghiêng cho hàng rào nó đổ vì leo lên nữa là hàng rào ngã ra ngoài sẽ bị rớt xuống hào, tiếng sắt thép kéo kẹt cửa vào tai nghe muốn điên.

Ông Tuấn giơ tay lên chuẩn bị ra hiệu, chúng tôi cũng nín thở chờ đợi theo cái nhịp đong đưa của chúng nó mà không biết đến bao giờ hàng rào mới đổ. Và rồi Ông ấy hạ tay xuống 1 cái dứt khoát cũng là lúc hàng rào đổ, bọn rab ngã xuống sân ào ào từ giữa ra 2 bên cứ như người ta làm sòng người ở sân vận động. Không biết thằng nào châm lửa mà cái hào chứa đầy xăng phùng lên 1 cái cháy dữ dội, lửa cao cả năm bảy mét sáng cả vùng đồi. Chúng tôi nổ súng. Bọn rab có mấy con rớt xuống hào lửa cháy phùng phùng rồi lo ngại như đuốc sống, có con hoảng sợ quay lại nhưng sau lưng là bức tường lửa khủng khiếp đốt nên bọn chúng cả trăm con lao tới chúng tôi. Chúng tôi bóp cò rồi thay đạn không kịp, bọn nó bị bắn gục ngã như rạ nhưng vẫn cứ lao tới vì cũng chẳng còn đường nào khác mà chạy, tôi cũng chẳng biết sao nữa, tôi đứng đậy lùi bước. Chúng tôi không hạ hết được và thế là thất thủ.

Có mấy thằng xấu số đứng dậy không kịp bị chúng nó nhảy trồm lên xé xác ngay tại chỗ, tôi và mấy thằng khác rút kịp bắn cầm hơi rồi bỏ chạy trong khi bọn bên kia cũng đang bỏ gác trèo xuống. Trận vỡ, mạnh ai nấy chạy, tiếng súng vẫn dần rồi ngớt hẳn. Ngọn lửa ngoài hào cũng lụi dần. Trong sân chắc cũng hơn 3 chục con rab đang xâu xé mấy cái xác.

Không biết thằng nào thò đầu ra bắn vào đám đang ăn mà chúng nó lừa tới hốt luôn cả nó, tôi nghe tiếng thét mà kinh hãi cả người. Tôi lúc này đang yên vị ở trong bể nước ở chỗ cái giếng, ông Tuấn và mấy thằng khác cũng nấp ở góc tường sau nhà kho. Chúng tôi còn 8 người tàn mác ở khắp nơi và bọn chúng hơn 30 con.

Đây nhà mà mọi người đang trú ẩn ngay sau lưng tôi, ít ra thì chúng nó vẫn đang ăn ngấu nghiến chứ chưa màn tới chuyện kiếm thêm. Tôi không tưởng tượng được chúng nó tìm tới đây nhà đó hay có ai thét lên 1 tiếng thì sẽ ra sao nữa.

Tôi ngoi đầu lên quan sát, đám ông Tuấn và thằng Thắng ra hiệu gì đó mà tôi thấy không rõ mãi mới hiểu là nó bảo tôi trèo ra dụ tụi nó để chúng nó bắn. Trời ạ, tôi chưa đủ xấu số hay sao. 3 dãy nhà hợp lại thành chữ U, cái bể nước ở giữa sân, tôi trèo ra đã không được mà còn bảo tôi làm mồi dụ cho bọn nó bắn. Thật ra thì cũng hợp lý vì ở 2 góc nhà có thể bắn chéo góc vào được nhưng như thế cái mạng tôi chắc cũng không còn gì. 30 con chứ ít đâu, chưa kể này giờ giao tranh chẳng ai là còn nhiều đạn.

Tôi hụp xuống suy nghĩ 1 hồi quả thật không còn cách nào khác, bọn nó ăn xong tàn ra sân coi như chỉ có nước đánh tay bo với tụi nó. Chúng tôi chết thì thôi chứ còn Nhi, còn Hùng và những người khác, tất cả trông cậy vào tôi. Tôi nhớ tới ánh mắt Nhi khi nãy rồi hít 1 hơi trèo lên thành bể.

Tôi mở chốt an toàn rồi siết cò, đạn găm phạm phạm vào mấy con đang xâu xé cái xác, bọn nó thấy động gào lên rồi lao tới. Hết đạn, tôi quỳnh quáng tháo ra thay hộp khác trong khi 2 bên “đồng đội” vẫn chưa nổ súng. Nãy giờ ngậm mình dưới nước nên bàn tay tôi bị co lại, hộp đạn rơi xuống sân cái cộp.

Thế là coi như xong, cũng chỉ hương dương tới đây mà thôi. Tôi nhảy xuống cầm đầu bỏ chạy về hướng thằng Thắng. Lúc này thì nó mới nổ súng, tôi chẳng biết bọn họ bắn được bao nhiêu con, tôi cầm đầu chạy tới nơi cũng là lúc thằng Thắng quăng súng chạy cùng tôi. Lại thất bại, đằng sau tiếng chân tụi nó rầm rập, tôi quay lại thì thấy 1 con đuổi theo tôi, 1 con đuổi theo thằng Thắng. Còn đâu hơn chục con, chúng nó lừa 8 mạng người chạy trốn chết, có thằng bức mình quay lại quay giò lái 1 cước vào con rab làm nó bật ngửa ra rồi xông tới định đập nó tới chết nhưng con khác thấy thế lại lao tới, thằng kia lại phải bỏ chạy.

Tôi cũng không biết phải miêu tả như thế nào, cả đám bây giờ cứ như chơi cảnh sát bắt cướp chạy nhốn nháo cả sân. Tôi vừa chạy vừa vớ tay ra hiệu bảo thằng Thắng quay lại đánh tay bo cho rồi, sức đâu mà chạy nữa mà nó cứ đặng đo. Bố cha nó, xác nó to như con trâu mà sợ cái gì không biết. Chắc cũng được 5 phút, 2 bên đã đuối sức lết không nổi. Lão Tuấn nắm cổ được con nào đó rồi đấm đá như boxing trong khi thằng Thạch 1 mình “gánh” luôn cả 2 con. Tôi nóng máu cũng dừng lại móc dao ra, nó lao tới, 1 con đàn bà tóc tai như quỷ, tôi né qua 1 bên rồi đập vào lưng nó làm cho nó cầm đầu xuống đất, chưa kịp chạy lại cho 1 dao thì nó lồm cồm bò dậy khề khề vờn với tôi, vừa mệt vừa điên tôi hét

-ĐM MÀY VÔ ĐÂY! ĐM MÀY VÔ ĐÂY, tay thì khua dao lung tung

Chắc cũng tại hết to quá nên con đang đuổi thằng Thắng quay sang chỗ tôi, con khốn này to như hộ pháp không kém gì thằng Thắng nên chà trách nó chạy trốn chết không dám ngưng.

Coi bộ cũng quê miệng, nên tôi đành chơi luôn cả 2 vậy. Con nhỏ thấy có đồng đội nên không ngại nhảy vào trước, miệng nó còn há sẵn ra chỉ chờ có cạp tôi mà thôi. Nó lao tới, lần này tôi không né nữa mà nắm cổ rồi đưa 1 dao ngang bụng nó, nó ngoan cố gượng tới cắn cho bằng được nên tôi đâm liên hồi mấy phát.

Thế rồi ăn 1 mà thua 2, con to xác nhảy tới xô tôi lẫn con kia xuống nền đất, con dao văng ra mấy thước. 2 tay tôi nắm lấy cổ nó chặn lại không cho nó cắn trong khi tay nó thì cô gấn quào lấy mặt tôi. Bất lực tôi nghiêng chặt mấy ngón tay rồi đập ra nhưng không được.

Tôi bị đè ở dưới, nó thì ở trên nên không có thế, đã vậy còn mất sức nên không cầm cự được lâu nữa. Tôi nghĩ là thằng Thắng nó phải chạy tới, nắm lấy con dao rồi găm vào đầu con này 1 phát nhưng 10 giây, 15 giây rồi 20 giây. Tôi nghe theo nhịp mạch căng trong 2 thái dương mà bắt đầu vô vọng.

ĐỪNG!

Tiếng súng ở đâu đó nổ lên găm vào đầu con rab 1 phát thổi não của nó bay tung qua 1 bên, nó đổ sập xuống, máu me lênh láng khắp người tôi. Xô nó ra thì tôi thấy trên thềm nhà thằng Hùng 2 tay nắm lấy khẩu súng rung rung. Cả trại im lặng lấy mấy giây cứ như thời gian ngừng trôi vậy.

3 con rab nghe tiếng súng ở đầu chạy tới bỏ qua cả tôi đang nằm dưới đất nhắm về phía thằng Hùng, và đằng sau nó là cái cửa phòng của mọi người vẫn còn để mở, tôi lao dậy phóng theo nhưng không kịp.

Thằng Hùng hoảng loạn nổ súng, nó bắn hết băng đạn súng K54 mà chẳng trúng đầu vào đầu cả, đạn bay sượt cả qua người tôi làm tôi phải nằm xuống. Ngần mặt lên thì nó đã đứng đó như trời trồng chờ chết.

Tôi vẫn bắt lực lao lên nhưng không kịp, bọn rab nhảy lên thêm rồi tóm lấy nó xô ngã xuống đất.

Nhưng may thay thằng Thạch ở đầu chạy tới đạp gãy cổ 1 con xong nó xô nốt con kia xuống thêm, thằng Hùng hoảng sợ lồm cồm bò dậy trong khi thằng Thạch bị 1 con khác bầu lấy nó từ sau lưng cứng ngắc, Thạch nó giữ lấy 2 tay con rab dãn ra nhưng không được. Tôi lấy hết sức bình sinh chạy tới rồi sút vào đầu con té dưới thêm mạnh đến nỗi mũi giày găm vào sọ nó quá nửa.

Khi tôi vừa chạy lên thì Thằng Thạch đã mất thăng bằng rồi té xuống thêm lộn mấy vòng với con rab vẫn trên lưng của nó. Khẩu súng và băng đạn của thằng Hùng làm rơi dưới đất nên tôi liền nhặt lấy rồi nhảy xuống kê vào đầu con ác ôn kia liền 2 phát.

Cũng không có thời gian mà on nghĩa với thằng Thạch, tôi chạy ra sân bắn nốt mấy con còn lại, 1 con thì đang cố trèo lên chòi gác trong khi thằng Thắng ở trên cứ cố gần đập nó xuống không khác gì chơi game đập thú ở siêu thị. Ông Tuấn vẫn nhau với con kia xong cũng đã ngã ra sân nằm thờ lấy thờ để rồi tro tay chỉ tôi qua cứu 3 thằng kia. Thằng Linh và 2 thằng nữa tựa lưng vào nhau thủ thế, bọn nó bị vây bởi 4 con mà không bên nào dám nhào vào nhau. Tôi bắn 2 con thì hết đạn, chúng nó tóm lấy 2 con rồi bỏ cổ.

Tàn trận, đám trai tráng còn đứng 5 người, chết 8. Tất cả đều nằm vật ra sân không buồn làm gì nữa, giờ còn con nào mà mò tới thì cho nó tha xác đi luôn cũng được.

Mấy người trong nhà đứng trên hiên nhìn ra và không tin vào mắt mình. Trên sân trại la liệt là thấy xác, không biết xác nào là xác người xác nào xác rab. Có cái chỉ còn lại mấy đốt sống với cái hộp sọ. Họ e dè rồi cũng ủa ra, khóc!

Tôi cố gần đứng dậy đi tìm Nhi, Hùng nó chạy tới tôi liền bảo nó đi lấy miếng nước rồi đi về phía mọi người. Nhi đang ôm lấy Thạch khóc thét lên, Thạch nó bị cắn, sau gáy, tai và nát hết cả bả vai.

Tôi chẳng biết làm gì, chỉ đứng nhìn. Thạch trần trối gì đó với Nhi rồi chỉ tay vào tôi. Tôi tiến lại đỡ lấy tay nó. Trong con dứt quãng nó nói:

-Không...Khôngphải.....tao! Tuấn! Ông Tuấn!!!

Tôi nắm chặt lấy tay nó, rót nước mắt. Rồi bảo:

-Tao biết rồi, xin lỗi mày lắm...!

Nó buông tay tôi ra rồi chỉ lên đầu nó, nó xin tôi 1 phát đạn ăn huê. Tôi nhìn Nhi, em khóc, mắt đỏ kè rồi nấc lên liên hồi lắc đầu. Rồi em Nhìn Thạch, Thạch nhăn nhó gật đầu xin em cho Thạch đi.

Nhi nhắm mắt lại ôm lấy thằng Thạch, thằng Hùng đem nước tới tôi liền xin 1 viên đạn rồi nhét vào nòng. Mọi người bắt đầu tản ra vì không ai muốn thấy cảnh này cả, Ngân diu Nhi đứng dậy vào trong, em quay lại nhìn lần cuối rồi rầm rứt đi vào.

Thạch nhắm mắt lại nằm xuôi tay coi bộ đã an lòng, tôi hít 1 hơi dài rồi bóp cò. Tiếng súng đánh thép khô khốc tiễn 1 người đi.

Cũng đã gần sáng, mọi người chặt cây cao su chống lại hàng rào. Chôn cất tất cả thi thể của trại rồi đốt xác bọn rab. Đàn ông khỏe mạnh và người bị thương người mất sức đứng không nổi nên nhìn đám phụ nữ con nít, người già làm mà thấy thương vô cùng.

Tôi xin lỗi Nhi, thấp nén nhang rồi xin lỗi Thạch lần nữa. Tôi đã biết không phải Thạch từ tối hôm qua khi mà ra tìm đầu đạn ngoài xe. Đạn của trại là đạn AK thường của Việt Nam sản xuất, đầu đạn bằng đồng pha chì trong khi Đạn AK của chúng tôi giao cho trại là đạn Xuyên thép lõi vonfram của Liên xô. Đầu đạn tôi lượm được ngoài xe là đạn tôi giao cho trại, tuy bị biến dạng nhưng cái lõi xuyên thép vẫn còn nguyên. Sáng hôm qua tôi giao đúng 2000 viên nhưng chỉ có ông Tuấn và thằng Thắng là dùng còn lại không có ai khác vì lúc tôi ra họ đã nhét đạn vào băng hết rồi, 2 người đó uống trà xong mới nhét đạn vào rồi cầm đi luôn. Thằng Thắng thì chung xe với tôi, nên cuối cùng chỉ có lão cáo già kia. Cái kiểu bắn loạt 3 phát của lão cũng không lần đi đâu được. Thạch quả thật nó có trách tôi chuyện với Nhi nhưng không phải nó làm, nó biết là ông Tuấn nhưng tối hôm qua đành nhịn nhục với tôi để bảo vệ ông ấy.

Tôi nghỉ 1 ngày rồi đi ngay sáng hôm sau, Nhi đã đồng ý đi với tôi nhưng tôi để em ở lại. Sau vụ tấn công thì em ra ngoài với tôi không khác gì đi vào cõi chết. Chiếc xe tăng bị lão Tuấn phá gì trong đó để không nổ, tôi cuốc bộ ra lấy chiếc xe máy em chỉ cho tôi trước đó.

Nhi đưa cho tôi chìa khóa xe là do thấy lão Tuấn lệnh cho thằng Thắng ra phá xe lúc em đi rửa bát. Sau vụ cãi nhau lúc trưa với 2 thằng kia em không dám nói thẳng vì sợ tôi giết lão Tuấn.

Lão Tuấn chưa biết việc chiêu trò của lão bị lộ nên vẫn tiễn tôi 1 đoạn. Tôi cũng không muốn cho lão biết vì như vậy Nhi sẽ bị khó dễ. Tôi gửi gắm Nhi lại cho Hùng rồi đi, không sớm thì muộn cũng sẽ quay lại đón em.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hunt – Săn tìm (1)

Đường còn dài... còn dài...

Ba lô nặng trĩu trên vai tôi lê bước trên con đường đất đỏ, mấy cái chòi gác của trại ban đầu còn nhấp nhô thì giờ đã khuất đằng sau rừng cây. Tôi làm lữ bước đi mà chẳng dám quay lại nhìn. Tâm trạng tôi rối bời, nhiều chuyện xảy ra quá, ào ạt quá nên tôi không làm gì được.

Suy nghĩ mông lung tôi cũng ra tới đầu đường, không khó để tìm thấy chiếc xe mà Nhi chỉ cho tôi, 1 chiếc Wave còn mới dù bám đầy bùn đất. Chỉ còn non nửa bình xăng là hơn 2 lít, chắc đi cũng chỉ được tầm 80 cây số mà thôi. Tôi ngán ngẩm bóp thắng rồi ngồi xuống, tôi từng trải, tôi mạnh mẽ và đủ kinh nghiệm để sống sót suốt 8 tháng trời nhưng mà sao lúc này lại nản chí và chùng chân? Ngày tôi đi thì có anh có em, xe tăng thiết giáp trang bị tận răng, ấy vậy mà giờ chỉ có chiếc xe máy mới đồng đồ ăn đủ sống trong vài ngày, lại còn chưa kể tới đám rab điên loạn ở ngoài kia. Tôi chống nạnh lết đi 1 vòng quay chiếc xe, lốp còn căng nhưng chẳng may nó lủng dọc đường thì sao? chưa kể đang chạy mà gặp 1 đàn rab nó vồ cho thì....

Thú thật là dù sống sót trong suốt thời gian qua, giết không biết bao nhiêu rab mà kể nhưng nhất cử nhất động tôi đều cẩn thận tính toán và thận trọng. Còn bây giờ cứ như tôi đưa đầu vào chỗ chết vậy. Tôi đang cố gắng suy nghĩ và tính toán, tôi đang giả sử các tình huống và tìm cách giải quyết vì tới lúc đó chẳng có thời gian mà suy nghĩ. Tôi ngồi căng đầu ra tính đến nát nước mà chẳng đầu vào đâu cả, với lũ rab dữ tợn như thế kia thì chẳng có gì có thể cứu nổi tôi nếu đụng mặt với chúng. Lần đầu tiên tôi thấy sợ...

Đạp đến lần thứ mười mấy thì chiếc xe cũng nỏ, tôi quàn súng ra trước bụng rồi loạng choạng lái xe lao ra ngoài. Lâu lắm rồi mới lái xe máy, đồ đạc linh tinh hơn hai chục ký lô đè phía trước gác ba ga nên chiếc xe khó lái vô cùng. Tôi phải dừng lại cột chúng ra phía sau rồi mới chạy tiếp, từ 2 bên đám cỏ tranh cò lau cứ lần hết vào trong lòng đường còn tôi thì cứ nhắm mắt nhắm mũi vít ga mà chạy, xe còn êm là còn nằm trên đường chứ hờ mà lịch kịch hay lầy là đã đâm ra hướng khác. Vừa đi tôi vừa đảo dác tìm cây xăng, xe máy hay oto gì đó, miễn là máy móc để kiếm xăng là được. Mặt trời đã lên cao, nắng chang chang, tiếng máy đều đều còn gió cứ rít qua tai, năm rồi mười rồi hai mươi cây số, tôi chẳng tìm được gì, kim xăng của xe thì cứ dần dần tuột xuống trong vô vọng. Thình thoảng bên đường có những ngôi nhà cấp 4 kiểu nông thôn cửa đóng then cài, tôi định bụng dò vào trong xem sao nhưng 4 bề đều là cây lá rừng rậm, mò vào bị vây lúc nào không hay, thế là tôi lại bỏ qua.

Chạy được thêm 1 đoạn thì đường đã quang hơn, nhà cửa nhiều lên dần. Tôi mừng thầm trong bụng rồi tăng ga vì có lẽ sắp tới 1 thị trấn hay thị xã đông dân cư nào đó nhưng hy vọng cũng chẳng lóe lên được bao lâu. Thị trấn đã hiện ra trước mặt và càng đi thì trên mặt đường càng dần dần hiện ra la liệt là xác chết bị cắn xé nham nhở của người lẫn rab. Tôi chạy xe chậm chậm lại rồi dừng hẳn, trước mặt là đồng xác chết cao quá nóc nhà chắn giữa đường bốc mùi hôi thối kinh khủng, tất cả bị đốt cháy đen 1 cách qua loa, nước rỉ ra chảy thành dòng đen kịt, 1 vài con rab đói mồi đã lòi mấy xác ra xâu xé rồi bỏ đó, chắc có lẽ vì đã quá lâu nên ăn không được. Tôi móc khăn ra bịt mặt rồi cảm sung tiến lại, không có lỗ đạn, tất cả đều bị đập đầu chết hoặc cắt cổ. Họ là người thường chứ không phải rab.

Đi 1 vòng, có lẽ phải tới vài trăm người. Ai đã làm chuyện kinh khủng này? Đây là 1 cuộc thảm sát. Trong thành phố tôi đã thấy họ thanh trừng lẫn nhau nhưng cũng không ghê gớm tới mức này. Mấy cái xác tràn ra đầy đường, lẫn lên cả vỉa hè, như thế này thì không chạy xe qua được. Tôi bước lại đằng đo rồi dùng chân nhay nhay, đẩy đẩy chúng qua 1 bên nhưng không được. Có lẽ đã hơn nửa năm trời, từng bộ phận đã bị dòi bọ ăn hết nên rã ra nhầy nhụa vô cùng. Tôi kỵ nhất là đụng chạm vào tử thi, mùi tử khí là mùi kinh khủng nhất mà không có cách gì tẩy được. Tôi xác định giải quyết xong đồng này có lẽ phải quăng luôn đôi giày. Hồi lấy súng của cái xác dưới chân cầu tôi đã chứng kiến cái mùi này nó bám dai kinh khủng như thế nào, khẩu AK đó sau này chúng tôi phải vứt bỏ vì dù có ngâm trong cồn 90 độ hay nước Javen đi chăng nữa thì nó cũng vẫn phả phất đầu đó không gột sạch được.

Đến cái xác thứ 4 thì tôi đã bắt đầu nản chí và tìm đường vòng qua nhưng quả thật không có. Các đường khác là đường đất, cỏ cây đã cao quá đầu và dù có đi được cũng không biết có gì ở trong đó. Tôi tiến về phía trước thêm vài trăm mét hy vọng tìm được 1 chiếc xe nào khác, nãy cũng thấy 1 chiếc VIOS 4 chỗ đâm vào cột điện ven đường, bên trong có 2 cái xác đập đầu lên vô lăng, 1 nam 1 nữ. Tôi đứng ở ngoài ngó nghiêng, chìa khóa vẫn ở trong ổ, thân xe đầy vết máu lẫn cào cấu chứng tỏ họ bị bọn rab bám đuôi. 2 cái Xác này tươi hơn bên kia chút xíu nên chắc là mới chết gần đây.

Tôi giương bán súng lên cao rồi gõ vào cửa kính cho nó bể ra. Mùi tử thi giữ trong xe lâu ngày phụt ra ngoài cứ như khí ga xông thẳng vào mặt mũi tôi. Tôi nhắm mắt nhắm mũi định thò tay vào mở chốt bên trong để mở cửa thì chợt chùn tay lại. Tôi nhớ có xem phim nào đó, lúc nhân vật thò tay vào lấy đồ trong xe thì nó tỉnh dậy cạp 1 cái, không được. Tôi phải cẩn thận hơn, móc dao ra tôi găm vào đầu thẳng tãi xé 1 phái cho chắc ăn nhưng không với tới bên kia để xử cái xác còn lại được. Cửa bên kia đã bị chèn sát vào tường nhà, tôi cũng không thể trèo sang để phá.

Tôi quay lại nhìn đồng xác với cả chiếc wave rồi chép miệng. Chiếc vios còn mới, bề nhe phần đầu, nếu không đề nỏ được cũng cần phải lấy chìa khóa để rút xăng. Có lẽ đáng để đánh đổi, tôi nín thở rút khăn mặt xuống, cuộn tròn lại rồi quán quanh nòng súng cốt là để giảm thanh. Nổ súng bây giờ đúng là vạn bất đắc dĩ vì bọn rab nó nghe thì chỉ có chết.

ĐỪNG!

Tiếng súng nổ chẳng nhỏ hơn là mấy, đạn găm qua sọ rồi đục sang cửa kính bể toan. Tôi yên tâm mở cửa rồi lòi cái xác thẳng tãi xé ra. Vặn chìa, đạp ga. Không nổ!

Tôi lấy chìa rồi vòng ra sau mở nắp bình xăng, nhìn vào trong không thấy gì nhưng có mùi. Chắc cũng còn được vài lít. Tôi lấy cái khăn ban nãy thò vào rồi vung vẩy, xăng thấm được đâu vài xăng ti mét chắc cũng được chục lít. Khổ nỗi bây giờ không có bình chứa lẫn ống để bơm. Chán thế cơ chứ!

Quán cái khăn thấm xăng lên mặt để át cái mùi tử khí đi rồi tôi lại đứng chống nạnh nghĩ cách. Giờ mà tìm ra bình đựng nữa thì không biết bao giờ mới đi

tiếp được nhưng phải đành như thế. Lại phải đi, nhà cửa 2 bên đều bị khóa cửa, có căn cửa mở thì lại có xác nên tôi không dám vào. Mãi thì cũng thấy 1 cái bình nước uống 21 lít, lôi được nó ra chỗ xe thì loay hoay mãi mà không mở được nắp. Tức mình tôi lấy dao khoanh 1 lỗ, cũng chẳng cần ống để hút ra, tôi chui xuống gầm xe lấy dao đục bình xăng chổ nó chảy ra, giờ thì không thể nhét bình xuống gầm để hứng được vì cái bình cao quá. Ngu ơi là ngu.

Nhìn xăng chảy tồng tồng xuống đất mà tôi tiếc đứt ruột. Tôi liền cởi đôi giày bỏ ra hứng lấy rồi đổ vào bình, xăng thì cứ chảy lung tung ra ngoài nhưng ít ra cũng được vài lít. Có còn hơn không.

Xong việc chắc cũng đã hơn cả tiếng đồng hồ, tôi ôm bình xăng đi về lại phía đồng xác và chiếc xe tay thì cứ lấy xăng dính trên trên thành bình xoa lên mũi cho đỡ hôi.

Đệt!

Rabs!

Lấp ló sau đồng tử thì, từ phía chiếc xe máy 1 đám rab hơn hai chục con đang lò dò tiến lại, mắt láo liên dò tìm. Bỏ mẹ tôi rồi. Xe thì đằng kia, không thể nào chạy lại kịp. Chạy lại chỗ mấy căn nhà mở cửa cũng không kịp.

Trong lúc hoảng loạn chưa biết làm gì thì tôi cứ phải nằm xuống trước cái đã, quay sang trái. 1 cái xác đang nằm kế tôi, không có cách nào khác tôi xích lại gần nó nhưng linh tính cho thấy vẫn chưa an toàn. Tôi thò tay kéo cái xác lại định bụng cho nó nằm đè lên tôi nhưng cánh tay bỗng đứt ra cái phụt.

Ngẩng lên thấy tụi rab chỉ cách còn chừng hơn 50 mét, tôi trường lại đồng xác mới nãy rồi bò lên. Tôi nằm ngửa ra kéo mấy cánh ta đã đứt lia đầy dòi bọ bọ trên người. Lạy chúa! tôi không thể nào mà thờ nổi nữa. Tôi lên đạn rồi lần tay vào áo vest lôi 2 quả fash cuối cùng ra giật chốt rồi nắm mỏ vịt nắm chờ. Tôi cố nín thở thật lâu nhưng không thể, mùi hôi xộc lên cay cả mắt và cứ nín thở càng lâu thì phải hít vào càng sâu.

Bọn chúng lò dò bước tới, bọn này lom khom vừa đi vừa bò 1 cách cẩn trọng như những người đi săn. Chúng ngửi từng cái xác một, có con còn lay mấy cái xác cho chắc. Lũ này không khác lũ ở trại là mấy nhưng coi bộ hiền lành hơn vì chưa lên con. Từng con từng con 1 bước qua đồng xác không mấy may nhìn lên.

Tôi nằm im, từng giây trôi qua cứ như cả thế kỉ. Vừa sợ bọn nó thấy vừa phải chịu đựng mùi hôi, ban đầu tôi nhắm nghiền mắt lại nhưng nếu không thấy bọn chúng thì không thể trở tay được. Tôi ti hí cả 2 mắt nhìn chúng rồi chờ đợi.

1 con dừng lại ngay chỗ tôi nằm mới này ngửi ngửi, nó thấy mùi gì đó. Có lẽ là mùi xăng, tôi bắt đầu mất bình tĩnh rồi đồ mồ hôi đầy mặt mũi, người tôi thấm đầy xăng. Nhất là 2 đôi giày, nó mà đánh hơi ra thì coi như xong. Vẫn còn những con ở đằng sau đang tiến tới, tôi không thể quăng lựu đạn rồi bùng cháy được.

Nó vẫn đánh hơi, rồi nó kêu cái gì đó khặc khặc trong cổ họng: ắc ục...khặc...ục...ục. Đại loại như vậy, tôi không biết đó là tiếng kêu bất kỳ hay là tiếng nói của bọn chúng. Mấy con khác bắt đầu bu lại, chúng nằm hằn xuống để ngửi. 4 con thì 3 con ngửi rồi tiến về phía chiếc oto vì tôi làm rì xăng suốt từ đoạn đường đó đến đây. 1 con còn lại thì tiến về phía tôi.

10 mét rồi 8 mét, nó cẩn trọng đánh hơi như chó săn trong khi mắt thì cứ láo liêng. Tôi giương 2 tay lên chuẩn bị ném lựu đạn, chỉ cần thêm 1 vài mét nữa thôi tôi sẽ ăn thua đủ với chúng nó. Ít ra thì việc nằm trên cao cũng sẽ cho tôi thêm ít thời gian mà hạ bọn chúng. Nhưng không phải lúc nào chuyện cũng sẽ xảy ra như đã định, không biết vì nhịn thở quá lâu hay tôi không thể chịu nổi nữa mà tôi bỗng nhiên buồn ói. Tôi phồng mang trợn má lên kìm con buồn ói lại nhưng càng cố kìm nó càng chực trào ra. Lúc này còn rab đã mò tới chân đồng xác, cách tôi chỉ vài sải tay. Nó vẫn cầm cúi đánh hơi nhưng may thay có lẽ mùi xăng chả là gì so với đồng xác chết này nên nó ngửi ngửi thêm tý nữa rồi quay lưng bỏ đi. Không kìm lại được, tôi nôn dốc nôn tháo ra ngoài nhưng không gây ra tiếng động.

Cả bây chúng nó bây giờ đã bầu lại chỗ chiếc xe oto, chúng nó đang xâu xé 2 cái xác tìm xem phần nào ăn được nên không để ý phía sau. Coi bộ đã ổn và cũng không thể nằm đây lâu được vì nếu chúng quay lại thì sẽ thấy tôi ngay lập tức nên tôi nhét lại chốt vào lựu đạn, nhẹ nhàng trườn xuống, nắm lấy bình xăng rồi sau đó rón rén lại chỗ chiếc xe,

Quay lại ngó nghiêng 1 lần cho chắc tôi bật cốp xe lên rút xăng vào, vừa đủ đầy bình tôi liền đạp cho nó nổ.

Phịch...ịch...ịch...ịch...!

....

Phịch...ịch...ịch...ịch...!

...

Phịch...ịch...ịch...!

Khốn nạn, vào cái phút giây quan trọng thế này mà nó lại không nổ, tôi càng cố gấn đạp thì chiếc xe càng trơ ra. Đáp lại nỗ lực của tôi chỉ là mấy tiếng ịch ịch trên người. Coi bộ không ổn tôi đánh phải dây xe chạy đà rồi ngồi lên rồi vào số, sau hơn hai chục bước cuối cùng nó cũng nổ máy, tôi sang số 1 vịn ga 1 phút làm nó nảy lên. Chiếc xe gầm lên 1 phút rồi phóng tới nhưng không may cho tôi là được vài chục mét nó lại tắt máy.

Với tiếng máy như thế thì chắc chắn từ đằng xa bon rabs đã nghe thấy, không cần phải quay lại nhìn tôi cũng biết chúng nó đang lao lại đây. Tôi cảm đầu

đất xe chạy đà với hy vọng nó nổ thêm lần nữa nhưng coi bộ không xong, tiếng chân chạy rồi tru tréo đã vang lên sau lưng.

Tôi nghi lấy tay lái, 2 chân căng ra đạp về sau hết sức có thể. Chiếc xe nhận được lực đẩy từ tôi chạy nhanh dần rồi nhanh dần. Chúng nó đã lỏ nhỏ ở phía sau, tôi bắt đầu run rẩy và toan nhảy lên xe rồi vào số nhưng nếu chưa đủ đà nó sẽ lại tắt máy. Chỉ nghĩ đến được như thế nên tôi lấy hết sức đẩy xe chạy mà không dám quay lại nhìn lấy 1 lần. Cái balô cột trên xe vung vẩy theo nhịp chạy của tôi rồi lỏng dần, nhìn nó đong đưa sắp rớt mà tôi không dám đưa tay ra đỡ, 2 tay lúc này đang đè chặt lên tay lái để đẩy nên tôi không buông tay ra được.

Bỗng tôi linh cảm chúng đã gần lắm rồi, gần lắm. Gần tới nỗi chúng có thể với lấy tôi. Và đúng thế thật, 1 cánh tay vồ tới nắm lấy lưng áo tôi nhưng hụt. Tôi có thể cảm giác cái đầu móng tay lòi cả xương ra của nó vượt 1 đường dọc sống lưng tôi, chỉ nửa centimet nữa thì có lẽ nó đã để lại trên lưng tôi đã là 1 đường cào dài ngoằng.

Dù đủ đà hay chưa đây cũng là cơ hội cuối cùng, tôi nhảy lên xe rồi vào số. Chiếc xe khựng lại kêu bịch bịch vài tiếng rồi nổ máy, cũng chỉ chờ có thế tôi lại lên ga. Lần này tôi không kéo hết ga như lần trước mà mớm mớm để xăng xuống cho đều. Tôi về lại số 3 số 2 cho chiếc xe thêm lực sau đó lại nhà ga rồi lên số 4. Chắc hẳn đã bỏ chúng lại đằng sau tôi mới quay lại nhìn. Từ đằng xa bọn chúng chỉ còn là 1 đám lỏ nhỏ chạy theo tôi 1 cách đầy bất lực, cây kim xăng cũng đã từ từ kéo lên lại mức Full nhưng tôi thấy chiếc xe nhẹ hẳn, sau lưng không còn cộm cán gì cả. Cái balô của tôi đã rớt từ bao giờ.

Mấy trăm viên đạn, đồ ăn, bản đồ, nước uống ở hết trong đó. Tôi thắng xe lại cái kít làm nó lết 1 đường dài nghe khét rẹt. Không có cái balô thì tôi sống không đến ngày mai được. Tôi bước xuống xe kiểm tra lại đồ trên người, 4 băng đạn kể cả băng trong súng là 120 viên, Súng lục 3 băng là 21 viên, 2 quả lựu đạn, 2 quả flash, dư sức hạ tụi nó nếu chúng không tàn ra.

Tôi đánh phải chạy ngược lại về phía thị trấn và cũng Không phải đi xa, chúng nó đã ở trước mặt cách hơn 200 thước và chẳng có vẻ gì là biết tôi đã quay lại.

Tôi dừng xe, quay hẳn đầu lại để tỵ còn bỏ chạy rồi tiến tới. Gần nửa đường khi đi ngang qua 1 chiếc oto cháy đen bên đường tôi lấy khẩu AK ra sau đó lên đạn rồi bỏ lên nóc xe. Đi tiếp 1 đoạn coi bộ đã gần lắm tôi mới rút súng ngắn rồi thấp người trườn tới.

Bọn ngu ngốc này chẳng có vẻ gì là biết tôi đã quay lại, bọn chúng đang còn bận bu quanh xâu xé cái balô. 1 con to nhất là đầu đàn đang dùng miệng xé lóp vải dù ra, mấy con khác tò mò thò tay vào thì nó liền gầm gừ dọa cản. Tôi phải nhanh lên mới được, chúng mà xé được balô ra mỗi con cầm 1 món thì coi như xong.

Bọn chúng thì ở giữa đường còn tôi thì đang nấp sau 1 bụi cỏ gai cách chỉ hơn 20 chục bước, từ đây tôi có thể bắn đc vài con ngay đầu mà không có gì khó khăn. Hít 1 hơi dài lấy can đảm và tôi bắt đầu hành động, tôi để súng và 1 băng đạn gay ngắn dưới đất rồi rút chốt quả flash quăng về phía chúng nó.

Tôi nhắm mắt lại, tiếng flash nổ vang lên ỳnh tai. Và tới lúc hành động, 2 tay cầm súng, 1 chân chống xuống đất tôi quỳ xuống rồi điểm xạ từng phát 1 vào đầu chúng nó.

1..2..3...4...5...6 trượt...7 trượt...

7 phát, trúng 5 con và trượt 2 phát. (Băng đạn K54 có 8 viên nhưng bắn 7 viên thì thay đạn vì viên cuối cùng được đẩy lên khóa nòng, nếu bắn viên cuối này thì khi nhét băng đạn mới vào sẽ tốn thêm 2 giây lên đạn lại lần nữa)

Cạch!

tôi thay đạn rồi lại giương súng lên. Lúc này bọn chúng đã hết choáng và nhận ra điều gì đang xảy ra, đây là bọn sống ngoài sáng nên quả flash chỉ làm dính tai chúng nó chứ không làm mù như tụi rab ở thành phố.

Chúng đổ về phía tôi, vẫn bình tĩnh tôi nhắm vào con đầu đàn đang nhìn tôi trừng trừng.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! 3 phát thì hết 2 phát găm vào 2 con đang lao lên còn 1 phát trượt. Coi bộ không yên Tôi bùng dậy bỏ chạy 1 mạch.

Và đây là 1 cuộc đua marathon đích thực, tôi đang dẫn đầu đoàn đua với gần 20 vận động viên. Vâng, anh ta đang giữ phong độ và khoảng cách với đoàn đua phía sau gần 20 mét nhưng khoảng cách đang rút ngắn lại.

Nhưng tình hình đang thay đổi, 1 vận động viên to lớn từ phía sau đang bức phá khỏi tốp và bám đuổi vận động viên dẫn đầu, liệu có điều kì diệu xảy ra ở những phút cuối cùng của đường đua?

Đùa thế thôi, tôi đang chạy trời chết không kịp lấy hơi mà thở, con đầu đàn đang vượt lên cố bắt lấy tôi. Quay lại bắn nốt cho hết băng đạn nhưng chỉ trúng 1 con nên tôi quăng súng xuống đường rồi móc lựu đạn nổ ra.

Rút chốt

Một ngàn lẻ một!

Một ngàn lẻ hai!

Tiếng đếm đều đều với tiếng chân tôi gõ xuống nền đường. Tôi thả quả lựu đạn xuống đường nghe cái cộp và tôi lấy hết sức chạy những bước sau cùng (Lựu đạn tôi dùng là Q1 của Việt Nam, loại này dùng cơ chế cháy chậm, thời gian rút chốt tới nổ là 3.2s tương đương với 3 tiếng đếm từ 1001 đến

À! quả lựu đạn nổ, sức ép đập vào lưng tôi rất rát. Tôi nhào tới chuênh choáng muốn ngã nhưng liền lấy lại thăng bằng ngay sau đó. Cũng không quay lại nhìn lấy 1 lần, chiếc xe oto cháy dở đã ở trước mặt.

Tôi thắng gấp lại, để dây chà dưới đất sườn sụt. Nhặt khẩu AK lên bình tĩnh kê lên nóc xe và tôi ca bài ca của mình. Bọn thảm hại đó phân nửa đã bị quả lựu đạn thổi bay vương vãi đầy đường, chỉ còn mấy con còn lại choáng váng lê lét và 1 số ở sau không bị sao vẫn lao tới

Không việc gì phải vội, từng con 1, con nào chạy nhanh thì ăn trước, con nào chậm chậm thì ăn sau, toàn vào đầu. Cũng chẳng hết băng đạn tôi đã có thể thờ phào nhẹ nhõm

Nguyên đàn rab hai mấy con bị tôi xử đẹp trong vòng không tới 5 phút, khẩu AK nặng hơn 4 ký, nếu mà đeo trước ngực thì không thể nào chạy nhanh được nên tôi mới để tạm ở đây rồi chạy tới lấy sau. Thở thêm vài hơi thì tôi quay lại kiểm tra thành quả, đàn rab đáng thương nằm la liệt, mấy con bị ăn mảnh lựu đạn thì người lủng lỗ chỗ, mấy con ăn đạn thì rỉ máu ra từng vũng ướt cả 1 khoản đường.

Con đầu đàn nằm úp mặt xuống đất, vì nó chạy đầu nên quả lựu đạn nổ ngay chân nó. Nguyên phần dưới đã bị thổi bay không còn 1 mảnh, chỉ còn 2 cái gấu quần rách như tàu lá chuối.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hunt – Săn tìm (2)

Nó chưa chết, ngoi ngóp cào 2 tay trên mặt đường bắt lực, 1 con đực to lớn, không biết bao lâu rồi mà tôi vẫn thấy cơ bắp cuộn cuộn dưới lớp áo thun đã sang màu cháo lòng của nó.

Tôi đưa súng định cho 1 phát ân huệ nhưng không hiểu sao tôi lại chần chừ, lấy chân lật nó lại. Tôi sững sờ!

Là thằng Háo!

Cái thằng trong đám giang hồ quận tư đã bắt được tôi rồi sau đó tôi đã cứu mạng nó. Sao lại ra nông nổi này hả trời. Tôi sụp xuống, 2 đầu gối quỵ xuống đường miệng há hốc nói không nên lời.

Nó đưa 2 tay lên vờ về phía tôi, mắt vẫn nhìn trừng trừng không chớp lấy 1 lần. Nước mắt tôi trào ra lúc nào không hay. Nó với tôi chẳng on nghĩa gì nhiều nhưng gặp nhau đã là cái số. Cái đêm tôi bỏ chạy tôi biết thừa nó dư sức nhấc ga cán tôi nhưng nó không làm, lúc quăng chìa khóa xe cho nó, nó không quay đầu bỏ đi mà ngần ngại hỏi tôi sẽ chạy bằng cách nào. Ít ra trong nó còn có lương tâm, tôi đã cứu mạng nó để trả ơn mà giờ lại như thế này. Tôi đã hại nó đến chết mà đôi chân cũng không còn. Tôi cũng chỉ biết ngao ngán lắc đầu thờ dài

Chợt nhớ ra nó đi với thằng Tuy, cái thằng ốm ốm xam con bò cạp. Nó ở đây thì thằng Tuy cũng phải ở đây, tôi bật dậy lật từng cái xác một. Bọn rab đa số toàn da bọc xương, mặt mũi biến đổi cả chỉ trừ những con khỏe mạnh nên tôi phải vén tay áo lên nhìn vào cánh tay từng con 1. Không có nó trong đám này, có lẽ là đám chỗ balo. Cứ để thằng Háo chơi với ở đó tôi chạy lại kiểm tra mấy cái xác chỗ balo.

Không có thằng Tuy, tôi thờ phào nhẹ nhõm thêm ít phần. Khoát balo lên tôi quay lại, thằng Háo đã ngất vì mất máu. Tôi không bắn phát ân huệ, phát ân huệ là để giải thoát nhưng có lẽ nó đã chịu đủ rồi, đi như thế này nhẹ nhàng hơn. Tôi quỳ xuống chấp tay lại nó 3 lạy rồi lăm lăm bỏ đi.

Trời đã về chiều, bụng đói và miệng lưỡi khô khốc nhưng tôi chẳng buồn ăn buồn uống. Ngồi xuống bóng cây ven đường hợp lấy miếng nước rồi tôi suy nghĩ tới nay phải ngả lưng ở đâu. Tôi cần tìm 1 căn nhà, 1 căn nhà 2 lầu ở đâu đó, chắc chắn không phải trong thị trấn vì khả năng tụi rab ở đó về đêm là rất cao, tụi nó cần nơi tránh gió để giữ nhiệt.

3h chiều, nắng đốt da tôi tưởng như khét rẹt. Từ nãy giờ tôi không để ý nên giờ mới thấy mùi từ khí vẫn còn bám trên người đầy hôi tanh. Trời nóng càng làm nó tản ra và xông lên mặt lên mũi. Cũng chẳng làm gì được, chẳng có nước nổi gì để mà gột rửa nếu tôi không tìm ra căn nhà nào đó.

Mở bản đồ ra xem, từ sáng đến giờ tôi đi được gần 80 cây số, còn hơn mấy chục cây nữa để đến thị xã Đồng Xoài rồi từ đó có thể đến quốc lộ 14 là con đường chạy thẳng về Buôn Mê, tôi cần phải tính toán. Hoặc là tìm chỗ qua đêm rồi mai đi tiếp hoặc tới Đồng Xoài trước khi trời tối. Nghĩ lại đám rab mới này tôi hơi ngại nên tốt hơn là tìm chỗ nào trú chân trước tối nay.

Gần đây có vài căn nhà nhưng đa số cửa nẻo không chắc chắn gì cả, chỉ là cửa gỗ và vài ba con rab có thể xô cho bật chốt. Cũng không còn mấy thời gian và tôi cũng muốn thay cho nhanh bộ đồ này ra nên lên xe đi ngay. Chạy xe chậm chậm qua mấy căn nhà ven đường, có c căn nào ưng ý nên tôi vào đại 1 căn cho xong. Cái nhà 2 tầng cũ kỹ hoang vắng nằm lạc lõng giữa 1 đoạn đường dài, tôi không hiểu chủ nhân nó nghĩ gì lại xây nó ở đây, chẳng có vẻ gì là để buôn bán và cũng khá xa thị trấn để sinh sống. Trông nó có vẻ buồn tẻ và cô đơn như tôi vậy.

Tôi dựng xe trèo qua cổng sắt, cái nhà bao quanh bởi 1 dãy hàng rào b40, trong sân có mấy chậu cây cảnh đã chết khô trụi lá. Cửa sắt khóa ngoài bằng cái ổ Solex to bằng nắm tay nên việc phá khóa coi như không thể, tôi liền đi 1 vòng tìm cửa sổ để chui vào. Đục bẻ 1 ô cửa rồi thò tay vào trong mở

chốt, tôi nhảy cái huych vào trong và tay vẫn lăm lăm súng. Từ khi thằng Trung bị đóp chết chỉ vì bất cẩn thì việc vào bất cứ căn nhà nào cũng làm cho tôi ái ngại, cẩn thận kiểm tra từng phòng xong xuôi tôi mới yên tâm ngồi dựa ghế ra ghế salon nghĩ 1 tý nhưng cái mùi hôi lại dưng tôi dậy.

Vào bếp, mở vòi nước, nó ục ục vài tiếng, phun ra 1 đồng cạn rồi tịt hẳn. Không có nước thì tôi không biết tắm rửa bằng cách nào được. Nhảy ra xe đem balo vào toilet để ý ở góc sân có miếng bê tông vuông vắn, nếu may mắn đó đích thị là nắp giếng nước. Tôi thả balo xuống chạy lại cạy nó lên nhưng khôn khiếp, miếng bê tông này nặng chắc cả tạ. Nó có cái móc sắt nhưng với tay trần thì tôi không có cách gì khiên lên được, cái khó ló cái khôn, tôi kiếm dây buộc nó vào xe máy rồi lên ga vào số lùi lên. Cuối cùng thì may mắn cũng mỉm cười với tôi chút xíu, ở dưới là giếng nước.

Tôi kiểm xô mức nước lên và tắm gội bằng ít bột giặt tìm được ở chỗ bếp, dù cái mùi nó vẫn còn thoang thoảng nhưng ít ra cũng dễ chịu hơn trước kia nhiều lần. Đi 1 vòng kiểm tra lại cửa nẻo lần cuối, chèn lại cửa sổ, đặt mấy cái chai lọ giữa đường xong xuôi tôi mới yên tâm vào nhà. Trời cũng vừa kịp tối, bình gas trong bếp còn dùng được nên tôi nấu 2 gói mì ăn bù lấy sức cho cả ngày vừa qua.

Yên vị trên giường tôi mới bắt đầu để ý đến căn nhà, căn nhà này cũng “sạch sẽ” như những căn nhà khác tôi từng vào, người ta đã dọn dẹp rồi mới bỏ đi. Tôi cũng chẳng biết họ đi đâu? Tại sao những khi tai họa đến người ta lại rời bỏ căn nhà của mình? Thế giới ở ngoài kia đầy hỗn loạn, tại sao cứ phải mạo hiểm ra ngoài đó. Nghĩ tới đó tôi chợt cười mĩa mai bản thân mình, tôi cũng đã từ bỏ chốn ấm nệm êm để ra ngoài này đây thôi.

Vì đường cùng, vì hy vọng và cả vì mục đích. Ngày qua ngày chúng ta đều sống và cố gắng để đạt được mục đích gì đó, có người là vì tiền tài và vật chất, có người là vì gia đình và bản thân. Đôi khi chúng ta đạt được rồi lại vội vã tìm đến mục đích khác. Sinh ra, lớn lên, đi học, lập gia đình, chăm sóc con cái và về với cát bụi. Cuộc đời ai cũng thế, mỗi giai đoạn có một mục đích khác nhau và tôi đang tự hỏi tôi ở cái giai đoạn nào khi mà mục đích đơn giản nhất chỉ là sống sót.

Một nhồi vì đuối sức tôi thiếp đi lúc nào không hay, tôi mơ, tôi mơ về những ngày trước. Tôi khoan thai ngồi trên bãi biển Cửa Đại của Hội An nghe sóng vỗ dập dề. Vài người bơi lội, vài người đùa giỡn và chỉ có lũ con nít là thích thú hơn cả, em đòi nắm tay tôi đi dạo. Tôi ngại ngừng nắm lấy rồi đưa em đi. Bãi biển dài, em cứ thích thú đùa giỡn với sóng nước mặc cho tôi lôi kéo em lên bờ. Dấu chân 2 đứa in dài trên cát rồi sóng biển xóa nhòa khi nào không hay....

-Anh thấy mấy cái nhà kia không? (Em chỉ vào mấy phòng khách sạn cao cấp sát biển)

-Uh, sao em?

-Ồ đó chắc thích lắm anh ha!

-Chỉ những người yêu nhau mới thích thôi?

-Ý anh là sao? sao phải yêu nhau mới thích?

-Uh thì yêu nhau ở đó ngắm biển này nọ.

-Anh không thích chứ gì?

-Uh, mà chúng mình có yêu nhau đâu.

Em bấu môi, buông tay tôi ra....

Coong.....!

Tiếng chai đổ, tôi bật dậy nhanh như lò xo với lấy súng tôi trường ra phía cửa sổ. Vén bức rèm lên, dưới ánh trăng khuyết lơ mờ tôi đang cố định hình xem cái gì trước mắt. 1 đồng hồ hỗn loạn đang di chuyển, phải nheo mắt tới vài lần tôi mới thấy rõ bọn chúng. Cả đàn rab chẳng biết bao nhiêu con đang đi diễu hành trên đường. Chẳng theo 1 hàng lối hay trật tự nào cả. Chúng xô đẩy lẫn nhau lê lét như những xác sống, già trẻ lớn bé cứ đùn đẩy nhau về phía trước, chúng đặt dờ và đối kháng 1 cách thâm hại.

Tôi ngồi ẩn mình theo dõi bọn chúng, tất nhiên là rabs với tôi không xa lạ gì nhưng đàn này có gì đó rất đặc biệt. Chúng cứ đi như di dân vậy, tôi thấy có những con đang đùn đẩy hay kéo nhau đi. Tất nhiên không phải là nắm tay, chúng nắm đầu vào áo nhau lôi đi 1 cách thâm hại. 5 phút rồi 10 phút, chúng cứ lũ lượt kéo qua và có lẽ đây là đàn lớn nhất tôi từng thấy. Tôi nhìn chúng đến mức ngáp ngáp dài mà vẫn chưa hết. Có lẽ phải tới cả ngàn con. Tôi đã nghĩ tôi biết gì đó về bọn chúng nhưng coi bộ càng ngày tôi càng chẳng biết gì cả, đáng lẽ chúng phải nấp ở đâu đó để giữ nhiệt như bọn tôi gập ở xương gỗ chứ. Thật là khó hiểu.

Mãi rồi cũng hết, tôi quay lại giường rồi cố gấn võ về giấc ngủ. 3h hơn, có phân vân và suy nghĩ gì thêm vào giờ này cũng chẳng giúp gì được.

Tôi tỉnh giấc khi mặt trời vừa ló dạng, mặc xong quần áo nhưng tôi chẳng muốn xỏ chân vào đôi giày chút nào. Nó là thứ dư âm hôi nhất còn lại từ hôm qua, tôi toan đi chân không nhưng nghĩ tới cảnh phải bỏ chạy vào cánh rừng nào đó thì quả là 1 quyết định ngu ngốc.

Công việc hôm nay vẫn là đi xa nhất có thể và tìm thêm ít xăng, vì đàn rab tới qua di chuyển đúng hướng tôi định đi nên tôi phải đổi hướng khác, chạy ngược lại vài cây số rồi rẽ vòng qua thị trấn. Không biết cái bàn chải đánh răng rơi mất ở đâu nên tôi dùng ngón tay quần lấy miếng vải sạch, trét thêm ít kem rồi chà lấy chà để dc bao nhiêu hay bấy nhiêu. Ăn sáng bằng hộp thịt xong xuôi tôi lại lên xe.

Trời còn sớm, sương còn mù. Tôi cứ lăm lăm chạy, sương đọng trên lông mày lông mi rồi chảy xuống thành đường dài. Trên đường đi tôi có thấy xác vài con rab ốm đói bị đồng bọn ăn dờ, chắc là của đàn hồi hôm qua. Cũng chẳng còn bao nhiêu là thịt, chúng xé vài cái bắp tay bắp chân rồi để lại bộ lông

lộ lộ đỏ lôm trên lòng đường. Mấy con quạ xà xuống lôi kéo kêu inh ỏi.

Có lẽ thức ăn cạn kiệt, chúng đang di cư đi đâu đó tìm nguồn đồ ăn. Cũng chẳng hứng thú gì mà dừng lại nên tôi chỉ ngó qua rồi bỏ đi. Có chăng là tìm xem có con nào còn đôi giày lành lặn để tôi lấy. Nhưng có 1 con rất lạ khiến tôi phải dừng lại nhìn, nó nằm ở bụi cỏ ven đường, cũng chỉ còn lại phần bụng và đầu nhưng con này hình như bị ăn sống.

Cả vùng bụi rậm xung quanh bị vằn nát hết cả, cây cỏ đổ rạp xuống. Máu me văng tung tóe từ lòng đường ra tới đây. Lũ rab thường không ăn lẫn nhau khi còn sống cơ mà. Tôi bước xuống xem xét liệu con này có gì đặc biệt. Là 1 con đực, miệng nó còn ngậm cả 1 thớ thịt do xé ra từ con khác. Tôi chống nạnh đứng nhìn xem xét thì thấy có vết cò ngã rạp vào sâu trong cái quán nước bỏ hoang cách đó ít chục mét.

Nếu như bình thường thì tôi đã mặc kệ và bỏ đi nhưng tôi linh cảm có điều gì đó bất thường ở đây, biết đâu là 1 người sống sót hạ được 1 con rab làm rồi bỏ chạy? Nhìn phía trong cũng khá là quan đàng nên tôi liều mạng đi vào.

Cái không khí âm u lạnh lẽo buổi sáng làm tôi rợn cả gai ốc nhưng có điều còn khiến tôi kinh hãi hơn. Càng lại gần tôi nghe càng rõ, đó là tiếng kêu khóc của con nít. Nó khóc thét lên từng hồi nghe thật đáng sợ. Tôi bắt đầu mất bình tĩnh và sợ nhưng nếu đó là con người thì sao? Là con nít, tôi phải cứu nó nếu không thì không thì nay mai sẽ chẳng còn con người nào trên đời này nữa.

Tôi chậm rãi bước từng bước một, vết cò ngã rạp xuống thành 1 đường dài chứng tỏ “nó” đã bò vào đây, cứ cách 1 vài bước tôi lại thấy vết máu đã khô đen lại bám trên lá cây. Cái quán nước làm bằng mấy cây bạch đàn khản khiêu, lợp ngói và quây lại bằng vài bạt nhìn như muốn sụp lúc nào không hay. 1 vài bộ bàn ghế đã mục ruỗng. Mấy chai nước rỗng tiền vẫn còn nguyên vương vãi đầy dưới nền xi măng lũng lổ chỗ.

Tôi cẩn thận tiến vào rướn người xem có gì bên trong nhưng tối quá, tiếng khóc đích thị là trong đó vang ra nhưng làm thế nào để vào 1 cách an toàn. Có gì trong đó ngoài đứa trẻ kia thì có trời mới biết được. Không ném flash cũng không giật sập đc, cái quán lại quá yếu để tôi trèo lên nóc dờ ngó ra nhìn. Chợt nghĩ ra cách Tôi lấy dao rồi rạch hình chữ V trên miếng bạt, giật mạnh chúng ra. Miếng vải bạt lâu ngày đã mục ruỗng rách toạc ra.

Không thể tin vào mắt mình, 1 con rab, 1 con rab mẹ đang ôm lấy đứa con của nó. Đứa bé đỏ hỏn và dính máu i đầy mình đang gào khóc trong vô vọng, thậm chí sợi dây rốn vẫn còn nguyên. Con mẹ có vẻ đã chết, đồng tử co lại và mắt trợn ngược lên, đồng máu dưới nền nhà cho thấy có lẽ nó đã chết vì mất máu trong khi sinh.

Tôi đi vòng qua phía cửa rồi đi vào, để chắc chắn nó đã chết tôi cho thêm 1 dao vào đầu và suy nghĩ. Nếu như HIV không lây trực tiếp từ mẹ sang con trong khi sinh thì Vancouver có lẽ cũng không làm được điều đó nên đứa bé được miễn nhiễm và sống được tới lúc này. Chắc cái xác con rab ngoài kia rõ ràng là con bố, nó đã cắn nấy con đầu đàn lại cho con mẹ trốn vào đây lúc sinh nó.

Tôi cẩn thận lấy quẹt gas ra hơ lửa sát trùng con dao rồi sau đó cắt dây rốn. Gạt tay con mẹ ra tôi đón lấy đứa bé, là 1 thằng cu, nó vẫn quấy khóc nhưng mắt nhắm tịt. Tôi chẳng biết phải làm gì nữa, đặt nó lên bàn, lấy khăn ra hòa ít nước tôi cẩn thận lau sạch máu cho nó. Tôi phải nói là cực kỳ cẩn thận vì máu này có virus. Chẳng may xước da đứa bé hay da tôi thì coi như xong.

Cởi áo quần lấy nó rồi tôi mang ra ngoài xe, không có sữa nên tôi khui 1 hộp thịt ra, chất lấy nước rồi bón cho nó. Nó nhép miệng được vài thìa thì đã thôi khóc. Thằng cu không bụi bặm cho lắm, da nó ngăm ngăm nhưng cũng có vẻ khỏe mạnh.

Trời ạ! Thân tôi đã lo chưa xong mà còn thêm đứa bé này nữa. Lỡ như đang đêm nó khóc thì coi như xong. Nhưng bỏ lại thì lương tâm lại không cho phép, tôi phải làm gì bây giờ cơ chứ. Quả thật quá khó xử. Tôi đặt nó nằm đó rồi ngồi bên cạnh. Phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ. Tôi cứ lẩm bẩm 1 cách điên dại như đang tự trấn an mình.

Sau 1 hồi tôi đã phải quyết định. Tôi không có đồ ăn cho nó, nếu không tìm được sữa thì nó cũng chẳng sống được bao lâu, tôi đặt nó bên cạnh Bố nó rồi quay lưng đi.

Thật sự là quay lưng đi vì tôi cũng chẳng dám quay lại nhìn lấy 1 lần, tôi đạp xe rồi chẩy thẳng 1 mạch như đang trốn chạy khỏi chính bản thân mình. Tôi nghĩ tôi đã giết nhiều rabs, nhiều người nên lương tâm có lẽ bây giờ đã quá xa xỉ rồi. Nhưng....Nhưng những lần trước là vì lý do chính đáng, là vì tự vệ. Bỗng dưng tôi nghĩ tới thằng Trung, thằng Hùng, tôi nghĩ tới cái cảnh sống day dứt không bằng chết khi 2 thằng nó ra đi.

Thẳng xe lại cái kit tôi quay đầu xe lại, thậm chí còn nhanh hơn lúc tôi bỏ đi. Miệng tôi lẩm bầm mong cho thằng bé không sao. Ôn trời! nó vẫn còn nằm đó ngủ ngon lành. Tôi đỡ nó dậy và ôm vào lòng. 1 sinh linh, sao tôi lại có thể quyết định nhẫn tâm bỏ nó lại như thế cơ chứ. Có lẽ nó cảm thấy cái ôm thật chặt của tôi nên cựa quậy tỉnh giấc.

Nó mở mắt ra nhìn tôi và khiến cho tôi hồn vía lên mây, tôi buông tay đánh rơi nó cái bịch xuống đất.

Đôi mắt của nó!Không có tròng...!

Bị đánh rơi xuống đất nên nó thét lên 1 cách ghê rợn. Nó cựa quậy vùng vẫy cố gấn chui ra khỏi tấm áo tôi quấn xung quanh nó. Trước mắt tôi là 1 con rab sơ sinh, khôn nạn thể cơ chứ. Nhưng vấn đề là sinh ra đã thể hay nhiễm sau khi sinh? Tôi đã gặp nhiều rab nhưng tuyệt đối chưa con nào không có tròng mắt như vậy. Tôi mở nút thắt ra cho nó tha hồ vùng vẫy rồi xem cho kỹ. Không tin được, vì gào khóc nên nó lộ cả nanh ra ngoài, bộ móng phát triển ngay từ lúc sinh ra, đầu ngón tay nhọn và ngắn hơn bình thường.

Trời ạ! Bọn chúng đang tiến hóa. Tôi không biết sinh vật này nếu tiếp tục sống thì sẽ ra sao nữa. 1 con thú thực sự.

Tôi bọc nó lại như cũ, đặt vào mô đất cao bên đường rồi bỏ đi. Lần này thì tôi đi thật, không luyến tiếc gì nữa.

Đoạn đường còn lại vào thị xã Đồng xoài tôi không gặp khó khăn gì mấy và Đồng xoài cũng chẳng còn lại gì. Cũng vắng tanh như chùa bà đánh như những nơi khác, tôi la liếm xung quanh tìm 1 cửa hàng giấy. Không có loại boot như tôi cần nhưng 1 đôi giày thể thao cũng ok rồi. Trong balo cũng còn bao nhiêu là đồ ăn, biết chắc các cửa hàng tạp hóa bị cướp phá cả rồi nên tôi gần tìm căn nhà nào đó với hy vọng kiếm đc chút gạo và xăng. Hôm nay có lẽ may mắn nên mấy việc trên không khó khăn là mấy. Xăng chiết ở chiếc xe tải trong kho 1 xí nghiệp vận tải, gạo trong nhà dân, tuy có lần phân gián như kê đại vậy, Cầm theo cho chắc.

Tôi nghỉ trưa ngay Ủy Ban nhân dân thị xã vì chỗ này ít xác chết nhất, ở đây dân họ đốt và đập phá nát hết cả, đến miếng nhựa ghi tên phó chủ tịch cũng bị đập cho nát. Thú thật là lúc đó cũng chẳng biết đồ lỗi cho ai được, tôi nghĩ vài ngàn người đã tới đây rồi cày nát ra cho hả giận, nghỉ trưa ít phút tôi lại đi nhưng ra khỏi thị xã chưa bao xa tôi lại thấy 1 cảnh tượng kỳ quái. Đó là xác 1 con rab bị phơi ra giữa đường, tôi phải nói là “phơi” ra vì ai đã cố ý kéo nó ra đây. Bụng bị mổ phanh ra và bộ lông bị kéo lòi cả ra ngoài, vết máu đã khô nhưng chưa đen lại chứng tỏ chỉ mới hôm qua hôm kia mà thôi.

Ai đã làm cái trò này và có ý gì? tôi lại xuống xe vác súng ra kiểm tra. Bước lại dần dần thì thấy rõ kẻ làm điều này chắc hẳn phải tàn độc lắm. Hắn đập nát đầu trâu cả óc ra ngoài, rạch 1 đường dài từ họng xuống tới hạ bộ sau đó móc nội tạng trưng ra ngoài như để cho chim thú tới ăn.

Con rab này đã làm gì mà thù hận đến thế cơ chứ, tôi khóa chốt an toàn khoát súng ra sau vai định bụng bỏ đi thì 1 tiếng động lớn vang lên:

Phụt!!!

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hunt – Săn tìm (3)

Sau đó 1 tiếng rít chói tai trong gió, tôi chỉ cảm nhận được có gì đó đập thật mạnh vào chân rồi tôi ngã cảm mất xuống đường tóe máu mũi.

1 tên khốn nạn nào đó la lên: “Chết mày thằng chó!!!”

Tôi choáng váng và chỉ nghe có thể, ít ra nó cũng là người. Tôi ngất đi.

Ánh nắng chiều chiếu vào mắt chói lóa làm tôi tỉnh dậy, cái lưng đang bị kéo lê trên đất rất rát. Thằng khốn nạn cột 2 chân tôi lại rồi kéo đi như kéo con thú.

-ĐM mày thả bố ra.

-Má! tỉnh rồi thì tự đi. nó thả chân tôi xuống cái phịch

-ĐM mày điên hả.

-Đáng đời, hện hò như cái cục cứt! Cái thằng chó chết chửi đồng.

-Ông hện bao giờ mà giờ ông mới tới?

Tôi đứng dậy phui đất, chùi máu mũi định đấm cho nó phát mà nó né ngay.

-Bố mày! Chuyện dài dòng, tý kể. Xe đâu rồi?

-Xe gì?

-Xe máy!

-Thằng Vinh chạy đi kiếm nước rồi.

-Mày làm cái đéo gì ngoài đường thế!

-Bấy quạ chứ làm gì, nó quăng lại 1 câu cuối rồi thùng thùng bỏ đi.

Chắc hết đồ ăn nên nó lấy xác con rab làm mồi bấy quạ, Nó đóng chặt 1 cây tre xuống đất, bẻ cho thật cong, làm chốt rồi chõ con mồi vào bẫy, giật chốt là cây tre sẽ bung hết sức quật ngã con mồi. Có điều không may tôi lại làm mồi, cây tre đập vào bắp chuối thâm đen hết cả.

Đi 1 đoạn thì tới chỗ để xe, 2 thằng này ăn ngủ hẳn trong xe chứ không nhà cửa gì sác. Tôi tới nơi thì nó đang trên nóc xe móc đồ ăn trong balo tôi ăn ngấu nghiến nhìn bố lão không chịu được.

-Hết đồ ăn ah?

-Chứ dẻo gì nữa? Ông bảo mai ông ra mà hôm nay là ngày thứ 4 rồi đấy.

-Xe còn chạy được không?

-Còn!

-Trại bị úp sọt!

-úp sọt là thế nào?

-Thì rab nó vậy chứ gì.

-Sao cơ? Lúc này nó mới ngừng ăn đc 1 tý.

-Anh định sáng hôm sau đi luôn thì tối đó bọn rab ở đâu kéo tới, cả trăm con.

Nó nhảy xuống, sẵn tới nhả mặt hỏi:

-Ngân với Nhi có sao không?

-Không! Mẹ, mày đưa anh miếng nước xem nào.

-Hết nước rồi, ông kể lẹ lẹ cái.

Tôi kể lại toàn bộ câu chuyện cho nó nghe, kể cả chuyện lão Tuấn với thằng Thạch rồi Nhi biết cả nhưng sau này mới nói. Nó cứ lèm bèm chuyện tôi không đưa 2 bé theo mà đưa thế quái nào được.

Hết chuyện thằng Vinh cũng vừa về tới, nó xách theo 1 can nước 20 lít mặt hớn hờ. Tất nhiên là nó cũng có nhả nhó với tôi 1 tý nhưng sau khi thằng Hoàng quăng cho 1 hộp cá thì nó cũng xuôi xuôi. Thằng Hoàng với lấy can nước tu 1 hơi sau đó phì cả ra ngoài.

-ĐM nước đâu tanh vậy?

-Nước đọng dưới ổ voi, thằng Vinh đáp.

Tôi với lấy can nước nhìn vào, ở trong đọng 1 lớp vẩn vàng vàng như mỡ. Tôi gọi thằng Vinh lại chỉ cho nó xem:

-Em biết cái gì đây không?

-Dầu nhớt gì đó, nó ở trên, uống ở dưới có làm sao

-Mỡ người đó, em ngon thì uống đi. Tôi dí cả can nước vào người nó.

Thằng Hoàng nghe thế nôn dốc nôn tháo hết cả những thứ nó ăn này giờ. Mẹ! Hồi ở Sài Gòn nước sông thiếu quái gì mà tôi toàn phải tìm nước đóng chai là vậy. Xác người chết rã ra rồi thấm xuống đất vào mạch nước ngầm, đâu đâu cũng hôi tanh có lớp váng xanh xanh vàng vàng này, không thể nào mà uống được.

Trở lại câu chuyện, vụ đập nhau ở trại là do tôi dựng lên, ít ra thì chúng nó đi luôn lúc đó còn lấy được 1 chiếc xe và họ không có cơ mà giữ lại. Tôi hẹn chúng nó ở đây, có điều xảy ra chuyện nên chậm 3 ngày, đồ ăn nước uống đã hết cả.

Tôi bảo thằng Vinh giữ lại hộp cá vì có gạo, tý nấu com ăn. Tôi thân chinh lấy xe đi kiếm nước và thằng Hoàng nó cứ nằng nặc đòi theo vì lý do không thể hợp lý hơn đc là biết đường vì nó ở đây đã mấy ngày. Đang đi trên đường thì có 2 mẹ con con mang ở đâu trong bụi phi qua trước mặt (Con mang là con vật giống con nai nhưng nhỏ hơn, không có sừng), chẳng nói chẳng rằng tôi vịn ga bám theo. Thằng Hoàng hiểu ý ngồi sau giờ súng lên bắn mấy phát mà toàn hụt.

Tôi chửi nó mấy câu chửi lại là do tôi lái xe không chuẩn, kệ nó, tôi vẫn kiên nhẫn bám theo 2 con thú, chúng chạy trở ngược vào hướng thị xã. Hên thế nào mà thằng Hoàng bắn chết con Mẹ, con con hoảng sợ chạy mất.

Thế là có thịt tươi, may quá thế. Tôi chạy lại nhặt xác con thú thì thấy thứ còn đáng giá hơn nữa. Trước mặt tôi là 1 hồ nước rộng cả mấy hecta, mênh mông là nước. Thằng Hoàng thấy thế cười áo phi thẳng xuống hồ vùng vẫy. Mà cũng đúng thôi, 4 ngày chưa tắm nó đã chua lè như dấm.

Viên đạn AK xuyên qua bụng phá nát nội tạng nên tôi phải lóc thịt ngay kéo hông, móc dao ra tôi tỷ mẩn cắt tiết, lóc thịt đùi, thịt lườn. Thằng Hoàng vẫn tắm và giặt áo ở dưới, tôi vừa xong đang cầm dao xuống mép nước định rửa thì thấy điều kỳ lạ.

Cách thằng Hoàng mấy chục mét có mấy con gì to như cá sấu đang lặn ngụp bơi tới.

-HOÀNG! CÁ SÁU!

Tôi chạy lại hét to lên, nó lúc này đang đứng dưới hồ, nước ngang ngực. Nghe tôi gọi liền quay lại:

-CÁI ĐÉO GÌ???

-ĐM mày! CÁ SÁU! Tôi hét lên lần nữa muốn bể họng

Nó quay qua thấy mấy con vật đang lượn lơ bơi lại phía trước nên mặt cũng cắt không còn hột máu lo lộ vào bờ. Lúc này tôi xuống nước cũng không giúp gì được nên tôi liền quay lại xe lấy súng.

Tôi nhắm rồi bắn, đạn phi xuống nước ào ào văng tung tóe, hết băng cũng là lúc nó lên bờ. 2 thằng xuống mép nước nhìn cho kỹ. Con vật bị bắn chết nổi lộp lộp trên mặt nước nhưng vẫn chưa rõ là con gì.

-Cá sáu hả? Nó hỏi tôi

-Đéo phải, hồ thì làm đéo gì có cá sáu!

-Chứ con gì pa?

-Rabs!

Nó tròn tròn mắt nhìn tôi, tôi hất hàm bảo nó nhìn lại cho kỹ. Sóng đánh khiến con vật lật ngửa lại, 2 con rabs nổi lênh bênh.

Tôi và nó xách thịt vòng qua mép kia lấy đầy thùng nước rồi quay về.

Nước thì đã sôi mà 2 thằng ôn vật cứ bảo đun thêm chút nữa cho chắc, chúng nó vẫn còn sợ vụ nước bắn lúc trưa. Nhìn 2 thằng thối lấy thối để cho nước nguội mà thấy muốn tội.

Tối đó chúng tôi nướng thịt rồi ngủ lại trong xe, chúng nó toàn than thở mấy ngày nay khổ sở là do tôi, xong rồi lại hỏi chuyện trại bị tấn công. Tôi cũng kể đại cho xong, nào là 1 mình tôi hạ 50 con, mấy thằng kia toàn cấp đít chạy.

Thùng xe chật, ngủ 3 thằng hơi khó nên tôi xách cái túi màu đen dưới sàn quăng ra ngoài. Cái túi đồ xuống đất nghe cái xoảng, bung cả miệng ra.

Toàn vàng là vàng, vàng miếng 1 lượng, dây chuyền vàng, nhẫn vàng rồi hột xoảng. Tôi vốc cả nắm lên rồi nhìn 2 chúng nó:

-Vàng đâu đây? tụi mày xách theo làm gì?

-Nhặt được! thằng Hoàng đáp.

-Định ăn mảnh hả?

-Thì em tìm được mà. Thằng Vinh mêu máo.

-Anh có cướp hay đòi chia đâu! Vừa rồi vì mấy cây súng viên đạn mà anh xem mất mạng chưa đủ hay sao mà giờ còn vác vàng theo?

-Ông cứ làm quá cả lên, thì để đó sau này dùng. Thằng Hoàng nhăn nhó

-Đào hố rồi chôn đi! tôi quăng 1 câu rồi chui vào xe.

2 thằng không chịu, cạy sàn xe lên rồi giấu xuống. Tôi mặc kệ, chúng nó kể túi vàng nhặt bên đường, ai chôn vội nên thằng Vinh thấy và buoi lên. 2 chúng nó còn chém gió thêm ít lâu nữa. Tôi mệt, toan ngủ trước nhưng cứ trăng trọc vì 2 hôm nay toàn gặp chuyện khó hiểu, nguyên đồng xác người, rabs di cư, rabs sơ sinh rồi còn cả rabs dưới hồ

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: LOST – Lạc (1)

Suy nghĩ 1 hồi quay qua đã thấy 2 thằng nó đã ngáy o o bên cạnh, tôi trèo ra ngoài leo lên nóc xe ngồi. Đã gần 10 ngày, 10 ngày từ khi rời Sài Gòn, đoạn đường tôi ước chừng chỉ 500 cây số mà giờ mới đi được quá nửa. Tôi đã nghĩ cứ để máy vào số là sẽ tới nơi, có ai ngờ.

Mấy chuyện tôi gặp gần đây làm tôi suy nghĩ nhiều, tôi đã nghĩ bọn rabs nay mai rồi cũng sẽ chết dần chết mòn, vì đói ăn, vì bệnh tật. Chúng nó là sinh vật, không phải là zombie hay các thể loại bất tử trên phim ảnh. 1 năm, 2 năm, có thể 3 năm và lâu hơn nữa nhưng chúng tôi sẽ có cơ hội sống sót, cơ hội xây dựng lại. Nhưng không, bọn chúng đang tiến hóa và thích nghi, thậm chí là sinh sản. Sẽ không có chuyện chúng biến mất trong nay mai, cơ hội

sống của chúng tôi ngày càng trở nên mong manh hơn.

Gió lạnh bạt qua đầu, trời đã về khuya, sương rơi rớt trên thùng xe từng hạt. Đêm nay trời mù, không trăng không sao gì cả, đồng lửa lại dần rồi tắt hẳn, tất cả tối đen như mực nên không nhìn quá được vài mét. Tôi muốn nán thêm chút nữa để hít thở không khí trong lành, bên trong xe vừa bí bách lại hơi ẩm. Không chỉ mùi xăng dầu, mùi thuốc súng mà còn có mùi của 2 thằng kia. Ấy vậy mà có mấy con cú đêm ở đâu kêu oai oái nghe muốn rợn xương sống, lại thêm bọn muỗi vẫn bay rào rào trước mặt thế là tôi phải chui vào ngủ.

Sáng hôm sau chúng tôi dậy sớm, vì chưa biết đường xá như thế nào nên chúng tôi tranh thủ vào thị trấn thu gom thêm ít đồ đạc. Tôi 1 thân 1 mình đã quen nên bảo 2 thằng kia cứ đánh xe thiết giáp mà đi, tôi chiết ít xăng ra đổ vào xe máy rồi đi 1 mình. Nói thật là tôi cũng khá nản chí với 2 cu cậu, thằng Hoàng thì bô lô ba la cả ngày, nói gì bật nảy trong khi thằng Vinh lại kiêu lời và ù lì hơn hẳn. Phải chi cộng 2 thằng đó lại mà chia đôi ra được thì hay quá. Tôi đi lấy thêm nước còn 2 thằng chúng nó đi kiếm thêm đồ ăn, trước khi đi tôi dặn dò hạn chế chui vào nhà, nếu có thì cũng phải kiểm tra cho cẩn thận và tất nhiên chưa hết câu thằng ôn con kia đã nhảy vào mồm:

-Ồi giò! nói lắm! biết rồi! khổ lắm! nói đéo gì nói mãi!!!

Chán chả buồn chết, tôi đi luôn. Giành phần đi lấy nước nhưng thực ra tôi có lý do cả, tôi muốn quay lại hồ để kiểm tra 1 chút. 2 cái xác rab dưới hồ đã bị sóng đánh dạt vào bờ, trắng bệch và co rút lại như người chết đuối. Tôi kiểm 1 cành cây dài, bẻ nhánh rồi kéo 1 cái vào xem sao nhưng coi bộ không được. Cái xác ngâm nước cứ trơn tuôn tuột, thôi kệ vậy! tôi lội xuống kéo nó lên bờ.

Giai phẫu tử thi không phải là nghề của tôi nhưng mà muốn biết thì phải thử, tôi rạch áo nó ra, lật úp lại. 2 cơ xô và vai to hơn hẳn các cơ khác để bơi lội chứng tỏ bọn nó đã xuống nước lâu lắm rồi. Lật ngược lại tôi rạch bụng nó ra, lấy cây chọc mãi mới lòi được bao tử ra ngoài, tôi dùng dao ấn vào mấy lần không thủng. Cái bao tử căng lên rồi ép ngược máu me trào lên miệng văng ra ngoài, xem tý nữa vào hết cả người tôi. Lấy chân đập miệng nó lại tôi chọt mạnh 1 cái cho thủng, đúng như tôi dự đoán. Trong bụng vẫn còn mấy cái vây cá chưa tiêu hủy. Tiếp đến là phổi, dù không học sinh học nhưng rõ ràng 2 lá phổi của nó to hơn bình thường, tôi tới nỗi ép vào cơ hoành làm cho lồng ngực căng cả lên. Sở dĩ như vậy vì bọn rab này không có mang, muốn ngụp lặn dưới nước chúng phải lấy hơi và nín thở, lâu ngày dẫn đến tăng thể tích phổi. Vậy đã rõ ràng, vì thiếu nguồn thức ăn nên chúng nó tiến hóa và thích nghi với môi trường nước. Tôi không biết nếu mà chúng ra tới biển thì chuyện gì sẽ xảy ra nữa, chẳng có nơi nào an toàn dù là ốc đảo ở giữa đại dương.

Để cho chắc tôi vòng đi khá xa để lấy nước, tất nhiên là tôi và cả 2 thằng kia không ai muốn uống thứ nước ngâm bằng xác rab. 8h, đúng hẹn tôi đã ở địa điểm cũ, 2 thằng vẫn chưa về. 15 phút trôi qua coi bộ chờ đợi không là hạnh phúc nên tôi chạy ngược vào thị xã và đúng lúc chúng nó đánh xe chạy ra. Trên nóc xe linh kính là nồi nê xoong chảo và cả phích nước. Đập tay vào thùng xe ra hiệu cho 2 thằng chui ra ngoài, tôi trèo lên hỏi lớn:

-Cái gì thế này?

-Thì anh nói kiếm đồ nấu ăn con gì. Thằng Vinh thò đầu lên trả lời-Ừ thì nấu ăn nhưng mà sao nhiều vậy?

-Thì nấu xong vứt, hơi đầu mà rửa cái ông này! Chẳng nói cũng biết là cái giọng thằng Hà Nam. Tôi chưa kịp đáp thì nó lại còn nạt nộ:

-Leo lên rồi đi, trẻ mẹ nó giờ rồi!

Bỏ nó chứ, nó trẻ chứ tôi có trẻ đâu. Bảo thằng Vinh đẹp đồng nồi niêu rồi tôi nhờ nó bung chiếc wave lên giùm, thằng Hoàng nó ngồi tiệt trong xe không thém ra ngoài. Xe bắt đầu chạy, trời còn mát nên tôi vẫn ngồi trên nóc xe, thằng Vinh đội mũ lưỡi trai bám khâu 12ly7 coi bộ căng thẳng lắm.

-Vinh!

-Sao anh?

-Mấy hôm nay a gặp chuyện lạ lắm.

-Chuyện gì anh?

-Hôm qua, trước lúc tới đây a nghe tiếng khóc bên đường, a vào kiểm tra thì thấy có đứa con nít.

-Rồi nó đâu? anh không cứu nó hả? Nó ngạc nhiên hỏi

-Không! chưa hết. Anh có cứu, cho nó ăn. Xong 1 hồi lâu nó tỉnh dậy, nó là con rab con.

-Gi? rab con. A giết nó chưa.

-Chưa, A để đó rồi đi.

-Vậy thì có gì lạ đâu.

Nó nói tới đây khiến tôi chưng hửng, hình như nó không có khái niệm gì về vấn đề nên tôi cũng thôi không kể nữa. Thằng Hoàng vẫn im lặng lái xe ở dưới, thực ra không hẳn là lái xe, nó đang chơi trò xe đưng. Nó khoái chí cán lên tất cả những thứ nằm trên đường, xe máy, tủ lạnh, tivi, oto, giường, tủ. Cái gì nó cảm thấy cán được hay húc được là nó húc tất rồi cười ha hả mặc kệ cho tôi chửi như thế nào đi nữa. Thing thoảng nó còn lười đánh lái nên cán lên luôn cả mấy cái xác giữa đường, thịt nát ra, xương bị nghiền rôm rốp nghe rợn óc ấy vậy mà nó khoái chí lắm.

Bây giờ xe đã rẽ vào quốc lộ 14 hơn mấy chục cây và vào địa phận Daknong, chúng tôi bắt đầu đi xuyên qua đèo núi quanh co. Đường thì dốc và mỗi lúc 1 xấu đi, ổ gà ổ voi đủ cả. Có những ổ to như cái ao, có những ổ mọc cả cây trong đó, có đoạn còn lồi cả đá 4-6 lên trên, vì đường xấu nên tốc độ của chúng tôi bị giảm đáng kể chỉ hơn được hai mấy cây số một giờ. Cái xe hụp lên hụp xuống mấy cái ổ nghe ầm ầm như muốn vỡ, tôi lúc này đành phải chui vào trong chứ khôn thì rớt xuống dưới khi nào không hay. Vì chúng tôi đang đi chuyển lên vùng núi cao nên khí hậu bắt đầu thay đổi, trời lạnh dần, cách đó ít phút tôi còn cời trần ngồi trên nóc xe thì bây giờ đã phải mặc 2-3 lớp áo vì lạnh. Trời âm u, mưa nặng hạt dần dần rồi ào ào đổ xuống, tháng 8, mùa mưa tây nguyên.

Tôi thì chẳng lạ gì mấy cơn mưa này, mưa dai dẳng, mưa hoài, mưa mãi, mưa thổi đầy thổi cát, mưa tới nổi phơi cái áo không khô. Từng hạt rơi ào ạt xuống nóc xe nghe rôm rả và inh ỏi. Thăng Vinh lấy nilong che súng lại rồi cũng sập cửa chui vào. Cửa sổ lái chỉ vừa đủ 1 thăng nhìn nên tôi cũng chẳng nhìn ra ngoài được, thăng Hoàng lúc trước hăng hái giành lái bao nhiêu thì bây giờ lại chán ra mặt bất nhiều. Đường thì xấu, tay lái xe thì nặng, nó phải đánh lái qua lại liên hồi cứ như tập tạ vậy.

-Thôi ra đi, đưa anh lái cho.

-Biết không mà lái. Nó khoái thấy mẹ còn đá đều cho bằng được.

2 thăng nó ra sau ngồi được 1 lúc lại rôm rả tám chuyện, tám chán chê chúng nó lại cạy sàn xe lên đem vàng ra đếm.

Mười, mười một, mười hai...chín..mười..mười một....

-Mày im đi tao mới đếm được chứ. Thăng Hoàng nạt

-Tại mày đếm to nên tao phải đếm to hơn mới đếm được, mày im đi thì có.

2 thăng chúng nó bắt đầu nói quạu với nhau còn tôi thì phì cười.

-Mày bao nhiêu?

-133 lượng. Mày?

-140, đổi đi. Đếm lại coi

-Rồi 141 lượng, mày nhiều?

-132 ah, lộn mẹ nó rồi. Đếm lại

-Thì tổng là 273 lượng, khác đéo gì nhau? tôi đang lái xe nhưng buồn cười quá lại phải chen vào.

-Im, đéo phải chuyện của ông!

Tôi văng tục 1 câu rồi lại lo lái xe mà nó cũng không cho tôi yên.

-Ông có biết vào những lúc khủng hoảng thì cái gì có giá trị nhất hông?

-Vàng! tôi đáp

-Ông có biết khi mà chính phủ sụp đổ, đồng tiền không còn giá trị và người ta phải giao dịch bằng cái gì hông?

-Vàng!

-Ông có biết thứ gì được gọi là tiền tệ xuyên quốc gia hông?

-Vàng!

-Thế mà ông lại bảo bỏ đi là thế nào?

Bố cái thăng, hỏi thì hỏi mẹ đi, cứ lòng và lòng vòng.

-Anh bảo giấu chỗ nào, sau này quay lại lấy chứ có bảo vứt đi đâu.

-Để ngoài đường với vứt đi thì khác đéo gì nhau?

-Thế mày muốn tới nơi người ta bán bỏ mày để lấy vàng không?

Tất nhiên là nó không trả lời, thăng Vinh này giờ làm gì không biết làm gì cũng nhảy vào 1 câu tình bơ.

-Em không muốn!

Mãi nói chuyện không đề ý, mưa đã tạnh trời đã quang hơn. Tôi lựa đoạn đường trống trải sát bìa rừng rồi dừng xe nhảy ra ngoài đi toilet chút xíu. 2 thằng kia coi bộ cũng nhận từ sáng nên trèo ra theo. Thường thì chúng tôi đi ngay chỗ xe luôn cho tiện nhưng lúc sáng thằng Hoàng nó cán lên mấy cái xác, thịt còn dính chỗ bánh ray xe hơi kinh nên tôi phải chạy vào sát bên đường. Ông Hoàng thì coi bộ đi nặng đi nhẹ gì đó nên phải rúc vào bụi.

-Có ai nhìn quơai đâu mà mày chui vào đó làm gì? Tôi kéo khóa quần lên rồi hỏi nó

-Kệ bồ, thích thì lại đây bồ cho nhìn.

-Mày ăn luôn đi!

Tôi với thằng Vinh cười ha hả.

Coi bộ chúng tôi sắp tới Gia Nghĩa, là thị xã của Đaknong, nếu may mắn chúng tôi sẽ tới đó trước buổi tối và tới Ban Mê vào sáng mai. Tôi lấy bản đồ rồi ngồi xuống tận đáy ven đường xem xét. Thằng Vinh thấy mấy cây thông rồi quay qua hỏi tôi.

-Ừa, đi Đà Lạt hả? sao anh nói đi Ban Mê.

-Đâu có, Ban Mê, Ban Mê cũng có thông mà.

-Ồ! em cứ tưởng.

Thằng Hoàng ở trong bụi tự nhiên đứng phắt dật phi ra ngoài, quần thì chưa kéo lên khiến cục của nọ cứ lủng lẳng. Cái quần niu chân nó lại nên nó lú quíu ngã úp mặt xuống đường. Tôi với thằng Vinh nhìn thấy liền cười lớn nhưng mà chúng tôi phải nín bật liên sau đó.

Đang sau thằng Hoàng mấy chục con rab trong bụi phi ra như chó săn, thằng Hoàng lúc này đang còn nằm dưới đất, tôi bảo thằng Vinh ra lôi nó dậy rồi lên đạn bắn hạ liền mấy con. Sau khi kéo được quần lên tới lưng thì 2 thằng nó liền chạy về phía tôi mà không kịp nhảy vào trong xe vì bọn nó bị dít sát đất quá rồi. Tôi quăng khẩu MP5 cho thằng Vinh rồi 2 thằng bắt đầu bắn, hy vọng chỉ có vài chục con nhưng không phải.

Bọn chúng trong bụi rậm vẫn cứ lao ra ào ào, 1 băng rồi 2 băng đạn vẫn không hết. chúng tủa ra 2 cánh rồi vây lấy chúng tôi. Coi bộ không ổn tôi lôi 2 thằng chạy vào rừng thông trước đã rồi tính.

3 thằng vác dật chạy hùng hục, đằng sau không phải 1 đàn mà là 1 rừng rab đang đuổi theo chúng tôi. Không biết từ đâu ra mà chúng đông tới nỗi chạy rào rào làm rung cả 1 cánh rừng. Tôi mặc áo vest và cầm súng nên chậm hơn 2 chúng nó và bị tụt ra sau, Thằng Vinh vọt lên trước quỳ xuống quay lại bắn với mấy phát cho tôi vì nó sợ tôi bị chụp nhưng tôi ra hiệu cho nó chạy luôn đi chứ không bắn hết được. Thằng Hoàng chả phải tay xách nách mạng gì nên phăng lên trước cả vài chục mét.

Giữa rừng thông chỉ có cây cỏ cao ngang thắt lưng, cây thông lại thẳng đứng chả có cành hay chỗ nào bám víu để trèo lên nên chúng tôi cứ cố gấn chạy 1 cách bất lực. Bỗng nhiên bọn rab vọt lên ở bên cánh trái rồi bẻ ngoắt sang khiến chúng tôi phải quẹo sang phải, được 1 lúc chúng lại bọc từ bên phải sang. Thằng Vinh xém nữa bị chụp nhưng may thay nó kịp vĩa cho con kia 1 phát vào người. Chúng tôi bắt đầu đuối sức và thở hồng hộc, nếu cứ tiếp tục thêm ít phút nữa là chết chắc.

Thằng Hoàng vì lúc đầu chạy trước nên giờ đã xuống sức trước tiên, nó tụt dần lại về phía sau. Tôi hét lên:

-Chạy! chạy không là chết!

Nó đuổi tới nỗi đáp không được mà chỉ đưa tay vờ vờ ra hiệu đợi nó. Tôi không biết làm sao liền dừng lại bắn mấy con sắp bắt được nó rồi đợi nó chạy tới. Chạy càng sâu vào rừng cây cối càng dày đặc, cỏ cây cao lấy người khiến cho da thịt sứt hết. Tôi lôi thằng Hoàng, chân nó chới với từng bước để bám theo tôi. Thằng Vinh ở trước vừa chạy vừa quay lại nhìn xem có cần gì không nhưng tôi bảo nó cứ chạy trước tìm chỗ để nấp.

Bọn rab bây giờ đã chạy thành hình vòng cung và bọc lấy chúng tôi, đông quá, nếu bị vây thì chết chắc. Tôi thở lấy thở để nhưng đã đuổi rồi, nhìn thằng Vinh như 1 hy vọng cuối cùng tôi thấy nó bỗng đứng khựng lại.

-Lẹ lên! thoát rồi!

Nó hét lên rồi tôi thấy nó mất hút trong bụi cây không để lại dấu vết gì

Tôi và thằng Hoàng không hiểu mô tê át giáp gì nhưng cũng ráng lết tới chỗ đó, mấy cây thông thưa dần rồi cả 1 vùng trời hiện ra. Trước mặt chúng tôi là 1 cái vực thoai thoải do sạt lở mà thành. Cái vực khá sâu, cũng phải hơn 50 mét nhưng mà lặn xuống được chứ không phải không. Tôi xô thằng Hoàng xuống nặc cho nó niu lấy tôi. Thằng ôn con không chịu buông tôi ra nên cả 2 đều ngã lăn lông lốc xuống.

Lúc này tôi cũng chệch biết đưa tay lên ôm lấy đầu vì sợ va phải đá. Mưa, đất đỏ lầy lội nên tôi và thằng Hoàng lộn vài vòng rồi trượt xuống không khó khăn mấy. Vừa dừng lại chưa kịp định hướng thì thằng Vinh trong bụi nhảy ra lượm lấy súng rồi lôi tôi vào trong. Bọn rab ở trên kia đổ xô tới miệng vực la ó, vài con không biết tham ăn hay bị xô đẩy ngã xuống liền bị thằng Vinh bắn chết.

Chúng tôi lại diu dất nhau chạy sâu vào trong rừng, hy vọng chúng nó không tìm được đường xuống dưới này.

Quần áo ướt hết, lấm lem bùn đất từ đầu đến chân, đã vậy trời thì lạnh và ẩm ướt nên khó chịu vô cùng. 3 thằng đi 1 hồi coi bộ đã êm êm mới dám ngồi xuống nghỉ.

Thông thường thì thằng Hoàng nó sẽ lại chửi đồng và đổ lỗi cho tôi nhưng nó mệt tới độ thờ không ra nên đang còn ngồi im hồi sức.

- Có thằng nào mang nước hay đồ ăn gì không?

2 thằng lắc đầu.

- Vinh! còn bao nhiêu đạn?

- Hơn 50 anh.

- Anh cũng còn cỡ đó.

- Giờ quay lại rồi leo lên hay sao? Thằng Hoàng hỏi.

- Không! tụi nó chưa bỏ đi đâu, thậm chí ở đó tới vài ngày.

- Thế giờ làm thế nào.?

- Đi vòng qua cái vực đó rồi tìm cách quay lại xe. Không đồ ăn, không nước uống, còn hơn 100 viên đạn thôi. Mà súng em đâu? Tôi hỏi thằng Hoàng

- Vứt trong bụi, kéo quần chạy chụp không kịp.

- Thế giờ có lấy cái quần bắn được không? Tôi mĩa mai.

- Mà mày chùi đít chưa? thằng Vinh hỏi thêm vào.

- Chùi cái bà nội mày! Thằng Hoàng điên tiết đập thằng Vinh 1 cái ngã lăn quay ra đất.

Tôi đứng dậy xem xét xung quanh, rừng rú ẩm ướt, muỗi rừng bay ve ve xung quanh đen kịt. Giày dép quần áo thì ướt hết, không đồ ăn nước uống. Đến mặt trời cũng không thấy ở đâu. Lạc rồi!

- Giờ làm thế nào?

- Không! Đi bên này.

- Bên này dễ đi hơn ...!

- Lúc này deck trèo lên đi, cứ đi thì tới bao giờ?

- Mặt trời đằng này, thì bên kia là phía đông! Ông cứ đi về phía tây là thế nào!

- Có rần không ghê vậy pa???

MÀY CÓ IM ĐI ĐƯỢC 1 PHÚT KHÔNG HOÀNG???

Thằng Vinh điên máu hét lên, cái thằng dở người nó cứ lèm bèm mãi từ lúc bắt đầu đi, chả hiểu nó bị làm sao? hay là nó sợ quá điên mất rồi.

- Em im đi Hoàng, càng nói càng mất nước. Tý nữa khát thì ráng mà chịu, đã mệt rồi còn nói mãi.

Tôi đã chán voi cái máy phát di động này nên bảo nó im đi cho rồi. Chẳng biết có sống được tới tới nay không mà nó cứ nói như điên thế kia. Rừng nhiệt đới sau cơn mưa, nóng và ẩm tới nỗi toát mồ hôi không ra, cây lá giăng kín hết bầu trời, đang giữa trưa mà cứ âm u như trong hang hốc nào đó. Cũng chẳng có đường mà đi, ông Lỗ Tấn có nói “trên đời làm gì có đường, người ta đi mãi mà thành đường” coi bộ có lý, chúng tôi pahì lò dò chui rúc qua những đám cây cỏ cao quá đầu, đu lên những cành cây hay nhảy qua những gốc cây mục ruỗng.

Nước tràn vào giày nghe nhóp nhép nhóp nhép, mấy cái áo ướt không biết do mưa hay do mồ hôi bám vào da rít rít. Tôi đi trước, thằng Hoàng đi giữa rồi tới thằng Vinh, cái máy phát ở giữa cứ tua đi tua lại đều đều nghe muốn đau não. Cái vực cao quá không trèo lên được, không kể chuyện cả đám rab đang phục phía trên. Tôi đang cố gắng men theo cái vực để có chỗ nào thuận lợi mà trèo lên, mặt trời đứng bóng tôi cũng không canh được hướng nào là hướng của chiếc xe, dù có biết được cũng không biết chiếc xe nằm ở đâu vì chúng tôi đã lạc ngay từ lúc còn trong rừng Thông.

3 đứa cứ lầm lũi bước đi 1 cách vô định, chúng nó cho rằng tôi biết tôi đang làm gì nhưng thực tế tôi cũng chẳng biết. Tôi chỉ biết không có nước uống và kiếm được chỗ trú trước chiều tối thì nắm chắc cái chết.

- Nghĩ tý ông Minh ơi!

Thằng Hoàng ngồi cái phịch xuống gốc cây mặc kệ cho tôi có đồng ý hay không.

- Nghĩ anh! em đói quá rồi. Thằng Vinh bồi thêm vào.

Tôi thấy thế cũng chỉ biết dừng lại cho 2 đứa chúng nó thở cái đã. Đói thì ai cũng đói, cả khát nữa, thằng Vinh bẻ mấy cái lá rồi liếm mấy hạt nước còn sót lại thấy mà tội. Thằng Hoàng cũng bắt chước làm theo nhưng cũng chẳng giải quyết được gì. Tôi ngồi xuống, 2 đầu gối kêu cái rắc vì đã mỏi nhừ, cổ chân thì như sắp rời ra tới nơi.

Tôi tranh thủ tháo giày rồi giữ cho hết nước rồi bảo chúng nó làm theo vì cứ tiếp tục đi như vậy da chân sẽ sưng phồng lên rồi tróc ra. Không có cách gì có thể đi tiếp được. Thằng Hoàng lúc này đã khát đến tột độ đến nỗi không nói ra lời và chịu ngồi im 1 chỗ.

-Anh nghỉ là nên kiếm nước và đồ ăn, trước tối nay không quay lại kịp đâu.

-Sao a nói mình cách xe không xa? Vinh nó hỏi.

-Đúng là không xa, a nghĩ bán kính chỉ 3km thôi nhưng mình lạc từ lúc trong rừng thông rồi, giờ mình không biết có đúng hướng hay đang đi xa khỏi chiếc xe.

-Thôi kiếm nước đi. Thằng Hoàng giẫy nảy, tất nhiên là phải kiếm nước vì bây giờ nó sắp chết khát tới nơi rồi.

-Đi chưa? tôi hỏi

-15p nữa, mỏi căng quá.

15p hay 30p cũng được vì đằng nào cũng lạc rồi, tôi chỉ mong không còn phải gặp đàn rab nào nữa. Bây giờ muốn xác định phương hướng chỉ có nước trèo lên chỗ cao mà thôi, tôi mặc kệ cho 2 thằng nó ngồi rồi đu lên cây xà cừ gần đó.

2 thằng nó mệt nên cũng chả buồn miệng hỏi tôi làm cái gì, cởi hết áo vest lẫn súng đạn tôi trèo lên cây. Thân cây còn ướt, trơn tuột lượt, bu lên được 2-3 cành thì hết cách trèo lên, tôi móc dao khứa mấy đường để trèo nhưng cũng chẳng lên được. đành bỏ tay nên tôi lại phải tuột xuống.

-Thôi đi!

-Đi đâu?

-Nước chảy về chỗ trũng nên cứ đi xuống dưới thấp là được.

-Chắc không?

-Thế mà có đi không?

2 thằng cù cưa 1 hồi mới chịu nhấc đít lên, chúng nó vừa đứng dậy vừa gãi. Gãi vì muỗi rừng nó đốt cho sưng hết tay chân mặt mũi, tôi quên dặn chúng nó nên 2 thằng giờ đang gãi như điên dại. Muỗi rừng chỉ to bằng con kiến nhưng đốt thì sưng và ngứa thôi rồi, thà đi thì thôi chứ ngồi 1 chỗ nó bâu lại đốt không sót chỗ nào, đó là chưa kể dính sốt rét.

Tôi cứ đi trước, được chừng mười bước lại dừng lại chờ, 2 thằng chúng nó vừa đi vừa cào cào khắp mặt mũi cho đỡ ngứa. Thằng Vinh bắn loạn quá thò tay xuống vốc nắm đất đỏ xoa lên hết mặt mũi, tôi cũng chẳng hiểu nó định làm cái gì nữa.

-Mày làm cái gì vậy Vinh?

-Thoa lên cho nó đỡ đốt.

-Ờ thế nào được?

-Thì nó thấy đất nên nó không đốt.

Bỏ tay với logic lẫn lý luận của nó nên tôi phì cười rồi đi tiếp, thằng Hoàng coi bộ đã đuối sức lắm rồi, nó lết được vài bước lại chống tay vào cái thân cây nào đó đứng thờ, được 1 lúc là nó tuột về phía sau xong cậu lại lẳng xằng chạy lên trước 1 đoạn rồi nghỉ tiếp trong lúc chờ tôi đi tới chỗ nó, khổ nỗi toàn cây bụi dây gai, thằng nào đi trước chỉ có nước xây xước hết cả.

Thằng Vinh với tôi thấy thế cũng kệ, vì thấy mình lo còn chưa xong mà hơi đau. Tôi vượt mặt qua thằng Hoàng thì bỗng nhiên nó với vai tôi lại.

-Cởi áo ra xem nào. Nó nói rồi nắm lấy áo vest của tôi.

-Mệt thì để a đeo đạn cho, lấy làm gì.

-Không, cứ cởi ra xem nào.

Tôi nghe thấy giọng điệu có gì bất thường nên cũng làm theo, tôi đưa áo vest cho thằng Hoàng xong nó bảo cởi nốt áo thun. Tôi cũng làm đại theo, vừa kéo cái áo qua đầu thì thằng Vinh hét lên:

-Đậu Má!!! Đậu Má!!! Đậu Má!!! Đậu Má!!! Đậu Má!!!

Xong nó hoảng loạn chạy ra xa mấy bước nhảy tung tung còi áo ngó nghiêng khắp người. Tôi chưa hiểu chuyện gì thì thằng Hoàng bảo tôi nhắm mắt lại rồi đứng im.

Nó rút con dao bên hông tôi rồi khứa khứa gì ở đằng sau vai, tôi nghe có gì nhót nhót lạnh lạnh chảy xuống, thò tay ra sau định quẹt thì thằng Hoàng can lại.

-Im! nó nạt.

Nó giết mạnh 1 cái, tôi nghe tiếng cả người như có miếng thịt bị gạt ra khỏi người, đang còn xuýt xoa vì đau thì nó đưa ra cho tôi xem. 1 con vắt máu me đỏ lè to bằng ngón tay đang còn ngúng nguẩy. Ôn lạnh cả người tôi thò tay ra sau lưng, nó nắm tay tôi lại chỉ cho từng con 1, cả cái lưng cũng phải mười mấy con vắt đang đu bám, con nào con nấy căng mọng. Tôi nuốt nước bọt cái ực rồi nhắm mắt để cho thằng Hoàng làm việc.

Thằng Vinh thấy thế kinh hãi thậm chí còn không dám lại gần, nó cứ ngó tới ngó lui thậm chí còi cả quần ra xem có hay không. Chẳng là mới nãy tôi trèo lên cây, chắc đi lại thế nào nên bị chúng bầu vào người.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: LOST – Lạc (2)

Thằng Hoàng không thêm chích nữa mà lấy dao nạy ra rồi gạt cái phục, nó lấy áo chấm máu mà coi bộ không xong vì bọn vắt nó tiết ra chất chống đông làm máu chảy mãi, phải làm nó tự rụng mới đc. Tôi với lấy áo móc 3 viên đạn ra rồi nhỏ đầu đạn ra khỏi các tút (vỏ đạn), tôi đưa các tút cho thằng Hoàng mà nó lại bảo lấy thêm 2 cái nữa. Đưa quẹt gas cho nó rồi tôi nằm đợi xuống đất.

Thằng Vinh không hiểu 2 chúng tôi đang làm gì nên lại đứng sầm soi, thằng Hoàng bắt đầu tác nghiệp. Nó đổ thuốc súng lên từng con vắt rồi bắt đầu đốt, thuốc súng xì cháy khét lẹt, con vắt bị nóng nên nhả ra khỏi lưng của tôi, nó cứ đốt, có mấy hạt xì xuống cả lưng làm tôi giãy cả người lên mà may nó thôi kịp.

Loay hoay 1 hồi cũng xong, cái áo đầy máu tới nổi vắt ra chảy thành dòng. Tôi mặc đại vào cho đỡ muỗi cắn rồi cả bọn lại dất dứ nhau đi.

Càng đi càng dốc, coi bộ đã tới vùng đất trũng, chúng tôi phải thay phiên nắm tay nhau mà trườn xuống, thằng này bu gốc cây đưa tay cho thằng kia nắm tuột xuống trước rồi cứ thế mà đi. Đất ướt chệch nhệch, việc té lộn cổ vài vòng rồi đập mặt vào chỗ nào đó cũng không có gì lạ, thằng Hoàng thì sung cái môi còn thằng Vinh cũng u 2-3 cục.

Tôi đang trườn xuống trước thì dậm cái bệt vào cái hục nào đó, ngó xuống thì là hục nước, đầy đất và lá cây mục ruỗng, có cả mấy con lăng quăng tung tăng bơi lội. Mừng như bắt được vàng tôi gọi 2 thằng đó lại, thằng Hoàng vừa thấy liền cúi xuống chu mỏ định mút dù đất còn chưa lắng xuống, tôi liền gõ đầu nó cái cốp:

-Ngu! Cúi áo ra.

Nó ngoan ngoãn làm theo, tôi gấp áo lại rồi vớt lấy nước, 2 thằng ôn con ngựa cỏ hả mớ như chờ ăn. Vắt cái áo, nước chảy xuống, thằng Hoàng đón lấy giọt để, chưa xong thì thằng Vinh đã với tay tôi cho vào miệng nó.

Cú đầu thì nó còn uống, cú thứ 2 thì nó còi áo tự mãn ăn vì cái áo thằng Hoàng chưa quá. Tôi cũng khát mà uống nước kèm mồ hôi nó nghe cũng hơi kinh trong khi áo tôi thì toàn là máu.

Thôi thà ăn dơ của mình còn hơn của nó, tôi cời giấy cời tắt ra giặt sơ rồi thò tắt vào mức nước mà uống. 2 thằng kia thấy tòm quá chửi um cả lên mà tôi kệ chúng nó.

3 thằng no nê ngồi nghỉ cũng đã 4h chiều, trời bắt đầu tối dần. Trong rừng rậm nên dù mặt trời còn đỏ nhưng bên trong đã tờ mờ hết rồi. Giờ mà không tìm được chỗ trú thì coi như xong, xóc đầu chúng nó zậy chúng tôi lại đi.

Cũng đi không xa, chỉ hơn mấy chục bước tôi nhìn thấy 3 cái cây rất to, chắc cũng 2-3 người ôm, cái chẳng 3 của nó chắc là đu lên ngồi được. Dưới gốc cây cũng bằng phẳng nên tôi quyết định ngủ ở đây. Thằng Hoàng nghe được nghỉ là nó vui rồi, chẳng cần phải giường êm nệm ấm gì hết, nó nằm luôn xuống đất xong lại nhớ tới vụ vắt nên lại lồm cồm ngồi dậy đi kiểm ít củi khô để đốt lửa nhưng tôi can lại vì đốt lửa bọn rab sẽ kéo tới.

Tôi trèo lên cây, kiểm chỗ nào coi được được rồi lấy dây mây cột lại vài vòng để tối chui vào cho khỏi rớt, thằng Vinh thấy ngủ trên cây hơi ngại nên đòi ngủ dưới đất nhưng sau 1 hồi nghe tôi hù dọa về đủ thứ loại rắn rết ruồi muỗi nó cũng phải trèo lên.

Bây giờ 3 thằng đã yên vị thì cái bụng mới còn cào lên tiếng, suốt từ sáng cả 3 chẳng ăn gì ngoài mấy ngụm nước mới uống. Tôi mệt lử đi ngồi trên nhánh cây co chân tay lại cho khỏi muỗi rồi thêm thiếp ngủ nhưng bụng nó cứ kêu ọt ẹt mãi.

-Đói quá anh ơi, kiếm gì ăn đi. Thăng Vinh nài nỉ

-Tối mẹ nó rồi Vinh ơi, giờ còn đi đâu nữa?

-Nhịn đói tới sáng mai là chết chắc anh.....

Tôi nhìn lên trời, nắng đã tắt hẳn nhưng vẫn còn lò mờ, giờ không thể nào lội đi đâu được nên tôi dục 2 thằng nó trèo xuống làm tạm cái bẫy coi sao.

Thằng Hoàng sẽ kiểm đồ làm bẫy như loại nó bẫy tôi ở chỗ Đồng Xoài, Vinh đi kiểm củi còn tôi tranh thủ chạy lòng vòng xem sao.

Xung quanh đây có mỗi cái học chỗ đó có nước nên việc có thú cũng khả thi, tôi quan sát xem thử chỗ nào có thể là đường thú chạy rồi sau đó chỉ 1 chỗ. Thằng Hoàng khiêng về 1 cây tre với mấy cành cây và dây mây, đeo gọt lấp đặt 1 hồi cũng được cái bẫy đủ cho con heo rừng nhỏ, tôi còn cẩn thận vót mấy cây tre rồi cột vào thanh bập phòng khi nó dính bẫy rồi mà còn sức bỏ chạy.

Xong xuôi trời đã tối hẳn, mỗi thằng làm thêm ngụm nước nữa mới trèo lên cây ngồi, tôi lại thêm thiếp ngủ trong khi 2 thằng nó thì thảo gì đó chẳng rõ.

-Anh Minh!

-Sao Vinh? tôi đáp nhát gừng.

-Lỡ không có con nào vô bẫy thì sao?

-Thì nhịn đói chứ sao.

-Nhưng mà em đói.

-Anh cũng đói.

-Đói thì phải ăn chứ...

-Thôi mày im cho tao ngủ cáicái thằng dở người này. Đi cả ngày đã mệt rồi còn nói lảm.

Sau đó tôi ngủ luôn lúc nào ko hay mặc cho muỗi nó cứ vo ve như trực thăng, tầm hơn 9h tối thằng Hoàng lấy cái gì ném vào đầu tôi cái búp, tôi giật mình xém rớt xuống đất.

-Cái gì? tôi hỏi.

Nó đưa tay lên miệng làm dấu khe khẽ rồi chỉ về hướng bẫy. Trời tối như bưng, ko trăng ko sao có thấy gì đâu. Tôi quay qua lắc lắc cái đầu tỏ vẻ không thấy trong khi nó đang đóng tai lên nghe, tôi thấy vậy cũng nghe theo.

Có tiếng xì xào trong bụi cây nhưng không rõ con gì, cả 3 thằng với cái bụng đói meo im lặng chờ đợi.

PHỤC.....PẶC....!

Tiếng bẫy sập vang lên trong không gian tĩnh mịch, chẳng đợi tôi ra hiệu thằng Hoàng phi xuống đất cái bịch. Là 1 điều là bẫy sập mà sao con thú lại không kêu, tôi với lấy súng rồi gọi thằng Hoàng mà nó mặc kệ.

Thằng Vinh cũng đã nhảy xuống và chạy theo từ bao giờ, 2 cái bóng đen lanh lẹ vụt đi rồi khuất dần. Tôi chẳng có cách nào khác cũng từ từ trèo xuống rồi lần theo. Thằng Vinh văng tục 1 tràng rồi la ó gì đó trong khi thằng Hoàng cứ luôn mồm:

-Đề tao..đề đó tao...!

Tôi nghe có thể coi bộ không ổn liền lao nhanh tới nhưng đã quá trễ, thằng Hoàng giật lấy súng lên đạn cái cóc rồi bắn 1 phát vào đầu con vật. Tiếng súng nổ vang vọng cả cánh rừng.

-Đầu má! sao lại bắn. Tôi nhăn nhó hỏi

-Nó to như vậy đập đầu có chết pa? Thằng Hoàng đáp

-Cá sấu hả? thằng Vinh chen vào

-Không, Rồng Komado, thằng Hoàng đáp tỉnh bơ

-Kỳ đà chứ komado cái con khi. Tôi xô nó ra rồi xách đuôi con vật lên.

Con kỳ đà này to bằng bắp đùi tính cả đuôi dài cũng phải 2 mét rưỡi và nặng dễ cả chục ký. Nó dính bẫy nhưng chưa chết, còn giãy đành đạch nên thằng cu phải cho ăn đạn. Giữa đêm thế này mà bắn thì không khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Tôi ra hiệu cho 2 thằng lòi con kỳ đà về rồi rút đi trước.

Cùi khô đã có sẵn nhưng hì hùi mãi mới đỏ, tôi thì làm thịt con vật. Cũng không có gì khó, chặt đầu, moi ruột, cắt đuôi. Chúng tôi nướng nên không muốn loại lớp da ra vì sẽ cháy thịt. Ban đầu tôi còn e ngại cái vụ nhóm lửa này vì sợ bọn rab mò tới nhưng thằng Hoàng nó đã nổ súng thì thôi kệ thấy luôn vậy.

Con kỳ đà được ban bụng nằm ngửa ra để trên than, tôi lột thêm mấy cái lá vào trong bụng rồi nhét thêm than vào trong đó. Giữa đêm lạnh trong rừng vừa có lửa vừa có thịt còn gì bằng, chúng tôi cảm thấy ấm cúng về dễ chịu hơn hẳn. Thịt cháy lèo xèo thơm phức, gì chứ thịt kỳ đà là số một, hồi nhỏ thỉnh thoảng Ba tôi đi công tác vào trong buôn làng vẫn thường được cho kỳ đà mang về, đơn giản thì ướp muối ớt rồi nướng, kỳ công chút thì om với chuối xanh hay kho xả. Món nào cũng ngon cực kỳ, thịt kỳ đà trắng, mềm lại ngọt. Nhớ tới đó nước bọt tôi đã chảy ra ào ào.

Chưa đợi tôi kiểm tra, thằng Hoàng giật lấy cái cây rồi khều con kỳ đà ra ngoài, tất nhiên là lại cãi nhau ỏm tỏi về việc chín hay chưa nhưng thằng Vinh có 1 quyết định cực kỳ sáng suốt là thử. Nó giật cái đuôi ra rồi cắn 1 cái mặc cho cái đuôi còn nóng hôi hổi, coi bộ cũng khó nên trầm ngâm 1 hồi rồi nó mới đưa ra kết quả bằng việc cắn thêm miếng nữa.

2 thằng 2 cái đuôi, tôi thì giành cái đuôi. Thú thật mà nói thì kỳ đà cái đuôi nó ngon nhất nên tôi cứ mặt kệ cho 2 thằng hý hả còn mình cứ âm thầm mà hưởng. Thịt có ngọt nhưng hơi lạt vì chẳng có gì để mà chấm.

Thoảng 1 cái con kỳ đà chỉ còn lại phần thân mình, tôi vui vô than rồi để đó mai ăn tiếp. Cả 3 đã no bụng, 2 đứa nó trèo lên trước còn tôi thì đang rạch lấy bộ lông coi còn gì ăn đc không để quăng vào lửa, nếu không ăn được thì mai vẫn còn có thể làm mồi bẫy thú.

Và đáng lẽ ra tôi cũng nên trèo lên cây thay vì nghịch bộ lông, rạch bộ lông ra định bụng loại chất bẩn cho đỡ dơ thì bên trong lại ra 1 cái nhẵn vàng tây dính hột ngọc to bằng viên bi.

Bỏ mẹ! con kỳ đà này chắc ăn xác của ai rồi nuốt luôn cả cái nhẵn vào. Tôi đứng phất dậy, 2 tay chống đầu gối muốn ỏi mà cổ thất cổ kim lại. Tôi tự huyễn bằng việc ăn cái đuôi thì chắc không sao rồi mặc kệ bộ lông trên đất, vui lửa rồi trèo lên cây nằm luôn mà không cho 2 thằng kia biết.

Trời về khuya, có trăng có sao hay không tôi cũng chẳng rõ. Táng cây trên đầu cứ đong đưa trước gió chẳng lộ ra 1 khoảng trời nào. Đốt than vui vẫn bốc khói lên nghi ngút, khói lẫn vào cây, vào lá làm cho mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo. Tôi dặn mình cố gấn ngủ đi để mai còn đi tiếp nhưng giấc ngủ cứ chập chờn mãi không đến, có lẽ 1 phần vì ngủ trên cây, 1 phần vì lo sợ gì đó. Tôi lắng tai nghe ngóng, tiếng thở của 2 thằng kia vẫn đều đều, tiếng dế kêu, tiếng ếch ộp, tiếng cây rừng xì xào và thỉnh thoảng đốt than lại nổ tí tách.

Tôi tự hỏi liệu có gì đó ở đây cùng chúng tôi, con gì đó? Vật gì đó? 3 thằng ở giữa rừng già, không nơi trú ẩn, không đồ ăn và nước uống, cái hy vọng le lói nhất là ngày mai cũng mờ mịt như làn khói mù đang lớn vờn quanh đây vậy.

Tôi siết lại mấy sợi dây mây 1 lần nữa rồi quyết định đi ngủ mặc cho mấy con muỗi cứ ve vãn xung quanh, thay vì ngồi tựa vào gốc cây thì tôi nằm sấp xuống ôm lấy nhánh cây cho nó chắc ăn, trời thì lạnh lạnh có gì ôm cũng đỡ. Tôi cứ nghĩ là mình thông minh nhưng thân cây thô ráp, được tý chút thì ê ẩm cả ngực với lại thằng cu nó cũng la oái oái vì chèn ép nó quá.

Không hiểu thế nào mà 2 thằng kia vẫn ngủ đc, thậm chí thằng Vinh còn ngáy o o như đang ngủ. Tôi xem đồng hồ, 11h hơn, ngồi trên cây mãi ê đít ê lưng nên tôi trèo xuống 1 tý cho nó đỡ mỏi. Thả khẩu súng xuống cái cách, áy mậy mà 2 thằng cũng chắc biết gì, coi lại đồng lửa, bỏ thêm mấy nhánh cây tôi thổi cho nó cháy lên, cả khoảng rừng bừng sáng, bóng tôi rọi lên tán cây cứ như người khổng lồ.

Thằng Vinh chói mắt tỉnh dậy hỏi vọng xuống:

-Anh ăn vụng ah?

-Không, muỗi, a đốt cho đỡ.

Chắc nó không tin nên vờn vai 1 cái rồi cũng trèo xuống:

-Má! ê đít quá anh

-Anh còn chả cảm giác thấy đít!

-Nhấn đầu đây?

Nó nhặt cái nhẵn tôi vứt 1 góc rồi soi trước đồng lửa. Nếu mà nói thật cho nó nghe chắc nó ói cả ra mắt nên tôi lảng đi:

-Anh có biết đâu?

Nó vén áo chùi cho hạt ngọc thiết bóng rồi xò vô ngón tay, tôi thấy thế cũng chẳng biết nói gì. Nó ngồi hơ lửa 1 chút nữa rồi trèo lên ngủ tiếp.

Ngáp dài ngáp ngắn mấy cái tôi cũng trèo lên theo, lần này thì tôi ngủ thật.

Thú thật là tôi không theo tôn giáo nào cả nhưng cũng chẳng phải là người duy vật, chuyện ma quái thế này thế kia tôi vẫn tin là có thật nhưng không biết là số mệnh hay sao đó tôi chưa thấy bao giờ cả và sau tất cả chuyện này việc ma có với tôi càng mơ hồ. Biết bao nhiêu người chết, nếu có thì chắc họ đã hù cho tôi vãi ra quần. Sau cái lần hạ mấy tên cô hồn cách đây tôi cũng sợ phát khiếp đi được, đêm nào cũng lo sợ nhưng rồi cũng chẳng thấy gì cả.

Ấy vậy mà chỉ có chiếc nhẫn lại làm cho tôi chết đứng, lần này trèo lên ngai tôi không thèm vùi đồng lửa mà cứ để nó cháy. Nắm lấy sợi dây mây tôi đu lên, thằng Vinh ngồi dựa lưng vào chàng 3, 2 chân nó bắt chéo. Vắt ngang người là 3 sợi dây mây cột hồ, nó vẫn ngáy đều đều như chưa từng tỉnh dậy.

Sau khi yên vị ngáp thêm lần nữa tôi nhắm mắt lại, bỗng nhiên rào 1 cái, 1 cơn gió lạnh buốt bay vượt qua người. Tôi giật mình mở mắt ra, đồng lửa tắt từ bao giờ chỉ còn lại mấy đốm than đỏ le lói, tôi nghĩ thâm trong bụng thôi thì mặc kệ nó. Đang định ngủ tiếp thì tôi sững sờ.

Trên vai thằng Vinh, 1 cái bóng đen trụi truôi đang ngồi trên vai nó vắt vẻo. Cái bóng ngồi xồm, 2 tay nắm lấy đầu thằng Vinh và bu cứng ngắt.

Tôi cứng họng, cả người rợn tóc gáy, 1 dòng điện chạy dọc sống lưng, tôi nhìn nó. Nó cứ mặc kệ mà cúi đầu ôm lấy thằng Vinh.

Tôi nghe từng giây một trôi qua, tôi nghe từng nhịp đập trên thái dương. Thời gian cứ kéo dài như vô tận, tôi mong nó biết mất đi như 1 ảo ảnh nhưng không, chớp mắt vài ba lần nó vẫn ngồi đó tóc cứ bay bay theo gió, cả người nó đen 1 màu than nhưng đáng dấp chắc là đàn bà.

Tôi nuốt nước bọt mò lấy khẩu súng dù không biết để làm gì, lên đạn tôi nhắm mắt, nghiêng rãnh bắn chỉ thiên 1 tràng.

Đừng...đừng...đừng!

2 thằng kia giật mình tỉnh dậy không hiểu chuyện gì xảy ra, chúng nó nắm lấy súng rồi nhìn xung quanh, còn tôi vẫn nguyên tư thế: 2 hàm răng nghiến chặt vào nhau, mặt nhăn như khi còn 2 tay thì cầm súng chia lên trời.

-Gì vậy? gì vậy?

Thằng Hoàng hỏi, tôi vẫn còn run run mà lú lú chưa trả lời được trong khi 2 thằng nó thì đang nhìn xung quanh xem có gì không, coi bộ không có gì Vinh mới hỏi tiếp:

-Anh sao không? sao thế?

Tôi lắp ba lắp bắp:

Ma....! Đâu má!!! Ma....!

-Gì vậy? Ma ở đâu đây? thằng Hoàng nhăn mặt hỏi.

Tôi thò tay chỉ thẳng mặt thằng Vinh:

-Trên vai thằng Vinh!!!

-Có con mẹ gì đâu? Ông khùng hả? thằng Hoàng hỏi trong khi thằng Vinh tròn tròn mắt thò tay khắp người kiểm tra

-Nó biến rồi! tôi đáp

-Khuya rồi! không có giỡn nha ông nội! ngủ đi, ma thì có mà đầy!Thằng Hoàng ra về ta đây nạt nộ nhưng nét mặt tôi vẫn thế. Cắt không còn hột máu và co rúm lại sợ hãi tột độ.

Trong mắt 2 chúng nó tôi “cứng” nhất bọn, bất kể việc gì vào tay tôi cũng xong cả, ngay cả việc bắn giết ấy vậy mà giờ tôi rúm ró nói không nên lời khiến cho chúng nó cũng hoang mang.

-Mà anh thấy cái gì?

-Con ma! nó ngồi ôm thằng Vinh.

-Sao lại ôm em? a đừng có làm em sợ! lúc này thằng Vinh nó còn nhăn hơn tôi

-Cái nhẫn....! mày đeo cái nhẫn của nó.

Thằng Vinh lúc này giờ bàn tay lên xem, cái nhẫn vàng và hột ngọc vẫn lung linh nhưng mà ngón tay nó đã đen thui như thịt thối.

Nó cố gấn cử động cái ngón trở đỏ mà bất lực, nó thò tay bóp nắn nhưng dường như chẳng có cảm giác gì cả, mặt nó cũng bắt đầu chuyển sắc từ sợ hãi sang hoảng loạn, nó trèo xuống rồi bảo thằng Hoàng lại xem sao.

-Mày gỡ nó ra đi!

-Không được, tao rút nó không ra. Nó mếu máo.

-Cảm giác gì không?

-Không!!!

Chết mẹ tao rồi Hoàng ơi! giờ làm sao? mẹ ơi! Nó rầm rút muốn khóc.

Tôi cũng lò dò trèo xuống, thổi cho đồng lửa cháy lại rồi xem cho nó, ngón tay tím lại như kiểm thiếu máu, gân đen gân đỏ nổi lên mồn một.

-Tháo ra không là hoại tử chết. tôi phán

-Không ra! thằng Hoàng nhổ vào 1 bãi nước bọt rồi ra sức kéo mặc cho thằng Vinh nhăn nhó

-Hay chặt mẹ nó đi. Tôi phán thêm câu nữa.

-Tào lao! thằng Hoàng chửi đồng.

-Nó hoại tử, nhiễm trùng thì mất mạng chứ ở đó mà tào lao. Rùng rú thuốc đâu mà chữa.

-Mà cái nhử ở đâu ra?

-Tao lượm được.

-Mày đeo vào làm chó gì?

-Thì tao

-Giữa rừng đào đeo đâu ra nhử.....

Hoàng nó nói tới đâu tự nhiên ngưng bật, nuốt nước bọt nó nhìn quanh. Nó nghĩ tới chuyện có người chết gần đây.

-Không có ai chết đâu mà mày tìm, có lẽ nghe mùi rồi. Là con kỳ đà!

-Con kỳ đà làm sao?

-Nhử trong bụng con kỳ đà, anh moi ra vớt đó.

2 thằng tới đây đã hiểu chuyện, chúng nó ợ lên rồi định nôn ra ngoài nhưng chắc tiêu hết rồi nên chả có gì mà nôn.

-SAO ÔNG KHÔNG NÓI???

-Mày ăn xong mẹ rồi nói gì nữa?

....

....

...

Im lặng chẳng ai nói gì, tôi lại cố thử lôi chiếc nhử ra nhưng quả thật nó không chịu nhúc nhích, ngón tay thì càng lúc càng tím đen và sưng lên như cục lạp xường.

-Quý xuống Vinh!

Nó hiểu tôi định làm gì nên cũng ngoan ngoãn nghe theo.

-3 đứa con lạy cô, tụi con sa cơ lỡ vận lạc vô rừng già, bắt được con kỳ đà này vì đói khát nên phải ăn. Cái Nhử là của cô, cô sống khôn thác thiên thì báo cho biết chỗ con trả lại chứ đừng phạt tụi con mà tội.

Thằng Vinh nhắm nghiền mắt rồi lạy từng nhịp theo lời tôi khấn trong khi thằng Hoàng thì bụm miệng cười.

-Cười cái bà nội mày. Tôi chửi thầm.

Khẩn xong tôi bảo thằng Vinh hơ tay lại chỗ đồng lửa với hy vọng vì nhiệt mà vàng sẽ nở ra và mở ra được. Nó hơ chưa tới 3 giây thì cái nhử nó lỏng ra thật, nó rút cái nhử ra mà không khó khăn gì hết.

Cả 3 thằng nhìn nhau không nói nhưng cũng hiểu lý do tại làm sao, bỗng nhiên đám khói bốc lên không còn bay lên trời nữa mà lửa sang hết 1 bên như có ai đưa đường dẫn lối.

Tôi nắm lấy chiếc nhử ném hết sức mình về phía đó. 3 thằng nuốt nước bọt ái ngại nhìn nhau rồi lại trèo lên cây. Giữa đêm tôi có mở mắt canh me vài lần nữa nhưng không thấy cái bóng nữa mà chỉ thấy thằng Vinh ôm thằng Hoàng cứng ngắt không rời cứ như chơi gay với nhau vậy.

-Dậy!!! Dậy ông thần ơi! Dậy.....!

-Cốp!!!

-Đậu má! Điên hả mày???

Thằng ôn con lấy cành cây ném lên đầu tôi cái cốp, ngái ngủ tôi ngáp dài ngáp ngắn nhìn xuống, 2 thằng nó đã nai nịt xong xui buoi đồng lửa lên ngồi sưởi. Tối hôm qua tôi chẳng ngủ được là bao, đầu óc còn mụ mị, lưng với hông đít thì ê hết cả, chân thì mỏi rã rời.

-Ăn sáng chưa? Tôi hỏi.

-Ăn cái búa! Thằng Hoàng đáp lại

-Còn thịt mà sao không ăn?

-Anh còn dám ăn ah?

-Không ăn lấy gì sống? Tôi nói rồi lôi mấy phần thịt thừa vùi sâu dưới đồng than lên, phần vì đói, phần vì cần phải có sức nên tôi cứ ăn đại, tội vạ gì thì tối hôm qua người ta đã trị mình rồi.

2 thằng kia thấy vậy cũng chép miệng rồi lẳng lặng xé thịt.

Cũng mới hơn 8h sáng, rừng sớm vẫn còn âm u và lạnh lạnh nhưng không khí lại trong lành vô cùng. Chim thú ở đâu cứ hót tíu ta tíu tít, ánh nắng sớm xuyên qua kẽ lá vạch hàng ngang đường sáng khắp cánh rừng chẳng khác gì tranh vẽ. Vươn vai hít thở, bẻ mấy cái khớp tay khớp chân tôi thấy khỏe hẳn.

Nhiệm vụ của hôm nay cũng không có gì khó, sống sót và kiếm đường ra lại chiếc xe “hếu được”, đo góc mặt trời tôi xác định xong phương hướng rồi bàn với 2 thằng kia rằng mình đang ở lưng chừng dốc, đi ngược dốc về phía Bắc là quốc lộ 14 nơi để xe nhưng đường đi khá là khó khăn vì phải leo trèo nhiều, xuôi dốc là hướng Nam chắc cũng ra được chỗ dân cư hay tỉnh lộ nào đó thì dễ đi hơn. Hiện tại trong rừng không đồ ăn và nước uống nên ra khỏi đây càng sớm càng tốt, tôi đề nghị đi xuôi về hướng Nam rồi kiếm đường về chiếc xe sau.

Thằng Hoàng hôm qua còn leo leo chuyên trèo ngược lên trên sau 1 ngày đói khát đã ừ ngay tấp lự với phương án đi xuôi xuống dưới, tôi lo dò đi lại chỗ vũng nước hôm qua định làm 1 bụng thật căng rồi mới đi nhưng không ngờ nước rút đi cả, chỉ còn lại 1 vũng nhỏ bằng bàn tay, tôi kêu 2 thằng nó lại uống trước. Vinh uống xong chưa lại 1 ít, tôi bảo cứ uống hết đi, tôi có cách.

Đào xuống sâu 1 tấc vẫn có nước nhưng đục ngầu đầy bùn đất, thôi kệ! nhiều chất.

Tôi vốc từng nắm đất bùn bỏ vào chiếc bát rồi vắt, không giống như phim, bùn nhão rỉ thành dòng và không uống được. Cái khó ló cái khôn, tôi lấy ít tro than cho vào trước rồi làm lại lần nữa, nước vẫn đỏ 1 màu đất nhưng đã đỡ hơn, tôi uống đại, tanh rình.

3 thằng lằm lằm đi, chả ai nói gì, chúng tôi cố giữ cho nhịp thở cho đều, đi càng nhanh thì nhịp tim càng tăng, cơ càng mỏi, càng tốn thêm năng lượng và mất nước. Cách 1 đoạn tôi lại dừng, tìm tán cây nào thoáng thoáng mà đo góc nắng định hướng, đi rừng sợ nhất là mất phương hướng, chẳng may đi 1 vòng tròn thì coi như công toi.

Thằng Hoàng đi cuối, tay lăm lăm con dao, cứ đi qua gốc cây nào nó lại phập 1 cái đánh dấu để tránh đi lòng vòng.

Chim muôn vẫn cứ hót, trong bụi rậm con vật cứ lẩn đi kêu xột xoạt, chúng tôi bước từng bước dẫm lên lá khô xào xạc và cứ vài bước thì lại Phập 1 cái.

Cũng chẳng biết đi được bao xa, đến giữa trưa thì dù cho chúng tôi giữ năng lượng và giữ nước bằng cách nào đi chăng nữa cũng không chống được cơn đói khát, dọc đường có mấy cây dại có trái mà tôi chẳng biết là trái gì, chúng nó đòi hái ăn mà sau 1 hồi nghe tôi dọa rồi lại thôi, có mỗi cây sung là tôi biết, hái xuống bẻ ra thì toàn con gi ở bên trong lại phải vứt đi.

Cứ sau 1 hồi tôi chẳng nghe tiếng phập phập thì quay lại đã thấy thằng Hoàng nó ngồi bệt xuống đất ừ ừ như tàu lá khô, ai chẳng mỏi chẳng mệt như có đi mới ra ngoài được. Tôi động viên chúng nó ráng thêm 1 tấc, thêm 1 tấc, 1 tấc nữa, tấc nữa thôi và chẳng biết đã là bao nhiêu “tấc”. Lý trí con người và thể lực nó khác nhau quá, chúng ta biết là phải như thế nhưng chân đã mỏi, gối đã trùng, miệng đã khô khốc tới nỗi không có nước bọt mà nuốt. Con người khi sức cùng lực kiệt mới biết suy nghĩ và hành động nó là 1 trời 1 vực, chân rã rời và mỏi nhừ, cứ mỗi bước chân là 1 lần nó oằn mình chịu đựng, cây súng là vật bất ly thân suốt mấy ngày nay đã trở thành của nợ khi vắt vẻo trên vai lâu tới nỗi in lên mấy lần đỏ rát rát. Tôi có thể nghe được tiếng xương khớp kêu kệt kệt như chiếc cối xay cũ kỹ, tiếng nhóp nhép bên trong giày và cả tiếng cột sống đang muốn rụng rã.

Thằng Vinh suốt từ sáng cứ đi và chả nói gì, nó chỉ ngồi nghỉ khi tôi nghỉ. Sức vóc nó to nhất trong 3 thằng nhưng không phải là không biết mệt, cứ mỗi lần dừng lại nó liền nhìn xung quanh coi bộ muốn kiếm gì ăn nhưng toàn kết thúc bằng ánh mắt tuyệt vọng ở chỗ tôi.

-Ai đi đâu đi đi, tôi chết đây!

-Có khiên đi thì khiên, không thì nằm đây luôn.

-Kiếm chỗ nào đào hố nằm xuống chết luôn cho rồi.

Thằng Hoàng nó ca than ai oán như thế suốt 1 quãng dài, tôi cũng chẳng buồn mà bận tâm. Nó đã nhát đến nỗi cứ có chỗ nào dốc dốc và phẳng phẳng

nó lại đặt đất xuống rồi lết xềnh xệch xuống dưới như người tật nguyên nhìn chán chả buồn chết.

Chung quy thì trời cũng chẳng đối quá tệ với ai bao giờ, sau giờ nghỉ trưa đi thêm chút nữa thì cây cối đã thưa dần, cả khoảng trời rộng mở ra trước mắt, mới có 1 ngày mà chưa bao giờ tôi nhớ bầu trời như lúc này. Tôi thúc chúng nó đi nhanh dần rồi bỏ chạy trước 1 đoạn lúc nào không hay.

Đang chạy thì tôi đã phải cái gì đó đầy gai nhọn vấp té cái Hự cảm mặt xuống đám cỏ trước mặt, 2 thằng kia chạy lại toan đỡ tôi dậy nhưng bỗng nhiên dừng lại. Linh cảm có gì chẳng lành tôi bật dậy giương súng.

Không có gì! 2 thằng kia mắt đang tròn tròn nhìn lên tán cây trên đầu, tôi nhìn lên theo. Ôi cha mẹ ơi, cây sầu riêng. 3 thằng đổi ngay sắc mặt cười toe toét, trên cây đầy những trái sầu riêng to như đầu người đang treo lủng lẳng. 3 thằng thi nhau chạy quanh gốc cây lần mò trong bụi cỏ kiếm trái rụng, 1 trái rồi 2 trái, chúng nó bỏ ra rồi bốc ăn ngon lành chẳng thèm mời.

Sầu riêng rừng, không ngon và bùi như loại trồng nhưng thế này đã là quý lắm, ăn hết 2 trái mà chưa đã thèm tôi trèo lên cây chặt thêm ít trái nữa nhưng bỏ ra còn sống nhăn. Thôi kệ, ăn đại, sầu riêng sống nhạt thết, chát chát như khoai lang.

Khổ 1 nổi ăn đồ ngọt xong lại khát nước, lấy cớ đợi cho tiêu 3 thằng tôi nằm dài dưới gốc cây, nhìn lên thấy mấy quả sầu riêng gai góc chực rớt xuống mặt phải lần qua chỗ khác.

-Ngủ đây luôn anh ơi! Đuối quá rồi! Vinh ý kiến

-Mệt thì ngủ đi, mới giữa trưa.

Vừa dứt câu thằng Hoàng bên kia đã ngáy o o như thật. Tôi nói Vinh ngủ trước 30p tôi ngủ sau, phải có người thức chứ không nằm đây ngủ cả được.

Nghỉ trưa xong chúng tôi lại đi tiếp, giấc ngủ ngắn nhưng lại sức cho cả ba. Giờ chỉ còn vấn đề nước nữa mà thôi, đi hơn 1 giờ đồng hồ nữa thì may mắn chúng tôi gặp 1 con sông.

Sông không rộng lắm, nước đỏ lôm chày ào ào như thác, thằng Hoàng chạy tới chực nhảy cái ùm xuống nhưng chỗ này sông ăn vào rừng mép nước sâu hoắm, đi xuống còn không được đừng nói là nhảy.

Lần mò theo con sông cuối cùng cũng tới được 1 dải đất dài như bờ biển, chúng tôi chạy ào tới vốc nước uống lấy uống để. Tôi vốn tính sạch sẽ, mấy ngày qua ăn lông ở lỗ gặp nước mừng quá liền cời sạch tấm tiên tại chỗ. 2 thằng kia cũng ngụp lặn đủ kiểu nhưng tôi cảm không được đi quá đầu gối. Vụ con rab dưới hồ vẫn ám ảnh tôi tới bây giờ.

Ăn uống nó say, tắm rửa sạch sẽ cả ba nằm trên doi đất cười mĩng nguyệt, tôi cũng chẳng biết sông này là sông gì. Ở bên kia sông cũng là rừng, chẳng hứa hẹn gì mấy, chắc cứ xuôi dòng sẽ ra khỏi rừng vì ven sông thế nào cũng có làng xã gì đó.

Thằng Hoàng lò mò xuống sông ngó nghiêng định kiếm cá nhưng mà dẫu có có cũng chẳng bắt được, nó kiếm cành cây, vót nhọn làm lao ra đứng nhưng coi bộ không khả quan mấy. Nó đang say sưa thì thỉnh thoảng bên kia sông 1 con rab mò ra uống nước, có lẽ nó chưa thấy chúng tôi nên vẫn vục mặt xuống sông. Thằng Hoàng thấy động co giò chạy vào trong bờ làm nó ngẩn lên.

Thằng Vinh lúc này đã đưa sẵn súng định bắn nhưng tôi bình tĩnh ngăn lại, tôi định xem con rab nó làm gì. Thật ra cũng may là chỉ có 1 con chứ 1 đàn tôi cũng đã co giò mà chạy.

Thằng Hoàng lết vào bờ tròn tròn mắt hỏi sao không bắn, tôi nói cứ để sao. Con vật nhìn thấy chúng tôi liền điên cuồng gào thét nhưng không làm sao qua được dòng sông, nó tức tối chạy tới chạy lui nhưng lại không có gan nhảy xuống. Nhìn nó bất lực mà thấy tội, thằng Hoàng nhặt đá ném sang mấy phát, 1 phát trúng ngay người càng làm nó điên tợn hơn nữa.

Con rab lúc này nhảy xuống sông cái ùm làm cả 3 thằng đang hí hửng chuyển sang thất kinh. 2 thằng kia co giò gói gém quần áo chạy vào trong rừng tôi vẫn đứng lại xem.

Có gì mà vội, sang tới đây cho ăn đạn vẫn chưa muộn. Con rab điên cuồng lội qua dòng nước, nước mỗi lúc 1 sâu, tới ngực rồi tới cổ của nó mà nó vẫn quyết tâm lội qua, được 1 lúc nước ngập đầu lúc nào không hay, nó chơi với 1 hồi rồi bị nước cuốn đi chìm ngấm.

3 chúng tôi cũng chẳng có gì vui để chơi nữa nên lại đi, chúng tôi xuôi theo dòng nước vì cũng chẳng biết đi hướng nào khác nữa khi đằng sau là rừng, phía trước là sông.

Nắng tắt dần báo hiệu đêm sắp đến, chúng tôi lại lần mò tìm chỗ nghỉ chân. Đến 1 khúc sông vì Thủy triều xuống nên để lại bên sông 1 áng nước rộng, nước đục nhưng rõ ràng có cá ở dưới. 3 thằng nhào xuống vây bắt. Mấy con cá chỉ nhỏ bằng cổ tay nên lủi nhanh vô cùng dù chúng tôi có vây chặt thế nào đi chăng nữa. Thằng Hoàng nháy mắt bảo tôi thả lựu đạn cho nhanh.

3 thằng lội lên bịt lỗ tai rồi thả lựu đạn, ẦM 1 cái, nước văng tung tóe cao cả mấy mét thổi luôn mấy con cá lên trên rồi rớt lạch bạch xuống bờ sông, mấy con dưới nước cũng chết ngửa bụng. Chúng tôi hí hửng chạy lại nhặt.

Xỏ cây qua bụng rồi nhóm lửa rồi nướng cá, giao cho thằng Hoàng làm đầu bếp tôi đi 1 vòng xem có chỗ nào ngả lưng. Toàn cây nhỏ nên không ngủ trên cây như hôm qua được, chắc phải đánh liều ngủ đại bên bờ sông vậy. Tôi chặt mấy tán lá lót xuống nền đất ẩm để nằm, Vinh thì phụ vót mấy cành cây nữa làm giáo phòng trường hợp rab kéo tới. Xong xuôi thì cá cũng vừa chín, thằng Hoàng nướng cháy đen nhưng được cái ngọt thịt, ít tanh.

Ăn uống xong chúng tôi vùi lửa chia ca gác rồi ngủ sớm, Tôi thức khuya được nên gác tới 12h đêm, còn lại là phần chúng nó.

Cũng như hôm qua, vừa ngã lưng xuống chúng nó đã ngủ ngay, tôi thì ngồi nghịch lửa, cứ cho thêm củi vào nhưng lại không cho nó cháy mà cứ ủ than cho ấm. Sau lưng sông cứ chảy, trước mặt rừng rú vẫn cứ im lìm 1 cách đáng sợ.

Tôi ngồi như tượng, căng mắt ra nhìn, tai cứ nghe ngóng vì cảm giác bất an trong rừng nhưng may thay chẳng có gì xảy ra. Đêm trôi qua 1 cách yên bình, tới giờ tôi gọi thẳng Vinh dậy gác rồi ngã lưng xuống ngủ ngon lành.

Sáng ra cả 3 lại đi tiếp, sát mé sông tôi tìm thấy tín hiệu của nền “văn minh” là mấy cái chai lọ và cả mảnh lưới rách, chưa bao giờ nhặt được rác mà lại mừng đến thế. Chúng tôi tăng tốc, tới gần trưa đã thấy bóng dáng cây cầu vắt qua sông ở xa xa. Cuối cùng đã trở lại được với nền văn minh, chúng tôi chạy trời chết, thấy được mặt đường nhựa mà mừng khôn xiết.

Nói thật là xấu hổ khi đang ông đang an mà bạ đâu lại nằm đó, 3 thằng lại nằm giữa mặt đường nhựa không buồn đứng dậy. Suốt gần 3 ngày mò mẫm trong rừng sâu, được nằm trên 1 cái mặt phẳng như thế này với chúng tôi quả thật rất hạnh phúc.

Sau 1 lúc thở cho lại sức tôi lôi bản đồ ra nhìn, tám bản đồ nhét trong túi suốt mấy ngày nhàu nát và ướt chệch nhệch, tôi phải cẩn thận lắm mới mở ra được mà không làm cho nó rách.

Cầu này ghi là cầu tỉnh lộ 68, vậy chỉ cần đi vòng hơn 6 cây số là có thể quay lại chỗ để xe rồi. Tôi dực 2 thằng đứng dậy đi cho kịp trước khi trời tối.

Thằng Hoàng đang nằm tự nhiên úp tai xuống đường nghe ngóng, tôi lại sút nó 1 cái làm nó kêu cái hự rồi chửi ồm tỏi.

-IM NÀO...!

Tôi chừng hững hờ nhìn nó không hiểu chuyện gì, nó vầy vầy bảo tôi nằm xuống nghe. Từ dưới lòng đường 1 âm thanh ồm ồm đang vọng đến và mỗi lúc 1 to dần, 3 chúng tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Tôi đứng dậy phóng tầm mắt ra nhìn về 2 phía con đường nhưng chẳng thấy gì vì cây cối nhiều quá, nhưng cuối cùng nó cũng xuất hiện, 1 chiếc thiết giáp đang chạy về phía chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: LOST – Lạc (3)

Nghe tôi nói thẳng Vinh xông xáo chạy tới hướng chiếc xe, thằng Hoàng thấy thế liền lao tới nắm cổ áo nó giật ngược lại. Nó còn ngơ ngác chưa hiểu gì thì cả 3 đã yên vị dưới gầm cầu.

Chiếc xe ị ục chạy tới, tiếng bánh xích sát nghiền xuống lòng đường nghe đinh tai. Đợi nó chạy qua tôi mới thò đầu lên nhìn. Là chiếc M113.

-Xe mình hả? Thằng Vinh hỏi

Tôi chẳng trả lời, đợi nó đi đến 1 lúc tôi chạy lại lượm cái nồi rót trên xe xuống đưa cho nó xem. Trên xe tòn teng nồi niêu xoong chảo, không phải xe của chúng tôi thì còn là của ai?

-Bọn nào lấy xe rồi, trên xe còn súng đạn quá trời, đòi không được đâu, bỏ đi mấy đứa!

Tôi nói trong khi 2 thằng kia đang chuẩn bị đuổi theo chiếc xe.

-Bỏ là bỏ thế nào được. Không có xe thì chết ngoài này mất. Thằng Hoàng cự lại

-Đứng rồi anh ơi, không có xe không đi nổi đâu.

Tôi bóp trán 1 hồi rồi suy nghĩ. Nếu mà lấy lại xe thì phải đánh nhau chứ loạn ly như thế này chẳng ai họ trả cho. Nhưng mà Ăn lông ở lỗ hay chạy bộ thì tôi chịu được chứ mất thêm 1 thằng hay giết thêm 1 người tôi chịu không nổi.

-Không! lấy xe phải đánh nhau với người ta. Tụi này muốn giết người ah?

-Trước giờ anh giết bao nhiêu người rồi?

-....Đó là rab....

-Rab không phải là người chắc.

-Bây không hiểu được đâu, đừng có cãi !

Tôi yếu thế trước lời lẽ của thằng Hoàng nhưng rõ ràng trong cuộc tranh luận này phải có kẻ thắng người thua.

-Đây cách chỗ anh còn hơn trăm cây thôi, giờ kiếm gì ăn rồi nghỉ đêm. Mai kiếm chiếc xe chạy tới chiều là tới.

-Từ Sài gòn tới đây bao nhiêu ngày vậy ? mấy ngày rồi ? mấy chiều rồi ? mấy sáng rồi ?

Thằng Hoàng lý lẽ làm tôi cứng họng, đã vậy thằng Vinh còn hòa vào.

-Anh tính đi cũng phải tính về, lỡ không tìm được còn về lại Sài gòn chứ !

Yếu thế, đã đến nước này tôi đánh bài ngửa với chúng nó luôn.

-Bây muốn lấy lại vàng chứ gì !!! Vàng có đáng cái mạng của 2 đứa bây hay không, nó găm đạn vào người rồi lấy vàng mà bịt !

2 thằng nghe vậy coi bộ đã trúng tim đen liền lúng túng nhìn nhau.

-Lấy cái xe có thể nguy hiểm nhưng không có xe thì ăn chắc là nguy hiểm. Vàng hay bạc không quan trọng ở đây.

Thằng Hoàng đáp, trong khi thằng Vinh đã quay lưng bỏ đi. Cái thằng cứng đầu cứng cổ này....

Thú thật tôi chỉ muốn tránh nguy hiểm cho chúng nó, nhưng chúng nó cứ đinh ninh như thế thì không có cách nào khác. Tôi không phải là kiểu người độc tài cho lắm, làm việc gì cũng phải để tập thể lên trên hết. Tụi nó nói không phải là không có lý, tôi xin 5 phút suy nghĩ rồi đưa ra 1 quyết định đơn giản là hên xui may rủi.

-Mày chỉ đúng nắm tay nào có chiếc lá thì cướp lại xe, nắm nào không có lá thì phải bỏ đi.

-Để tao chọn ! Thằng Vinh chen vào

-Bên trái! Không....! Bên phải.....từ từ.....Trái.....Trái....!

-Ừ! Trái! Thằng Hoàng Quyết.

Coi như là ý trời vậy, tôi ngửa bàn tay trái ra, chiếc lá khô vỡ vụn trong tay.

-Kiếm gì ăn đi rồi theo dấu tụi nó!

3 chúng tôi lại xách đít dật đi, tôi cời đôi giày nhóp nhép ra lời sênh sếch trên nền đường. Chiếc thiếc gấp nặng hơn chục tấn nên có chạy đằng trời cũng chẳng mất dấu được, vết bánh xích nghiền xuống lòng đường nhựa những vết dài tằm tấp và thẳng băng.

Chúng tôi cứ thế mà thất thủ đi theo trong khi mắt luôn lơ lửng kiếm gì ăn để giải quyết cơn đói trong bụng.

Trời lại nắng, thằng Vinh lấy cái xoong nước đội lên đầu có vẻ hí hửng lắm trong khi nhìn nó chả khác gì thằng khùng.. dọc 2 bên đường là rừng cao su, thỉnh thoảng có vài ngôi nhà nhỏ lạc lõng giữa rừng nhưng chẳng có gì nhiều ngoài đồng đồ bẽ nát. Sau khi lục soát xong 1 căn nhà hoang thì cả lũ kéo nhau ra hiên ngôi.

Thằng Hoàng không biết bê đâu ra 2-3 cái tàu lá thiết bị kết lại rồi che lên đầu như cây dù, tôi hỏi nó bê ở đâu thì nó đưa cho tôi 1 cái.

-Không,em bê lá sắn ở đâu? tôi phui tay

-Kia kia!!! Nó chỉ.

Tôi chạy lại bụi cây, đào lấy đào để, mấy củ sắn to bằng bắp tay hiện ra, 2 thằng thấy vậy cũng vào giúp sức.

Đào mãi mà không lên hết tôi tức mình lấy hết sức bình sinh mà nhổ, cả bụi sắn bung lên văng hết đất cát vào mặt.

Đúng là trúng mánh, có nồi lại có sắn. Tôi bảo 2 thằng kia nhóm lửa, phần tôi gọt vỏ sắn rồi đổ nước từ trong chai ra ngâm.(Chai lượm ở chỗ sông nếu bạn nào thắc mắc)

Lửa cháy, 2 thằng giục tôi bỏ lên nấu nhưng không được. Sắn nếu không ngâm mà ăn ngay sẽ say, ngất rồi chết không chừng.

-Thế phải ngâm bao lâu?

-1-2 tiếng, 3-4 tiếng. Chẳng biết! Tôi đáp

3 thằng cứ thế ngồi nhìn nồi sắn ngâm nước lạnh mà ngủ lúc nào không hay. Tôi mở mắt ra thì trời đã gần tối, thằng Vinh đã bắt nồi sắn lên từ lâu và đang

sôiùng ục, tôi dậy đúng lúc nó đang vớt sắn ra.

Sắn nóng, không cầm tay được mà 3 thằng vào hứng vào áo rồi đóng đưa thổi thổi cho mau nguội, đúng như cái cảnh luộc khoai ngày tôi còn bé.

Chúng tôi ăn ngon lành, cả nồi sắn thế kia mà hết veo. Căng cả bụng.

-Ăn xong nghỉ tý rồi đi.

-Đi đâu? Tôi hỏi.

-Đi cướp xe, tụi nó gần đây.

-Sao em biết?

Thằng Hoàng nháy mắt cho thằng Vinh trả lời:

-Cách đây nửa cây thôi, nó vừa nói vừa chỉ. Lúc anh ngủ đợi ngâm sắn lâu quá em đi lòng vòng.

Tụi nó ở trong cái trường tiểu học của xã, chắc không có rabs, hàng rào thấp lắm. Chúng nó đậu xe trong sân, 6 thằng.

-Ok vậy thì đi, cứ thám thính xem sao.

Tôi đứng dậy phủi đất quần, mặc lại vest, nhét băng đạn vào súng rồi đi theo tụi nó.

Cái trường tiểu học nhỏ, mái thấp lè tè, chỉ có 4 dãy nhà đầu 7-8 lớp gì đó. Chúng nó ở trong 1 dãy chính giữa, cửa đóng im lìm nhưng ánh lửa ở trong vẫn le lói ra ngoài. Xung quanh trường là dãy hàng rào xây cao chỉ bằng đầu người găm chỉ chít mảnh chai. Nhìn cũng đủ biết tụi này chưa đụng rab nhiều, chẳng ai lại ở chỗ như thế này.

Tôi thò đầu ra giữa cổng trường quan sát 1 hồi rồi hỏi thằng Vinh.

-6 thằng nó to không?

-Không! già! nhỏ!

-Già là sao?

-Hơn bốn chục cả rồi, chẳng biết xài súng, hồi chiều cả bọn tháo súng ra không biết lắp vào chửi nhau ồm tồm.

-Ok. Làm luôn hay sao ?

-Sao cũng được, Hoàng đáp.

-Giờ có 2 cách, 1 là trèo vào đề máy xe húc tung cổng rồi chạy, 2 là quăng flash vào xong đập cửa. Bậy tính sao?

-Lấy xe thôi được rồi! 2 thằng kia quyết.

3 thằng vòng qua bên hông của cái trường, trời thì tối đen, cỏ cây cao ngang người nên chui rúc mãi mới tới. Tôi lấy báng súng khe khẽ gõ bẻ mấy miếng thủy tinh, còi giầy ra, thằng Vinh ngồi xuống đưa đui cho tôi dẫm lên trèo vào.

Nhảy xuống 1 cái nhẹ nhàng rồi luồn ra sau dãy lớp học, coi bộ cũng êm tôi vầy vầy cho 2 thằng kia trèo vào. Hoàng nhỏ nhẹ nên không sao, thằng Vinh to con nên lúi thôi, nó nhảy qua vường cái gì đó không biết té lộn cổ cái bịch

-Đậu má!!! thằng Hoàng chửi.

-Suyt....sao không cu....???

Nó đau quá nói không được hay sao mà đưa tay phẩy phẩy ý là vẫn ok.

Vừa quay đầu lại định hé đầu ra nhìn thì 1 con vật đầy lông lá ở đầu chạy ra nhảy lên người tôi, chưa kịp hiểu chuyện gì đó đã tấp vào vai tôi 1 phát đau thấu xương.

Tôi bóp cổ nó kéo ra trong khi nó vẫn cố dóp vào mặt, là 1 con chó. Thằng Hoàng giương súng định bắn nhưng con vật dữ tợn quá không tài nào bắn được, nó vùng vẫy cào cấu để thoát khỏi bàn tay tôi nhưng không xong.

Tôi lấy hết sức bình sinh siết thật chặt mặc kệ cho nó vầy vùng cào cấu khắp người. Thằng Hoàng lẹ tay rút con dao dưới đui tôi cắm 1 phát chí mạng vào gáy nó, máu phụt ra khắp nơi, con chó kêu ừ ừ rồi lịm đi.

Tôi xô cái xác nó ra, con chó cỏ này không to lắm nhưng cắn tôi 1 phát chí mạng, đã vậy nó có nghiền khiến vai tôi lũng 4 lỗ rõ mồn một và nát bươm.

Đau quá tôi ngồi dựa vào tường ôm lấy vai, 2 thằng xuýt xoa hỏi có sao không.

Lạ 1 điều là con chó không hề sủa, hay là nó là rabs. Tôi nhăn nhó thăm máu trên vai rồi lật xác nó lên xem.

Trông mắt bình thường, miệng không có dấu hiệu lở loét, có 1 điều là nó bị cắt lưỡi nên không sủa được.

Hóa ra là vậy, cắt lưỡi con chó. Từ hồi đại dịch đến giờ tôi chẳng thấy 1 con chó nào là vì chúng nó hay sủa, mà sủa là rab nó xoi ngay. Bọn này biết nên muốn giữ con chó phải cắt lưỡi và cũng may là vì vậy nên chúng tôi chưa bị lộ.

Dãy phòng học vẫn đóng cửa im lìm, ánh sáng vẫn le lói phát ra ngoài in hằn trên sân, vài thằng ở trong đi lại bóng rờ mờ một.

Tôi ra hiệu 2 thằng « cover » (giương súng nhắm về phía chúng nó) rồi tôi lên ra xe vì đi cả 3 sẽ trở tay không kịp. Tới nơi tới lượt tôi cover cho 2 thằng nó qua.

Tôi nhẹ nhẹ trèo lên xe mở cửa rồi chui vào, bên trong tối om chẳng thấy gì, tôi thò tay ra hiệu đã ok 2 thằng kia mới chui vào sập cửa lại.

Thằng Hoàng bật quạt gas lên soi, bên trong xe tụi nó đã lấy sạch chỉ còn đạn đại liên 12 ly 7.

Không đồ ăn nước uống, kể cả quần áo của chúng tôi. Nó cạy sàn xe lên, Vàng vẫn còn nguyên.

Theo dự định là chúng tôi sẽ để máy chạy luôn nhưng ngồi trong chiếc thiếc giáp làm cho chúng tôi cảm thấy như có lại được sức mạnh. Không nói gì nhiều tôi mở cửa sập, lắp hộp đạn rồi lên đạn cái roẹt.

2 thằng hiểu ý để máy xe rồi kéo ga ầm ầm, đèn pha sáng rực pha thẳng vào dãy nhà. Tôi để tay lên cò súng chờ đợi, chỉ cần 1 tiếng nổ vang lên tôi sẽ bắn nát dãy nhà ngay lập tức.

Có lẽ bọn nó bị bất ngờ nhưng không phải là không phản ứng kịp, chúng dập lửa làm cho dãy nhà tối đen rồi xô cửa sổ nói vọng ra, giọng đàn ông đã đứng tuổi :

-Ai đó ???

-Chúng tôi lấy lại chiếc xe ! Tôi hét lớn dù cách nhau chỉ hơn hai chục mét.

.....

-Xe đó là chúng tao tìm được. hấn la lên

-Tìm cái búa ! bọn mày trộm của tao. Tôi đáp cứng ngắt

.....

Bọn chúng không trả lời nhưng tôi thấy rõ ràng là chúng nó đang chia nhau ra các ô cửa chuẩn bị tấn công.

-Đừng có làm liều, tao quét 1 phát chết mẹ bây giờ !!!

Chắc húng nó biết được thế yếu nên bắt đầu xuống giọng.

-Mày lấy xe rồi đi đi..... !

-Không !!! Trả hết lại đồ đây cho tao !

.....

Im lặng rồi xì xào, chúng nó bàn bạc với nhau gì đó không rõ. Tôi thì cứ kiên nhẫn chờ đợi, thằng Hoàng ngồi trong xe nóng ruột thỉnh thoảng lại nẹt ga.

Hắn bước ra, 1 ông đứng tuổi, cầm AK giơ lên trời rồi đặt xuống đất tỏ vẻ đầu hàng.

-Các anh lấy 1 ít để lại cho chúng tôi 1 ít phòng thân rồi đường ai nấy đi. Hắn đề nghị.

Tôi nheo mắt nhìn hắn tỏ vẻ hoài nghi, hắn tướng tá nhỏ thó, hói đầu, có 1 cái sẹo chữ X rõ to ngay trên mặt.

-Ông Kéo hết cả bọn ra đây rồi tính. Tôi nói

Hắn e ngại nhìn ra phía sau coi bộ dò ý kiến nhưng có lẽ hắn có câu trả lời ngay lúc đó, 2 khẩu súng trong nhà được quăng ra giữa sân.

2 thằng nữa đi ra, thằng nào cũng có cái sẹo chữ X trên mặt.

-Hết chưa ? tôi hỏi

-Rồi !

Chỉ chờ hấn đáp có thể, tôi hét lớn : VINH !!!

-Thằng Vinh thò súng ra bên hông xe bắn liền 1 loạt đĩnh tai khiến cho 3 thằng kia giật mình,xanh mặt cắt không còn hột máu.

-Thôi được rồi ! đầu hàng đầu hàng !!! thôi tụi bây !!!!! Hấn la lớn.

Từ phía bên dãy nhà bên kia 3 thằng khác quăng súng rồi giơ tay đầu hàng mò ra.Chơi khôn với tôi đâu có được, tôi đã tính trước là kiểu gì chúng cũng trèo ra cửa sổ rồi bọc hậu, thằng Vinh đã được phân công từ đầu trước khi tôi cho nổ mìn.

6 người bọn hấn xếp 1 hàng trên sân, Hoàng với Vinh xô cửa sau đi ra nhặt súng và lấy lại tất cả đồ của chúng tôi trong để nhà, trong khi đó tôi vẫn hướng khẩu đại liên vào người bọn họ.

Đúng như lời thằng Vinh, toàn cha chú cả. Tôi có hơi ái ngại 1 chút nhưng thế thôi – thời thế, biết đâu được mà lần. 6 người ai cũng có sẹo trên mặt, vóc dáng có vẻ khắc khổ nhưng rõ ràng là khá giang manh chứ không phải dạng vừa.

-Mấy em trai để lại cho tụi anh ít đồ đi ! Rừng rú không có súng tụi anh chết mất. 1 trong số bọn hấn van nài.

-Mấy ông ở đây lâu chưa ?

-Mới hơn 1 tháng thôi. 1 ông lao nhao.

-Có biết chỗ nào gần đây đông người không

-Có...Nhưng...1 thằng đang nói liền bị lão cầm đầu trừng mắt nên đành im lặng.

-Nói ... ! tôi hát hàm

-Có nhưng tụi bây tới đó sống không bằng chết.

-Tại sao ?

-Khô, tụi tao trốn ra.

-Ở đâu ?

-Gia Nghĩa (thị xã Gia Nghĩa Đaknong)

-Đông không ?

-Vài ngàn !!!

Thằng Hoàng và thằng Vinh đang xếp đồ lên xe nghe được câu đó liền há mồm quay lại nhìn ?

-Vài ngàn ? Tôi hỏi lại lần nữa.

-Vài ngàn ! hấn khẳng định.

-Sao lại trốn ra ?

-Cày như trâu, khổ chứ sao ? Thằng nào đó trả lời tôi không rõ.

Đội 2 thằng kia xong xuôi cầm súng đứng canh tôi mới trèo xuống đi lại nhìn rõ mặt từng người. Họ đã làm cái gì mà tới nỗi bị khắc cả dấu lên mặt thế này không biết, đi vào dãy nhà họ ở tôi thấy dơ bẩn không khác gì chuồng heo, được cái ẩm cúng, bàn được xếp lại làm giường, còn dưới sàn xi măng la liệt là xương xẩu với đồ ăn thừa. Tôi nghĩ 1 hồi rồi đi ra.

-Tôi để lại cho 2 khẩu, 100 viên đạn. Súng để đây, đạn để ở căn nhà cách đây 500 mét. Sáng mai ra mà lấy.

Ông ta cảm ơn tôi khe khẽ xong trong đám đó 1 thằng chợt nhớ ra điều gì đó khiến hấn la lên : Lắc ! Lắc !!!! rồi mặc kệ 2 thằng đang chia súng vào hấn mà lao ra đi tìm.

Hấn kiểm con chó, tôi ra dấu cho 2 đồng đội để im cho hấn đi tìm. Hấn ôm xác con chó rồi khóc hu hu. Tôi chẳng biết làm gì nên chỉ đưa vai ra cho hấn xem

Tất nhiên là hấn chửi, chửi tục và đủ thứ loại ngôn ngữ mà hấn có thể nghĩ ra vào lúc đó. Tôi cũng chẳng chấp làm gì, cũng chẳng phải lỗi của ai nên cứ để hấn chửi cho hả dạ.

Được 1 lúc coi bộ không có dấu hiệu ngưng nên tôi kéo cả bọn vào xe sập cả rồi đi, giọng hấn chửi vẫn lạnh lạnh đằng sau lưng. Thôi kệ ! vậy là êm đẹp rồi.

Chúng tôi chạy liên 1 mạch thêm 30 cây số nữa rồi lụi vào 1 đoạn đường đất nằm ngủ đến sáng.

Trong xe tối om, tôi cũng chẳng biết là mấy giờ. Có tiếng đập vào thành xe ầm ầm nghe đĩnh tai, cả 3 giật mình tỉnh dậy nhìn nhau ngỡ ngàng rồi vơ lấy súng.

Tôi toan xô cửa thò đầu ra xem mà thằng khốn nạn nào đó đã dẫm ở trên, hấn hét lớn :

-THIS IS UNITED NATION MILITARY FORCE, YOU'RE UNDER CONTROL

THROUGH YOUR WEAPON OUT! HAND ON THE AIR!

ARMED WILL BE SHOOT!

(ĐÂY LÀ LỰC LƯỢNG VŨ TRANG LIÊN HỢP QUỐC, CÁC ANH ĐÃ BỊ KIỂM SOÁT

VÚT VŨ KHÍ RA NGOÀI, GIỜ TAY LÊN TRỜI

MỌI HÀNH ĐỘNG VŨ TRANG SẼ BỊ BẮN!)

3 chúng tôi nhìn nhau ngỡ ngàng không tin vào những gì đang nghe.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Powerless – Bất lực (1)

Sau khi nhận ra cả 3 đã bị “bắt” chúng tôi vừa mừng vừa hoảng sợ, có lực lượng LHQ ở đây chứng tỏ mọi chuyện đã được kiểm soát nhưng chúng tôi lại không biết họ định làm gì với chúng tôi. Có khi nào họ kêu ra rồi bắn chúng tôi hay không?

-Giờ ra hay sao? Thằng Vinh hỏi

-Anh cũng không biết nữa, ra lẽ nó phơ luôn thì thấy mẹ.

Coong...Coong.....! Hurry Up.....! Nhanh lên! 1 người ngoài đó gõ báng súng vào nóc xe rồi hỏi chúng tôi.

-Không ra nó thả lựu đạn vào cũng chết, đại đi...! 2 thằng kia nghe tôi nói vậy đành gật đầu.

-We're going out, back door, don't shoot!

Chúng tôi đang đi ra bằng cửa sau, đừng bắn!

-Show us your weapon!

Đưa vũ khí ra trước

-Ok!!!!

Tôi mở cửa nóc lên, 2 họng súng đen thui thò xuống. Tôi chậm chậm đưa từng khẩu súng ra còn bọn họ cứ thò tay lấy từng khẩu 1 mà không đưa đầu vào nhìn. Xong xuôi thì thằng Vinh mới mở cửa sau ra.

Chúng tôi chậm chậm đi ra ngoài, ánh sáng mặt trời buổi sớm rọi vào chói cả mắt nên vẫn chưa định hình được cái gì trước mắt mà phải mất 1 lúc tôi mới thấy rõ. Trước mặt chúng tôi là 1 tiểu đội lính mũ nồi xanh của LHQ đang nằm quỳ chìa súng vào xe như bắt khủng bố, toàn là người da trắng, chắc là Âu- Mỹ gì đó.

-ON YOUR KNEES! Quỳ xuống.

3 thằng nghe vậy quỳ xuống tay vẫn giơ lên trời, 2 người trên xe thu súng bây giờ đã nhảy cái phịch xuống đất, họ đưa tay lần mò 2 bên hông rồi cả người chúng tôi để kiểm tra vũ khí. Cả đám lính kia vẫn căng mắt giương súng nín thở chờ đợi, nhất cử nhất động mà không ổn chắc họ bắn tôi ngay.

-Done! Stand up! Xong, đứng dậy

Lúc này cả tôi lẫn mấy người lính mới thờ phào nhẹ nhõm, tôi tưởng bị ăn đạn rồi cơ chứ. Đứng dậy mới quan sát rõ 2 vị chỉ huy, theo kinh nghiệm chơi đột kích của tôi thì là hàm Đại Úy khá bự. To cao, mắt xanh, giọng trầm và chắc cũng tầm 40t, trên áo nghi tên James. Vị kia thì mang hàm thấp hơn, nhỏ con và trẻ hơn nhưng thái độ không thân thiện mấy. Bằng chứng là hần khám người thẳng Vinh cứ vỗ bộp bộp như muốn cho nó nát ra.

-Can you speak English? Vị đại úy hỏi.Cậu nói được tiếng anh không?

-Yes, Sir.Có thưa ngài

-We patrol around and see you guy, have to make sure there are no threats. Where are you come from?

Chúng tôi đang đi tuần thì gặp các cậu, chỉ là muốn kiểm tra xem các cậu có nguy hiểm hay không. Các cậu từ đâu tới?

Thằng Hoàng nãy giờ chắc ngứa mồm định trả lời mà tôi cản lại, chuyện này không đơn giản là nói chuyện cho vui mà liên quan đến tính mạng cả 3 nên tôi phải trả lời cho chắc.

-From the South, Sir!

Chúng tôi từ phía nam đến

-Food or family?

Tìm đồ ăn hay tìm gia đình?

-Both. Cả 2, tôi cười.

-We don't have time to talk, there are a safety area near by, we can take you there.

Chúng ta không có nhiều thời gian để nói chuyện, có 1 khu an toàn gần đây, chúng tôi có thể đưa các cậu tới đó

Vừa nói ông ta vừa hướng dẫn chúng tôi lên mấy chiếc xe 7 chỗ vừa được đưa tới nhưng tôi nghĩ có gì đó không ổn nên khựng lại.

-Sorry sir, we can go with our Vehicle, just give us a direction.

Xin lỗi nhưng chúng tôi có thể tự đi bằng xe được, chỉ cần ông chỉ đường thôi

Nghe xong câu nói của chúng tôi ông James đang cười cười bỗng nhiên đổi thái độ hẳn, tôi thấy thể cũng cứng họng. Ông ta hẳn giọng rồi nói khá từ tốn nhưng cũng đầy cứng rắn.

-I'm Afraid you don't understand. I said: We have to make sure there are no THREAT!

You can not take that tank and weapon back, go with us or you on your own.Chắc anh bạn không hiểu rồi, tôi đã nói: Chúng tôi không muốn gặp nguy hiểm. Cậu không thể lấy lại xe và vũ khí, đi với chúng tôi hoặc các cậu được tự do nhưng không có gì cả

Tôi nghe xong thờ dài thường thượt rồi nhìn 2 thằng kia xem thái độ của chúng như thế nào.Chúng nó có vẻ mệt mỏi nên nghe nói có khu vực an toàn thì liền gật đầu đồng ý. Tôi cũng chẳng biết làm gì giữa rừng khi mà không có xe lẫn vũ khí nên đành phải theo ông ta vậy.

-Ok, Please take us there. (Được rồi, làm ơn đưa chúng tôi tới đó.

3 thằng chúng tôi được lừa lên 2 chiếc ford 7 chỗ, dù đã bị tước vũ khí và tỏ thái độ thân thiện nhưng họ vẫn áp giải chúng tôi như tù binh. Tôi đi riêng 1 xe với James, bị kẹp giữa 2 thằng lính to như hộ pháp, 2 thằng kia đi 1 xe khác và cùng chung cảnh ngộ.

Tiểu đội lính mũ nồi xanh này tầm 14 người, đi trên 3 chiếc ford 7 chỗ. Ai nấy đều được trang bị tận răng, 3 chiếc xe lăn bánh thì tôi mới nghe tiếng nổ máy ừng ục thân thương của chiếc M113. Họ mang theo cả chiếc xe đó đi.

James ngồi ghế trước, nhìn qua gương hậu rồi bắt chuyện với tôi:

-Tough men huh! I haven't seen any guys from the south before.

Các cậu có vẻ cứng nhĩ? chúng tôi chưa thấy ai từ miền nam trước đây.

-Not really,How long have you been here?

Không hẳn, Các ông ở đây bao lâu rồi?

-Few weeks.mới vài tuần thôi

-SAS huh? Lực lượng đặc nhiệm không quân Anh hả?

-How do you know? Sao cậu biết

-Your accent and the tattoo on this guy. Giọng của ông và cả hình xăm trên tay anh này. Tôi nói rồi nhìn qua anh bạn kế bên.

-Yeah! Merge! nice sign. Vâng, mới sát nhập, cậu cũng tinh tường đấy

-Call Of Duty Nhò chơi game Call of duty mà thôi tôi cười mỉm.

-Fucking stupid game, they think we gonna go out the battle field and find like idiot

Trò chơi tào lao, họ cứ nghĩ chúng tôi sẽ ra trận đánh nhau nhưng mất thăng ngu ấy.

James vừa nói vừa cười mỉa mai.

-Ok, what is your mission here? I'm sure SAS not here to patrol around in the middle of nowhere like this.

Ok, vậy nhiệm vụ của các ông ở đây là gì, tôi chắc chắn SAS không ở đây rồi đơn giản đi tuần tra giữa rừng như vậy.

-Ok my friend, I think we understand each other enough. The area is right ahead.

Được rồi anh bạn, tôi nghĩ chúng ta hiểu nhau như vậy được rồi, sắp tới khu an toàn rồi đó.

James từ chối trả lời rồi lái qua chuyện khác, sắp tới khu an toàn mà ông ta gọi là Area 48, dọc đường có mấy tấm bảng thông báo viết lem nhem và chỉ đường đại loại cho người đi lạc biết đường mà tìm vào.

Hóa ra là khu này ở ngay thị xã gia nghĩa, xe chạy gần tới nơi tôi để ý thấy cái bảng ban chỉ huy quân sự thị xã vút lẩn lóc bên đường.

Khu an toàn dần dần hiện ra, dày đặc hàng rào thép gai và lô cốt trải dài, trên lô cốt là bộ đội Việt Nam đang đứng canh gác. Xe chạy chậm chậm rồi chui vào cổng trại là 1 mái vòm bằng lưới sắt dài cả trăm mét. Cứ cách 1 đoạn lại có 1 cửa sập.

Tôi mất tròn mắt dẹt quan sát rồi chuyển qua hớn hờ, cứ như đang đi vào 1 pháo đài vậy. Cánh cửa sắt được mở ra, 4 chiếc xe chậm chậm chạy vào sân. Trong sân có 2 dãy nhà trực ban và chỉ huy với mấy chục người toàn bộ đội.

Chúng tôi lừng thững bước xuống xe, 2 thằng kia cũng ngạc nhiên ngó nghiêng khắp nơi.

Trước mặt chúng tôi còn 1 bức tường nữa cao phải 5 mét và có 1 cổng sắt khác. Coi bộ cái sân này chỉ là chốt giữ cửa mà thôi.

1 ông bộ đội đi ra tiếp chuyện ông James rồi nhìn chúng tôi. Họ nói gì đó tôi không rõ nhưng thấy mấy người lính U.N đang bàn giao xe và vũ khí cho bộ đội chắc là giao luôn chúng tôi rồi. Tôi lẩn la tiến lại xem họ đang nói gì, thì cũng là lúc anh bộ đội kia đưa tay kêu tôi lại.

-Chào cậu. (Giọng Quảng nam khá đặc)

-Dạ chào anh!

-Các cậu đi mô ra đây?

-Em đi tìm gia đình anh ạ.

-Trang bị cũng đủ quá hê, phải lính không?

-Dạ không. Tụi em muốn dừng đây chút rồi đi Ban Mê Thuật. Tôi thắng thắng.

-Vội làm chi, nghỉ ngơi cái đã. Anh ta vừa nói vừa cười xong quay qua ông James

-Thank you sir, we'll take care of them. See you tomorrow. Cảm ơn ông, chúng tôi sẽ chăm sóc họ, gặp ông sau

Ông James vỗ vai tôi vài cái rồi lên xe rút quân đi. Lúc này chỉ còn 3 chúng tôi với mấy người bộ đội trên sân.

-Anh tên Nam, phó chỉ huy trật tự ở đây. Giờ tụi em vào trong đi rồi tính tiếp, cậu Quân đây sẽ đưa các em đi.

-Dạ! cảm ơn anh.

3 thằng tôi lò dò đi theo thằng Quân, trạc tuổi chúng tôi và có vẻ chẳng ưa tiếp chuyện là mấy. Cánh cổng sắt thứ 2 mở ra làm cho chúng tôi kinh ngạc, đằng sau cánh cổng là cả 1 thị trấn thu nhỏ với đầy đủ nhà cửa lảng trại, vườn rau, sân bóng đá và kinh ngạc hơn nữa là cả trăm người đang đi lại làm việc, mấy đứa con nít thì đang đuổi bắt nhau trên sân như chẳng có chuyện gì xảy ra.

3 chúng tôi thấy vậy cũng khá mừng rỡ, coi bộ nó đã tìm ra thiên đường rồi, 2 thằng kia hí hửng chạy vào nhưng liền bị thằng Quân lôi đầu lại:

-Ê! Cậu đi đâu đấy, chưa kiểm tra!

-Kiểm tra gì anh, thằng Vinh hỏi.

-Kiểm tra sức khỏe chứ gì, các cậu mang bệnh vào đây thì chết ah.

Hắn nói rồi dẫn chúng tôi vào 1 cái nhà y tế kề ngay bên công, bên trong có 3 đường kiểm soát như vào cửa an ninh sân bay. Máy người quân y đang ngồi tám chuyện thấy chúng tôi vào liền đứng dậy làm nhiệm vụ.

-Coi đồ ra, 1 người nói rồi kéo tấm rèm bằng nylon lại cho chúng tôi đỡ ngại

Nghe như thế chúng tôi chúng tôi ngoan ngoãn làm theo, lột sạch đồ trên người chẳng còn gì. Vừa thấy vết chó cắn tôi hôm qua trên vai tôi tôi hôm qua hẳn nhăn mặt rồi hỏi:

-Bị làm sao đây, “con bệnh” cắn phải không? Hóa ra họ gọi rab là con bệnh.

-Không, chó cắn, dấu răng nè. Tôi đưa tay chỉ chỉ.

Hắn lấy đèn pin soi vào mắt tôi, lỗ tai rồi cả miệng, tôi quay qua nhìn 2 thằng kia thì thấy đã gần xong. Họ đang phun cồn lên khắp người rồi bắt chúng nó tự lau. Còn về phần tôi do vết thương nên chắc là không ổn rồi.

-Không chắc, giờ phải « theo dõi » cái đã.

Nói xong hắn lấy khẩu súng gì đó bắn vào cổ tôi cái phực, ban đầu tôi còn né nhưng bị hắn nắm đầu lại. Hóa ra là súng sơn đánh dấu, tôi dính dấu vàng trong khi 2 thằng kia được đánh dấu xanh dương chắc là đã được qua cửa.

-Anh Quân, cậu này bị con gì cắn, em không chắc nên không cho qua được.

-Ồ cảm ơn các chú. Quân Đáp

2 thằng kia thấy tôi bị giữ lại liền xông vào hỏi tại sao nhưng nghe xong tụi nó cũng chẳng làm được gì.

-Thôi cứ vào trong đó đi, chắc theo dõi cũng nhanh thôi. Khi nào đi anh hủ, lo gì.

Tôi an ủi 2 chúng nó sau đó 2 thằng đã được « qua cửa », chúng nó còn bị giữ lại khai tên tuổi và đủ thứ khác cho thằng Quân mới được đi còn tôi thì được Thằng Quân y dẫn đi qua 1 lối khác, cũng đầy thép gai như trong tù khiến tôi sợ sợ, Lại 1 cánh cửa khác nhưng nhỏ hơn, hắn gõ cửa thì 1 tên khác liền mở cửa rồi hỏi vọng ra.

– « hàng » hả ?

-Ồ ! Tên Quân y đáp

Lạch cạch chắc cũng 3-4 cái khóa và lớp cửa tên « Quân giáo » mới bước ra, hắn ta cũng mặc quân phục nhưng kiểu trật tự viên chứ không phải quân đội, ủng cao tới đầu gối, mặt đeo khẩu trang còn tay thì đeo găng cao su cứ như mấy cha vệ sinh dịch tễ. Thủ tục bàn giao cũng nhanh gọn. Tên quân y xô tôi vào cửa cái hự chẳng cần nói gì còn tên quân giáo đóng cửa lại là xong.

Hắn dẫn tôi đi qua 1 cánh cửa nữa, ở đây đi qua chỗ nào cũng 2-3 lớp cửa, cách mỗi cánh cửa là 1 khoản sân. Từ cửa vào sân phải đi qua 1 mái vòm thép gai như 1 cái ống dài chục mét, 4 góc sân có lỗ cốt để đại liên. Phía trên lỗ cốt có lan can bằng thép nối với nhau. Nếu vào thời bình thì đâu chẳng khác gì 1 trại tù khủng lồ được bảo vệ nghiêm ngặt, nột bất xuất, ngoại bất nhập. Theo tôi thấy từ công chính tới đây sơ sơ đã có hơn 1 đại đội vũ trang canh gác.

Cách bố phòng theo « block » này không có gì lạ, chẳng may khu này bị tấn công và thất thủ họ sẽ an toàn rút qua khu khác và tiếp tục phòng vệ và với những con rabs như ngoài kia dù số lượng bao nhiêu đi chăng nữa thì vượt qua bất kì bức tường nào ở đây là chuyện không thể.

Quay lại câu chuyện, tên quân giáo dẫn tôi vào 1 cái sân khác rộng như sân bóng đá với mấy dãy lán trại nylông kiểu quân đội. Duy nhất chỉ có 1 căn nhà xây chắc là chỗ của hắn và mấy vị chỉ huy. So với bối cảnh thiên đường bên kia bức tường thì bên này hoàn toàn trái ngược, cái sân đất đỏ lấm lem đầy bùn đất và nước nhớp nháp, mấy cái lán nylông này thì cực kỳ mỏng manh, tôi nghĩ mưa nhẹ còn được chứ bão thì nó thổi 1 cái là bay mất hút.

Dụng sát tường la liệt dụng cụ lao động và vật liệu xây dựng như xẻng, cuốc, cát, gạch và cả đá hộc. Tên Quân giáo này cũng chẳng thân thiện gì mấy, hắn cứ dẫn tôi đi mà chả thèm nói gì, có lẽ việc nhận người mới với hắn chả có gì mới.

-Từ giờ cậu ở đây, đại đội lao động đã đi ra ngoài rồi nên hôm nay cậu cứ nghỉ đi. Tối giờ trưa sẽ có keng ăn cơm. Có việc gì thì chạy ra trực ban ngoài kia. Hắn chỉ tay ra cái nhà xây duy nhất trong sân

...

-Ah mà chớ có đi đâu linh tinh, cậu mà vượt qua mấy bức tường này là lính họ bắn đấy, nghe không ?

Tôi lạ nước lạ cái, xem cái màu này chắc cũng không xong rồi nên cứ gật gật cho rồi. Tôi chui vào lán, thú thật là tôi thà ăn ngủ ngoài rừng hay trên cây còn hơn ở đây. Phải vén miếng ni lông che cửa lên quá đầu tôi mới nhìn rõ trong này có gì.

2 bên lán có 2 « giường » khá to ngủ được 6-7 người, giường được ghép bằng ván gỗ, ở dưới chân giường kê mấy viên gạch khô lợp nước lỏm bơm. Mền, mùng, chiếu, gối dù được xếp ngay ngắn nhưng rõ ràng là khá dơ bẩn. Nếu mọi người có nhìn qua lán trại của công nhân xây dựng hay dân đào đãi vàng thì cứ tưởng tượng nó giống y như thế.

Giữa lán có 1 cái bếp củi kê trên mấy viên gạch phía trên là bình nước chè còn ấm. Tôi nhặt cái chén gần đó rồi rót ra uống. Đặt đít xuống, cái giường kêu kêu kẹt như muốn sụm, tôi lấy cái bọc bông băng thẳng Quân Y đưa lúc này ra tự băng bó cái bả vai lại rồi ra ngoài nhìn trời nhìn đất.

Vắng tanh, chẳng có ai. Tôi thì từ khi biết việc quân đội rút khỏi thành phố để « chạy làng » thì cực kỳ ác cảm với bộ đội nên cũng chẳng muốn lại bắt chuyện với thằng quân giáo hay mấy thằng lính đang đứng gác. Họ cũng chẳng có vẻ ngó ngang gì tới tôi, gác cứ gác còn thằng cu ngơ ngác giữa sân cứ kệ thằng cu.

Chui ngược vào lán, tôi nằm xuống rồi thiêu thiêu ngủ chờ tới giờ trưa để gặp đội lao động mà tên quản trại có nhắc đến. Nằm suy nghĩ, Tôi cũng không biết mình và 2 thằng kia đang vướng vào chuyện gì đây nữa, nếu mục đích duy nhất là sống sót thì đây không phải là 1 chỗ tồi, an ninh cao, chắc chắn họ cũng có đủ lương thực và thực phẩm. Nhưng tôi còn gia đình, cái khu này làm cho tôi hy vọng nhiều hơn nữa về việc gia đình tôi còn sống nhưng vẫn đề là làm sao để đi ra khỏi đây. Còn 2 thằng kia thì sao ? chắc gì chúng nó muốn đi theo tôi khi ở 1 chỗ tốt như thế này.

Tôi đang nằm thì có bước chân bì bõm bên ngoài, tôi vén màn cửa chui ra. Là thằng Quân, nó cầm theo cuốn sổ đã dùng ghi thông tin của 2 thằng kia. Giờ chắc đến lượt tôi.

- Vào đi, tôi cần thông tin của cậu để quản lý.

- Vâng, anh cứ hỏi.

Tên, ngày sinh, chứng minh nhân dân nếu còn, nơi cư trú cũ, nơi ở lúc xảy ra dịch, đường đi, đã giết ai chưa, có gặp cướp bóc gì chưa, có gặp đàn rab nào không ?

Hắn cứ hỏi còn tôi cứ ngồi trả lời, tất nhiên tôi dấu nhem chuyện giết người còn giết rab thì nghe tôi kể hắn vừa ghi vừa ồ à coi bộ cũng nể tôi lắm. Chủ đề chính của hắn là chỗ tôi lấy xe tăng và súng ống, tôi đây hắn chẳng ghi chép gì cả, chỉ nghe thôi. Nghe tới đâu hắn mở sổ ra xem tới đó, chắc là so với lời khai của 2 thằng kia.

Tôi nghĩ chuyện đó cũng chẳng có gì to tát và 2 thằng kia cũng nói thật nên tôi cũng phun ra tất. Sau 30p thì cũng xong, có 1 điều là hắn luôn hỏi đi hỏi lại tình hình ở Sài Gòn dù tôi đã kể rất chi tiết, kể cả việc quân đội rút lui.

Sau 1 hồi nói khô cả họng hắn mới tha cho tôi, và dặn tôi kín miệng về tình hình ở Sài Gòn, càng không nên nói tôi từ đó lên.

Tôi có hỏi thăm về Buôn Ma Thuột, hắn bảo bên đó cũng có 1 khu an toàn nhưng cụ thể gia đình hay cá nhân nào thì hắn không nắm được.

Tôi nghe thế cũng yên tâm, sớm hay muộn tôi cũng rời khỏi đây nên lúc hắn đi tôi cũng chẳng thắc mắc gì thêm về khu này.

Tôi lại nằm, cái bụng cứ kêu rột rột vì đói. Trong lán chẳng có gì ăn nên tôi cứ uống nước chè cảm hơi. 11h30 tôi nghe tiếng công sắt mở rồi khẩu lệnh nghiêm nghị vang lên.

Chui ra ngoài thì thấy các đội lao động đã về, toàn đàn ông và thanh niên chắc cũng một trăm mấy chục người dàn hàng ngang dọc đi như duyệt binh vào trại, mỗi tiểu đội mười mấy người có 2 người bộ đội đeo súng đi theo.

Họ đi vào sân và sau khi nghe hiệu lệnh giải tán thì đội nào về lán của đội nấy, họ vượt qua tôi mà chẳng thèm nhìn lấy 1 cái, ai nấy đều lăm lăm và dơ bẩn đầy bùn đất. Họ đi vòng ra sau lán, lấy nước mưa hứng trong thùng phi rồi xối lên người, rửa mặt và chân tay sau đó mỗi người cầm 1 tô sắt ra đứng ngồi trước lán chờ cơm.

Đội của lán tôi cũng đã về tới nơi, thấy tôi đứng đó cũng có vài người nhìn nhìn nhưng cũng chẳng ai thèm nói gì, chắc là do mệt quá nên họ cũng giống mấy người kia rửa mặt rồi bụng tôi chờ cơm mặc kệ tôi, mãi mới có 1 anh nhỏ nhỏ con lại hỏi :

- Chú mày mới tới hả ?

- Vâng, sáng nay

- Dấu gì ? Vâng ah ?

- Dấu gì cơ ạ ? tôi hỏi lại

- Trên cổ chú kia kia !

- Ah... Vâng. Anh cho em hỏi

-Hỏi gì, đồ ăn hả, tỳ có keng thì ăn thôi.

-Không! cho em hỏi muốn đi khỏi đây phải làm sao?

Hình như câu hỏi của tôi hơi “nhạy cảm” nên mấy thằng cha này giờ tắm rửa nằm ngời mặc kệ tôi thì bây giờ đều quay qua nhìn.

-Nó muốn đi kia tụi bây....!!! Haha...haha...haha. 1 thằng ở đâu đó nói rồi cả đám bọn họ cười hô hô dù tôi không hiểu gì.

-Mấy bị khủng hay sao mà đi ra ngoài kia? anh khi nãy tiếp chuyện

-Em tìm gia đình ở Buôn Mê anh ạ.

-Gia đình gì nữa, chẳng ai còn gia đình! Chỉ có ngu mới ra ngoài thôi chứ ạ...

Hắn đang nói thì tiếng keng com vang lên, tất cả mọi người đứng dậy chạy ủa ra sân tới nhà trực bang để lấy com, tôi đứng nhìn và tự hỏi tôi không có chén bát gì cả sao mà ăn.

Tôi thấy họ lấy com ăn ngấu nghiến mà thèm, dù đang đói nhưng cũng ráng đợi cho văng vẳng rồi mới tới xin com.

-Bát mày đâu? thằng anh nuôi mập như heo tới nổi mỡ chảy từ má xuống tới cổ nói vào mặt tôi mà tôi không biết là nó đang chửi hay đang hỏi.

-O! em mới tới.

-Đéo có bát ah? Nhịn!

-Ấy! anh cho em xin phần com, a bỏ vào đây cũng được....! Tôi vừa nói vừa xòe 2 lòng bàn tay ra nài nỉ.

-Đm!!! hần nói rồi thò vớ vào nồi quăng quấy ra được 1 cục mà tôi chẳng biết là com hay gì nữa.

Hắn đổ cả cục đó vào lòng bàn tay tôi rồi lấy thêm mỡ hành và nước mắm rưới lên trên, có cả canh rau gì đó mà không có bát nên tôi đành nhịn.

Cục com nóng nên tôi cứ tung tung nó lên rồi đổ vào áo sau đó nắm áo mà bung về lán,

Gạo gì đâu mà đen với đầy sạn, độn chung với sạn mà mùi phân hết 6 phần sạn. Tôi lấy áo vo cục lại như com nắm rồi bắt đầu ăn mặc cho mỡ với mắm dính đầy tay chân quần áo.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Powerless – Bất lực (2)

-Mày tên gì?

Tôi đang còn ngồi ngấu nghiến nắm com trong miệng thì 1 người từ sau bước tới hỏi, nuốt cho trôi tôi mới ngẩng lên trả lời:

-Tên Minh? Còn anh?

-Quang. Tao 92

-Uh, tao cũng 92.

-Mày mới đến hả?

-Ừ! Vừa nói tôi vừa ăn nốt miếng com nữa cho xong.

-Mày vào đội này thì khổ rồi con ạ?

-Là sao? Tôi tròn mắt hỏi nó.

-Tụi tao đang bị đào hào với đắp lô cốt, các đội kia thì chỉ đi đào sắn và làm hàng rào thôi.

Hắn vừa nói vừa đưa bàn tay đầy bùn đất lên cổ gãi rột rột. Ăn xong tôi mới có thời gian nhìn rõ hắn, 1 thằng gầy ốm, tóc dài, nếu nhìn sơ qua có vẻ

giống Châu Tinh Trì.

-Ồ, mà tao chỉ bị theo dõi gì đấy ít bữa thôi.

-Uh thì thằng nào ở đây mà chẳng bị theo dõi, ngu ạ! Hấn cười mỉa mai.

Tôi cũng không phải là chậm hiểu, có vẻ những người ở đây đều thuộc dạng mặt hạng, tầng lớp dưới đáy của xã hội bị đẩy đi lao động và xây dựng trại. Còn bên trong kia là 1 thế giới khác, xã hội mà. Thời thế nào cũng vậy thôi, cai trị và bị trị.

Thằng Quang hỏi thăm tôi ít câu nữa rồi giới thiệu với cả đội, tôi chẳng thiết tha gì mấy vì sẽ phăng khỏi đây sớm thôi trong khi họ thì mừng ra mặt vì có thêm nhân lực để cân đáng công việc. Chắc Quang nó là đội trưởng nên “lệnh” mọi người nghỉ sớm rồi chuẩn bị trở lại đi làm, đến 1h hơn tôi được phát cho cái cốc rồi cùng cả đội bị “lùa” đi.

Ở đây cả thảy có 7-8 đội, được quản lý bởi 1 đơn bị gọi là ban dân quân tự quản và trật tự viên, bổ sung cho họ là mấy tay bộ đội. Không khí cũng không có gì ngột ngạt mấy, không có chuyện đánh chửi hay “bố đời” nhưng cũng rõ ràng là chẳng ai thích công việc lao động này. Chúng tôi đi ra cổng chính rồi đi thêm non nửa cây số thì tới 1 bãi đất đồi rộng. Trên đồi họ trồng sắn, đậu, bắp (ngô) và các loại cây ngăn ngày, ở dưới này thì có vài dãy hàng rào bằng cây gỗ đang dang dở.

Tới nơi mấy tay bộ đội thì leo lên đồi hoặc đứng vòng ngoài canh gác, các đội nhận việc từ tay tự quản rồi chia nhau. Phần của đội tôi là đào hào rồi lấp đất bỏ vào trong bao đắp lên làm lô cốt, tôi đang tự hỏi chống rabs thì cũng đâu cần phải làm lô cốt.

-Ê! Làm lô cốt chi mày? Tôi vừa cuốc đất vừa hỏi thằng Quang.

-Tao biết đâu! nghe báo đạo này có phi về cướp hoa màu.

-Ồ. Tôi gạt gù rồi lại cặm cùi cuốc đất cho nó xúc đổ vào bọc.

Có lẽ phi cũng giống như mấy nhóm thợ săn ở trong thành phố, họ thích tự do bay nhảy thậm chí là cướp bóc nên cần phải bảo vệ. Khi sáng bên U.N cản trọng với chúng tôi như thế quả thật cũng không thừa.

Chúng tôi cứ đào rồi đắp, tay “tự quản” thỉnh thoảng đem bản vẽ lại đo đo chỉ chỉ cho thằng Quang, nó nghe xong rồi lại truyền đạt lại cho chúng tôi. Cứ mỗi lần như thế thì chỉ cần hấn vừa đi khuấy cả đội lại hòa vào chửi ồm ồm vì nào là hào chưa sâu, đắp chưa cao, cánh cung chưa đủ độ hay kẻ bị lỗ.

Đội tới lúc nghỉ uống nước tôi xáp lại chỗ thằng Quang hỏi nhỏ:

-Ê, có cách nào đi khỏi đây không mày?

-Gi? đi đâu?

-Ờ thì tao muốn đi Ban Mê, tìm Ba Mẹ.

-Ừ thì mày đi đi. Có ai làm gì đâu?

-Là sao, tao đi họ bắn sao. tôi nhủ mày

-Chả bắn! mày làm như ở tù ấy.

Hấn bỏ lửng câu chuyện ở đó xong cười cười đứng dậy làm việc.

Quả thật sau mấy ngày lang thang trong rừng mà giờ lại phải cuốc đất với tôi quả thật là 1 cực hình, đất đỏ cứng ngắt, những nhát cuốc gõ vào cứ như gãi ngứa, càng cuốc tay càng mỏi còn lòng bàn tay thì phồng rộp cả lên. Lâu lâu tôi thả cuốc đứng nghỉ 1 chút thì liền bị hỏi đứng dậy, ở đây họ làm việc như 1 dây chuyền, nếu có 1 người nghỉ thì cả đội sẽ bị gián đoạn, người cuốc, người xúc, người vác người đắp.

Hôm đó chúng tôi làm việc tới khi gần tắt nắng, họ lại lùa chúng tôi về, điểm danh, tắm rửa, ăn cơm rồi ai nấy lại chui vào lán riêng tôi thì mò lại chỗ trực ban xin gặp thằng Quân hay ông Toàn để tìm cách đi khỏi đây, không thì cũng phải liên lạc với 2 thằng kia bằng được.

Lắc đầu và lắc đầu, họ chẳng buồn nhắc đi lên mà nhìn lấy mặt tôi 1 cái, họ bảo tôi đang bị “theo dõi” chẳng đi đâu được còn liên lạc thì cứ “từ từ” phải “từ từ”, thế là tôi thất thểu đi về lán, thằng Quang đang ngồi trước lán, nó quán lá gì đó rồi hút, khói khét lẹt.

-Bò Đà hả?

-Không, thuốc lá...mày lên trên đấy làm gì?

-Thì tao nói với mày rồi đó, tao đi, mà chả cho.

Nó thờ phi 1 cái, khói thuốc bay khắp nơi rồi quay qua tôi chậm rãi.

-Mày không hiểu chuyện rồi, mày thấy bọn ăn thịt người ngoài kia chưa? Mày thấy cái cảnh người ta giết nhau chưa?

(Tất nhiên là tôi thấy, tôi biết nhưng cứ im lặng để nó nói)

- Chẳng ai muốn ra ngoài đó cả, kể cả có gia đình hay vợ con gì. “Xong” hết rồi, chúng tao ở đây là tự nguyện, chẳng ai bắt phải cày cuốc gì cả, chúng tao thích đi lúc nào thì đi nhưng chẳng ai đi. Ở đây được bảo vệ, chỉ việc đi trồng cây cuốc đất, tối về tắm rửa ăn cơm thế là xong. Mày ra đó cơm không có mà ăn, ngủ không dám ngủ đến đi ỉa cũng phải rặn cho nhanh thì ở đây có làm gấp 10 như thế đi chẳng nữa tao cũng vẫn ở, mày hiểu không!

- Tao hiểu, nhưng mày mới không hiểu...

- Xùy!!! mày dẻo hiểu thì có. Nó nhả mặt rồi búng điều thuốc ra xa toan đứng dậy.

- Ê! ề, tao bảo. Tôi nắm tay nó lôi xuống.

- Mày ở đây lâu rồi, chỉ cách cho tao đi đi, chuyện gấp lắm mày không hiểu được đâu. Không tìm được gia đình thì về lại đây chứ lo gì.

- Về cái dẻo! chẳng có ai đi mà về được cả, họ cũng cấm chẳng cho về. Mày hiểu không, đi ra khỏi đây là khỏi về, mà mày đi bằng gì? bằng mồm ah? không xe cộ mày đi bằng gì? Mày nghĩ họ quản cả vài ngàn người ở đây bằng cách nào? ai thích đi là đi thì có mà loạn.

- Tức là đi thì không được về nữa chứ gì

- Ủa!

- Cũng được! Tôi đáp tính bơ.

Câu chuyện còn kéo dài 1 hồi nữa, tóm lại là họ, những người quản lý thắt chặt nguồn nhu yếu phẩm lẫn phương tiện và “nhồi sọ” những người ở đây bằng đủ thứ rập và thổ phi cốt để cho họ yên phận. Không phương tiện thông tin, không đài báo, 4 bề là 4 bức tường thì quả thật họ là những người tù “hạnh phúc”

Kết thúc câu chuyện cũng đơn giản, muốn đi cũng đơn giản, Quang nó bảo nếu tôi mà có “chút đỉnh” dí vào họng mấy thằng tự quản là xong.

Không nói tôi cũng hiểu chút đỉnh ở đây là 273 cục đang nằm dưới sàn xe thiết giáp, tôi đang bị quản thúc thế này chỉ còn trông chờ vào thằng Hoàng và Vinh.

Chúng tôi chui vào trong thì anh em đã lên giường hết cả, họ ngáy o o và ngủ như chết, đám lửa giữa lán vẫn bập bùng.

Ngày thứ 2

Sáng ra tôi lại phải đi lao động nhưng tranh thủ lúc về ăn cơm trưa tôi có gặp thằng Quân, tôi nhờ nó liên lạc với 2 thằng kia nhưng sau 1 hồi “giáo huấn” đủ thứ nguyên tắc thì không là không, Tôi xoay sang hỏi nó bao giờ tôi mới xong đợt theo dõi thì nó bảo hỏi tại Quân Y mà tại Quân Y thì đời nào lại xuống kiểm tra vì đến tên tôi chúng nó còn không biết. Thế là xong 1 kiếp người, chỉ vì 1 vết chó cắn mà tôi bị giam lỏng ở đây và làm lụng như trâu.

Lại ra bãi đất làm việc, lúc về tôi lại gặp thằng Quân trực ban, lần này thì tôi nóng máu với nó nên cuộc đối thoại kết thúc bằng mấy cây dùi cui của trật tự viên. Tôi ôm đầu u về ngồi 1 xó tức tưởi không thèm ăn cơm, thằng Quang lấy cơm giùm, nó thả cái bát xuống cái choang rồi an ủi:

- Mày ăn đi rồi tao tính cho.

Ừ thì cũng đối, tôi ăn rồi đi tắm với nó. Nước trong thùng phuy tanh tanh, tôi dội nhanh cho khỏi lạnh trong khi nó tỉ mỉ kỳ cọ coi bộ sạch sẽ lắm. Sạch làm gì cho lắm, mai lại ra lán lội đầy bùn đất, đến cái áo rách vai của nó còn chẳng có gì và mà sạch với đẹp làm gì? Tắm xong 2 thằng lại ra trước lán, nó lại hút thuốc còn tôi lại ngồi ho lấy ho để.

- Mày ngu lắm con ạ. Bức quá thì nhờ tao chứ sao lại gây lộn.

- Bỏ mấy thằng khốn nạn, quan liêu bỏ mẹ. Tôi chửi.

- Giờ mày muốn đi thì mai ra bãi tao chỉ đường cho mà trốn, nhưng đường đó chỉ có đường chết thôi con ạ.

- Mày giúp tao liên lạc cho 2 thằng cu em, tao nói chúng nó 1 tiếng đã, ai chứ tao 1 mình 1 cuộc là sống được rồi.

- Em nào? tên gì? ở bên kia ah?

- Ủ!

Tôi kể lể cho nó câu chuyện, sau 1 hồi suy ngẫm nó vẫn can tôi trong khi tôi vẫn quyết đi cho bằng được. Kế hoạch cũng đơn giản thôi, sáng mai tôi xin bình nước chè của đội rồi đợi thời cơ là phăng, việc của nó là báo cho 2 thằng kia biết 1 tiếng. Nó nói việc liên lạc không khó là mấy và chứng minh cho tôi thấy ngay tại chỗ.

Nó vào lán, lấy mấy lá thuốc cần thận vo cho thật đẹp rồi linh ra chỗ tháp ra hiệu cho thằng lính, thằng lính liền thả thang dây treo xuống, 2 người trao đổi xì xầm gì đó thật nhanh rồi ai lại về chỗ này.

Nó nháy mắt cho tôi báo là đã xong, nó bảo có “Chút đỉnh” thì không gì là không thể.

-Nếu tao có vàng thì mày kiếm xe giúp tao được không?

Nó nghe vậy ngoác mồm ngạc nhiên hỏi

-Vàng! Mày có vàng hả? đâu đâu?

-Không, tao không để ở đây.

-Được! được! không kiếm xe được nhưng tao kiếm xăng được, xe ngoài kia có mà đầy.

Vậy thì kế hoạch phải thay đổi chút ít, tôi sẽ nhờ 2 thằng kia lấy vàng đổi xăng và kiếm xe đi, chậm ít ngày cũng được chứ đi bộ cũng ngon chừng đó thời gian.

Đêm đang ngủ thì thằng Quang lôi tôi dậy, nó rón rén dẫn tôi ra chỗ tường gạch. Thằng lính canh mới nãy nháy đèn pin 2 cái báo tín hiệu ok. Thằng Quang bảo tôi nằm xuống, nó mò mẫm ở chân tường 1 hồi rồi gỡ 2 viên gạch ra.

-Ai lô! thằng Quang hỏi

-Chó Minh đây hả. Giọng thằng Hà Nam

-Thằng Chó Hoàng! tôi chờ lại.

-Sao chưa qua bên này?

-Qua cái đéo! Đéo cho qua, anh có chuyện nhờ mày. Nói tới đây tôi ra hiệu cho thằng Quang ra chỗ khác mới tiếp tục.

-Gi?

-Em biết xe thiết giáp để chỗ nào rồi không?

-Ở bãi xe, mà làm sao?

-Vào được không?

-Vào cái búa, vào được đã lấy rồi. mà sao?

-Mày phải làm sao lấy cho anh được ít vàng, xong anh mới sang đó rồi kiếm xe ra mà đi được, bằng không thì chết dí ở đây mất.

-Ừ! để em xem

-Mà thằng Vinh đâu? Chúng mày bên đó có ok không?

-Có! sướng!

-Ừ mà ẹ giùm anh nhé.

-Vâng! thôi nhá.

Vừa dứt lời cũng là lúc thằng lính trên tháp canh rọi đèn pin xuống, lấp nhanh cục gạch 2 thằng lại mò về lần.

Ngày thứ 3.

Sáng nay keng báo động sớm, tôi ngáp dài ngáp ngắn mò dậy. Mọi người com nước xong lấy dụng cụ chuẩn bị đi làm thì đám trật tự và tự quản lửa sang khu bên kia nghe đâu là chào cờ đầu tuần. Chúng tôi xếp hàng ngay ngắn đi theo, thằng nào thấy nấy sửa sang lại quần áo để sang khu “Cao cấp” dù áo trắng nào cũng đã đổ màu cháo lòng và lũng lỗ chỗ như ăn mày, kể cả tôi.

Chúng tôi được xếp ngay ngắn vào 1 bên, người người dân bên kia đã xếp hàng đợi sẵn. Cả quân và cả dân, rất đông, tôi cũng chẳng biết chính xác nhưng ít cũng hai ngàn người, họ sạch sẽ tinh tươm ai ai cũng hơn hờ cười đùa, tôi cố tìm 2 thằng kia mà không thấy. Trên hàng ghế lãnh đạo mấy vị tướng lãnh chiếm chỗ, có cả lão Toàn, thằng Quân và các anh tự quản.

Sau khi chào cờ là tới tiết mục báo cáo thi đua, thành tích, nhắc nhở như 1 cuộc họp của đoàn thể chính trị, trời ạ. Tôi tưởng tới nước này là phải xong rồi chứ, chán không tả được. Ông chỉ huy trước phát biểu dài lằng nhằng xong thì bàn giao cho bọn tự quản, lúc này cả sân nhoi nhoi lên, thằng Quang thì thầm:

-Coi nhé! màn này hay đây.

Họ áp giải ra giữa sân 2 người bắt quỳ xuống rồi đọc cáo trạng, 2 người này trước kia giết người cướp xe, tới trại ít lâu thì bị nhận diện và tố cáo. Tới phần tuyên án mới đáng sợ, cả 2 bị án nhục hình, khắc dấu và đuổi đi. Cả mấy ngàn người nhao lên nhưng đa phần là chửi bới.

Họ thi hành án tại chỗ, phạm nhân bị giữ chặt, khắc dấu X lên mặt rồi bị trói vào cột, cả trăm người bắt đầu xếp hàng, mỗi người được phép đánh 1 cái thường là tát vào mặt, có người đánh người không, sau đó họ đuổi thẳng mặc cho có van nài như thế nào đi chăng nữa. Và với những người ở đây thì bị đuổi ra ngoài cũng chính là án tử hình, tôi chép miệng, đuổi thì đuổi chứ cái vụ nhục hình thì hơi ghê.

Xong hết chúng tôi lại xếp hàng đi lao động, tầng lớp cấp thấp chúng tôi chẳng ai dám ngẩng lên nhìn đám người bên kia 1 cái và họ cũng chẳng nhìn chúng tôi và có đi chăng thì cũng là những cái nhìn dè bĩu và khinh bỉ.

Khi ra khỏi khu đó tôi có đi ngang qua 1 đội trật tự, thẳng chỉ huy cao cao ồm ồm, cổ có xăm 2 con bò cạp. Tôi ớn lạnh cuối đầu xuống, lần sau lưng thẳng Quang mà chuồn thẳng.

Phiêu bạt tứ xứ, thẳng trầm nếm đủ ấy vậy mà trong giây phút chạm trán lại hấn tôi lại mất bình tĩnh, sống lưng ớn lạnh, hấn vẫn thế, ồm như thẳng ngiên và 2 con bò cạp xấu xí vẫn chiếm chế trên cổ hấn.

Tôi cúi đầu lẩn vào trong đoàn đi ra không nhìn hấn thêm lần nào nữa, chúng tôi lại ra bãi đất lại đào và đắp. Đầu tôi cứ mãi suy nghĩ về hấn, đêm hôm đó tôi đã cứu hấn và Háo, để 2 đứa nó đi và tôi chưa từng hối hận về điều đó cho tới khi thấy thẳng Háo rách nát nằm phủ phục dưới đất (phần 7). Tuy không phải là hạng thảo khấu ác ôn nhưng chỉ tiếp xúc với hấn vài ngày trong cái hoàn cảnh như thế thì tôi biết gì về hấn cơ chứ? và tôi càng không biết khi gặp lại tôi hấn sẽ làm gì. Sau đêm hôm đó hấn chắc chắn biết tôi là người phá trại của hấn và giết 5 tên đồng bọn, chưa kể hấn sẽ trách tôi việc làm cho thẳng Háo bị cắn chết khi tháo chạy tới đây. Có lẽ tránh mặt hấn và trốn khỏi đây càng sớm càng tốt là cách tốt nhất.

-Lẹ cái thẳng kia!

Giọng lão xúc đất hét vào mặt tôi

-Dạ, e mới quá.

....

Lại cặm cũi đào đất, những người ở đây họ làm việc như những cái máy, đúng giờ ăn, đúng giờ nghỉ cần mẫn như kiến. Tôi cứ tưởng khi cái xã hội này sụp đổ con người ta sẽ được tự do khi không phải bị ràng buộc bởi bất cứ 1 luật lệ nào, ấy vậy mà không, họ vẫn phải cực khổ lao động để đổi lấy miếng cơm, chỗ ngủ và hạnh phúc trong 4 bức tường ngọt ngào. Có lẽ tôi cũng sẽ chấp nhận cuộc sống như thế này nếu như cuộc đời của tôi không còn mục đích.

Tối trưa thẳng Quang đã có tin tốt lành cho tôi, nó bảo bọn trinh sát của Khu An Toàn (KAT) báo có khá nhiều xe hơi ở cách đây không xa, vấn đề chỉ là lương thực và xăng mà thôi. Lương thực không khó, nó sẽ xin anh em mỗi người 1 nắm cơm và hái quả ngoài bãi đất nhưng xăng thì chỉ có bọn quân nhu mới có và chúng nó chỉ nhận vàng. 1 chiếc xe 7 chỗ đi 100km hết 7 lít xăng, để đảm bảo đi tới nơi và dư 1 chút nữa tôi cần ít nhất 1 can 20 lít.

-Tao cần 20 lít.

-Gi? 20 lít luôn ah? Mày uống trừ cơm hả? Thằng Quang ngạc nhiên hỏi tôi

-Ừ, đường xá như thế này tao đi xe máy chẳng biết có tới được hay không? Mày hỏi tụi nó bao nhiêu để tao tính.

-Nó bảo tao 10 lít thì 5 chỉ, nhưng mà tới 20 lít chắc phải 1 lượng rưỡi.

Tưởng bao nhiêu, tôi sẽ trả hấn 2 lượng và cho thẳng Quang 2 lượng nhưng vẫn đề là phải lấy được vàng trước. Tối nay tôi sẽ hành động ngay vì sự có mặt của thẳng Tuy nên ở đây nên thêm ngày nào nguy hiểm ngày nấy, biết đâu hấn sẽ bắt tôi đền tội cho 5 mạng anh em của hấn, tôi thì không sao nhưng còn Hoàng và Vinh, tôi không thể đặt chúng nó vào tình thế nguy hiểm.

Bàn bạc xong xuôi 2 thẳng dúi đầu nhau cầm tờ lên xin cơm, nó cố nháy với mọi người trong lán phần cho tôi 1 ít nhưng tôi cản lại, thứ nhất là tôi không muốn xin mọi người như thế vì ai cũng lao động nặng, chỉ vì mình tôi mà nhịn đói là không nên. Thứ 2 tôi muốn mọi chuyện phải kín kẽ, trốn đi như lời thẳng Quang là không khó nhưng ở đây đột nhập vào bãi xe rồi mua lậu xăng chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

-Hôm nay không ăn cơm ah anh hai? Thằng Quang hỏi.

-Com đâu nữa mà ăn, chúng mày trông trọt thế đ** nào mà còn mỗi bắp. Thằng anh nuôi chửi xối xả vào mặt thẳng Quang rồi múc đồng súp bắp trộn sắn loãng đổ vào tô cho nó.

-Có chuyện gì? 1 giọng nói the thé nhưng lạnh lùng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Powerless – Bất lực (3)

Thằng Tùy tay cầm dùi cui cùng 2 thằng trật tự từ trong phòng trực ban bước ra.

-Dạ mấy thằng ông nội này ý kiến sao không có com. Thằng Anh nuôi nhỏ nhẹ trả lời khác hẳn với cái kiêu bố đời mới này.

-Anh em chịu khó, lương thực khan hiếm, anh em trông trọng cùng biết rồi...! Còn chú, chú mức thêm cho mỗi người 1 ít. Tùy nói lớn cho cả thấy những người ở đó cùng nghe

Thằng Anh nuôi nghe vậy thì ngạc nhiên lắm, hẳn cứ tưởng thằng Quang sẽ bị ăn dùi cui nhưng không ngờ thái độ của Tùy lại như vậy. Hẳn quê độ cuối mặt rồi mức thêm súp cho Quang.

-Tiếp...!

Tôi bước lên, chẳng còn chỗ nào để trốn và ẩn mặt, tôi đưa tô. Thằng Tùy vẫn đứng đó, tay chấp sau đít. Hắn nhìn tôi và tôi cũng nhìn hắn, có lẽ hắn không nhận ra tôi, cái hôm tôi gặp hắn thì mặt mày tôi bê bết là máu và nát xương, hắn quay mặt qua chỗ khác rồi toan bước vào phòng. Tôi yên tâm cười cười bước đi.

-Anh kia!

Tôi giật mình.

-Đứng lại!

Thôi xong! nhưng chắc không sao, vì hắn đã nói thế kia thì không phải là người xấu. Tôi quay đầu lại đối mặt với hắn.

-Anh mới tới hả. Hắn lạnh lùng buông 1 câu.

-Vâng, em mới tới.

-Tên gì?

-Mình!

Hắn đưa tay lên, 1 thằng thuộc cấp nhanh chóng đưa cho hắn 1 cuốn sổ, hắn lật lật.

-Chưa có tên! thế là thế nào? hắn hỏi tên quản trại.

-Dạ anh Quân bên quân sự có ghi thông tin em rồi mà. Tôi đáp vội.

-Thằng này diện “theo dõi” chứ không phải lao động anh ạ, nó mới tới 3 hôm. Thằng quản trại đáp.

-Ừ! thế sao lại bắt nó đi lao động thế kia. Tùy nhìn tôi từ đầu đến chân rồi hỏi ngược lại.

-Dạ, đội đào hào thiếu người!

-Cho nó nghỉ, chuyển qua khu A, 3 ngày rồi còn theo dõi gì nữa.

Thằng Tùy nói xong cất bước đi để tôi, thằng Quang và cả đám xin com ngỡ ngác nhìn nhau. Những người ở đấy họ mừng ra mặt khi nghe tin tôi được chuyển đi, họ lại chúc mừng tôi rồi mỗi người xức 1 miếng trong tô súp của tôi gọi là ăn mừng trong khi tôi vẫn đứng đực ra đấy.

Tôi không hiểu thằng Tùy nó có nhận ra tôi hay không mà làm như thế, nếu là có thì hẳn đang trả ơn cho tôi bằng cách cho tôi thoát khỏi cái cảnh cực khổ này. Nếu không thì hẳn đã hại tôi, chuyển qua đó thì không được ra ngoài lao động nữa đồng nghĩa với việc trốn đi sẽ khó khăn hơn.

Sau giờ com tôi dặn Quang tối nay cứ chờ tôi chỗ chân tường rồi tôi lò dò xách đồ đi lên chỗ trực ban, tên quản trại dẫn tôi đi qua khu A, bàn giao cho 1 tên tự quản khác.

Tôi lò dò theo hắn, người trong khu A nhìn tôi lấy làm lạ, 1 tên khố rách áo ôm bần đất lấm lem thế mà sao lại được vào đây. Chẳng có gì mà ngại, tôi cũng nhìn lại cốt là tìm cho ra 2 thằng kia.

Khu A này thực chất là 1 khu hành chính cũ được người ta xây thêm các dãy nhà tập thể bên cạnh đó là hàng rào an ninh xung quanh khá quy cũ, đặt dưới sự quản lý của quân đội nên càng sạch sẽ và nề nếp. Người dân trong này đa số là phụ nữ, trẻ em và đàn ông đã có tuổi, thanh niên không nhiều, chỉ có vài cậu đeo kính trông thư sinh đang xách nước tưới rau. Có lẽ phần còn lại đã được tuyển dụng vào quân đội hoặc lực lượng an ninh

Trên đường đi tôi có đi qua bãi xe thực chất là 2 sân bóng chuyền cũ khá rộng, không rào chắn gì cả, chỉ có 2 cậu bộ đội đứng nhàn nhã tám chuyện,

chiếc M13 đầu 1 góc, cái khẩu đại liên đang bọc nylông của nó chổng lên trời thế kia thì không lạc đi đâu được. Trong này đa số là xe hơi còn tốt, có cả vài chiếc xe sang và xe quân sự. Người ta bỏ chạy cả nên việc trưng dụng thế này cũng không lạ gì. Tôi tưởng thế nào chứ lên vào đây với tôi không có gì khó.

2 thằng ôn vật kia đang trần trụi trực đánh cờ tướng, nhìn thấy tôi chúng nó liếc 1 cái rồi kệ. Tôi ký tên, nhận giường, cảm ơn “đồng chí” tự quản rồi quăng đồ lại chỗ đầu 2 thằng nó.

-Thấy anh đ* chào mày?

-Chào cái cứt, ra cho anh đánh cờ.

-Anh được sang đây rồi ah? Vậy mà thằng Hoàng xúi em tối nay.....

-Xuyt.... tôi che miệng thằng Vinh lại rồi liếc ngang liếc dọc.

-Tối nay a vẫn làm mà 1 mình thôi, 2 đứa cứ để anh lo.

-Ông khoản hết rồi chạy ah?

-Không, chạy đi đâu được, a lấy vài lượng thôi. Mà em lấy cũng để làm gì?

-Anh nghĩ đây là đâu? Hoàng nó hỏi lại 1 cách nguy hiểm

-Đâu là đâu? Nói toẹt ra đi, mệt quá! Tôi giẫy nảy.

-Ở đây họ đổi đồ sinh hoạt, thực phẩm đều bằng vàng anh ạ. Vinh nó chen ngang.

-Không có com ah? Tôi hỏi lại

-Có, nhưng dở với lại ở đâu mà chẳng có chợ đen anh! Mà anh định đi thì tụi em làm sao?

-Anh thấy nếu có vàng thì tụi bây ở đây cũng ok mà, với lại gái gú nhiều thế kia.... Tôi cười đều rồi dừng câu chuyện ở đó.

2 đứa nó cũng chẳng hỏi gì nhiều nữa, sau cả chuyến đi dài và 1 thời gian cực khổ thế kia thì được ở đây với chúng nó là tốt rồi. Tôi cũng không muốn chịu trách nhiệm thêm với chúng nó nữa vậy nên Tối nay tôi sẽ vào xe khoảng hết tất cả, lấy 1 ít đưa cho Quang để đổi xăng rồi tìm cách đi khỏi đây, 2 thằng này ở đây tạm 1 thời gian. Dù tìm được gia đình hay không tôi cũng sẽ báo tin cho chúng nó rồi lúc đó mới tính tiếp.

Tôi lấy đồ đi tắm, sau mấy ngày làm lụng cực khổ và tắm bằng mấy ca nước xối cho có thì bùn đất trên người tôi dày chắc cả xăng ti mét rồi. Vào nhà tắm kéo rèm lại, lại có cả xà bông cơ đấy, hí hửng tôi múc nước rồi kì cọ khắp người

Đang tắm thì nghe tiếng giầy bì bõm bước vào, tắt vòi nước, mặc quần áo tôi kéo rèm bước ra. Là Tùy.

-Khỏe chứ ông bạn. Tùy cười mỉm

-Không ngờ lại gặp ông ở đây.

-Trái đất tròn mà....

.....Im lặng....

Tôi hơi cứng người 1 chút, thật sự tôi cũng không biết phải nói gì nữa, khá là ngượng ngùng. Đối diện với hắn, 1 người tôi từng cứu, từng hại và bây giờ hắn có đang nắm quyền sinh sát tôi trong tay. Hắn có thể tố tôi như những người bị xử sáng nay hoặc giúp đỡ tôi, cái bây giờ tôi cần là thứ gì đó rõ ràng, 1 cử chỉ, 1 thái độ của hắn để cho tôi biết hắn là bạn hay thù. Nhưng không, hắn vẫn thế, cười cười, lạnh tanh.

-Thôi đi! đi! ra ngoài nói chuyện! Tùy vẫy tôi đi, tôi lóng ngóng quơ đồ theo nó

-Vút! vút! tý tao đem cho đồ mới. Hắn nắm lấy đồng áo rách của tôi rồi vút xuống sàn nhà.

Chúng tôi ra sân, ngồi ghé đá dưới 1 bóng cây. Hắn kể nhiều, hắn kể đã thầm cảm ơn tôi khi cứu hắn nhưng cũng đã tức tôi khi đẩy hắn và Háo vào tình trạng mangel trời chiếu đất, nhưng cuối cùng hôm nay hắn đã tới được đây, có danh phận 1 chút, được sống yên ổn với 1 thằng át ơ như hắn thì đã miễn nguyện rồi. Tôi giả vờ không biết về cái chết của Háo, hắn cũng chỉ nói ngắn gọn là Háo đã chết.

Tùy nói thêm là đã biết tất cả những chuyện tôi làm với băng của hắn khi còn ở Sài gòn nhưng chuyện cũng đã qua rồi, dù sao tôi cũng đã bị đẩy vào nước đường cùng, hắn sẽ giữ bí mật cho tôi. Nghe tới đây thì tôi thở phào nhẹ nhõm, tôi cũng kể về cuộc hành trình của mình cũng cảm ơn hắn vì đưa tôi qua đây nhưng tuyệt nhiên không hé răng về phi vụ sắp tới và ý định tới khỏi đây.

Tùy dặn tôi có cần gì thêm thì nói, ở đây không có gì khó khăn, 3 anh em tôi đều khỏe mạnh hắn sẽ cố lo cho vào đội trật tự thay vì đi lao động ngoài kia.

Sau cuộc nói chuyện tôi trở về phòng, cả đây này toàn nam, đúng như tôi nhận xét, trừ 3 người chúng tôi mới tới thì toàn những người không có sức khỏe, tôi có bắt chuyện với vài người hỏi thăm về tình hình xung quanh cũng như Ban Mê. Có người ở đây từ hồi thành lập, có người tới ít tháng, họ cũng không biết gì nhiều ngoài thông tin Ban Chỉ Huy đọc mỗi buổi sáng chào cờ thứ 2, không có đài báo hay điện thoại gì.

Chán nản tôi bỏ về phòng chờ cơm với 2 thằng. Cũng như bên kia, lại cầm tô xếp hàng lấy cơm nhưng ở đây được ăn cơm trắng thay vì sắn và bắp (ngô) như bên kia, ăn miếng cơm trắng mà tôi thấy tội cho thằng Quang quá.....

Đúng 8h là giờ giới nghiêm, tất cả vào phòng đóng cửa tắt đèn, cả KAT tối đen như mực, tôi cứ tưởng bên khu A này có điện mà thằng Hoàng bảo có mà khẩn cấp mới xài. Mà kệ, tối càng tốt. Đột tất cả đã ngủ say, đồng hồ điểm 11h đúng tôi mới chuẩn bị hành động, ở ngoài kia thỉnh thoảng vẫn có người đi tuần và rọi đèn pin kiểm tra nhưng tôi đã để ý từ tối, cứ 30 phút họ mới quay lại 1 lần, dư thời gian cho tôi hành động.

Đang thò chân trèo xuống dưới thì bỗng nhiên có 1 bàn tay lạnh ngắt tóm lấy chân tôi. Lạnh người tôi tính la lên mà cố kìm lại.

-Đi với.....!

Thằng Hoàng ngủ tầng dưới canh me tôi này giờ, làm hết cả hồn. Thằng này là chúa khó bảo, không đòi co được nên đành phải cho nó theo, với lại chừng đó vàng không phải dễ xách nên phải cần người phụ.

Tôi và nó mỗi đứa 1 balô đeo lên vai rồi khe khẽ mở cửa chui ra, tiếng cửa kẽo kẹt giữa đêm khuya nghe thật đáng sợ nhưng tôi sợ làm ai đó thức giấc hơn cả.

Lần mò ra ngoài, toán trật tự tuần tra đã đi khuất, tôi với nó lò dò bước đi men theo dãy nhà, nó canh chừng đằng sau còn tôi đằng trước

Bỗng nhiên trước mặt có 1 ánh sáng lóe lên, 1 tên lính nào đó trên chòi canh đang rọi đèn pin khắp nơi để kiểm tra. Cả 2 nằm rạp xuống nắp sau cái bồn hoa bên cạnh nín thở chờ đợi.

May thay hắn không phát hiện gì, chúng tôi đi ít bước nữa thì đã thấy bãi xe trước mặt. 2 người lính vẫn còn đó, đang châm thuốc cho nhau. Cái mùi thuốc hắc hắc đặc trưng của thằng Quang.

Bây giờ mới khó, muốn sang bãi xe phải vượt qua con đường trống trải trước mặt, còn đi vòng thì phải men theo bờ tường nơi có chòi canh. Sau khi xem bị phát hiện thì có lẽ phải vượt qua con đường này. Tôi và Hoàng sẽ chia làm 2 lần tôi qua trước còn nó qua sau. Nếu có chuyện gì thì nó cứ việc chạy thẳng về phòng coi như không biết chuyện gì xảy ra.

Giao kèo xong xuôi tôi chuẩn bị đi, 2 thằng lính cứ nói chuyện và nhìn xung quanh không ngớt, có lúc thời cơ đã đến nhưng tôi chưa tự tin nên lại lỡ mất. Mãi cho đến khi 1 tên đi tè thì tôi mới băng qua con đường.

Sang tới nơi, đang chuẩn bị ra hiệu cho thằng Hoàng thì tên còn lại 1 mình buồn buồn vác súng đi tới chỗ chúng tôi. Tôi ra hiệu cho thằng Hoàng nằm im rồi phần mình thì chui xuống gầm xe.

Hắn đi qua đi lại mà vẫn không biết gì rồi dừng chân các chúng tôi chỉ mười bước, thằng kia đi tè xong cũng ra đó đứng. Coi như xong, tôi phải thực hiện 1 mình, tôi ra hiệu cho Hoàng nằm im đó rồi 1 mình bò dưới gầm mấy xe về chỗ chiếc thiết giáp.

Trời tối như mực, tất cả tĩnh lặng, tôi chỉ nghe mỗi tiếng lạo xạo và tiếng thở dốc của mình trên nền đất. Chiếc thiết giáp đã ở trước mặt, chui ra, đứng dậy tôi ngó nghiêng rồi cẩn thận hành động.

Quăng balô lên nóc xe rồi trèo lên, cửa sập mấy ngày không mở nên đồ mồ hôi 1 lúc tôi mới vào trong xe được. Bật chiếc quạt gas của thằng Quang rồi tôi mò mẫm rồi nạy sắn xe lên. Gần 300 lượng vàng long la lóng lánh, tôi sờ tay lên chúng, mát lạnh. Cũng nhờ lòng tham của thằng Hoàng mà chúng cứu được tôi hôm nay.

1 lượng nặng 37.5 gram. Vị chi 273 lượng là tám mươi ký nên tôi khoảng 1 lần cho bằng hết. Cả đồng vàng được cẩn thận nén chặt vào balô. Xong xuôi tôi định vứt túi vàng rồi trèo ra nhưng sức nhớ lớn nó va vào nóc xe kêu lên thì chết nên thò đầu ra kiểm tra trước.

Không có ai nên có thể ra được bằng cửa sau, tôi nhẹ nhàng hạ cửa xuống, chui ra và không quên đóng nó lại, cửa rất nặng, phải 2 người mới lật lên được nên tôi hơi vất vả 1 tý.

Cửa vừa sập lại thì cũng là lúc tôi bị phát hiện, 1 ánh đèn pin rọi thẳng vào mặt tôi. Lúc đó tôi chỉ biết nhìn xuống túi vàng dưới đất toan lấy chân đá nó vào gầm xe nhưng hắn đã rọi đèn pin xuống đất.

Bị chói mắt nên tôi 1 tay che mắt 1 tay giơ lên trời đầu hàng, hắn tắt đèn pin chạy lại.

-Mình! mày làm gì ở đây. Tùy khe khẽ.

-Tao lấy ít đồ. Tôi thờ phào khi nghe giọng nó

-Đồ gì....!

-Không có gì, tôi cúi xuống sờ cái balô định đeo lên vai nhưng balô khá nặng lại kêu loang choang nên thằng Tùy liền nắm tay tôi lại.

-Mày mở ra tao xem nào.

Giọng hấn khá đành nên tôi đành phải làm theo. Hấn rọi đèn pin vào và há mồm kinh ngạc.

-Của em tao nhưng tao sẽ chia cho mày phần của tao, một phần ba số này nếu mày để tao đi. Tôi đề nghị thẳng thừng vì tôi vẫn chưa tin thằng này cho lắm, nếu hấn vơ hết tôi cũng chỉ biết cầm họng và hấn bắt tôi thì mọi chuyện càng vỡ lẽ.

.....Hấn im lặng rồi nuốt nước bọt... tôi có thể thấy cục khê của hấn trôi tuột xuống dưới rồi trôi lên lại cứ như lòng tham của hấn vậy khi mà nhìn 273 lượng vàng óng ánh trước mặt hấn giữa đêm

Hấn thò tay vào vốc lấy vài lượng, hấn thở dài sầm xoi rồi thả xuống lại, cuối cùng kéo phệt ma tuya lên.

Và bỗng nhiên, lại bỗng nhiên...cánh cửa sau của chiếc thiếc gấp đồ RẦM!!! xuống đất... tôi đứng kế bên giật mình lui lại chưa biết làm gì thì từ xa tiến bước chân rồi ánh đèn pin đã khua khoắng tới nơi.

-ĂN TRỘM...CÓ ĂN TRỘM...

TRẬT TỰ' ĐÂU...! TUẦN TRA ĐÂU...!

Thằng Tuy hét lớn, hấn rút dùi cui ra rồi pin thẳng đèn pin vào mặt tôi. Tôi chết cứng ngay tại đó.

2 tên lính bỏ tới, 1 thằng cho tôi ăn 1 bả súng vào lưng, thằng kia xô tôi lăn quay ra đất. Chúng nó ngồi đề lên lưng tôi, bẻ quặt tay ra sau lưng trói lại. Thằng tùy mở ba lô ra cho 2 thằng kia xem, chúng nó há mồm kinh ngạc nhưng muốn chia nhau cũng trễ rồi. Đèn trên tháp canh vụt sáng rọi vào chỗ tôi đang nằm, vài đội tuần tra nữa cũng đã đến. Các dây nhà đầy người tò mò mở cửa ra nhìn.

Ăn vài đấm, vài đá, tôi cũng chẳng buồn giải thích. Trên đường lờ lờ sên sệt về chỗ chỉ huy tôi chỉ cố nhìn xem thằng Hoàng đã trốn được chưa.

Lên tới chỗ chỉ huy thì tôi thôi bị nện, chỉ bị trói rồi lấy lời khai. Tôi khai số vàng tôi tìm được nên tôi lấy, không nhắc tới thằng Quang hay chuyện đổi chác lấy xăng.

Tới 3h sáng thì 2 cu cậu cũng bị gọi lên, dù chưa dặn trước nhưng thấy tôi bị nện ra bả như thế kia 2 thằng liền chối bay chối biến

Cái mỏ thằng Hoàng cứ leo leo:

-Em có biết gì đâu ạ

-Nó đi hỏi nào em chẳng biết, em ngủ đến khi các anh gọi lên đây ấy chứ ạ.

Nhìn nó thương lắm, cho 10 điểm về diễn xuất, tôi nghe mà đến buồn cười, cũng may là chẳng ai lật cái lòng bàn tay còn dính đầy đất đỏ của nó lên.

Sáng nay thứ 3 nhưng cả trại lại được dịp chào cờ, ông chỉ huy đồ gần ba trăm lượng vàng xuống sân nghe xoang xoảng, cả ngàn người ồ ồ nháp nhóm lên coi cho bằng được, ông giáo huấn 1 hồi lâu về vấn đề tiền của của đất nước trong lúc nguy nan lại có kẻ sâu mọt như tôi đem trộm rồi cất giấu, nghe cũng hơi quê 1 tý nhưng thôi kệ.

Còn về phần Thằng Tuy, nó được tuyên dương trước toàn quân toàn dân về tinh thần cảnh giác cao độ, đã bắt được tên hèn mọn như tôi, người ta vỗ tay âm ầm

Tôi nghe cũng tức nhưng tôi hiểu, hấn không thể mạo hiểm để cứu tôi vào lúc ấy, hấn đang yên đang ổn lại có quyền lực, không dại gì mà hấn lại đánh đổi lấy chút tình nghĩa từ thuở nào.

Tôi chỉ cố tìm thằng Quang, nó ngồi im dưới đó nhăn trán, tôi thấy thế chỉ cười với nó 1 cái.

Tuyên án!

Đuổi đi và nhục hình.Tôi nghe tới đây thì quy xuống. Họ sẽ khắc dấu lên mặt tôi sao? để tôi đi đâu cũng phải chịu nỗi nhục là tên tội đồ ah

Không ngờ có ngày tôi lại trở thành đồng bọn với mấy tên cướp xe hôm trước, 1 cái dấu X trên mặt. Thật ngao ngán.

Họ đề tôi xuống kê đầu trên chiếc ghế nhựa, 1 tên trật tự đi tới, hấn cầm con dao thái lan cán vàng, sắc lém...

Bạn đang đọc truyện *The Khai Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: The convoy - Đoàn hộ tống (1)

Tôi bị kê đầu lên chiếc ghế trong tư thế quỳ, 1 tên ẩn mặt mặt tôi xuống. Vậy là bị rạch bên phải, thật lúc đó tôi chỉ sợ đau còn việc mặt mũi như thế nào tôi cũng chỉ biết tưởng tượng mình sẽ giống mấy tên cướp xe trước đây mà thôi.

Hắn đến, lấy ngón tay thô ráp miết lên má tôi 1 lượt rồi kê con dao lạnh ngắt lên. Tôi mở mắt trừng trừng nhìn xuống đám đông đang nín thở chờ đợi ở dưới. Tôi cũng chẳng biết họ nghĩ gì, thương hại cho thân tôi hay chỉ chiết, thù ghét và cho rằng đó là xứng đáng.

Rồi bỗng nhiên tất cả bọn họ quay mặt về sau nhìn cái gì đó mà ở vị trí thấp như thế này tôi không rõ, 1 vài người còn nhướn rồi nhảy lên, họ bắt đầu bàn tán xì xào.

Tên “đao phủ” cũng rút con dao lại quay về thế chờ đợi, tò mò tôi cố nhồi lên nhìn cho bản được nhưng tên kia đè tôi chặt quá.

Tiếng bước chân ai đó vỗ dồn dập xuống mặt đường, vừa chạy vừa la lớn:

DỪNG! DỪNG! DỪNG!!!

Tôi không thấy người đó nhưng cái giọng Quảng nghe quen quen có lẽ là ông Toàn phó chỉ huy, ông ấy chạy tới đầu người ta nhìn tới đó cứ như vận động viên rút đuốc Olympic.

Cuối cùng ông ấy cũng tới nơi, ông ta nói gì đó với đám ban bệ chỉ huy đang ngồi chiếm chỗ ở trên rồi cả đám xì xầm xì xào, cả trên lẫn dưới.

Tên trật tự thả đầu tôi ra rồi xóc nách đứng dậy. Công KAT lúc này mở ra, 3 chiếc xe 7 chỗ đen trùi trùi quen thuộc chạy vào rồi đỗ cái kịch cách tôi không xa.

Ông James bước xuống theo sau là đoàn tùy tùng mũ nồi xanh nhấp nhô tiến lại.

-Sorry for interrupt but I need this guy, can you please let him go? James chậm rãi

Xin lỗi nhưng tôi cần anh chàng này, các ông có thể để anh ta đi được không?

-Why, this guy violate our rules and under execution, do you see that? Thông dịch bởi ông Toàn: Tại sao? các ông không thấy hắn ta đang bị xử vì vi phạm luật lệ của chúng tôi sao?

-I see, but we have the situation here, we need your co-operation. The mission now activated.if you don'tI'll contact directly to your Division Commander.

Tôi hiểu nhưng chúng tôi có trường hợp khẩn cấp và rất cần ông hợp tác, nhiệm vụ đã được chính thức tiến hành, nếu ông không hợp tác tôi buộc lòng phải liên lạc trực tiếp với chỉ huy quân khu.

-You can take him after the execution (Ông có thể đem anh ta đi sau khi thi hành án). Ông chỉ huy cứng giọng.

-No way! I need him in one piece to make sure the full-collaboration, by the way what did he do? Không, tôi muốn anh ta nguyên vẹn để đảm bảo anh ta hợp tác, mà anh ta đã làm gì?

-He stole gold. Anh ta ăn trộm vàng

-From who? you? your government? citizen? Trộm của ai? của ông? Của chính phủ hay của nhân dân các ông?

Ông chỉ huy và bộ sậu nghe tới đây bắt đầu cứng họng, đám đông ở dưới xì xầm mỗi lúc một nhiều thêm. Có lẽ trong cuộc đời ông ấy chưa bao giờ bị muối mặt như vậy, tôi đã như cá nằm trên thớt vậy mà trước mặt bàn dân thiên hạ ông ta lại bị người ta cản lại. Đây có lẽ không còn là vấn đề đúng sai nữa mà là vấn đề của quyền lực và danh dự,

-His gold, he bring these gold here. Đó là số vàng anh ta đem tới đây) Toàn đáp thay cho ông chỉ huy.

-So he stole his own gold? Vậy anh ta ăn trộm của chính anh ta sao?

Ông James phì cười, cả đám lính U.N cũng vậy, giá mà tôi có thể chụp ảnh lại tất cả bộ mặt của đám chỉ huy ở đây lúc này, khi mà tất cả họ đang ngơ ngáo bởi sự phi lý do chính họ tạo ra.

Cuộc tranh luận tới đây đã kết thúc, bọn tự quân bắt đầu ra lệnh cho mọi người giải tán, phần tôi thì được cời trói và dẫn lại chỗ họ.

Tôi vẫn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao ông James lại đích thân tới đây giải thoát cho tôi? vừa bóp 2 cổ tay đau rát vừa nhăn nhó tôi vừa tiến lại/

Thằng Tùy vẫn đứng ở đó, khác với dự đoán của tôi là hắn sẽ nhục nhã khi đến việc phản bội cũng không thành, trái lại hắn còn tỏ ra mừng rỡ. Có lẽ tôi được cứu là phép màu duy nhất cứu hắn khỏi tòa án lương tâm.

-Are you ok? (Anh ổn chứ) James hỏi.

-I'm fine, thank you.. Tôi ổn, cảm ơn

-How long have you leaved SaiGon? Anh rời Sài Gòn được bao lâu rồi?

-18 days (18 Ngày) tôi đáp không do dự.

-Good, go get your stuffs. You have to go with us. 15 mins. Chop chop.

Tốt, gói gém đồ đạc đi, anh sẽ đi với chúng tôi, anh có 15 phút, nhanh lên

Hóa ra là U.N cần tôi làm việc gì đó cho họ nên mới có màn giải cứu ngoạn mục này, thôi kệ, tránh xa đây là tốt rồi. Tôi quay qua nhìn tất cả đám chỉ huy, chả ai nói gì nên tôi cũng nhanh chân về phòng lấy đồ. Cũng không có gì nhiều, chỉ là đầm bộ quần áo, tất cả vũ khí và đồ dùng thiết bị bên KAT đã thu giữ hết từ lâu.

2 thằng Hoàng và Vinh thấy tôi được tha bổng thì hỏi nhiều lắm mà tôi cũng có biết gì đâu, nghe đến Sài Gòn tôi cũng chỉ đoán mò chắc họ cần thông tin gì đó mà thôi. Tất nhiên là chúng nó đòi đi theo, tôi cũng có quay lại hỏi bên U.N nhưng chỉ nhận được mấy cái lắc đầu vì họ bảo chỉ cần mình tôi là đủ.

2 thằng tiu ngưu xách balo đi về, tôi thấy vậy cũng được, lần nào cũng lảnh ít dữ nhiều. Tụi nó ở đây tôi chắc chắn bớt phần trách nhiệm và thằng Tuyền cũng sẽ lo cho tụi nó. Gửi lời chào tới thằng Quang xong tôi đi cùng họ.

Tôi lên xe, lần này tôi không bị kẹp cứng nữa mà được ngồi thoải mái với James ở ghế sau. Tôi tò mò và James cũng trao đổi nhanh cho tôi biết là họ có nhiệm vụ phải trở lại Sài Gòn nhưng Sài Gòn đã bị cô lập suốt từ khi đại dịch xảy ra. Ngoài hình ảnh từ vệ tinh họ không có thông tin gì nhiều, việc cử trình sát tốn quá nhiều thời gian trong khi nhiệm vụ của họ đòi hỏi phải càng sớm càng tốt nên tôi là lựa chọn tốt nhất bây giờ.

Biết được U.N đang cần sự giúp đỡ của mình nhưng tôi cũng chỉ đòi hỏi 1 việc đó là tìm cho ra gia đình, James bảo tôi cứ yên tâm khi về khu chỉ huy sẽ có người lo.

Mãi nói chuyện, đoàn xe lúc này đã chạy tới 1 khu quân sự khác, dù nhỏ hơn nhưng cũng kín cổng cao tường như Khu 4, bên trong có khá nhiều quân nhân cả Việt Nam lẫn UN.

Tôi đưa mắt nhìn láo liếng, ở đây họ đang chuẩn bị làm gì đó nên mọi người có vẻ vội vã, la liệt là xe quân sự, ngoài mấy chiếc láng dã chiến kiểu quân đội còn có nhiều lều Y tế của Hội Chữ thập đỏ. Xe lăn bánh chậm chậm qua từng lều một rồi dừng ở 1 cái to nhất.

Vừa mở cửa xe ra tôi đã bị nạt:

— Keep your head down. cuối đầu xuống.

Tôi không biết gì đành nghe theo thì từ đâu bụi mù kéo tới cùng âm thanh ầm ầm ã ã ã ã tai, lấy tay che mắt cố nhìn hóa ra là 2 chiếc trực thăng chinook đang hạ cánh cách đó không xa.

James xem đồng hồ rồi bàn giao tôi cho 1 anh chàng người Mỹ tên Christ. Christ dẫn tôi qua 1 lều khác nhỏ hơn có lẽ là lều liên lạc vì có khá nhiều ăng ten từ bên ngoài. Bên trong có cả người Việt lẫn tây và khá nhiều máy móc, màn hình thể hiện toàn rada với dữ liệu gì đó.

Christ trao đổi nhanh với 1 anh nhân viên, anh ta mở database ra rồi yêu cầu tên gia đình tôi, tôi đọc từng tên 1. Sau 1 hồi nín thở chờ đợi cuối cùng tôi cũng đã có tin mừng, cả gia đình đang ở KAT 47 cách đây hơn 100km nhưng tạm thời không liên lạc được họ sẽ gửi tin nhắn giùm tôi sau.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, vừa bước ra khỏi lều, tôi đã muốn hét lên nhưng kìm lại được. Cả gia đình còn an toàn, dù biết chắc có khả năng này nhưng vẫn làm tôi vui mừng khôn siết. Ba tôi và chú là người có chức vụ ở bộ máy công quyền địa phương, trước khi mất liên lạc hoàn toàn tôi đã dặn kỹ càng để Ba và gia đình tìm chỗ an toàn nhưng Ba bảo tôi đừng lo vì ở đó đã có kế hoạch sơ tán cho cán bộ. Tôi biết có khi đòi là bất công với nhiều người nhưng ở bất cứ đâu cũng vậy mà thôi.

Tôi hỏi Christ chỗ để đồ nhưng Christ bảo sẽ đi trong ngay hôm nay nên việc sắp xếp chỗ ở cho tôi là không cần thiết, Christ dẫn tôi đi ăn sáng nhanh rồi quay về lều chỉ huy chuẩn bị có cuộc họp.

Thực sự ngoài sự mong đợi của tôi, 1 thằng cù bơ cù bác mà hôm nay lại được ngồi họp với hơn chục vị tướng lĩnh quân đội tất nhiên là dưới sự chủ trì của James.

Ngoài tôi và James như mọi người đã biết còn có Mac là anh chàng khó tính hôm trước, 2 vị mặc đồ blu trắng có lẽ giáo sư tiến sĩ gì đó. 3 vị sĩ quan người Việt Nam mà qua phù hiệu tôi thấy thì là Đặc Công và Chính Trị, vài người nữa mà tôi chẳng biết và nổi bật nhất là 1 cô y tá kiêm thông dịch viên người Việt mang phù hiệu của U.N.

Mô tả thế là đủ rồi, chúng tôi bắt đầu vào cuộc họp. James giới thiệu nhanh rồi bật máy chiếu thể hiện hình ảnh vệ tinh ở Sài Gòn cũng như tuyến đường sẽ đi. Tôi chăm chú lắng nghe nhưng không ngờ James lại hỏi tôi ngay sau đó:

-Can you briefly explain the situation in Saigon for us? Cậu vui lòng mô tả cụ thể tình hình ở Sài Gòn cho chúng tôi

-Ok...um... victims in there pretty different with victims in here, they're slower, less smart and only go out at night. I think it's not a big deal however we should consider about the quantity of them at night.

Ah..rabs ở đó khác với ở đây, chậm hơn, ngu hơn và chỉ ra ngoài vào ban đêm, tôi nghĩ không nguy hiểm lắm, chỉ lo ngại về số lượng mà thôi

-Ok you'll work with Dr.Fisher about that, how about safety place, where did you live?.Được rồi, cậu sẽ làm việc thêm với tiến sĩ Fisher về việc đó, vậy cậu đã từng ở đâu, có chỗ nào an toàn không?

-I lived in a fortress. Tôi ở trong 1 pháo đài

-Fortress? James và mọi người ngạc nhiên hỏi lại.

-My University but it's very safe, double steel doors. 10 inches concrete, CCTV every where, movement sensor, running water, independently electric generator and the most important is 4 ways out in case of evacuation.

Trường ĐH của tôi, rất an toàn, 2 lớp cửa thép, tường bê tông 10 inches, hệ thống camera giám sát, cảm biến chuyển động, có nước và điện. Quan trọng nhất là trong trường hợp khẩn cấp có 4 lối thoát hiểm

Sau khi nghe xong và quan sát trên vệ tinh mọi người có vẻ hài lòng nhưng 1 số người muốn vắt chanh bỏ vỏ hơi sớm.

-Now we're clear, I think we shouldn't bring this guy with us because of the confidential of mission. Anh chàng Mac khó tính thẳng thắn đề nghị rằng không nên đem tôi theo vì nhiệm vụ của họ là tuyệt mật.

-How many victims did you kill Mac? Anh giết bao nhiêu Rabs rồi hả Mac? tôi hỏi anh ta.

-Uncountable! Không đếm xuể, Mac hãnh diện trả lời.

-How long did you live with them? Vậy anh ở với bọn chúng bao lâu rồi?

-Live? you mean living? I don't think so. Sống,ý anh là sống chung với chúng, tôi không nghĩ là rồi

-I lived with them for 8 months and this is not a killing mission right?. Tôi sống với chúng 8 tháng rồi và đây không phải là nhiệm vụ giết chóc đúng không?

James coi bộ hài lòng với câu trả lời của tôi nên hỏi mọi người có ý kiến gì thêm không, mấy vị sĩ quan Việt Nam này giờ im lặng mới lên tiếng.

-Mang theo 1 người dân thường bắt buộc chúng ta phải bảo vệ thêm 1 người, tôi sợ sẽ làm chậm trễ nhiệm vụ.

-Em tự lo được không cần mấy vị anh hùng quân đội như anh phải lo.

Tôi đã đều lại vì thú thật sau cái việc phát hiện quân đội "chạy làng" trong khi thành phố hỗn loạn thì tôi hoàn toàn mất tin tưởng và có chút ác cảm với quân đội nước nhà.

-Ý cậu là sao. Anh chính trị viên có vẻ bức mình lớn tiếng.

-Ý em là trong khi các anh vác súng chạy ra khỏi thành phố để nhân dân dẫm đạp lên nhau mà chết thì em vẫn sống được, không cần anh phải lo.

Có lẽ tức nước vỡ bờ nên anh ta liền đứng dậy đập bàn toan xông vào gây hấn với tôi mà may thay 2 anh sĩ quan kia can lại. 1 anh Đặc công hỏi tôi:

-Cậu không nắm được thông tin bên ngoài bao lâu rồi?

-Cho tôi bây giờ là 9 tháng. Tôi đáp

Không hiểu tại sao anh chính trị viên kia nghe xong liền chịu ngồi im, họ to nhỏ gì sau đó tôi không rõ.

Cuộc họp kéo dài thêm ít lâu nữa, nội dung xoay quanh việc vào thành phố. Nhiệm vụ của họ là đưa tiến sĩ Fisher vào lấy mẫu vật, nghiên cứu và bàn giao gói hàng "packet" gì đó ko rõ.

Lực lượng dự tính vào khoản 1 đại đội (100 người) gồm 2 trung đội đặc công (60 người) và 1 trung đội U.N bao gồm cả liên lạc và hậu cần. Họ sẽ đi xe không nghi trong vòng 2 ngày, tôi có thắc mắc tại sao không đi máy bay cho nhanh thì chỉ nhận được vài câu trả lời lấp lửng.

Tôi cũng có cảnh báo việc sẽ gặp rab và trì trệ trên quá trình hành quân nhưng mấy vị quân nhân không quan tâm cho lắm.

Về sau cuộc họp bàn về cái phối hợp lực lượng và thông tin kỹ thuật nên tôi không hứng thú cho lắm, chỉ để ý tới Mary Nguyễn là cô nàng y tá người Việt khá xinh và nói tiếng anh rất hay, Mary thông dịch khá nhiều nên uống nước liên tục thấy phát tội. Có lẽ Mary cũng kiêm luôn nhiệm vụ thư ký của Jame vì tôi thấy người trao đổi tài liệu khá nhiều, Mary không có vẻ để ý tới tôi cho lắm nên tôi cũng không có ấn tượng gì ngoài vòng 1 làm cho người

khác dễ bị phân tâm của cô ta.

Cuộc họp kết thúc, 1h trưa sẽ xuất phát nên tôi phải làm việc Nhanh với Fisher sau cuộc họp theo yêu cầu của James.

Fisher là 1 vị tiến sĩ sinh học trẻ tầm 35 tuổi người Mỹ, tất nhiên đã gọi là tiến sĩ thì anh ta cũng phải đeo kính cận và có dáng vẻ một sách. Fisher khá dễ gần và nói nhiều tới nỗi tôi nghe không kịp.

Tôi và Fisher trao đổi khá nhiều, theo lời Fisher thì Virus Vancouver là loại virus tùy biến nhất từng xuất hiện, nó thích nghi với mọi môi trường sống có thể để đảm bảo sinh tồn nhưng có 1 điểm lạ là ở các thành phố lớn đã bị lây nhiễm như Sài Gòn, Bangkok, Manila và cả Tokyo rabs chỉ ra ngoài ban đêm, đó là điều anh ta đang cố tìm hiểu. Tôi có kể cho Fisher nghe về các loại Rab tôi từng gặp, Fisher không bất ngờ gì mấy cho tới khi nghe về việc Rabs sinh con, anh ta gắng hỏi tôi mãi vì chuyện này hoàn toàn thay đổi cục diện.

Trước khi rabs xuất hiện con người là sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn nhưng nếu rab có thể sinh sản thì hoàn toàn khác, chúng nó sẽ trở thành 1 loài mới, với quy chế kí sinh rồi biến đổi nhanh không ngờ như vậy không sớm thì muộn con người cũng sẽ kiệt sức rồi bị tuyệt chủng.

Đang còn mải mê nói chuyện với Dr.Fisher thì Christ từ đâu chạy tới gọi tôi.

-Come over here Minh! Lại đây!

Tôi chào tiến sĩ 1 câu rồi qua chỗ của Christ:

-What's up men? Có chuyện gì vậy?

-I think you should go get some "tools", come with me, I'll give you some. Tôi nghĩ cậu nên mang theo ít đồ chơi, đi qua đây với tôi.

-Ok then. Được rồi

Tôi lèo đèo đi theo Christ, chỉ còn vài tiếng nữa là xuất phát. Mọi người trong khu căn cứ khá tất bật, người khiêng người vác, mấy người lính thì chuẩn bị súng ống, tra thêm đạn vào hộp tiếp, bên quân nhu thì đang kiểm tra lương thực chất lên xe.

Đề ý tôi thấy có hàng chục người đang xúm lại chỗ chiếc Chinook hạ cánh lúc sáng, họ đang tải xuống mấy chiếc hộp thép khá lớn được đánh dấu chi chít "Danger-Biohazard" (Nguy hiểm). Tôi gần hỏi thì Christ bảo là mấy hộp đựng đồ thí nghiệm của Fisher và mấy nhà khoa học khác.

Mới gặp Christ từ sáng nhưng anh ta có vẻ khá mến tôi, chắc là do James dặn anh ta trông chừng tôi. Christ là người Mỹ, ở Texas trước đại dịch là lính thủy đánh bộ sau đó được điều động qua U.N, Christ dáng người to cao, cơ bắp, mắt xanh và mái tóc húi cua đúng với chất lính thứ thiệt. Nếu Christ không bắt chuyện với tôi từ trước tôi cũng không ngờ Christ dễ gần như vậy.

Tôi lều quân nhu thì cũng có khá nhiều người đang xếp hàng lĩnh súng ống đạn dược, Christ cầm tờ License (giấy phép) của James ký đưa cho anh sĩ quan nên tôi được ưu tiên lên trước.

-Take whatever you want. Lấy cái gì cũng được, vị sĩ quan quân nhu nói sau khi đọc tờ giấy phép

-Oh My God, Holy shit!!! tôi thót lên khi được anh ta dẫn vào bên trong lều.

Hàng chục thùng súng ống và thiết bị đủ chủng loại từ của Nga, Mi tới Israel và Đức. Glock, ACR, M4A1, G36C, CM901, SCAR H, AK 103. Còn chưa kịp nhìn hết thì anh ta hỏi nên tôi vợ với 1 khẩu CM901, 1 khẩu UPS.45, nòng giảm thanh, mấy quả lựu đạn và hơn 1000 viên đạn. Tướng tá nhỏ gọn nên tôi cũng trang bị nhỏ gọn thôi, sẵn tiện có con dao đi rừng khá đẹp nên tôi cũng vợ nốt.

Ra tới cửa anh ta còn đưa thêm 1 bộ quân phục và áo vest đựng đạn, có lẽ tôi được vào trước mà không phải xếp hàng, bộ dạng lại lóng nga lóng ngóng nên mấy người lính ở đó có vẻ không dễ chịu cho lắm.

-What the fuck is this shit? Thằng cứt nào đây? 1 tay da đen mĩa mai vì có lẽ không biết tôi nói được tiếng anh.

-Your words Sergeant! Ăn nói cho cẩn thận, Hạ Sĩ. Christ lớn tiếng bênh vực tôi.

-When you going in, don't beg me to save your ass! Without silencer like what, whole bunch of shit will chase you until you they rip on into pieces. Lúc vào thành phố đừng có van xin tôi cứu anh vì không có nòng giảm thanh như vậy, tụi rabs sẽ đuổi theo cho tới khi xé anh thành từng mảnh.

Tôi chỉ vào khẩu súng của hắn rồi nhả nhai đáp lại. Bị bắt ngờ nên hắn không nói gì

-Bring Flash bang too, doesn't kill them but make them blind, give us some time to run. Cũng đừng quên mang Flash, không giết được rab nhưng sẽ làm chúng mù.

Coi bộ tôi hơi tò về ở đây nhưng dù sao đi nữa James mang tôi tới là có lý do, cứ để họ tổng ngồng vào trong đó thì không khác gì chui vào hang hùm. Dù họ là những người lính thứ thiệt nhưng vào 1 ổ rabs cả triệu con như vậy 1 ít kinh nghiệm chắc chắn không thừa.

-Killing machine. Huh? Là cỗ máy chém giết cơ đấy! Tay da đen mới này hạ giọng nói với tôi

Tôi cảm ơn Christ rồi bỏ ra 1 góc chuẩn bị đồ đạc, Mấy tay đặc công coi bộ không ưa lính U.N cho lắm nên cũng đang sửa soạn ở 1 bên, họ trang bị gọn nhẹ hơn nhiều, 1 súng, 1 dao vào cái balo là xong chứ không lằng nhằng như mấy tay U.N. Dù sao thì tặng người cũng nhỏ hơn nên như thế không có gì lạ.

Đang ngồi nhét đạn vào hộp tiếp thì 1 anh Đặc Công tiến lại, là người mới nãy can tay chính trị viên cho tôi.

-Cậu cho anh mượn con dao.

-Đây! tôi đưa dao cho anh ta.

Nhìn qua tên ghi trên áo thấy Trần Văn Nam nên tôi cũng không hỏi tên làm gì, anh ta chắc cũng biết tên tôi qua cuộc họp.

Nam kê dao lên đùi rồi mài vào nhau cho sắc, nhìn khá là lạnh lùng:

-Anh không nên mài sắc quá, trong đó chúng nó đông, dao sắc chém lút cán sẽ tốn thời gian rút ra, vừa đủ thôi là được rồi. Tôi gợi ý

Anh ta cười, không nói gì thêm

-Xin lỗi các anh chuyện trong cuộc họp. Tôi chủ động, dù sao đi nữa tôi cũng là thằng biết suy nghĩ và không thích đôi co với ai bao giờ.

-Không biết thì không có lỗi.

-Biết gì cơ? Tôi hỏi lại

-Biết về tình hình bên ngoài! vạn bất đắc dĩ mới phải rút quân như thế, chắc cậu không hiểu được.

-Vậy anh nói cho em hiểu đi.

Nam nhìn quanh coi bộ không có ai rồi mới nói cho tôi nghe:

-Nhớ vụ Sam Ramsey ở Cam bốt năm trước không?

-Đảo chính ở Campuchia chứ gì? tôi hỏi lại

-Ừ, Nước đục thì thả câu, thằng chó đó đảo chính rồi xách 12 sư đoàn qua Biên giới chốt 1 đoạn dài từ Tây Nguyên xuống sát biên giới để lấn đất.

Tôi nghe tới đây thì tròn mắt lên vì kinh ngạc, bọn khốn nạn! Năm 75 nó phá mình 1 phen rồi không ngờ nó lại chơi đều thêm cú nữa.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: The convoy - Đoàn hộ tống (2)

-Mà sao? sao lại thế? chúng nó không bị địch ah?

-Không! Không bị, không tiêm vacxin thì không bị. Nam trả lời rồi chậm rãi tiếp câu chuyện.

-Quân Khu 7 bị chốt ngang hông nên đem quân ra bảo vệ vành đai rồi bàn giao thành phố cho cảnh sát, tình hình thì hỗn loạn nên ngay trong đêm chúng lần 1 lần gần trăm cây số về sát Sài gòn, ngoài chúng nó cũng giết mà bệnh chúng nó cũng giết.

Mấy sư đoàn của quân khu 7 bị quân cam bốt vỗ mặt phía trước đằng sau thì mấy con bệnh chọc tới nên không cầm cự được lâu.

Ở Trên người ta lệnh phải bỏ Sài gòn, bộ binh bị cô lập và mất liên lạc nên phải điều phi cơ ra đánh sập cầu, 1 là cho con bệnh khỏi lây ra ngoài 2 là cho bọn cam bốt không vào trong được.....

Tôi nghe tới đây thì thờ dài thường thụt rồi văng tục chứ không biết làm gì hơn, hóa ra mọi chuyện là vậy, đám xác người như núi bị đập đầu tôi gặp cách đây ít lâu (phần 7) hóa ra là do tay chúng nó.

-Vậy chúng nó đâu rồi? Tôi hỏi tiếp

-Chúng vào được ít tháng không chống nổi rab rồi cũng rút.....

Nam trả tôi con dao rồi bỏ đi, thì ra mọi chuyện là vậy.....

Tôi cứ tưởng biết tất mà cuối cùng lại không biết gì hết, nếu có cơ hội chắc chắn tôi sẽ nướng bọn chúng lên để trả thù.

Đến giờ trưa tất cả xếp hàng ăn cơm rồi tập trung ra xe chuẩn bị lên đường, xe đã được bố trí sẵn, ai lên xe nấy.

Dẫn đầu là 2 chiếc BTR bọc thép bánh hơi, sau là mấy chiếc 7 chỗ và vận tải của quân đội, ở giữa đoàn có 2 xe chuyên dụng bọc thép chắc là chở mấy thùng thiết bị ban nãy. Tất cả đều được gắn lá và bạt ngụy trang như thời chiến,

Tôi để ý thấy có điểm lạ là logo của U.N trên xe bị cạo sạch sẽ, mấy tay lính U.N cũng tháo quân hiệu và mũ nổi ra để ở lại. Họ đang sợ ai phát hiện? Quân Cam bát chẳng? bọn chúng thấp cổ bé họng có gì mà sợ chứ.

Dân thường được cho lên 1 xe ở giữa đoàn được bảo vệ khá kỹ, chỉ sau 2 chiếc xe chở thiết bị. Trong xe có tôi, Mary, Fisher 1 tay tiến sĩ hóa học khác, lái xe và tất nhiên cả Christ.

Đúng giờ xe lăn bánh, đang yên vị thì bụi mù lại xốc lên, 2 chiếc AH-60 nhỏ thỏ ở đầu bay tạt qua đầu rồi chạy lên dẫn đoàn, 1 chiếc lơ lửng phía trên để canh chừng. Bên trong có mấy tay bắn tỉa chắc là để trinh sát.

Lần này đi với đoàn nên tôi cũng khá yên tâm nên thoải mái ngồi chơi, trên bộ đàm giọng James đang vang vang dặn dò mọi người đủ thứ nhưng tôi không quan tâm cho lắm vì lúc này đang còn bận để ý cô nàng bên cạnh.

-Can you tell me more about the victims inside the city? Cậu có thể kể thêm cho tôi về tội rab trong thành phố không? Fisher hỏi tôi, đúng là phong cảnh nhiều chuyện của anh ta, lại hỏi trong khi sáng tôi đã kể khá rõ rồi, dù sao cũng nhờ Fisher nên bầu không khí im lặng khó chịu này mới bị phá vỡ.

-As I tell you... Như tôi nói...

-As I "TOLD" you. Mary ngồi kế bên bắt lỗi ngữ pháp của tôi ngay tức khắc.

-Hey! I didn't speak English for a yearNày, tôi đã không nói tiếng anh gần cả năm rồi, tôi chưa quê.

Mary cũng không nói gì thêm mặc cho tôi với Fisher ngồi tám chuyện trong xe, thỉnh thoảng Christ cũng có nhắc nhở 2 chúng tôi nhỏ lại để nghe bộ đàm vì James liên tục thông báo, tôi thấy cũng phiền nên nói với Fisher ít câu nữa rồi thôi.

Dù có trinh sát trên cao nhưng như lời tôi đã cảnh báo trước đường đi không hề dễ, cả đoàn liên tục phải dừng lại để xử lý chướng ngại vật hay chờ trinh sát kiểm tra mỗi khi có nghi ngờ.

1 lần dừng lại vì thấy hơi lâu nên tôi xuống xe đi tiểu, chiếc trực thăng vẫn lượn vòng vòng trên đầu nhưng bay khá sát, tôi thấy họ bắn mấy phát làm vỏ đạn rớt coong coong xuống nóc xe. Chắc là xử mấy con rabs đi lễ chứ chẳng may gặp 1 đàn như tôi hôm trước thì hơi căng.

Tôi vào xe, vì Fisher với Christ cũng ra ngoài nên băng ghế sau còn tôi với mỗi Mary.

-Mary huh? Tôi hỏi

-Yes

-Nói tiếng việt đi...

-Tùy anh...Đáp hơi chảnh.

Tôi gấn gượng lắm cũng chỉ nói chuyện được với cô ta thêm vài câu, ừ thì cô đẹp, cô làm U.N nhưng làm cao thế này quả thật khó chịu.

Mary người Hà Nội, học ngành y ở Mỹ, vừa làm cho WHO (tổ chức y tế thế giới) được ít lâu thì xảy ra dịch và cũng được tuyển qua đây làm phụ tá và chuyên viên y tế. Bề ngoài có vẻ tiểu thư nhả nhặn nhưng khi tiếp xúc thì khác. Đúng là đàn bà, tôi ngao ngẩn lòng không nói chuyện với cô ta nữa.

Christ vào xe sập cửa lại, tôi lơ lơ như thế chưa nói chuyện với Mary cây nào mặc cho anh ta cứ cười cười, xe tiếp tục chạy. Tôi thì nóng ruột cứ xem đồng hồ liên hồi vì tình hình này theo dự định của James là 2 ngày cũng sẽ không kịp, Chưa nói tới việc nghỉ đêm khá nguy hiểm.

Nhưng may sao từ lúc đó trở đi xe chạy thẳng 1 mạch, 2 chiếc BTR phía trước có lắp máng xúc nên dọn đường khá kỹ, vận tốc cả đoàn tầm 60km/h. Vì đoàn xe dài lại tải trọng khác nhau nên có lúc cả đoàn bị cắt thành mấy khúc cách nhau 1 đoạn, chỉ khổ mấy cha cảnh vệ đi xe phân khối lớn phải chạy lên chạy xuống gõ thùng xe nhắc nhở liên tục.

Trời gần tối, Jame vừa dứt lời thông báo cách chỗ nghỉ 10 km thì cả đoàn lại phải dừng. Lần này có vẻ tình hình hơi căng nên 2 chiếc trực thăng bay mất hút này giờ không thấy trở lại, tất cả lính lác trên xe đổ xuống rầm rầm tóa ra 2 bên đường chuẩn bị chiến đấu.

Christ nhảy ra chạy lên xe dẫn đoàn gặp James, tôi toan đi theo mà anh ta ngăn lại dặn bảo vệ mọi người trong xe.

Ngồi chờ nóng cả ruột mà may sao được ít phút sau tôi cũng bị gọi lên theo, trinh sát bỏ đoàn xe 1 đoạn xa, xe đón tôi chạy lên trước đoàn phải cả cây số mới gặp James, anh Nam Đặc công và Christ ở trên đó. Cả đám bọn họ đang nằm sát xuống đất quan sát gì đó coi bộ quan trọng lắm, tôi cũng cẩn thận trường tới. Chúng tôi đang ở trên 1 triền đồi, thấp thoáng ở dưới là 1 thị trấn mà tôi không rõ là gì.

Christ đưa ống nhòm cho tôi, vì đồ điện tử hiện đại nên tôi chỉnh tới chỉnh lui mới bật chức năng tầm nhiệt lên được.

Lấp ló trong mây căn nhà và lòng đường dưới thị trấn là mấy chục đốm đỏ di chuyển liên tục và có tổ chức, họ đang định làm gì không rõ nhưng có vẻ như đang bố trí phục kích.

-No, not them, not victims! Không, không phải rabs, tôi báo cho James

-Human? Người hả, James hỏi.

-Maybe, có thể. tôi nhún vai đáp 1 cách không chắc chắn

Việc đưa trực thăng xuống không khả thi vì nếu là người sẽ làm lộ nhiệm vụ nên sau khi gọi thêm 1 tiểu đội lính, cả đám chúng tôi phải men theo triền đồi đi xuống dưới để quan sát rõ hơn dù trời đã từ mù tối.

Trên đường đi James cố giải thích cho tôi rằng họ biết đi đường bộ chắc chắn sẽ bị trì hoãn nhưng nhiệm vụ tuyệt mật nên không có cách nào khác. Tôi âm ờ cho qua vì tôi cũng không hiểu bắt vài ba con rabs thì có gì mà căng thẳng đến thế cơ chứ, cứ đưa tôi về đó tôi tóm cho 1 nắm là xong.

Tới 1 chỗ quan sát khá tốt chúng tôi dừng lại, mấy đốm đỏ kia đã hiện rõ mồn một là người, tôi chuyển qua chế độ bình thường rồi quan sát.

1 nhóm gần trăm người có vũ trang đang dàn đội hình ra giữa đường chuẩn bị chiến đấu, quét ống nhòm đi 1 đoạn xa thì tôi thấy có 1 đàn rabs đang tiến lại. Lúc này mọi người nhìn nhau coi bộ đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhóm người không vũ trang hóa lực mà toàn là dao, kiếm, gươm giáo và khiên theo kiểu chiến binh trung cổ. Đa số là đồ độ chế nhưng nhìn rất quy cũ, họ xếp làm 3-4 lớp kẻ đứng người ngồi, kẻ khiên sát khiên theo đội hình vây cả của quân đội La Mã chờ đợi tụi rabs.

James lúc này vừa nhận tin có đường vòng nhưng ông ta cố nán lại xem chuyện gì xảy ra. Tôi cũng khá là hứng thú với màn này nên không rời ống nhòm 1 giây.

Đàn rab nhận ra địch thủ nên điên cuồng lao lại, những người chiến binh họ hạ khiên phóng lao bay vun vút găm vào tụi rab, phát nào dính phát nấy không sót 1 con.

Bọn chúng chạy tới, họ rút dao kiếm ra chuẩn bị đánh sập lá cà nhưng vẫn giữ nguyên đội hình. Rab xô tới rồi bu lên, họ dùng khiên đỡ rồi dùng dao kiếm chém chém xong xô chúng ra, cứ thế và cứ thế. Cả đàn rab đông gấp 3 mà bị nhóm này xử đẹp chỉ còn hơn 1 nửa trong khi họ không mất lấy 1 người.

Sau khi đã nắm chắc phần thắng họ rời đội hình và bắt đầu tự do chiến đấu, kỹ thuật không quá điêu luyện nhưng cũng đủ ngoạn mục để tất cả chúng tôi phải ngạc nhiên mà nhìn nhau, đàn rab vô tổ chức cứ thấy mồi là lao lại nên bị hạ như ngóc.

Ít phút sau thì tàn chiến, 1 vài con rabs cuối cùng còn lại bỏ chạy nhưng cũng không xong. Họ truy và giết tới con cuối cùng.

Anh Nam hỏi tôi thấy cảnh này bao giờ chưa? tôi liền lắc đầu rồi phì cười, họ chỉ với dao kiếm mà còn xử chúng được thế kia trong khi chúng tôi trang bị tận răng lại cứ đi 1 đoạn lại phải dừng, quả thật buồn cười.

Cả đoàn kéo về xe, trời tối hẳn, các xe chỉ bật đèn sương mù lờ mờ rồi lao về chỗ cắm trại. 2 chiếc trực thăng đã bỏ đi đâu không rõ.

Đoàn xe chạy chậm chậm rẽ vào 1 con đường nhỏ rồi dừng lại hẳn. Đi thì ít ngồi chờ thì nhiều ẽ cả mông nên tôi chỉ mong đã đến điểm dừng chân, cũng như những lần trước, mỗi lần xe dừng là lính gác đổ ra ngoài lập vành đai, nằm quý nghe ngóng. Đáng lẽ tôi cũng nhảy ra hóng hớt nhưng đã chán cảnh này rồi nên nán lại xe. Qua gương hậu tôi thấy họ bắt đầu đỡ đồ trên xe vận tải xuống chứng tỏ đã tới điểm dừng tôi mới xuống.

Là 1 doanh trại quân đội cũ đã bỏ hoang mấy tháng nay, sau khi mấy anh trinh sát đặc công mò vào kiểm tra xong xuôi thì chúng tôi được vào, mấy chiếc xe làm lữ chạy vào sau.

Mới nửa ngày đường nhưng vì không trôn tru cho lắm nên ai nấy cũng đã thấm mệt, tôi ngồi xuống bậc thang của dãy nhà nhìn mọi người làm việc. James, Nam, Mac vẫn tất bật chỉ đạo lực lượng canh gác, số còn lại được ngồi nghỉ hoặc tùm năm tùm ba nói chuyện. Không thấy Christ đâu cả tôi mới đứng dậy đi tìm, vì thú thật ngoài Christ tôi cũng chẳng muốn nói chuyện với ai, tất nhiên có Fisher nhưng anh ta có vẻ nói nhiều quá làm tôi hơi mệt.

Lại chỗ xe vận tải không thấy, ghé qua chỗ Mac cũng không thấy tìm mãi mới thấy Christ với chục người khác vẫn nai nịt súng ống canh gác 2 chiếc xe thiết bị không được nghỉ.

-Hey, why don't you take a break? Đây, sao không nghỉ đi 1 lát? Tôi hỏi Christ

-Not now men! không phải bây giờ anh bạn, Christ vừa nói vừa nhăn trán đá mắt qua chỗ chiếc xe là gánh nặng của anh ta.

Tôi chống nạnh đi lại toan sờ mó vào thùng xe thì 1 anh lính gác chụp tay tôi lại ngay tức khắc làm tôi giật cả mình. Christ quay sang thấy thế liền nói:

-No! you better don't touch it. Không, Đừng nên đụng vào nó.

-This make me confuse a lot Christ, look at fisher, he even doesn't care about these container. Cái này làm tôi hơi lo đó Christ, Nhìn Fisher kia, anh ta chẳng quan tâm gì về mấy cái thùng này cả. Tôi chỉ vào ngài Fisher đang chém gió linh tinh với Mary ở đằng kia rồi hỏi xoáy Christ vì không lý gì đây là thiết bị của Fisher mà anh ta lại chẳng để mắt gì tới cả, còn bên quân đội thì cứ giữ khư khư

-Minh! I know you're helping us but the less you know the safer you are.I don't want to hide anything from you but this is classified. Tôi biết anh đang giúp chúng tôi nhưng anh biết càng ít càng tốt cho anh, tôi không muốn dấu anh đâu nhưng cái này là tuyệt mật. Christ rúm ró trả lời 1 cách van nài.

Tôi cũng không làm khó anh ta nữa nên vỗ vai Christ rồi bỏ đi.Bên quân nhu phát cho mỗi người 1 hộp thức ăn bên trong có nhiều bọ nhỏ, tôi khui ra thì thấy khá nhiều món ngon như bò hầm, khoai tây nghiền và súp nhưng ăn không ngon cho lắm vì hơi ngộp, với lại đồ tây không hợp bụng tôi.

Vì chuyên viên và thường dân phải ngồi chung 1 góc nên cô nàng Mary lại có dịp chọe quẻ tôi:

-Này, anh phải bẻ thanh nhiệt ra trước chứ? anh chưa ăn bao giờ sao?

-Gi? Thanh nào cơ? Tôi hỏi

Mary lấy 1 gói đồ ăn ra rồi làm cho tôi xem, bên trong nó có 1 cái que mà tôi cứ tưởng là ống hút, bẻ thanh đó trước khi mở gói đồ ăn nó sẽ làm gói đồ ăn nóng lên.

-Đây, anh ăn của "em" đi. Mary đưa gói đồ ăn cho tôi

Wao!!! Tôi tròn mắt, cô nàng chọe khi sáng sao lại hiền dịu bất ngờ như thế này chứ. Tôi nhìn vào gói đồ ăn hầm hủ của mình rồi nhận lấy trong khi Fisher ngồi cười khúc khích.

Có lẽ Mary cũng thấy thái độ của tôi lẫn Fisher nên hơn thẹn rồi ngồi ăn mà không nói gì thêm.Ngoài kia mấy anh lính đã bắt đầu ngã mũ xuống ngủ, tôi thấy mọi người cũng mệt mà ngủ ngoài này không tốt nên đứng dậy xô cửa vào cái phòng ngay sau lưng.

Đây là nhà hành chính nên không có giường nệm gì sắc, tôi đẩy hết vật dụng trên bàn xuống đất rồi ghép 2 cái lại thành 1 cái giường, ưu tiên phụ nữ nên tôi gọi Mary vào nghỉ trong khi fisher có vẻ hơi bất mãn.

-That's unfair. Không công bằng đâu đấy. Fisher nhăn nhó.

-You can sleep in my warm arm Fisher. Anh có thể ngủ trong vòng tay ấm áp của tôi Fisher, tôi cười khẩy.

-No way.....Không đời nào....

Chúng tôi đang giỡn thì Jame với Mac đi tới:

-You're Good? Cậu ổn chứ?Jame hỏi

-Tired a little bit but ok, with this speed I afraid it will take longer than 2 days. Hơi mệt 1 chút nhưng vẫn ổn, nhưng mà với vận tốc này tôi lo phải tốn nhiều hơn 2 ngày đó.

-Ok, you're right but we have no choice. Cậu đúng nhưng chúng ta không có cách nào khác. James đáp

-And if you scare you can leave. Và nếu cậu sợ cậu có thể bỏ đi mà, Mac chen vào.

What the fucking wrong with him?thằng cha này bị làm sao thế không biết, tôi nghĩ trong đầu

-I'm here to be a advisor Mac! Tôi ở đây là để tư vấn mà Mac, tôi nhả nhặn, Nghe thế thôi chứ tôi cũng không muốn gây sự với cha này.

-Just take a look at you and people here, have a good night, we'll go early tomorrow. Ghé qua hỏi thăm mọi người thôi, ngủ ngon vì ngày mai chúng ta còn phải đi sớm. Jame thấy tôi với Mac hơi căng nên đánh trống lảng.

Có lẽ mục đích của Mac tới đây không phải giống như James vì anh ta còn tạt qua chỗ Mary 1 lúc rồi mới đi, mà cũng đúng thôi. Hơn trăm mạng đàn ông ở đây có mỗi Mary là con gái, lại xinh thế kia. Nếu không mất thiện cảm với cô ta từ đầu tôi cũng muốn nghiên ngả.

Tôi tìm 1 chỗ an toàn rồi cũng dựa lưng nằm ngủ, cả buổi tối hôm qua bị tội trật tự KAT nó tra khảo mãi có ngủ đc chút nào đâu.

Lần đầu sau cả tháng tôi được ngủ ngon như thế, không phải sợ sệt, không phải giật mình thức giấc bởi tiếng ngáy như kéo cưa.Dù có mấy con muỗi cứ vo ve mà thôi tôi cũng kệ, ấy vậy mà....

Bộp..bộp.....wake up....Fisher vỗ bôm bốp vào mặt tôi, giật mình tôi vớ súng bật dậy.

4h sáng! chắc có chuyện gì nên mọi người dậy cả và gấp rút chuẩn bị đồ leo lên xe.

-What happen? chuyện gì vậy.

-I don't know... Fisher trả lời...

Tôi chạy lại chỗ Christ.

-Everything ok? Mọi việc ổn chứ?

-No, whole bunch of shit are coming to us. We have to go ASAP. Không, cả đồng rabs đang tiến lại chỗ chúng ta, phải đi gấp thôi. Christ vừa thở vừa đáp.

Chúng tôi lại lên xe, trời vẫn chưa sáng. Cả đoàn xe vùn vụt lao đi 1 cách vội vã, mấy người trên xe ai cũng vẫn còn ngái ngủ, Fisher với trợ lý cũng chỉ thức được 1 lúc rồi ngáy o o.

Tôi cũng vậy nhưng không ngủ được vì Mary đang dựa vai tôi thiếp đi, tôi ngả đầu sang trái dựa vào cửa kính thì đường gồ ghề, đầu cứ vỗ bồm bộp vào kính còn ngả qua phải thì lại đụng Mary.

Ngồi lơ đãng nhìn ra ngoài, mặt trời bắt đầu mọc, hừng đông cả 1 góc, tôi hạ kính xuống bô tình để gió lạnh và sương tạt vào ướt cả mặt.

Tờ mờ sáng xe cứ lao đi, mấy rặng cây bên đường cứ vùn vụt tuột ra đằng sau, khi bé lúc ngồi trên xe tôi vẫn hay đưa tay lên lượn theo mấy rặng cây như là lướt sóng.....

-FUCK! FUCK! CHRIST! ON THE LEFT.....!

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: The convoy - Đoàn hộ tống (3)

Khốn nạn thật, Christ! bên trái..... Tôi hét lên khi thấy những cảnh tượng quen thuộc, mấy cành cây đang đưa dữ dội rồi rung lên bần bật, chìm trong rừng sợ hãi vô cánh bay lên từng đàn kêu la náo loạn. Chính là bọn rab như tôi đã từng gặp trong rừng cao su.

-Emnemy on the left, speed up and ready to engage. Có địch ở bên trái, tăng tốc và chuẩn bị giao chiến. Christ báo qua bộ đàm

-Roger! Ai đó đáp lạnh lùng.

Cả xe lúc này đã thức giấc, tôi lấy súng ra lên đạn cách cách làm cho mấy người còn lại tỏ vẻ hoang mang.

Chúng tôi đang cố lao hết tốc lực nhưng 2 chiếc BTR dẫn đoàn chạy quá lăm cũng chỉ 70km/h nên không đi nhanh được, cuối cùng họ quyết định đưa chúng ra đằng sau.

Tôi cố ngoái nhìn lại xem đám rab đã đuổi kịp chưa nhưng bị khuất tầm, hơn 5 phút mà chưa có chuyện gì xảy ra, tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng không phải vậy là xong.

Tự nhiên chiếc xe dẫn đoàn thắng gấp rồi mất lái trượt dài 1 đoạn xong lật ngang chắn giữa đường, cả đoàn xe cũng thắng lại kin kít, chiếc này xem tông vào đất chiếc kia.

Vì không có 2 chiếc BTR dọn đường nên xe tông phải gì đó rồi mất lái, tôi định nhảy ra thì Christ liền nắm cổ áo tôi lại bắt ngồi im trong xe.

-No way, if they are coming I'll know before you do. Không, nếu chúng nó tới tôi sẽ biết trước anh, tôi giằng dằng với Christ rồi trèo xuống chạy ra sau đoàn xe để canh gác.

Phía trước họ đang cố húc chiếc xe đó qua 1 bên với ý định bỏ nó lại nhưng không kịp rồi, chúng nó đã từ sau phóng tới.

-Too late, incoming... Trễ rồi, bọn chúng đã tới. Christ hét lên trên bộ đàm.

Nhấp nhô trên con đường nhựa đàn đàn lũ lũ chúng nó xuất hiện, không khác gì lũ rab tôi đã chạm trán trước đó, bọn này cũng bò trường chạy tới 1 cách hung hăng.

Tất cả chúng tôi chạy ra sau rồi bố trí đội hình, James quen với cách đánh trực diện nên dàn đội hình vòng cung đón bọn chúng hy vọng sẽ dùng hỏa lực áp chế được trong khi bên Đặc Công lại tản mát ra với ý định bắn tỉa.

Quá quen với bọn rab này, cách đi sẵn của bọn chúng là khi gần tới mục tiêu sẽ tỏa ra 2 bên tránh né hỏa lực rồi bọc lấy mục tiêu. Khi đã phân tán được lực lượng của chúng tôi chúng nó sẽ ào vào tấn công. Lúc này tôi chưa biết bọn chúng có bao nhiêu con nên chưa lường trước được chuyện gì.

-James!They gonna wrap us from both sides, if you deploy our men like this we'll trapped. Chúng nó sẽ bọc chúng ta lại từ 2 hướng, nếu ông bố trí như vậy chúng ta sẽ bị bao vây.

Tôi gào lên trong khi James vẫn đang bận chỉ huy.

-What? James hét lớn.

-They will wrap us like this, chúng nó sẽ vây chúng ta lại như thế này, tôi lưu quýu mô tả cho James hiểu.

-I KNOW...Biết rồi....

James gọi anh Nam rồi thống nhất lại đội hình hàng ngang trong khi mấy khẩu pháo 23ly của 2 chiếc BTR bắt đầu nhả đạn.

Khốn nạn, đúng như tôi tính, bọn chúng bắt đầu dàn trải ra rồi tản mát ra 2 bên, cứ tiếp tục như vậy chúng tôi sẽ bị bao vây. Chẳng có thời gian mà nói với ai nữa tôi nhảy lên xe mở nắp hết vào trong.

– Bắn chum vào! quét từ ngoài vào!!!!

Chắc tên pháo thủ chẳng hiểu tôi là thằng dở hơi nào mà tự nhiên giành quyền chỉ đạo nên anh ta đờ người ra 1 lúc, đến khi tôi hét tới lần thứ 3 anh ta mới làm theo.

Tiến súng bắt đầu nổ đi ùng, lẻ tẻ rồi rộ lên ào ào. Tôi lúc này đang đứng trên xe cũng bắt đầu lấy hỏa điểm rồi nổ súng.

-DON'T FUCKING RELOAD AT THE SAME TIME!!! ĐỪNG CÓ MÀ THAY ĐẠN CÙNG 1 LÚC, tay Mac nóng máu hét lên sau khi kết thúc loại đạn đầu vì hết đạn.

Chúng đã tới gần, chỉ còn hơn 50 mét, bọn tinh ranh này bắt đầu nằm xuống tránh đạn hoặc bu lên cây. 2 khẩu pháo 23 ly bắn xối xả vào 2 rặng cây bên đường làm chúng gãy răng rắc rồi đổ nhào xuống.

Bọn rab bị dính đạn ngã nhào nhào nhưng vẫn còn đông, không hung hăng như lúc đầu, bọn chúng chậm lại rồi chạy tán loạn để né đạn.

– GRENADES!!!!. Lựu đạn! Tôi hét lên khi bọn chúng đã ở trước mặt toan nhảy xổ vào chúng tôi.

Từ phía sau hàng chục trái lựu đạn được ném tới nổ đi ùng ình tai làm tôi phải nằm xuống để tránh bị văng miêng.

Không biết là James hay ai ra lệnh mà bên U.N bắt đầu vừa bắn vừa rút lui, 2 chiếc BTR thấy vậy cũng lui dần ra sau.

Má! tôi nghĩ thầm, lui nữa là chết chắc vì chúng bắt đầu bọc chúng tôi lại.

-Retreat.....!Rút lui....! James hét lớn thêm lần nữa.

Từ trên cao tôi thấy chiếc xe chặn đoàn đã được dẹp qua 1 bên, mọi người bắt đầu rút về xe nhưng nếu vậy cũng không kịp, bọn chúng sẽ nhảy vào cắt ngang hông đoàn xe, hỗn loạn như vậy chỉ có chết.

-NO!!!! We not gonna make it. Không kịp đâu! Tôi gào trong vô vọng khi bọn rab chỉ còn cách tôi chục bước chân.

Lúc này đội hình đã lui ra sau 1 đoạn xa chỉ còn tôi và 2 chiếc thiết giáp ở lại bắn cầm chân

Bọn chúng vây lấy 2 chiếc xe, 2-3 con rabs nhảy lên đầu xe với lấy tôi liền bị tôi bắn vỡ sọ, tôi cúi xuống định cạy cửa xe lên chui xuống thì không kịp nữa rồi, 1 con nắm lấy chân tôi lôi xuống làm tôi ngã cầm mặt xuống nóc xe.

Hoảng hồn tôi cố đạp nó ra trong khi tay vẫn giữ chốt cửa nếu không nó sẽ lôi tôi xuống mất.

2 chiếc xe đã bị bao vây liền cài số lùi de lại nhưng tôi gào lên cản lại nếu vậy bọn rab sẽ vây cả đoàn mất.

Tôi 1 tay nắm chốt cửa 1 tay rút súng lục ra định bắn con rabs thì bỗng tiếng súng lại rộ lên, ai đó đã bắn hạ con rabs cho tôi.

Từ phía sau lính Đặc Công phóng lên rào rạt, thay vì co cụm phòng thủ như bên U.N lính Việt Nam thiện chiến hơn, họ chạy lên bắn áp chế bọn rabs.

Ban đầu chúng còn hùng hổ lao lại nhưng bị phản công vũ măt 1 cách bất ngờ chỉ sau vài loạt đạn chúng bắt đầu chần chừ rồi lui vào 2 cánh rừng.

Chúng tôi được giải thoát nhưng vẫn chưa yên vì tụi rabs vẫn rình mò ở 2 bên.

-Sao không em...! Anh Nam đứng dưới đất hồi vọng lên.

-Không, nhanh! lui! tôi nhảy xuống khỏi xe rồi cùng mọi người rút về đoàn.

Xe lăn bánh, mọi người từ trong xe vẫn thò súng ra bắn ngắt quãng để dọa bọn chúng nhưng chúng nó vẫn kiên trì bám theo.

Khi đã yên vị trong xe tôi mới thờ lấy thờ để và hoàn hồn sau lần hút chết vì muốn làm anh hùng.

Đáng lẽ trận này phải “ngọt” hơn như thế. Tất cả là do bên Đặc Công và U.N không ăn khớp với nhau, mấy tay lính U.N khá chủ quan nên bắn phá bừa bãi chẳng theo trật tự nào theo kiểu “Free fire” (bắn tự do) trong khi lính Đặc Công thiện chiến hơn lại đón lõng bọn chúng, họ đợi tụi rabs tôi thật gần mới đánh nên bọn chúng mới có cơ hội làm tàn đến vậy.

Chúng tôi ngồi trong xe nhấp nhồm 1 hồi lâu mới được yên sau khi mấy chiếc trực thăng tới yểm trợ bắn rocket quét 2 bên đường.

James điểm danh qua bộ đàm, may mà không có thiệt hại mọi người mới yên tâm thoải mái yên vị.

-Fuck!!! Khôn nạn, tôi ngao ngán thốt lên.

-Good job mate. Christ vỗ vai tôi an ủi sau lần hút chết.

Tôi chép miệng tỏ vẻ đáng tiếc vì trận này không như ý mình, lúc này để ý mới thấy mấy người trong xe còn có vẻ hoàn hơn tôi.

Fisher thì khỏi phải nói, cứ luôn mồm hỏi tôi chuyện gì xảy ra đằng sau đó trong khi Mary chăm chú tròn mắt lắng nghe.

Đoàn xe chạy đều đều, thỉnh thoảng vẫn phải dừng lại như hôm qua nhưng đã đỡ hẳn vì đường ở đây rộng hơn và đi qua khá nhiều khu dân cư.

Cứ như thế này đến đầu giờ chiều sẽ đến được thành phố, James báo qua bộ đàm không muốn vào thành phố vào buổi tối như tôi đã cảnh báo nên đoàn sẽ không nghỉ trưa mà chạy thẳng.

Tôi thì sao cũng được, vẫn còn thiếu ngủ nên tôi thiếp đi lúc nào không hay cho tới khi Christ gọi tôi dậy.

-Hey, we're arrived! Ê! tới rồi!!!

Tôi mở mắt rồi nhăn nhó ngó nghiêng, đã vào tới quận 12 rồi cơ đấy, giờ mới 3h chiều. Vì đường trong thành phố có nhiều chướng ngại vật và bị phong tỏa nên tôi được điều lên xe dẫn đoàn để chỉ đường.

Sài gòn sau hơn 20 ngày vẫn vậy, không khác lúc tôi rời đi nên tôi cũng không ngạc nhiên gì mấy, chỉ có mấy tay ở đây hơi lo sợ khi nhìn Sài Gòn hoang tàn hơn họ tưởng.

Vào địa hình đô thị nên đoàn xe chậm dần, rồi dẫn đoàn qua Quang Trung, Hoàng Văn Thụ, Nguyễn Văn Trỗi rồi nhắm hướng quận 7 mà đi không có gì khó khăn.

-What the hell is that? Cái gì vậy? James hỏi bằng giọng khi thấy 1 cái lỗ bự đùng trên tòa nhà Bitexco.

Tay Mac thò đầu ra nhìn rồi đáp:

-100mm Cannon, I guess. Tôi đoán là pháo 100ly.

Phần tôi thì lắc đầu giả bộ không biết, mấy tay bộ đội mà biết cái lỗ đó do tôi với thằng Hoàng bắn chắc tôi lại bị ăn đập.

Cuối cùng cũng tới nơi, Tôi dẫn vài người vào trước kiểm tra tất cả dây an toàn đã cài cắm trước đó xem có còn không, ok xong hết mọi người mới vào. Xe được được xuống hầm, mọi người tiến hành tháo dỡ thiết bị.

Đúng như lời tôi nói, họ khá hài lòng với nơi này. Không khó mấy để khởi động lại hệ thống điện và an ninh.

Tôi cũng mấy vị sĩ quan đi 1 vòng bố trí canh gác ở cầu thang phía Bắc và Nam và vành đai, hướng dẫn họ sử dụng các hệ thống xong xuôi tôi mới được nghỉ. Tất nhiên tôi cũng không quên nhắc mọi người đừng nên để ánh sáng lọt ra ngoài nên không chuyện gì sẽ đến ai cũng biết.

Không giống như tôi, James, anh Nam và những người khác chưa gì đã vào phòng họp lên kế hoạch gì đó mà tôi không được vào, thú thật là tôi cũng chẳng muốn vào. Nhiệm vụ của tôi tới đây có lẽ cũng đã hết. Đưa họ vào và bàn giao 1 chỗ an toàn, đang thoải mái nằm trên ghế salong nơi hành lang thì Christ lại hỏi hà chạy tới.

-Come in, we need your help. Vào đây, chúng tôi cần anh giúp.

Vâng! lại cần giúp, cần giúp kiểu gì mà đến lúc tôi nói lại chẳng ai nghe. Miễn cưỡng đứng dậy tôi bước vào phòng họp.

Ban họp cuộc họp vẫn như cũ, trước hết Fisher muốn bắt 3 con rabs để làm mồi vật vì Fisher cho rằng bọn rabs ở đây là loại nguyên thủy, chưa biến đổi nhiều. Nó sẽ giúp cho anh ta nhiều.

-Ok, just wait at night, give me a platoon and I'll catch some. Được thôi, đợi tới tối, đưa cho tôi 1 tiểu đội tôi sẽ bắt được chúng nó.

Tôi đáp và tỏ vẻ việc này không có gì khó, và quả thật cũng không khó. Đem 3 cái mền ra ngoài đường xem con nào đi lẻ thì trùm lại thôi mà.

-Alive.....! Nhưng phải con sống.....Fisher yêu cầu...

-Of coursetất nhiên rồi...

-And.... In one piecevà phải lành lặn nữa.

-Sureeeeeee..... Được mà...!tôi hấn giọng, anh ta cứ làm như tôi ngu lắm vậy.

Tiếp theo James trải ra bản 1 tấm sơ đồ và phải mất vài phút tôi mới nhận ra là bản vẽ 1 tòa nhà.

Jame cũng chỉ vị trí nó trên bản đồ, nếu tôi không nhầm thì là Vincom Tower ở Đường Đồng Khởi.

-You want to come here? ông muốn tới đây hả?

-No, I want you lead a team to breach in. Không, tôi muốn anh cùng 1 đội vào tòa nhà này.

-Ok! but for what? I think I suppose to know. Được nhưng để làm gì, tôi nghĩ là tôi cần phải biết. Tôi bắt đầu trả treo

-Just testing some devices. Chỉ để thử nghiệm 1 số thiết bị thôi, James đáp.

-Ok but which floor? the exactly location.Được nhưng mà tầng nào, cụ thể 1 chút đi?

-No, it in the basement. The parking lot. Không, vào tầng hầm, bãi để xe.

Lúc này thì mặt tôi hơi biến sắc 1 chút. Vào tầng hầm! Cái tầng hầm ở ngay trung tâm quận Nhất sâu mấy chục mét này chắc chưa đủ 10 vạn con rabs quá.Đó mặt 1 hồi tôi ái ngại hỏi lại:

-Are you sure ...?Ông chắc không?

-That's all we have to do in here Minh! Đó là mục đích chúng tôi ở đây. James chắc chắn.

-Ok, listen up. The basement like this can contains ten thousand, may be twenty thousand of them. Even they line up for you to shoot it's take hours. So if you want me and your guys come down there, I would say this mission is impossible.

Nghe này, tầng hầm như thế này có thể chứa từ 10.000 tới 20.000 con rabs, thậm chí chúng xếp hàng lại cho ông bắn cũng mất vài tiếng đồng hồ nên ông muốn tôi cũng lính lác mò xuống dưới đó thì thực sự là nhiệm vụ bất khả thi.

Bọn họ nghe tôi trả lời xong cũng khá là quan ngại, thực sự tôi không biết họ làm gì nhưng chuyện này khó khăn hơn họ tưởng. Dù có dùng khí gas, lửa hay boom mìn gì cũng không thể dọn sạch 1 cái hầm sâu và to như thế được.

-That's why we need you here. Think about it, we'll start tomorrow morning. Đó là lý do chúng tôi cần cậu ở đây, cứ tìm cách đi, sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu. James động viên

Lúc này tôi cũng chỉ biết cười khẩy, chẳng có cách nào hết. Nhớ tới cái hồi đâm đầu xuống hầm giữ xe Crescent mall mà người tôi đã nổi da gà, giờ bảo tôi xuống đó thì bán nát óc tôi còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: True Enemy – Kẻ Thù thực sự (1)

Họ giao cho tôi một bài toán khó, bài toán mà ngay đến bản thân họ cũng không giải được. Không, thực tế là họ sẽ cố gấn làm việc đó dù có tôi hay không, đơn giản là với cái giá phải trả là bao nhiêu mà thôi, tôi chỉ là 1 vật nặng để khi họ đặt lên bàn cân thì cán cân sẽ cân bằng hơn chút ít.

Trước hết tôi nay tôi sẽ ra ngoài bắt vài con rabs cho Fisher và đồng nghiệp của anh ta, còn việc xuống căn hầm đó tôi cần phải suy nghĩ thêm. Ở ngoài ban công ngắm nhìn Sài Gòn im lặng 1 cách thanh bình quả thật làm tôi cảm thấy nhẹ nhõm lạ dù công việc còn nhiều, từ trên cao thế này chẳng ai có thể biết được đây là thành phố chết, thành phố mà đến con chó cũng không có chỗ nương thân.

-Căng thẳng quá nhỉ? Giọng Mary vang lên ở đâu đó.

-Hey!

Tôi quay lại chào khi thấy cô ta đẩy cửa bước ra ngoài.

-Mary không nên ra đây! Tôi vẫn xưng tên 1 cách sến rện như thế vì tôi thấy chúng tôi vẫn chưa thân nhau cho lắm.

-Anh ra được tại sao em không ra được? Cô nàng đáp lững lờ.

Tôi xoay người lại, khoanh tay dựa vào ban công nhìn cô nàng từ đầu đến đuôi rồi cười mỉm?

-Anh cười gì?

-Ah...thì buồn cười....Tôi đáp

-Anh có thôi đi không, làm người khác khó chịu đấy. Cái kiểu chánh quen thuộc

-Ừ! em ra đây làm gì?

-Cũng như anh thôi, hít thở!

-Ừ...thật ra lúc này tôi không có hứng nói chuyện là mấy.

-Đáng lẽ anh không nên nhận lời cho chuyến đi này.

-Anh đâu có nhận lời, họ ép anh đi đấy chứ.

-Vậy sao? Mary có vẻ ngạc nhiên

-Ừ, dài dòng lắm.

-Nhìn thái độ của anh không có vẻ bị ép buộc.

-Cũng vì sự an toàn của mọi người thôi. Tôi nhún vai.

- Còn em? sao em lại nhận lời?

-Công việc của em mà.

-Em tới Sài Gòn bao giờ chưa? Ý anh là trước khi nó như thế này...

-Chưa anh, Em sang Mỹ từ khi lên 10.

-Thú thật mà nói a thích nó thế này hơn chứ bình thường thì ổn ả lắm.

-Vâng!

-Anh muốn hỏi thật em 1 câu.

-Anh nói đi.

-Họ muốn xuống đó...để làm gì?

Có lẽ Mary cũng biết trước rằng khi ra đây tôi sẽ hỏi câu này nên cô nàng không lung túng là mấy.

-Mọi chuyện tệ hơn anh tưởng, dù họ có làm gì đi nữa cũng là tốt cho chúng ta, ý em là đất nước....!

Không biết đây là lần thứ mấy người ta từ chối cho tôi câu trả lời, bản tính tôi thì không van nài hay mè nheo gì ai bao giờ nên Tôi cũng không mong đợi câu trả lời từ Mary.

-Ừ...

-Thực ra James nói em ra đây có đôi lời với anh để ngày mai...

-Anh hiểu rồi...tôi ngắt lời.

-Chuyện này không đơn giản nên a sẽ cố gắng, trời tối rồi đó. Mình nên vào trong thì hơn.

Tôi đẩy cửa mời cô nàng bước vào trong, vì tỳ nữa tôi phải đi bắt rabs nên phải ghé qua chỗ Fisher 1 chút, tạm biệt Mary ở hành lang tôi qua chỗ Fisher.

Fisher chiếm hẳn 1 phòng thuyết trình lớn, bên trong có khá nhiều chuyên viên đang lắp đặt máy móc. Nếu không biết là chuẩn bị cho bọn rabs thì đây có vẻ giống bệnh viện hơn.

Tôi rón rén bước vào, mọi người khá bận bịu nên không chú ý tới tôi là mấy, nhất là Fisher. Anh ta cứ quay tới quay lui tháo tháo lắp lắp, thỉnh thoảng còn gắn đồ lên người tự kiểm tra.

-Here you are!!! Anh đây rồi, Fisher mừng rỡ khi thấy tôi.

-Yeah!!! a lot of works huh? Nhiều việc nhỉ?

-Everything nearly done, now we wait for you to bring them here. Tất cả gần xong rồi, chỉ chờ anh mang chúng về nữa thôi.

-Ok! just 3 right? I means if you testing on them and they die, I'll.....Chỉ cần 3 con thôi đúng không? ý tôi là nếu anh thí nghiệm mà chúng chết thì tôi sẽ phải.....

-No! no! just 3. Không! không! chỉ cần 3 mà thôi. Fisher ngắt lời.

-Just some kind of brain tests, behavior and light sensitives, I won't kill them. Chỉ là thí nghiệm trên não, hành vi và nhạy sáng, tôi không có ý giết chúng đâu.

-Ok! good. Tôi gật gù toan bỏ đi trước khi Fisher kịp kể lể nhưng có vẻ hơi muộn.

-As you know, I want to figure out why the fuck in the cities they live like this....i mean afraid of sun light.....i have some theory and I have to test it.

Như anh đã biết, tôi muốn tìm hiểu tại sao bọn rabs trong thành phố lại sống như vậy....lại sợ ánh sáng...tất nhiên là tôi có 1 số giả thuyết và muốn kiểm tra chúng.

-I think just because in the city they have more place to hide....and...it become habits....

Tôi nghĩ là chỉ vì ở trong thành phố chúng có nhiều nơi để ẩn nấp hơn và dần dần thành thói quen. Tôi cố giải thích

-NO! NO WAYS!!! Không! không phải.Fisher đột ngột lớn tiếng làm tôi giật mình.

-Did you here when it begin. Anh có ở đây khi mọi chuyện bắt đầu không?

-Yes. Có...!

-Did you see the very first attack? Anh có nhớ vụ tấn công đầu tiên không?

-Yes?

-When was this? Khi nào?

-In the afternoon....! Buổi trưa.

-YES! YES! afternoon, at first they not scare of light ...! Đúng, chính xác, ban đầu chúng không hề sợ ánh sáng.

Tôi ngơ ngặt ra, đúng rồi! Cuộc tấn công đầu tiên tôi thấy tầm 4h chiều ở phòng GYM, ban đầu chúng không hề sợ ánh sáng.

-So why the fuck they scare of it now?Vậy thế quái nào mà chúng lại sợ ánh sáng? Fisher hỏi dồn.

Tôi lắc đầu tỏ vẻ không biết làm anh ta càng được đà lần tới.

-They are absolutely not afraid of light, even living in the dark can lead to light sensitive but it can not make them like that, the hunger is much more danger than the light.

Chúng nó hoàn toàn không sợ ánh sáng, dù có sống lâu trong bóng tối chỉ làm chúng nhạy sáng 1 chút thôi, con đói với chúng thậm chí còn đáng sợ hơn ánh sáng.

-....And....this only happen in large cities. Và chúng chỉ xảy ra ở những thành phố lớn mà thôi....

-Please make it loud and clear. Làm ơn nói toẹt ra đi, tôi tỏ vẻ van nài vì quá mệt với cái kiểu nói chuyện càng lúc càng rối của anh ta.

-Bring them here and I'll tell you. Đem chúng về đây tôi sẽ nói cho nghe. Fisher tỏ vẻ đắc thắng.

-Ok...Được rồi...

Đáng lẽ tôi không nên ghé qua chỗ anh ta thì đúng hơn, đã rồi anh ta còn làm cho tôi rối hơn, rõ chán! Chào khéo anh ta rồi tôi chạy đi kiếm gì ăn. Tôi nay còn kha khá việc phải làm.

Kế hoạch của tôi cũng đơn giản, gọi thêm vài người rồi đi ra ngoài, gặp con nào thì dụ nó tới rồi chụp lấy thôi. Yêu cầu của Fisher là còn nguyên vẹn nhưng cho nó vài đấm vài đá chắc chẳng không sao, thậm chí cứ “Tung búng” 1 chút rồi lựa con nào còn thoi thóp đem về là được.

Thú thật họ đang làm cho tôi phát ý khá là nhiều, lúc cần thì gọi tôi đến trong khi lúc tôi nói lại chẳng ai nghe. Tôi biết giữa tôi và họ cũng chẳng có ràng buộc gì cả, tôi có thể đi bất cứ khi nào tôi muốn nhưng tôi cảm thấy có 1 chút trách nhiệm gì đó ở đây.

Điều duy nhất bây giờ tôi muốn là kết thúc chuyện này thật nhanh, quay lại đón Nhi-Hùng và về với Gia đình như đã hứa. Có lẽ với tôi lang bạt và mạo hiểm như thế đã đủ rồi.

Và như Mary đã nói, mọi chuyện trầm trọng hơn tôi tưởng. ...

Anh Nam và tôi dẫn 1 toán tầm 10 người đi ra ngoài để bắt rab, chúng tôi đi trên 2 xe, tất nhiên là tôi lái chiếc Triton quen thuộc, nó còn có cả thùng sau đủ để chứa “hàng”.

Vừa chụp tới bọn rabs được xổ chuồng nên sẽ khá hung tợn và tập trung đông, để đảm bảo an toàn cho mọi người chúng tôi ra ngoài lúc 10h hơn.

Với tôi chuyện rabs ở đâu là không khó, chỉ cần vào thành phố 1 chút đã có thể bắt gặp vài con đi ngông nghênh nhưng giết là 1 chuyện bắt là 1 chuyện khác. Tốt nhất tôi nên dẫn mọi người ra đại lộ Nguyễn Văn Linh, thỉnh thoảng có vài con đi lẻ cho chúng tôi dễ dàng xử lý.

-Em biết luật chưa? Anh Nam hỏi khi tôi đang lái xe ra khỏi cổng

-Luật gì anh?

-Nếu có chuyện không may thì. ...

-Bán em? tôi hỏi.

-Không, em có 2 lựa chọn... 1 là chạy đi... 2 là tự tử....

-Ừ. Em biết! Tôi còn thậm chí chưa nghĩ tới chuyện bị cắn nữa mà anh ta đã hù tôi như vậy.

Vì phải tắt hết đèn xe nên chúng tôi phải đi thật chậm, anh Nam lấy kính tầm nhiệt là nhìn liên tục. Có lẽ anh ta đang sốt ruột tại sao đi lâu vậy vẫn chưa thấy con nào.

-Vào trong thành phố có nhiều lắm nhưng đông quá thì không kham nổi đâu. Tôi chủ động giải thích.

Mãi thì có 1 con đang ngông nghênh giữa đường, chúng tôi dừng xe bước xuống. Anh Nam bố trí mọi người chuẩn bị thông lọng và lưới còn phần tôi sẽ dụ nó lại.

Sau khi chuẩn bị xong tôi rón rén đi tới, 1 con rab tuổi đôi mươi cũng rách rưới và ốm đói như những con khác. Có lẽ bộ dạng tôi không khác chúng là mấy nên nó nhìn tôi vài lần vẫn không thèm để ý làm cho tôi phải tới gần hơn.

Ê!!! Tôi la lên.

Nó quay qua và coi bộ đã để ý liền chạy lại. Theo phản xạ tự nhiên tôi đưa súng ngắn lên, chợt nhớ là đang làm nhiệm vụ nên tôi hạ xuống và chạy giật lùi cố đừng để nó tụt quá xa và cũng đừng lại quá gần.

Ban đầu tôi còn cố tỏ vẻ nghiêm túc nhưng con rab này nó thâm quá, nó chạy được ít bước thì chuyển thành đi và cuối cùng là lết lại chỗ tôi nên tôi phải dừng lại đợi nó.

Quay ra chỗ mấy người phục sẵn tôi làm dấu xin lỗi vì để họ đợi lâu rồi cười nhưng cười ngờii chớ vội cười lâu.

Đang nhảy chân sáo thì tôi vấp phải cái gì đó té cái bịch, mấy người thấy vậy hết hồn tính chạy lại đỡ thì tôi lồm cồm bò dậy, xấu hổ quá nên tôi xua tay bảo thôi rồi đích thân lại xử nó cho nhanh.

Nó lao lại đón, con nào cũng lao lại đón trước tiên, tôi né qua 1 bên. Sau cú đón hụt nó mất đà lao tới, chớp thời cơ tôi tăng thêm 1 đạp. Nó ngã dúi dụi xuống đất, nhanh chân tôi đè lên cổ nó cắn chặt xuống lòng đường.

Con vật giãy giụa nhưng mọi người đã tới, 2 anh lính nắm tay nó bẻ ra sau cột lại, giữ đầu, bịt miệng, cột chân rồi vắt lên xe. Sau cái màn biểu diễn “quê độ” tôi lẳng lặng leo lên xe không dám nói thêm lời nào.

Chúng tôi bắt được con thứ 2 cách đó không xa, lần này mọi người lao ra trông thông lọng vào cổ nó rồi bắt tại chỗ vì kịch bản ban đầu không hiệu quả cho lắm.

Chúng tôi vẫn đi chậm chậm trên đại lộ với 2 con rabs sau thùng xe, chỉ còn 1 con nữa thôi là xong việc. Đêm khuya thanh vắng, giữa đại lộ mênh mông chúng tôi cứ lằm lằm đi như những thợ săn kiên trì.

Ai đó thờ dài thường thượt vì chán chường, xin lỗi nhưng thực ra tôi chủ ý để mọi người lang thang như vậy, lâu rồi tôi mới có được cái cảm giác này nên

tôi muốn tận hưởng nó 1 chút, cảm giác tĩnh lặng nhưng có gì đó mạo hiểm, cảm giác đi săn và cũng bị săn.

Lang thang mãi chúng tôi đã ra ngoại ô, gần tới Quốc Lộ 1. Tôi nghĩ là cuộc đi săn nên kết thúc ở đây nên đánh lái vào 1 con đường nhỏ dẫn vào khu dân cư. Cắt cừ 2 người canh gác đầu đường để khỏi bị chặn, chúng tôi đậu xe bên đường rồi bắt đầu ra tay

Ở đây chắc chắn sẽ có rabs, thậm chí nhiều là đảng khác nên tôi xuống kiểm tra trước, quàng súng lên vai tôi tiến vào, 2 bên nhà cửa im lìm nhưng chắc chắn trong con hẻm nào đó phải có vài con. Nhấn nãi tôi bước từng bước một cố gắng không gây ra tiếng động vì nếu không chúng sẽ ủa ra đây mất.

Đúng như tôi dự đoán, 4 con rab đang đứng im lìm trong con hẻm cách tôi không xa. Nhưng mà 4 con cơ đấy, tôi quay lại ra dấu gọi mọi người lại vì phải cần sự giúp sức của họ khá nhiều. Chúng tôi sẽ hạ 3 con và bắt 1, tôi dựa lưng vào tường vẩy tay cho mọi người tới.

Mấy anh lính nhảy xuống se chạy lộp bộp, tôi phe phẩy mấy lần bảo nhỏ thôi mà chắc tôi quá họ không thấy. Thò đầu vào nhìn, mấy con rabs thấy động bắt đầu khật khùng đi ra.

Chán thật, mấy ông này làm ăn như khi. Hy vọng họ đến kịp để xử bọn nó cùng lúc.

Toán lính đang đổ tới chỗ tôi còn hơn chục mét nữa tự nhiên đứng khựng lại rồi chần chừ, Xa xa 2 thằng gác đầu đường cũng chạy lại chỗ xe. Có biến gì rồi!

Anh Nam lệnh cho tất cả lên xe rồi gọi tôi quay về, tôi thò đầu vào nhìn lần nữa, chúng nó gần quá rồi tôi lắc đầu bảo không được vì rabs đã ở ngay sau lưng. Anh ta đi lui dần rồi móc bộ đàm ra định nói gì đó với tôi nhưng không, tiếng bộ đàm vang lên là tôi chết chắc nên nhanh tay tôi móc bộ đàm ra rồi tắt ngay lập tức trước khi anh ta kịp nói

Có lẽ anh ta cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra nên bắt lực đi về xe phó mặc cho tôi đang mắc kẹt.

Chuyện gì vậy? không lẽ có cả đàn rab đang di chuyển trên đại lộ và chúng sắp đi qua đây khiến cho mọi người phải rút vào trong xe?

Kệ! tôi phải lo phần tôi trước, nín thở nấp sau góc tường tôi chờ cho chúng đi qua. 1 con rồi 2 con.giương súng lên, chỉ cần chúng quay qua tôi sẽ bóp cò.

Tôi đang căng não chờ đợi con thứ 3 thì có gì đó rất lạ, mặt đất bất thành linh rung lên, nhẹ thôi nhưng tôi có thể cảm nhận được. Ngẩng lên trên thấy tám mái che cũng rung rinh giữ bụi xuống đầy đầu tôi.

Cái gì thế? tiếng ù ù ở đâu vang vọng rồi mỗi lúc gần hơn, tiếng gì đó gầy vờ rồi tiếng sát thép.nghe rất quen thuộc.

Đám rab cũng cảm nhận được điều đó, chúng lao nhanh ra ngoài bỏ mặt tôi.

Thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía xe, mọi người trong xe đều nằm rạp xuống để trốn.

Bọn rabs lúc này bỏ qua 2 chiếc xe rồi đi về phía đầu đường, chúng đi mỗi lúc 1 nhanh hơn vì tôi cũng cảm thấy được cái gì đó đang tiến rất gần lại đây, cái gì đó rất to lớn khiến cho mấy người lính kia phải trốn tránh như vậy.

Tôi chạy lại chỗ xe, anh Nam thò đầu lên bảo tôi nấp đi. Dù đã thấy nhưng tôi vẫn cố chạy thêm vài bước nữa cốt là để tìm hiểu xem cái gì đang tiến tới.

Nhưng mọi chuyện có vẻ nghiêm trọng hơn tôi tưởng, tay Nam giờ súng ngẩng lên chỉ thẳng vào tôi, mặt đanh lại. Nằm xuống hoặc anh ta sẽ bắn.!

OK!...đành vậy.

Tôi nằm xuống khi cách chiếc xe chỉ 3 bước, cẩn thận tôi trườn vào gầm xe chờ đợi.

Cái nòng pháo dần dần lộ ra, rồi cả chiếc xe tăng mà tôi chẳng biết là loại gì lừ đừ vượt qua ngã ba đường. Trên tháp pháo 1 tay lính chiếm chế đứng quan sát xung quanh.

4 con rab đứng ngó nghiêng chẳng hiểu chuyện gì cũng như tôi vậy. sau chiếc xe tăng là nhiều chiếc thiết giáp khác, cả xe chở quân cứ lần lượt kéo qua, lạ 1 điều là lũ rab. Chúng cứ đứng đó nhìn, không lao lại cào cào gì cả.

Tất cả những gì tôi có thể thấy lơ mơ là cái quốc huy sao vàng quen thuộc của quân đội ở trên thành xe.

Nằm dưới gầm xe mà tôi hoang mang vô cùng. Tại sao những người lính đặc công trong xe lại trốn đoàn tăng thiết giáp này? Có thực sự họ là lính đặc công của quân đội Việt Nam? Có thật sự tôi đang phụng sự đất nước không? Hay tôi đang bị lợi dụng bởi thế lực nào đó với những âm mưu mà suốt những ngày qua họ không hề nhắc cho tôi nữa lời?

Mình! Mình!

Tiếng lão Nam khe khẽ gọi trong khi tôi vẫn nằm dưới gầm xe cố mà suy nghĩ chuyện gì đang diễn ra. cho tới khi nghe tiếng chân đi lạo xạo từ xa tôi mới sực nhớ là mấy con rabs vẫn lượn lơ ở đầu đường, mò ra ngoài tôi gõ vào kính xe bảo mọi người ra bắt nốt cho xong.'

- Xin lỗi...! Tay Nam chủ động mở lời khi vừa đẩy cửa ra ngoài. Cũng đúng thôi, thế loại gì mà lại vất đồng đội ở 1 xó xong lại chia súng vào mặt như thế kia.

Tôi chẳng nói gì quay đi tỏ vẻ bất mãn, như đã tính trước chung tôi hạ 3 con rồi giữ 1 con. 2 chiếc xe quay đầu chậm chậm chạy về căn cứ vì họ không muốn chạm mặt đội quân kia trong khi tôi thì lại đang muốn tìm hiểu mọi chuyện.

Tay Nam biết tôi đang bức mình chuyện mới nảy nên cũng dăm chiêu lăm. Trong xe chẳng ai nói gì, thỉnh thoảng chỉ có tiếng giấy đánh đập của 3 con rabs trong thùng xe vang lên.

Gần về tới nơi tôi mở lại bộ đàm để báo cho Fisher biết mà chuẩn bị vì chúng tôi đi cũng khá lâu rồi, vì mới nảy tôi tắt bộ đàm đi nên mở lại phải dò sóng.

Cái bộ đàm cứ ì ì xèo xèo mãi mới bắt được sóng và tên nào đó đang gào lên câu được câu mất:

-Goảng Khai A...! Goảng Khai A...! (Nhanh lên...!)

Tôi đang nhăn trán không hiểu gì thì tay Nam giật lấy cái bộ đàm tắt đi ngay lập tức, tôi thấy có vẻ căng nên thôi.

Xe đi xuống hầm, tay Nam vừa xuống xe đã vọt đi về phòng chỉ huy để tôi với mấy người vất vả lăm mới lôi 3 con rabs lên phòng thí nghiệm.

Fisher đợi sẵn, đặt 3 con rabs bị đặt lên giường xích lại sau đó Fisher lắp đặt đủ thứ thiết bị lên người chúng, có lẽ đợi chờ đã lâu anh ta lao vào làm việc mà không màn cảm ơn tới tôi.

Tôi ra tới cửa sức nhớ là còn chuyện phải nói nên quay vào:

-Fisher!

-What? I'm busy here. Việc gì? tôi đang bận.

-Catch this...Chụp lấy... Tôi quăng cho anh ta khẩu súng.

-Shoot they first and then shoot yourself, just in case.... Bắn chúng nó trước rồi tự bắn mình sau....phòng khi....

Tay Fisher biết bị nói đùa nên chống nạnh hăm hè với tôi. Thấy không vui nữa nên tôi bỏ ra ngoài. Tôi tính nghĩ 1 lát nhưng không có tâm trạng, ghé qua chỗ quần nhu mượn ống nhòm nhìn đêm rồi lặng lẽ xuống lấy xe máy đi ra ngoài với mục đích tìm hiểu đội quân kia là ai.

Và cũng may là tôi còn giữ chiếc Ducatti nếu không bây giờ khó mà ra ngoài vì toàn bộ xe đang bị quản lý chặt dưới hầm.

Lúc đi ngang qua chỗ mấy tay lính bảo vệ họ có làm khó dễ 1 chút nhưng lấy lý do trình sát để sáng mai đánh xuống hầm tôi cũng được cho qua.

Giữa đêm tối tôi lao đi trên đường, không khó để truy theo dấu vết đoàn quân sự mới nảy. Vết bánh xích nghiêng nát mọi thứ trên đường vẫn còn rõ ràng. Là 1 điều là đêm nay lũ rabs không hung hăng và đổ ra đường nhiều như trước. Thấy động chúng cũng chỉ quay lại nhìn rồi bám với theo ít bước mà thôi.

Họ đang đi vào trong thành phố, sợ phải đụng mặt nên tôi chậm lại lần dò theo dấu vết. Lên tới cầu Khánh Hội tôi đã thấy đoàn xe của họ ở dưới khu vực công trường Mê Linh.

Lấy ống nhòm ra tôi đặt lên mắt rồi quan sát. Cờ đỏ sao vàng, nhưng không phải là 1 sao mà là 5 sao vàng. Hóa ra là bọn Trung Quốc.

Vậy là mọi chuyện đã rõ ràng, tôi tức tốc chạy về căn cứ. Vừa đặt chân vào tôi đi bị lôi lên phòng chỉ huy và bị xạc cho 1 trận vì tự ý đi ra ngoài, chẳng thêm xin lỗi. Tôi chờ đợi, chờ đợi cho những người này nói cho xong sẽ đến lượt tôi.

-Why don't you tell me the Chinese people coming into town. Sao các ông không nói cho tôi biết là người trung quốc đang đổ vào thành phố?

-It's Classified! Đó là vì bí mật quân sự. James đáp

-Fuck your classified, i nearly get killed to night because of you fucking classified. Tuyệt mật con khỉ, tởm nữa tôi đã bị chết vì bí mật khi khô của các ông.

Bạn đang đọc truyện *The Khai Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: True Enemy – Kẻ Thù thực sự (2)

James nghe tôi nói liền liền nhìn qua chỗ tay Nam, Nam gật đầu xác nhận:

-The PLA (People's Liberation Army) has arrived. Quân đội trung quốc đã tới.

-Calm down. We sorry about this. Bình tĩnh, chúng tôi xin lỗi.

-I know I'm not play an important role in this mission, but if you need me you have to trust me and tell me everything.

Tôi biết tôi không có vai trò quan trọng ở đây nhưng nếu ông cần tôi thì phải tin tôi và nói cho tôi biết mọi chuyện.

-Ok, there are nothing left to hide. Nam. . Tell him. Được rồi không còn gì để giấu, Nam kể cho cậu ta nghe đi.

Tôi ngồi xuống và lắng nghe từng chữ. Lợi dụng dịch bệnh, quân Trung quốc đã triển khai chiếm đóng khắp châu Á từ Nga, Nhật, Hàn, Ấn Độ cho tới Thái lan, Myanma và Lào. Các cường quốc lớn như Nga, Mỹ, Anh và châu âu bị tổn hại nặng nề và chưa hoàn toàn kiểm soát được dịch bệnh nên không thể ứng cứu hay ngăn chặn quân Trung Quốc. Thậm chí Liên hợp quốc còn phải đang chơi trò câu giờ bằng cách làm ngơ cho quân Trung Quốc hoành hành ở châu á để có thời gian cho Châu Âu và Châu Mỹ phòng bị. Trung Quốc không lẻ loi 1 mình mà kéo theo nhiều chư hầu như Campuchia, Pakistan và các nước châu phi. Các nước này đa số không bị bệnh dịch vì đơn giản là họ không có tiền để mua vắc xin.

Cách đây 3 ngày, Bangkok thất thủ, sau khi bàn giao lại cho chư hầu là Campuchia, quân Trung Quốc đổ sang Việt Nam từ phía biên giới tây nam vì trước đó chúng đánh xuống từ phía bắc thì bị quân Việt Nam chống trả quyết liệt và cầm chân.

Có nhiều giả thuyết cho rằng Vancouver là do bàn tay của chính phủ Trung Quốc nhưng chưa có bằng chứng gì thuyết phục mặc dù quân Trung Quốc đi tới đâu thì tụi rabs bị đẩy lui tới đó. Họ đang ngờ vực quân Trung Quốc thậm chí còn kiểm soát được bọn rabs và dùng tụi rabs để dọn đường. Đó chính là lý do tại sao chúng ta cần vào đây và thu thập mẫu vật cho Fisher.

-Vậy còn vụ dưới hầm Vincom là sao? Tôi hỏi.

-Nuke! Bom nguyên tử!

-Chúng ta sẽ đánh sụp Sài Gòn? Tôi ngạc nhiên

-Đúng! Để giảm thiểu bụi phóng xạ và đảm bảo hiệu quả. Quả boom cần nằm sâu dưới đất ngay trung tâm thành phố. Chúng ta sẽ nhấn chìm cả quân Trung Quốc lẫn con bệnh trước khi chúng tiến xa hơn.

Việc U.N bàn giao bom hạt nhân cho Việt Nam là tốt mật vì nếu quân Trung Quốc biết sẽ kiếm có mở rộng chiến tranh, đó là lý do tại sao tất cả nhân viên UN ở đây phải tháo phù hiệu.

Tôi nghe xong thì cũng không biết gì hơn. Hóa ra thùng hàng được bảo vệ nghiêm ngặt chính là quả boom.

-Nhưng chúng ta không thể bỏ boom cả 1 thành phố chỉ vìý tôi làTôi ngập ngừng vì nghe thật xấu hổ khi phải phá hủy toàn thành phố chỉ vì không đánh được quân Trung Quốc.

-Chúng ta không còn cách nào khác, nếu có bằng chứng trong tay U.N có thể tiến hành phản công nhưng bây giờ Sài Gòn đã lọt vào tay chúng. Nay mai chúng sẽ mở rộng ra toàn miền Nam nên chúng ta phải đánh đổi Sài Gòn.

-Chúng ta không còn lực lượng quân sự nào hay sao?

-Sau 9 tháng chống trả quyết liệt chúng ở phía Bắc lại phải kìm hãm dịch bệnh chỉ còn non nửa quân lực là quân khu 3-4-5 và 1 phần quân khu 9. Ngay cả quân khu thủ đô cũng đã thiệt hại nặng. Tất cả đều biết đây là việc vạn bất đắc dĩ nhưng không còn cách khác. Anh Nam vẫn chậm rãi giải thích cho tôi nghe.

-Tôi nghĩ cậu biết vậy là được rồi, dù có cậu hay không chúng tôi cũng vẫn phải gài quả boom cho bằng được. Tay chính trị viên chen vào.

-Thật xấu hổ khi mười, hai mươi năm nữa con cháu chúng ta nghe kể rằng chúng ta phải phá hủy thành phố vì không giữ được nó. Tôi thờ dài. ...

-You're clear now. I think you should take a break. We'll go early tomorrow. Bây giờ cậu đã biết mọi chuyện rồi, cậu nên nghỉ 1 lúc chúng ta sẽ đi sớm vào sáng mai. James vỗ vai tôi.

Ra ngoài tôi nằm xuống và xâu chuỗi lại tất cả các sự kiện, tất cả đều hợp lý đến từng chi tiết. Nếu quân Trung Quốc kiểm soát được tụi rabs chúng sẽ dùng rabs là đội quân dọn đường mà không đổ một giọt máu nào cả, tôi đã chứng kiến bọn rabs không hề tấn công đoàn xe và cứ như thế thì chúng đánh chiếm cả Việt Nam hay toàn bộ 1 phần thế giới chỉ là nay mai.

Đang nằm thì tôi chợt nghĩ nếu chúng ta có thể kiểm soát được tụi rabs thì có thể dùng rabs để đánh ngược lại quân Trung Quốc, bật dậy tôi lao qua chỗ Fisher, anh ta vẫn đang bận bịu nhưng vừa thấy tôi đã hớn hờ khoe.

-I'm nearly done, I'm gonna find it.Sắp xong rồi, sắp tìm ra rồi. ...

-Tell me... Nói đi... tôi hỏi ngay

-Look at the electro encephalo gram of their brain, it not natural. ...Nhìn vào điện não đồ của chúng đi, có gì đó không bình thường. ...

Tôi nhìn vào mấy cái màn hình máy tính với đủ thứ các số liệu rồi sóng não xong chẳng hiểu gì cả.

-More clearly please....Rõ hơn chút đi, tôi nài nỉ.

-Here.... This is a EEG of a normal victim and this is the victim right here. Đây là điện não đồ 1 con rab bình thường so sánh với con rab nằm đây. Fisher mở 2 file điện não đồ lên cho tôi coi. ...

-Ok...so...Rồi sao nữa, tôi vẫn chưa hiểu.

-Look...it less fluctuated than the normal victim. Which mean they are different....

Nhìn đi, điện não đồ của con rab ở đây ít biến động hơn, có nghĩa là chúng hoàn toàn khác với con rab bình thường. ...

-Ok, anything else? Ừ, còn gì nữa không?

-And....i was right, they are not afraid of light. Và tôi đã đúng, chúng không sợ ánh sáng. ...

Fisher vừa nói vừa lấy đèn pin soi vào mắt con rab, nó có giật mình nhủu mắt nhưng không phản ứng mạnh lắm. ...

Tôi đang tự hỏi, chúng không sợ ánh sáng vậy tại sao chúng lại trốn đi khi trời sáng. Và không chỉ ở Sài gòn mà cả các thành phố khác. Chắc hẳn phải có gì đó điều khiển chúng, 1 loại sóng

-Fisher, do you think the chinese control the victim by some kind of radio signal? Đây! anh có nghĩ là người Trung Quốc kiểm soát bọn rab bằng 1 loại sóng nào đó hay không?

-Yes! They control the victims,I'm sure about that but I did not find any kind of signal. Vâng, chắc chắn là họ kiểm soát được bọn rab nhưng tôi không tìm thấy 1 loại sóng nào cả.

-Are you sure? Anh chắc chắn chứ!!!

- Yes! we have satellite, it can catch any kind of signal in the atmosphere. But there are no sign.

Vâng, chúng tôi có vệ tinh viễn thám cho thể bắt được mọi loại sóng trong khí quyển nhưng hoàn toàn ko tìm được gì.

-So how can they control the victim? Vậy làm sao chúng kiểm soát được bọn rab?

-Yeah, that's the question and I'm working on it. Vâng, đó chính là câu hỏi tôi đang cần trả lời.

-I think you should isolate them, I mean put them in some kind of box that can stop signal.

Hay là anh nên thử bỏ chúng vào cái hộp gì đó có thể ngăn được sóng. Tôi đề nghị

-Ah ha that a good idea. Ý hay đấy! Fisher thốt lên.

Fisher ra gọi tay lính canh vệ ngoài cửa nói gì đó, lát sau tay Mac và Christ đích thân xuống. Theo sau họ là chục người lính đẩy thêm 1 cái thùng thật bự. Chính là cái thùng chứa bom hạt nhân. Cái thùng làm bằng vật liệu ngăn được sóng điện từ để tránh bom bị kích hoạt từ xa nên nếu bỏ con rab vào thì sẽ biết được nó có đang bị ảnh hưởng bởi sóng điện từ hay không. Fisher quả thật rất thông minh.

-Are you sure? Anh chắc chưa? Mac hỏi Fisher.

Fisher gật đầu tỏ vẻ chắc chắn, Mac và Christ lôi từ trong cỗ áo ra 2 chiếc chìa khóa hình trụ khá lạ rồi tra vào 2 ổ, nhập mật khẩu, quét vân tay xong thì chiếc thùng tự động mở ra. Quả bom hạt nhân nằm trong đó, không giống như phim ảnh đầy dây nhợ, quả bom hình hộp vuông vắn màu đen, chỉ có 1 màn hình cảm ứng duy nhất.

Vì quả bom khá nặng nên mất 4 người mới cần trọng đưa nó ra ngoài được, Fisher lúc này cùng mấy tay trợ lý đẩy cái giường của con rab lại rồi nhờ mấy người lính khiến nó bỏ vào trong thùng dù còn đủ thứ dây nhợ lòi ra ngoài.

Nắp thùng được đóng lại, cả thấy mọi người trong phòng đều nhìn lên màn hình hồi hộp chờ đợi. Đúng như Fisher dự đoán, biểu đồ sóng não từ từ biến động mạnh dần, con rab trong thùng trước đó đang ở trạng thái hiền hòa bắt đầu gầm gừ rồi gào gào mạnh.

Mọi người giật mình giương súng chia vào thùng phòng bị nhưng Fisher bảo cứ bình tĩnh vì chân tay nó đã bị xích chặt, anh ta chăm chú nhìn vào màn hình rồi ghi chép so sánh đủ thứ dữ liệu.

Sau khi xong việc chúng tôi mở thùng ra lại, con rab lại trở về trạng thái trước đó. Họ khiến nó ra đặt về chỗ cũ. Christ với Mac cũng cẩn thận đặt lại quả bom vào thùng chứa. Dù đã 4h sáng như Fisher lại yêu cầu hộp khẩn cấp sau 1 tiếng đồng hồ nữa.

Anh ta cùng trợ lý lại lao vào công việc, lần này không nghiên cứu trên mấy con rabs nữa mà họ đang dò tìm các sóng điện từ có thể. Tôi cũng phụ 1 tay bằng cách cầm chảo thu sóng chạy khắp nơi, từ hướng Đông tới Bắc rồi Nam, chạy từ tầng 1 tới tầng 5 mà vẫn không bắt được bất kỳ sóng điện từ nào. Vậy thì bọn trung quốc kiểm soát bọn Rab bằng cách nào?

Sau khi chạy được vài vòng mà kết quả vẫn là con số không, Fisher với tôi ngồi ở bậc thang thở hổn hển.

- This is impossible! Điều này là không thể! Anh ta thốt lên trong tuyệt vọng.

- There must be a way to control them. ... Phải có cách gì kiểm soát chúng được như thế chứ. ... Tôi nói.

Đang ngồi tự nhiên tôi thấy có gì rớt lên trên đầu, là bụi ở mái che lâu ngày rớt xuống. Lúc tối khi đoàn xe tăng của chúng duy chuyển qua làm mặt đất rung lên cũng có bụi rớt xuống như thế này.

- Fisher! Do you know how the whale and elephant call their partners ? Anh có biết cách tụi Voi và Cá Voi kiếm bạn tình như thế nào không?

- They sing. Chúng nó hát, Fisher đáp.

- Yes! They can call their partner in many miles away base on the infrasonic waves through water and land. Đúng rồi, chúng gọi bạn tình bằng cách dùng sóng hạ âm xuyên qua nước và lòng đất.

- Yeah... yeah! the infrasonic waves underground, that why we can't catch it. Đúng rồi, là sóng hạ âm dưới lòng đất, vậy nên chúng ta mới không bắt được sóng. Fisher hớn hờ reo lên rồi kéo tôi chạy xuống đất.

Gọi thêm mấy người lính chúng tôi đào 1 cái lỗ sâu cả mét rồi cắm máy dò sóng xuống, cái máy bắt đầu kêu tí tí rất chậm chậm nhưng tôi với Fisher thì nhảy cẫng lên vì vui mừng.

Trở lại phòng họp, s Fisher giải thích là đã tìm ra bằng chứng quân Trung Quốc kiểm soát được tụi rabs. Máy phát sóng được bật vào buổi sáng để giữ chúng trong các tòa nhà, đến tối lại tắt đi để thả chúng ra cho đi kiếm ăn. Bằng cách này họ giữ cho tụi rabs không đi xa được khỏi thành phố để khi họ đến vẫn có thể sử dụng chúng.

Sau khi nghe Fisher nói Tôi cứ tưởng mọi người vui mừng nhưng không, không khi căng thẳng hơn hẳn.

- So what we have to do know? Vậy bây giờ phải làm gì? Mac quay qua hỏi James.

- We found the signal but it still not enough to contact UNSC (United nation Security council) to request new order. Dù chúng ta đã tìm ra loại sóng đó nhưng vẫn chưa đủ bằng chứng để yêu cầu Hội Đồng Bảo An Liên Hợp Quốc đưa ra lệnh mới. James đáp

- We have to find the sources. Chúng ta phải tìm ra nơi phát sóng. Christ thêm vào.

- Can we do that Fisher? Có tìm ra chỗ đó được không Fisher? Jame quay qua hỏi Fisher.

- No, we can not track the exactly location but it around 5 kilometer from here to the north. Không, chúng ta không tìm được vị trí chính xác nhưng nguồn sóng vào khoảng 5 cây số về hướng bắc.

- Any suggestion? Anh có biết chỗ nào không? James hỏi Nam và tay chính trị viên nhưng họ đều lắc đầu.

Mọi người đắm chiều nhìn lên hình ảnh vệ tinh, 5 cây số theo đường chim bay thì rơi vào khoản quận Nhất và quận 3. Quận 3.

- I know... biết rồi. tôi thốt lên.

- In 2013 the China Ambassador moved from Nguyễn Thị Minh Khai St. to Hai Bà Trưng st. They built completely new ambassador, so they can set up the radio devices

Năm 2013 lãnh sự quán Trung Quốc được dời từ đường Nguyễn Thị Minh Khai tới đường Hai Bà Trưng. Chúng xây dựng 1 lãnh sự quán hoàn toàn mới để có thể lắp đặt máy phát sóng.

- Maybe, but not really convincing. ... Có thể nhưng chưa thuyết phục lắm. ... Mac phản đối.

- If we can track where the PLA (People Liberation Army) right now, we can know where the signal source is.

Nếu chúng ta có thể biết được quân Trung Quốc hiện đang ở đâu thì có thể tìm được nguồn sóng. Christ đề nghị.

- PLA? Which division? Quân Trung Quốc, đơn vị nào? James hỏi.

- Spirit Leopard battalion. Tiểu đoàn tiên phong Thần Báo. Anh Nam trả lời vì chính chúng tôi là người giáp mặt chúng trước tiên.

- Deploy the recon drone! Triển khai máy bay không người lái. James quyết định.

Mấy tay lính U.N nhận lệnh rồi đi ra ngoài trong khi chúng tôi ngồi trong phòng họp mắt hướng về màn hình chờ đợi. Sau khi họ phóng máy bay thì mất khoảng 5 phút để tới nơi.

Trời chưa sáng hẳn nhưng lơ mờ ở dưới chúng tôi đã thấy dày đặc xe tăng thiết giáp và quân Đội Trung Quốc trải dài dưới lòng đường Hai Bà Trưng và khu vực công viên Lê Văn Tám.

Christ đang điều khiển máy bay quay sang hỏi tôi lãnh sự ở chỗ nào, tôi chỉ rõ vị trí, sau 2 lượt zoom-in thì rõ mồn một đó chính là tổng hành dinh của chúng.

Cuộc họp tiếp tục căng thẳng, Mac và tay chính trị viên yêu cầu tiếp tục thực hiện nhiệm vụ là đặt boom và rút lui trong khi anh Nam và tôi đề nghị nên tấn công vào lãnh sự quán để lấy thêm bằng chứng. Khi Phá hủy thiết bị phát sóng tại rabs sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát và tấn công quân trung quốc mà không cần phá hủy hoàn toàn Sài Gòn

-The advantage of us is they doesn't know we are right here. They are not prepared so we can breakin get the evident.

Lợi thế của chúng ta là chúng không biết chúng ta đang ở đây, chúng không phòng bị kỹ nên chúng ta có thể tấn công vào để lấy chứng cứ. Tôi nói

-But there are a battalion out there.Nhưng chúng có cả 1 tiểu đoàn. Mac phản đối.

-In 1968 we blew up the U.S Ambassador once, so we can do it again.

Tết Mậu thân 1968 chúng tôi đã thổi tung đại sứ quán mỹ 1 lần nên chúng tôi có thể làm được điều đó lần nữa. Anh Nam khẳng định.

-Qua mạo hiểm, cứ đặt boom rồi rút lui thôi, lệnh của chính ủy là như thế. Tay chính trị viên cũng lao vào phản đối.

-Anh nghe này, nếu chúng ta tìm được chứng cứ chúng ta có thể yêu cầu Liên Hợp Quốc triển khai tấn công quân Trung Quốc để giữ sài gòn. Anh Nam phản bác.

-Currently we do not have any forces outthere to support us. The U.S Seven Fleet is securing Singapore.

Hiện tại chúng ta không có lực lượng nào để hỗ trợ, hạm đội 7 của Mỹ đang bảo vệ Singapore.

James tiếc nuối nói.

-But when PLA got Saigon, Capture Singapore just about time. Khi quân Trung Quốc chiếm được Sài gòn, tấn công Singapore chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi. Christ đáp

Cuộc tranh luận cứ thế kéo dài cho tới khi Mary đề nghị James và cả tay chính trị viên liên lạc với Hội đồng bảo an cũng như tư lệnh quân đội Việt Nam thì chúng tôi mới có được quyết định cuối cùng.

-Anh có thấy như vậy là quá mạo hiểm không? Mary hỏi tôi trong khi bên trong James cùng các sĩ quan khác đang họp qua điện đài với U.N.S.C

-Anh cũng không biết nữa! Tôi cười cười.

-Sao a không nghỉ đi 1 lát, chắc cả tối hôm qua không ngủ chứ gì?

-Có ai ngủ đâu em, bụng dạ đâu mà ngủ, thế em có ngủ được chút nào chưa?

-Có 1 tý rồi mọi người lại gọi lên báo Hợp.

-Anh nghĩ nếu họ cho phép thì a nghĩ bên Đặc Công có thể làm được....., không nhọc gì bằng nhọc mất nước đâu em.

-Vâng. ...

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: True Enemy – Kẻ Thù thực sự (3)

Bên trong qua lớp kính mờ tôi thấy khá căng thẳng, đã hơn 30 phút. James với Fisher liên tục giải trình gì đó mà bên kia vẫn chưa đưa ra được quyết định. Bên phía Việt Nam thì mấy tay sĩ quan cũng báo cáo với cấp trên, anh Nam có to tiếng với tay chính trị viên mấy lần nên tình hình cũng căng.

Tôi nghĩ không dễ gì U.N đồng ý triển khai tác chiến chống PLA ngay tại Sài Gòn vì họ còn phải phòng thủ các địa điểm trọng yếu khác, hơn nữa tới bây

giờ U.N và PLA chưa va chạm với nhau lần nào. Đồng nghĩa với việc U.N tham chiến thì đây sẽ trở thành chiến tranh thế giới lần thứ 3.

Về phía Việt Nam có vẻ khả quan hơn vì nếu họ đồng ý cho tác chiến thì sẽ giữ được Sài Gòn nhưng có thể phải đánh đổi hơn 1 Trung Đội Đặc công vì đánh vào sở chỉ huy tiểu Đoàn của chúng không phải đơn giản. Chưa kể ngay lúc này chúng có thể đang đưa thêm quân vào thành phố.

Mary thấy tôi thấp thỏm nóng lòng nên cũng không hỏi gì thêm, về phần tôi tất nhiên là tôi muốn càn quét hết bọn đó ra khỏi thành phố. Không nỗi đau nào bằng nỗi đau ngoại xâm, người Việt Nam nhỏ bé, bao nhiêu thế kỷ luôn phải chịu sự hà hiếp của các nước lớn nhưng chưa 1 lần thất bại và lần này cũng thế. Nhất định không được thất bại.

Christ thò đầu ra gọi tôi cùng mọi người vào. Bên U.N ai nấy mặt đều nặng như cục tạ, có mỗi tay Mac là tỏ vẻ hài lòng. Không nói tôi cũng biết lệnh của U.N.S.C là như thế nào.

-I afraid we can not operate a campaign to strike on China Ambassador, U.N.S.C not ready to attack Chinese yet.

Tôi e rằng chúng ta không thể triển khai chiến dịch tấn công lãnh sự quán TQ, Hội đồng bảo an vẫn chưa sẵn sàng tấn công họ.

James thờ dài....

-How about your government decision? Còn chính phủ thì sao? James hỏi thêm

-Nam: We will attack it anyways. Chúng tôi sẽ tấn công lãnh sự bằng mọi giá.

-How about the nuke? Còn quả boom thì sao? Tay Mac ngạc nhiên hỏi.

- We continue to plan it, in case..... we fail....

Chúng ta vẫn cần phải tiếp tục đặt quả boom phòng khi chúng tôi thất bại....

-You are talking about a suicide mission gentlemen. Các anh đang nói về 1 nhiệm vụ cảm tử đấy....Mac nhấn nhá phản đối nhưng lập tức James ngăn lại.

-James: You have the right to do it but I'm not sure that even you got the evident U.N.S.C gonna support you to secure Saigon.

Các anh có quyền làm vậy nhưng tôi không chắc ngay cả khi các anh có bằng chứng Hội Đồng Bảo An LHQ sẽ giúp các anh giữ Sài Gòn.

-Nam: We know it already, at least we can save Saigon from PLA. Chúng tôi biết nhưng chúng tôi sẽ giữ được Sài Gòn khỏi tay TQ.

-Mac: This is madness....you give us evident and then what? without our military support you will die in here! Thật là điên khùng, các anh đưa chúng tôi bằng chứng rồi sao nữa? Không có hỗ trợ quân sự từ LHQ các anh sẽ chết mà thôi.

Mary này giờ ngồi thông dịch, dù cố gắng nhẹ nhàng nhưng cũng không thể nào thôi khó chịu bởi lời lẽ của Mac

-Mary: Mac, You don't know anything about Vietnamese. Mac! anh không hiểu gì về người Việt Nam cả. cô ta thốt lên

Tay Mac nghe xong đứng khựng vài giây rồi ngồi xuống, cũng đứng thôi, anh ta không hiểu rằng người Việt Nam có thể hy sinh tới người cuối cùng chỉ để giữ lấy 1 tấc đất của cha ông.

Cả James và Mac đều không thuyết phục được chúng tôi. Họ vẫn đồng ý sẽ đặt quả boom nhưng sẽ rút lui trước và không tham gia vào nhiệm vụ này. Nếu chúng tôi thất bại, quả boom vẫn sẽ nổ đúng giờ. Christ đề nghị giúp đỡ thêm về thông tin liên lạc cũng như kỹ thuật dù tay Mac cực lực phản đối nhưng không thể phản đối được sự đồng ý của James.

Chúng tôi vẫn chưa ấn định được thời gian cụ thể cho nhiệm vụ, nếu kéo dài thêm 1 thời gian thì sẽ tiêu diệt được nhiều quân TQ hơn nhưng đồng nghĩa với việc đột nhập và tấn công sẽ khó khăn hơn. Sau 1 hồi thảo luận, vì quân TQ cũng sẽ sớm tái thiết lập các máy phát rồi kiểm soát lại tình hình sau khi bị tấn công nên việc giữ Sài Gòn không quan trọng bằng việc tiêu diệt được càng nhiều quân địch càng tốt. Chúng tôi quyết định chờ đợi thêm 1 vài ngày.

Theo hình ảnh thám sát của Vệ Tinh TQ vẫn đang đưa thêm các sư đoàn mới tham chiến từ Thailand sang nội trong nay mai sẽ tới đây nhưng sẽ tốn 1 số thời gian để thiết lập các cầu phao vượt sông. Lực lượng tiên phong dọn đường vẫn là tiểu đoàn Thần Báo nghe đâu bách chiến bách thắng và là mũi nhọn của địch quân.

Vì bọn rab đang bị khống chế nên chúng tôi sẽ tạm thời không cần quan tâm đến chúng nó nhưng ngay sau khi phá hủy thiết bị chúng tôi sẽ lại trở thành con mồi cả ngày lẫn đêm. Vấn đề khó ở đây là đợi cho thêm địch quân vào thành phố mới tiến hành để tiêu diệt được phần lớn sinh lực địch hay tấn công ngay lập tức để đảm bảo sự thành công.

Được ăn cả, ngã về không. Mọi người thống nhất đợi thêm quân TQ vào thành phố tối thiểu 1 sư đoàn mới tiến hành. Nếu nhiệm vụ có thể thất bại những vẫn có thể dùng boom nhấn chìm bọn chúng trong biển lửa.

Cuộc họp kết thúc, tôi được nghỉ 2 tiếng sau đó sẽ phải đặt boom ngay trong ngày hôm nay và tiến hành trinh sát địch.

Vừa ăn sáng xong và đặt lưng xuống chưa bao lâu thì Christ đã quăng súng lên ngực tôi cái hự.

-Too soon men! Còn sớm mà...! Tôi than thở

-Hurry the fuck up! we don't have time to take a nap. Nhanh lên, không có thời gian mà nghỉ đâu.

-Ok, wait a moment! Uh đợi chút!

Tôi lồm cồm ngồi dậy lôi cái ống nhôm chôm được đem qua cùng Christ leo lên tầng cao nhất. Christ đang vội mà thấy tôi nhất quyết làm vậy nên cũng phải theo. Đưa mắt vào ống nhôm phóng tầm mắt ra đằng xa xa, đường phố vắng tanh không một bóng người, tất cả vẫn im lìm như trước đó. Tôi nghĩ đáng lẽ tại rạp sau khi bị kiểm soát thì ban vẫn ra ngoài bình thường, có sao chúng vẫn chui rúc đi đâu cả. Có lẽ là chúng chưa quen với ánh sáng...Đưa ống nhôm cho Christ, tôi thở dài thường thượt.

-We have to wait until night, they are not going out now so there are tons of shit inside the building. Chúng ta phải đợi cho tới khi trời tối, bây giờ chúng vẫn không ra ngoài nên bên trong tòa nhà chắc phải cả đống.

-Are you serious? we got an order.....Cậu chắc không? chúng ta đã có lệnh..

-Yes....Trust me. Chắc, cứ tin ở tôi.. Tôi ngắt lời

-Too crowded, even more than the number of bullets you could carry, and we should n't have to make a big noise because it's attract PLA. Chúng quá đông, thậm chí còn nhiều hơn số lượng đạn anh có thể mang theo người, và khi tấn công sẽ làm cho quân Trung Quốc Chú Ý.

-Do you have any alternative Solution? Vậy cậu có cách nào khác không?

-I said: trust me! 7 P.M we'll go. You won't have to shoot a single bullet. Tôi đã nói là tin tôi đi, chúng ta sẽ xuất phát lúc 7h tối, anh sẽ không phải tốn 1 viên đạn nào cả.

Christ nghe xong nửa nghi nửa ngờ, tôi đang còn ngái ngủ nên cũng chỉ giải thích qua loa vì tí thế nào tôi cũng phải giải thích cho James lần nữa. Ban đầu tôi tưởng họ cần xuống đó lấy cái gì nhưng chỉ là đặt boom thì tôi đã nghĩ ra cách đưa qua boom xuống hầm mà không tốn nhiều công sức. Ban ngày ban mặt tại rạp vẫn ở trong đó, dù có thể chúng đã bị kiểm soát nhưng vào nhà gia chủ đúng lúc họ đang ở nhà quả thật không thông minh cho lắm.

-I heard that you got solution?Tôi nghe nói là cậu đã có cách giải quyết? James hỏi ngay khi tôi vừa bước vào phòng.

-Yes, it very simple. Vâng, cũng đơn giản thôi.

-Tell me, nói đi.

- if we only plan the boom we don't have to go down there, I can deliver it safely. I just need a mechanic team. Nếu chúng ta chỉ cần đặt boom thì không cần phải xuống đó, tôi có thể chuyển quả boom an toàn xuống dưới, chỉ cần 1 đội thợ máy mà thôi.

-How? Bằng cách nào? James vẫn thắc mắc.

-The Elevator. Bằng Thang máy

-Do you crazy or somethings? There are no Electricity.... Cậu có bị điên không, đâu có điện....Mắc nhảy vào phản đối ngay lập tức.

-Let's him talk, Để cho cậu ấy nói. James quay sang nghiêm giọng

-No need electricity, we cut the cable the elevator, cabin fall down. Then we landing on top, open the cabin, plan the boom and go up. Không cần điện, khi chúng ta cắt cáp thang máy sẽ rơi xuống, tiếp đó chúng ta đu xuống nắp cabin, mở nó ra, đặt boom và đi lên. Tôi vừa giải thích vừa mô tả.

Cả đám bọn họ nhìn nhau cau mày, tôi không hiểu họ đang nghĩ gì. Kế hoạch quá hợp lý rồi còn gì nữa, chẳng phải tốn viên đạn nào.

-Perfect...hoàn hảo!!! James thốt lên làm tôi thở phào nhẹ nhõm.

Vậy là mọi người đã đồng ý với cách của tôi, như tôi đã nói 7h đêm sẽ bắt đầu nên mọi người được giải tán và tập hợp lúc 6h. Tranh thủ còn nhiều thời gian tôi ghé qua bên Đặc công xem thế nào.

Bọn họ cũng đang họp, vừa thấy tôi anh Nam đã gọi vào ngay. Tất nhiên mấy tay sĩ quan khác hơi dè bieu khi thấy tôi nhưng thực ra tôi cũng muốn xem họ định làm gì chứ với cái cách làm việc của các vị ở đây tôi không hy vọng có 1 chân trong nhiệm vụ.

Lực lượng bảo vệ lãnh sự vào khoản 1 đại đội 120 lính. 2 đại đội còn lại của tiểu đoàn cũng như thiết giáp đóng ngay công viên Lê Văn Tám cách đó không xa, Chỉ vài bước chân và sẵn sàng ứng cứu trong vòng vài phút. Vì thiết bị nhất định nằm sâu dưới lòng đất nên không có cách nào phá hủy bằng vũ khí hạng nặng từ xa còn đánh vỗ mặt coi như tự sát.

Thần Báo là tiểu đoàn mũi nhọn tinh nhuệ nhất của TQ chuyên đi trước mở đường cũng như bảo vệ các điểm trọng yếu nên không phải là dạng vừa. Tuy nhiên mọi người đều có 1 lòng quyết tâm trong ánh mắt, 17 người của biệt động Sài Gòn khi xưa đánh chiếm tòa đại sứ Mỹ ngay trong lòng địch còn

giữ được 7 tiếng đồng hồ thì bây giờ giữ vài phút không phải là không thể.

2 sư đoàn khoảng 18.000 lính TQ sẽ tới Sài Gòn vào tối và rạng sáng ngày mốt nên có 2 ngày để chuẩn bị. Ngay khi chúng vừa vào thành phố chúng tôi sẽ tiến hành đánh ngay lập tức trước khi chúng kịp hội quân với Tiểu đoàn Thần Báo.

Môi trường tác chiến là thành phố, địch quân đang co cụm nên chúng ta hoàn toàn tự do tác chiến từ các hướng trừ hướng Bắc vì quân hỗ trợ đang nằm ở đó. Địa hình đường xá bừa bộn nên tiện đường rút lui, cắt đuôi khi bị truy đuổi.

Hiện tại họ đang cân nhắc 2 phương án tấn công. Một là đột kích từ trên cao xuống từ toàn nhà 24 tầng gần bên, từ đó cũng có thể bắn chặn quân tiếp viện của chúng từ công viên nhưng lại không có đường lui ra ngoài. Hai là dùng bộc phá đánh xuyên tường từ hướng đường Phạm Ngọc Thạch sang bắt ngờ và tiện đường rút lui nhưng cách này nếu quân tiếp viện tới dùng lực lượng áp đảo sẽ không cầm cự lâu được.

Lực lượng Đặc Công có 2 trung đội là 60 người phải chia làm 3 nhóm, nhóm tiên phong đột kích, nhóm đánh chặn và nhóm bảo vệ đường lui. Cái rất khó là chúng tôi không có sơ đồ bên trong lãnh sự, không biết cách bố trí cũng như thiết bị nằm ở đâu. Cách tốt nhất là phải mang theo thật nhiều thuốc nổ.

Sau một hồi bàn bạc họ quyết định dùng cả 2 cách. Bố trí mìn đột kích dưới mặt đất và chặn đánh từ trên cao. Nhóm bảo vệ trực chiến ở ngay đường Phạm Ngọc Thạch gần vòng Xoay Hồ con rùa để dễ dàng rút đi các hướng khác nhau làm địch khó truy đuổi.

Vừa bàn xong đúng tác phong nhà binh họ lên đường trinh sát ngay lập tức, Tôi cũng lẳng xăng xin theo thì nắm rõ địa bàn hơn họ. Vừa vào quận 1 chúng tôi xuống xe đi bộ về hướng địch, trời đã sáng nên Christ không hỗ trợ quan sát bằng UAV (Máy bay không người lái) được.

Việc trinh sát khó cực hơn tôi tưởng, chúng tôi di chuyển theo đội hình sâu đo. 2 người đi trước quan sát kỹ rồi tốp sau mới tiến lên, cứ thế cứ thế lần lượt qua các ngã tư ngã ba đường. Hơn 1 tiếng đồng hồ sau địch quân đã lộ lộ trước mặt ngay khu nhà thờ Đức Bà, là 1 tiểu đội (12 lính) bảo vệ vành đai. Sau khi quan sát khiếp cần thận đội chúng di chuyển chúng tôi tiếp tục đi qua đường Phạm Ngọc Thạch.

Không khó để vào 1 tòa nhà gần đó và “dọn dẹp” bằng dao găm vì tụi rabs đang ở trạng thái không tấn công, cả nhóm từ đây đã có tầm nhìn bao lấy công viên lẫn lãnh sự. Chúng tôi ghi lại hình ảnh, ghi chép cẩn thận cách địa điểm địch quân chiếm đóng, khí tài, hỏa lực và nhiều thứ khác mà tôi không rõ.

Thời gian gấp rút nên vừa về lại họp, về cơ bản chúng tôi yếu hơn về cả lực lẫn lượng. Tất nhiên là sẽ tác chiến nhanh và rút nhanh nhưng tổn thất chắc chắn là điều không thể tránh khỏi thậm chí đây có thể còn là nhiệm vụ tự sát. Cái khó ở đây không chỉ là đánh vào mà là cầm chân và rút lui, chúng tôi phải cầm chân bằng được quân tiếp viện cho tới khi phá hủy được thiết bị. Tiếp đó bọn rabs sẽ tràn ra đường đồng nghĩa với việc dù có bị địch truy đuổi hay không rabs cũng sẽ ngăn chặn bọn tôi. 1 lần tính là 1 lần khó, đủ thứ khó khăn mà mọi người viết kín cả tấm bảng mà không đủ chỗ.

Chúng tôi cố gắng giải quyết từng vấn đề một và phải thừa nhận họ rất giỏi. Mọi góc ngách, địa hình, địa vật mà họ trinh sát lúc trước đều được sử dụng triệt để. Chúng tôi bố trí thêm các điểm an toàn, nếu bọn rabs tràn ra quá nhiều sẽ rút tạm vào đó. Thêm nữa di chuyển trên nóc các mái nhà cũng là cách. Vừa tránh xa được bọn rabs vừa có vị trí tốt để quan sát được địch quân. Các kế hoạch tác chiến dự phòng cũng được đưa ra, địa điểm bố trí xạ thủ, đường rút của mỗi người, danh sách lực lượng đột kích được liệt kê cụ thể. Chúng tôi cứ giải quyết hàng loạt các vấn đề mà quên bèn thời gian, tới khi bụng tôi reo eo éo nhìn đồng hồ đã là 6h tối.

Chưa kịp ăn hết khẩu phần Christ trên bộ đàm đã gọi âm ỉ. Tôi xuống hầm xe thì mọi người đã chuẩn bị xong còn thiếu mỗi tôi. Recon Drone được triển khai quanh khu vực nên chúng tôi không cần trinh sát tiền trạm, đoàn xe bon bon chạy thẳng tới tòa nhà.

Trời tắt hẳn nắng, lũ rabs lại ủa ra ngáo ngơ. Cũng may là chúng không hung hăng như trước mà hiền lành dõi theo đoàn xe 1 cách tội nghiệp. Vì tầng càng thấp lũ rabs tập trung càng nhiều nên chúng tôi dùng thang thoát hiểm lên tới lầu 8 nhưng không may cabin thang máy ở các tầng cao hơn nên chúng tôi phải lên tới lầu 14 mới triển khai được công việc. Chỉ tội mấy anh lính to cao mang vác thùng chứa boom liên tục qua mấy tầng lầu mồ hôi đầm đìa.

Đầu tiên phải tiến hành tháo dây thắng, cáp hãm tiếp đó mới cắt dây cho thang máy tuột xuống tầng hầm. Có người đề nghị không cần hạ cabin nhưng để bảo vệ quả boom thì nhất định phải làm theo cách của tôi.

Tiếng máy mài đưa vào cắt dây khét ẹt, lửa tóe ra rơi rớt xuống cái lỗ sâu hun hút tường như không đáy, sau cả tiếng đồng hồ cái cabin đã được từ từ hạ xuống.

Vài người lính ném pháo sáng xuống rồi đu người xuống theo, cửa nóc quá nhỏ nên chúng tôi phải cưa cắt thêm 1 thời gian. Quả boom sau kích hoạt được cẩn thận neo dây đưa xuống. Mac, Christ, và James dõi mắt theo không rời cho tới khi nó đã được yên vị.

Để đảm bảo an toàn, trên nóc cabin được lắp vài quả mìn claymore, dọc theo ống thang máy được lắp thêm mìn lazer. Dù sao quả boom cũng chỉ được kích nổ theo lệnh của James nhưng cẩn thận vậy cũng không thừa.

Về tới nói đã 11h đêm, cả 2 ngày nay không nghỉ được bao nhiêu chân tay tôi đã mệt nhừ. Mắt muốn díp lại chờ sụp xuống, ầy vậy mà thấy Mary đứng đón đoàn về tôi cũng nán lại nói chuyện 1 lúc. Nở nụ cười trên môi, Mary biết nhiệm vụ đã hoàn thành nên lên bên cười rồi đi lên trong khi tôi nằm vật ra băng ghế sau ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Born to fight – Sinh ra để chiến đấu (1)

Hôm qua là 1 ngày dài đằng đẵng, dài tới nỗi không phân định được là ngày hay đêm. Tôi giật mình tỉnh giấc lúc 3h sáng, mắt mở trừng trừng không nhắm lại được lý do là đồng hồ sinh học bị đảo lộn. ...Ngồi dậy thở hắt ra 1 cái tôi vương vai rồi đi 1 vòng.

Dưới cổng trường mấy tay lính gác vẫn đứng nghiêm mình không nói không rằng dù cách nhau chỉ mấy bước, mắt họ căng ra, tai thì nghe ngóng. Đúng là lính, gặp phải tôi thì chẳng đứng được mười phút.

Im lặng ngắm họ 1 hồi lâu, gần 4h mấy người khác ra đổi ca. 1 tay lính gác mới nãy thấy tôi ở trên nên sau khi được nghỉ thì chạy lên bắt chuyện.

-Bồ tào có bật lửa không tớ mượn tý?

Anh ta vừa hỏi vừa móc trong túi áo ra mẩu thuốc là ngắn ngắn cháy xém mà không biết là nhặt được ở đâu đó hay là anh ta để dành lại.

Tôi mời lửa cho anh ta, rít 1 hơi sáng khoáy rồi phun khói ra phì phì anh ta tiếp chuyện.

-Bồ tào lính đơn vị nào? Liên lạc hay hậu cần?

-Không, tớ chả đơn vị nào cả. ...

...Tớ dẫn đường thôi...

-Ừ giờ! thì là trinh sát!

-Không, tớ không trong quân ngũ, dân ngu cu đen thôi...

-Dân với quân gì, loạn lạc trừ lực lượng đặc biệt còn không cứ thanh niên thì nhập ngũ tất!

Cũng đúng, hồi ở KAT 48 tôi cũng chẳng thấy được mấy tay thanh niên. Vừa rab vừa quân TQ thế này thì phải tổng động viên là phải thôi.

-Cậu vào Đặc Công lâu chưa? Tôi hỏi.

-Tớ quân chính quy, non 3 năm rồi.

-Ah mà cậu tên gì ấy nhỉ?

-Ngọc, Đào Thế Ngọc! Quê Bắc Ninh, đoàn 198 tây nguyên.

Lính là thế, gặp nhau cứ phải đủ họ tên quê quán, đơn vị.

-Tớ tên Minh.

-Đêm mà nóng nhỉ. Búng điếu thuốc ra xa xa anh ta lau mồ hôi trên trán.

-Ừ, Sài Gòn mà...ah mà cậu Đánh đấm nhiều chưa?

-Đánh à? TQ ấy hở? ừ uôi! đánh suốt. từ biên giới thượng Lào tới Hạ Lào. Cách đây hơn tháng vừa ra Bắc tính về quê thì chúng nó rút ai ngờ chốt sang tận đây. Bình nghiệp, tướng chỉ đâu thì đánh đó thôi cậu ạ.

-Thế cũng ngon nhỉ! Mai mốt đánh ở đây thì không sợ rồi.

-Sợ! Trận nào mà chả sợ, bom mìn giã lên đầu có cứng mấy cũng phải núp.

-Trước giờ đánh trong rừng trong rú giờ vào đô thị có làm ăn được gì không? Tôi cười cười.

-Cây cối nhiều thế thì lo gì, ai chứ bọn tớ có cây có cối là tốt rồi.

Tôi nghe tới đây hơi chùng hững, lúc sáng trinh sát cả đường đánh ra đánh vào có cây cối gì đâu, hay là khi tôi đi với bên U.N họ đã đổi kế hoạch?

-Không! Sân bay ấy, cò cao quá đầu thì tha hồ núp, trừ khi chúng nó đổ napalm (bom cháy) lên đầu còn không thì không dễ gì đánh được bọn tớ.

Sân bay? Không lẽ là Tân Sơn Nhất? mấy tay Đặc Công này định làm gì thế nhỉ? Trong khi tôi đang còn suy nghĩ thì Ngọc nó ngáp dài ngáp ngắn rồi cáo lui không quên dặn tôi kiểm mảnh giấy ghi tên ghi tuổi tớ có gì chúng nó còn báo cho gia đình. Nghe mà muốn lạnh xương sống.

Thật thật tôi cũng đang phân vân về việc tham chiến hay không, mấy tay bên quân đội khá cứng không dễ gì cho tôi tham gia nhưng không phải là không được. Phần tôi thì nửa muốn nửa không, sống sót qua bao nhiêu kiếp nạn, đạn bắn rất đít mà vẫn còn sống thì không phải chuyện dễ nhưng đánh trận này lại khác. Địch quân đông gấp 6, lực lượng đặc biệt còn phải lo ngại thì 1 thằng tay mơ như tôi đánh đấm được bao nhiêu?

Thật là khó nghĩ, tính tôi quả thật rất tham sống sợ chết, vạn bất đắc dĩ hay vào đường cũng thì mới phải liều mạng nên 1 phần không muốn tham gia, phần còn lại thì là trọng trách với đất nước, giặc đến nhà đàn bà cũng phải đánh, không lẽ làm kẻ hèn nhát bỏ chạy thoát thân? Quả thật khó nghĩ.

Đứng 1 hồi cũng ngáp dài ngáp ngắn nên tôi trở vào trong đi ngủ, đến tầm sáng anh Nam lại gọi tôi dậy.

-Em! dậy! anh hỏi tý!

-Vâng...! Tôi dậy mất

-Anh nghe báo hỏi em về KAT bằng thiết giáp hả?

-Vâng, sao anh?

-Xe gì? em lấy ở đâu?

-T54 với M113, kho của lữ nào đó em không nhớ nhưng trực thuộc lực lượng bảo vệ bộ tổng tư lệnh Quân Khu 7, ngay gần sân bay thôi.

-Gần sân bay ah? thế thì tốt quá? thế còn nhiều không?

-Cỡ 1 tiểu đoàn! (15-30 xe)

-Tý em đưa bọn anh qua đó được không?

-Được nhưng mà phải đi vòng.

-Không sao.

Tay Nam vỗ vai tôi rồi bỏ đi không quên dặn mấy chục phút nữa có mặt. Ăn vội cái gì đó lót dạ rồi tắm rửa thay bộ đồ tôi lại lên xe. Để tránh quân địch chúng tôi đi vòng khá xa, phải ra đường Cách Mạng Tháng 8 – Trường Chinh rồi Hoàng Văn Thụ. Khi ra tới kho mọi thứ vẫn còn nguyên, đóng đồ nghề-đạn được bị chúng tôi bới ra bốc mỗi thứ 1 ít rồi quăng tung tóe dưới sân kho, ai cũng nhìn cũng ngao ngán còn tôi thì ngơ lơ coi như không biết.

Họ mở hết các cửa kho, nạp bình điện, đề máy rồi thêm đạn được, đa số các xe còn tốt nên 1 loáng máy móc đã ngon lành. Khác với tôi nghĩ là họ sẽ đưa xe về lại trung tâm thành phố, mấy tay chỉ huy trải bản đồ ra sân chỉ trỏ 1 hồi thì lệnh 1 con cua đồng (T54) bò tới. Chiếc xe rú lên rồi chạy thẳng, quay ngược tháp pháo về sau nó lấy đà nhanh dần rồi nhanh dần mặc kệ phía trước là bức tường rào kiên cố, Tôi ngạc nhiên không hiểu chuyện gì, mấy tay này biết lái không thế??? Ngaoác mồm định la lên thì anh Nam can lại.

ỪM! 1 cái chiếc xe húc đổ tường rồi lật đặt treo qua Sân bên kia, mấy chiếc khác cũng lần lượt theo đuôi, đợi xong hết bọn tôi mới đổ sang. Thì ra bên này là sân bay Tân Sơn Nhất cách nhau chỉ có mỗi bức tường.

Trong sân bay la liệt là máy bay của đủ các hãng hàng không từ Việt Nam tới quốc tế nằm bơ vơ thâm mốc. Mấy khối sắt trăm triệu đô này bây giờ chắc khác gì sắt vụn, lớp sơn đã tróc ra gần hết, kính mờ như sương còn lớp liếc thì muốn sứt ra ngoài. Thậm chí phía cuối đường băng còn 1 chiếc đang chuẩn bị cất cánh nằm chổng chơ, có lẽ nó đã không kịp bay khi có lệnh khóa không phận.

Mấy người chỉ huy khá bận bịu khi phải liên tục điều xe tới các địa điểm đã định như hangar (nhà sửa máy bay) hay bunker tránh bom được xây từ hồi Việt Nam cộng hòa. Có cây trong sân bay mọc um tùm nên họ giấu xe vào trong đấy, có mấy chiếc cao quá phải cho lui xuống hào nước. Mấy người lính khác cũng bận bịu không kém khi phải đu dây lên nóc nhà ga rồi kéo đạn được lên trên đó, Trong máy bay và các cửa ra vào cũng được dấu sẵn khá nhiều vũ khí.

Tiếp đến là mảng đào hào và ngụy trang. Họ trải nilông ra, xúc nguyên 1 tảng đất hình vuông đặt lên rồi bắt đầu đào xuống. Lỗ trú ẩn vuông vức 1 người ngồi, đồng đội đặt tảng đất lên thì không tài nào mà biết được ở đó có người trú, về phần các chiếc xe cũng vậy. Cây cỏ được đặt lên khiến mấy chục tấn sắt ăn mình rất khó phát hiện.

Họ cứ thế mà làm việc miệt mài, đôi khi tôi cũng giúp chuyển vũ khí hay xông pha đào đất nhưng toàn hư vì sụt. Đến giữa trưa công việc mới xong, trên đường về tôi mới tìm hiểu được ngọn ngành chiến dịch này.

Sau khi tấn công tiểu đoàn quân TQ dù thành hay bại mười mười chúng cũng sẽ tiếp viện thêm quân bằng đường không từ Phnompenh vì bị đột kích bất ngờ, nếu bại lực lượng còn lại của chúng tôi sẽ phục kích ở đây và chiến đấu tới người cuối cùng để dụ thêm địch rồi mới cho nổ boom. Còn nếu thành công và tiêu diệt nhiều sinh lực địch nhờ bọn rab thì quân đội sẽ lập cầu hàng không đưa quân tiếp viện tái chiếm Sài Gòn nên Tân Sơn Nhất sẽ là vấn đề sống còn.

Đoàn xe chạy vòng vèo chui vào hẻm vào hóc rồi cuối cùng dừng ở gần bảo tàng chiến tranh trên đường Võ Văn Tần, tại đây chúng tôi tập trung làm sở chỉ huy tạm thời, chỉ cách địch quân chỉ vài trăm mét. Anh em được nghỉ ngơi ăn cơm trưa rồi lại bỏ nhào ra ngoài đi trinh sát. 1 tốp vận chuyển vũ khí vào toà nhà hôm trước, 1 tốp thì mang dụng cụ, búa, xẻng quân dụng đi vào nhà dân bắt đầu phá khóa đục tường tiếp cận tòa lãnh sự.

Vì ngại mang vác nặng nên tôi đi theo mấy tay đục tường. Để tránh gây tiếng động mạnh chúng tôi dùng mỏ hàn xì (hàn gió đá) để cắt khóa, sau khi vào được nhà thì dùng la bàn định hướng rồi phá từng bức tường một. Mọi công việc được làm chính xác và tỉ mỉ, đầu tiên là chỉ mỏ hàn vào tường cắt sao cho vừa 1 người đi, tiếp đó chúng tôi tạt nước lạnh vào. Xi măng gặp nhiệt cao rồi thay đổi đột ngột xuống thấp thì nứt toác ra rồi xuống từng mảng. Tôi và các anh em cẩn thận bóc dỡ từng viên gạch một ra ngoài.

Cứ qua được 1 bức tường thì chúng tôi lại đóng 2 đinh vít lên tường sát sàn nhà. 1 đinh treo lựu đạn, 1 đinh làm dây bẫy. Định quân giữa đêm mà bám theo vướng vào dây thì sẽ bị nổ mất xác.

Đã vòng vèo qua năm bảy bức tường mà vẫn chưa tới, trên đường đi phải qua phòng ngủ, toilet rồi phòng khách của nhiều căn nhà khá rối rắm nên phải vẽ lại thật chi tiết, càng đến gần chúng tôi càng phải giữ im lặng, không ai nói gì với nhau 1 câu, húng từng mảng xi măng một, đặt từng viên gạch một xuống sàn như nâng niu em bé. Mãi chúng tôi mới tới sân sau là nơi giặt giũ của 1 ngôi nhà. Nhìn lên đã thấy bức tường thép cao 3 mét thép gai chẳng chịt, vì không biết tường dày bao nhiêu nên chúng tôi phải đào xuống dưới để kiểm tra nhưng không may móng bức tường sâu cả mét nên bất khả thi. Anh em tính tới tính lui rồi gắn hẳn vài ký lô C4 nổ lồm lên tường cho chắc sau đó đầu nối dây dẫn.

Ba cái đồ thuốc súng thuốc pháo này tấy máy là mất xác nên lúc này tôi lui ra rồi rón rén qua bên kia xem họ chuẩn bị trên tòa nhà cao tầng như thế nào. Việc đưa vũ khí như súng chống tăng RPG-7, đại liên lên trên đó là tất nhiên nhưng đem xăng lên làm gì? Tôi tự hỏi bản thân khi thấy 6 tay lính khệ nệ khiêng phi xăng vất vả lên mấy tầng lầu, mãi mới chiết ra mấy bình nước 20 lít ôm lên cho dễ.

Tò mò tôi bám theo và tất nhiên cũng phải ôm 1 bình lên sân thượng, lên tới nơi mọi người phải rạp người xuống, vừa bò vừa lăn bình xăng để tránh bị định quân phát hiện. Ở đó có 2 anh chàng đang xúc nước ra khỏi 1 bể lớn đổ ra ngoài, đợi họ làm xong chúng tôi đổ xăng vào, lại xuống và chuyển xăng lên tới 6 thùng phi với lưng nửa bể nước.

Họ lấp van rồi nén khí trong bể để tạo sức ép, khi nào mở van thì xăng sẽ phun đầy tòa nhà theo hệ thống chữa cháy tự động và đốt trụi khi định quân đổ vào vây bắt. Ở các tầng dây thừng và dây cáp được cột sẵn vào các cây trụ, kính được cắt sẵn để thoát thân cho nhanh. Tôi rón rén bò ra 1 điểm phòng ngự được làm sơ sài bằng mấy bộ bàn ghế. Từ đây nhìn xuống công viên và đường Hai Bà Trưng rõ mồn một, quả thật phòng ngự rất tốt.

Đến tối mọi công việc đã xong, họ chỉ cắt cử lại vài người bảo vệ còn lại rút về trường. Bên U.N đã xong nhiệm vụ nên họ có vẻ nhàn nhã hơn trong khi chúng tôi ai nấy đều mệt phờ, tôi nghe đâu phong phanh sáng mai họ sẽ rút đi còn chúng tôi ở lại tới tối để đột kích. Đạo 1 vòng, mấy tay lính U.N đang dọn dẹp hành trang máy móc chuẩn bị đi, ghé qua chỗ Fisher thì thấy anh ta vẫn miệt mài làm việc với mấy con Rabs.

-How are you doing? Anh sao rồi. Tôi hỏi

-Fucking tired dude, Một muốn chết luôn bạn ơi. Fisher uể oải đáp.

-Anything new? có gì mới không?

-I've been working all day to find out the frequency of the signal but no hope. Tôi làm việc cả ngày để tìm ra tần số sóng nhưng không có hy vọng nào cả.

-Why don't you find the way to cure them? Sao anh không tìm cách cứu chúng?

-Their brains are heavily injuries, even we can fix it they still can not recover completely like before, lost memory, stupid and ...I don't know. Bộ não của chúng bị tổn hại quá nặng nề, dù chúng ta có chữa được cũng không thể hồi phục hoàn toàn, có thể mất trí nhớ, đần độn....tôi cũng không biết nữa.

-You only need to make them stop biting people. Chỉ cần làm cho chúng đừng cắn ai nữa là được mà. Tôi an ủi anh ta.

-Ah! I want the boom's container back but the moved it, do you know where it is?Ah mà Tôi cần cái thùng chứa boom mà họ đã chuyển nó đi rồi, cậu biết nó ở đâu không?

-Yes, far from here, can't take it back. Sorry. Biết mà xa lắm,không lấy được đâu. Tôi nhăn trán.

-Ok....

Thấy cũng không còn gì để nói nên tôi ra ngoài ngồi 1 xó rồi ăn tối. Vặn nắp chai nước tự nhiên tôi thấy bàn tay mình đau rát, dưới ánh sáng mờ mờ tôi lật bàn tay lại xem. Cả ngày làm việc quần quật từ đào đất, gỡ gạch, khiến xương bàn tay tôi đã sưng phồng lên. Có mấy chỗ còn lên mụn nước. Tôi đưa chai nước lên miệng rồi cố gấn mở mà tron quá nên không được...

-Này....! Cho anh!

Mary ở đâu đưa chai nước đã mở sẵn cho tôi, có lẽ thấy tôi loay hoay khô sở quá.

-Anh xin!. cười.

Tu một hơi tôi mới bắt đầu câu chuyện.

-Mai em đi rồi đúng không?

-Vâng? anh cũng đi chứ?

- Chắc là không em ạ.tôi đáp chần chừ.

- Anh ở lại thì chết mất, Christ với Mac bảo nhiệm vụ này chẳng khác gì cảm tử cả. Mary có vẻ lo lắng.

- Anh biết, nhưng... họ đang thiếu người... và lại đây là vận mệnh đất nước em ạ.

- Anh đã làm xong nhiệm vụ của mình rồi, James bảo anh đặt boom rồi cơ mà. Anh không cần phải... anh làm việc cho U.N, anh nhớ chứ?

Mary đang cố thuyết phục tôi, từ sáng đến giờ tôi vẫn chưa quyết định được vấn đề này. Giờ thì Mary lại càng làm cho tôi thêm lung lay ý chí về việc ở lại chiến đấu.

- Anh biếtthực ra họ chưa cho anh tham gia, anh cần phảihỏi....

- Không hỏi gì cả, nếu anh đi và nhiệm vụ thất bại anh vẫn có thể đánh chúng ở chỗ khác, còn ở đây thì thành bại gì đều chết anh biết không?

- Đánh ở chỗ khác cũng chết thôi mà em, ở đây họ cần anh hơn. Tôi vẫn cố giữ quan điểm dù rằng lòng luôn mong Mary nài nỉ thêm ít câu nữa để tôi không thể từ chối mà đi cũng cô ta.

-.....Mary thờ dài rồi dùng dằng đứng dậy đi thẳng.

Tôi gọi với thêm vài câu mà coi bộ cô nàng đã giận rồi, tất nhiên là tôi cũng đã lỡ lời nói sẽ ở lại nên đành tham chiến thôi.

Tôi suy nghĩ 1 hồi lâu rồi nhìn đồng hồ. Mới 8h hơn, lại rón rén xuống hầm xe rồi lao ra ngoài có tý việc, khi tôi về thì mọi người đã nghỉ ngơi riêng vẫn còn Christ đang mò mẫm máy móc căn chỉnh gì đó ở phòng chỉ huy.

- Hey! i've been looking for you all night long. Ê, tôi tìm cậu cả buổi tối đấy.

- Oh! what's up? Uả, có chuyện gì không.

- Where the hell did you go? Cậu biến đi đâu thế.

- Went out to get some stuffs, ra ngoài lấy ít đồ ấy mà. Tôi đưa balo quần áo đang rách tòn ten lên, chẳng là mấy hôm nay mặc mãi bộ đồ quân phục nên hơi bẩn.

- Whatever, come here I have works for you. Gì cũng đc, lại đây, tôi có việc cho cậu.

- Ok.

- This is helmet cameras, it will record every thing on your ways and send images directly to us. Đây là 4 cái mũ bảo hiểm có gắn camera, nó sẽ ghi hình toàn bộ những thứ trên đường đi rồi gửi về cho chúng tôi.

- For evidents, right? Để thu thập bằng chứng chứ gì? Tôi hỏi.

- Yeah! yeah! incase you're guy down, it will deactivate in 5 minutes so PLA will not know about our connection. Đúng rồi, trong trường hợp các cậu bị hạ nó sẽ tự hủy trong vòng 5 phút để quân TQ không biết được chúng ta liên quan tới nhau.

- Anythings elses? Uh, còn gì nữa không.

- Yes...of course. This is headset, you can contact with us during the mission. As I said before, we will deploy UAV to support your team. Tất nhiên là còn, đây là tai nghe không dây để liên lạc lúc làm nhiệm vụ, chúng tôi sẽ triển khai máy bay không người lái để giúp đỡ đội của cậu.

- Thank a lot. Cảm ơn anh nhiều lắm, tôi cười.

- Your enemy is our enemy, U.S 7th Fleet leaving Singapore to night to the eastern sea but just to protect Singapore. I hope when we got evident they gonna change their mind.

Kẻ thù của cậu cũng là kẻ thù của chúng tôi. Hạm đội 7 của Mỹ đang rời khỏi Singapore tối nay tới biển đông để làm vành đai bảo vệ, hy vọng khi có được bằng chứng họ sẽ đổi ý.

- Yeah, I hope so. Vâng tôi, cũng hy vọng vậy.

- Ah...can you do me a favor Christ. Ah mà anh có thể giúp tôi 1 chuyện không Christ?

- Yes, just tell me. Vâng, cậu nói đi.

- I know a group of people, around 20 civilians living in a camp, if on the way back to the base you can pick them up that would be great. Tôi biết 1 nhóm khoảng 20 người dân đang ở 1 khu trại, nếu trên đường về a có thể đón họ thì tốt quá.

-Ok, where they are, we have an empty truck Được, họ ở đâu, chúng ta có 1 xe tải trống.

Christ mở hình ảnh vệ tinh lên, không khó để tìm ra khu trại vì tôi vẫn nhớ như in đoạn đường tới đó vì nó đã ngốn của tôi hết 2 tuần lễ. Christ định vị tính toán 1 hồi thì cũng đồng ý vì nó cũng gần với tuyến đường đoàn xe phải đi nên chuyển 1 qua đi đường đó cũng không sao, tôi nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Born to fight – Sinh ra để chiến đấu (2)

-I'll do it, good luck to you. Tôi sẽ giúp cậu, chúc cậu ở lại may mắn.

-I really appreciate what U.N did in here, thank you. Tôi rất biết ơn những gì các anh đã làm, cảm ơn rất nhiều. Tôi bắt tay Christ, anh ta quàng tay qua vai rồi rồi ôm chặt lấy. Có lẽ anh ấy cũng hiểu chúng tôi đang làm 1 nhiệm vụ tự sát.

Chào Christ tôi ôm đồng đội qua đưa cho anh Nam, anh ta ra dấu khe khẽ để cho mọi người ngủ. Anh vẫn con thức và nghiên cứu trên địa đồ. Máy sư đoàn của TQ đang tới gần, nhanh thì chấp tới ngày mai sẽ vào thành phố, khi cách điểm hội quân chừng 4km chúng tôi sẽ tổ chức tấn công, thời gian giao động từ 9-10 giờ đêm, phương châm sẽ là đánh nhanh rút nhanh nhưng phải đảm bảo thành công và giảm tới thiểu thiệt hại.

-Mai em đi với mấy người bên U.N chứ?

-Không! ai bảo anh thế.

-Sao không đi? nhiệm vụ của em đã xong rồi, tốt nhất em không nên ở lại, em hiểu tình hình mà.

-Em hiểu rõ nên mới phải ở lại, em biết anh không cần em chiến đấu nhưng anh cần người hiểu rõ về lũ bệnh nhân ở đây.

-Không sao đâu, tụi anh tự lo được.

-Anh cũng cần phải liên lạc với bên U.N nữa...có Mary phiên dịch nhưng em tại trần địa liên lạc sẽ nhanh hơn.

-Ah...cái đó thì....

-Mấy ngàn năm chúng chưa cho chúng ta yên được 1 thế kỷ, nếu không hạ chúng ở đây chúng cũng sẽ truy lùng chúng ta ở chỗ khác mà thôi.

-....Thờ dài.....Em đã nói vậy thì em sẽ ở vị trí liên lạc, thôi! ngủ đi mai còn ra trận.

Lâu lắm rồi mới được ngủ 1 giấc đã như thế này, tôi dụi chân dụi cẳng vướng vai tới mấy bận mà xương cốt vẫn còn kêu rôm rốp, chắc hôm qua làm việc nặng quá. Xuống tầng thì đã thấy bên U.N đóng gói xong xuôi chuyển đồ lên xe chuẩn bị rồi đi.

Xem đồng hồ đã gần 9h, tôi ăn vội mẩu bánh rồi đi khắp nơi tìm Mary cốt nhờ 1 việc. Hóa ra mọi người đang trong phòng họp. Vì họ không đánh thức tôi dậy nên tôi nghĩ mình cũng không nên tự tiện ra vào, nhìn qua cửa kính thấy James đang trao cho anh Nam và tay chính trị viên tên Hòa thiết bị gì đó, chắc là để kích nổ quả boom. Mỗi người được nhận 1 cái, chắc cả 2 phải bấm cùng lúc nó mới nổ.

Mary vẫn miệt mài đứng phiên dịch mà không biết tôi đứng ở ngoài nhìn lén, vẻ mặt có vẻ buồn, tôi cũng chẳng biết vì lý do gì. Dù sao đi nữa Chắc chắn không phải là do tôi ở lại, con gái thật khó hiểu.

2 bên họp xong xô cửa đi ra, tôi đứng khép nép đợi Mary. Như thường lệ cô ta cùng lúc với James.

-Hey! didn't see you yesterday. Chào, tôi không thấy anh cả ngày hôm qua. James mở lời khi vừa thấy tôi.

-Yes, went out with the team. Vâng, hôm qua tôi ra ngoài với cả đội đặc công.

-I heard that you not gonna leave.I don't know what to say but I think you should consider more about that. ...we'll leave in 30 mins. Tôi nghe nói cậu sẽ không đi,...cũng không biết phải nói gì nhưng tôi mong cậu sẽ suy nghĩ kỹ lại...chúng tôi sẽ đi trong vòng 30 phút nữa.

-Thank you but I made my decision,again thank you a lot for everything. Cảm ơn nhưng tôi đã quyết định rồi, cảm ơn ông thêm 1 lần nữa về mọi thứ.

-You're welcome. Không có gì.

James thấy tôi nhìn Mary nên cũng hiểu ý, sau cái bắt tay ông ta rời đi. James là 1 vị sĩ quan tốt, giá mà ông ta tham gia cũng chúng tôi.

-Anh đã quyết định rồi thì còn gì để nói? Mary đón đầu tôi ngay lập tức.

-Không! anh chỉ muốn nhờ em chút việc.

-Em không làm!

-Em làm ơn đi, không ai có thể giúp anh ngoài em đâu. Tôi nài nỉ.

-Anh nói đi!

-A có viết lá thư cho gia đình, gia đình anh đang ở KAT 47. Em chuyển giùm anh, tên tuổi Ba Mẹ a nghỉ hết ở trên phong bì. Tôi ngại ngừng đưa bức thư cho Mary.

-Sao anh không nói sớm. Em nhận lấy rồi kẹp cẩn thận vào trong quyển sổ tay.

“Có cho người ta mở miệng ra đâu...” Tôi thầm nghĩ

-Còn gì nữa không? em hỏi khi tôi đang lơ ngơ.

-Ah không! tôi bản thân.

-Thế thôi á?

-Uh, a nhờ em thế thôi. Tôi đáp.

Và thế là cô nàng đổi ngay thái độ, quay đi đi một hồi. Thì nhờ có mối thế thôi, còn gì nữa chứ? Khó hiểu thật, 1 lúc sau tôi gặp Fisher, anh ta lại kể lể chia tay chia chân ôm hôn tôi 1 lúc mới chịu rời đi.

Đoàn xe lăn bánh ra khỏi cổng, tôi đứng trên lầu nhìn theo. Chẳng mấy chốc mà họ đã đi khuất, bỗng dung thấy hụt hẫng, thiếu thiếu gì đó. Anh em đội đặc công cũng chuẩn bị đồ đạc để ra điểm phục kích, tôi cũng lo phần của mình. Cho thêm đạn vào ổ tiếp, móc thêm mấy quả lựu đạn vào áo, vừa xong cũng vừa có lệnh xuống tản trật để tập trung.

Phổ biến nhiệm vụ, thời gian và nhiều thứ linh tinh khác, những chuyện tôi đã biết. Tay Hòa chính trị viên lên đây cốt tinh thần 1 hồi lâu, truyền thống lực lượng, vì Đảng vì dân và đất nước và nhiều thứ khác. Tôi nghe không hiểu lắm, tôi ở đây đơn giản vì tôi phải ở đây mà thôi. Nhiều anh em vừa nghe vừa xin giấy viết thư tuyệt mệnh về cho gia đình, có người cầm súng lâu ngày cầm bút không quen phải nhờ đồng đội viết cho để đọc, có người lấy ảnh người yêu, gia đình ra ngồi nhìn thần thờ dù thật tâm không biết họ còn sống hay không.

Toàn trai tráng tuổi đôi mươi, non nhất tầm 20 tuổi già già thì hăm bốn hăm lăm nhiều người còn chưa có người yêu. Họ biết nhiệm vụ này là quyết tử nhưng không ai hé 1 lời, nói 1 câu, ai nấy cũng lặng lẽ làm việc của mình, người thì lắng nghe, người thì suy nghĩ.

Anh Nam xem đồng hồ, vẫn còn thời gian nên đứng ra giữa nói vài lời.

Anh em! Đưa anh em tới đây mà không chắc đưa anh em về được với người chỉ huy như tôi quả thật cảm thấy rất có lỗi, nhưng vận nước nguy nan, không chúng ta thì ai sẽ ngăn chặn bọn chúng? Chưa trọn được mấy chục năm hòa bình chúng lại hăm he chiếm đảo chiếm biển, chúng tạo ra dịch bệnh rồi đánh chiếm miền bắc, giờ chúng xâm lăng miền Nam. Đất nước đang oằn mình vì bệnh dịch phải chịu thêm sự bành trướng của kẻ thù.

Nếu mất Sài Gòn chúng sẽ đẩy hàng triệu bệnh nhân ra khỏi thành phố rồi dùng họ để tấn công những người còn sống sót là để diệt giống nòi người Việt chúng ta. Chúng dùng người Việt để hại người Việt quả thật không có gì tàn bạo hơn.

Nhưng mà chúng ta vẫn còn hy vọng, trận đánh tới nay chúng ta sẽ vạch mặt chúng cho cả thế giới thấy, chúng ta sẽ tìm cho ra chứng cứ khiến chúng phải nhận tội để đồng minh trên thế giới có thể gián trá vào chúng những đòn mạnh nhất. Bất chúng phải trả giá, bất chúng phải lui quân.

Chinh chiến sẽ có người còn người mất, nhưng tôi muốn các đồng chí biết, người Việt Nam chúng ta sinh ra là để chiến đấu, là để sống tự do, là để được độc lập nên chúng ta sẵn sàng hy sinh vì điều đó.

VIỆT NAM MUÔN NĂM!!!

MUÔN NĂM!!!

MUÔN NĂM!!!

Cả thầy anh em từ bao giờ đã đứng dậy nuốt gọn từng lời rung rung nước mắt rồi hô vang 4 chữ Việt Nam muôn năm, tôi cũng thấy mắt cay cay từ bao giờ. Anh em đã lấy lại được khí thế, nhanh tay chuẩn bị rồi nhắm hướng địch quân mà tiến.

6 giờ tối.

Chúng tôi đã vào vị trí, 2 tiểu đội (1 tiểu đội 12 người) sẽ tấn công tòa lãnh sự bằng đường bí mật, 2 tiểu đội đánh chặn địch quân từ tòa nhà và 1 tiểu

đội bọc hậu ở đằng sau. Tôi sau khi bàn giao mũ mào và thiết bị liên lạc thì mở máy lên kiểm tra hình ảnh và sóng. Mọi thứ đều ổn, Christ và bên U.N đã rời khỏi thành phố đến điểm an toàn từ lâu nhưng vẫn liên lạc với chúng tôi.

-This is Christ. Do you . Christ đây! nghe rõ không.

-Lound and Clear Christ. To và rõ ràng Christ.

-Enemy troops incoming, intercept within 2 hours. Địch quân đang tới, chúng sẽ gặp nhau trong vòng 2 tiếng nữa.

-Roger that, can you send me images from the drone. Rõ rồi, anh có thể gửi cho tôi hình ảnh từ máy bay không người lái không?

-We haven't deploy it yet, you'll get it when it on the air. Chúng tôi chưa phóng nó lên, cậu sẽ có hình ảnh ngay khi chúng tôi thực hiện

-Ok.

-2 tiếng nữa anh Nam ơi. Tôi liên lạc với đội đột kích từ bên dưới.

-Rõ, tất cả đã vào vị trí và đang chờ. Ngay khi lấy được hình ảnh từ máy bay em phải liên tục báo cho anh. Nếu chúng ập vào quá nhanh thì phải rút lui ngay lập tức.

-Rõ rồi, anh bật camera lên em kiểm tra xem. ...ok tốt...!

Tôi đang ở trên tòa nhà với 2 tiểu đội khác, nhiệm vụ của tôi là dùng thiết bị điện tử để thu hình ảnh truyền cho bên U.N, đồng thời thu thập hình ảnh địch quân từ UAV để thông báo cho toàn lực lượng.

Còn 2 tiếng nữa mà tình hình đã căng như dây đàn. Từ trên cao thấy rõ bọn chúng bẻ bẻ lủ lủ bên dưới mà muốn sôi máu, anh em nghiêng răng ken két đưa địch vào tầm ngắm cho hả giận dù chưa được phép mở khóa an toàn.

Đêm nay trời âm u, thỉnh thoảng có vài cơn gió lạnh rít qua có vẻ như sắp mưa, không khí cũng bớt nóng bức hơn mọi ngày.

-Này! Thăng Ngọc vỗ vai tôi.

-Ơi, gì thế?

-Tí phải ngồi đây ah? có đánh đấm gì không? Nó hỏi.

-Oánh chứ! không oánh ở đây làm gì.

-Bò tào biết kế hoạch rồi chứ.

-Ừ, rõ rồi. có lệnh là ra bám dây đu xuống.

-Thế có đu được không?

-Góm trước đu mãi...!(hồi còn ở căn nhà cũ)

-Ừ, tý tở bán B41, nếu được thì yểm trợ phát nhé.

-Ừ! ừ. Tôi gật gật.

Lính trận có khác, tỉnh bơ chứ chẳng lo lắng như tôi. Cứ vài phút tôi lại nhìn đồng hồ, những con số cứ lạnh lùng thay đổi, tôi có linh cảm gì đó chẳng lành, sóng lưng ớn lạnh.

8h20 phút tới

-Mình! do you ? Cậu có đó không?

-Yes, I . Có

-They're moving in, 8 kilometer be ready to engage. Chúng đang tới, còn 8 km, chuẩn bị chiến đấu.

-Roger. Rõ rồi.

-UAV is now online, open the UAV software. There are 2 modes of vision: Night Vision and Thermal. I control it fly above, you're free to capture the images. Máy bay không người lái đã được triển khai, cậu mở phần mềm ra. Có 3 chế độ nhìn: Ban đêm và nhiệt. Tôi điều khiển máy bay còn cậu có thể tự do quan sát hình ảnh.

-Thank you.

Tôi hí hoáy thao tác trên máy, mất vài phút để kết nối trong khi địch quân đã tới rất gần làm tôi sốt cả ruột. Hình ảnh từ từ hiện lên, máy bay bay ở độ cao 1.000 mét đủ để quan sát toàn thành phố. Ở độ cao này chế độ ban đêm không hiệu quả lắm nên tôi chuyển qua chế độ nhiệt và rồi hàng ngàn đốm trắng hiện lên trên màn hình định vị. Đó là 2-3 đoàn xe chạy song song dài cả vài cây số đang đổ vào thành phố từ hướng Nam. Không còn nhiều thời gian tôi điều khiển ống kính về phía vị trí của mình, địch quân cũng đã hiện lên trên đây mồn một.

-Anh Nam, nghe rõ trả lời!

-Rõ.

-Quân tiếp viện còn khoảng 7.5km nữa là vào thành phố, di chuyển chậm dự đoán khoảng 15-20 phút là tới. A có thể triển khai ngay bây giờ.

-Địch từ hướng nào?

-Đúng như tính toán, từ hướng Nam.

-Được rồi. Tôi nghe tiếng thì thầm chuẩn bị của anh với các đồng đội rồi họ đeo mặt nạ, tiếng tra đạn vào nòng, lên đạn rôm rốp.

-Anh bật camera lên.

-Rồi thấy rồi.

Tôi không trực tiếp tác chiến bên dưới nhưng qua 4 camera hình ảnh trên mũ của các đồng chí ở dưới tôi có thể nắm được tình hình, tất cả bọn họ đã chuẩn bị xong. 24 người xếp thành 2 hàng vai kề vai dọc theo con đường bí mật chúng tôi chuẩn bị hôm trước. Hình ảnh cũng bắt đầu được truyền tải trực tiếp về cho bên U.N.

-Đội 1?

-Xong

-Đội 2?

-Xong (là đội của chúng tôi)

-Đội 3 ?

-Xong

-30 giây chuẩn bị tác chiến !

30 giây ! 30 giây căng thẳng nhất tôi từng trải qua. Cả thấy hai máy thẳng nhìn nhau không nói gì, mồ hôi rịn ra chảy xuống cảm từng giọt dù bên ngoài gió vẫn rít qua tầng cao. Tôi chép miệng rồi nuốt nước miếng nhưng miệng khô đi không có lấy 1 giọt nước, mấy tay lính chiến dù dày dạn trận mạc nhưng cũng không phải là không cần thẳng. 1 vài người bắt hít sâu để bình tĩnh, 1 vài người thì thở dốc.

10...9...

Anh em bắt đầu trường ra vị trí, mở ống nhắm, tháo khóa an toàn...

8..7...

6....

-Khoan ! Khoan ! tôi nói.

-Sao vậy ? có chuyện gì? vài giọng nói dồn dập hỏi vọng qua headphone mà tôi không biết ai lại ai.

-Có 1 nhóm tuần tra 7 đứa đang đi vòng ra sau đến gần bộc phá, khoảng 12 giây nữa điểm nổ có thể hạ bọn chúng.

-Được! Cậu ra lệnh điểm nổ.

Trên màn hình vài tên lính đang đi vòng ra sau tòa lãnh sự để kiểm tra. Kiểu gì cũng phải đi ngang qua chỗ chúng tôi gài bộc phá nên tôi muốn đồng thời hạ luôn cả chúng.

8H25 phút

-NỔ!

Ai là người cho nổ tôi không rõ nhưng quả thật a ta làm việc rất dứt khoát, tôi vừa dứt câu nói thì miếng nổ long trời lở đất vang lên rung động cả thành

phổ. Cửa kính khắp nơi bể toang hoặc nứt rắc rơi xuống đất loảng xoảng, dù đã chuẩn bị trước và cách vùi nỏ vài chục mét mà tôi vẫn giật mình và tai ù đi. Trên màn hình mù mịt khói lửa bốc lên không trung, cố zoom lắm mà tôi cũng không thấy được mấy tên lính đi tuần mới nẩy ở đâu. Bọn địch ở công viên Lê Văn Tám nằm rạp xuống đất vì mảnh vỡ bị thổi tung lên trời đang rơi xuống khắp nơi, mấy tên trong lán trại thì đổ ra ngoài chưa định thần được việc gì xảy ra (Như đã nói ở phần trước, liều nỏ là thuốc nổ lổm, định hướng về 1 phía bức tường nên quân ta ở phía sau vẫn an toàn).

Và rồi chúng tôi nỏ súng, đội 2 được lệnh nỏ súng mở màn đánh chặn ngay từ đầu để địch quân tưởng bị tấn công. Thằng nào đó đập tấm kính bể ra cái rầm rồi thò đại liên ra ngoài kéo 1 loạt không ngớt phủ đầu, anh em ở các tầng cũng bắt đầu bắn với theo, tiếng súng bên ra nỏ lên rầm rộ như rang trong khi bọn địch cuống cuồng tìm chỗ nấp trước khi phản pháo.

Bên dưới đội 1 xông qua khói bụi tiến vào, vì họ sử dụng nòng giảm thanh nên âm thanh lặng lẽ hơn nhưng không phải là không chết người, vừa lao vào họ xử gọn vài tên bị thương gần khu vực nỏ. Bọn sĩ quan trong tòa đại sứ cũng đổ ra ngoài chưa hiểu chuyện gì xảy ra. 1 vài người trong chúng tôi đón lõng từ trước quét đạn từ trên cao xuống sân hạ vài tên làm chúng cuống cuồng chạy vào trong.

Đội 1 lúc này đã tiến vào sau tòa nhà gài mìn đánh xuyên tường rồi đổ vào trong càn quét. Tôi không rời mắt khỏi màn hình nhưng chưa kịp kiểm tra địch quân từ phía công viên thì chúng đã phản đòn. Đạn phía dưới bắn lên rất rạt, găm vào bê tông cốt thép và kính làm tôi cách xa cửa sổ mà cũng phải nằm rạp xuống trong khi anh em nỏ súng loạt đầu đang rút xuống thay đạn.

-Chúng Phản công, đại liên hướng 10 giờ. 2 giờ. Tôi thông báo khi nhìn thấy hàng loạt vệt đạn dài không dứt bắn về phía tòa nhà.

Tiếng đạn nổ vang vọng trong đêm không ngớt, dàn rập đỏi khắp nơi tụi về nhưng ngo ngác nhìn chứ không làm gì. Mấy tên địch điên tiết quét đạn lên người chúng làm chúng ngã xuống từng đống.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Born to fight – Sinh ra để chiến đấu (3)

8 giờ 27 phút tối

Đầu đó không rõ 2 tiếng nổ đánh thép vang lên cách nhau vài giây bắt 2 khẩu đại liên phải cầm họng ngay lập tức, có lẽ là bắn tia của quân ta từ nóc tòa nhà. Địch bị kiềm chế, bên ta lại đổ ra bắn trả quyết liệt. Vì ta phòng thủ ở trên cao bắn xuống, địch quân ở dưới đang bị động, không có nhiều chỗ nấp nên dù đông hơn lại đang ở thế yếu. Sớm hay muộn chúng cũng sẽ huy động thiết giáp cách đó không xa nên chúng tôi cầu gờ được càng lâu càng tốt, sau đợt đạn càn quét ban đầu anh em nỏ súng thận trọng hơn theo kiểu nhử mồi.

Phía dưới đội 1 đã vào trong, sau khi tung lựu đạn cay khắp nơi họ tỏa ra lùng sục. Mấy khẩu Micro Uzi nhẹ nhàng hạ gục bọn chúng. Sĩ quan địch biết bị đột kích thì la hét om sòm rồi móc súng ngắn ra thò tay bắn cầm chân nhưng quân ta không có thời gian để đôi co. Lựu choáng được bung vào các phòng, các góc tường không chần chừ rồi họ nhảy vào quét gọn bọn chúng.

Nhưng không may vài anh em đã bị trúng đạn vì thao tác quá nhanh, dù địch có tên đã bị choáng nhưng vẫn ôm súng bắn loạn xạ khiến anh em đổ vào bị dính đạn. Anh Nam quyết định không tải thương mà tiếp tục xốc tới.

Sau khi dọn sạch mấy cái hành lang thì tới chỗ thang máy dẫn xuống hầm ngầm, họ cạy cửa cho lựu đạn vào rồi đi vòng ra thang bộ xuống, phòng khi địch quân phía dưới trồi lên bằng thang máy rồi bọc hậu quân ta nhưng họ bị cầm chân ngay tại cầu thang. Địch ở dưới đã biết bị tấn công nên có phòng bị, liên tục thò đầu ra bắn trả quyết không cho ta qua, lựu đạn được bung xuống nhưng cũng không có hiệu quả là mấy.

Thấy vậy tôi liền quay sang hướng công viên, địch ở đây có lẽ đã hiểu chuyện gì xảy ra nên chấn chỉnh lại đội ngũ, phân chia cái phân đội chiến đấu rồi tỏa ra vây lấy tòa nhà. Từ xa xa mấy chiếc thiết giáp cũng đã được khởi động phi khỏi bệ của lao tới.

Đã tới lượt tôi cầm súng, tôi trường ra mép cửa sổ thò súng ra chuẩn bị bắn thì đạn lại lao lên vun vút làm tôi chỉ biết ôm đầu mà chưa thấy mặt mũi địch quân như thế nào. Bên ta vẫn bắn cầm chân. Thình thoảng có vài toán địch cố gần tiếp cận thì đại liên bên ta lại rộ lên rào rạt đến chặn chúng lại.

-Trên đó sao rồi? a Nam hỏi

-Vẫn đang cầm chân địch nhưng chúng đang huy động thiết giáp và hỏa lực lớn, sẽ không cầm cự lâu được nữa đâu. Ai đó đáp.

Đội đột kích phía dưới cũng đang gặp khó khăn vì địch co cụm dưới hầm ngầm chưa thể tiến thêm được, nếu tiếp tục dằng co như vậy thì bên trên sẽ không cầm cự được.

Nhưng cái khó lớn cái khôn, dài hàng lang dưới hầm ngầm gần như song song với dài hành lang phía trên nên bộc phá tiếp tục được mang đến để đánh thủng từ trên xuống, các anh em tiến hành gài và định hướng mìn trong khi 1 số vẫn chốt chặn ngay cầu thang tiếp tục vây địch.

Và tôi, 1 thằng cứ nghĩ mình là người từng trải vẫn ôm đầu nằm im mà chưa 1 lần nhìn lên thấy được địch, những lần trước toàn bắn lủ rabs tay không tác sát, còn bây giờ đối diện với cả tiểu đoàn thiện chiến khiến tôi trở thành vô dụng. Đạn cứ bay vun vút lao qua khung cửa, găm vào cửa kính rạt rạt làm tôi

không sao lò ra được. Không như kịch bản phim hay bất kỳ 1 game nào, khi địch đang bắn thì ta phải trú ẩn rồi lựa thời cơ “ngồi” lên, ngoài ra sau khi bắn phải liên tục đổi vị trí để tránh bị bắn trả vì địch đông hơn ta nhiều lần.

Mấy anh em thấy tôi lơ nhịp toàn dặn phải nằm im chẳng cần tôi chiến đấu làm gì nhưng càng nghe họ nói thế càng muốn hạ địch cho bằng được, hít 1 hơi thật sâu, kê súng vào vai tôi cố nhìn anh em để bắt nhịp. Và rồi thời khắc tôi chờ đợi đã tới, tôi kê súng lên thành, mắt thẳng với đầu ruồi tìm kiếm mục tiêu. 1 toán địch đang lúi húi tránh núp bên vệ đường, lê đầu ruồi tôi tôi siết cò. Đạn nổ giòn giã, khóa nòng đẩy các tút phun ra ngoài rớt xuống nền lèng keng, súng giật, tôi siết súng vào vai nhưng đầu ruồi vẫn này liên hồi còn tôi thì say máu. Chưa thỏa con mà địch đã đánh trả, pháo 23 ly của thiết giáp ở đầu đội tôi cả loạt dài làm chúng tôi bị bật ra khỏi vị trí.

Đạn to, nổ lớn, xuyên tường xuyên thép và cày nát cả tòa nhà. Anh em bị phủ đầu nên chỉ còn vài người cứng cựa thò ra bắn trả.

Thấy thắng thế chúng nó ủa lên, thiết giáp thì cứ bắn cầm chân. Qua màn hình tôi thấy rõ chúng đã lần được mấy chục mét. Thắng Ngọc ôm RPG ra rồi mà vẫn chưa bắn được, rất quá.

Bỗng nhiên tôi nghe tiếng ai đó đọc tọa độ qua bộ đàm rồi phụt phụt phụt mấy tiếng, đạn rít trong không trung rơi xuống nổ ầm ầm rung nhà rung đất. Hóa ra là đội bọc hậu phía sau bắn súng cối tới, lại đọc tọa độ, lại lằm ầm nhưng lần này có cả tiếng sắt thép vỡ tung, lửa đỏ đầu đó bốc lên sáng 1 vùng trời. Chiếc thiết giáp lợi nước đã trúng đạn cối cháy phùng phùng.

Chúng tôi lại lao ra, bắn, càn quét, đẩy lui. Địch loạn choạng, ở giữa thì cối giã phía trước thì chúng tôi bắn vài tên cổ núp ở mấy cánh cửa cố gấn bắn trả trong khi những tên khác thì liều mạng chạy về sau. Tôi bắn với theo, hạ được vài tên.

Phía hầm ngầm anh em đã giải mìn xong chuẩn bị cho nổ. Mọi người vào vị trí, tôi nghe ầm 1 phát rồi khói bụi mù mịt chỉ kịp thấy họ quăng flash xong nhảy xuống. Súng nổ cả tràng dài trong màn khói mờ, họ chạy, bắn rồi camera quay vòng vòng, ngã xuống. Tôi hết hồn, tưởng anh em gục rồi nhưng mà không, họ đánh tay đôi. Mấy tên TQ vừa đánh vừa chửi nhận xì “tả la- tả la” ăn đấm vào mồm tóe máu mới thôi. Lấy thể thượng phong, không tha ai cả, cắt cổ.

Bên U.N vẫn giữ liên lạc nhưng ác liệt quá nên chúng tôi không trao đổi nhiều được, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhắc tôi khi địch trào lên dọa đánh bật chúng tôi ra.

8h33

Trên này chúng tôi cũng không cầm chân địch được bao lâu nữa, xe tăng hạng nặng đổ đến húc tung chiếc xe cháy dở bên đường. Súng cối bên tôi cứ giã con 2 chiếc xe vẫn cứ hung hăng tiến đến.

Cục thép trong đêm đen trùi trùi bật đèn pha quét ngang dọc, vài anh cố bắn cháy nhưng cứ nổ súng được vài phát thì đại liên trên xe liền bắn trả. Tháp pháo quay kêu rè rè, bỏ mẹ, pháo 120 li nó bắn lên đây thì nát như tương. Thắng Ngọc chờ thời đã lâu lựa lỗ đạn thò RPG ra lấy mục tiêu.

Nó siết cò, quả đạn phụt 1 cái nhẹ bâng rồi xoắn mình lao đi để lại 1 vệt khói dài.

Ầm! tiếng đạn xuyên vào vỏ thép đỉnh tai, khói mù. Không biết là diệt được hay chưa nhưng nó đã nhanh tay lấp quả thứ 2.Chiếc xe vẫn không sao

Bọn bộ binh biết điểm bắn la lớn rồi nhắm chỗ nó nằm mà nã vào. Thắng Ngọc lăn vài vòng kiểm địa điểm thuận lợi rồi lại bắn mà kết quả vẫn như cũ. Chiếc xe không hề hấn gì trong khi sau mỗi phát đạn địch làm bắn rất hơn.

Đến lúc chúng trả đũa, Nóng pháo giương lên nhắm vào chúng tôi. Cả đám hò nhau chạy vào phía trong.

-ẦM!

Quả đạn xuyên từ dưới lên đục thủng cả 1 tầng rồi mới phát nổ. Tôi bị vụ nổ đẩy văng qua 1 bên khi chỉ còn 1 bước nữa là tới chỗ an toàn. Ngã sòng soài trên mặt đất, tai ù đặc, sức ép làm tôi tức thở và choáng váng.

Ai đó xóc vai tôi lôi đi trong khi tôi cố với lấy cái laptop, miệng đang họ sự sự không ngớt làm tôi không la lên được. May thay anh ta hiểu ý, đặt tôi dựa vào bức tường rồi chạy đến lấy laptop cho tôi.

-ẦM....

Chúng bắn phát thứ 2, lần này quả đạn lệch nhiều hơn về hướng bắc nên không sát thương nhiều vì tầm súng có hạn, anh em đã chạy lên các tầng cao hơn. Địch tràn tới, vượt qua ranh giới vô hình mà chúng tôi cố giữ này giờ, tình hình như vậy sẽ không kịp tôi hồi bên dưới nhanh hơn nhưng họ vẫn đang kẹt ở hầm ngầm. Cánh cửa thép điện tử của căn phòng bí mật quá dày, là loại chống phá nổ nên chưa vượt qua được.

Địch cách cổng còn hơn 30 mét, pháo 23 ly với đại liên vẫn cày nát tòa nhà. Anh em sốt ruột lo cho đồng đội bên dưới cố lao ra chặn đánh mặc cho địch đang bắn phá, hy sinh 1 số.

Chúng tôi lại gọi tọa độ cho khẩu đội súng cối, gần quá. Nếu không chuẩn chúng tôi cũng sẽ trúng đạn nhưng không còn cách nào khác. Anh em đã quyết tử cho nhiệm vụ, cối đội xuống, vài quả lạc giã lên nóc tòa nhà làm nó nứt tóa ra 1 góc rồi bẻ ra rớt xuống đường. Địch bị cầm chân còn chúng tôi thì mắc kẹt giữa đồng đồ nát mù mịt khói lửa.

8h36

Chúng điều thêm xe tăng chi viện, từ xa đạn pháo dội tới rung chuyển trời đất. Tòa nhà bị bắn nát như như tương dọ sẽ đổ sập. Anh em thì đã hy sinh quá nửa....

2 sư đoàn của địch sau khi nghe có động cũng bắt đầu tăng tốc, mấy chiếc xe chở lính rồi đoàn lao vun vút về trận địa quyết chiến chìm chúng tôi trong biển lửa.

Tôi lúc bấy giờ vẫn còn ngồi bàn thần chưa biết làm gì ngoài thông báo tình hình, bên ngoài địch đánh rất quá còn bên dưới vẫn chưa đầu vào đầu. Tôi gọi Christ cầu cứu, anh Nam chuyển hình ảnh từ camera lên. Loại mã khóa quân sự nên không giải được chỉ có thể mở từ bên trong, đèn hàn gió đá (exetylen) được mang tới, cổ cật này giờ chỉ vừa lọt 1 ngón tay.

Chúng tôi thất thế, tôi được lệnh rời tòa nhà, nhóm đột kích phía dưới quyết định chia 2. 1 số tiếp tục phá cửa, 1 số quay lên quyết tử bảo vệ tòa lãnh sự.

Chiếc xe tăng mở đường bắn quét, địch 1 phần lao vào tòa nhà, 1 phần cố tấn công tòa lãnh sự. Chúng tôi đu dây ở phía sau xuống nóc nhà rồi phi rào ở trên đó cố chạy tới vị trí định sẵn để đánh chặn nhưng không ngờ địch cao tay hơn, chúng đi vòng đánh từ đường Nguyễn Đình Chiểu từ phía Nam bọc lên, chúng tôi bị vây cả 2 phía.

-Không kịp rồi anh Nam ơi! giữ giở lắm chỉ 2 phút nữa thôi. ...

-Không! phải giữ được, anh thấy máy móc bên trong rồi. ...

-Anh cho camera vào được không?

-KHÔNG! Camera vẫn to quá.!!!

Chúng tôi từ các nóc nhà bắn xuống, địch thấy vậy có chần chừ nhưng vẫn cố dùng hỏa lực để tiến lên. Chúng tôi chỉ còn 1 nước cuối cùng. ...

Đội chúng vào bẫy những anh em còn lại trên nóc tòa nhà mở van xả xăng chảy khắp nơi rồi phun xuống lòng đường, lên cả xe tăng rồi châm lửa.

Cả tòa nhà cháy rực sáng cả thành phố, địch bên trong không thoát ra kịp chết cháy la ó lao ra ngoài, chiếc xe tăng đi đầu thì cháy phừng phừng như ngọn đuốc sống. Hướng bắc tạm thời địch bị cầm chân, còn hướng nam chúng tôi vẫn cố giữ.

2 Bên giao tranh giữ dội, địch sốt ruột nên xốc quân lao tới, chúng tôi đợi thời cơ là nhà đạn. Chẳng ai nhường ai.

-Anh Nam!!!

-Sao?

-Vừa nòng súng chưa?

-Có!

-Anh thò vào bắn đại đi, miễn sau hư cái máy phát là được.!

-Nhưng còn bằng chứng,,!

-Cầm chân chúng lại được sẽ có thêm thời gian lấy bằng chứng.

Anh làm theo lời tôi... đưa tiểu liên vào lỗ bắn vào máy móc thiết bị, tôi không có hiệu quả không. Tụi rab vẫn lơ ngơ không thấy tấn công gì cả...

-Bắn thêm đi! Tôi nói

1 loạt đạn nữa.... mà tụi rab vẫn đứng đưng như không có gì.

Quân tiếp viện của chúng thì đã tới quận nhất, chỉ còn vài phút nữa sẽ đến đây. Lúc đó chúng tôi sẽ không còn cách nào chống đỡ

8h38

Thất vọng tôi không biết phải làm gì thêm, có tiếng ai đó yêu cầu rút nhưng những người dưới hầm vẫn quyết tâm làm cho chúng tôi cũng không thể rời vị trí được.

Lại lấy tọa độ súng cối nhưng tôi chợt nảy ra 1 ý.

-Khẩu đội cối nghe rõ trả lời...!

-Rõ, Yêu cầu tọa độ...

Thằng Ngọc lấy thuốc ngắm ra lấy tọa độ bọn địch ở phía nam rồi đọc to

-Có pháo sáng không?

-Có

-Bắn pháo sáng đi...

-Làm gì??? sao lại pháo sáng.

-Bắn đi, 1 phát cũng được, tôi cứng giọng.

Quả pháo rít lên rồi nổ cái đùng, cả vùng sáng chói như ban ngày....chiến trường lặng tiếng súng. Bỗng nhiên không ai nổ phát súng nào nữa....thời gian như ngừng lại. Tôi không hiểu vì sao....

Quả pháo đùng đưa rơi chậm chậm rớt tàn xuống đất từng đám....soi rõ đám bụi mờ gì đó đang rơi xuống. Chúng tôi ngược nhìn...

Và rồi mưa lộp độp đổ xuống trên mái nhà...tiếng súng rộ lên...tôi nằm rạp xuống tránh đạn nhưng không... Đạn không hướng về phía chúng tôi...

Trong đêm tối mù mờ địch bắn loạn xạ về từ phía....đàn rabs đói mồi mấy ngày nay đã trở về bản chất của chúng....đàn đàn lũ lũ dưới mưa lao tới cắn xé.

Địch lúc này mới là kẻ bị vây từ phía, chúng hoảng loạn tháo chạy nhưng chạy đâu cho được, có mấy tên cố trèo lên tháp pháo xe tăng nhưng liền bị chúng tôi hạ. Địch bị nhấn chìm giữa lũ rabs, chính sản phẩm của chúng.

Trong cơn bất lực mấy chiếc xe tăng lao về đàn rabs cố ủi nhưng bị bâu kín. Ai đó chớp thời cơ bắn vào xích tải,

chiếc xích bung ra. Chiếc xe tăng bất lực rú ga xoay 1 vòng như con thú bị trúng đạn.

(Quả pháo sáng như 1 loại kích động thần kinh lên lũ rabs, Fisher đã từng thí nghiệm cho nvc xem)

-Tiếp tục đi anh... bọn rabs được thả ra rồi. Tôi vui mừng thông báo.

-Rõ rồi! tốt quá em

Chúng tôi cố thủ rồi cầm hơi thêm ít lâu, bên dưới họ thắt nút dây thép rồi thò qua lỗ kéo chốt mở cửa. Dưới hầm ngầm là cả 1 hệ thống máy móc tân tiến nằm im lìm, che dấu bí mật và tội ác của bọn chúng. Nhưng không lâu nữa đây sẽ là bằng chứng bắt chúng phải trả giá.

Anh Nam cố quay từng góc ngách máy móc, tháo ổ cứng máy tính rồi rút lên.

-Good job, we got it. Tốt lắm chúng tôi nhận được rồi. Christ thông báo, qua tai nghe tôi nghe tiếng vỗ tay, có lẽ mọi người bên U.N cũng đã dõi theo tới đến giờ.

-All depend on you now. Come and fight with me. Giờ tất cả phụ thuộc vào anh đó, quay lại đây chiến đấu với tôi nào....tôi nói đây tự hào.

8h45 chúng tôi rút qua con đường mờ sương. Đơn vị phía sau đợi này giờ tay bắt mặt mừng, đàn rabs bị thu hút về phía bên kia nên chúng tôi an toàn, tải thương xong chúng tôi rút nhắm hướng sân bay. Chúng tôi hy sinh hơn 1 tiểu đội, chỉ tiếc mấy anh em cố thủ trong tòa nhà phút cuối không lấy được thi hài.

Địch quân trong thành phố thì bị tội rabs tấn công dữ dội, cũng có khí tài hạng nặng nhưng vì không phòng bị nên chúng bị đánh thiệt hại nặng nề. Nhiệm vụ của chúng tôi thành công, dù phải trả bằng máu nhưng tôi tin chắc anh em hy sinh sẽ không ai nuối tiếc điều gì. Dữ liệu được truyền tải về cho U.N, Christ và James thông báo bên U.N sẽ triệu tập cuộc họp khẩn cấp trong thời gian sớm nhất.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Last Man Standing - Người cuối cùng (1)

Trời mưa tầm tã, chiếc xe thùng lạng lách qua mấy đồng hồ lớn trên đường, vài anh em tuy mệt nhưng vẫn bận tay bận chân nhào lên bắn dẹp mấy con rabs. Tôi đưa 2 bàn tay thô ráp lên mặt rồi gục xuống, mùi thuốc súng đặc quánh trong khi mặt tôi thì ran rát vì bị văng mảnh bởi pháo xe tăng. Tôi miết ngón tay lên mặt, đau nhói, mãi mới gỡ ra được 1 mảnh kính vỡ cắm ở đó từ bao giờ.

Chúng tôi thắng trận, chỉ ít cũng đã vạch mặt được bọn chúng nhưng đó chưa phải là nước cờ cuối cùng. Nay mai chúng sẽ lắp đặt hệ thống kiểm soát

mới và tiếp tục xâm chiếm miền nam trong khi chúng ta không có đủ nhân lực và vật lực để chống trả, chưa kể bọn rabs hung hăng kia không giây phút nào thôi truy đuổi những người còn sống. Hòa bình và kết thúc đại họa vẫn còn là chuyện mơ hồ.

Hy vọng le lói còn lại là quyết định của Hội Đồng Bảo An LHQ, để ổn định trật tự thế giới họ cần tuyên chiến và mở các chiến dịch quân sự đẩy lùi quân TQ, tiếp đó là tiêu trừ dịch bệnh nhưng những nước lớn như Nga, Mỹ, Úc và các nước Châu Âu khác cũng đang phải gánh chịu hậu quả nặng nề nên việc triển khai như trên với họ là không hề thuận lợi chút nào.

Với mọi người thành công của ngày hôm nay là thu thập được chứng cứ nhưng với tôi còn hơn thế nữa, đó là sống sót và giữ cho Sài Gòn không bị đánh boom. Với quân số hơn 2 sư đoàn thì tại rabs sẽ không làm khó được chúng lâu nhưng cũng đủ cho chúng tôi thời gian thoát khỏi đây trước khi quá muộn.

Đoàn xe rậm rì vừa đi vừa dọn đường mãi cũng tới ga quốc nội, tôi phụ mọi người tải thương vào bên trong, nhiều anh em bị thương khá nặng như trúng đạn phần ổ bụng hoặc bị mảnh pháo xé các chi nhìn rất sợ và đáng thương nhưng tuyệt nhiên không ai than khóc 1 lời. 2 anh y tá của đại đội tất bật từ nãy đến giờ mà cũng chưa giải quyết xong nên các anh em có cả tôi phải phụ vào chăm sóc những người bị thương nhẹ ở phần mềm.

-Anh đưa tay ra tôi băng cho. Tôi nói với 1 cậu đang ôm súng khật khùng 1 ngủ ở góc tường

-Gớm! có gì đâu! ngủ cái mai tính đồng chí! Cậu ta ngoan cố

-Thì cứ băng rồi ngủ, không lâu đâu. ...

Cậu ta nhăn nhó ngồi dậy lật tay lại cho tôi xem, dọc theo khuỷu tay là 1 đường cắt dài sâu hoắm được thắt lại sơ sài bằng 1 mảnh vải. Tôi mở ra, vết thương hở miệng chảy máu long tong thành dòng còn cậu ta thì nhăn mặt có vẻ đau lắm.

-Không băng thì mai nó nhiễm trùng có nước mà chặt đi ông tướng ạ

-Có sống được hết ngày mai đâu mà phải lo, cậu ta cười cười.

Tôi lấy bông thấm thuốc đỏ lau xung quanh trong khi 1 tay phải cùng lúc phải bóp bóp tay anh ta lại nếu không máu sẽ lại rỉ ra, xong bên ngoài thì tôi làm sạch bên trong. Có lẽ do bị kính cắt nên vết thương rất sắc và sâu, vệ sinh xong tôi bỏ băng gạc lên nhưng đắp lên tấm nào thì lại thấm đẫm máu tấm đó nên phải bỏ ra, 1 phần sợ mất máu 1 phần thấy anh ta đau quá nên tôi đắp lên cả vài cái gạc rồi nhanh tay băng lại, cố siết cho chặt để vết thương liền miệng.

Lúc xong thì cậu ta đã tái đi còn dưới đất máu cả vũng, tôi đưa cho hộp đồ ăn nhưng cậu ta không ăn. Tôi treo bình đạm rồi lấy ven để truyền, lúc xong cậu ấy đã ngủ từ bao giờ. Ấy vậy là còn may, bên kia 4-5 anh em cần răng mà “cưa sống” cánh tay của đồng đội mình. Viên đạn xuyên qua làm vỡ xương ống tay không có cách nào khác là phải cắt bỏ, không có thuốc mê, sau vài mũi morphin 4 người đề giữ tứ chi còn anh y tá cầm cưa cứ thế mà cắt mặc cho anh thương binh cần răng chịu đựng. Máu từ động mạch trào ra bắn lên đầy mặt mọi người.

Tôi tay cầm hộp đồ ăn, định mở ra mà thấy cảnh tượng đó muốn nuốt cũng không trôi, mọi việc có vẻ cũng đã ổn nên tôi lò dò lên phòng chờ tầng 2. Cả nhà ga vắng lặng như tờ chỉ có những hàng ghế trống hơ trống hoặc dài vô tận đến cuối của bóng đêm, dưới đất la liệt là vali, túi xách và quần áo mà trong con hoảng loạn người ta quăng lại để chạy thoát thân. Tiện chân tôi đá tung 1 cái vali, máu!

Tôi thờ dài 1 hơi... có gì lạ? 1 vũng máu đen sau đó bị kéo dài ra chứng tỏ nạn nhân bị cắn vào động mạch cổ, chết ngay tức thì, con rab kéo nạn nhân đi về hướng kia để ăn, vừa kéo nó vừa cắn thêm mấy phát nữa làm cho máu trào ra thêm thành từng bãi... có vài dấu chân dẫm lên khi máu còn chưa khô, dấu chân không đều, khắp khiến chứng tỏ là con rabs khác chạy theo đòi ăn.

Thôi kệ... hôm trước anh em đã kiểm tra xong cả rồi. Ngồi lên ghế nhìn ra ngoài, mưa vẫn nặng hạt vỗ lớp đóp lên kính nhà ga, thỉnh thoảng vài tia sét đánh xuống đầu đó làm cả sân bay sáng rực lên như ban ngày và rồi tiếp đó là những tiếng sấm rền vang vọng.

Cả người ê ẩm, sức ép của vụ nổ vẫn còn hằn lên xương khớp làm chúng muốn vỡ vụn. Tôi cởi áo vest đựng đạn ra quăng cái phịch xuống nền nhà rồi cởi đôi boots ra, mùi không dễ chịu gì là mấy nhưng đôi chân thì thoải mái vô cùng. Tôi nằm ngửa ra nhìn trần nhà tối đen như mực rồi ngủ 1 giấc.

Tiếng bộ đàm rề rề vang lên, tôi lật mặt úp xuống ghế, đang còn ngái ngủ nên lấy tay mò mò trong cái áo dưới sàn tìm bộ đàm... .

-Minh! This is James, do you . James đây, cậu có nghe rõ không.

-Yes, I . Có, tôi nghe rõ.

-The UNSC (United nation Security council) will start conference at 8A.M GMT +1, in Zurich, Chinese representative is not invited. The result is unpredictable but you guys should hand tight. Hội đồng bảo an LHQ sẽ tiến hành hội nghị lúc 8h sáng GMT +1, tại Zurich (Thụy sĩ), đại diện Trung Quốc không được mời, chúng tôi không biết kết quả sẽ ra sao nhưng các cậu cứ cố giữ vững vị trí.

-I got it. Rõ rồi.

-This is Christ. Christ đây!

-Copy, Christ. Nghe rõ Christ oi.

- Your team did a good job last night but PLA fight hard and push back the offensive, the Spirit leopard battalion is overrun but 2 main division 8th and 9th still there, around 1200 casualty and 2000 wounded. Finally they taking control the city again.

Đội các cậu đã chiến đấu rất tốt nhưng quân TQ đã đẩy lùi được cuộc tấn công của tụi rabs, tiểu đoàn thần báo bị xóa sổ nhưng 2 sư đoàn 8 và 9 vẫn còn đó, có gần 1200 lính chết và 2000 bị thương. Bọn chúng đã kiểm soát lại được thành phố.

-Fine, That's all we need. Cũng tốt rồi, chúng tôi chỉ cần vậy thôi.

-No, I mean you should still consider about detonate the boom. Không, ý tôi là các cậu vẫn cần cân nhắc về việc kích hoạt quả boom.

-Ok...we'll try. Được chúng tôi sẽ thử...

-You don't have much time, the boom will automatically defuse after 24 hours from the attackCậu không có nhiều thời gian...quả boom sẽ ngưng hoạt động sau 24 tiếng kể từ cuộc tấn công.

-What? you haven't told us about that. Cái gì? anh không hề nói với chúng tôi về việc đó.

-Sorry, but we have to do that, in case people take it and use for other purpose. Xin lỗi, chúng tôi phải làm vậy để phòng khi người ta sử dụng nó vào mục đích khác.

-Minh...leave the city As soon as possible, your commander will detonate the boom, you know they will make this become the suicide mission. Cậu nên rời thành phố càng sớm càng tốt, mấy tay sĩ quan sẽ cho boom nổ, cậu biết là họ sẵn sàng cho nhiệm vụ cảm tử này...

-Thanks, Christ...keep in touch. Don't forget what i asked you. Cảm ơn Christ, giữ liên lạc, đừng quên việc tôi nhờ anh.

-OK then. Christ Out...!

Bây giờ mới 1h sáng, Sài Gòn là GMT 7+ nên sớm hơn tới 6 tiếng đồng hồ, đồng nghĩa với việc 12h trưa họ mới bắt đầu họp, cuộc họp sẽ không có kết quả ngay mà có thể kéo dài cả ngày trong khi 8h tối quả boom đã tự hủy. Thời gian quá sát sao với chúng tôi, nếu họ quyết định không hỗ trợ tấn công quân TQ thì chúng tôi phải kích hoạt quả boom vào phút cuối đồng nghĩa với việc không kịp lui quân.

Tôi đứng dậy mặc áo, mang giày và đi xuống dưới báo cho mấy tay sĩ quan. Anh em sau trận đánh thì nằm ngổn la liệt dưới các quầy check-in, thấp thoáng chỉ thấy vài người đứng gác ở cửa nhà ga và trên tháp không lưu.

Anh Nam và tay Hòa (chính trị viên) đang ngủ sau cả mấy ngày dài trực chiến nhưng việc quá gấp tôi phải gọi họ dậy, tôi thông báo rõ những thông tin bên U.N gửi tới rằng địch quân thiệt hại 1 phần nhưng đã kiểm soát được thành phố, UNSC sẽ họp sau mấy tiếng nữa và quyết định có hỗ trợ chúng ta đánh quân TQ hay không, cuối cùng là việc có lẽ quả boom sẽ tự hủy ngay trước khi có kết quả.

Với họ thì những gì tôi vừa thông báo có lẽ không đáng ngạc nhiên cho lắm vì họ đã nghĩ đằng nào cũng phải kích hoạt quả boom.

-Họ có nói gì về khả năng của kết quả cuộc họp không? Tay Hòa hỏi tôi.

-Có, khả năng họ điều quân tới là không cao. Tôi đáp

-Dù có giữ được sân bay mà họ vẫn không giúp thì vẫn như không. Anh Nam lên tiếng.

-Chúng ta không thể quá trông chờ ở họ, tôi sẽ xin ý kiến cấp trên.

-Anh nên đề nghị cho triệt thoái lực lượng, chỉ mình tôi ở lại kích hoạt quả boom phòng trường hợp xấu nhất là được rồi. Anh Nam đề nghị.

-Không được. Nếu có phần trăm cơ hội nào đó họ đồng ý triển khai quân. Sân bay lọt vào tay địch thì không thể tái chiếm được. Có thể ngày mai tôi sẽ xin thêm quân ta từ Cam Ranh.

-Anh có biết trường hợp xấu nhất thì tất cả phải hy sinh hay không vậy? Anh Nam phản đối.

-Tôi biết nhưng không còn cách khác.

Cuộc tranh luận không kéo dài thêm lâu nữa. Tay Hòa không phải là không có lý, nếu quân TQ lấy được sân bay và lập cầu hàng không đổ quân ào ạt thì ta và U.N phải hao tổn sinh lực nhiều lần mới chiếm lại được, thậm chí nhiệm vụ quá khó khăn với U.N thì họ sẽ từ chối. Tuy nhiên cô thủ ở đây là tự sát toàn bộ lực lượng.

Về phần mình, mười mười trận này không dễ dàng gì với tôi. Nếu bây giờ tôi bỏ đi vẫn còn kịp. Nhiệm vụ của tôi đã xong hoàn toàn nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó níu chân mình lại.

Hiện giờ những người thân của tôi đã an toàn, Christ sẽ đón Nhi trong nay mai, Hoàng Vinh cũng đã ổn. Chỉ còn có tôi về nữa mà thôi nhưng không được, tôi đã mạo hiểm dấn thân vào việc này nên bỏ đi lúc này là không thể.

Nhìn anh em đang say giấc ngủ không màn chiến sự sống chết nay mai mà chạnh lòng quá, mình cũng là đàn ông con trai. Không thể làm chuyện hèn nhất

được. Tôi nhẹ nhàng đi tới gần chỗ anh em, có vài người ngủ say trong khi hết dịch truyền nên tôi thay cho họ rồi trèo lên tháp không lưu.

2 tay lính trẻ đang gác thấy tôi cũng chẳng buồn chào vì đã khá mệt rồi. Tôi bảo 2 người nghỉ đi 1 lúc để tôi gác cho nhưng họ nhất quyết không chịu. Đầu kia của thành phố nơi trận chiến diễn ra khói đen vẫn cuộn lên cao ngất trời, cả tiểu đoàn thiện chiến bị 1 nhóm đặc công đánh cho tơi tả trong vòng vài chục phút chắc hẳn sẽ làm cho bọn chúng điên tiết lên và trả thù điên cuồng. Trận chiến ngày mai chắc chắn sẽ không dễ dàng chút nào.

8h Sáng

Sài gòn buổi sáng thật trong lành, đám chim muôn làm tổ trong sân bay cất cánh bay đi kiếm ăn từng đàn. Sau cơn mưa tối hôm qua thì không khí thật dễ chịu, bầu trời trong vắt và đất nắng vàng xuống sân bay.

Toán trình sát hốt hải chạy vào nhà ga gỗ giầy xuống nền nhà côm cốp. Thấy chuyện chẳng lành tôi cũng chạy bỏ ra xem. Địch quân đã kiểm soát toàn bộ phía nam và sẽ tiến tới sân bay trong vài tiếng nữa, chúng đang tiến hành “bình định” và “dọn dẹp” thành phố bằng cách đẩy tị nạn ra ngoài và thông lại đường xá chuẩn bị lập khu quân sự.

Trừ anh em bị thương nặng tất cả được triệu tập thống nhất lại kế hoạch phòng thủ, Tay Hòa thông báo sẽ có thêm 2 trung đội (54 lính) được không vận tới đây để giữ sân bay nhưng thay vì mừng ra mặt nhiều người lại tỏ vẻ lo lắng vì việc đưa thêm người vào chỗ chết là quá phi lý. Tuy nhiên anh Nam cũng nói đây là bất khả kháng, nếu vẫn giữ được sân bay vào phút chót thì sẽ cố gắng triệt thoái bằng máy bay trước khi cho boom nổ.

Trận này không giống với trận trước, số địch quân thậm chí còn đông hơn số đạn được của chúng tôi có nên lập phòng tuyến phòng thủ sẽ bị hỏa lực mạnh áp đảo và chọc thủng ngay tức khắc, chưa kể địch có thể huy động không quân từ Campuchia đánh boom. Diện tích sân bay là 850 hecta, sau gần 1 năm bỏ hoang thì cây cối rậm rạp đã mọc lên khắp sân bay như rừng rậm. Thậm chí đứng từ nhà ga cũng khó lòng mà thấy rõ đường băng, đây là lợi thế lớn vì có thể che dấu lực lượng và triển khai đánh du kích là lối đánh sở trường của đặc công.

4 bề sân bay tiếp giáp khu dân cư và đường xá, địch có thể tiến vào bằng bất cứ hướng nào nên trải mỏng lực lượng ra lập phòng tuyến là không thể, và khi chúng càn quét vào dù chúng tôi cố gắng thì việc tiêu diệt chỉ là vấn đề về thời gian.

Như đã bố trí trước, lực lượng được dàn trải ra các hầm hào được đào sẵn và che dấu trước đó, tiếp theo triển khai bắn tỉa và mai phục các hướng tiến quân của địch. Ngay cả khi địch vào trong được thì vẫn không thể xác định được vị trí cụ thể của chúng tôi mà tổ chức tiến công.

Ngoài 1 số xe thiết giáp có hỏa lực mạnh để chống thiết giáp địch chúng tôi còn có 1 số tên lửa phòng không vác vai, súng phòng không để chống trực thăng và máy bay tầm thấp. Vì chúng cần đường băng nên việc ném bom hủy diệt là không có khả năng, tuy nhiên huy động không quân bắn phá là có thể.

Ngoài ra sân bay Tân Sơn Nhất ban đầu được thiết kế là sân bay quân sự của Mỹ và lực lượng quân đội Việt Nam Cộng Hòa nhắm chống lại sự tấn công và pháo kích của quân cộng sản, tới bây giờ nó vẫn còn dùng 1 phần làm sân bay quân sự nên còn nhiều hạ tầng để phòng thủ như bunker, hangar, trận địa cao xạ và các hỏa điểm bao quát được bên ngoài.

Đoạn đường chính vào sân bay là đường Trường Sơn khá quang đãng và trống trải, có 1 số ý kiến nên tổ chức đánh chặn kéo thêm thời gian nhưng vì địa hình địa vật không hợp lý nên bị bác bỏ.

Trong khi anh Nam vẫn đang phổ biến thêm thì có điện từ bên U.N, vẫn là Christ gọi thông báo tình hình tự về tình và yêu cầu tái liên lạc sau mỗi 2 giờ đồng hồ cho tới khi có kết quả.

9h32 phút sáng

Đã bắt được liên lạc với phi đội máy bay đổ bộ và hộ tống từ cam ranh. Họ chuẩn bị hạ cánh sau 1 tiếng nữa. Đường băng đã được dọn dẹp trước đó đảm bảo an toàn cho máy bay hạ cánh tuy nhiên cũng là lúc trinh sát báo địch quân đã vào đường Trường Sơn.

Vậy là khả năng đổ bộ thêm quân vào trước khi địch tới có thể sẽ không kịp, chúng tôi lúc này bỏ ra ngoài vị trí chuẩn bị đón lõng địch. Tôi được anh em giúp sức đào 1 hầm cá nhân và có hào dẫn ra hầm cá nhân của đồng đội, vị trí của tôi nằm sâu trong đám cây cỏ tầm 5 mét, tuy có hạn chế nhìn về các cánh nhưng rất an toàn để bắn tỉa địch từ nhà ga đổ ra trận địa. Vì không nắm rõ quy tắc giao chiến và kỹ năng như anh em nên tôi được dặn kỹ là nên bị tấn công quá mạnh có thể rút lui không báo trước vì vị trí của tôi không quan trọng. Ngoài ra họ cũng dặn kỹ là phải để lại 1 quả lựu đạn cuối cùng phòng trường hợp bị bắt sống.

Tôi lúc này đang yên vị trong hố cá nhân, hố sâu 1 mét vừa đủ quỳ, miệng hố đầy cỏ cây nên có thể đưa súng ra ngắm mà khó lòng bị lộ, chỉ cần không kéo loạt đạn quá dài gây chú ý. Vì cơn mưa tối qua nên nước bì bõm ngập quá mắt cá chân khá khó chịu và khiến tôi ngồi xuống cũng không xong. Thình thoảng tôi cố ngó qua bên vị trí bên cạnh nhưng cũng chỉ thấy lấp ló cái ống lút tay của khẩu Dragunov còn toàn thân tay đặc công đã được phủ đầy cỏ lá. Thậm chí trên đầu còn quần khăn dã chiến, đắp lên đồng đất và cắm cây lá như 1 bụi cỏ vô hại, cách mười mét tôi còn không thấy rõ thì địch quân chẳng dễ gì mà phát hiện.

Các hố cá nhân của anh em được phân thành các cụm cách nhau chục mét, mỗi cụm phòng thủ có 3-5 người tùy độ hiểm yếu. Khi địch phát hiện và tiến đánh 1 cụm thì anh em sẽ lui để cụm kế bên đánh chéo cánh vào. Lúc này địch quân bị rối loạn và phản công vào cụm thứ 2 sẽ là thời cơ cho anh em đã rút đánh bật lại chúng ra. Cứ như vậy trải dài trên vài km đường băng và sân bay rộng hàng trăm hecta sẽ khiến địch rối loạn không biết phải tấn công như thế nào. Chưa kể bắn tỉa sẽ làm chúng hoang mang tột độ.

Trong trường hợp chúng đưa xe thiết giáp vào thì ta đưa thiết giáp của ta dưới hào nước lên ngăn chặn hoặc dùng súng chống tăng bắn trả. Mọi phương án đều thấu đáo và khả thi, tuy nhiên thế yếu về số lượng không làm chúng tôi cảm cực lâu được.

10h Sáng

Anh trinh sát cuối cùng trở về và phi cái ào xuống hố cá nhân, không nói cũng hiểu chúng đã đến.

Vẫn là tiếng bánh xích quen thuộc làm mặt đất rung chuyển tuy nhiên tôi vẫn chưa thấy được chúng từ đâu đang tiến đến, giọng anh Nam ồ ồ trên bộ đàm báo hướng 1 giờ 30. Tôi quay ngoắt súng sang thì chúng đã tới. Chiếc xe tăng Type 90 dẫn đầu húc đổ công tiếp vận (công cho xe xăng dầu) kế bên nhà ga quốc nội rồi ồ ồ lao vào trong, sau nó là mấy chiếc xe quân sự kiểu humvee gần đại liên từ từ tiến vào. Vì chúng biết có lực lượng đối kháng trong thành phố nên bộ binh từ sau tiến vào rất thận trọng, chúng bố trí thành các tiểu đội đi sau xe tiến vào bao quát sân bay.

Từ chỗ tôi đến chúng còn những 200-300 mét nên ngoài tầm bắn, ngoài ra tôi cũng chưa được lệnh giao chiến nên chỉ kê mắt vào đầu ruồi lấy hỏa điểm và chờ đợi mà thôi.

Chiếc xe tăng và xe quân sự vẫn hùng hổ xốc tới bao quát sân bay và kiểm tra xem có địch hay không, chúng chạy ào ào trên khu vực đậu máy bay rồi chia súng khắp nơi tìm kiếm. Bộ binh thì nấp sau các xe chuyên dụng của sân bay để chờ đợi.

Một chiếc xe quân sự chạy gần tới chỗ tôi, cả bọn chúng nó đã trong tầm ngắm nhưng chưa phải lúc nên tôi vẫn chờ đợi. Có lẽ đã kiểm tra xong nên đoàn xe quay về chỗ bộ binh rồi cho phép tự do tiến vào, công được mở rộng hơn đoàn xe chờ thiết bị ục lảng bánh chạy vào bãi đáp trong khi chúng đang móc kéo các xe cũ nát ra chỗ khác để dọn dẹp. Chúng cứ tự nhiên làm việc mà không hề hay biết chúng tôi đang ẩn mình mai phục chờ viện binh rồi thối lui lên đầu bọn chúng.

10h28 phút Sáng

Máy bay chỉ còn vài phút sẽ hạ cánh, địch lúc này vẫn đang dọn dẹp sân bay, 1 số khác thì vào trong nhà ga quốc nội kiểm tra. Vài toán bộ binh địch và xe cũng được đưa ra đường băng kiểm soát và lùng xục nhưng vẫn không hề phát hiện được chúng tôi.

Bộ đàm rề rề vang lên báo giờ tác chiến. Tôi nhìn kim giây đồng hồ đang nhảy rồi tìm 1 tên địch để hạ. Trước khi vào trận chúng tôi đã có quy ước sẵn, mỗi người 1 tên để đảm bảo hiệu xuất hạ địch ngay loạt đầu vì loạt đầu địch chưa chuẩn bị, nếu chúng tôi bắn lẫn mục tiêu của nhau sẽ cho chúng cơ hội sống sót bỏ chạy. Tôi vị trí thứ 16 nên sẽ tìm tên thứ 16 theo đường Nam-Bắc.

Đã thấy hắt, 1 tên lùn tịt ra dáng chỉ huy trung đội đang phi phèo hút thuốc. Dù căm phẫn nhưng tôi vẫn cố nhắm ngay ổ bụng để bắn bị thương loại sức chiến đấu rồi làm mờ mắt chứ không nhắm vào đầu, địa hình trống trải, khi thấy đồng đội bị thương chúng sẽ phải xốc đội hình lao lên giải cứu tạo cơ hội cho chúng tôi tiêu diệt được nhiều hơn.

Tích tắc và rồi giây phút nổ súng đã đến.

Đoàn! hàng chục phát súng gần như một, có tiếng AK, có tiếng súng băng tia nhưng gần như 1.

Hàng chục tên địch đang đứng trên sân bay tóe máu ngã vật xuống bãi đáp. Những tên còn lại chỉ kịp nằm xuống thì hàng loạt tiếng nổ lớn tiếp tục vang lên.

Ầm ầm... ầm... ầm...! tiếng nổ thổi tung cả dãy nhà ga và đài quan sát lên trời, kính vỡ rồi vật dụng bên trong bị lực nổ đẩy ra ngoài văng tung tóe. Bên trong có mấy tên địch cháy phừng phừng chạy bỏ ra ngoài rồi lăn lóc chết cháy. Sở dĩ phải cho nổ dãy nhà ga vì chúng cao hơn trận địa, địch vào được bên trong sẽ bắn xuống gây trở ngại cho chúng tôi.

Lúc này tiếng súng bắt đầu rộ lên báo rõ cho chúng biết là nhà đã có chủ, sau khi hạ tên địch thứ nhất tôi cố tìm mục tiêu nhưng chỉ bắn hạ thêm được 1 tên đang chạy vào chỗ nấp. Bọn chúng đã nhanh chân núp vào sau xe tải thiết bị.

Phía bên trong đường băng tiếng súng nổ dòn giã rồi thêm vào đó là vài tiếng nổ lớn. Anh em đang bắn hạ mấy chiếc xe quân sự bên trong để bảo vệ đường băng.

Địch quân vẫn chưa bắn trả vì không xác định được chúng tôi ở đâu, toàn bộ 180 độ trước mặt đều có đạn bay tới nên cách tốt nhất là chúng cứ phải nấp chờ viện binh.

Chúng tôi cũng không vừa, anh em dùng súng bắn tia nấp trên máy bay và trong bờ bụi bắn liên tục vào vị trí của chúng, chỉ cần hờ tay hờ chân ra là liền bị dính đạn. Địch lúc này hoang mang tột độ, lùi không được mà tiến cũng không xong. Chúng tôi thắng thế nhưng biết chắc là sẽ không lâu.

Trên bầu trời vang lên tiếng ù ù trầm bổng rồi dần dần to lên đến chói tai. 2 chiếc SU30-MKV màu cỏ mía mang phù hiệu không quân Việt Nam lao qua bầu trời rồi bay vòng lại bao lấy sân bay.

Trong bụi rậm tôi không thấy rõ nhưng đã nghe tiếng động cơ cánh quạt phản phật từ đâu vọng tới. 2 chiếc máy bay quân sự AN-26 ịch bay đến hạ dần độ cao rồi đáp xuống. Trong lúc này chúng tôi lại nổ súng liên tục, không phải để bắn thẳng vào địch mà là dùng hỏa lực áp chế cho máy bay hạ cánh an toàn.

Tiếng lốp cao su đáp xuống sân bay rít lên khét rẹt, rồi tiếng thứ 2 vang lên báo hiệu cả 2 đã hạ cánh an toàn, gió từ động cơ máy bay thổi phù phù ra sau làm cho cây cối muốn nghiêng ngã. 2 chiếc SU30 vẫn quần thảo trên bầu trời rồi bỗng 1 chiếc tách đội hình bay vọt về hướng nam sau đó lấy cao độ vòng lại làm động tác bổ nhào.

Roẹt roẹt roẹt... mấy tiếng rocket xé gió nhẹ băng, ấy vậy mà khi chúng đội xuống bãi đáp thì bầm nát toàn bộ đoàn xe thiết bị lẫn bọn địch đang hoảng loạn nấp ở đằng sau.

-Ôi mẹ oiiii! Tòii thốt lên rồi thả súng đứng như trời trồng ra mà nhìn, đẹp quá!!!

Đoàn xe cháy rừng rực phả khói đen lên đầy trời, vậy là đại đội địch trong sân bay bị quét sạch sau ít phút mà không tốn lấy 1 nhân mạng.

10h42 phút

Lực lượng tiếp viện đổ bộ thành công mang theo 2 trung đội thiện chiến đầy đủ vũ trang và cả đạn dược. Quân số trực chiến chúng tôi lúc này không kê thương binh là non 1 đại đội (90 người), mấy tay lính mới được phổ biến trước nhiệm vụ nên được trang bị súng ống ngon lành hơn hẳn chúng tôi, họ cũng đã ngụy trang camo sẵn.

Vì không ở đường băng nên tôi không biết rõ chuyện gì sau đó, mãi tới khi có 2 tay lính mới phi qua bụi rậm nhảy xuống hào nước kế bên tôi mới biết là đã xong.

Lực lượng địch trong sân bay đã bị quét sạch và có lẽ đang lên kế hoạch phản công, 2 chiếc Su 30 khi nãy còn bay là là bảo vệ chúng tôi bây giờ đã bốc lên cao tít nhỏ bằng con ve vì gặp 12ly7 của địch phía nam thành phố dội lên cả loạt dài.

Tiếng cánh quạt lạch phạch lại vang lên, 2 chiếc AN-26 lững thững bỏ ra đường băng cất cánh trở về Cam Ranh.

Tôi dù căng mắt ra chờ địch nhưng vẫn ngó tới ngó lui vì tò mò, chiếc AN-26 chạy đến cuối đường băng rồi quay đầu để chạy đà. Vì máy bay rỗng nên chỉ quá nửa đường băng đã cất cánh và thu càng.

Lúc này 2 chiếc SU 30 đã hạ cao đội đội rocket vào 1 số điểm để trấn áp hỏa lực địch cho chiếc AN cất cánh thành công.

Chiếc máy bay quân sự chậm chạp lạch lè 1 hồi rồi cũng mất hút, chỉ còn 1 chiếc nữa là xong ấy vậy mà địch quân lại xuất hiện.

Thay vì đội địch vào sâu như trước chúng tôi bắn áp đảo để ngăn chặn ngay từ đầu vậy mà 2 chiếc xe tăng Type 90 cứ ùn ùn lao tới chịu đâm ăn xôi nhắm hướng đường băng mà tiếng rồi quay tháp pháo tứ tung đe dọa dù chưa thấy chúng tôi đâu.

Từ trên chiếc máy bay cũ trong sân ga đồng chí nào đó nện liền 1 phát RPG vào chiếc xe tăng nghe đĩnh tai, chiếc xe chững lại rồi lại rồ máy lao tới không hề hấn gì.

Chiếc thứ 2 đằng sau đã bắt kịp rồi vượt lên trước tiện thể quay tháp pháo qua chỗ chiếc máy bay cũ thực cái ĐỪNG, làm chiếc máy bay nổ tung cả phần đầu.

Anh em thấy chúng quá nguy hiểm nên có vài người nã đạn vào chiếc xe hy vọng thu hút sự chú ý của nó nhưng nó vẫn nhắm hướng đường băng mà tới.

Chiếc xe trúng đạn khi nãy cũng hung hăng không kém nên vọt theo. Có lẽ dùng kính ngắm nhiệt nên chúng nhắm vào chiếc AN-26 đang có cất cánh trên đường băng dù cả 2 bị ngăn cách bằng hàng chục tán cây rậm rạp.

ĐỪNG! chúng bắn, quả đạn bay vọt qua chiếc máy bay rồi chọt lưng tòa nhà phía bên kia sân bay.

Chúng tôi thấy tình hình quá căng khi có cả 2 chiếc đang cố bắn hạ máy bay phe mình, đạn RPG lại không ăn thua. Tôi đang cố nghĩ cách thì từ công bộ binh địch lại xuất hiện, cũng có xe thiết giáp yểm trợ nên cẩn thận dùng khiên chống đạn làm thành từng tốp 6-7 tên đi vào.

Anh em phòng tuyến bên ngoài liền nổ súng nhưng 2 chiếc xe tăng mới là vấn đề nghiêm trọng. Chúng vẫn đang chạy vào đường băng và cố nhắm bắn chiếc máy bay.

Tôi thấy bên cánh 1 đồng chí trườn ra ngoài đường băng, vai đang vác RPG và 1 túi đạn 3 viên. Anh em thấy thế bắn yểm trợ ồ ạt không cho bộ binh địch bên kia bắn hạ anh ta.

Anh ta cố gấn chạy từ phía sau chiếc xe chạy lên, thêm ít bước nữa a ta quỳ xuống đưa súng lên vài thỏi vào chiếc xe tăng 1 phát, trúng ngang hông.

Chiếc xe vẫn không nổ, bộ binh địch thấy vậy hốt hoảng lo đầu ra cố gấn bắn hạ mấy loạt. Viên đạn xuyên vai, đồng đội tôi ngã gục xuống sân bay...

Sau làn khói mờ, chiếc xe tăng trúng đạn dần hiện ra. Nó không sao, rồ máy bẻ lái nhưng xui thay. Cái bánh lái văng ra rớt xuống đất cái choang, còn bánh xích thì xô ra ngoài như lòng gà.

Chiếc xe chỉ còn 1 bên bánh nên sau khi lên ga thì xoay lòng mòng như quáng gà. Lúc này vẫn còn 1 chiếc nữa chỉ còn cách đường băng 200 mét trong khi chiếc AN-26 đang chạy đà tiến lại.

May cho chúng tôi Chiếc SU30 trên cao thấy vậy liền quay đầu bỏ nhào để bị bắn hạ chiếc tăng nhưng khoản cách có lẽ khá xa nên 1 loạt rocket phóng ra mà không trúng đích. Chiếc xe kia vẫn không sao.

Chúng tôi nhìn chiếc máy bay và xe tăng chạy lại gần nhau mà bất lực chỉ biết cầu mong sao chiếc máy bay nhanh hơn, trong khi bộ binh địch vẫn ồ ạt tiếng vào để áp đảo không cho chúng tôi bắn hạ xe tăng.

Nhưng mà không thể cho chúng nó thắng, từ dưới hào nước 1 tiếng gầm vang lên rồi theo đó là khói đen phì phì phun ra, con quái thú già nua ản mình đã thức dậy.

Chiếc T54 mang phù hiệu Quân Đội Nhân Dân Việt Nam đỏ chóc lao ra từ trong bụi rậm. Trên tháp pháo 1 tay xạ thủ xiết cò gõ đạn chỉ chóc lên nóc chiếc xe tăng đối phương để thu hút sự chú ý. Xe tăng địch đã thấy chiếc T54 nhưng cứ mặc kệ mà liều mình lao tới.

Lúc này chỉ còn vài giây nữa là chiếc AN-26 vượt qua chiếc xe tăng địch, còn xe tăng ta thì chỉ còn vài chục mét là chọc ngang hông được nó. Có lẽ nhắm bắn không kịp nên Àmmn!!

Chiếc T54 húc ngang xương chiếc Type 90 đẩy nó lệch đường đi cả mét trong khi tiếng 2 khối sắt thép nghiền vào nhau nghe thật chói tai.

Chiếc AN vượt qua đoạn giao an toàn rồi tăng tốc độ cất cánh. Tay xạ thủ mới nãy mặc kệ làn đạn từ bộ binh địch nhảy ra khỏi tháp pháo rồi phi qua xe tăng địch mở lựu đạn thả vào.

2 tiếng nổ chát chúa liên tiếp vang lên, chiếc xe tăng địch cháy rùng rục rồi nổ lớn vài tiếng nữa do đạn pháo bên trong. Xe tăng bên ta quay đầu tiến lại chỗ chiếc xe tăng tuột xích định hạ nót nó.

Chiếc AN-26 thứ 2 đã thu càng bốc lên cao, ấy vậy mà do chúng tôi quá chủ quan hạ chiếc xe tăng ở gần nên có sơ xuất, từ bên trong chiếc xe tăng tuột xích 1 thẳng địch trôi ra với lấy đại liên 12ly7 bắn với theo. Chúng tôi thấy vậy bắn gục ngay lập tức làm hẳn chỉ kéo được 1 loạt đạn.

Chiếc AN-26 trúng đạn ngay động cơ trái bốc cháy. Chúng tôi vô vọng nhìn theo, chiếc máy bay loạng choạng, mất cao độ rồi rơi xuống phía đông thành phố.

Vì bị bắn khi chỉ vừa cất cánh nên không thấy được cánh dù nào bung ra. ...Diễn tiết cả trận địa lại dồn sự căm phẫn vào tiếng súng. Chúng tôi bắn trả ào ạt trong khi chiếc T54 già nua đã kịp nện cho chiếc Type 90 1 phát chí tử thổi bật tháp pháo của nó lật ngửa ra ngoài

Không quên quạt cho bộ binh địch 1 trận trước khi về lại ổ, xe tăng ta cày nát đội hình địch khiến chúng rút ra rồi mới thôi.

13.2

11:30 giờ sáng

Sau khi kiên trì hạ được 2 đợt tiến công của địch bên tôi cũng có thiệt hại về người, 3 đồng chí hy sinh và 4 đồng chí khác bị thương. So với lực lượng của địch đây là con số nhỏ hơn rất nhiều.

Ở đợt tấn công thứ 1 thực ra địch bị phục kích nên bị đẩy lui hoàn toàn, chúng tôi tiêu diệt gần 2 trung đội và nhiều xe vận tải, khí tài. Ở đợt thứ 2 địch phản công nhưng cũng chỉ ở mức độ đánh tham dò, sau nhờ có sự yểm trợ của không quân, chúng tôi tiếp tục đẩy lui được chúng tuy nhiên vẫn thiệt hại 1 máy bay vận tải.

Sau 2 trận trên địch đã nắm rõ được chiến lược mai phục và du kích của chúng tôi, dự kiến không lâu nữa chúng sẽ tiếp tục tiến công đến khi chiếm bằng được sân bay. Trước khi đại dịch xảy ra, quân đội TQ đã đổ rất nhiều tiền của để tái xây dựng lực lượng quân đội để đưa chuẩn lực lượng của họ ngang bằng với Nga và Mỹ, Hàng trăm tỷ dollar được chi ra mỗi năm để nghiên cứu các vũ khí nguy hiểm và tiên tiến nhất để đảm bảo cho bước tiến của chúng sau này và bây giờ chúng tôi ngồi đây, chờ đợi chúng sẽ đem cái gì tới.

Sau khi thất bại địch quân rút hoàn toàn ra ngoài bỏ lại trên bãi đất la liệt thi thể và xe cộ cháy ngùn ngụt, giờ đã là giữa trưa, trời Sài Gòn nắng đỏ lửa. Tôi vẫn quỳ gối gục đầu trong chiến hào, vũng nước trong hào đã rút đi 1 ít nhưng vẫn còn lôm bôm lấm, muốn ngồi cũng không xong.

Mấy cậu đồng đội bên kia thỉnh thoảng có hỏi vọng qua mấy câu đại loại như phải phòng thủ đến bao giờ, chúng tôi đã triển khai lâu chưa và tại sao lại mắc kẹt ở đây. Tôi cứ tưởng trước khi đến đây họ cũng đã rõ nhiệm vụ này như thế nào, hóa ra họ cũng chỉ biết sơ sơ là đến yểm trợ đồng đội của mình mà không hề biết thêm điều gì khác. Tôi vốn không muốn làm ma cù để dọa ma mới nên cũng chỉ trả lời quơ quơ hoặc không biết, họ mà biết đang ngồi trên quả bom hàng trăm kilotons thì không biết mọi chuyện sẽ như thế nào.

Địch quân rút ra đã lâu mà chưa thấy trở lại, càng lâu tôi càng có thêm ít thời gian mà nghỉ ngơi nhưng cũng đồng nghĩa với việc chúng đang chuẩn bị kỹ hơn lực lượng và khí tài để tấn công. Tôi móc trong balô ra hộp thực phẩm rồi cố nhai vì chốc nữa sợ chẳng còn răng mà ăn, đang nhai chóp chép định bụng vớ lấy chai nước thì nó đã rơi mất từ bao giờ.

-Đằng ấy ơi!!! Tôi gọi

-Gi cơ?

-Có nước không cho tớ xin 1 ngụm.

-Có! sang đây.

Tôi cách họ đâu có hơn năm mét nhưng mà qua đám cỏ cây um tùm này giờ vẫn chưa thấy mặt nhau, quăng súng lên trước tôi bò qua. Vì đào vùi nên hào nông, ở trên cây cối vẫn chẳng chịt, tôi phải dùng mấy bận gỡ dây leo ra khỏi chân mới tới nơi.

2 anh chàng ngồi dựa ngửa trong hào, súng dựng bên vách, quần phục và mặt mũi còn sạch sẽ chán coi bộ nhàn hạ lắm.

1 cậu lấy bi đông nước đưa cho tôi, vì không có gì làm nên 2 cậu ấy cũng ăn lương khô. Tầm quan sát từ đây khá bao quát nên cũng dễ dàng nhận biết nếu địch tiến công Tôi cầm lấy cái bi đông ngửa cổ tu ừng ực, nắng nóng thế này, may mà ở trong bụi cây chứ ngoài kia chắc cháy đen mất.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Last Man Standing - Người cuối cùng (2)

-Này! Lọ pê nê xi lin của ông đâu?

-Gi? Pê nê gì? tôi ngạc nhiên hỏi.

-Đây này, không có ah? Anh ta móc trong cổ áo ra 1 sợi dây, trên sợi dây cột 1 cái lọ bé tí như lọ vắc xin, bên trong có mấy mảnh giấy.

-Ồi giờ ông ngó tàu ơi, không có thì chết sao mà tìm được xác. Cậu kia thêm vào.

-Ồ nhì, vội quá tớ quên bèn đi mất. Tôi tự bào chữa

Lính trận thường đeo 1 cái thẻ bài gọi là dog tag, gồm tên tuổi, nhóm máu, ngày sinh, quê quán để hy sinh còn nhận diện được. Quân đội Việt Nam chưa áp dụng cái này nên lính toàn phải tự chế “lọ-tag” như thế.

-Ông đưa cái bi đông đây!

-Tên gì?

-Quê?

-Ngày sinh?

-Đơn vị?

-Không có đơn vị thì thôi.

Vừa hỏi cậu ta vừa khắc nguệch ngoạc thông tin của tôi lên cái bi đông, Nghĩ cũng đúng, trận mạc thế này chết lúc nào không hay, mà đã chết nằm lại chôn đồng không mong quanh thế này ai mà tìm được. 2 cậu này 1 cậu người Bắc tên Huy còn 1 cậu người Nam tên Tôn, 1 già 1 trẻ mà coi bộ thân nhau lắm.

Đang định trò chuyện thêm ít câu thì tiếng bộ đàm bên hồ cá nhân của tôi lại rồ rồ lên, cảm ơn 2 đồng chí ấy tôi bò về lại chỗ của mình.

-Minh, do you ?over! Cậu nghe rõ không? Là Christ.

-I .

-The conference just started few minutes ago, how're you doing? Cuộc họp đã bắt đầu từ ít phút trước? cậu sao rồi?

-We doing well here, we stop 2 waves from them. Chúng tôi tốt, đã chặn được 2 đợt tiến công của bọn chúng.

-Ok but we have a bad news. Our satellite recognize several aircrafts from south Cambodia approaching to your location. Tốt nhưng tôi có tin xấu đây, Vệ tinh phát hiện có vài chiếc máy bay từ nam campuchia đang bay về vị trí của cậu đấy.

-Can you evaluate their speed? Anh ước lượng được tốc độ của bọn chúng không?

- Average speed is 280 kilometers per hour, Choppers i guess! Tầm 280 km một giờ, tôi đoán là trực thăng vũ trang.

-Got it. We'll handle that. Keep in touch, update information for me if there is anything new. Được rồi, chúng tôi lo được, giữ liên lạc nhé, nhớ thông báo thường xuyên đấy.

-Hey! Mary want to talk to you? Mà này, Mary muốn nói gì với cậu này.

-What? Gì cơ? tôi hỏi lại

-Anh sao rồi? Giọng cô nàng.

-Ồn!

-Gi cơ? vài người tụi anh chống lại cả sư đoàn mà gọi là ồn hả?

-Ừ a còn sống sờ sờ đấy thôi.

-Anh lo cho cái mạng của anh đấy...lại còn nạt nộ cơ ah tôi ngoác mồm ra ngạc nhiên..

-Rồi... biết rồi...

Rè...rè...rè...

-Alo? Mary!!!

-Alo...alo...

Tôi cân chỉnh lại bộ đàm thì thấy sóng cứ chập chòn, có lúc mất hẳn.

-Minh! PLA jam.m.ing our sign.al ... Minh! Quân TQ đa...n...g.làm...nhiê...ũ...s...ó...o.ng. Giọng Christ trong bộ đàm nhưng câu được câu mất, đông tai lên tôi mới ráp lại được cho thành câu.

-Ok! tôi hét to cổ cho bên kia nghe.

-Wee...w.i.i...l c.om...e...whe...nth.ey.... re...ac..h agreement..rè rè....(we will come when they reach agreement)

Chúng tôi...sẽ.e.e.t.ớ.iii.... khicólệ...nh.....rèèèèèè....

Vậy là mất sóng hoàn toàn, nhìn lên trời 1 chiếc máy bay không người lái bé tí như con muỗi đang bay chậm chậm ở trên đầu chúng tôi. Bọn chúng đang sử dụng thiết bị phá sóng để gây nhiễu điện từ nhằm ngắt liên lạc của chúng tôi với bên ngoài

Linh cảm bọn chúng sắp đánh mạnh, tôi đổi qua bộ đàm nội bộ để liên lạc với anh Nam thì cũng không được nốt. Bảo 1 trong 2 cậu lính gần đó sang gác phụ tôi tìm đường sang vị trí của anh Nam.

Hầm chỉ huy nằm sâu bên trong trảng cỏ ở giữa 2 đường băng, gọi là hầm chỉ huy cho oai chứ nó cũng chỉ rộng chừng 6m2 và sâu hơn 1 mét, nóc hầm được che chắn bằng mấy tấm thép loại lót đường băng đã chiến để chống mảnh pháo, ở giữa hầm có kê mấy thùng đạn kiem luôn cái bàn. Sát bên vách đựng nhiều loại súng mà tùy trường hợp có thể phải dùng đến.

Nghe tiếng tôi loạt xoạt từ xa tay Hòa đã lên tiếng hỏi vọng ra.

-Em! Minh...Tôi đáp rồi thò chân xuống hầm.

Anh Nam thấy tôi bước vào nhưng không hỏi gì vì đang cần bận sửa cái bộ đàm đang kêu rè rè như ve. Tôi thấy thế thì bảo anh ngưng lại vì có sửa nữa cũng hoài công, tiện thể báo luôn đề anh em chuẩn bị ứng chiến vì chúng đang triển khai trực thăng tới đây.

-Không biết là chúng sẽ tấn công hay đổ bộ nhỉ? Anh Nam hỏi vu vơ.

-Chắc chắn là tấn công, trong lòng đường băng tuy trống trải nhưng chúng biết chắc chúng ta mai phục nên sẽ không liều mạng đổ bộ.Tay Hòa lập luận

-Em cũng nghĩ là tấn công, Quân TQ nổi tiếng lấy thịt đè người, đến giờ vẫn chưa pháo kích hay ném boom là sợ hỏng đường băng nên điều trực thăng vũ trang tới càn quét.

-Được rồi, ta nên Triển khai tên lửa vác vai và yêu cầu khẩu đội phòng không chuẩn bị.

Vì không chuẩn bị điện đài liên lạc bằng dây nên chúng tôi phải truyền tin bằng mồm, lệnh của anh nam được truyền qua hết nhóm này đến nhóm khác bằng cách gào lên thật to cho đến khi có người gào lên y như thế thì thôi.

Trước khi về vị trí tôi lôi đám chỉ huy ra chỉ con máy bay không người lái cho họ xem, 1 anh liền vác tên lửa A72 tầm nhiệt ra nhắm nhưng không khóa mục tiêu được. Máy bay này có lẽ sử dụng năng lượng điện không thải ra nhiệt nên chúng tôi đành bắt lực dù phía bắc sân bay có 2 trận địa cao xạ và phòng không, tuy nhiên chúng tôi chưa thể sử dụng vì phải đợi bay trực thăng tới.

Vách hầm có tôi lợi về vị trí không quên ôm theo mấy băng đạn dự phòng, vốn tính cẩn thận nên vừa nhảy xuống hố cá nhân của mình tôi đã bẻ thêm mấy cành cây phủ lên trên, bộ binh địch thì không ngần chứ bọn không quân thì không biết đường nào mà lần.

12h33

Vừa xong chưa kịp uống ngụm nước thì tiếng ầm ầm đã vang vọng lại,ban đầu còn nhỏ nhưng sau đó thì to dần rồi nghe như sát bên tai. Lực lượng

chúng tôi cảm sung sẵn sàng nhưng không thấy trực thăng địch từ hướng nào bay tới.

Tôi đồng tai lên nghe ngóng rồi đảo mắt tìm kiếm nhưng vẫn không thấy chúng ở đâu, quoaí!!!

Và rồi chúng xuất hiện, từ hướng Tây-Nam 3 chiếc trực thăng Z10 tách đội hình chữ V bỏ ra 3 hướng chúi đầu nhắm tới chỗ chúng tôi. Thì ra suốt từ nãy giờ chúng giữ độ cao thấp bay quanh sân bay để phân tích địa hình trước khi tấn công làm cho chúng tôi không thấy được.

1 Chiếc đầu đàn bay giữa mở màn cuộc tấn công bằng 1 loạt rocket cày vào giữa tràng cỏ, tiếng rocket rít lên trong gió nghe chói tai, tiếp đến là hàng loạt tiếng nổ liên tiếp mà không sao đếm xuể. 2 chiếc bên sườn sau khi bay rộng ra 2 cánh cũng bắt đầu bắn phá

Tôi lúc này đang nằm trong tầm bay của 1 chiếc phía nam phi đội, đưa mắt nhìn thấy con quoaí thú màu đen đang phành phạch vỗ cánh bay tới phun rocket rào rào làm tôi thất kinh hồn vía nằm cầm mặt xuống hố, 2 tay thì ôm lấy đầu mặc cho lúc trước còn tránh né đám bùn nhão.

ẦM.... ẦM.. ẦM.... ẦM.... ẦM.. ẦM!!!

Hàng loạt tiếng nổ vang lên sát bên tai như muốn đục thủng màng nhĩ, đất đá bị xói tung lên văng khắp nơi rớt xuống người tôi nghe lộp bộp. Chiếc trực thăng vụt qua cái ào rồi tiếp tục bắn phá mọi thứ trên đường đi của nó, tôi trôi đầu lên vớ lấy súng định bắn theo nhưng không kịp, nó đã lạng đi khuất tầm mắt.

Trong đợt tấn công đầu tiên bên tôi không ai nổ súng, cũng không thấy 1 quả tên lửa nào được phóng lên như lệnh truyền đi từ trước, hay là anh em trúng rocket cả rồi???

-Ê! đằng ấy có sao không? Tôi hỏi vọng qua bên kia

-Không! Mẹ!!! sao không thẳng nào bắn rụng nó đi?

-Tớ không có tên lửa! Tôi đáp.

-Cần deck gì tên lửa, đợi nó quay lại cứ nã đi... Mấy tay bên kia máu chiến bảo tôi.

3 con quỷ đen bắn phá dọc 2 bên đường băng 1 hồi đã bay quá mục tiêu nên đảo mình quay lại.

Lần này chúng không chỉ bắn rocket mà còn sử dụng súng máy gắn trên máy bay bắn xuống, chắc là có thiết bị nhắm hồng ngoại lên chúng cày sát rạt hầm hào của chúng tôi, tuy đã bàn trước với nhau là sẽ cho chúng biết tay nhưng nghe tiếng đạn đi đùng cày xói sát bên tôi lại phải ôm đầu nằm im như con sâu đo.

Trong những tiếng nổ hỗn loạn tôi nghe có mấy loạt súng vọng lên, chắc là quân ta bắn trả. Ngay lập tức mấy tiếng nổ cũng im bật, máy bay địch thấy bị bắn liền đảo cánh lách ra ngoài không phận trước khi trở lại để trả đũa.

Lần này chúng lại tập hợp thành đội hình chữ V lù lù bay lại, vẫn là chiếc cầm đầu. Lần này chúng không bắn rocket nữa mà phóng liền 2 quả tên lửa chống tăng bên hông, 2 quả tên lửa xoay tít xé gió lao xuống hào nước là nơi chúng tôi giấu xe thiết giáp.

Có lẽ anh em nào đó nóng ruột đã dùng súng trên xe bắn máy bay làm lộ vị trí, 2 quả tên lửa phi qua đầu tôi cách mặt đất chỉ chừng vài mét rồi tiếp đó 2 tiếng nổ lớn vang lên.

Nhìn quả cầu lửa cao ngút kéo theo cả loạt khói đen tôi biết chắc quân mình đã trúng đạn. Mẹ nó chứ! tôi cáu tiết mà không biết làm gì được...

Ấy vậy mà bên ta cũng không phải vừa, đáp lại loạt đạn của địch 1 quả tên lửa dưới đất được phóng lên nhắm hướng chính diện vào đội hình chúng nó. Tôi đưa mắt dõi theo cầu cho trúng 1 phát chết cả lũ chúng nó đi.

Nhưng xui thay, bởi vì bắn chính diện nên cả 3 chiếc máy bay đã thấy được liền nhả mồi bầy (flare – 1 loại pháo phát ra nhiệt lớn đánh lừa tên lửa) rồi tách đội hình tránh quả tên lửa kia.

Hựt!!!

Tôi chưa kịp văng tục thì bên kia 2 đồng chí đã chửi đông đông.

-Chúng nó đâu rồi? 1 ông hét to

-Đậu má! phía Bắc kia, nằm xuống! tôi nói.

-Nằm cục C**!

Tôi nghe 2 thằng cha chửi như thế chắc tính làm liều nên định can lại, chưa kịp thì trực thăng địch đã quay lại tiếp tục bắn phá làm tôi lại phải nấp.

Bên kia vang lên tiếng tít tít liên hồi rồi phút 1 cái, 1 quả tên lửa xé gió lao lên trời để lại sau đuôi 1 quần lửa thổi cháy cả cây cỏ.

Lần này thì hết thoát, chiếc máy bay chỉ vừa vụt qua bị nhắm bắn ngang hông nên không kịp phản xạ. Đầu đạn xuyên qua đuôi chiếc máy bay ngọt sớt

làm nó gãy đuôi cháy rừng rực rồi quay vòng vòng xuống thân 1 nơi đuôi 1 nơi.

-MÁ! ĐÃ BÂY! ai đó hét lên.

Lần này tới lượt chúng tôi phản công, chiến thắng đầu tiên đã lấy lại phong độ cho cả lực lượng, tiếng súng nổ lên rần rần kéo theo đó là mấy loạt tên lửa nữa nhưng vẫn chưa hạ được 2 chiếc còn lại.

Vì thấy được vị trí của chúng tôi nên địch cũng ngoan cố hạ cho bằng được, chúng phóng nốt những loạt rocket còn lại rồi dùng súng cày cả loạt dài. Tuy nhiên ở độ cao và tốc độ như vậy xác định được mục tiêu trong đám cỏ cây rồi bắn trúng không phải dễ.

2 chiếc máy bay sau mấy lần hút chết đã cân trọng hơn, thay vì tung hoành ngang dọc sân bay như trước giờ chúng chia làm 2 hướng bay lằng vằng ở vòng ngoài rồi bắn vào.

Đoán trước được sớm muộn gì chúng cũng sẽ hết đạn rồi rút đi nên tôi cứ nằm yên vị trí nhưng lính đặc công quả thật rất máu chiến. Họ cho 1 chiếc xe tăng chạy lên đường băng bắn đại liên dí theo đuôi 1 chiếc máy bay, chiếc này bị bắn bắt ngờ nên lạng ra khỏi không phận.

Tôi không hiểu họ định làm gì, chúng sẽ quay lại bắn đạn chống tăng thổi bay chiếc xe mất, đúng như dự đoán 2 chiếc máy bay lại hợp thành đội hình từ xa rồi quay lại. Chiếc T54 bên ta vẫn kiên cường chạy dọc đường băng rồi bắn lên ào ào.

1 loạt tiếng nổ lại vang lên, tôi định ninh là tiếng địch bắn tên lửa nhưng không phải, 1 chiếc trong đội hình địch loạng choạng rồi bốc khói tụt về sau trong khi chiếc kia bốc cao đầu bỏ chạy 1 mạch.

Hóa ra là quân ta dùng chiếc xe tăng như địch tập trung rồi dùng súng phòng không bắn hạ. Chiếc máy bay trúng đạn có lết ra ngoài 1 đoạn xa nhưng tôi chắc chắn nó sẽ rớt xuống đâu đó, chiếc còn lại thì đã bay mất hút.

1h04 phút chiều

Máy bay địch chưa rút đi lâu thì tiếng súng tiểu liên lại nổ lên, lần này không bãi đáp quen thuộc mà ở nơi nào đó, địch đã lợi dụng lúc máy bay càn quét rồi đưa quân đột kích ở hướng khác làm chúng tôi bất ngờ.

-Đi đi mau...! 1 đồng chí gọi vọng qua bên tôi.

-Nhưng đi đâu?

-Địch đánh sâu vào hướng nam rồi...

Tôi nghe có thể liền xách súng chạy sang, 3 anh em luồn lách qua đám cỏ cây chạy bạt mạng về hướng súng nổ, trên đường đi thấy có mấy anh em trúng rocket hy sinh trong hào thương lắm mà không dừng lại được. Địch bắn rocket hủy diệt, trong mỗi quả rocket có hàng ngàn cây đinh nhỏ, khi phát nổ thì phóng đi khắp nơi, ai nằm trong tầm sát thương của nó thì trúng cùng lúc hàng trăm cây đinh không cách gì cứu chữa được.

-Quân ta, đừng bắn...! Tôi hết to

Chiến hào đã ở trước mặt, 3 thằng phi xuống đưa súng lên ngắm vào đám cây cỏ bên kia đường băng mà chẳng thấy gì trong khi cậu kia vẫn bắn liên hồi.

-Ê, địch đâu? địch đâu? tôi hỏi.

-Bắn đại mẹ nó đi, bọn biệt kích cam bốt nó luồn vào từ này mà không biết. –

-Sao để nó luồn vào mà không biết? Huy hỏi vặn lại

-Đánh đả loạn xạ bỏ ai biết đường nào mà lần, cậu ta nhấn nhó rồi lại bắn tặc cú cảm hơi để địch khỏi vượt sang.

3 thằng tôi nhìn nhau chưa biết thế nào thì đạn bên kia dội lại bay vun vút qua đầu, hoàn quá 3 thằng bắn trả ào ào vào những vị trí nghi ngờ có địch.

-Quân campuchia mà ghê thế? Tôi thất thần hỏi

-Bọn biệt kích chuyên đánh du kích trong rừng rậm, trước đây do chính quân ta đào tạo chứ đâu. Thằng Tôn đáp.

Hóa ra là vậy, Bọn TQ cả buổi sáng dùng số lượng áp đảo vẫn không đánh vào được nên đưa biệt kích campuchia vào, Trước khi ngã về phía TQ quân campuchia vẫn gửi sĩ quan và lực lượng đặc biệt sang ta học tập kỹ thuật, không ngờ lại có ngày trả ơn chúng ta thế này.

Đạn bên kia vẫn bắn qua từng hồi, nếu lúc trước chúng tôi làm chủ 3 trảng cỏ dọc 2 bên đường băng thì bây giờ chỉ còn giữ được 2 phần rưỡi. Biệt kích địch lên lút đổ vào chiếm mất 1 phần, giờ thì muốn đẩy chúng ra rất khó khăn vì chúng cũng nấp trong cỏ cây như chúng tôi làm chúng tôi không xác định được.

Tôi thò đầu lên căng mắt nhìn xem bọn khốn đó ở đâu nhưng vô vọng, thỉnh thoảng những loạt súng bên đó lại nổ lên kiểm không cho chúng tôi qua, anh em bên kia chắc hẳn đã hy sinh 1 phần nên địch mới đổ vào chiếm giữ như vậy được.

-Như thế này thì không ổn, dần co vậy chúng ta sẽ hết đạn trước mắt...Tôi nói

-Chứ làm sao đây? đường băng trống quá không vượt qua được còn ngồi đây đâu có thấy gì. Thăng Tôn năn lòng đáp

-Mình có lựu đạn khói không?

-Có!

-Quăng lên rồi lao qua.Tôi đề nghị...

-Không được, địch chớp thời cơ lao qua sẽ hỗn loạn đội hình. Tay Huy phản đối

-1 số ở lại bảo vệ vị trí, 1 số đi...

-Không! ta không qua được thì địch cũng không qua được, ai qua trước thì chết trước, chúng ta chỉ cần bảo vệ được 1 phần đường băng là đủ.

Tôi nghe cũng có lý, nếu nóng ruột lao qua địch đón lõng thì toi. Máy anh em lại bắn cảm hơi còn tôi đang ngồi thở rồi lấy lại bình tĩnh. Chúng tôi cứ vờn nhau như thế cả giờ đồng hồ, không bên nào chịu bên nào.

Địch rất khôn ngoan, lại đổ thêm quân vào bãi đáp lúc sáng để lẩn vào, cũng may anh em phát hiện kịp thời cầm chân lại được. Lúc này chúng tôi bị tấn công cả 2 hướng và có thể sẽ còn tiếp tục bị tấn công.

Tôi mượn cơ đi lấy thêm đạn nên bỏ về hầm chỉ huy tuy nhiên không có ai ở đó, tôi vợ vội mấy hộp đạn rồi chạy ra ngoài tìm quanh thì thấy anh Nam đang ở dưới hào nước chuẩn bị cho xe thiết giáp tiến công.

-Anh đi quét chúng nó ra ah? Tôi háp tấp.

-Đề lâu không được, địch đang lẩn ta từ các cánh.

-Nhưng mà tiến công có lợi không hay chỉ cần phòng thủ đến tối.

-Địch mà bỏ vào 2 hướng nữa thì không cầm được tới tối đâu ...! Anh nhăn trán đáp.

Dưới hào 2 chiếc M113 bắt đầu nổ máy chạy dọc hào để tới gần điểm tấn công, xe chở hơn chục đồng chí trong thùng theo sau là 1 tiểu đội nữa yểm trợ để tấn công vào.

Tôi ôm đồng đội chạy về, gần tới nơi thì gào lên thật to cho mấy đồng chí dưới hào bắn yểm trợ không thì địch nó quạt cho 1 loạt lại ngất mất.

-Chuẩn bị nhanh, ta sắp đánh sang.

-Ai bảo? Tay Huy hỏi

-Lão Nam đang đem xe từ sau lên.

-Thế mình có đi không? Thăng Tôn chen vào.

-Đi cái đầu mày! ai yểm trợ mà đi! tay Huy nạt.

2h22 Chiều

Tiếng xe từ xa xa đã vọng lại rồi gầm lên để vượt qua hào, địch quân có lẽ cũng đã nghe nên không thấy bắn trả nữa. 2 chiếc xe dàn hàng ngang ủi xuyên qua trắng cỏ rồi chuẩn bị vượt đường băng đánh sang bên kia. Vừa tới chỗ tôi thì 2 tay xạ thủ trồi lên bắn đại liên quét ngang dọc vào chiến tuyến của địch thổi bạt cả cây cỏ lên trời.

Tiểu đội lính yểm trợ trường tới gần chỗ của chúng tôi thì nằm im chờ đợi cho xong loạt đạn đầu sẽ tiến đánh. Không biết là vì máu chiến hay vì ngu mà tôi vừa nghe tiếng hô xung phong của anh cũng xách súng lao lên, chỉ tội mỗi thăng Tôn.

-XUNG PHONG!!! Thăng Tôn hét lên rồi nhảy ra khỏi hào, nhưng mà xui cho nó, nó chưa kịp rút căng chân để phi đi như đồng đội của mình thì tay Huy lại nứ gấu quần nó lại.

Ach!!! nó ngã đập mặt ngay mép hào, tôi thấy nó té toan lòi nó dậy mà thấy tay Huy kéo chân nó về nên lại thôi.

2 chiếc thiết giáp tiến lên phía trước, chúng tôi lui húi thấp mình theo sau, đại liên bắn giòn giã còn chúng tôi vẫn

bắn từng loạt vì thú thật vẫn chưa thấy địch đâu.

Choang...Choang...Choang...mấy loạt đạn liên tiếp găm vào thép xe nghe lạnh người. Chiếc xe lúc này đang ở giữa đường băng khựng lại.

Chúng tôi thấy bị phản công thì rập mình nằm xuống, không may có mấy người bị trúng đạn ngã ngửa ra phi đạo, đồng đội tôi nhanh mắt xác định được vị trí địch thì nã đạn liên hồi vào, thậm chí còn ném thêm lựu đạn vào quyết bất chúng im lặng.

Thấy quân ta bị hạ, chúng tôi đẩy nhanh tiến độ, 2 chiếc xe lao nhanh qua trắng cỏ của địch rồi đổ quân lấn vào, Bọn biệt kích cam bốt có lẽ không ngờ lại bị đánh vỡ mặt bằng xe thiết giáp nên bỏ chạy khỏi hầm hào rút ra xa đường băng.

Quyết không cho chúng nó thoát chúng tôi truy kích cho bằng được, 2 chiếc xe sau khi đổ quân xong thì tiếp tục cày nát trắng cỏ trong khi chúng tôi nhảy xuống những dây hào vừa giành lại được để cố thủ, cây cối tù mù cao quá đầu nên không biết đâu là địch đâu là ta, khi đã yên vị trong hào thì tôi cứ móc hết lựu đạn ném lên phía trước.

1 anh đồng đội không rõ tên nhảy lên khỏi hào nhưng mới chạy được mấy bước liền bị 1 tên biệt kích địch phi từ trong bụi rậm ra ngã quật xuống, tôi thấy thế hoàn quá đưa súng lên ngắm nhưng cả 2 đang vật nhau làm tôi không nhắm được.

Rút con dao dưới giày tôi nhảy lên để giải cứu đồng đội của mình, tên biệt kích đen thui nhỏ thó nhưng “cứng” thôi rồi, hấn có vật đồng đội tôi xuống rồi bẻ cổ nhưng gặp phải cao thủ nên đang vật và khóa tay.

Tôi chạy lại nắm lấy mái tóc thừa của hắn rồi đưa dao cứa cổ ngọt sớt, máu phun ra ướt đầm cả anh bạn nằm dưới.

không kịp nhận lời cảm ơn thì anh ta xoay mình quay giò lái đập vào bắp chân làm tôi ngã úp mặt xuống đất, chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì anh ta đã bật dậy tung 1 cước vào 1 tên biệt kích khác đang cầm dao lao tới.

Khốn nạn, vì biết không đấu lại hỏa lực nên chúng ém mình bầy chúng tôi vào để phục kích đánh tay đôi. Thấy con dao sáng loáng vung vẩy khắp nơi tôi không dám liều mình nhảy vào mà để cho anh ta xử lý.

Sau khi nhận 1 đập hấn tụt về sau rồi lại bật lên chém ngang dọc, anh đặc công né liền 2 đường rồi đánh vào bắp tay để tước con dao nhưng không được, hấn móc ngược con dao nhắm thẳng yết hầu anh ta. Con dao sáng loáng chạy xướt mang tai, cũng vì quá đà nên hấn liền bị khóa tay rồi tiếp đó bị vật nằm ngửa ra đất.

Tôi chưa kịp chạy tới cướp công thì anh đồng đội đã bẻ cổ cái rác nghe lạnh xương sống. Giữa vàm cỏ sau 1 hồi đánh nhau giờ chỉ còn có 2 chúng tôi, tiếng súng nổ và la hét vẫn đâu đây nhưng cỏ cây cao quá không thấy được gì, nhặt súng lên 2 anh em quỳ xuống định hướng rồi chờ đợi.

Bên cánh trái bỗng có tiếng chân xào xạt, 2 anh em bỏ nhào theo bám đuôi. Qua lớp cỏ dày tôi chỉ thấy cái bóng lao đi mà không biết là địch hay ta. Anh đồng đội vượt lên cả mấy mét cổ bám cho bằng được trong khi tôi vẫn đang vừa chạy vừa nhắm chỉ cần thấy rõ là địch thì hạ ngay.

Thấy bị bám đuôi cái bóng bỏ chạy càng nhanh, và rồi hấn quay lại nhìn, trong giây phút tích tắc tôi nhìn vào ánh mắt của hấn, con mắt đen tối đầy hoàn sợ.

-ĐỪNG!!!...bịch...!

Trúng lưng hấn ngã xuống, tôi hấp tấp chạy lại lật hấn lên, hấn ộc cả máu ra đằng miệng ấy vậy mà vẫn thò tay xuống lưng quần định rút chốt lựu đạn. Đồng đội tôi liền nhanh chân đạp lên cổ tay hấn rồi bắn thêm 1 phát xuyên qua đầu.

Tiếng súng trong vàm cỏ ngót dần rồi tắt hẳn, chúng tôi chạy về hướng động cơ xe thì thấy anh em đang tải thương vào trong, lại hy sinh vài người. Có người bị bọn man rợ phục kích cắt lìa cả đầu ra khỏi cổ, anh em ức quá nói không nên lời nên không thèm nghĩ mà chạy ngược về hướng bên kia để tiếp tục đánh địch.

13.3

4H05 chiều.

Khói lửa đặc quánh, trận địa vẫn nóng lên từng hồi, suốt từ khi chúng tôi đẩy lui được bọn biệt kích cam bốt địch quân vẫn kiên trì tấn công. Sau khi sử dụng cả không quân lẫn biệt kích mà vẫn vô dụng chúng tôi hoàn toàn chiến lược đó là sử dụng lực lượng áp đảo và tiến công dai dẳng nhằm bào mòn sinh lực ta và sự thật là chiến lược của chúng đang hiệu quả.

Chúng dùng hỏa lực mạnh bắn vào trận địa như mưa, chúng không tấn công tổng lực để tái chiếm ngay lập tức mà dùng từng trung đội đánh vào các điểm khác nhau liên tục làm chúng tôi phải phân chia lực lượng dù lực lượng đã rất mỏng. Nếu lúc trước chúng ở thế bị động không biết chúng tôi ở đâu thì bây giờ tình thế đã đảo ngược. Chúng tôi không biết chúng sẽ tấn công ở đâu.

Cả sân bay rộng hàng ngàn hecta 4 bề cỏ lá rất khó bao quát nên chúng dễ dàng tiến từ nhiều phía vào sân bay và nếu gặp kháng cự lập tức kêu gọi hỏa lực hỗ trợ giáng trả rồi rút ra. Chúng can trọng hơn rất nhiều và tinh vi như những con sói đang vờn đuổi con mồi của mình.

Về phía chúng tôi sau hơn 8 giờ đồng hồ giao tranh quyết liệt phần nhiều đã mệt lử lại thêm phải di chuyển liên tục để bắt đón địch, sau đó rút thật nhanh trước khi bị pháo cối giã nên khá đuối sức, đạn được cũng bắt đầu cạn kiệt dần, anh em bắn từng phát đạn phải tính toán để chắc chắn đối tượng được mạng 1 tên địch mới bắn.

Tôi từ lúc đánh sang trắng cỏ đuổi tụi cam bốt thì không gặp 2 anh bạn mới là Huy với Tôn nữa vì họ mật phục ở cánh khác, về phần mình tôi vẫn bám trụ ở vị trí ban đầu. Khu vực này bằng phẳng và là cửa tử nên địch không đánh mạnh, thỉnh thoảng chỉ dội cối vào hoặc tung 2-3 tiểu đội vào giữ chân

mà thôi.

Quân tôi hy sinh 1 thì quân Trung Quốc phải hy sinh tới 3-4 lần, không phải vì chúng yếu hèn mà là vì chỉ huy của chúng quá tự cao. Cứ mỗi giây mỗi phút chưa chiếm được sân bay là thêm 1 phút hấn nhục nữa nên hấn liên tiếp đẩy quân vào trận địa, Quân Trung Quốc tung hoành khắp Nam A ít nhiều đã có kinh nghiệm nhưng gặp lực lượng đặc biệt của chúng tôi với cách đánh vô thương vô phạt nên nhiều khi phải bắt lặc.

Ví như ít phút trước chúng đưa 1 trung đội từ ga quốc tế chạy tới đường băng, quân ta mật phục không nổ 1 phát súng mà ngay trang chờ đợi, địch sợ bị phát hiện nên vượt qua thật nhanh mà không hề biết chúng tôi nằm ngay dưới những cái hố vuông vắn phủ đầy cỏ đã chuẩn bị trước đó, Địch còn cách hơn 20 mét chúng tôi bắn chỉ thiên vài phát khiến chúng liền nằm rạp xuống không biết đầu mà lẩn, chưa kịp định hình thì anh em trồi lên quăng lựu đạn rồi càn quét chết sạch.

Nhưng có những đợt chúng đông quá, hết lượt lính này tới lượt lính kia được đưa vào trận địa, chúng có đông quân tới nỗi trung đội này thiệt hại chưa kịp tải thương ra đã tung trung đội khác vào tiếp chiến nên chúng tôi đánh không xuể.

Về quân ta thì thiệt hại đã quá nửa, chỉ còn hơn 40 anh em có lẽ là đủ hoàn toàn sức chiến đấu. Tay Nam sốt ruột muốn bỏ trận địa liên tục kêu tôi kiểm tra điện đài nhưng sóng sánh vẫn chập chờn, chúng tôi mãi mới bắn hạ được 1 chiếc Jamming UAV thì chiếc khác đã được phóng lên, có khi có tới 3 chiếc bay lòng vòng trên cái không phận chưa đầy 8 cây số vuông.

Trời về chiều mà nắng vẫn gắt, nắng hắt lên tay lên mặt nghe muốn cháy, người tôi khét rẹt mùi thuốc súng, dưới chân vỏ đạn đồng đã vuông lên thành từng đồng lấp cả bùn đất. Tôi 1 thân 1 mình 3 khẩu súng, địch ở xa thì cứ SVD (Dragunov) mà nhắm, ở tầm trung thì AK còn gần hơn nữa thì MP5 giảm thanh để khỏi bị phát hiện.

Quân Trung Quốc thì liều mạng, cứ chạy ra nổ súng ỉ xèo rồi phóng lên, chúng tôi có lúc phòng thủ không kịp vì thiếu quân lẫn thiếu đạn nên nhiều khi chỉ xém chút nữa là phải đánh tay đôi.

5h30

Trời đã về tây đỏ hồng rực, tôi siết cò khẩu súng nhắm chậm rãi. Mấy tên địch ló nhô đằng sau cổng tiếp vận thỉnh thoảng thò súng ra siết cò, súng nhảy tung tung quét ngang quét dọc mà chẳng trúng ai. Mấy đợt trước chúng chạy ra nhiều, tôi thay súng liên tục mới “Cân” xuể, sau mấy đợt thất bại chỉ dám núp bắn ra từ đằng xa.

Khẩu súng nhắm quả thật rất khó bắn, không có kinh nghiệm nhiều nên họa may lắm tôi mới bắn trúng được 1 tên. Súng đời cũ nên giật, địch đã vào tầm mà không cảm súng cho chặt thì siết cò nó sẽ nảy lên trời, chưa kể xa 300-400 mét mà tôi không biết chỉnh tầm súng rồi đo hướng gió thì đường đạn sẽ lệch cả nửa mét, nhanh tay nhắm lại thì may ra trúng.

Không biết mạng tôi lớn hay do tôi nhát chết mà bấy giờ ngoài mấy vết xước do lẩn lộn còn lại vẫn lành lặn. Nhiều khi vị trí của tôi bị lộ, cối già ào ào mà may sao vẫn không trúng, có lần vừa hụp đầu xuống thì mảnh đạn phang qua cắt mấy cành cây ở trên ngọn sọt. Lần khác nữa thì tên địch còn cách tôi chục mét, thay đạn không kịp, hoảng quá chưa biết làm sao thì đồng đội bên cạnh đã bắn hạ, cứ như thế bao nhiêu lần không biết chúng tôi sát cánh bên nhau rồi chia lửa quyết tử thủ cho bằng được.

-Minh! Minh...!

-Minh rõ!

-Anh Hòa bảo ra hầm chỉ huy gấp!

Tôi nghe đồng đội truyền lệnh xong lấy làm lạ, trước giờ tay này ghét tôi như quỷ có sao lần nào lại gọi trực tiếp gọi tôi, hay lão Nam có chuyện gì rồi? Quan sát một hồi không thấy địch lên nữa, tôi bảo mấy cậu ở bên kia gác hộ rồi băng cò chạy về hầm.

-Các anh gọi em! Vừa thờ tôi vừa nói.

-Cậu kiểm tra thử xem có còn kích nổ được hay không. Tay Hòa nói trong khi anh Nam ngồi 1 góc chẳng thèm nhìn.

Có vẻ 2 cha này mới cãi nhau xong, tay hòa thì muốn cho nổ boom nguyên tử còn anh Nam thì thương lính nên không chịu quyền hạn thấp hơn phải chấp nhận

Tôi cẩn thận mở cái cặp bằng thép ra, trong cặp có 1 màn hình cảm ứng, 2 lỗ khóa và 1 nút kích nổ, tay Hòa tra cả 2 chìa vào rồi nhờ tôi bật cũng lúc, màn hình sáng lên toàn tiếng anh nên mới phải nhờ tôi.

Máy yêu cầu password, tay Hòa cũng tự nãy nhập lấy, 6 ký tự của hắn và 6 ký tự của anh Nam, Nhấn enter bỗng nhiên màn hình báo lỗi.....

— Sao vậy? tay Hòa sốt sắng hỏi.

-Không có gì, sóng hơi yếu nhưng vẫn có thể kích nổ được. Tôi thao tác rồi đáp.

-Cậu chắc không?

-Chắc! a có thể thấy đồng hồ đếm ngược còn hơn 2 tiếng nữa sẽ tự hủy đây này.

-Các anh định.

-Không phải việc của cậu! Hắn tỏ vẻ khó chịu trong khi tôi vừa giúp hắn xong.

Tôi nghe vậy đành lảng qua chỗ anh Nam, vai a trúng mảnh đạn phải băng lại nhưng máu đã ướt đầm lưng áo, anh ngồi trầm ngâm tra thêm đạn vào ổ.

-Anh đừng lo...chắc sẽ được mà...

-Chỉ còn 2 tiếng nữa, em đi đi còn kịp...

-Em chẳng đi đâu cả, em đã bảo anh sẽ kịp mà.

Anh ta thở dài không nói gì nữa, vớ lấy súng rồi đi ra ngoài. Tôi cũng vậy, lo chạy về vị trí, lúc khỏi hầm mới thấy 1 điều lạ là tiếng súng đã tắt từ bao giờ. Cả trận địa im lìm vắng lặng như tờ, trời đã tối nên chỉ thấy vài đám lửa cháy lay lắt ở đâu đó hắt ánh sáng lại.

-Có gì không ổn rồi, tôi bảo anh Nam

-Đúng vậy, chúng rút hết như thế chắc chắn là không ổn.

-Không lẽ chúng định thả boom? Tôi hỏi

-Không! Đêm tối thế này chúng thể không xác định được ta mà thả boom.

Thôi!nhanh về vị trí đi. Nếu mất vị trí tất cả rút về hướng Bắc nghe không?

-Em rõ rồi, tôi gật gật xong lao nhanh về chỗ cũ.

6h20 Tối

Không biết là do trời tối hay do cả ngày nay đánh đấm ì sèo mà tôi thấy lạnh xương sống, đầu đó có cơ gió nhẹ vút qua càng làm cho không khí trở nên lạnh lẽo.

Trước mặt tôi chỉ ít mét là liệt là thây xác, có mấy tên chết không kịp chớp mắt trợn tròn lên nhìn tôi chăm chăm. 1 mình ngồi trong cái hồ lôm bôm là nước giữa trời tối mù làm tôi thấy sợ. Kiểm tra lại súng ống 1 lần nữa rồi đảo đầu nhìn ra ngoài, tối quá tôi không thấy gì...

Mưa...

Mưa phún phún rồi bắt đầu rả rích rơi xuống vai áo lộp độp, tôi vớ tấm tăng (tấm bạt nilông quân dụng)quấn quanh người, mưa rơi ước tóc chảy ròng ròng xuống mặt. Mấy đám lửa le lói cũng đã bị mưa dập tắt khiến cho sân bay đã u ám nay còn mù mờ hơn nữa.

Bỗng...Đùng đùng đùng.....Rồi hàng loạt tiếng súng ở đâu đó vang lên liên tiếp làm tôi giật thót mình. Không lẽ lại là biệt kích, tôi í ới gọi đồng đội để kiểm tra nhưng không ai thấy gì. Lo lắng và hoảng loạn tôi kê súng lên vai lưng sục mục tiêu nhưng tất cả chỉ là 1 màn đêm đen đặc.

Thêm mấy tiếng rít chói tai lại vang rồi lên bụp...bụp....bụp.....Cả sân bay sáng chói lóa như ban ngày, là địch phóng pháo sáng. Tôi nhú mảy rồi đưa tay lên che mắt lại vì đã quen với bóng tối lại bỗng nhiên sáng rực cả lên.

Anh em bên cánh tự nhiên bắn ào ạt tôi làm tôi quáng quàng trời lên, ngay trên bãi đáp và đường băng là hàng hà xa số cả ngàn con rab đang chạy lại.

Chúng tôi bắn xối xả mà không cần phải nhắm vì chúng quá đông, đông tới nỗi thành tầng tầng lớp lớp mà chỉ cần lia súng là trúng, bọn rab nghe tiếng súng nổ lại càng điên loạn lao tới.

Giữa đám rab lồ nhỏ có 1 con to hơn cả, nó cao chắc phải hơn 2 mét, thân hình mập mạp tới nỗi phải chống 2 tay xuống chạy tới như đười ươi. Tôi nhắm ngay đầu nó cố bắn, viên đạn lao đi trúng ngay đầu nhưng chỉ thấy chóc lửa mà nó không hề hấn gì, đầu nó được bọc bằng sắt chỉ chừa ra 2 con mắt mà thôi. Loại quái thai gì đây không biết....

Khốn nạn! tôi đổi mục tiêu tiếp tục bắn hạ những con khác nhưng chúng quá đông, hạ được lớp này lớp khác đã chạy đề lên bè bè lũ lũ không thể nào ngăn cản nổi.

Tôi thay đạn liên tục, bắn tới nỗi nòng súng đỏ lòm, những hạt mưa vừa rơi xuống đã bốc hơi bay lên lèo xèo.

Bọn chúng chỉ còn cách hơn trăm mét dù cả trận địa bắn dồn dả nhưng cũng chỉ như muối bỏ bể, tôi bắt đầu lo sợ hết lên:

-LÀM SAO ĐÂY? HẾT ĐẠN MẮT!

-BẮN ĐẠI ĐI! ai đó trả lời.

Không, như thế này thì không được, tôi thầm nghĩ. Càng bắn chúng lại càng lao tới đông và hung tợn hơn, như thế này thì chỉ mười phút nữa là mất sân

bay.

Nghĩ như thế nhưng vẫn phải siết cò súng vì không có cách nào khác. Định thả rab vào ở tất cả các mặt vây chúng tôi lại nên không có đường nào khác.

80 mét rồi 70 mét bóng bọn chúng nhón nhào dưới mưa, gót giày gỗ lộp cộp xuống nền đường nhựa và cả tiếng súng nổ nghe rộn ràng như tiếng trống hội của thần chết.

May thay mấy quả pháo sáng khi nãy đã lụi dần rồi tắt hẳn tôi cứ ở đây nắm chắc phần chết nên toan bỏ chạy. Kiểm tra bao xe chỉ còn hơn trăm rưỡi viên, nếu phá vòng vây ra chắc còn kịp.

Bụp..bụp...tiếng pháo sáng lại nổ.

Chưa kịp trèo lên khỏi hồ thì bọn rab đã sát trước mặt chỉ còn mấy chục mét. Anh em vẫn bắn quyết liệt, chúng đồ rào rào nhưng vẫn không có cách nào cản được, ở đây tệ phải cả vạn con rab là ít.

Con rab quoaí thú mới nãy chạy vượt lên xô ngã và dẫm nát những con ngăn chân nó nhắm chỗ tôi mà lao tới. Tôi định thần kéo liền 1 loạt vào ngực nó làm nó chững lại nhưng không hề hấn gì.

Tôi lúc này đã hoảng thật sự nên bắn nốt những viên đạn còn lại 1 cách vô vọng cho tới khi tiếng “cách” khô khốc vang lên.

20 mét...

Chạy cũng không kịp nên tôi móc lựu đạn choáng qua quãng đại xem sao, quả lựu đạn lăn loang choang rồi nổ 1 phát đĩnh tai. Bọn rab bị shock nên chững lại, nắm lấy thời cơ tôi rút liền 2 quả lựu đạn nữa nhắm con quoaí thú mà ném.

ẦM! ẦM!....2 tiếng nổ vang lên con quoaí thú bị sức ép thổi bật ngửa ra sau còn mấy con lâu la thì bay mất xác.

Ấy vậy mà nó vẫn ngoan cố ngồi dậy dù bộ lông đã xỏ tung ra ngoài loãng quaoảng máu me dưới đất. Cái mũ thép của nó đã vỡ đi từ bao giờ nên tôi nhắm vào giữa đôi mắt đen như quạ của nó điểm xạ 1 phát duy nhất, trúng đạn, nó chạy thêm ít bước nữa rồi cắm đầu xuống đất.

Bầy rab táo tợn vẫn không lấy đó mà nãn chí, chúng trào qua cái xác phụng phệ kia. Chỉ còn mười mét tôi bật chạy, đàn rab bỏ nhào vào chiến hào bắt đầu càn quét, những bàn tay gân guốc, những con mắt đục ngầu màu máu chói với, đôi chân thì cật lực chạy như điên dại.

Tôi cất bước chạy, 2 tay vạch bụi gai mà lao đi trong bóng đêm. Ấy vậy mà sau lưng vẫn vang lên tiếng súng, tiếng la hét của đồng đội. Ai đó hét lên:

-Cứu! rút! rút mau!

Tôi chùng chân dừng lại, thở dốc, không! phải cứu anh em, tôi thay đạn rồi cắm đầu quay lại.

Những cái bóng đen cứ len lỏi vào bụi cây tù mù, chúng bị móc lại, bị vướng chân rồi té cắm mặt mà vẫn bò trường tới. Tôi vừa chạy vừa bắn để tới chỗ đồng đội, 1 con rab ở đầu bang sang rồi ngăn đường.

Tạch! hết đạn tôi nhảy lên phi 1 cước vào ngực nó, chả để ý nó đã gục hay chưa tôi vẫn lao lại chỗ đồng đội mình nhưng không được, n trước mắt ê hề là rab, bản thân chưa biết làm sao thì tứ bề đã là rab, chúng vây tôi thành 1 vòng tròn.

Trong giây phút đó tôi hành động không suy nghĩ, khẩu súng CM901 đã hết đạn nên tôi lật ngược cây súng lại, 2 tay nắm lấy nòng súng mặc cho bao tay đang cháy khét lên vì nhiệt, tôi lấy hết sức bình sinh mà bô bán súng vào đầu những con rab đang bủa vây gần mình.

Cây súng không đạn nặng cả 6 ký lô giờ trở thành vũ khí hữu hiệu, tôi quăng nó lên rồi phang ngang phang dọc, cái bán sắt va vào mồm những con thú tóe máu, có con dính vào đầu tôi lún sọ, tôi có thể cảm thấy được những mảnh xương của chúng vỡ rãng rạc qua những làn vùng tay. Bọn rab thấy bị phản công thì dè chừng rồi tản ra nhưng vẫn còn đông quá.

Tôi chưa biết làm sao thì bỗng nhiên trời tối sầm lại, mấy quả pháo sáng đã lụi đi. Chớp thời cơ tôi lao qua cái đám hỗn tạp trước mặt. Có 1 con bá vai tôi lại giật ngược về sau, bị bắt thì chết mất nên tôi bấm nút tụt cả bao xe đựng đạn ra ngoài rồi tiếp tục lao qua những con rab đang mò mẫm trong đêm.

Cái hào đã ở trước mặt, 1 đám rab đang lơ nhố xâu xé gì đó. Tôi rút súng lục ra bắn hết cả băng mới lòi được cả đám tụi nó ra ngoài.

Cậu đồng đội hy sinh, không còn được mấy mảnh nhưng còn những người khác đâu. Nghe tiếng súng của tôi bọn rab lại khật khùng đi tới, lại phải bỏ chạy. Lần này tôi chạy thẳng ra ngoài bãi đáp vì ở ngoài đó đang trồng trái hơn trong này, cũng chỉ nghĩ được có thế, tôi chỉ cần thoát khỏi đám lưng bùng này là được. Vậy mà mới ra ngoài được 3 bước thì tiếng đạn rít gió từ ngoài lao tới.

Tôi nằm rạp xuống có nấp sau mấy cái xác. Hóa ra là địch nãy giờ vẫn đợi ở ngoài...

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Last Man Standing - Người cuối cùng (3)

6h47

Chúng lại bắn pháo sáng mở đường cho tụi rab càn quét, tiếng súng vẫn còn nhưng đã ít hẳn. Tôi nằm im trên sân bay giữa đồng hỗn độn đầy máu và thịt khi mà tiến thoái đều lưỡng nan.

Tôi bò chậm chậm trên bãi đáp, thỉnh thoảng đạn vẫn vút qua đầu mà không biết là địch hay ta, tụi rab ngoài này chỉ còn vài con đang ăn ngẫu nhiên những cái xác từ sáng tôi phải cẩn thận trườn qua mà không để chúng chú ý. Phải mười phút sau tôi mới tới được 1 chỗ an toàn là gầm 1 chiếc xe vận tải của địch.

Tôi âm thầm nằm im quan sát, ở đâu cũng toàn là địch, chỉ còn khẩu súng lục, con dao dài và chục viên đạn. Làm sao mà sống?

Tôi lật mình trở lại nhìn lên gầm chiếc xe tự nhủ thế là hết rồi tôi ơi, nhưng có gì đó nhỏ xuống mắt cay xè... mò mắt ra mé ngoài rồi tôi cố trèo vào trong xe, yên vị trong cabin ở 1 vị trí cao hơn tôi mới nhìn rõ được cả chiến trường. Bọn rab bây giờ đã chiếm được toàn bộ và lùng sục khắp nơi, chúng ngáo nghiêng đi lại cứ như chồn không người, xô đẩy nhau cầu vủ nhau để tìm xác mà ăn tươi nuốt sống.

Tiếng súng nổ lên ngắt quãng ở đâu đó khiến cho bọn rab ủa tới vây chặt lấy, giữa đêm tối tôi không biết được chuyện gì đang xảy ra nữa. Nhớ lệnh khi này là rút về phía Bắc nên tôi định tìm cách ra đó nhưng tình hình quá căng thẳng, bọn rab ngốn ngang khắp nơi và đi lại lùng sục như vậy họa chẳng có cánh mới thoát khỏi đây được.

Đang còn suy nghĩ thì bỗng nhiên bên kia đường băng có ánh đèn pha chói lóa rơi lại rồi tiếng gầm của xe quen thuộc vang lên, anh em điều 1 chiếc xe tăng ra càn quét lũ rab. Chiếc xe lừ đừ bò từ trong trắng cỏ ra ngoài, tay xạ thủ trời ra càn quét ngang dọc, tụi rab thấy thế không lấy làm hoảng sợ mà còn lao tới. Chiếc xe lấy đà rồi lao thẳng ra ngoài cán tất cả những con rab trên đường đi của nó để lại phía sau những đường máu nhoe nhoét.

Trước mắt tôi là cảnh tượng khó có thể tin nổi, bọn rab cứ như đàn kiến đông vô kể chạy thành từng đám trên đường băng lao tới, 3 khẩu súng trên xe nã đạn không ngừng nhưng cũng chỉ bắn hạ được số ít lũ điên loạn. Khẩu pháo 105 li giật mạnh rồi thổi lửa vào giữa đàn rab, bọn chúng bị thổi tung lên trời, bị bắn nát bấy nhưng chưa lâu bọn ở sau đã tràn qua như chưa từng có chuyện gì xảy ra và rồi trong phút chốc chiếc xe đã lọt thỏm giữa bầy rab, chúng trèo lên bu kín chiếc xe, chiếc T54 nhún ga lao tới rồi quay tháp pháo hồng xua đuổi bọn chúng nhưng bất lực. Bây giờ trước mắt tôi chỉ là 1 cục đầy rab hỗn độn đang đi chuyên.

Bất chợt tôi để ý từ đằng xa quân ta đang bí mật di chuyển về hướng ga quốc tế, hóa ra là họ đưa chiếc xe lên để dương đông kích tây, định trèo xuống bám theo họ thì ở đâu 1 tiếng rít chói tai vang lên, Trên trời 1 đường lửa đỏ chói lao lên rồi lại bỏ đầu hướng xuống đất.

ẦM! quả tên lửa cắm vào chiếc xe tăng khiến nó và cả đám rab nổ tung, địch ở ngoài đã bắn hạ chiếc xe, tôi thấy vụ nổ quá kinh khủng nên chỉ biết nằm dưới đất ôm đầu.

Lúc này quân ta mới chỉ di chuyển được 2 phần 3 đoạn đường, sau vụ nổ bọn rab lại tản ra, địa hình trống trải nên họ đang phải nằm im bên lề đường băng nếu tôi không làm gì thì bọn rab sẽ phát hiện ra họ mất. Tôi thò tay xuống túi chỉ còn khẩu súng lục với ít đạn không thể làm gì được.

Sực nhớ đây là chiếc xe vận tải nên tôi mở kính hậu nhìn ra sau, toàn là phi xăng. May quá tôi trèo ra rồi dùng dao mở nắp và đục lủng 1 số thùng vì không đủ thời gian nữa rồi.

Chìa khóa vẫn còn cắm ở ổ tôi liền đề máy, tiếng đề ba rì rì vang lên thu hút những con rab xung quanh, chúng bắt đầu bầu lại đập vào thùng xe, với tay lên kính. Chiếc xe mà không nổ là tôi chết chắc, kiên trì chờ lại lần nữa. May sao nó lại nổ máy, không vội bật đèn pha mà tôi nhún ga lấy đà trước. Chiếc xe lăn bánh nhanh dần, những con rab ngăn đường bị tôi cán không thương tiếc, sau khi đã vòng ra được rìa bãi đáp tôi mới bật đèn pha lên, bọn rab lúc này đã nhận thấy được mục tiêu mới nên đổ vào lại trong khi đó bên ngoài tiếng súng lại nổ lên. Chết thật, đạn găm ào ào vào xe nghe đĩnh tai, cửa kính bị bắn nát cả nên tôi phải cúi mình xuống cầu mong đừng trúng lốp xe trong khi mắt phải dán ở kính chiếu hậu vì chạy nhanh quá xăng sẽ không chảy ra đủ

Tôi chạy chậm rồi nhanh dần cho tụi rab kịp bám theo, phút chốc đã có cả ngàn con rab chạy ào ào theo sau. Cách vị trí của anh em chừng 200 mét tôi toan hành động, mở cửa lái tôi thò súng ra bắn xuống nền đường với ý định châm lửa nhưng không được, viên đạn găm xuống vết xăng ở dưới nền đường nhưng không tạo ra mồi lửa, bất lực thay bằng đạn khác, 1 tay giữ lái 1 tay thò ra sau cố nhắm rồi nổ súng nhưng vẫn không được.

Chỉ còn cách anh em hơn trăm mét, xăng trong xe rì ra có lẽ gần hết nên nếu bê lái sẽ thất bại còn chạy tiếp không khác gì giết anh em nên tôi đành phải chọn cách cuối cùng là cho lật xe để tạo ra ma sát.

Nghĩ là làm tôi đạp thắng rồi đảo tay lái hết cỡ, chiếc xe đang ngon trớn như con ngựa bị nú cương nên ngã quỵ xuống lật ngang ra đường. Những gì tôi còn có thể thấy đó là cabin bị lật ngang ra rồi tôi bị hất sang 1 bên đập đầu vào đầu đó choáng váng.

Khối sắt khổng lồ trượt 1 đường dài trên bãi đáp chóc lên những đường lửa dài ngoằn rồi đốt vệt xăng dài cả mấy trăm mét dọc đường băng cháy hừng hực. Cả ngàn con rab ngu dốt này giờ bám theo sau bị thiêu đốt như đuốc sống chạy toán loạn như đàn ong vỡ tổ.

Tôi nghe mùi thịt cháy, mùi khói rồi hơi nóng rát phà vào người, cổ với tay nắm lấy gì đó để trèo ra ngoài nhưng không được, cả chiếc xe đang bốc cháy và chỉ còn vài giây nữa tôi cũng sẽ bị chìm trong biển lửa.

Ho khụ khụ bởi khói, tôi bắt lực dùng cùi chỏ đập kính để chui ra nhưng không được, mọi thứ trước mắt tôi cứ nhòa dần đi, tay chân rụng rã không còn chút sức lực.

CHOANG! Minh...! Nhanh! Nhanh!

Kính xe vỡ ra văng cả vào mặt tôi, ai đó thò tay vào xốc nách tôi lôi ra ngoài.

-Cổng nó đi...!

-Không...lỗi.chúng thấy...

2 người nắm lấy vai áo tôi thấp người rồi lôi sên sệt đi trong khi tôi vẫn đang ho lấy ho để vì ngạt khói, trước mắt chiếc xe đang cháy bùng rực rồi nổ tung.

7h24

Nhờ tôi đánh lạc hướng và tiêu diệt được phần nào bọn rab nên cả đội lúc này đã rút an toàn vào ga đến quốc tế, thằng Ngọc vỗ vào mặt tôi:

-Tỉnh chưa, uống nước không?

Không đợi tôi trả lời nó đưa tay ra sau lưng tôi nâng lên rồi mớm chai nước vào miệng:

-Đau...! Tôi rên

Mấy người thấy vậy xúm lại, 1 người dùng dao rạch áo tôi từ trên xuống dưới rồi nhả trắng.

-Bông hết cả rồi...

Tôi lúc này mới hơi tỉnh lại và bắt đầu cảm thấy con đau sau bắp tay và lan dần ra cả vai rồi gần như cả vùng lưng, trong ánh sáng mờ mờ tôi cố ngoái đầu ra nhìn, phía sau nhiều phần thịt đã bị cháy đen loang lổ lòi cả cơ ra ngoài.

Họ lật úp tôi lại tưới nước lên rồi gỡ mấy mảnh áo cháy ra, ai đó đem bông băng lại nhưng với diện tích như thế thì không đủ mà băng lại nữa. Tôi xoa tay bảo khỏi cần vì cũng chẳng quan trọng nữa.

-Cảm ơn cậu! Ủ! cảm ơn nhiều nhé!

Vài người lên tiếng, nhưng tôi đau quá nên cũng chỉ gật gật.

Chúng tôi bây giờ mạng sống đã như ngàn cân treo sợi tóc, ở trong sân bat là rab, bên ngoài là địch, mất liên lạc và còn sắp tới giờ quyết định nổ boom.

Gần 30 phút nữa thôi mà họ không tới chúng tôi sẽ phải bỏ mạng ở nơi đây, hy vọng cuối cùng cũng mong manh quá.

Cả đại đội giờ chỉ còn non 30 mạng nằm ngổn la liệt trên mấy đường băng nhận hành lý, tay Nam và tay Hòa im lìm nhìn ra ngoài, tay vẫn đang xách cái cặp táp định kích nổ vì tình hình đã hết sức vô vọng.

Tay Hòa ngồi phịch xuống 2 tay vò đầu bức tóc rồi ngẩng lên nhìn mọi người, có lẽ giờ ai cũng đã hiểu chuyện gì sẽ đến nên đáp lại chỉ là những ánh mắt né tránh

Quả boom hạt nhân được đặt ở hầm tòa nhà trung tâm thành phố có sức công phá 15 MEGATON tức tương đương với 15 triệu tấn thuốc nổ TNT, bán kính hủy diệt hoàn toàn là 13-17km và bán kính thiệt hại nặng là 24km. Khi Vụ nổ xảy ra, ở vùng bán kính hủy diệt nhiệt độ có thể lên đến 300 triệu độ C khiến tất cả mọi thứ gồm cả nóng chảy và bốc hơi ngay lập tức bao gồm cả nhà cửa, hơn nữa áp lực ở vùng thiệt hại nặng còn đủ san bằng tất cả những thứ trên mặt đất thành bình địa. Sài gòn phút chốc chỉ còn là bãi tha ma còn Chúng tôi họa may chỉ còn là nắm tro tàn mà thôi.

Tuy nhiên cái gì nó cũng có cái giá của nó, cái ổ rab lõi nhất miền nam sẽ bị dọn sạch sẽ, hơn 2 sư đoàn quân Trung Quốc sẽ bị quét sạch trong chớp mắt và rồi bọn chúng sẽ phải rút lui vì Sài gòn chẳng còn ý nghĩa chiến lược gì nữa.

7h 36 phút tối

Bầu không khí im lặng...Ai đó thở dài thường thượt rồi đốt điếu thuốc, anh em truyền tay nhau. Có người móc trong túi áo ra tấm ảnh gia đình rồi ngồi lặng nhìn.

-Có ai muốn nói gì không? sao im lặng thế? đảng nào mà chả chết?Ai đó nói

-Im mẹ mày đi! 1 cậu đáp lại

-Thôi trật tự hộ cái, chết tới nơi còn muốn nói năng gì nữa...

Mấy cậu lính chán chường lại lặng lẽ nhìn nhau. Anh Nam tiến lại bảo tôi kiểm tra bộ đàm nhưng vẫn không có tí sóng nào cả, tôi lắc đầu bất lực nhìn đồng hồ.

-Hay đừng cho nổ boom nữa đồng chí Hòa ơi! thằng Tôn lên tiếng.

Tiếp xúc với nó chưa lâu nhưng tôi đã biết nó là thằng bốp chát nhưng không ngờ lại tới mức độ này.

-Này mày bảo cái gì đấy! 1 cậu hùng hổ xách súng đứng đây

-Đằng nào cũng đã mất Sài Gòn rồi, chúng ta chết hay chúng chết đâu có thay đổi được gì hả?

-Mẹ cái thằng nhát chết này! cậu kia quăng súng xuống sàn rồi lao tới vùng tay định đâm cho thằng Tôn 1 cái.

Không phải vừa, thằng Tôn né đòn rồi đưa gối lên ngay bụng cậu kia. Tất cả mọi người lúc này quá bất ngờ với sự việc nên liền đứng dậy lao tới can ngăn.

2 thằng ôm lấy nhau vật xuống đất, phải 4 người lao vào mới gỡ được 2 đứa nó ra.

-Mẹ! tao nói không đúng ah?tao còn Mẹ già ở quê, chúng mày tưởng tao sống tới đây rồi mà còn muốn chết sao?

-Thằng chó kia! mày có phải là lính không hả?

-Thôi! thôi!

-Thằng Tôn nói không phải là không có lý, chúng ta có thể tái chiếm lại Sài Gòn, mạng người chứ có phải chó đâu!

-Bọn hèn chúng mày đang nói gì thế? Mẹ! có thôi đi không?

Và cứ thế cả chục người lao vào cuộc tranh luận, họ tranh cãi nhau tại sao phải chết 1 cách như thế này trong khi những người kia lại quyết hy sinh vì lợi ích đất nước. Chả mấy chốc mà họ lao vào nhau thêm cả những người can ngăn tạo thành 1 đám hỗn độn không tả được.

Tôi nhìn 2 tay sĩ quan cầu cứu nhưng họ vẫn ngồi đó không thèm để ý, tay Hòa vẫn chậm rãi đưa tay lên rít từng hơi thuốc một.

ĐỪNG! súng của ai đó cướp cò, những tiếng la hét chửi bới im bật. Tôi hoảng hồn đứng dậy, anh Nam lao vào đám đông hô mọi người tản ra. Trên sàn thắng Tôn nằm co ro như con tôm, tay nắm chặt khẩu súng ngắn.

Anh Nam lúi lỏm nhìn khắp người, không sao cả. Thì ra là súng cướp cò.

-ANH EM NGHE ĐÂY! DÙ SAO ĐI NỮA CHÚNG TA CŨNG PHẢI CHO NỔ BOOM, GIỜ CÓ HÈN NHÁT HAY BỎ CHẠY CŨNG ĐÃ QUÁ MUỘN!

Vì đất nước, vì đại cục và vì nhân dân chúng ta phải hy sinh là điều không thể tránh khỏi nhưng chúng ta ở đây là để chiến đấu, hi sinh vào lúc này không phải là lãng phí sinh mạng mà là hoàn thành nhiệm vụ.

Anh Nam nói dong dong mà giọng đượm buồn, mọi người im lặng lắng nghe sau đó quay về chỗ ngồi, tôi đang định đặt đít xuống thì từ xa xa có tiếng gầm gừ vang lại.

-RAB! Con bệnh! tôi là lên.

Tất cả mọi người đứng phắt dậy lên đạn hướng súng về phía những tiếng kêu phát ra càng lúc càng gần. Tiếng chân gỗ cồm cộp xuống đất, tiếng rên, chính là chúng nó, tiếng súng cướp cò khi nãy đã vô tình thu hút chúng vào đây.

Đừng bắn ! càng bắn chúng sẽ càng đổ tới, tôi nắm lấy nòng súng 1 cậu rồi hạ nó xuống.

Anh Nam thấy vậy liền đồng ý nên lệnh cho tất cả rút dao ra cận chiến, tôi dù còn đau nhưng vẫn còn sức lực, thân trần trùng trục cầm dao chờ đợi.

Hơn chục con rab chạy tới, tôi nhắm con đầu đàn rồi ra hiệu cho anh em lao lên, chúng tôi bổ vào nhau. Tôi không lạ gì với tụi rab, lúc nào chúng cũng cầm đầu tới, tay thì chơi với đề bắt con mồi trong khi miệng thì há sẵn để tớp lấy nên chỉ cần né được là chúng sẽ mất đã té dúi dụi.

Tôi lách qua 1 bên, nó trượt qua, xoay cán dao tôi cắm xuống gáy nó 1 phát lút cán. Lính đặc công nổi tiếng vì dùng hàng lạnh lên cũng không có gì khó với họ, nhanh thì 1 đường, muốn đẹp mắt thì 3-4 đường nên người thì cắt cổ, người bổ vào đầu trong vài giây sau chúng đã đổ gục. Ghê gớm nhất có 1 cậu nắm đầu rồi rạch từ cuống họng xuống bụng làm cho phèo phổi xổ ra ngoài tanh tưởi.

Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như vậy, đám này vừa chết đám khách đã lao tới, lần này đông hơn và ảm i hơn, chúng tôi lại phải lao vào chúng mà đâm chém.

Bọn rab không biết sợ, thấy mục tiêu càng vùng vẫy chúng lại càng say mồi. Chúng tôi vùng dao lên ngang dọc mà xả, có vài người lấp lười lè rồi đâm xiềng 2 con 1 lúc, cảnh tượng thật hỗn loạn không ngờ

Chiến thuật của tụi rab lúc nào cũng là vây tròn nên tôi đứng giữa trận chiến lại nhàn nhả nhất, hạ được 1 con là rảnh tay sang giúp đồng đội chứ không phải 1 mình chống 2 -3 đứa như những người khác.

Đang tung cước lên đập 1 con có đề đồng đội tôi xuống thì có cái gì đó quật mạnh vào bả vai tôi đau điên khiến tôi ngã dúi dụi lần 2 vòng rồi bật dậy.

Sừng sững trước mắt tôi là 1 con rab cao phải 2 mét đầu tóc dài như quỹ còn đôi mắt thì đỏ ngầu, lạ 1 điều là 2 bàn tay nó bị cưa tới tận cổ thay vào đó là 2 cục tạ hình vuông như đầu búa.

Chưa kịp định thần thì nó giáng 1 búa xuống chỗ tôi đang nằm, tôi nhanh chóng trở mình lăn qua 1 bên, tiếng búa sắt đập xuống nền nhà nghe đinh tai, tôi cố bò dậy chuẩn bị nhưng chưa kịp nó đã sút cho tôi 1 cái lại tôi vắng đi mấy mét.

Không chỉ có 1 con như thế tấn công tôi, anh em cũng đang phải chống chọi với những con rab quái thai mà quân TQ tạo ra. Con thì lấp lười cưa trên tay, con thì lùn nhưng khắp người gần đầy đinh gai nhọn hoặc trong khi có con thì 2 tay là 2 cây đại đao dài ngoằn.

Tình thế khó khăn, càng bắn chúng sẽ càng đổ vào nên anh em vẫn ngoan cố đánh trả chứ không dám nổ súng. Nhờ phối hợp tốt nên người đánh lạc hướng người tấn công nên đã giết được 1 vài con tuy nhiên chúng quá đông và dai sức nên có nhiều người bị chúng vô lý mà không kịp trở tay.

Về phần tôi, sau khi ăn cú sút thì ruột gan tôi muốn vỡ tung đến thờ cũng không được đành phải nằm liệt dưới nền nhà, tôi gần sức bò dậy trường đi nhưng còn quái vật đã ở sau lưng toan vung búa bổ xuống.

Ai đó thấy vậy liền hét lên thu hút sự chú ý của nó cho tôi thêm ít thời gian nhưng nó quay qua nhìn mà không hề bận tâm và quyết giết tôi cho bằng được. Tôi lúc này chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

ĐỪNG ! ĐỪNG ! ĐỪNG ! ai đó nổ súng, còn quái thú trúng đạn trào máu rồi đổ sập xuống người tôi.

Anh em vì thất thế nên đã có lệnh bắn trả, chúng tôi vãi đạn như mưa vào bọn chúng trong phút chốc đàn rab đã bị diệt tại chỗ, còn chúng tôi mất thêm 5-6 anh em nữa.

Vì đã lộ vị trí nên chúng tôi phải nhanh chóng di chuyển đi chỗ khác, tôi lật con rab chui ra ngoài nhưng đau quá không di chuyển được. Anh nam chạy tới đập con rab ra rồi đưa tay kéo tôi dậy nhưng cũng không được.

-Đau quá ! Gãy xương sườn rồi anh ơi !

-Cố lên ! anh quỳ xuống khoát tay tôi qua vai rồi dìu tôi dậy. Tôi nhả mặt cố đứng lên.

Chưa đi được 3 bước tiếng súng nổ lại vang lên, cửa kính vỡ loang choang, đạn găm chi chít khắp nơi. Chúng tôi ngã rạp xuống không kịp chống cự, quân TQ ở ngoài sân bay đã phát hiện chúng tôi nổ súng nên tiến công vào để tiêu diệt cho bằng được.

Bị tập kích bất ngờ, nhiều anh em bị trúng đạn ngã xuống nhưng vẫn ngoan cường rướn lên bắn trả. 1 số anh còn lại thì tìm cách thoát ra ngoài vì bên trong ga địch đã vây và bắn từ 3 phía.

Chúng ném lựu đạn cay vào để khống chế định bắt sống chúng tôi nhưng may thay chúng tôi đều có mặt nạ phòng độc, lợi dụng màn khói chúng tôi liền rút ngay ra khỏi nhà ga.

Tôi bị gãy 2 xương sườn ở mạng trái nên anh Nam phải dìu chạy ra, 1 tay ôm chặt nó lại để nén đau, tay kia tôi vẫn giương súng bắn trả để yểm hộ cho anh em rút ra ngoài.

Bên ngoài tụi rab vẫn còn nhiều và đang chạy lại, chúng tôi còn hơn chục người tiến thoái lưỡng nan. Tay Hòa chạy trước thấy tình hình căng quá không có cách nào khác nên lệnh cho anh chạy lên chiếc A328 180 khách đang đậu ở cầu cảng.

Tôi khát khùng từng bước lên thang mà đau điên người, bọn rab đuổi theo quyết liệt thậm chí đã nhảy vô vào máy đồng chí, họ xô ra nhưng không bỏ chạy được vì muốn cầm chân cho đồng đội mình thoát.

Anh Nam dìu tôi vào trong khoang hành khách rồi chạy ngược ra cửa kêu mấy đồng chí cầm chân chui vào nhưng không kịp nữa bọn rab đã đổ xô lên đây thang, mọi người xúm lại xô thang ra và đóng cửa nhưng không được.

- Vào đi kẹ mẹ bọn nó !

- Không ! em đóng cửa !

Đồng chí ấy nã băng đạn cuối cùng vào tụi rab rồi xoay mình kéo cửa máy bay lại mặc cho bọn rab đã nắm lấy được mình cào cấn trào máu khắp nơi.

Cuối cùng thì cửa máy bay đã được đóng lại, chúng tôi còn đứng 12 người.

7h54 phút tối

2 người sĩ quan mở cặp táp ra, tra chìa khóa và nhập mã. Tay Hòa nhìn mọi người 1 lượt rồi giờ tay lên ấn nút, anh Nam liền ngăn lại :

- Còn 6 phút, anh đợi thêm 5 phút nữa đi !

- Đồng chí còn muốn đợi nữa sao ? Được ! chết sớm hay muộn có khác gì nhau. Nói rồi anh ta chống nạnh chờ đợi trong khi anh em vẫn đang thất thần thờ lầy thờ ơ.

Và chưa có bao giờ khốn cùng như lúc này, tới giây phút sống sót cuối cùng chúng cũng không để cho chúng tôi yên. Từ đâu đạn bay như mưa vào khoan máy bay, găm chi chít khắp nơi thổi bay cửa kính và băm nát chiếc máy bay tả tơi.

Chúng tôi nằm rạp xuống mà không thể làm gì hơn, anh Nam thấy tình thế quá cấp bách nên bò tới chỗ chiếc cặp táp toan nhấn nút nhưng không kịp nữa rồi, 1 tiếng nổ đĩnh tai vang lên, quả đạn xuyên qua xé chiếc máy bay đứt làm 2. Chúng đã đưa xe tăng vào trong sân bay từ bao giờ.

Chúng tôi bị sức ép của vụ nổ đẩy văng tứ tung, ghé ngồi, mặt nạ đường khí và hành lý trong máy bay bị thổi tung lên cháy khét rẹt. Chiếc máy bay rên lên kêu kệt rồi gãy làm đôi chổng đầu lên trời.

Tất cả anh em lúc này ở phía đầu chiếc máy bay nên ngã dòn về phía sau rơi xuống đất riêng chiếc cặp táp bị mắc lại trên tay vịn của 1 chiếc ghế ngay trước ghế của tôi.

Tôi nhào người cổ rướn lên với lấy nó nhưng không được, đau quá, tôi ho khụ khụ khạc ra cả đồng máu, máu trào lên cả mũi rồi chảy đầy mặt. Nhìn xuống dưới, 1 đoạn thép do sức ép của vụ nổ đã xuyên qua ổ bụng phải tôi từ bao giờ. Có thêm 1 lần nữa tôi với lấy nó rồi nhào người ra, tôi ôm chiếc cặp lẫn lồng lóc xuống dưới.

1 ai đó đỡ lấy tôi rồi kéo ra sau chiếc máy bay để tránh đạn của địch.

7H58

Anh Nam nhấn nút.

Chiếc cặp reo lên tí tít liên hồi, cả thấy 5 người còn lại nhắm mắt chờ đợi vụ nổ....

1 giây 2 giây rồi 3 giây trôi qua....

Không! Không có gì xảy ra cả....!

Tay Hòa thấy sự bất thường liền lao tại giành lấy chiếc cặp rồi nhấn thêm lần nữa, vẫn không có chuyện gì xảy ra...điên tiết anh ta đề lên chiếc nút liên tục nhưng đáp lại chỉ là những tiếng tí tí....

Quả boom không nổ, cũng không phải vì quả giờ đã định cũng không phải vì do địch chặn sóng.

.....

Quả boom không nổ là do tôi, cái đêm trước khi chiến dịch diễn ra tôi đã âm thầm trở lại hầm tòa nhà Vincom, ở phía trên thang máy có cái mìn nhưng phía dưới hầm tụi rab bị khống chế đã mở đường cho tôi dễ dàng vào trong cabin thang máy, 1 thân 1 mình tôi đưa chiếc hộp chứa vốn có khả năng chặn sóng xuống dưới hầm rồi đặt quả boom vào trong đó khóa lại.

Từ đó quả boom đã yên vị bên trong chiếc hộp nên không thể nhận được lệnh kích nổ dù thế nào đi nữa. Tôi làm nhưng vậy không phải vì tôi sợ chết mà là tôi không thể để sài gòn bị phá hủy hoàn toàn như vậy được, hơn nữa tôi có niềm tin mãnh liệt rằng công lý vẫn còn trên cuộc đời này, U.N sẽ phải giúp chúng tôi....

Tay Hòa điên tiết đập nát chiếc cặp táp, đã quá giờ nên với anh ta cái cặp chỉ còn là miếng sắt vụn dù tôi đã biến nó thành sắt vụn trước đó ít ngày. Có lẽ hẳn ta ngộ ra điều gì đó nên chạy xóc lại về phía tôi:-LÀ MÀY! MÀY ĐÃ LÀM GÌ? THẰNG KHỐN NẠN! THẰNG BÁN NƯỚC! Năm cổ áo tôi hấn gào vào mặt.

Đáp lại những lời chửi rủa của hấn là những bãi máu đặc quánh tôi khạc ra ngoài, anh Nam thấy vậy nhảy vào can.

-Không phải do nó! có trục trặc gì mà thôi! nó sắp đi rồi! tha cho nó đi!

Gỡ tay Hòa ra khỏi người tôi, anh Nam và những người khác thì không ai nói gì nữa ngồi phệt xuống đất trong khi vài con rab thỉnh thoảng lại chạy tới nhưng không vượt qua nổi được làn đạn của địch.

Tôi nằm sóng soài đưa mắt nhìn mọi người, tôi cảm thấy có lỗi với họ, có lỗi với những người ta ngoan cường chiến đấu tới phút chót nhưng vẫn cảm thấy việc mình làm là đúng nhưng dù sao tôi cũng sắp phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Sau 1 hồi thấy chúng tôi không phản công, Địch quân trên xe bọc thép từ từ phía tiến lại xua đuổi bọn rab rồi bao vây lấy chiếc máy bay đã nát bấy, mấy anh em còn lại giương súng lên định bắn trả nhưng anh Nam ngăn lại chờ đợi chúng tôi.

Bọn chúng đổ xuống xe cản trở tiến vào.

-BỎ SÚNG XUỐNG!!! 1 Thăng Tàu nói giọng lơ lớ la lên!

Anh Nam tiến lên trước chờ đợi tỏ vẻ muốn đâm phán trong khi Tay Hòa ban đầu còn chần chừ nhưng qua ánh mắt của anh Nam đã hiểu ra điều gì đó nên làm theo, 5 người còn lại quăng súng xuống đất lịch kịch. Riêng tôi bây giờ đã nằm bất động máu me lênh láng nên chỉ biết dõi mắt nhìn theo.

Bọn TQ cần trọng tiến lại từng bước từng bước 1, phút chốc đã vây lấy chúng tôi.

Mấy tên nhảy tới túm lấy áo anh Nam rồi đập vào khuỷu chân bắt anh quỳ xuống, mấy đồng chí khác cũng bị tương tự, có người dang co quyết không quỳ nhưng sau khi bị giội mấy bả súng cũng đã phải khuất phục.

1 Tên chỉ huy từ từ bước tới, tên bụng phệ mắt hí đeo súng bên hông đứng bần thần nhìn 1 lượt rồi rút súng tỏ vẻ muốn giết chúng tôi, hắn đi lại nhìn ngắm cả 5 người đang quỳ trên sân bay, hắn nắm đầu tóc rồi vờ bôm bôm vào mặt từng người, miệng thì xì xồ gì đó trong khi đám lính thì cười hả hả, cuối cùng hắn chìa súng vào đầu 1 đồng chí toan nổ súng. .

Nhưng Khoan!

Từ trên trời những tiếng rền vang ở đâu dội lại, giữa đêm tối tôi chỉ thấy mấy chiếc bóng vụt qua rồi hàng loạt tiếng nổ lớn vang lên, cả khu vực bị bỏ bom chìm trong khói lửa, những chiếc xe thiết giáp xung quanh bị thổi tung lên trời rồi lật chổng vó, còn địch thì bị vạ nổ thổi bay văng tứ tán, những người còn lại đều nằm rạp xuống chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Tên chỉ huy của địch lúc này tròn mắt nhìn lên trời rồi hoảng sợ hấp tấp siết cò: ĐỪNG!

Hắn bắn chết 1 đồng chí ngay tức khắc

Anh Nam điên tiết hét lên: GIẾT!!!

Cả 4 người còn lại vùng lên rút lựu đạn giấu trong người tào tới bọn địch. Bọn chúng hoảng loạn nổ súng bắn chi chít vào người các anh nhưng họ vẫn gấn gượng những bước cuối cùng lao tới chúng.

Lựu đạn nổ, thổi bay cả các anh và địch, tên chỉ huy cũng bỏ mạng ngay tại chỗ.

Những gì cuối cùng tôi có thể thấy là tôi bị sức ép đẩy văng ra xa thêm mấy mét nằm lật ngửa. Bọn địch biết viện binh của chúng tôi đã tới nên hấp tấp tháo lui.

Tiếng ẦM Ỉ trên trời lại vang lên nhưng lần này lớn hơn, 2 chiếc AC-130 khạc lửa cả đoạn dài xuống bãi đáp, đạn minigun thổi những đường lửa đỏ chói truy quét bọn địch, mấy chiếc xe của chúng trúng đạn rồi nổ tung.

Toán phi cơ F18A sau khi bay lướt qua lượt đầu bây giờ đã trở lại, họ càng quét sạch sẽ bãi đáp và trắng cỏ bằng boom napan.

Những con rab ngáo ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra bị đạn cày xé rồi bị đốt cháy chạy toán loạn.

Không quân U.N đã tới. ...

Mất tôi mờ đi và đầu óc bắt đầu mông mị, tôi thò tay xuống định rút cây thép ra vì tôi không thể chết với cây thép trên người được nhưng đau quá tôi không làm được. Bất lực buông xuôi. ...

Ở trên trời những cánh dù buông ra trải dài khắp sân bay như những đóa hoa trên bầu trời rồi những chiếc máy bay vận tải cỡ lớn bắt đầu hạ cánh, liên quân được đổ ra ngoài sau đó nhanh chóng dọn sạch sân bay. Trên bầu trời hàng chục toán tiêm kích của Liên quân U.N – Việt Nam rền vang lạng qua đầu, họ dội bom xuống khắp thành phố ở những nơi địch đang chiếm đóng rồi càng quét khiến chúng không kịp trở tay.

Tôi cười mím đầy vui sướng, cuối cùng Sài Gòn đã được giải cứu, U.N đã tham chiến để đánh đuổi bọn bành trướng TQ và ngăn chặn bước tiến của chúng nhằm thôn chiến thế giới.

Chiến Tranh Thế Giới Lần Thứ 3 chính thức bắt đầu. ...

Người ta nói trước khi chết đi thì mình sẽ thấy những viễn cảnh tươi đẹp nhất cuộc đời, và thật như vậy.

...Ở trại chỉ huy David vẫn đang say sưa thuyết trình chiến lược trên bản đồ, Mary cẩn thận lắng nghe ông ấy rồi phiên dịch lại, nhưng chỉ có Christ và Mac là chú ý nghe trong khi Fisher đã chán ngấy và muốn gục xuống bàn. ... Mấy tay sĩ quan Việt Nam cau mày có vẻ không đồng ý cho lắm. ...

Và rồi Tôi cũng thấy mình trở lại căn nhà xưa với Ba Mẹ, Ba ngồi đọc báo còn Mẹ vẫn lui cui chuẩn bị bữa trưa trong khi chị gái bắt đầu soạn chén bát

Thằng Hoàng và Thằng Vinh đi vào sân từ bây giờ, chúng nó cười nói gì tôi chẳng rõ, Nhi đang làm gì đó trước cổng, em cuối xuống rồi nhanh chóng quay lại nhìn tôi với 1 bó hoa hồng trên tay. ...

Tôi cười lòng đầy hạnh phúc và mãn nguyện, hết 1 kiếp nạn rồi tôi ơi!

HẾT PHẦN 1

Chương 40: Mangrove forest – Rừng ngập mặn (1)

Tóm tắt The Khai Huyền 1

Trong cuộc chiến lần trước giữa lực lượng đặc biệt Việt Nam với liên quân Trung Quốc – Campuchia và đàn rab tại sân bay Tân Sơn Nhất, nhân vật chính “tôi” cùng đồng đội cuối cùng cũng giữ được sân bay cho tới khi quân đội Việt Nam – Liên Hiệp Quốc đổ bộ và tái chiếm lại được Sài Gòn. Không may toàn bộ lực lượng đặc biệt phân hy sinh phần mất tích, đoạn kết là chuỗi hình ảnh đầy mờ nhạt với những ảo ảnh cuối cùng của nhân vật chính, bên cạnh đó còn có nhân vật Hoàng và Vinh vẫn bị giữ lại Khu An Toàn ở Quốc Lộ 14 đoạn đi qua thị xã Gia Nghĩa – Đắknông.

Ấy vậy mà 1 thời gian sau, không hiểu có sao bộ ba này lại tái xuất với 1 vài trò vô cùng mới là lực lượng đặc biệt chuyên săn lùng những đàn rab quái dân ở khắp mọi nơi, những cuộc hành trình đầy cam go thử thách và gay cấn lại 1 lần nữa bắt đầu. Họ đã sống sót như thế nào, trở lại ra sao và những cuộc hành trình liệu có còn hấp dẫn và đầy bất ngờ như trước? Kính mong bạn đọc theo dõi rồi sẽ tường tận

Tác Giả

Đăng Minh

Lội rừng đã gần cả nửa ngày trời, đôi boots của ba thằng sọc xuống bùn làm nước chảy cả vào trong nhót nha nhóp nhép không thôi, nghe mà khó chịu vô cùng.

-Đạch! cời mẹ ra cho rồi, đeo gì mà nặng như cục chì. Thằng Hoàng đi sau la lối om sòm, mà tất cả cũng tại nó mà ra.

-Mấy cời ra đĩa nó chui vào chim xong đá ra máu, lúc đó có trời cứu con ạ.

-Đĩa thì chui vào chim thế nào được? thằng Vinh hỏi băng quơ.

Tôi chân căng đã mỏi nhừ, nước chui vào boots lại thêm cả ngày trời lội trong đầm bùn nhão nhoẹt này nên không khác gì đeo gông nên cũng chả buồn trả lời.

Mặt trời đã về đằng tây, non cũng đã 3 giờ chiều, trong rừng được ánh nắng cứ hắt xuống nước xong xối lên mặt nên chói cả mắt, tầm 1 tiếng đồng hồ nữa phải lội ra khỏi đây chứ cứ đi lạc trong này đến tối chỗ ngủ cũng sẽ không có. Càng nghĩ lại càng ức, tổ cha cái thằng Hoàng lanh chanh, không phải do nó thì giờ chẳng tham thế này

8 tiếng trước

Cái sân ủy ban xã dự định làm bãi đáp cỏ cây um tùm, có cây đã vương lên 2-3 mét, từ cao nhìn xuống đúng là nó trông trải hơn xung quanh nhưng hạ độ cao thì trông như đồng búi nhúi không hơn không kém

Thằng Hoàng thấy thế liền nhăn trán la lối om sòm khổ nỗi trên trục thẳng gió bay phần phật, nó đã gỡ headphone ra để chuẩn bị xuống nên có la kiểu gì tôi cũng chẳng nghe thấy.

-Bay ra bên xuống luôn đi anh ơi! Tôi vỗ vai tay phi công rồi thò đầu lên buồng lái chỉ hướng bên xuống

-Vậy các đồng chí phải tự đu dây xuống đấy nhé!

-OK, Không vấn đề gì cả! tôi đáp

Kế hoạch là đáp ở đây xong lội bộ chừng 200 mét để ra bên sông nhưng tình hình này có vẻ không ổn, cái bọn khôn kia lúc nào nghe tiếng trục thẳng sà xuống cũng vây quanh rình rập nên với tầm nhìn này đáp xuống không khác gì dăng mớ lên miệng mèo.

Trên trục thẳng có khẩu minigun 6 nòng, thường thì đáp xuống xong trục thẳng phải vùn vài vòng coi tụi tôi có ổn không rồi mới lượn đi nhưng um tùm thế này dù có yểm trợ thì không khéo quân ta lại bắn vào quân mình.

Chiếc UH-1 Cỗ lỗ sĩ hàng chiến lợi phẩm từ thời chống Mĩ lặc lè bay tà tà tới bên xuống, gọi là bên xuống chứ thực ra cũng chỉ là cái cầu cảng nhỏ nhỏ lơ lửng giữa sông đục bằng bê tông, thằng Vinh ôm cuộn dây quăng xuống dưới rồi móc khóa bảo hiểm lạch cạch.

Tay phi công ra hiệu đã cố định, có thể xuống, trục thẳng cách mặt nước hơn 10 mét thổi luồng khí như vũ bão xuống sông làm khói nước cuốn lên dày

đặc, tôi thò đầu cổ nhìn vào bờ xem có động tĩnh gì không nhưng mù quá chẳng thấy gì.

Thằng ôn con vỗ vào đít tôi mấy cái rồi hất hàm đại ý bảo: cụ xúi đu dây thì cụ đi mà xuống trước, đặt cái thang nhát chết. Tôi tháo headphone, đeo súng ra trước ngực rồi quay qua tay xạ thủ chỉ 2 tay lên mắt mình rồi trở vào bờ, ý bảo yểm trợ rồi móc khóa đu xuống.

Đu dây thì chuyện vặt nhưng khổ cái hôm nay cái balô nặng quá, thay vì tuột xuống theo hướng thẳng đứng tôi lại bị cái balô dựng ngược ra sau nên xuống theo hướng nằm ngửa, chẳng chuyên nghiệp gì cả.

Vừa chạm đất tháo khóa tôi lên đưa súng lên thủ thế, con nào mà lao ra tôi phơ ngay tức khắc, 1 giây rồi 2 giây 3 giây, coi bộ đã yên tôi giơ tay lên trời ra hiệu cho 2 thằng ôn con kia xuống. Thằng Vinh xuống trước rồi tới thằng Hoàng, nó vừa chạm đất tôi liền bàn giao vị trí chạy 1 mạch ra cuối bến tháo dây cho con xuống, mở nắp bình, coi còn xăng không rồi đề máy.

Cái máy Yamaha vốn bền mà giật mấy lần mới nổ, lúc này 2 thằng kia đã chạy tới, đón can xăng từ tay thằng Hoàng đổ cho đầy bình rồi bảo thằng Vinh đạp xuống rồi khỏi cầu cảng.

Máy nổ, còn xuống lác lư rồi quay đầu ra hướng sông mà chạy. Chiếc UH-1 trên đầu bay theo chúng tôi 1 đoạn coi chừng đã ổn thì lấy cao độ rồi chao cánh lượn đi, tay xạ thủ ở trên giơ tay lên trắng chào kiểu lính có vẻ trịnh trọng, cũng chả lạ gì, 1 tuần họ bao nhiêu là lính, dễ có mấy ai trở về.

Bây giờ mới 7h giờ sáng, mặt trời còn chưa quá cây dừa nên trên sông vẫn đầy sương sớm mờ mờ, chiếc xuống máy vạch nước lao đi khiến chúng táp vào mặt mát rượi.

Mọi người ở đây gọi là xuống chứ xúi tôi gọi đây là chiếc nghe, dài cỡ 4 mét rộng mét rưỡi, 10 người ngồi hàng dọc thì cũng thoải mái. Tôi không giỏi ba cái chuyện sông nước nhưng lái xuống thì không khó, 1 tay cầm ga, tay kia đẩy bánh lái, đẩy qua trái thì nó cua qua phải mà đẩy qua phải thì nó cua qua trái, hứng chí tôi đẩy liên tục mấy cái, 2 thằng đụt đụt kia đang ngắm sông ngắm nước bị chòng chành liên hết hồn mà bám chặt vào xuống miệng chửi không ngớt. Tôi hứng chí vịn ga, chiếc xuống xóc mạnh tới trước béc cả đầu.

Nhiệm vụ lần này không khó, chả đánh đấm gì nhiều. Chuyện là hôm qua có tin báo về ở ven rừng được có đàn rab, không sớm thì muộn chúng nó cũng ra được quốc lộ rồi lần la tới gần trại Mỹ Phong nên phải nện chúng nó trước, địa hình rừng ngập mặn, lùa quân vào có gặp cũng chả đánh đấm hay truy đuổi được gì nên chỉ bằng ném vài thằng trinh sát vào, lấy tọa độ xong gọi máy bay tới thả boom rồi đón về. Cũng chả biết là hên hay xui, toán nào cũng năm bảy thằng có mỗi nhóm tôi là 3 thằng nên bị gọi đi, vì mấy nhiệm vụ kiểu này đi càng ít lại càng khó bị phát hiện.

Tôi nghe rừng rú thì khoái nhưng 3 cái khoản rừng ngập mặn này thì xin kiếu, vừa ẩm ướt vừa ừ dột, đi không được mà ngồi cũng không xong. Có khi kiểm chỗ đặt cái đít cũng không có vì toàn nước là nước nhưng 2 thằng ôn dịch kia chưa gì đã xung phong rồi liền chạy đi xin tờ công lệnh điều máy bay, vì từ máy bay nhìn xuống cũng chỉ toàn cây là cây nên chúng tôi phải đáp xuống lấy xuống chạy dọc dọc sông xem có tìm ra lũ rab hay không, nếu không thì đành phải lội vào trong mà tìm. Tôi vốn tính cẩn trọng, có báo với quân ủy xin ai đó dẫn đường mà xui thay nơi đây rừng thiên nước độc, dân chúng xung quanh không thành rab cũng chết cả thảy từ khi đại dịch, sự trợ giúp duy nhất là 1 nhóm lính nhỏ dựng trại gần quốc lộ nhưng họ cũng chẳng mò vào trong rừng bao giờ.

Quay lại chuyện trên xuống, chúng tôi chạy suốt nửa tiếng đồng hồ dọc theo con sông mà không thấy động tĩnh gì, 2 bên lùm mạp đù hiu bị cây cỏ xâm thực không còn nhận ra, cánh rừng được thì um tùm tối thui, gần lắm cũng chỉ nhìn vào được mấy mét. Tôi bảo thằng Vinh lấy bản đồ ra lấy tọa độ cuối của đàn rab tại vì gần tới rồi mà vẫn chưa thấy. Nó lục lọi 1 hồi rồi lôi bản đồ với máy GPS ra so xong bảo tới rồi đây. Tôi nhả ga ra, con xuống chậm chậm rồi dừng lại.

-Đứng đây hả?

-Chiều hôm qua máy bay do thám đánh dấu chúng nó ở ngay bãi bồi này này, vừa nói nó vừa chỉ.

Chúng tôi đang ở giữa ngã 3 sông, bên trái là con kênh nhỏ, gọi là nhỏ chứ tàu trăm tấn vào ra chả vấn đề gì, có nhỏ là nhỏ so với con sông mà thôi. 1 bên của con kênh là cái bãi bồi đầy bùn đất 1 bên toàn cây rừng. Tôi lấy ống nhòm ra quan sát 1 hồi mà không thấy gì cả, chỉ thấy trên bãi bồi còn nhiều dấu vết chứng tỏ có động vật di chuyển.

-Mẹ! tôi chửi.

-Giờ sao đây? thằng Hoàng hỏi.

-Chắc phải lên bãi bồi rồi lội vào chứ sao. Tôi lắc đầu ngao ngán, trán thì nhấn lại

-Cứ chạy dọc theo con kênh đã, vội gì! nó đáp

Tôi nghĩ dù sao cũng còn sớm, tụi rab không thích chỗ quang nhưng cứ đi dọc kênh rồi dò xét 2 bên bờ xem sao chứ nghĩ tới cảnh lội bộ quả thật rất nản chí.

Tôi mở nắp bình xăng kiểm tra xem sao, 3 cái loại nghe tàu này uống xăng như uống nước, nên không cần thận có khi lại phải bơi về. Mới non nửa bình xăng, chúng tôi lại còn 1 can 20 lít nên yên tâm tôi giật giây curoa (giây khởi động) máy xuống nổ lạch tách rồi lại đẩy chúng tôi đi.

Vì biết đã vào vùng địch nên chúng tôi đi chậm chậm, chậm tới nỗi có khi bơi theo còn kịp, phần nữa sợ tiếng máy kêu to quá chúng đổ ra mà rớt lại mất vui. Tôi cúi thấp người dò xét 2 bên bờ, 2 thằng kia thì nằm rạp xuống xuống dùng ống nhắm gá trên súng mà quan sát, nắng đã lên, màn sương mờ dần mà 2 bên bờ cứ âm u heo hút như đi vào cửa tử.

Bỗng nhiên thằng Vinh giờ nắm đầm lên ý là hăm xuống lại, tôi thấy vậy liền làm theo, có lẽ nó thấy gì đó. Cả tôi và thằng Hoàng đều hướng qua đó mà nhìn làm con xuống nghiêng cả sang 1 bên. Trong đám rừng rậm bên trong quả nhiên có gì đó khiến cho cây rừng rung động lao xao, hơn nữa chúng chuyển động rất nhanh. Cái cảnh tượng này làm cho tôi nhớ lại lũ rab điên cuồng ở cao nguyên nhưng trong rừng ngập mặn toàn bùn với nước, làm gì có con nào mà chạy nhanh như thế được!?!)

Thằng Vinh chu miệng kêu suýt suýt, này giờ nó vẫn nằm trên xuống ôm cây súng nhắm ra ngoài có vẻ căng lắm và nó làm căng thật, nó hít sâu rồi mở chốt an toàn cái cách.

Phạch!

Khẩu súng rung mạnh làm con xuống chòng chành, viên đạn lao thẳng vào tán lá rừng rồi găm vào con gì đó làm nó rớt từ trên cây xuống nước cái bịch, lúc này cả cánh rừng mới xao động, tiếng hú hét vang lên đầy trời. Tôi thấy vậy thì xanh mặt toan giật máy xuống bỏ chạy đã rồi tính bỗng thằng Hoàng giờ tay chặn lại.

-Có con khi mà ông cũng sợ!

-Cái gì? tôi vớ lấy ống nhòm nhìn cho kỹ.Mắc lại trên chạc cây là con khi độ mấy chục ký nằm rũ xác, cú này thì què rồi, chưa gì đã chạy. Đám khi thấy 1 con bị bắn chết chòng chөр chà hiểu mô tê gì bỏ chạy vào sâu trong rừng làm loạn cả lên.

Thằng Vinh lôm côm ngồi dậy nó bảo nó cũng chả biết là con khi, vào tầm nên bắn bừa thôi, nói đoạn rồi nó vẫy tay bảo đi tiếp, tôi lại đề ga cho xuống chạy, 2 cu cậu có vẻ cũng chán sấn rab rồi nên ngồi phệt xuống rồi đội mũ tai bèo lên, mới gần 9 giờ mà nắng đã lên soi rất cả da thịt.

Chúng tôi chạy thêm chốc nữa mà có lẽ cũng đã vào sâu trong cánh rừng lắm rồi, con kênh ngày càng hẹp dần có khi chúng tôi đi hết con kênh rồi cũng nên, có đoạn còn thấy cả thân cây mọc trời lên giữa lòng kênh chứng tỏ nước không sâu lắm, tôi chỉ sợ con xuống mắc cạn hay cái gì vướng vào chân vệt nên cố lách qua làm thằng Hoàng chửi ồm tỏi.

Đi thêm chút nữa thì đúng như dự đoán, con kênh cạn dần, mấy cây đước đã xâm lấn ra ngoài ngăn giữa dòng kênh, có đi nữa cũng không được.

-Mày lấy bản đồ ra coi đi được bao xa rồi Vinh?

-8-9 cây gì rồi, bọn nó không đi xa thế này được đâu, quay lại đi! Nó đáp

-Đã bảo lội vào từ đầu, đúng là rách việc, tôi xia xối thằng Hoàng.

Thằng ôn vật lúc này đã nằm sải lại trên xuống, đẩy cái mũ lên mặt để tránh nắng không màn thế sự, không kêu chắc nó ngủ vật ra đấy luôn.

Trời mỗi lúc 1 nắng, từ trên trời xuống thôi không bàn, đằng này thì chói xuống nước rồi hắt ngược lên khiến ai đứng lâu kiểu gì cũng choáng váng. Tôi canh me cho thuyền quay đầu rồi sút cái can không lên ngay đầu nó, tất nhiên là nó phải chửi đồng đồng lên vài câu rồi mới lui cui bỏ dầy.

Tôi nhả ga, thả lái rồi phi xuống lòng xuống hất hàm bảo nó lên lái, nắng nóng thế này mà ngồi lái 1 lúc nữa thì ngất mất. Thằng ôn con phải đít quần rồi trèo ra sau, mắt nhắm mắt mở vịn ga. Con thuyền đang chòng chành giữa dòng kênh bỗng nhiên hú lên rồi bốc đầu lên lao như tên bắn làm tôi và thằng Vinh ngã chổng vó.

-Chậm thôi! lật giò! tôi hét trong tiếng gió rít.

Thằng Vinh bây giờ đang ngồi không ra ngồi đứng không ra đứng, chồm hồm bầu tay vào 2 bên thuyền khá hãi nhưng cũng tỏ vẻ thích thú ra mặt, chiếc xuống máy cao tốc như bóc cả nửa thân trước lên,nước tuông về sau xối xả tạo nên 1 đường kẻ trắng xóa tung bụi nước mù mịt.

Có nói cũng như không nên tôi cũng đành rạp mình ngồi xuống mà bám vào xuống, thằng Hoàng bỗng la lên 1 tiếng rồi đánh lái cái oạch, chiếc xuống lắc mạnh đẩy văng cả 3 thằng sang 1 bên như muốn lật, tôi suýt đập mặt vào cạnh xuống, thì ra nó né cành cây giữa kênh, chưa kịp chửi thì nó đã vịn ga, chiếc thuyền lại bốc đầu lao lên làm tôi bật ngửa ra sau còn 2 thằng chúng nó thì cười khoái trá.

Thằng Hoàng đang lái thì thằng Vinh giờ nắm đầm lên cao bảo chậm lại đã, nhìn theo hướng thằng Vinh chỉ thì thấy đám cây bên bờ kênh rung lên bần bật rồi có con gì đó lao xuống nước, tôi đứng hăng lên đề nhìn, đúng là có con gì lao xuống nước thật và nó đang bơi lại đây, tôi đưa ống nhắm của khẩu súng lên nhìn rồi mở chốt an toàn nhưng nó đã lặn hẳn xuống nước chỉ để lại bên trên 1 vệt loang lổ đầy bùn đất.

Tôi nhìn 2 thằng, thằng Hoàng 1 tay cầm lái 1 tay che mắt nhìn còn thằng Vinh cũng như tôi, đã lên đạn nhắm thẳng vào cái con vật kia. Tụi tôi có 1 quy tắc bất thành văn là bất cứ con gì vật gì duy chuyển trong tầm mắt mà chắc chắn không phải phe mình thì cứ bắn bỏ mẹ nó ra, không rab thì cũng vác được con gì dầy đề ăn tỏi.

Bờ kênh cách chúng tôi hơn 30 mét mà thoát 1 cái vệt nước kia đã hơn nửa đường, tôi nhìn thằng Vinh rồi gạt đầu. 2 khẩu M18 của trình sát kéo loạt dài không ngớt vang vọng giữa kênh, cái thứ đồ mỹ này đúng là nhanh kinh khủng, cả loạt đạn dài văng ra làm bọt nước bắn tung tóe, phút chốc kim hỏa đã gõ cái cóc khô khôc báo hết đạn. 2 thằng ngay lập tức thả băng lấp mới vào.

*M18 là 1 loại biến thể của súng tiểu liên M16 -AR15 của Mỹ với độ dài nòng ngắn hơn, trang bị cho lực lượng đặc biệt của Việt Nam và Quốc Tế

Tôi đoán con vật lặn dưới nước đầu chỉ vài mươi phân, bắn chéo từ trên xuống như thế này thì phải bắn trước vệt nước tầm 1 mét mới trúng được, có

điều nước làm giảm lực đạn, không biết khi găm vào nó thì sát thương còn bao nhiêu?

Cả không gian lặn đi 1 lúc, cái vệt nước kia đã ngưng hẳn chỉ để lại vài cái bong bóng nước. Tôi chẳng cần biết con đấy chết hay chưa mà cứ chạy trước đã liền bảo thằng Hoàng tăng ga ngay lập tức, chiếc xuồng ngưng lại từ nãy không biết đã tắt máy từ bao giờ, thằng Hoàng đề máy nhưng không nổ, chắc là do chúng tôi cũng chạy khá lâu rồi nên hết xăng. Tôi thấy thế thì hoảng thật liền hỏi nó đồ xăng vào rồi chìa súng xuống nước lùng sục. Bỗng!

Kịch! Cái gì đó húc vào đáy xuồng 1 tiếng chắc nịch làm nó lắc lư! Tôi đang đứng vững liền giật mình chùng xuống nếu không thì ngã mất, thằng Vinh lúc này nó hoảng thật sự liền mò tay xuống lưng quần định móc lựu đạn thả xuống. Tôi can lại rồi bảo nó ngồi xuống, nó mà thả lựu đạn thì hỏng cả con xuồng, 2 bên thành thuyền cao hơn mặt nước 1 đoạn muốn tấn công nó phải lao lên còn làm lật thì chắc không được.

Chúng tôi quỳ xuống chờ đợi trong khi thằng Hoàng hí hoáy đồ thêm xăng nhưng xui thay xăng trong bồn đốt có lẽ cũng hết nên nó giật máy đến tím tái mặt mày mà vẫn không nổ.

Kịch! nó lại va vào xuồng, tôi nóng ruột liền bảo Hoàng nó mở bình xăng ra thổi vào cho xăng nó xuống, thằng Hoàng liền làm theo, nó bấm môi bấm mặt thổi vào bình rồi đóng nắp lại toan giật 1 cái nữa. Và rồi cái gì cần phải đến đã đến.

Từ phía đuôi xuồng nơi thằng Hoàng đang đứng, nơi không có mạng thuyền, con vật từ dưới nước phóng lên cái ào cao phải 2 mét, giữa đám nước tung tóe tôi chỉ kịp nhìn nó có tứ chi như con người nhưng không thấy cái đầu đâu cả, nó vung 2 cánh tay ra toan ôm lấy thằng Hoàng. Nhưng cũng may là Hoàng nó đang loay hoay cuối xuồng nên không bị vồ lấy.

Tôi và thằng Vinh lúc đấy đang tìm kiếm ở xung quanh, không ai ngờ con lồi ấy lại nhảy lên đúng chỗ mà không ai ngờ tới, tôi chỉ kịp lia theo vài phát đạn hú họa là chính vì nó đã rơi lại xuống nước, phần nữa lại sợ bắn trúng thằng Hoàng.

Lúc này thì cả 3 hoảng thật sự, thằng Hoàng sau khi bị vồ hụt thì ngã lăn xuống rồi móc súng lục ra toan trả đũa nhưng nó lặn mất rồi còn đâu. Ngắm cái đà này con quái còn tấn công tiếp nên mười mười là phải chạy khỏi đây càng nhanh càng tốt. Thằng Hoàng đã hồn vía lên mây nên không dám mò lại đuôi xuồng mà đề máy nữa, tất nhiên là tôi phải làm.

Tôi khom người tiến lại rồi kéo dây đề liền 2 nhát: ọc ọc ọc...ọc ọc ọc...!

Máy vẫn không nổ, tôi hít 1 hơi kéo tiếp thì thằng Vinh la lên bảo tôi cuối xuồng. Vốn đang khom người nên tôi nằm rạp hẳn xuống, máy phát súng lại vang lên, tôi chỉ thấy nước văng tung tóe lên khắp người ướt cả sàn xuồng.

- Trúng không? tôi hấp tấp hỏi.

- Trúng đéo! thằng Hoàng đáp

- Như cú! tôi lăm bằm. Nhưng chợt ngộ ra điều gì đó.

Con quái vọt lên cao như thế thì tấn công chỗ nào cũng được, sao lại vồ ngay đuôi xuồng nơi thằng Hoàng và tôi đề máy, nó dưới nước không ngoi lên thì tuyệt nhiên không thể thấy chúng tôi. Hay là nó thấy chỗ nào có tiếng động thì sẽ tấn công?

Giữa cái không khí vắng lặng mà căng thẳng này tôi liền nói 2 thằng:

- Con quỷ này thấy chỗ nào có động nó sẽ vồ vào chỗ đấy, giờ a ra đề máy lần nữa, chúng mày phải bắn bằng được cho anh!

Chúng nó thấy có người làm nòi cho thì gật ngay tập lực, tôi lại bò ra, 1 tay kéo dây 1 tay cầm súng lục canh me.

ọc..ọc..ọc...!

ọc..ọc..ọc...!

ọc..ọc..ọc...!

Đúng như dự đoán nó lại lao lên trên, lần này không đề bị động, ngay từ khi nó vừa lao lên khỏi mặt nước tôi đã bóp cò:

Phạch! Phạch! 2 phát, chẳng trật đi đâu được, máu văng cả lên mặt tôi tanh tươi 2 thằng kia cũng có bắn mà trúng hay không tôi không chắc

Tôi lao ra nhìn xuống, máu loang lổ đầy mặt nước. Chắc chắn nó đã trúng đạn nên tôi tiếp tục đề máy, lại vẫn không nổ, toan thổi vào bình xăng lần nữa thì thằng Vinh la lên rồi chỉ về phía bờ kênh.

Đàn đàn lũ lũ những con rab đang trườn xuống nước, tôi gọi là trườn vì chúng bò sát đất, thân thể uốn éo như rắn rết còn tay chân lại cào cào đạp đất mà tiến tới. Con nào con nấy đầy bùn đất nhưng da thịt lại trắng phau như lột. Thấy thế tôi lấy hết sức thổi vào thùng xăng rồi thử lại lần nữa.

Chưa kịp đầu vào đầu thì con rab khi nãy lại lao lên, lần này không phải ở phía tôi mà ngay bên hông xuồng, có lẽ nó lấy chút sức cuối cùng để tấn công, không vồ rồi toan lòi xuống nước như trước, nó lao thẳng vào đây ngã thẳng Vinh làm cả con xuồng nghiêng sang 1 bên.

Tôi lúc đó không cầm súng chỉ biết lao lại mà thôi, may thay thằng Hoàng nhanh trí móc dao thọc vào be sườn con rab, con rab rổng lên rồi ngoác miệng cổ dớp trong khi thằng Vinh đang gấn sức dùng khủy tay đẩy nó ra. Thằng Hoàng thấy không ăn thua liền cầm dao thọc như điên vào con vật. Tôi phi từ

sau tôi chỉ kịp vớ lấy khẩu súng rồi đập cái bán vào đầu nó. Cuối cùng nó cũng gục xuống người thằng Vinh máu me be bét.

Con rab trắng trơn, da nhẵn bóng như lươn, không tóc tai, tay chân què quặt chỉ có lồng ngực là to hơn cả, có điều cổ nó rút lại chẳng còn thấy đầu, y như cái đầu gắn liền với bả vai, hèn gì từ từ này tôi cứ tưởng nó không có đầu. Mà cũng không có thời gian mà kể nữa, từ đằng xa cả đàn chúng nó đang bơi lại, 1 con đã thể thì cả đàn chắc chết mất. Tôi tháo chốt lựu đạn rồi xoay qua bảo thằng Hoàng cổ mà nổ máy.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mangrove forest – Rừng ngập mặn (2)

-ẦM!

-ẦM!

Tôi với thằng Vinh mỗi thằng 1 quả lựu đạn ném vào chúng nó làm máu me văng tung tóe, ấy vậy chúng nó vẫn cứ ào ào bơi tới nhưng may thay máy đã nổ, thằng Hoàng lên ga làm xác con rab xô cả vào tôi, chiếc thuyền chuyển động nhanh dần rồi trong chớp mắt đã bỏ xa đám chúng nó khiến cả 3 thở phào nhẹ nhõm

Thằng Vinh mở ba lô lấy bản đồ và bộ đàm ra toan gọi máy bay mà tôi cản lại.

-Không được! chúng nó bơi nhanh như vậy gọi máy bay ném boom vào giữa sông không trúng được đâu, boom napan gặp nước đâu có cháy.

-Vậy làm thế nào? nó hỏi

-Cứ chạy đi đã rồi tính.

Tôi đáp rồi định ngồi phịch xuống, nhưng Còn chưa hạ được mông xuống thì đầu ra 1 lực cực mạnh thốc từ dưới lên khiến tôi muốn văng ra khỏi xuồng còn thằng Vinh thì ngồi trước mũi nên bị hất văng luôn xuống nước, con xuồng tông phải vật gì đó nên phóng hẳn lên trên mặt nước rồi toan lật nghiêng.

Ầm! con xuồng hạ xuống mặt nước làm tôi bị thốc lên lần nữa. Bình tĩnh lại tôi tìm thằng Vinh mà chẳng thấy tăm hơi đâu cả, tôi hoảng quá nhìn ngay chỗ nó rớt mà thấy toàn bọt là bọt. May thay được vài giây thì nó trôi lên rồi bơi lại, tôi đưa tay kéo nó lên. Thằng Hoàng chẳng nói chẳng rằng lại lên ga nhưng khổ nỗi máy lại rú lên mà con thuyền chẳng chịu chạy, nó ráng hết sức con thuyền vẫn trơ ra đấy, tôi liền lại xem, thấy chả có chút bọt nước nào cả, chắc rớt cái chân vịt rồi. Nhìn xuống đáy xuồng thì nước đã ri vào từ bao giờ, hóa ra nó lại cò bị nứt đáy.

-Nãy va vào cái gì thế?

-Khúc cây hay sao đấy ai biết được, biết được thì đã đeo va! Nó đáp, giọng hậm hực, cái thằng này, bố không đảm cho là may lại còn cụt.

Tôi lúc này mới để ý lại thằng Vinh, trên người nó không còn gì cả, không còn gì nghĩa là không còn quần trang gì cả, cái áo vest đựng súng ống đạn được nó quăng mẹ đi đâu rồi?

-Áo vest mầy đâu Vinh?

-Nặng quá nó kéo em chìm xuống nên em phải cởi ra, không thì nằm luôn dưới đó rồi còn gì.

Tôi nhăn mặt:

-Thế bộ đàm?

-Em cầm trên tay nhưng rớt xuống nước vùng vẫy rớt mất rồi.

Trời ạ, cú này thì chết thật rồi, sau thì rab dí tới, thuyền thì hỏng còn bộ đàm thì mất. Tôi thấy bên bờ kênh có mảnh đất thoải tuy bùn lầy nhưng chắc là leo lên được liền bảo chúng nó chèo vào.

Chúng tôi lấy cả mũ nã ra thằng múc nước đổ, thằng quảy xuống nước cho con thuyền chạy vào bờ nhưng đã xui thì đúng là xui tận mạng, cái bánh lái do va chạm mạnh quá nên cong queo không điều chỉnh được nữa khiến chiếc xuồng cứ quay vòng vòng 1 chỗ. Tôi phóng tầm mắt ra xa phía tụi rabs thấy nước từ phía đó đang văng tung tóe cả lên. Bọn nó sắp tới nơi rồi.

-Lấy tăng ra, bọc balô với đạn được vào rồi bơi! nhanh lên(tăng là tấm nylon quân dụng rất dày dùng để làm lều che mưa) tôi lệnh cho 2 thằng còn phần mình thì làm trước tiên.

Không chần chừ tôi ôm bọc đồ nhảy cái ùm xuống nước, tuy ba lô và đạn được nặng thật nhưng được bọc trong tấm nylon kín nước nên chúng vẫn nổi

được, chúng tôi bám vào đó vừa bơi, vừa đẩy đi, thằng nào thằng nấy lo sợ tụi rab nên bơi trôi chết, chốc lát đã vào được bờ tuy nhiên toàn sinh lầy, dầm 1 bước là lún tới đầu gối nên bước tới đâu lún tới đó không thể di chuyển nhanh được, nhìn ra kênh thì chúng nó đã tới, tôi bảo 2 thằng nằm rạp xuống bùn.

Đàn rab bơi đến chiếc xuồng thì lao lên ào ào như cá đớp mồi khuấy động cả 1 vùng, con thuyền chòng chành rồi trong phút chốc đã chìm hẳn, may thay chúng nó không thấy chúng tôi, tôi bảo 2 thằng kia thôi nhìn, lo mà trườn vào trong, hơn phút sau thì chúng tôi đã nằm yên trong cánh rừng, mặt mũi người ngom thẳng nào cũng đầy bùn đất.

Đáng ra khi phát hiện đàn rab thì chúng tôi sẽ gọi máy bay tới ngay tức khắc, cả 1 phi đội máy bay cường kích A10 nên nếu chuẩn tọa độ thì chỉ sau 1 loạt boom napan đã có thể đốt cháy bất cứ thứ gì cho diện tích gần ngàn mét vuông, trước đây boom napan từng bị cấm sử dụng bị tính phi nhân đạo nhưng với tụi rab lại là vũ khí hiệu quả nhất, nhiệt độ cháy lên tới ngàn độ bám dính cháy sâu vào thịt xương thì không thể sống sót, khi máy bay bỏ boom chúng tôi phải lui xa khoảng vài trăm mét để quan sát nhưng vẫn phải tiếp tục điện đàm đề hiệu chỉnh cho loạt 2 nhằm tiêu diệt hoàn toàn. Với lũ rab thì ngay từ những quả boom đầu chúng nó sẽ chạy lung tung cả lên nên không quân khoanh vùng từ ngoài vào trong, tùy địa hình địa vật mà “chốt đầu- chốt đít” không để chúng nó thoát. Tuy nhiên không ngờ lại gặp chúng nó giữa sông, boom thả xuống sức công phá không còn mấy chưa kể gọi máy bay tới có khi chúng đã lặn mất tăm nên đành chờ thời cơ khác.

Khi nhận nhiệm vụ chúng tôi tự nghĩ giờ lắm thì 1 ngày là xong, tôi ngủ nghỉ sáng gọi máy bay đón về nhưng chuyện đời khó đoán. Giờ đã quá trưa mà chả đâu vào đâu, có muốn đánh liều gọi máy bay tới cho xong rồi về cũng không được vì bộ đàm đã rơi mất tiêu, tất nhiên chúng tôi không phải trẻ con gì mà mang có mỗi 1 cái bộ đàm nhưng khổ cái là cái đó là cái có tầm phát lớn nhất lên đến mấy chục cây số còn 3 thằng còn lại chỉ đem bộ đàm cá nhân phát sóng gần.

Khi lủi được vào trong tôi liền tháo túi móc 1 cái ra ô la ô lê mà đáp lại chỉ toàn là những tiếng rè rè khó chịu. Bàn đồ cũng bị rơi mất nhưng lạc thì chắc chắn là chúng tôi không lạc, cứ men theo con kênh ra sông chính sẽ về lại bãi đáp tuy nhiên sẽ mất tới 2-3 ngày. Gần đây có đồn cảnh giới tuy nhiên chúng tôi lại không nắm rõ nó nằm ở đâu nên tìm được không phải dễ. Để tránh tụi rab đồn thường được nguy trang rất kỹ, có khi trong hốc đá hốc đất, có khi chìm hẳn xuống dưới đất nên người tìm còn không ra đừng nói chỉ đến rab.

Chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, lèm bèm nữa chỉ thêm mệt nên sau vài phút lấy hơi tôi chẳng nói chẳng rằng lội ngược ra kênh coi tụi rab đã lĩnh đi đâu, mặt kênh vắng lặng, chẳng có 1 dấu vết gì.

-Giờ sao mấy đũa? Tôi hỏi băng quơ, nói là băng quơ vì tôi đã quyết phải làm sao rồi, chỉ hỏi xem chúng nói định thế nào mà thôi

-Không còn liên lạc được thì về thôi chứ sao.

-Giờ lội về vừa đi vừa dò bộ đàm, nếu gặp chúng nó mà liên lạc được thì bem, không thì thôi chứ sao giờ. Thằng Vinh nói.

Chúng nó ý định cũng chả khác gì tôi, tính tới tính lui không bằng trời tính nên đành vậy. Chúng tôi lại xóc ba lô lên rồi bi bõm lội đi. Nước sấm sập quá mất cả chân, ngang dọc toàn rễ cây, phải khéo lắm mới không bị chúng móc vào giày làm cho ngã đập mặt.

Chúng tôi cứ lủi lủi đi, bước chân nặng dần, thật ra thì đi đánh nhau trong rừng trong rú đúng là khổ nhưng không phải là không có cái thú vị của nó, đâu đó trên tán cây tiếng chim muôn cứ vọng lại riu ra riu rít, không khí trong lành lại thêm chút cảm giác phiêu lưu nguy hiểm làm con người ta phấn khích vô cùng.

Rừng ngập mặn là nơi trăm loài sinh sống, dưới nước dưới bùn cho tới trên tán cây nên phải bắt bằng được con gì ăn mới được. Ngày này qua tháng nọ toàn com rau rồi lại sản với ngô nên chúng tôi thiếu chất tươi thơm ngon, chuyến đi lần này tôi phải săn bằng được con gì để ăn coi như niềm an ủi. Vừa bước tui vừa tìm xung quanh, chỗ nào có bóng tăm nhất định phải có cua cá, ấy vậy mà chúng nó lẩn đi đâu hết cả, mãi mà chả được con gì, thỉnh thoảng chỉ có vài con cua bé tí bằng ngón tay mải cang trên nhánh rễ, nghe động 1 cái đã bò mất tiêu.

Đi 1 hồi khá lâu chúng tôi đã thấm mệt, tán lá rậm rạp nhưng ánh nắng chói chang vẫn xuyên qua được cho chúng tôi biết đã giữa trưa rồi. Tôi biết thế nên cố tìm 1 chỗ tạm gọi là cao ráo mà nghỉ ăn trưa nhưng quả thật là không có, đâu đâu cũng toàn nước là nước có chỗ chỗ còn sâu tới thất lưng làm chúng tôi phải đi vòng rất tốn thời gian, có lẽ không có chỗ nào khô ráo để ngồi nghỉ nên chúng tôi tìm 1 cây đước thật to với bộ rễ lớn rồi trèo lên đây tạm nghỉ.

Vừa thoát khỏi đồng sinh lầy tôi liền tháo giày ra rồi dốc ngược, bao nhiêu là bùn chảy ngược ra, tháo tất ra thì đôi chân trắng bóc như vì ngâm nước quá lâu, da thịt nhão nhoét như bầu 1 cái sẽ tróc cả ra, hèn gì con rab hồi sáng cũng trắng như chết trời. 3 thằng mạnh thằng nào thằng nấy ăn, thằng Vinh vốn ăn khỏe nên tôi với thằng Hoàng không bao giờ chịu ăn chung, đơn giản là mang vác khổ cực đến khi ăn thì nó lại ăn hết cả. Khẩu phần hành quân nên đầy đủ hơn ở doanh trại 1 chút, có thêm thịt hộp ăn kèm với com nắm, còn thường thì ăn com độn khoai sắn.

Nhóp nhép 1 lúc tôi với lấy bình nước thì thấy đã gần cạn, chắc là mệt quá cứ uống mãi rồi hết khi nào không hay, tôi xin 2 thằng kia nhưng chẳng ai còn nhiều cả đành phải dùng thuốc sủi vậy. Tôi mom men lại mế nước hót đầy 1 bình rồi cho thuốc vào, việc thuốc bé tý sủi bọt ục ục 1 loáng đã hết, tôi nhấp 1 ngụm nhưng liền phun ra vì tanh không chịu được. Loại thuốc lọc nước này chỉ có chức năng diệt vi khuẩn còn mùi vị không hề thay đổi nên nước vẫn còn tanh hôi như cũ.

-Không uống được hả?

-Tanh quá, toàn bùn thôi. Tôi đáp lời thằng Vinh.

-Lấy vải ra lọc xem sao. Thằng Hoàng nói

-Nước trong vát thế này có lọc cũng vậy thôi, tìm đến sông lớn may ra... Tôi nói xong nhắm mắt nhắm mũi tọng vào hòng đến suýt nôn rồi đưa chai nước cho chúng nó.

Nghỉ ngơi thêm tầm 30 phút chúng tôi lại đi, cũng chả biết được bao xa cứ đi rồi nghỉ, xong rồi lại đi, thỉnh thoảng kiểm tra bộ đàm, vì cũng quen hành quân nên chả ai ca thán gì nhiều chỉ thỉnh thoảng chửi nhau vài câu. Thăng Vinh rút súng với cả đạn trên sông nên tôi đưa hân súng cho nó cầm, thăng nhát chết nên ôm lấy ngay dù biết đường xa mang vác nặng chỉ thêm mệt.

Đến xế chiều rồi mà vẫn chưa ra khỏi cánh rừng được đề đến mé sông nên tôi bắt đầu khá sốt ruột dù Quân lương không thiếu, đạn được vừa đủ nhưng cứ tha thân trong đám sinh lầy và dây mơ rễ má như thế này đến tôi chắc chắn không ổn.

-Lẹ lên mấy đứa! Mẹ! tôi dừng lại rồi chửi chúng nó, vì tôi mãi đi không đề ý nên chúng nó đã thụt lại sau 1 khoản khá xa, đành phải chơi trò “thúc đấy”.

Thúc đấy tức là thăng chỉ huy phải đi cuối, vừa đi vừa chửi, thế chúng nó mới đi nhanh được, còn cứ lợ mợ như thế này thì chết cả nút.

Nếu ngày trước chúng nó nhất định phải đớp chất lại với tôi cho bằng được nào là phải thế này, nào là phải thế nọ rồi cái lọ cái chai thì giờ chúng nó chả buồn chửi nữa.

Tôi vừa đi vừa xem đồng hồ, chốc chốc lại chỉnh hướng, thăng Vinh đi đầu, cứ hờ ra 1 tý là cu cậu lựa đường dễ mà đi nên không đề ý là lạc ngay. Những chỗ nhiều cây cối là những chỗ cạn, đất bùn không lún cho lắm mà nó to con nên ngại lún lách, cứ lượn qua hướng khác, có khi dẫn cả 2 thăng còn lại xuống hồ nước đến thất lạng.

Đi được 1 lúc, chắc mẩm sắp ra khỏi rừng vì cây cối đã quang dần ai ngờ lại có chuyện không hay xảy ra, thay vì đu từ gốc cây này sang gốc cây kia thăng Vinh nhảy cái ùm xuống đồng bùn nhão, loay hoay mãi mà không rút chân đi được. Tôi với thăng Hoàng thấy thế kệ bỏ nó luôn, đi được chục bước thăng Vinh la lên oai oái. Tôi quay lại thì thấy bùn đã lún tới ngực nó, nó càng vùng vẫy lại lún càng sâu.

-Đứng im, mày đừng có quấy nữa! Tôi la lên

-Kéo em lên! sắp chết đến nơi rồi!!! nó hoảng hốt

Tôi nhảy lên gốc cây với tay ra đón lấy tay nó nhưng xa quá, còn cách nhau phải nửa mét, chúng tôi có đem theo dây thừng nhưng gấp quá, tôi bảo thăng Hoàng 1 tay bám vào cây, 1 tay nắm tay tôi đề tôi với ra bắt lấy tay thăng Vinh, tôi chìa người ra bắt lấy tay thăng Vinh nhưng nặng quá, bùn vừa lún vừa dính, cả tôi lẫn thăng Hoàng nghiêng rầm rầm lợi kéo nhưng thăng Mập kia không lún thêm thì đã may chứ đừng nói là trôi lên được trong khi bùn lúc này đã lên tới bả vai nó.

-Không được rồi, Vinh! mày thả a ra đề lấy dây!

-Không, thả ra là chết mẹ em mất!

-Mày thả ra không tao rút xuống luôn bây giờ! cái thăng này!!!

Tôi quay qua toan bảo thăng Hoàng chuẩn bị kéo tôi lên, tay kia thì vùng vằng đề buông thăng Vinh ra ai ngờ thăng Hoàng mặt mày đỏ kè, phùng mang trợn má coi bộ sắp chịu không nổi.

Tôi lấy hết sức bình sinh đề rút tay từ phía thăng Vinh lại ai ngờ lại dồn sức lên thăng Hoàng làm nó quá sức chịu đựng

-Bệt!

Tôi rút luôn xuống bùn, chưa hiểu mô tê gì thì 1 lực cực mạnh nhấn bả vai tôi xuống, thì ra là thăng Vinh, bùn đã dâng tới cổ nó, hoảng quá nên bấu víu được cái gì là nó liền bám lấy. Tôi ngã ngửa xuống mép hồ bùn, trọng lực dần trải nên không lún nhanh như nó nhưng nếu nó cứ nhấn tôi xuống đề trời lên thế này thì tôi chết trước mắt

-Thả tao ra! tôi hét lên, 2 tay cạy bàn tay nó ra khỏi bả vai rồi cố gấn lật mình lại

Đáp lại tôi chỉ nghe tiếng ọc ọc, nước đã dâng quá mũi thăng Vinh còn tôi thì cũng đang lún xuống từ từ, chưa biết làm gì thì thăng Hoàng hét lên:

-Nhanh! nó ném cuộn thừng đã buộc vào gốc cây cho tôi

Tranh thủ trước khi bị lún sâu hơn, tôi vòng dây 2 lần qua nách rồi với tới chỗ thăng Vinh, lúc này nó đã lún hẳn xuống bùn chỉ còn lại nắm tóc. Tôi sục tay xuống mò thấy cái đầu nó nhưng nhắm kéo lên không kịp nên bới bùn tạo đường thở cho nó trước.

Thăng Vinh tưởng như chết đi sống lại, thở lấy thở đề, tôi bới rộng ra tôi thò tay xuống xúc nách nó lên, tay mình thì khóa lại thật chặt đề khỏi tuột!

-Kéo Hoàng ơi! tôi la lên rồi lấy hết sức bình sinh mà gữ lấy thăng Vinh.

Thăng Hoàng biết sức mình kéo không nổi nên quăng dây lên chạc cây rồi cứ thế mà dùng lực của cả cơ thể kéo xuống, chúng tôi từ từ nhích lên từng chút một.

Chắc cũng phải 5 phút sau mới lôi xong được thăng Vinh lên được chỗ an toàn, tôi ngã ngửa ra mò lấy bi đông tu 1 hơi rồi đổ lên mặt lau bớt đám bùn

tanh.

Thằng Hoàng lúc này cùng nằm vật ra vì quá mệt trong khi thằng Vinh thì hồn siêu phách lạc, chắc chưa tin được mình suýt nữa chết, bần đên bám đầy người nó từ trên xuống dưới chỉ chờ mỗi con mắt nhìn không khác gì kẻ mò.

Đáng lẽ phải có thằng nào đẩy chửi, chửi đồng lên nhưng quả này quả thật mệt quá, chả đứa nào nói nổi. Tôi lôm côm bò dậy cời phăng áo ra giữ cho sạch bần rồi thất ngang lưng quần, đã nóng còn nhầy nhựa thế này chịu sao được, không cần nói 2 thằng kia cũng thu dây chuẩn bị đi tiếp.

Đi thêm mười phút nước cũng cạn dần rồi cánh rừng được cũng lui về phía sau, trước mắt là 1 trảng cỏ rộng cao ngang ngực có vẻ khô ráo.

Thông thường tôi rất ngại đi vào những chỗ khó bề quan sát thế này, có con trong đó thì chết mất nhưng nhìn đồng hồ đã 4 giờ hơn, mấy mười phút nữa là tắt nắng, nếu đi vòng chắc chắn sẽ không kịp

Có vẻ chẳng còn cách nào khác tôi kiểm vài khúc cây ném vào trong ai ngờ chim muông trong trảng cỏ bay lên rào rào, có chim chắc không có động vật ăn thịt lớn, chúng tôi yên tâm tiếng vào. Ban đầu tôi còn sung sức dùng dao mà phạt cỏ, nhưng chỉ 1 lúc sau thì đành vạch lá mà đi vì quá rậm rạp.

Non được nữa đường thì tôi vấp phải 1 khúc gì đó to như khúc cây nhưng lại nhão nhoẹt có mùi hôi kinh khủng như trứng thối, toan kệ rồi mà lại sợ đạp trúng tiếp nên tôi vạch cỏ ra xem phía trước còn không.

Trong cái cục xanh rêu tanh tươi từng khúc xương trắng hếu chìa ra ngoài, tôi chưa định hình được cái gì nhưng có vẻ là xương bả vai rồi xương sườn và chắc chắn là xương người. Tôi lấy chân khều khều cái xương thì cái đồng hồ tách làm đôi, ở giữa là 1 cái đầu lâu còn nguyên tóc tai.

-Cái gì thế này! thằng Hoàng bật mũi thốt lên.

-Chắc là phân con gì đó, tôi phỏng đoán

-Phân quái gì to thế này? Lỗ đít nó chắc phải bằng cái đầu thằng Vinh mất. Vừa nói thằng Hoàng vừa đưa 2 tay lên ước lượng rồi úm vào đầu thằng Vinh.

-Chẳng có con nào có thể ị ra cục phân to thế này được, lại còn có cả xương người. Thằng Vinh xua tay rồi thêm vào.

Tôi vừa che mũi vừa vạch cỏ ra nhìn cho rõ, không nghi ngờ gì nữa, đây phải là chất thải của con gì đấy nên mới có hình thù như thế nhưng con gì mà lại nuốt được nguyên cả 1 con người đủ cả xương xẩu rồi thải ra như thế này được. Nghĩ tới đó tôi rùng mình rồi bảo 2 thằng kia đi cho nhanh, con gì đi chẳng nữa mà nó bắt được 3 thằng thì cũng ồm đồm với nó.

Lặn lội thêm ít lâu chúng tôi cũng qua được trảng cỏ rồi tới được bờ sông, không còn nhiều cây cối, dọc 2 bên bờ sông người ta đắp kè để ngăn nước phèn tràn vào ruộng nên chúng tôi cứ theo bờ kè mà đi, tôi vẫn lao liêng tìm kiếm chỗ ngủ qua đêm. Ở đây đúng là trông trái thật nhưng hạ trại vẫn không ổn.

-Bên kia có cái chòi kia! thằng Vinh vỗ vai tôi rồi chỉ

Tôi nhìn theo hướng nó, lấp ló trong rừng cây phía xa có 1 cái nhà chòi khá cao, đúng là quá tam 3 bận mà, đến cuối ngày cũng tìm được 1 chỗ nghỉ chân. Tôi chả nói chả rằng, rẽ đường nhắm hướng cái chòi mà tiến.

Đi đâu 300 mét, trong rừng chiều cái chòi hiện ra mỗi lúc 1 rõ, nhìn đằng xa thì không có vẻ cao lắm nhưng càng đến gần mới thấy nó vuron hẳn lên trời, chỉ ít cũng chục mét. Cái chòi làm bằng tôn màu xanh lá, 4 chân chống xuống đất là những ống sắt lớn hàn với nhau bằng những thanh giằng, ở phía trên có lắp 1 cái thang treo thả xuống đất. Đến gần thêm chút nữa thấy lờ mờ mấy chữ kiểm lâm đã trầy tróc hết cả, chắc hẳn đây là chòi canh cháy rừng hoặc là bảo tồn động vật gì đấy.

Chòi ở giữa 1 gò đất, cạnh bên có cái lạch nước nhỏ, tôi thấy dưới đất đầy rác rến chắc hẳn từng có người sống. Thằng Vinh lại giật giật cái thang treo toan trèo lên nhưng tôi can lại.

-Gỗ mục hết rồi, mầy trèo lên té gãy cổ bây giờ. Vừa nói tôi vừa nắm lấy 1 nấc thang rồi giật mạnh. Khúc gỗ gãy cái rộp.

-Giờ sao lên? Thằng Hoàng hỏi.

-Chú nhệ nhất đám, bâu lên mấy thanh chắn rồi leo lên xem có gì. Ổn thì thả dây xuống.

Thằng Hoàng nhăn mặt cời ba lô, chả bao giờ nói nó cái gì mà nó vui vẻ làm giùm 1 cái, không nhăn thì cũng chửi, không chửi thì cũng lườm nguyền như cuộc đời nó là 1 bể khổ không bằng.

Mấy thanh chẳng bằng sắt tron nhẵn, phải 1 lúc sau nó mới bò lên gần tới nơi. Tôi tranh thủ ra con lạch lấy nước, Hoàng nó lên cách cửa chòi 1 chút liền cột dây thùng vào thanh chẳng rồi quần quanh người, 1 tay rút súng lục để chuẩn bị trèo lên. Khác với lúc trước lúc nào cũng bở bả, giờ cả 2 thằng đã cẩn thận nhiều, tôi thường vẫn để tụi nó giải quyết những chuyện không quá nguy hiểm.

Nó lên đến nơi, đập mạnh cửa rồi thò súng vào, chắc không có gì nên 1 lúc sau mới thấy nó trở ra, vẫy tay bảo lên đi.

Thằng Vinh lúc nào cũng lanh chanh nên tót lên trước, tôi cột balo cho chúng nó kéo lên tiếp đó tôi bảo thằng Hoàng ném thêm 1 cuộn dây để cột vào

gốc cây rồi trèo lên sau cùng.

Cái chòi đầu chỉ 6 mét vuông, sàn bằng sắt, kê độ 1 chiếc giường vừa 2 người nằm, bên trong cũng đầy rác. 2 thằng chúng nó hò nhau định ném cái giường xuống cho rộng mà tôi can lại.

-Ném rồi lấy gì mà đốt hả?

2 thằng con trời nghe thế liền thôi rồi quay qua dọn rác. Gỗ giường cũng mục cả rồi nên tôi đập mấy cái đã vỡ vụn ra. 3 thằng cời đồ rồi móc khăn ra bắt đầu lau sơ theo kiểu “tắm khô” thằng nào cũng bần đất đầy người nên cái khăn từ màu trắng thành màu xám.

Hoàng nhóm lửa còn thằng Vinh tranh thủ mặc vớng, riêng tôi thì thử lại bộ đàm, trên cao thế này mà vẫn chẳng có tí sóng nào, coi bộ chúng tôi còn xa trạm lắm.

Cũng chả có gì ngoài thịt hộp và lương khô, trệu trạo 1 lúc bên đồng lửa thì tôi ra kéo thang và thừng lên, không quên khép cửa lại. Trên cao gió mạnh, rít qua khe cửa từng tiếng u u nghe rợn người. Không khí có vẻ ẩm ướt, chắc chả mấy chốc nữa là mưa.

3 thằng yên vị trên vớng, đồng lửa lập lòe soi bóng 3 chiếc vớng lên tường như 3 cái kén, ở trên cao chắc không sao nên tôi không cất giờ canh gác. Chắc còn sớm nên chả thằng nào ngủ được.

-Còn cách trạm bao xa không biết? Thằng Vinh hỏi

-Chắc xa lắm, phải hơn 10 cây, a chẳng bắt được tý sóng nào.

-Mai phải lợi thêm 1 ngày nữa ah?

-Có khi hơn. Tôi đáp.

Thằng Hoàng này giờ im lìm cũng trở mình thêm vào:

-Mất liên lạc cả ngày nay, bọn chiến thuật nó không biết đường gọi máy bay đi tìm hay sao? Đúng là cái lũ ăn hại.

-Đi Trinh sát mà tìm tìm cái búa, tôi hấn giọng.

Trong quân đội việc mất liên lạc với nhau phải đi tìm là tất nhiên nhưng giờ đã khác, chuyện mấy toán lính đi rồi mất liên lạc không trở về như cơm bữa, đến nỗi người ta coi như chuyện thường tình, hơn nữa cất cử quân đi tìm có khi còn chết nhiều hơn. Cách đây mấy tháng có chuyện tiểu đội kia đi hỗ trợ 1 khu an toàn, 3 ngày không thấy tới, đến ngày thứ 7 người ta nhang khói xông xuôi thì 9 thằng trở về không thiếu 1 móng, hỏi ra mới biết bị rab vây, chúng nằm luôn trong rừng nguyên 1 tuần mới trở về được, thằng nào thằng này như ma đói thành thử ra mất tích 1 thời gian thì cứ coi như hy sinh.

Nói thêm ít lâu tôi thở dài ngáp ngắn rồi toan ngủ, không quên vùi đồng lửa, 3 thằng trong phòng kín còn đốt lửa thì chết ngạt cả lũ. Cả ngày lợi bần củ chân mỏi rã rời, co vào đuối ra mấy lần mà vẫn nhức nhối. Loay hoay 1 lúc tôi ngủ khi nào không hay.

Đang thi u ngủ bỗng có mấy tiếng kéo kẹt nghe rợn người, tôi tưởng vớng của thằng nào động đưa nhưng không phải, là tiếng sắt thép chèn vào nhau, gió bên ngoài mang theo mưa thổi vào mấy tấm tôn nghe ồn ã như trống. Tôi lồm cồm bò dậy, đứng trên sàn mới thấy cả cái chòi đang động đưa theo nhịp kéo kẹt. Có lẽ gió bên ngoài to quá, căn chòi động đưa theo 1 nhịp tịnh tiến cố định, không có vẻ muốn sụp nhưng cứ thế này thì chẳng ai mà biết được.

-Hoàng! dậy!

-Gi!

-Choi sắp sụp tới nơi rồi này. Tôi lay nó

-Vinh! Vinh!

2 thằng nó chống chân xuống đất mà không đứng vững được chắc cũng đã hiểu chuyện gì.

Tôi gọi cả 2 thằng dậy, bảo chúng nó lấy nốt cuộn thừng còn lại ra còn phần mình thì khoát tấng rồi thả thang chuẩn bị trèo xuống. Lúc chiều tôi có neo chòi bằng 1 đoạn thừng, không phải để giữ cho nó khỏi đổ mà để có chuyện gì đu xuống cho nhanh, giờ có lẽ phải neo thêm 1 cái nữa chứ 3 thằng thi u ngủ mà nó sụp thì xui hết chỗ nói.

Mưa gió phần phật, vừa đẩy cửa ra gió đã tấp vào mặt lạnh buốt người nhưng phải xuống chứ biết sao giờ, trời mưa nên dây ướt, khó khăn lắm mới xuống tới nơi. Tôi nói 2 thằng kia quăng dây xuống rồi đi lại chỗ 1 gốc cây ngay con lạch. Mưa ướt nên dây nặng bị chùng xuống, kéo mãi mà không căng. Điện tiết tôi quấn 2 vòng quanh gốc cây rồi lấy hết sức mà kéo, khổ nỗi 3 cứ thử đất bần, khô thì cứng như đá mà ướt thì vừa nhão vừa trơn. Tôi bị hệt chân té xuống con lạch cái tùm ướt từ đầu đến chân, may thay nước cạn, vắt vả 1 hồi mới bò lên được.

Tôi gọi to mấy tiếng để bảo 1 thằng xuống giúp nhưng mưa gió to quá, sấm chớp đùng đoàng nên chúng nó chả nghe, thấy trong chòi sáng lên có lẽ chúng nó đang nhóm lửa. Đang định trèo lên lại thì sau lưng tôi nghe tiếng ộp ộp như con con trâu nước đang lội ở dưới, căng mắt ra mà nhìn cũng chẳng thấy gì, thò vào thắt lưng rút con dao găm ra tiến lại gần xem sao.

-Ầm!!!

Bỗng Sét đánh trúng đầu đó sáng cả 1 vùng trời, giữa cái khoảnh khắc mong manh tôi thấy trong con lạch là thứ quý gì đó bóng loáng đang lặn là mình lại, con vật nằm ngay ở chỗ tôi mới rút xuống, thân to như thùng phi, chỉ ít bề ngang cũng phải hơn 1 mét mấy, đầu nó rúc xuống bùn chỉ nổi mỗi thân mình lên nên tôi cũng chưa biết đây là con gì.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mangrove forest – Rừng ngập mặn (3)

Quả này thì chết thật rồi, chắc là chủ nhân của cái thứ quý hồi chiều, tôi từ từ lui bước toan chạy lại căn chòi cầu cứu viện nhưng chưa lui được mấy bước tiếng sấm lại vang lên, trong thứ ánh sáng nhấp nhô tôi thấy cái đầu nó vương cao lên trên mặt nước, gặp phải ánh sét liền rút cổ lại. Tình hình này nếu chạy lại căn chòi chắc sẽ không xong với nó, chắc mẩm do ánh sáng chói mắt nó vẫn chưa thấy mình nên tôi lanh lẹ núp sau gốc cây, con vật sau 1 hồi trần tình liền bò lên khỏi con rạch nhắm hướng ánh sáng le lói từ căn chòi mà tiến. Nó bò ngang qua chỗ tôi, có lẽ vì tôi té xuống bùn nên cũng hơi tanh như nó, nó không phát hiện ra được.

Tôi nín thở nhìn nó trườn qua mà tròn mắt kinh ngạc, 1 con mãng xà khổng lồ tron láng màu rêu mốc, nó dài tới độ tôi cố nín thở đợi nó qua mà nhìn không nổi, nói không quá thì cũng phải tới 20 mét nếu không nhầm chắc là con trần đã thành tinh. Con trần này sau có lẽ đã đổi bụng nên đi săn, nếu không nghĩ cách gì đến hôm sau 3 tháng lại thành 3 cục bầy hầy lúc chiều mát.

Khi này vội vàng nên tôi chẳng mang súng ống gì và lại thứ quý này to quá, chẳng biết bắn vào đâu cho nó chết. Đang mải suy nghĩ quay qua thì thấy con trần đã trườn tới căn chòi trong khi 2 tháng kia chẳng biết gì, tôi muốn gọi cũng không được vì mở mồm ra chắc nó xoi tôi trước mắt, xung quanh lại toàn bùn đất, chẳng có gì để mà ném.

Tôi vẫn chưa biết làm sao thì thấy con trần đã ngóc đầu lên, cái đầu nó vương cao lên 5-6 mét, nếu không tận mắt nhìn chỉ qua lời nói thì khó lòng miêu tả nó to lớn cỡ nào. Nó đang đưa cái đầu quanh chòi như đánh hơi điều gì, tính vương cao hơn nữa nhưng có lẽ không tới.

2 tháng quý này, này giờ không thấy tôi quay lại mà cũng chẳng buồn tìm kiếm, hay là lại ngủ khi rồi, tôi bực mình tự hỏi.

Con trần sau khi biết không với lên chòi được liền trườn 1 vòng xung quanh, coi bộ muốn tìm đường lên, tôi lúc này đang bới bùn vo lại thành 1 cục để ném lên báo động cho tụi nó nhưng mưa to quá cứ vo vào lại chảy ra, chưa kể vừa làm vừa canh chừng con trần mãi mới xong.

Con trần này giờ dò la địa thế, giờ đã quấn được 1 vòng quanh mấy thanh trụ để bò lên. Tôi tranh thủ liền ném cục bùn lên, giữa đêm tối mập mờ tôi cũng chả rõ có trúng hay không. Con trần bò lên được phân nửa, bỗng thẳng Vinh mở cửa ra, cuối cùng chúng nó cũng còn nhớ đến tôi. Tôi nhay ra khua tay múa chân cố cho nó thấy mà thẳng cu coi bộ chả thấy gì, nó thản nhiên vạch quần móc chim ra đái, xong lại còn phẩy phẩy. Đúng lúc ấy lại có tiếng sấm rồi ánh chớp vang lên, tôi vẫn kiên trì vậy, có lẽ nó đã thấy tôi.

-GỌI ĐÉO GÌ? Nó bắt loa tay gọi với lại chỗ tôi

Không mở miệng ra kêu được nên tôi chỉ liên tục vào phía dưới cái chòi, thẳng này này chả rõ mất mũi thế nào mà chẳng thấy gì cả, nó lại chui vào trong có lẽ để lấy đèn pin, trở ra nó soi lại chỗ tôi, tôi lại chỉ vào nó, nó lại lăm bằm kiểu như chỉ cái gì!?

May thay Lúc này lại có ánh chớp lóe lên 1 loạt dài, nó mới thấy dưới chân chòi 1 con trần to tởm đang bò lên chỉ cách có mấy mét, thẳng cu hoảng loạn đóng cửa rồi chạy tót vào trong, riêng con trần thì vẫn kiên trì bò lên. Thân thể nó nặng trĩu trĩu, khiến cái giàn sắt như muốn sụp xuống.

Về phần tôi coi như đã xong, chỉ trông chờ vào tụi nó. Tôi nín thở chờ đợi, mấy giây sau thấy 2 thẳng xô cửa nhảy ra, pha đèn pin tứ tung rồi nổ súng inh ỏi, con trần trúng đạn, oằn mình lại siết chặt cái khung sắt khiến nó méo hẳn đi, cái chòi đang đưa rồi nghiêng hẳn sang 1 bên, 2 thẳng kia cũng ngã nhào đầu.

Con trần thấy được sức mạnh của nó nên được thể tiếp tục tấn công Đám lửa trong chòi tắt hẳn rồi bốc khói mù mịt, mấy giây sau thẳng Hoàng nhảy ra trước, biết chắc căn chòi sắp sụp nên nó quăng đồ xuống, khoát súng ra sau vai rồi tranh thủ đu vào dây trượt xuống. Sợi dây khi chiều được tôi căng thoải mái nên nó trượt xuống không khó khăn gì mấy. Con trần có lẽ thấy sống mất con mồi nên siết chặt cái chòi hơn để nhanh chóng làm nó sụp xuống rồi còn đuổi theo. Căn chòi lần này chắc đã hết chịu nổi sức nặng của nó nên nghiêng thêm lần nữa và sắp đổ hẳn xuống đất, sợi dây neo thẳng Hoàng vừa đu vào bị giật đứt phăng đi. Thẳng Vinh lúc này trên đó có vẻ khá hoảng loạn chỉ biết bám vào lan can.

Lúc này chả còn cách nào khác, tôi gọi với lên báo nó bám vào sợi dây bên tôi, tuy chưa cột xong nhưng vẫn còn hơn phải nhảy vào miệng con trần. Thẳng Hoàng ở phía bên kia thấy tôi đang cần dây cho thẳng Vinh nhảy liền bắn chỉ chèo mấy phát để dụ con Trần sang phía nó, nhưng con Trần không phải vừa, nó thấy thẳng Vinh rõ mồm một trong tầm mắt nên vươn cổ lên toan bóp 1 phát chỉ mạng.

Thẳng Vinh lúc này đã nằm trên dây không khác gì cá trên thớt nhưng nhờ cú vươn lên của con trần làm cho cả khung chòi sụp xuống 1 khúc, con trần đang được đà lại thành ra dóp huyệt. Chớp thời cơ thẳng Vinh đu dây xuống phía tôi nhưng do dây chùng xuống, non nửa đường cách mặt đất vài mét nó

đã té bịch xuống đất

Tôi lúc này không súng không pháo liền chạy lại chỗ thằng Vinh, nó ném cho tôi khẩu súng lục, bỏ khí, con trăn to thể mà đưa súng lục thì bố bắn thế nào được?.

Thò tay giật quả lựu đạn nó dặt ngang lưng nó, tôi căng mình đếm giờ rồi ném về phía con trăn. Quả lựu đạn nổ ngay trên chòi làm cả căn chòi lẫn con trăn đổ cái ầm xuống đất.

Thằng Hoàng lúc này từ phía bên kia cũng đã chạy lại, chắc hẳn con trăn đã bị đè không chết thì cũng bị ket.

Trong đêm mưa gió bão bùng, ánh đèn pin pha loang loáng lên đồng hồ lớn vằn vện bóng lưỡng giữa khối sắt thép. Con Trăn bị chèn căng mình ngửa cái bụng trắng hếu, 3 thằng soi đèn pin lò dò tiến lại. Tiếng sắt thép vằn nghiêng vào nhau nghe chói ken két khó chịu vô cùng, con trăn chưa chết hẳn, nó đang gầy dựa tìm đường thoát thân. Nhìn kỹ mới thấy Con trăn này bề ngang nó chỉ ít phải một mét rưỡi, với nó thì cả 3 thằng chui vào mới đủ khai vị.

Thằng Hoàng đưa khẩu M18 lên bắn thêm 1 loạt cho nó chết hẳn, lửa đầu đầu nòng lóe lên sáng 1 khoản, những loạt đạn găm vào phàm phạp ngọt sớt nhưng chả thấy máu me gì. Chúng tôi lúc này đứng cách nó hơn chục mét, nó vẫn còn động đậy nên không thằng nào dám lại gần hơn. Tôi cân trọng tiến tới, tay lăm lăm súng tay rọi đèn, trên thân con trăn có vài lớp vảy trắng đang bị bong tróc ra, có lẽ nó đang lột da, lớp da cũ vừa dày vừa khô nên thằng Hoàng bắn không thủng là phải.

Tôi chững lại suy nghĩ 1 chút, nếu bắn không thủng thì quả lựu đạn khi nãy cũng chẳng làm gì được nó, có chăng nó chỉ đang bị mắc kẹt mà thôi, phải tìm được cái đầu rồi xử lý thì may ra. Tôi giục 2 thằng kia chạy lại để thực hiện phương án của mình, phần tôi thì vòng qua 1 bên, chưa kịp chạy thì cái đuôi nó từ đâu vụt ra đập vào người 1 cú trời giáng khiến tôi ngã cảm mất xuống đất, con trăn biết chúng tôi đang vây lấy nó nên gầy giữa 1 cách hung dữ có mà thoát ra, chả mấy chốc nữa cái đồng sắt kia cũng chẳng thể nào mà giữ được nó.

Thằng Hoàng nổ súng đùng đoàng rồi chạy lại xốc tôi dậy, quả thật con trăn này đúng là quái thú, nó chỉ dùng đuôi quật mà đã khiến tôi văng xa cả thước tôi tằm mặt mày, không có nhiều thời gian mà nghĩ, tiếng súng nổ càng kích động con trăn tợn. Giữa đồng hồ lớn cái đầu nó thò ra ngoác mồm hằm hè với hàm răng trắng hếu, khác với cách vươn lên rồi bỏ xuống của loài rắn, cái đầu con trăn với 2 con mắt xanh lè của nó rà rà sát mặt đất, cái lưỡi thì không thôi khe khẽ đánh hơi đối thủ, giữa đêm mưa gió mà tiếng thở phì phò của nó cứ như cái lò bễ khiến cho ai chứng kiến cũng không thôi rùng mình.

Trong 36 kế tẩu vi thượng sách, 3 thằng dắt díu nhau cong đít mà chạy, trời tối như mực, họa hoằn lắm mới có vài ánh chớp nên chúng tôi cứ nhắm chỗ nào trông trái thì cắm đầu vào. Đẳng sau lưng đồng sắt đồ cái rầm thêm 1 tiếng, cả 3 đều hiểu con trăn đã thoát ra được nên liền tăng tốc, khổ nổi đất bùn trơn trượt, không nhấc mũi chân xuống thì chỉ vài bước là ngã, chúng tôi vừa chạy vừa bò vì chỉ nghĩ tới cái mồm đỏ lè kia thì đã rùng mình rồi.

Con trăn tuy to lớn nhưng không hề chậm chạp, vừa thoát ra được liền đuổi theo con mồi, cái thân thể to lớn bò trườn trên đám cỏ cây khiến chúng kêu lào xào ngay sau lưng. Tôi vừa chạy vừa nói 2 thằng kia tách ra làm 3 hướng, cứ nhắm bờ sông mà chạy, ít ra ngoài đó quan đàng hơn còn dễ lo liệu, nói xong tôi bẻ hướng sang trái, thằng Hoàng và Vinh sang phải.

Chúng tôi dàn ra, mỗi thằng cách nhau mười lăm hai mươi mét, tôi chả mang vác gì nên cứ lao đi mà thôi, nhắm mắt nhắm mũi chạy được 1 lúc tôi bỗng thấy yên ắng lạ thường, nhìn về phía sau không còn thấy con trăn, bên phải cũng chả thấy thằng nào. Phút chốc hoang mang tôi dừng lại, cũng chẳng biết tôi chạy được bao xa, ở phía chân trời đã bắt đầu có hừng đông, tôi nghe ngóng rồi căng mắt ra nhìn một hồi cũng chẳng thấy gì mà bắt loa tay gọi cũng không ổn, chạy lại gốc cây gần nhất tôi trèo lên xem sao.

Bờ sông đã ở phía xa xa, từ đây ra đó non vài trăm mét nữa là tới, đứng trên chạc cây phóng tầm mắt vào cánh rừng xen kẽ với cỏ lau tôi vẫn chẳng thấy gì đánh trèo lên cao chút nữa, mưa đã tạnh từ bao giờ nhưng thân cây vẫn trơn trượt, cẩn thận bu bám một hồi mới lên tới nhành cao. Vẫn im ắng lạ thường, không thấy chúng nó lẫn con trăn đâu cả, tôi bỗng thấy lo lắng, lơ mơ...

-Đùng! Đùng! Đùng! 1 loạt đạn từ đâu vang lên khiến chim chóc trong cánh rừng bay lên nườm nượp kêu inh ỏi.

Tôi cố định hướng nhìn về phía đó nhưng rậm rạp quá chẳng thấy gì, 2 thằng chúng nó chắc đang vật lộn với con trăn, đường cùng nên mới nổ súng, toan trèo xuống chạy lại hỗ trợ thì 1 loạt đạn nữa và vài tiếng nổ lè tè rất gần, chắc hẳn là 2 thằng đang cùng bắn. Tôi tuột xuống mới tới chạc cây thì từ trong cánh rừng 2 thằng nó trối chết chạy ra băng qua vàm cỏ, vừa chạy vừa quay lại bắn loạn xạ chả nhắm với nhích gì.

Tôi chồm người ra chuẩn bị nhảy xuống đất thì con trăn từ trong rừng phi ra, nó phóng cả thân mình 1 lúc năm bảy thước, 2 thằng nó chạy trước mà chưa gì đã nằm trước mũi con trăn chả trách gì mà hoàn loạn tới như thế. Từ trên cao thấy cảnh tượng kinh hồn khiến tôi chùng chân, mò lại trên người thấy có đúng 1 con dao và khẩu súng lục với vài viên đạn, nhảy xuống lúc này cũng chỉ biết chạy cùng chúng nó mà thôi.

Trong tích tắc suy nghĩ 2 thằng nó đã hùng hục lao tới chạy vụt qua gốc cây con trăn say mồi cũng đuổi theo chẳng mấy may biết là tôi đang ngồi phía trên. Tình cảnh nguy cấp nhưng tôi vẫn đang cố bình tĩnh lại mà nghĩ kế, chúng nó cứ chạy như thế đến bờ sông thì sẽ vào bụng con trăn mất. Đợi cả đám chạy qua 1 khúc xa, tôi nhanh chóng tụt xuống rồi rượt theo, định bụng nếu chúng nó vào đường cùng thì đánh xả thân đánh lạc hướng con trăn vậy.

2 thằng nó lo ngại chạy trước, thỉnh thoảng lại bắn về sau, con trăn mặc kệ cứ thế mà đuổi theo, 2 thằng nó cố gấn luôn lách qua gốc cây rồi thỉnh thoảng lại bẻ hướng vì con trăn tuy bò nhanh nhưng thân hình lại dài ngoằn, mỗi lần quanh cua lại khiến nó chậm đi. Phần tôi lại chạy sau cùng, mỗi khi thấy thoáng thoáng nó ngoái đầu giương súng là phải nằm rạp xuống. Chỉ còn mấy trăm mét nữa là tới bờ sông coi như là đường cùng, dọc bờ sông toàn là sinh lầy, chúng nó mà để con trăn dón tới đó thì mười mươi là chết chắc. Tôi đang chạy thì thấy cái ụ mồi đùn nên liền phóng lên quan sát, con sông trước mặt ở phía thượng nguồn có đám lau sậy ngập nước còn phía dưới là bờ bao dọc con sông như con đê nhỏ, 2 thằng kia chạy tới đó kiểu gì cũng phải xuôi về phía dưới nên tôi nhắm hướng đó mà chạy chứ bám đuôi chúng nó thế này có khi theo không kịp.

Tôi vạch lá vạch cây mà lao đi, chạy ngang cây đu đủ liền nhảy lên bẻ luôn mấy cái nhánh bứt lá vứt đi chỉ giữ phần thân. Chạy một hồi chả mấy chốc đã

tôi, tôi nhảy lên bờ bao chờ đợi chưa được bao lâu thì 2 thằng nó lao ra, mặt mày tái mét mồ hôi mồ kê lã nhã làm tóc tai bết dính hết cả vào nhau. Thấy tôi thằng Hoàng ngóac mồm ra định chửi mà nó mệt quá nói không ra hơi, chắc chắn là con trăn đang rượt ngay sau đít chúng nó nên tôi chỉ kịp dúi cái ống đu đủ vào tay rồi nói mấy câu xong tiếp tục co giò mà chạy. Tôi chỉ chúng nó chạy trên cao còn mình chạy dưới thấp. Con trăn to nặng nhất định sẽ bám theo tôi chứ không việc gì phải leo lên bờ bao trơn trượt phía trên

Tiên đoán như thần, mới mười bước chân mà tiếng khi khi lạnh gáy đã ở phía sau nhưng để chắc chắn con trăn đuổi theo mình tôi rút súng bắn mấy phát. Con quái vật không lấy đó làm sợ cứ hăm he mà lao đến. 2 thằng kia thấy con thú đã đuổi theo tôi nên chạy chậm lại, con trăn thấy thế lại chực chờ lao về phía chúng nó làm chúng nó lại phải co giò lên.

Tôi tính toán chẳng mấy chốc nữa là chúng nó đuổi sức nên phải xử lý thật nhanh, tôi bắn thêm mấy phát rồi bẻ hướng ra xa bờ sông không quên la hét dụ nó. Cứ này thì con trăn vào bẫy, vừa thấy nó cua theo mình tôi liền ra hiệu cho 2 thằng kia nhảy xuống sông, phần mình thì tăng tốc hết cỡ chạy thêm dặm chực mét vào đám cỏ cây um tùm rồi ôm cua 1 vòng tròn trở lại phía bờ bao, con trăn say mồi không chút nghi ngờ bám theo.

Mặt trời đã lên chói chang trước mắt, hy vọng le lói của tôi là con trăn sẽ bị chói mắt mà để tôi tranh thủ hành động, phóng lên bờ bao nhìn quanh không thấy 2 thằng kia đâu tôi mới nhảy xuống. Mới sáng sớm nước lạnh cắt da cắt thịt nhưng tự ngấm vậy còn tốt hơn nằm trong bụng con trăn nên tôi nghiêng răng mà bơi. Đến mực nước đã định tôi lặn xuống rồi lấy ống đu đủ ra mà thở, cái ống dài 40 phân giúp tôi chìm hẳn dưới nước mà vẫn thở được.

Con trăn là loài bò sát, chúng săn mồi bằng khứu giác và cái lưỡi nhay bén, bởi vậy nó cứ thở khi khi với thè lưỡi ra để đánh hơi, có điều xuống nước thì thứ này trở thành vô dụng. Tôi định nhìn nó tìm không thấy kiểu gì cũng quanh quẩn rồi bỏ đi, 3 thằng lặn dưới nước vài ba chục phút là được, nghĩ vậy mà không phải dễ, nước vừa lạnh lại vừa bị dòng sông đẩy đi, tay chân phải quật liên hồi nhưng cổ không được ngoi lên, trong khi 1 tay phải phải giữ cái ống thở.

Tôi dòm đồng hồ, mới được 5 phút mà cứ như nửa tiếng, toan ngoi lên mà nghĩ tới cái cảnh nó mà bò xuống đây thì nên ráng thêm chút nữa, 6 phút, 7 phút rồi 8 phút. Dòng chảy đẩy tôi mỗi lúc lại càng xa bờ hơn, chẳng mấy chốc ra đã ra giữa dòng. Thăm nghĩ nó có lợi xuống thì bơi hẳn sang bờ bên kia nên tôi ngoi lên, nhìn quanh thì thấy 2 thằng quý sử đã lội sang bên kia bờ rồi.

Tôi lội lên bờ rồi đuổi 2 thằng nó vào trong tán cây, đứng đây nó thấy đuổi sang lại công cốc. 3 thằng cởi áo cởi quần vắt cho ráo, tôi kiểm kê lại đồ đạc, súng ống đạn dược thì còn chứ tăng vồng bị dòng lưng thực chúng nó vút hết lại ở chòi rồi, khổ thế cơ chứ. Mới nãy chạy trời chết lại lặn dưới nước, 3 thằng rét run da thịt tái đi nên bụng dạ bắt đầu kêu ọ ọ ọ, lục tung balo chả có gì ăn được tôi định chửi lại thôi vì cơ bản mình lại là đưa vác cái mạng không bỏ chạy.

-Má! con trăn to như con chó! Thằng Vinh chửi đồng đồng lên.

-Nó to hơn con chó chứ như con chó gì, tôi bảo

-Ý em là con chó trăn! đang ngủ ngon lành lại ở đâu chui ra. Cơ mà sao nó lại to thế nhỉ?

-Chắc chắn là nhiễm virus cộng thêm ăn vô số người nên mới thành ra như thế, tôi trả lời.

-Còn gì ăn không? Thằng Hoàng hỏi

-2 thằng mày vợ đồ thể nào phải biết chứ hỏi anh làm gì? Tôi đáp

-Giờ làm sao? Nó hỏi thêm

-Kiểm gì ăn rồi lội bộ về chứ đánh đấm với điện đàm gì nữa. Thằng Vinh dừng dung.

Tôi gật gật cái đầu rồi xua tay nó đứng dậy, con trăn mới nãy say mồi mà lại để mất, nhất định nó vẫn con quanh quẩn đâu đây lưng sục chúng tôi cho bằng được nên phải đi khỏi đây càng sớm càng tốt, chưa kể cái đám rab vừa cướp vừa hiếp hôm qua, gặp các đám đày không khéo lại còn chết sớm hơn.

Chúng tôi tiếp tục men theo bờ sông rồi đi xuôi dòng, hơn tiếng đồng hồ sau thì gặp cái chòi câu cá với con thuyền nhỏ nhưng đã thủng đáy từ lâu. Tôi chui vào lòi ra được 1 đồng lưới cũ, vài cái chai nhựa với hộp lưới câu.

Bảo thằng Hoàng kiểm gì làm mồi còn tôi lúi húi làm cần, dây câu gỡ từ lưới ra, dây không cần thẳng miễn không đứt là được, phao cắt từ nắp chai nhựa còn cần thì cột vào khúc tre tháo từ sân nhà ra. Thằng Hoàng chui vào gờ ra 1 nằm cào cào, tôi móc vào cần rồi thả xuống nước, riêng thằng Vinh tôi bảo ra ngoài canh gác, nhóm lửa tiện thể hong mấy cái áo cho khô.

Cào cào con nào con nấy béo mốp, mồi này câu được cá trê cá lóc mà loại này lại sống ở tầng đáy sông thả câu xong đợi 1 hồi không thấy gì tôi liền thu dây chính phao cho mồi chìm sâu hơn, chưa được mấy phút thì sợi dây giật giật rồi phao chìm hẳn xuống, tôi giật lên thì thấy 1 con cá lóc to như bắp chân. Nó gãy đành đạch trên sàn phải lấy bàn súng gỗ mới chịu nằm im.

-Nhóm lửa đi Vinh ơi! tôi nói vọng ra rồi móc mồi câu tiếp, riêng thằng Hoàng thì hoảng cái vườ trên rừng ở daknong nên bắt được con gì nó cũng làm bộ lòng trước tiên, Vừa đứng lúc nghe mùi khen khét của đám lửa ở bên ngoài tôi giật thêm con nữa có điều nhỏ hơn.

Đem 2 con cá ra ngoài, tôi lấy bùn đắp quanh, nhồi lại 1 cục rồi ném cho thằng Hoàng vùi vào lửa, ngày xưa các cụ đi dọc Trường Sơn tiêu chí là “đi không dấu nấu không khói” vì sợ máy bay địch nên giờ chúng tôi cũng phải vậy, vì bọn rab thấy khói thấy lửa thường mò tới ngay nên nấu nướng gì cũng phải đào xuống 30 phân rồi rạch 4 rãnh chữ thập dài 70-80 phân, 3 rãnh đắp lá cây cho khói tỏa ra bay là tà dưới đất còn 1 rãnh để lấy không khí, còn

con cá phải đắp bùn để nướng cho khỏi dậy mùi.

Sáng nay mưa nên không khí vẫn còn ẩm thấp lạnh lạnh, 2 thằng kia ngồi chỗ đồng lửa sưởi ấm còn tôi thì đứng trên chòi câu phóng tầm mắt sang bên kia sông, dù đi đã xa chỗ con trăn nhưng tôi vẫn lo ngay ngáy nó vượt sông sang đây lại phiền có điều trăn là loại bơi ở đáy sông, nó có bò sang cũng khó lòng mà biết được, đành phải hồi chúng nó ăn nhanh rồi đi.

-Chín rồi đây! thằng Vinh nóng ruột

-Chưa! đợi tý nữa, bùn nứt ra mới được. Cá mà sông là không ăn được đâu. Tôi vịn vẹo.

-Nãy giờ non nửa tiếng rồi còn gì?

-Thế mà ăn trước đi, nhưng nếu mà chưa chín vẫn phải ăn hết cho anh?

Tranh thủ lúc cá chưa chín tôi lấy bộ đàm ra dò sóng lần nữa, vẫn rè rè. Thằng Hoàng thấy vậy tặc lười nói đi xuôi dòng tôi được trung tâm xã thì may ra mới bắt được, tôi nghe vậy đành cất đi. Kheo cá ra, gỡ lớp bùn đen da cá cũng đi theo,, tôi lấy dao rẽ mấy đường lóc ra từng thớ thịt trắng phau, cả 3 không nói không rằng xoa tay vào áo rồi bốc ăn ngon lành, tuy hơi lạt nhưng quả thật thịt cá lóc rất ngọt, ăn xong mà cả 3 thằng vẫn còn thòm thèm.

Loay hoay mà đã 9h hơn nên chúng tôi lại chuẩn bị lên đường, đi thêm 1 đoạn mới thấy việc bám theo bờ sông mà xuôi dòng quả thật là 1 sai lầm, khác với bờ bên kia bên này không bờ bao không đường đi lối lại gì cả, sông lún vào trong bờ 1 đoạn xa khiến chúng trở thành 1 vùng lầy toàn cỏ cây lau sậy, chúng tôi cứ đi được 1 lúc lại phải vòng qua, cứ thế lần lượt mấy lần đến nản, tranh thủ lúc nghỉ tôi nói 2 thằng chúng nó thôi cứ đi sâu vào trong bờ cho khô ráo, sông xuôi về đông nam, không thể lạc được. Ấy vậy mà thằng Vinh không chịu, nó bảo thả đi đường thẳng mà chậm còn nhanh hơn đi đường vòng, tôi chả ngại gì nên không tranh cãi với nó nhưng mới được vài trăm mét liền thấy 1 vùng lầy chỉ chít đầu chân rab nên nó đành phải nghe tôi.

Vậy là từ chỗ sông nước chúng tôi rẽ sang rừng rú, trong này dễ đi hơn nhưng lại toàn cây bụi, không khí u ám ẩm ướt, mặt trời trên đỉnh mà không xuyên qua nổi tán lá. Không khí lại im lặng lạ thường, không chim kêu không vượn hót, tôi linh cảm có chuyện chẳng lành nên muốn đi chậm lại, thằng Hoàng vốn nhanh nhạy nó cũng cảm thấy có gì khác thường nên lấy khẩu súng dắt sau lưng ra lăm lăm trên tay.

Đi 1 hồi chúng tôi đến 1 lối mòn, dù cỏ cây khóa lấp nhưng rõ ràng trước đây nó là 1 con đường đất giữa rừng, có đường quả thật là may quá, cứ đi theo biết đâu lại sớm thoát khỏi đây, cả 3 trầm nghĩ như vậy nhưng cái không khí này nó cứ ám ảnh tôi, dẫn chúng nó đi chậm vừa đi vừa quan sát quả nhiên tôi thấy điều chẳng lành. Mấy nhánh cây bụi bên đường bị gãy lại thêm lá dưới nền đất bị dẫm nát, chắc chắn mới đây có sinh vật nào vừa ở đây.

Cẩn thận xem dấu chân trên nền đất ẩm, dấu vết thon dài lực nhấn ở đằng gót thì không phải là thú mà chỉ có thể là rab mà thôi, có điều có vẻ chúng không đi đồng, chỉ có vài con lạc bầy.

-Sao? thằng Hoàng hỏi

-Khoản 2-3 con, đi men theo đường này về phía trước, sáng nay mưa nên dấu vết còn mới, chúng ở đây chỉ vài tiếng trước thôi. Tôi phui tay đứng đây

-Vậy giờ đi đường này hay đổi? nó nhăn nhó vì đã chán lui lui trong rừng

-4 con chứ 8 con cũng không sao nhưng lấp giẫm thanh vào. Tôi đáp rồi lấy nòng giảm thanh gắn vào súng lục

3 đứa rón rén đi theo 1 hàng thẳng, tôi đi đầu cách 5 mét còn 2 thằng đó đi sau, Đây là đội hình hành quân quen thuộc vì khi rab vô đồng đội còn có khoản cách mà xoay sở, gần nhau quá bị tấn công cùng lúc sẽ không phản ứng kịp.

Con đường mỗi lúc 1 hẹp dần vì cỏ cây giăng lối, có khi tưởng đã lạc ra khỏi nên tôi cố gấn bám theo dấu vết mấy con rab mà đi vì nóng lòng muốn đuổi kịp rồi xử chúng cho xong, chứ cứ phải cảnh giác cao độ thế này rất mệt mỏi. Rab, thì chúng nó cũng chả khác gì người, thường đi đường dễ và lại như thể chúng dễ bắt được con mồi hơn, có khi bám theo chúng lại đến được nơi có người cùng nên.

Chúng tôi đi chuyển nhẹ nhàng, tiếng bước chân cũng không vang, thỉnh thoảng chỉ va quệt vào lùm cây kêu sột soạt, tôi căng tai căng mắt ra mà lòng sục quả nhiên có động tĩnh khác thường. Ở bên cánh trái bỗng có tiếng sột soạt từ xa, lệnh cho 2 thằng kia khụy thấp xuống còn tôi thì rướn lên nhìn, tuy nhiên không thấy gì. Cả 3 nín thở chờ đợi, 5 phút trôi qua mới yên tâm đi tiếp.

Có lẽ do tâm lý lo sợ, 2 thằng kia tuy đã dẫn đi sau nhưng lại cứ phăm phăm, cứ được vài bước chúng nó đã ở sát sau lưng, đang định quay lại chửi cho 1 trận thì lần này có động thật. Ở phía trước 1 tiếng thét thất thanh vang lên, tiếng thét trầm đục, sâu trong cổ họng cực kỳ đau đớn nhưng không phải là của con người nên chúng tôi lập tức cẩn trọng tiến lại.

Càng đến gần tiếng thét càng nhỏ đi rồi thay bằng những tiếng rên ư ử nghe rất ghê sợ, nếu chúng là rab thì có loại gì lại tấn công chúng đến mức độ như thế này? không giết hẳn mà đang hành hạ chúng 1 cách kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Mangrove forest – Rừng ngập mặn (4)

Hạ mình xuống, cả 3 tiến gần chút nữa, tiếng rên đã rất gần đây nhưng tìm kiếm vẫn chưa thấy chúng đâu.

Tôi cắt cử 2 thằng kia vòng sang trái còn mình cứ men theo lối mòn, không quên cột cái khăn trắng lên bắp tay để khỏi lẫn lẫn nhau.

Tôi bò thấp nghe ngóng rồi bám theo tiếng rên, khi đến gần vạch đám lá thì thấy 1 con rabs rách rưới đang quỳ xuống đất rên từng hồi, tuy nhiên không có vẻ gì là nó đang bị thương cả, cứ sao lại như thế kia. Vì nó quay lưng lại phía tôi, không muốn kinh động nên tôi rút dao ra rồi đi tới. Con rab vẫn không hề hay biết cho tới khi tôi đã ở sau lưng nó, cầm 1 nhát giao chỉ mạng xuống gáy, nó không kịp kêu đồ vật xuống tuy nhiên tiếng rên ri vãn vang lên. Tôi nhìn quanh rồi kiểm tra thì thấy dưới nền lá, 2 con rabs khác bị dính bẫy chông đang vùng vẫy ở phía dưới.

Cái bẫy rộng 1 mét dài mét rưỡi nhưng sâu phải 2 mét, vuông vức như huyết mộ, trên phủ lá và nang tre còn ở dưới cắm đầy chông tre vót nhọn, 1 con rab bị xuyên thủng ruột, con kia bị xuyên từ bắp đùi bên này sang bên kia, máu rỉ ra ướt đầm đầy bẫy rên xiết không thôi.

Tôi rút súng bắn 2 phát để kết liễu đau đớn cho chúng nó, gọi là giảm thanh nhưng cách 10 mét trong khu rừng tĩnh mịch vẫn nghe rõ mồn một vì vậy 2 thằng kia loạt soạt chạy lại, bỗng nhiên ngấm ra điều gì tôi liền la lên:

Đứng im! đừng tới!

Vừa dứt lời tôi tức tốc vạch lá tìm chúng nó nhưng xui thay mới được 3 bước thì thêm 1 con rab ở đâu chồm ra, nó nhảy cẫng lên rồi xô tôi ngã lăn lông lốc, con dao trên tay văng ra mấy thước nên tôi liền thò tay xuống bắt lấy nhưng chưa kịp thì nó đã nằm đè lên người, dùng 2 tay tóm lấy cổ tôi định bóp vào. Tôi cố trấn tĩnh, 1 tay chặn nó lại 1 tay dò tìm súng nhưng không thấy. Cái mồn nó đó lồm trong khi hàm răng thì bóp vào nhau com cốp, không những vậy những cái mụn thịt trong cổ họng nó chảy nhớt ra đầy mặt tôi. Không thể chịu thêm được nữa, tôi vung tay trái lên lấy hết sức bình sinh, chỉ bằng 1 cú đấm sau tiếng cốp, con rab đã bẽ sọ mà nằm bất động, tay tôi thì dính đầy máu me và não nhớt hôi tanh.

Xô con rab ra xa rồi lăn mình trở dậy, chưa kịp cất tiếng gọi 2 thằng kia thì đã nghe “phập” 1 cái kèm theo tiếng hét vang lên, chính là giọng thằng Vinh. Có lẽ nó đã dính bẫy, rab thường đi theo đàn, người ta bẫy phải làm liên hoàn 5-7 cái 1 lúc, lúc thấy cái bẫy đầu tiên tôi đã cố bảo chúng nó đứng yên không ngờ có con rab ở đâu ra cản tôi lại, cú này thì nguy rồi.

Cách nhau có mấy mét mà lò dò mãi tôi mới tới nơi. Thằng Vinh bị dính 1 cái bẫy kẹp, loại thường bẫy gấu hoặc thú lớn, bẫy bằng thép là 2 chiếc hàm sắt bật ngược ra sau, giằm vào giữa là chúng kẹp lại, đã vậy để tránh con thú lết đi, bẫy lại gắn dây xích cột chặt vào gốc cây. Thằng Vinh dầm chân trái vào nên đang bị kẹp lại, cổ chân rỉ máu mặt mày đau đớn không tả xiết, thằng Hoàng thì đang cố gỡ ra nhưng không nổi.

Tôi nhanh chóng phụ 1 tay nhưng cả 2 hợp sức kéo vẫn không được, chột lẩy nổi lên với lò xo, chân thằng Vinh vẫn còn đập lên chốt nên không bật ra được, cố lắm chỉ hỏ ra được 1 khoảng nhỏ đủ cho nó xoay cổ chân mà thôi. Tôi lục Balo lấy thêm 1 con dao găm to bằng, gỡ lưỡi ra khỏi cán rồi đưa 2 lưỡi dao cho thằng Vinh

-Anh với Hoàng kéo ra, em nhanh tay chen 2 lưỡi dao vào chỗ răng cưa cho đỡ đau đã rồi tính. Nó nghe vậy liền gật lia lịa

-Hai...Ba!

-AAAAAAAAAAAAA! Nó hét lên 1 tràng dài.

Tôi cứ tưởng làm vậy sẽ đỡ đau hơn, nó la lên như vậy là có làm sao?

-Chắc là gãy xương ống quyển rồi. nó nhăn nhó nói không thành hơi

Tôi cúi xuống rạch ống quần nó ra rồi cột lên trên vết thương để xem cho rõ, đúng là gãy chân rồi, mấy cái răng cưa của cái bẫy phập vào làm xương gãy ra lệch hẳn sang 1 bên. Chân thì không gỡ ra được khỏi bẫy, đã thế lại còn xích vào gốc cây, muốn tháo ra phải có mỏ lết để gỡ con bù lông ở hàm bẫy, đúng là muôn phần khó.

-Hoàng! em kiếm 2 khúc cây thật thẳng gọt đều cho vuông vắn nẹp cái chân lại đã, còn anh tìm đường cắt xích để rời khỏi đây, dây dưa bọn rab ngoài sông mò tới lại chết nữa.

Nói xong tôi lần mò lại chỗ gốc cây tìm cách, sợi xích quấn quanh vài vòng rồi bị khóa bằng 1 cái móc bằng sắt phi to cỡ ngón út, gỡ ra thì được nhưng sẽ tốn thời gian, nhìn vẻ mặt thằng Vinh thế kia phải mau mau giải quyết cho nó dây dưa thế này nó chịu không nổi mất, kê cái móc sắt lên gốc cây tôi lật ngược sông dao vòn là lưỡi cưa thép ra rồi bắt đầu mài, nhìn thì tưởng dễ nhưng sắt với thép mài vào nhau nóng cả lên mà chưa được phân nửa, thằng Hoàng đã gọt xong nẹp gỗ nên bảo tôi sang giúp 1 tay.

Tôi và thằng Hoàng lại căng sức ra mà bạnh cái hàm sắt, 2 lưỡi dao roi ra, thằng Vinh liền xoay cổ chân rồi nhét 2 khúc gỗ vào, vẫn như lần trước nó la lên đau đớn. Thằng Hoàng cố định xong thì bắt đầu băng bó, coi như bây giờ tha luôn cái bẫy này đi theo.

Quay lại chỗ dây xích, cưa kéo thêm chút nữa tôi hết nhẫn nại mà bẻ luôn may thay nó đã rời ra. Quấn xích lại cho gọn tôi quăng ra đó rồi ngồi thở.

-Mẹ nhà nó! tao gặp được tao giết! Thằng Vinh điên tiết

-Chúng nó là người chứ có phải rab đâu mà mày đòi giết, cái bẫy đâu phải để bẫy mày. Hoàng đáp

-Người hay thú gì tao cũng giết, khôn nạn! Nó rên xiết

-Bình tĩnh đã, họ đặt bẫy ở đây để chống rab chúng tỏ cũng phải ở gần đây, mau mau đi tìm họ nhờ gỡ cái bẫy ra rồi còn chạy chữa, để đến mai không nhiễm trùng cũng đau mà chết.

Thằng Hoàng thấy thằng Vinh đau đớn không tả được liền loay hoay lấy moocphin ra, dù cái hàm sắt không con kẹp trực tiếp vào vết thương nhưng vẫn tạo 1 lực cực mạnh ép lên đoạn xương gãy của nó, như vậy quả thật đau tận xương cốt nhưng tôi liền ngăn lại.

-Chưa tiêm moocphin được đâu, tiêm vào nó sẽ buồn ngủ, đi lại không được, 2 anh em mình có vắc cũng không đi xa. Đi đến chỗ nào an toàn rồi hãy tính.

“Moocphin- hồi dương là 1 loại thuốc giảm đau cấp tốc thường dùng trong quân đội tuy có hiệu quả mạnh nhưng lại gây buồn ngủ hoặc gây nghiện”

Nói đoạn tôi vào thẳng Hoàng đu thằng Vinh dậy, không quên trông dây xích lên người nó còn phần mình phải đi trước dò cho xong đám bẫy treo chứ không khéo lại như mấy con rab xấu số kia.

Chặt 1 khúc tre tôi chọt chọt dò đường, thường chỗ bẫy người ta sẽ dùng lá khóa lấp lại nên khiến lá tươi lá khô trộn lẫn nhau còn bình thường lúc nào lá tươi cũng sẽ nằm trên, nên tôi thấy chỗ nào khả nghi mới phải chọt cây xuống, đi thêm mười bước thì thấy cọng dây mây dăng ngang lối, bảo 2 thằng kia dừng lại, tôi lui ra xa giật sợ giấy thì y như rằng 1 cái bẫy treo từ trên văng ra vù 1 cái, đó là 1 khúc gỗ đen sì nặng trĩu trên thân gắn dây chông gai nhọn hoắt, bề ngang 2 mét, 2 đầu được treo lên 2 thân cây bên đường. Nhìn nó đùng đưa mà tôi rợn cả tóc gáy, chẳng may mà dính phải thì nhất định người sẽ lủng lỗ chỗ như tổ ong, cẩn thận xem xét thấy cái bẫy này còn dính dây máu đen chứng tỏ không phải dùng chỉ 1 lần, đây là hệ thống liên hoàn bẫy làm thành vòng đai để bảo vệ cái gì đó nếu cứ ngoan cố tiến vào trong mà không biết địch hay ta có khi lại nguy hiểm khôn lường.

-Đi tiếp đường này anh e là không ổn, chúng mày nhìn xem, cứ 3 bước 1 cái bẫy thế này thì dù chúng ta có là người bọn họ chưa chắc đã ghèngh đón.

-Không đón thì cứ bêm cho chúng nó 1 trận rồi kiểm dụng cụ mà gỡ bẫy ra, thằng Vinh tái đi rồi đây này. Hoàng đáp

Tôi nhìn sắc mặt thằng Vinh, mới có mười phút mà đã xanh lè hần đi, chắc gần gượng đi nữa cũng không nổi mà bỏ nó lại càng không được nên phải nghĩ cách.

-Giờ anh bảo thế này, cả 3 nếu mà cố gấn đi nữa tốc độ không nhanh lại sợ sẽ dính cạm bẫy, chưa kể gặp rab thì khó mà đánh lại, thôi thì 2 đứa nấp tạm vào cái lùm dưới gốc cây kia. Phần anh thì đi tìm đám người đặt bẫy để tính chuyện, đến sáng mai không thấy anh về thì phải tự mà xoay sở lấy.

Bọn tôi hiêm khi chia lẻ ra thế này nhưng lần này là vạn bất đắc dĩ, cứ gấn ép thằng Vinh lê thân đi chắc chắn nguy hiểm đến tính mạng nên phải đành. Thằng Hoàng thấy cách đó là tốt nhất nên không bàn cãi gì, riêng thằng Vinh đau đớn khôn cùng, đã không mở miệng được nữa.

Tôi lại bụi cây dùng dao phết cỏ rồi bẻ cành bẻ lá quây lại thành cái ổ nhỏ cao quá thắt lưng rồi phụ thằng Hoàng đu thằng Vinh vào, không quên dặn nó tiêm thuốc cho thằng Vinh, tôi khoát súng rồi liền lên đường không chậm trễ.

Trên đồi này nói không ngoa chứ trừ đám thú vật không có ai chạy nhanh bằng tôi, chạy 1 hồi nửa ngày được chỉ ít phải được 15 cây số, nhưng đường rừng lẫn mỗi bẫy khắp nơi muốn nhanh cũng khó. Chắc 1 khúc cây chắc chắn dài hơn mét rưỡi xong tôi liền phóng đi, lỡ có sập hầm chông chỉ cần nhanh tay cầm ngang cành cây lại, khúc cây sẽ mắc lại trên miệng hầm mà cứu mạng tôi.

Ba chân 4 cẳng chạy trên con đường mòn, cứ thế mà tôi phi thân đi, nhiều khi còn không biết có còn trên đường không, thỉnh thoảng vẫn dùng bộ đàm liên lạc đến khi mất sóng mới thôi, chẳng biết đã chạy bao lâu, đến gần 1 gốc cây lớn trên thân có 3 vết chặt song song biết chắc đã gần đến nơi tôi liền chậm lại rồi rẽ sang hướng khác.

Nấp sau 1 gốc cây, nhìn từ xa xa tôi thấy chắn giữa đường mòn là 1 hàng rào nhọn vót từ những thân tre, tuy đơn giản nhưng vượt qua đó không phải cách vì đó là cửa vào. Chưa biết bạn hay thù cứ phải quan sát cho thật kỹ, thấp thoáng thấy bóng người tôi liền cẩn thận lên sang 1 bên, những người này là bậc thầy về mỗi bẫy nên chắc chắn phải có bẫy treo quanh đây nên càng phải cẩn thận. Tiến lại gần hơn kiển chân nhìn qua hàng rào thì cái “căn cứ” này thì hiện ra rõ là 3 cái nóc nhà lợp rom lợp xúp bao quanh là hàng rào gỗ có cắm chông nhọn, diện tích không lớn nhưng đủ chỗ sinh hoạt cho hơn bảy tám người.

Bỗng thấy có người di chuyển gần hàng rào tôi liền nằm rạp xuống chờ đợi đến khi hẩn khuất tầm nhìn, quan sát thêm lần nữa bằng ống nhắm chắc chắn không bị phát hiện tôi mới bò lại gần hơn, trên đường đi chỉ gặp 1 hầm chông nên không có gì khó. Đến sát hàng rào làm bằng những cây bạch đàn nghệp lại tôi kê mắt nhìn vào, 3 cái chòi dựng bằng cây gỗ bao bọc bởi những tấm liếp, trên lợp rom gọi là vững chãi thì không nhưng cũng gọi là có chỗ chui ra chui vào lúc mưa nắng. Tuy có 3 căn nhưng có 1 căn không phải để ở, nhìn gỗ tre vát lỉnh tinh xung quanh và nền đất phủ đầy mùn cưa tôi biết chắc đó là chỗ làm mấy cái bẫy, nếu lên vào chắc chắn lấy được kiểm cất hoặc cò lê-mỏ lét gì đó, việc gỡ cái bẫy cho thằng Vinh sẽ không có gì khó.

Định bụng là vậy nhưng tôi không biết được trong đó có bao nhiêu người, lên vào không khéo lại phải động tay động chân nhưng nhìn căn chòi chỉ cách chỗ tôi hơn 4 mét nên tôi tặc lưỡi làm đại vậy. Móc dao ra tôi bắt đầu đào xuống chân hàng rào 1 cách tỷ mỉ để làm lỗ chó, chưa đầy 10 phút đã to đủ lọt được người vào. Hít 1 hơi thật sâu tôi ngửa người lại rồi đưa súng trường vào rồi thò đầu qua.

Sau khi đã lọt được vào trong tôi nhanh chóng chạy lại nấp sau căn nhà quan sát tứ phía, thấy không có ai tôi liền dỡ 1 tấm liếp ra để chui vào trong, đứng như dự đoán trong này có 1 bàn mộc để chế tác, trên bàn còn có đầy đủ dụng cụ, ở góc chòi thì đầy dây thép gai, chông tre đã vót xong. Tự nhủ chỉ cần lấy những thứ cần thiết nên tôi thò ngay 1 cái mỏ lét và kim cộng lực không biết loay hoay thế nào mà lại làm rớt xuống đất kêu cái choang. Cẩn thận không thừa tôi liền nấp sau cửa đưa súng lục lên nghe ngóng, đợi 1 lúc quả nhiên có tiếng bước chân lại gần rồi hẩn dờ tấm liếp ra làm cả căn chòi sáng

cả lên, tuy nhiên hẳn chỉ ở ngoài nhìn vào nên tôi cũng không biết mặt mũi ra sao, nuốt nước bọt cái ực tôi nín thở chờ đợi. Thật là may, lướt qua vài giây hẳn đóng cửa lại rồi thùng thình bỏ đi.

Thờ phào nhẹ nhõm tôi nhặt cái mớ lết lên nhét vào lưng quần xong kê mắt nhìn ra đợi thời cơ để thoát ra ngoài. Coi bộ đã im ắng tôi liền mò ra chạy nhanh tới cái lỗ chó, đang hạ mình cúi xuống thì bỗng: Phập!

1 mũi tên từ đâu bay tới cắm vào hàng rào ngay phía trên đầu tôi, bỏ mẹ! tôi thầm nhủ rồi trở người giương súng lên. Quan sát tứ bề vẫn không thấy ai trong khi mũi tên vẫn còn rung rung trên đầu. Tình thế bây giờ của tôi quả thật rất khó xử vì tình ngay lý gian, chui ra không được mà chui vào cũng không xong. Ước chừng mũi tên chỉ là bắn cảnh cáo nên tôi liều mình chui ra luôn, cùng lắm là ăn thêm 1 mũi tên vào mông là cùng chứ gì. Vừa lọt được nửa thân mình ra ngoài thì phập thêm 1 phát nữa, tiếng mũi tên sắc nhọn cắm phập vào hàng rào ngọt sớt, may qua quá không trúng mình, tôi lấy hết sức bình sinh tôi bung mình 1 cái phi hẳn ra ngoài.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm rồi 3 chân 4 cẳng lao đi, giờ chỉ cần chạy cho lẹ về tháo cái bẫy ra cho thằng Vinh là được, hy vọng không bị họ bám đuôi. Tuy nhiên dục tốc thì bất đạt, lúc vào tôi đã cẩn thận vạch đường để khi trở ra không bị dính bẫy không ngờ hấp tấp thế nào tôi ngộ ra mình hiện đang ở giữa 1 đám cây bụi rậm nhưng không phải là đường vào khi này, nhưng cũng không có thời gian mà tính nữa, tôi đã nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo bên trong vọng ra. Mắt nhắm mắt mở nhón chân tôi lò do bước đi nhưng mới được 2 bước thì...

PẶC!

1 thứ gì đó có sức mạnh không tưởng tóm lấy chân tôi rồi lôi đi khiến tôi bị ngã đập mặt xuống đất, chưa hết hồn còn bị nó lôi ngược chổng vó lên trời, hóa ra là 1 cái bẫy treo chân, loại bẫy được làm bằng cách lợi dụng lực căng của ngọn cây, họ cột sợi dây vào ngọn cây rồi bẻ cong để tạo lực kéo, ở dưới cổ định thông lọng lại, chỉ cần dậm chân vào nút thắt, sợi thông lọng sẽ siết cổ chân lại còn thân cây sẽ bật lên treo ngược con thú mặc cho nó vùng vẫy. Nói thì nói như vậy nhưng trong tích tắc bị giật ngược lên tôi hoảng cả hồn đến nỗi súng trường cũng đánh rơi, thò tay với lấy khẩu súng lục chỗ bắp đùi luôn cường thế nào mà vừa mở bao da khẩu súng cũng rơi nốt, đầu tôi cách mặt đất cả mét, súng ông rơi dưới đất ngay phía dưới mà không nhặt lên được.

Tiếng bẫy giật mạnh như vậy chắc chắn trong đó họ đã nghe thấy, hóa ra là họ lừa cho tôi chạy ra ngoài cho dính bẫy, phải biến khỏi đây càng nhanh càng tốt, hy vọng cuối cùng của tôi là con dao găm giấu ở trong bốt, cong người lại để với lấy con dao tưởng thì dễ nhưng ở vị trí này khó khăn vô cùng, gồng hết cơ bụng tôi mới ngóc lên móc được nó ra, lấy hết sức bung lên 1 lần nữa 1 tay ôm lấy chân cho đỡ mất sức tay kia tôi cố cắt dây nhưng khổ nỗi đây là sợi dây mây đã khô cứng, lưỡi dao cứa vào cứ đưa đi đưa lại mà không cắt được bao nhiêu, vãi hết cả mồ hôi hột tôi đành kiếm cách khác.

Thả mình về vị trí cũ cho đỡ mỏi ai ngờ máu dồn hết xuống đầu làm cho mặt mày tím tái cổ chân càng lúc càng bị siết như muốn rời ra, tính nhẩm thời gian chỉ còn bằng giây, tôi cố bung người lên lại lần nữa, lần này tôi tóm lấy sợi dây rồi tèo ngược lên ngói xồm như khi, khi đã lấy được thế cân bằng tôi bẻ gấp đoạn dây đã cứa khi này rồi dùng trảo thủ bóp mạnh hết cỡ, đúng như dự đoán sợi dây khô cứng liền gãy rời ra, tôi thả mình rớt cái bịch xuống đất.

Đang còn lúi cuội nhặt súng, chưa kịp mò dậy thì 1 tiếng thét nghe điếng hồn vang lên:

-Thằng Chó Nằm Im!!!

Bỏ bu rồi, cái giọng leo léo này thì chắc là của 1 mụ hàng tôm hàng cá gì đây, ráng ngóc đầu lên nhìn 1 cái nữa thì hóa ra tôi đã lầm, trước mặt tôi là 1 tên dị hợm rách rưới mặc đồ bằng da thú, đã vậy mặt mày còn vẽ xanh vẽ đỏ hung tợn với con mắt đen thui như thổ dân.

-Ấy! có gì từ từ nói! tôi xuề xòa cho giảm bớt căng thẳng rồi chậm chậm đứng dậy ai ngờ cô ta thẳng thừng.

- Nằm im, không tao xiên cho 1 phát bây giờ!

-Vút súng ra!

-Dao nữa!

Cảm thấy tình thế đang bất lợi cho mình mềm thì nấn rần thì buông nên tôi cứ làm theo ý cô ả cái đã.

-Rồi! đứng dậy!

Với bộ dạng 1 tên trộm bị bắt tận tay cùng tang vật thì việc đứng dậy đưa cái bộ mặt đau khổ này ra đúng là không thoải mái gì lắm, tôi định mở miệng thanh minh thì chưa gì cô ta lại lần ắt rồi căng cung dọa bắn

-IM!!! đứng im đó!

Chưa kịp hiểu cô ta định làm gì với mình thì đã nghe tiếng người xôn xao vạch bụi cây đi tới, 1 người cầm cây mã tấu dài đen bóng còn người kia cao tuổi hơn đã chừng 50 tay cầm cây rìu chặt củi, cả 2 ăn vận cũng không khác cô gái kia là mấy. 2 Người này vừa thấy tôi thì tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn xuống đồng súng đạn lẫn tang vật dưới đất rồi nhướn mày.

-Chú mày là ai? từ đâu đến? Lão ta cất tiếng

-Tôi là bộ đội đang làm nhiệm vụ, đồng đội bị dính bẫy của mấy người nên tôi mới...

-IM! Cha hỏi cái gì hãy trả lời cái đó. Cô gái ngang ngược cất ngang lời tôi, cũng nhờ vậy mà tôi biết họ là mấy cha con.

Cả 3 nghe tôi là bộ đội thì mới nhất lượt nhìn tôi chăm chăm từ đầu đến chân, khổ nỗi tôi là thằng chả có kỷ luật gì sắc, đánh trận đeo mỗi dog-tag, không cầu vai lẫn bằng tên, nhìn chả khác gì tên lính đánh thuê, duy chỉ có phù hiệu may liền vào tay áo là cho biết tôi thực lực lượng nào.

-Bộ đội làm gì có quân nào phù hiệu màu xanh, chú mày định lừa chú hả? Ông ta lại thêu thảo.

-Tôi thuộc lực lượng bảo an liên hợp quốc đang làm nhiệm vụ tiêu trừ con bệnh, vừa nói tôi vừa xoay ngang vai áo lại cho cả 3 người kia cùng rõ.

Người con trai này giờ im lặng mới cất tiếng:

-Hắn mần răng, làm chi chưa cần biết, cha cứ trối cổ hắn lại rồi tính.

Chưa đợi anh trai dứt lời, cô con gái đã sẵn tới lượm súng dắt vào hông rồi cẩn thận lùi lại tỏ vẻ dè chừng lắm.

Ông chú kia trầm ngâm 1 hồi suy luận thấy lời lẽ của tôi tuy ít nhưng cũng không phải là không hợp lý, chưa kể tôi lên vào chỉ để lấy cái mớ lết dù súng đạn đầy mình nên hắng giọng 1 cái, bảo 2 con hạ vũ khí rồi khoát tay dẫn tôi vào trong.

Ông này tuổi đã ngoài năm mươi nhưng tay chân vẫn còn săn chắc, cầm cây riệu to tỏ bộ mà đi trước phật ngang phật dọc cứ như không lại kiếm lời ít nói, có vẻ bản lĩnh cũng cao cường, nói không chừng là chủ cái trại này cũng nên.

Ông ta cứ đi mà mặc kệ tôi đằng sau, chả bù cho 2 đứa con, đứa nào đứa nấy lăm la lăm lét, mắt liếc mày nhãn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy, đi vài bước đã vào được trong trại. Khi này tôi hấp tấp chẳng quan sát được gì nhiều mà chỉ chăm chăm vào cái xương bầy, giờ để ý mới thấy thực ra cái trại này cũng chả lớn gì mấy. Kế bên xương là cái chòi nhỏ nhất, khối ám đầy mồi không nói cũng biết là bếp còn lại 1 căn lớn nhất ở giữa chắc là chỗ ăn ngủ.

2 cha con dẫn dụ tôi vào trong, bất ngờ thay bên trong ngoài đồ đạc linh tinh như bàn ghế, thùng nước, rương quần áo và vài ba món vũ khí thì không thấy giường ngủ đâu cả, lúc này tôi mới thắc mắc không biết là họ ngủ ở đâu.

Ông chú ngồi xuống ghế tre khiến cho nó kêu kêu kệt rồi chậm rãi lấy phích nước ủ trong vỏ trái dừa ra rót ra 2 ly nước rồi đẩy 1 ly tới chỗ tôi. 2 đứa con thì thằng con trai đã ra ngoài canh gác, đứa con gái thì đứng bên cạnh gườm mắt nhìn tôi. Người ta nói con gái thì giống ba, con bé này tí tuổi đầu mà có vẻ ương ngạnh hiếu chiến chắc hẳn là học theo Ba nó.

Tôi lúc này thấy ông ta đối đãi cũng tốt, dòm quanh căn nhà lần nữa thì không ngại ngần gì mà uống miếng nước cho đã khát, rồi lại còn xuyết xoa gãi gãi cái vết lằn do dây bẫy để lại ở cổ chân. Đợi 1 lúc tôi thôi lo ngại ông ta mới cất lời.

-Chú mày vào được tới đây không nói là lính thì ta cũng không tin, cha con ta ẩn dật ở đây đã hơn năm trời nay mới có người đến, chú mày đừng trách con Nguyễn nó thô lỗ.

Tôi nhấp thêm ngụm nước rồi tiếp lời, tính tôi thì thẳng thắn, sai thì phải nhận lỗi trước cái đã nên xin lỗi về việc mò vào ăn trộm để con bé kia thôi lườm nguyền rồi khấn thiết vào vấn đề luôn:

-Chả là đồng đội cháu bị dính bẫy gấu, chắc hẳn là do chú đặt, chân đã gãy lìa mà gỡ không ra, chú cho cháu mượn đồ nghề ra gỡ để giữ lấy cái mạng nó, để lâu sợ quay về đã mất xác.

-Chúng nó dính bẫy ở chỗ nào?

-Ngay trên lối mòn vào đây thôi. Tôi đáp giọng hấp tấp

Đáp lại sự gấp gáp của tôi ông ta vẫn bình thản chép miệng, tay để trên đùi rồi đưa mắt nhìn ra ngoài tỏ vẻ sự việc không quan trọng gì cho lắm. Tôi lúc này mới cảm thấy thực sự khó hiểu, có giúp 1 tay thì giúp còn không thì thôi, 1 là thù 2 là bạn còn trầm ngâm kiểu này có làm sao. Trong phút chốc ngờ vực tôi liếc mắt qua chỗ con bé thấy tay nó đã để sẵn trên khẩu súng dắt ngang lưng, cách để tay như vậy chắc hẳn là chưa cầm qua súng bao giờ, khóa an toàn lại còn chưa mở. Đối phó với cả 3 không dễ cũng không khó, đầu óc tôi bắt đầu tính toán tới phương án xấu nhất là họ định giết người diệt khẩu. Liếc ngang dọc 1 hồi tôi mới thấy dưới nền đất có mấy đường kẻ vuông vắn, tình ý lắm mới nhận ra cả 4 đường chắc tầm 70 cm vuông, chắc hẳn là 3 người này sống dưới hầm ngầm.

Đang suy nghĩ đến việc lật bàn tung cước thì ông ta lại nhắc phích nước lên rót đầy ly cho tôi, thấy thần sắc tôi căng thẳng ông chú mới cười 1 cách méo mó vì biết chắc tôi sắp động thủ.

-Chú mày cứ uống miếng nước rồi tao sai 2 đứa nó ra gỡ cho, giờ còn sớm chán, làm việc gì cũng phải từ từ, chẳng phải do hấp tấp mà chúng bây mới dính bẫy đó sao?

Tôi nghe được câu này thì tay chân mặt mày mới giãn ra được 1 tý cảm ly nước lên uống thêm ngụm nước, ông chú có lẽ lâu ngày mới gặp người ngoài nên cả kê thêm mấy câu.

-Chả giấu gì bây, tao trước chuyên đi lấy mật ong rừng, đặt trộm bẫy trăn bẫy rắn mưu sinh. Rồi dịch bệnh chi tùm lum mới dắt 2 đứa vô đây lánh nạn cũng đã lâu, trước giờ không thấy ai sống mà mò vào được tới đây. Đã lâu không ra ngoài, không hay sự tình ngoài đó ra rằng?

Tôi đang vội lại nghe ông lão đây đưa nên có bao nhiêu thì huych toẹt ra 1 mạch không đầu không đuôi, khúc này dính khúc kia cốt là cho nhanh rồi còn đi. Đại khái cũng là Trung Quốc Việt Nam rồi Sài Gòn- Biên Hòa với cả đám rab ngoài kia, không quên kể đến con trần to chà bá lửa.

Nghe đến con trần thì ông ta mới để tâm thật sự hỏi cặn kẽ lần cuối cùng thấy nó là ở đâu rồi nhăn trán thờ dãi.

-Mẹ cái con quái thú, chú biết chứ không phải không nhưng không ngờ nó đã mò tới đây. Trước đây thấy xác của lũ người điên bầy được toàn phải để ngoài sông để tể nó vậy mà càng ngày nó càng tham ăn, càng ăn lại càng to rồi càng quấy ngang dọc, cứ đà này chắc cũng phải bỏ xứ mà đi.

Nói chuyện con trần tôi liền hấp tấp:

-Chú coi có thể lẹ giùm 1 chút, nếu không thì cho mượn đồ nghề chắc chắn cháu sẽ đem trả trước khi trời tối, để lâu có khi 2 thằng bạn lại vào bụng nó mất.

Ông ta thấy vậy cũng thôi bình thân liền sai cô con gái lấy đồ nghề bỏ vô cái bị rồi kéo ghế đứng dậy chuẩn bị lên đường. Tôi thấy có vẻ mọi chuyện cũng xuôi xuôi liền bảo cô gái trả súng ống lại có gì còn xoay sở ai ngờ cô ta làm lơ bỏ đi, ông chú cũng bỏ ngoài tai mà đi thẳng ra ngoài. Tôi thấy có vẻ đây không phải chuyện dễ dàng, sống trong rừng rú, để gì có súng phòng thân mà bỏ qua, 3 người này chưa giết tôi lấy súng hãy còn may.

Ông chú cùng con bé khó ưa đó đi cùng tôi để lại thằng con trai ở nhà, nó đứng ngoài canh từ này nên bây giờ ra ngoài tôi mới để ý, tướng tá nó nhỏ thó mặt mày ngu ngơ lại rụt rè ít nói, chả trách mà cô con gái mới lần lướt thể kia.

Trên đường đi ngoài chuyện bước chân theo 2 người để tránh bầy tôi cũng chẳng muốn nói gì thêm, cơ hồ muốn giúp thằng Vinh cho nhanh rồi thoát khỏi đây chứ nhìn họ như vậy chắc cũng chẳng giúp được gì cái xương gầy của nó.

Lúc này tôi phi nhanh như gió bây giờ lại lết đệt đi sau 2 người này, họ vừa đi vừa thăm thú kiểm tra xung quanh xem có ổn không thành thử đi 1 hồi lâu chắc phải nửa tiếng mới tới nơi, tôi gọi bộ đàm mấy lần mà không thấy ai trả lời lại càng nóng ruột. Gần tới vị trí chúng nó nấp, tôi cất tiếng gọi khe khẽ để tránh bị bắn nhầm mà không thấy 2 thằng nó trả lời, có khi cả 2 ôm nhau ngủ rồi chắc?

Chậm rãi lò dò đi lại chỗ bụi cây, tôi vạch lá nhìn vào thì chỉ thấy 1 đồng lá cây dập nát, bộ đàm đã rơi xuống đất, còn 2 thằng nó đã biến đi đâu mất.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Mangrove forest – Rừng ngập mặn (5)

Phút chốc thất thần tôi quy xuống mò mẫm xung quanh đám cỏ dại xem chúng có bỏ lại gì không, chỉ có vài giọt máu khô của thằng Vinh và bộ đàm rớt lại. Nếu bị đàn rab chop được chắc chắn máu me phải vương vãi khắp nơi chứ không thể như thế này được, nên khả năng là chúng gặp phải thứ gì đó kinh khủng lắm mới phải quán quàng bỏ chạy.

Xoay qua nhìn 2 người kia, không nói họ cũng biết chuyện gì xảy ra. Ông chú đứng chống nạnh đợi xem tôi phân xử thế nào nhưng mười mười là họ không thể giúp tôi tìm 2 thằng kia được. Tôi bậm môi nhăn trán suy nghĩ 1 hồi, đang định mở miệng xin lại súng ống thì bỗng nghe tiếng ào xào ở tán cây bên cạnh nên liền hạ thấp trọng tâm nương mình vào gốc cây nghe ngóng. Tính tôi cẩn thận, nghe động nên phản xạ tức thời ai ngờ 2 người kia vẫn đứng đực ra đây nhìn về phía phát ra tiếng động, cô con gái thì đang mò tay ra sau lưng lấy tên trong ống.

Biết chuyện chẳng lành, không con trần thì cũng là đàn rab nên tôi liền kê tay lên miệng nuốt 1 cái bảo 2 người họ im lặng rồi vẫy họ trốn đi. Tuy nhiên 2 người họ coi đây là lãnh địa, bản tính lại cục mịch nên bỏ ngoài tai, vẫn dong dòng đứng nhìn. Tôi trong tay không tác sát, bỏ chạy cũng không xong vì xem ra nó đã đến rất gần nên cũng đành đứng đực ra đó mà chờ đợi.

Tiếng ào xào mỗi lúc 1 to rồi tiếng phi phi quen thuộc cũng to dần, từ trong đám cỏ 1 cái đầu hình lục giác to như cái bàn lò ra, 2 cặp mắt tối đen như mực nhìn tôi không chớp mắt trong khi cái lưỡi vẫn thò ra thụt vào đều đặn.

Ông chú kia đứng ở gần nó hơn tôi nên đã thả cái bao dụng cụ xuống đất, tay móc chiếc rìu trong thắt lưng ra chùng chân thủ thế, cô con gái thì đang căng cung chờ đợi. Lúc này tôi ngó người không hiểu họ định làm gì, hôm qua 3 thằng súng đạn đầy đủ còn chưa hạ được nó, nói gì đến 3 cái thứ đồ cỏ như rìu với cung.

Lúc này bất chợt ông chú mím môi rồi phát ra mấy tiếng động nghe rất lạ, không hẳn là phi phi như con trần mà kiểu như thổi sáo có điều tiếng kêu lại trầm đục hơn rất nhiều. Con Trần sau khi thấy cả 3 chúng tôi thì bỗng không bỏ lại nữa mà thu mình lại rồi dong đưa cái đầu như con rắn hổ mang bị thổi mien bởi tiếng sáo nhưng mũi miệng vẫn không ngừng đánh hơi.

Tôi ngó người ra một hồi mới nhớ đến chuyện ông chú trước đây làm nghề bắt rắn lại có nhắc đến việc đem rab cho con trần ăn, không lẽ ông ấy đã thuần hóa được con quái thú này?

Sự việc đang diễn ra mười mười trước mắt, con trần lúc này đã quán tròn lại nằm im theo dõi nhất cử nhất động của ông ấy nhưng tôi thì vẫn tìm đập chân run, bỏ chạy lại sợ nó tấp cho nên tôi kêu kêu con bé bảo đưa súng cho tôi, ai ngờ nó chỉ trợn cho 1 cái rồi chẳng thèm bận tâm. Liếc mắt thấy

túi đồ nghề dưới đất tôi liền mon men lại nhặt 1 cái mỏ lết lên cầm cho vững dạ. Thật ra mà nói con trần nó đóp 1 phát thì có dao kiếm cũng chẳng thể đỡ nổi, có cầm gì trong tay cũng chỉ làm nó bớt ngon miệng mà thôi, ví như ăn cá mà hóc xương vậy nhưng phút chốc hoảng loạn, vớ được cái gì thì hay cái đấy.

Ông chú sau khi đã khiến con trần phủ phục thì lui dần về phía tôi, có vẻ ông ấy cũng kính sợ con trần chứ không phải là không trong khi cô con gái cũng run bần bật không khác gì tôi là mấy. Con Trần lúc này vẫn nằm im theo dõi nhất cử nhất động của cả 3, thấy chúng tôi lui lại liền ngóc đầu dậy toan chồm tới. Ông chú lập tức mím môi huyết thêm mấy cái khiến nó thu mình trở lại nhưng tôi đã phát giác ra chuyện gì không ổn ở đây.

Tối hôm qua con trần chắc hẳn đã phải đối kinh hồn mới truy sát chúng tôi cho đến sáng, bây giờ nó lại nằm im chờ đợi ông chú, há chẳng phải là chờ ăn hay sao? mà ở đây chỉ có 3 người, ông ta không thể đem con gái mình ra làm mồi được, nghĩ đến thế tôi liền giờ cái mỏ lết lên thủ thế nhưng ông chú và con bé vẫn kiên nhẫn lui lại không thêm đề mắt đến tôi.

Và rồi chuyện gì đến cũng phải đến, cả 3 lui chưa được mười bước thì con trần đã mặc kệ tiếng huyết sáo mà chồm lên, còn mắt đen sì ngầu lên giận dữ, nó không lao thẳng tới cả 3 mà bỏ ngang, dùng thân mình dài như cái ống của nó mà quây chúng tôi lại, đã đến nước này không hành động ngay thì bỏ mạng mất, nhân lúc nó còn chưa kịp quây tôi lại nên tôi lập tức quay đầu bỏ chạy.

Tưởng đâu ông chú bản lĩnh cao cường, không có cách này thì cách kia, ai ngờ trong phút chốc giáp mặt với quái thú cũng hoảng hồn mà hét lên 1 tiếng với con gái: Chạy!

Tôi phi thân qua bụi cỏ, chỉ biết 1 hướng là cạy bẫy nên chạy ngược về hướng kia, cô con gái quàng quàng thế nào cũng bỏ chạy theo tôi. Rõ khổ, tôi định ninh cha con cô ta rành đường rõ lối sẽ chạy ngược về khu trại rồi thu hút con trần, ai ngờ lại chạy theo tôi thì số tôi chắc chắn là cầm tinh con chó mực rồi.

Đêm hôm qua nhờ tôi lanh trí, cả 3 tách ra lại gặp lúc đêm đen mưa gió mới thoát được, bây giờ trời đang sáng tỏ, trong tán rừng lại là nhà của nó, 3 người chạy 1 hàng làm sao cho thoát?

Tôi đang bỏ chạy thực mạng, đằng sau cũng chỉ nghe tiếng bước chân của 2 người kia còn sự tình ra sao không rõ, bất ngờ nghe tiếng dây cung căng lên rồi bắn cái phục, chắc hẳn cô con gái dùng tên mà bắn con trần, ngoài đầu nhìn lại thấy cái đầu lục giác vẫn phăm phăm tiến tới không hề hấn gì, cô gái thân thủ nhanh lẹ đã bắt kịp tôi, thấy cung tên không hạ được nó liền móc khẩu UPS của tôi ra định bắn nhưng đạn thì chưa lên nòng, khóa an toàn chưa mở, bóp mấy cái vẫn không nổ toan vứt đi, tôi đang thờ hồng hộc thấy vậy cũng ráng hét lên: Đưa đây!!!

Nhưng cô con gái không biết là bản tính ngang tàn hay định ninh khẩu súng vô dụng liền trở mình mà ném luôn vào con trần.

Tôi tức điên người, quả là thứ đàn bà đánh đá, không phải con trần sau đó thì tôi đã chụp lại và cho mấy phát, khẩu súng quan trọng với tôi là thế, chưa kể có thể bắn vào con trần để câu giờ mà thoát thân, ai ngờ lại bị ném đi như cục sắt vô dụng.

Tôi điên tiết nên nhất quyết không thể chết ở đây, sức mạnh dồn hết vào thân dưới búng mình phi như bay, loáng 1 cái đã bỏ họ ở sau lưng, ông chú to con vạm vỡ nên thành ra chậm nhất đám đã tụt lại đằng sau, chỉ còn thấy cái đầu nhấp nhô trong lùm cây.

Vừa lúc quay lại nhìn cũng là lúc con trần đã đuổi kịp, nó chồm cái đầu lên cao phải 3 mét rồi há mồm bỏ xống tốp 1 phát hết nửa người ông chú, dù đoán trước được cú tấn công ông ấy đã xoay mình vùng riu nhưng không kịp. Tôi chỉ kịp nghe 1 tiếng AAA đứt đoạn.

Cô con gái thấy vậy liền dừng chân quay lại cứu cha ai ngờ quá gấp gáp liền xia té cái bịch. Tôi lúc này thì đang chạy thụt lui để quan sát tình hình, con trần sau khi tấp được ông chú thì lắc đầu quẫy quẫy rồi siết cặp hàm như thép của nó lại làm cho máu me phun ra khắp nơi, bản tính trần rần khi bắt được con mồi không nuốt ngay mà phải quán lại rồi siết chặt cho gãy xương rã cốt, bây giờ nó đã dừng hẳn lại, chắc hẳn con mồi đã chết nên dùng thân mình quán lấy ông chú, chỉ còn thấy được mỗi chòm tóc chim hắt trong cái thân mình vẫn vẹn kia.

Tôi bây giờ không suy nghĩ nhiều, cốt chỉ cần thoát thân rồi tìm 2 thằng kia, nhân lúc con trần đang ăn mồi là cơ hội ngàn vàng, ai ngờ chạy được mấy bước nửa thì nghe tiếng la lên 1 cách điên loạn của con bé.

Hóa ra nó thấy cha chết, nó điên tiết mà rút dao găm xông về phía con trần, tôi dù tức mình nhưng cũng không thể để nó lao đầu vào chỗ chết đành quay lại nắm lấy tay áo nó giật ngược lại.

Con bé đang chạy nên mất đà ngã ngửa ra sau, tôi biết cái thứ đánh đá này cần nó có khi nó lại đâm cho mấy nhát nên nhân lúc nó té xuống chưa kịp phản ứng thì lập tức khóa trái tay xong dùng đầu gối đè xuống đất, tay kia bịt miệng.

Con trần nghe tiếng la bất giác xoay đầu về phía chúng tôi, có vẻ nó định bỏ ông chú lại để tiếp tục săn đuổi nhưng tôi hạ thấp thân mình nhim con bé lại trốn sau bụi cỏ, khoảng cách từ đây tới đó tầm 30 mét, con trần nghe mùi nhưng chưa chắc đã thấy.

Con trần trong phút chốc suy nghĩ, không biết nên bỏ lại miếng ăn hay tiếp tục săn đuổi con mồi khác, nó phì phì cái lưỡi tưởng như đánh hơi thật kỹ rồi dong đưa cái đầu nhìn vào ông chú kia như xem thử không biết có đủ no bụng hay không. Chắc có lẽ nó đã quá đói, khó mà từ bỏ miếng ăn trước miệng nên sau 1 hồi siết cho tan nát xương con mồi thì bắt đầu nuốt lấy ông chú kia, cái mồm há rộng hết cỡ rồi giần thân mình ra, nó từ từ nuốt trôi con mồi, nhìn cả thân hình vạm vỡ của người đàn ông trôi tuột vào cổ họng nó mà không khỏi rùng mình, tôi bất giác phải che mắt con bé kia lại.

Lợi dụng thời cơ con trần đang còn say mồi, tôi 1 tay kẹp cổ, 1 tay bịt mồm con bé nhấc bổng nó lên rồi trốn đi ngay tức khắc mặc cho nó vùng vẫy cào cấu vào 2 bắp tay. Đi 1 đoạn thì con bé thôi vùng vẫy chỉ thấy nước mắt chảy không thôi, tôi nói lòng ra nhưng vẫn sợ thả ra nó lại tìm vào chỗ chết nên nắm tay lôi đi, con bé lúc này thất thần chẳng nói chẳng rằng bước đi như người mất hồn. Thấy nó không chống cự nữa nên tôi lấy lại khẩu M18 đeo trước ngực, phòng khi có việc gì

Đi 1 đoạn tôi thấy cái bẫy treo cũ hiện ra, đây chính là đoạn đường thẳng Vinh bị dính bẫy, tôi hỏi con bé sắp tới còn cái bẫy nào không thì nó lắc đầu. Đang yên tâm bước đi thì bất chợt thấy cảnh tượng khiến tôi hồn vía lên mây, dưới nền đất ẩm đầy cây cỏ, cái đầu thẳng Hoàng như đã gãy rời ra đang trợn trừng mắt nhìn tôi.

Tim tôi như ngừng đập, thần kinh bỗng nhiên tê liệt, không muốn tin vào mắt của mình nhưng cảnh tượng đang rõ mồn một, tôi thả tay con bé ra, ngã khụy xuống không dám chạy lại nhặt cái đầu của nó lên, thậm chí kẻ nào đã ra tay hạ sát nó 1 cách tàn nhẫn như vậy.

Con bé thấy cảnh đó cũng thất thần mà hét lên 1 cách kinh hãi, may thay hơi vừa ra khỏi miệng sức nhớ ra chuyện gì đã tự bật lại kìm trong cổ họng.

Chuyện tới đó tưởng chừng đã dứt, ai ngờ lần khuất trong bụi cỏ cái đầu của thẳng Hoàng bất ngờ nhướng mày rồi trôi lên 1 đoạn toan nhìn chúng tôi cho rõ, tôi bình sinh bao nhiêu chuyện không thể tưởng tượng đã từng kinh qua nhưng thấy cái đầu của thẳng em đầy quỷ dị đang cử động nhìn mình thì không khỏi hoảng hồn mà bật ngửa ra sau, từ đầu khó phút chốc chuyển thành sợ hãi.

Ai ngờ đầu nó còn cất tiếng khe khẽ:

-Ê! Ê!!!

Nó từ từ trôi từ dưới đất lên như thổ địa, gat phẳng tấm liếp tre đầy cỏ cây rồi trôi lên hẫng trên mặt đất, tôi để ý mới thấy xác mấy con rab mới khi sáng mình ra tay giết hại đang còn nằm trong bụi cây bên cạnh. Hóa ra là thẳng ôn con thấy con trần nên sợ quá trốn xuống dưới hầm chông, đang ngóc đầu lên nghe ngóng thì tôi đi tới, đúng là muốn dọa cho người khác hồn vía lên mây mà.

Thờ phào nhẹ nhõm tôi chạy tới, nó thấy con bé sau lưng biết chắc tôi đã tìm thấy người giúp nên hấp tấp:

-Có đồ gì để gỡ ra không hả?

Túi đồ nghề khi nãy quýnh quẩn quá lo chạy mà bỏ lại, may là tôi còn lượm được cái mỏ lết, tôi giờ ra đưa cho nó, nó toan nhảy xuống gỡ bẫy cho thẳng Vinh mà tôi can lại.

-Khoan! Phụ anh 1 tay lôi xác 3 con rab này ra đây đã!

Nó cũng hiểu để làm gì nên mỗi thẳng kéo 1 con lôi sềnh xệch về phía xa nơi có con trần, hy vọng con trần có tìm tới thì ăn cho no mà không phạm tới bọn tôi.

Xong xuôi quay lại nhìn xuống hố thì thấy thẳng Hoàng đã nhổ hết chông tre vứt ra 1 góc cùng với xác 2 con rabs còn lại. Thẳng Vinh thì nằm quay đơ ở dưới có khi ngất rồi cũng nên.

2 thẳng trôi xuống, phải nhờ con bé kia kéo mới đem được nó lên được mặt đất, nó đã tỉnh dậy và nhăn mặt đau đớn, không cần chờ đợi tôi bắt tay vào việc ngay. Nhờ con bé kia hướng dẫn nên sau 1 lúc đã gỡ rời được bu lông khiến 2 cái hàm bẫy rời ra.

Tôi nhanh chóng tháo chỗ băng bó cũ rồi cố định lại 1 lần nữa cho chính xác, buộc thật chặt, cũng nhờ tác dụng của thuốc thẳng Vinh đã đỡ đau đớn hơn.

Quay về tình thế hiện tại, con bé kia vẫn ngồi phịch xuống đất nhìn vào khoản không 1 cách vô hồn, tôi kể lại mọi chuyện cho thẳng Hoàng. Cả 2 cũng không biết phải làm sao, đành đưa cô ta lẫn thẳng Vinh về cái trại kia đã rồi tính.

Lúc này gặp con trần ở giữa đường nên chúng tôi phải đi vòng 1 đoạn khá xa theo chỉ dẫn của con bé Nguyên để tránh bẫy, 2 thẳng thay nhau lúc thì công lúc thì diu thẳng Vinh, phải gán tiếng rưỡi đồng hồ mới tới nơi.

Tôi nói vài câu rồi để con bé vào trong trước, 3 đứa tôi thì tạm nghỉ ở ngoài đây đã. Thực ra tôi cũng chẳng biết phải ăn nói thế nào với thẳng cu kia, đến tên của nó còn chưa biết trong khi ít nhiều cũng đã hại cha nó vào chỗ chết. Chúng tôi lựa 1 bóng râm dưới gốc cây để ngồi nghỉ, thẳng Hoàng hí hoáy dò sòng bộ đàm mà vẫn chưa thấy gì nên sốt ruột:

-Còn chờ đợi gì nữa? đi về trung tâm xã rồi còn liên lạc với cứu viện.

-Đợi tý rồi đưa cả 2 đứa đi này đi cùng, làm sao bỏ chúng lại được. Tôi đáp

Nó tỏ vẻ không hài lòng:

-Chắc gì tui nó đã muốn đi, dẫn 2 đứa nó theo có khi còn rách việc hơn đây.

-Thẳng Vinh ổn định rồi, em còn lo cái gì chứ? Đúng không Vinh? Tôi vừa nói vừa quay sang hỏi thẳng Vinh lúc này đã tỉnh táo hơn 1 chút.

-Đúng cái đầu bố ông, đi còn không được đây này. Nó chửi đồng.

Đúng là cái thứ...tôi liều mạng để cứu nó mà giờ nó dám ăn nói với tôi như thế, biết vậy chôn nó luôn dưới cái hầm chông cho rồi. Nói tới nói lui vài câu bỗng bên trong nghe có tiếng cựa cựa, đúng hơn là tiếng chửi mắng của thẳng em trai, đang còn nghe ngóng thì thẳng cu đập cửa hù hù xông ra, tay cầm lăm mẩu đi thẳng về phía tôi.

Cả 3 thằng lúc này đang ngồi rải lai dưới đất, thấy 1 đứa cầm mã tấu chạy về phía mình thì đứng bật dậy, thằng Vinh không chạy được nên cũng bày đặt móc súng ra lên đạn.

Tôi chắc hẳn nó định tính sổ với tôi nên bước ra mấy bước chờ đợi, đột nhiên thằng Hoàng sấn lên giương khẩu súng trường nhắm bắn, con Bé kia thấy chúng tôi lăm lăm súng ống thì thét lên:

-LÂM! Ngừng lại! rồi lau nước mắt chạy theo can nó

Ngất 1 nỗi thằng bé đang ở trạng thái kích động tột độ, mắt long sòng sọc, 2 hàm thì nghiêng vào nhau cứ thế mà cầm mã tấu phăm phăm lao tới, gặp phải cái lu nước ngang đường cũng tiện chân mà đá văng đi.

Thằng Hoàng thấy vậy thì toan bóp cò bắn uy hiếp, tôi không muốn tình hình phức tạp thêm nên liền can lại rồi tháo bao da đeo súng ra để đánh tay bo với nó.

Nó lúc này đã chuyển từ đi sang chạy, còn hơn mười bước thì dương mã tấu nhắm đầu tôi mà bổ. Lúc trước thấy thằng nhỏ ồm ồm nên tôi chủ quan, tính 2 chiêu là hạ được nó, 1 là né tránh khi nó bổ xuống, 2 là lựa lúc nó mất đà mà nắm lấy cổ tay tước vũ khí rồi khóa lại là được.

Nghĩ là nghĩ thế ai ngờ thằng cu không biết là vì diện tiết hay thân thù cao cường mà tấn công dữ dội, tôi vừa kịp né nhất chém xuống thì ai ngờ nó lật lưỡi dao lại phật ngược lên trên, may là tôi chưa kịp ra chiêu nếu không thì mất bàn tay rồi cũng nên. Tôi bất ngờ về thế bị động chệch né tránh, nó thấy tôi né trái rồi né phải nên chém ngang 1 phát xem tôi đỡ ra sao. Lưỡi của con mã tấu sắc bén như dao cạo, chém phát nào gió rít phát đó nghe muốn lạnh người, ấy vậy lại còn trong tay kẻ cuồng sát. Tôi ban đầu khi thế 10 phần nay chỉ còn 4-5.

Quay lại chuyện nhất chém, bị tấn công liên tiếp tôi muốn lui cũng không kịp, chưa kể đến chuyện bật lui té ngã lại mất mạng chứ không chơi, tôi tức thời đầu óc chỉ phản kháng theo bản năng liền hạ trọng tâm như đứng tấn rồi giờ tay ra đỡ.

Lấy tay mà đỡ mã tấu quả thật là ngu si, ai nấy đều tái mặt tái mày tưởng như tay tôi chỉ có nước rụng xuống, chưa kể mã tấu biết đâu còn xung lực mà chặt mất đầu tôi cũng nên.

Ấy vậy mà chỉ nghe một tiếng “kịch” trầm đục, không biết những người kia thì sao còn tôi thì thấy chấn động tê rần cả cánh tay, Thằng nhóc thấy lưỡi dao bất ngờ dừng lại không thể chém đứt cánh tay cũng trợn tròn mắt lên.

Chớp lấy thời cơ tôi vung tay lên kẹp chặt lưỡi dao vào nách, tay kia vận lực tổng 1 cú thôi son vào cánh tay nó lập tức khiến nó tuột tay khỏi con mã tấu. Tôi định tước vũ khí rồi đánh tay bo với nó ai ngờ thằng nhóc bị phản đòn lại như kẻ vô hồn, nhân tiện tôi liền tung 1 cước khiến nó bật ngựa ra sau.

Trận chiến kẻ thì dài nhưng thực tế diễn ra cũng chưa tới mười giây đồng hồ, thấy cậu em ngã ngựa con bé Nguyên liền chạy tới đỡ dậy liên tục hỏi có sao không

Thằng Lâm lúc này không thể trả lời mà nằm co quắp ho lấy ho để, tôi đập cho 1 cú vào ngực, không vỡ xương ức đã là may.

Cuộc chiến đã tới hồi kết, thằng Hoàng quay qua lượm súng nhả vào người tôi rồi lấy ba lô định bỏ đi, tôi liền nói:

-Gượm đã!

-Ồ lại nó lấy dao chém cho phát nữa bây giờ! Nó lăm bằm

Tôi mặc kệ, chùi ít máu dính trên tay rồi liền quay qua chỗ con Nguyên thành khẩn.

-2 đứa mau soạn đồ rồi cùng đi đến chỗ nào an toàn, cha mất thì cũng đã mất rồi nhưng không thể nhắm mắt nếu để 2 đứa nguy hiểm ở đây.

Suốt đoạn đường đi tôi đã thuyết phục được con Nguyên, trước đây nó cứ tưởng chỉ có cả 3 cha con sống sót, nào ngờ ngoài kia còn có nhiều trại an toàn, giờ đây nơi rừng thiên nước độc chắc chắn 2 chị em sẽ chặt vật khó khăn chưa kể mảnh thủ lân rab đang đến mỗi lúc 1 gần, chỉ bằng để tôi đưa cả 2 đến khu an toàn coi như để chuộc lỗi với ông chú kia.

Nó không nói nhiều chỉ gật gù rồi vào thuyết phục cậu em, chắc do cú sốc nên lời lẽ không trước không sau, cậu em nghe cha mất thì nói diên mà xông tới ra tay với tôi.

Con bé vẫn kiên trì thuyết phục còn thằng cu vẫn còn giận dữ, tôi liền bảo cho chúng nó ít phút quyết định rồi dẫn 2 thằng kia lảng ra chỗ khác, tầm mười phút sau thấy con Nguyên 1 mình đi ra tôi thấy có vẻ đã thất bại, ai ngờ nó bảo vào trại ăn cơm rồi với cho nó ít thời gian sửa soạn rồi mới xuất phát.

Giờ cũng đã quá trưa, con cá lúc sáng tiêu đi từ lúc nào rồi, 3 thằng nghe cơm thì sáng cả mắt. Chúng tôi dặt diu nhau vào trong ngôi ở nhà chính, con bé Nguyên lục đục dưới bếp còn thằng kia có lẽ đang ở trong xường bậy.

Lát sau cơm canh bày ra, cũng chỉ là cơm trắng với ít khô cá và muối vừng, tô canh lỏng bỏng mấy cọng rau rừng mà cả 3 thằng ăn như ma đói. 2 chị em nó thì ăn riêng, đứng khổ, nhà chỉ có 3 cha con nên bát đĩa nào đâu có nhiều, 3 cái bát mẹ thì đưa cho chúng tôi còn chúng nó ăn trong gáo dừa. Tôi ái ngại quá nhưng nó đã nhanh chân lần ra bưng cơm cho cậu em.

Con bé lúc đầu thấy đánh đá, ngoan cố là thế nhưng thực ra cũng chỉ là đứa con gái mới lớn, gặp phải chuyện khó khăn không dễ gì mà trụ vững, kiên nhẫn thuyết phục 1 hồi cũng xuôi xuôi. Riêng có thằng bé kia, phút chốc bốc đồng mà lỗ mãng, tất nhiên tôi không chấp làm gì nhưng nó tỏ vẻ ái ngại,

cũng khó mà nhìn mặt nhau.

Com nước xong xuôi cả 3 ra tán cây trước sân đứng đợi, tôi tranh thủ vào xường bầy làm cho thằng Vinh cây gây chống chứ công với diu nó mãi sao được. Đã hơn 2 giờ chiều, bàn bạc 1 lúc thì cả nhóm quyết định đi ngay về trung tâm xã, nếu nhanh chân sẽ tìm được chỗ trú ẩn trước khi trời tối, con bé Nguyên bảo ở ủy ban nhân dân có cái trụ sòng để phát thanh, tới đó biết đâu lại liên lạc được cứu viện.

Từ trại về trung tâm xã khoản 4 cây số đường rừng, nhưng muốn né con trăn và đàn rab thì phải băng qua 1 đoạn rừng đước và bần, mấy cây này mọc chỗ nước lầy, rễ chia ngược lên trên để lấy không khí nên như cái bàn chông không lỏ. Con trăn to lớn nhất định không thể mò vào đây nếu không sẽ bị đâm cho lủng da toác thịt. Khi gần đến nơi thì phải ra lấy xường rồi chèo sang sông mới tới được trung tâm xã. Tuyến đường này ông chú kia đã đi mấy lần để tìm nhu yếu phẩm nhưng cả 2 chị em thì chưa đi lần nào nên cũng không tưởng tượng.

Tôi nghe đến đoạn chèo xường sang sông thì cũng hơi lo lắng, hôm qua bọn rab kia đuổi theo bọn tôi nên chắc đã bơi xuôi dòng, chẳng may gặp phải bọn rabs, thì 4 đứa với 1 thằng què chúng tôi dù mọc thêm 3 cái đầu, 6 cái tay cũng không thể nào mà chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Mangrove forest – Rừng ngập mặn (6)

Đoạn đường hơn 4 cây số, con bé Nguyên nói là phải đi theo hướng này, xong thế này, rồi như này nữa là đến nhưng ai ngờ lại còn vất vả hơn lên núi đao xuống biển lửa. Sau vài trăm mét đường mòn trong rừng khô ráo thì chúng tôi phải đi xuyên qua 1 cánh đồng lúa cũ ẩm ướt nay đã mọc đầy lau sậy, cả rừng lau cao quá đầu che chắn tầm nhìn, chỉ thấy đường đi vào mà không thấy đường ra. Trước đây 2 đứa nó cũng chỉ tiễn cha tới đây là hết, vào trong đó đi như thế nào đành phải nhờ vào tài vạch dấu tìm vết của tôi.

Con đường là bờ bao giữa những thửa ruộng, đã bao lâu không ai đi, cỏ cây mọc chi chít đến cái chỗ đặt chân cũng không có, đã vậy lại đầy muỗi vắt. Lúc đầu tôi dẫn đoàn còn kiên trì phạt cây chặt cỏ, đi 1 lúc cũng chỉ còn có nước đưa thân lách mình để đi qua. Dấu vết không để lại gì nhiều, tôi chỉ biết định hướng bằng mặt trời rồi cứ thế mà dò dẫm.

Đi 1 lúc mặt đất ẩm ướt từ từ chuyển thành bùn lầy rồi sấm sập nước lúc nào không hay, khô thân thằng Vinh, què 1 cẳng nên trọng lực dồn hết vào cẳng chân còn lại khiến cho mỗi bước của nó lún sâu vào bùn lầy, cây gây chống cũng trở nên vô dụng. Di chuyển khó khăn nên tôi cũng chỉ còn biết đạp vào thân lau cho nó ngã xuống, sau đó 2 thằng chúng nó diu nhau dẫm theo cho đỡ lún.

Không lâu sau thì rừng lau sậy cũng thưa dần thay bằng những tán cây lưa thưa, dưới chân bây giờ toàn nước là nước đến bắp chân. Ráng đi 1 lúc cho tới khi Thằng Vinh không thể di chuyển được nữa cả đám mới đứng đực ra đó mà tìm cách. Nhìn thấy xa xa có cái gò đất với mấy cây chuối, tôi với thằng Hoàng liền đến chặt hạ 2 thân. Thân chuối to lại dễ nổi nhưng mà nước thì nông còn đường thì nhỏ, chúng tôi phải xẻ đôi chúng ra xong ghép 3 miếng nửa thân thành một băng mấy thanh tre chặt được gần đó. Coi cũng ổn ổn liền đẩy xuống nước ai ngờ cái bè chuối nay tốt hơn dự kiến, thằng Vinh ngồi lên không bị chìm mà còn đủ sức chèo đò cho cả bọn.

Tôi vẫn dẫn đoàn, thằng Hoàng và Lâm xô dây vào bè kéo thằng Vinh đi từng chút một. Ban đầu những cây bần còn lưa thưa nay đã thành rừng, thứ cây mọc dưới nước, rễ lại mọc ngược lên trên tựa tựa sắc nhọn như chông, ai không may ngã vào chắc chắn sẽ lủng lỗ chỗ không khác gì bị đinh bẫy. Trong cánh rừng hướng nào cũng như hướng nào, tán cây che khuất mặt trời nên rất dễ bị lạc, cũng may ông chú kia lúc trước đi đã phạt sạch những cái rễ sắc nhọn tạo thành dấu vết đặc biệt, chúng tôi cứ thế mà đi theo.

Đây gọi là con đường có lẽ cũng không phải, nói là con kênh thì đúng hơn, có điều con kênh cạn này đường đi lắt léo như rắn bò vì phải luôn lách qua vô số những đám gai nhọn tựa tủa. Chúng tôi cứ thế mà đi, tôi thì lo dẫn đường, 2 đứa nhóc kia vẫn thất thần vô hồn gặm mặt bước đi, thằng Hoàng đang phồng mang trợn má mà kéo cái bè chuối. Bè thì không nặng, nhưng kéo thế nào cho nó khỏi va chỗ này đụng chỗ kia mới là vấn đề vì đường đi khá ngoằn ngoèo. Tưởng như thằng Vinh an nhàn nhất, hóa ra vẫn phải cầm gây chống chỗ này, đẩy chỗ kia cho mau mau để theo kịp chúng tôi, khổ nỗi nó đẩy qua bên này thằng Hoàng lại kéo qua bên kia, không khỏi cãi nhau ỏm tỏi.

Cứ đi rồi sẽ đến, sau 1 hồi mướt mồ hôi thì rừng bần cũng lui dần ra sau, con sông đã hiện ra trước mắt sẫm màu phù sa chậm chậm trôi lững lờ. Trời đã về chiều, trên đầu chúng tôi những đám mây đã trở thành màu gạch từ bao giờ, cảnh đẹp là thế nhưng ai biết được ẩn trong lòng sông là những thứ hiểm nguy gì.

-Xuống đò ở đâu em có biết không? Tôi nuốt nước bọt trong cái cổ họng khô khan rồi cất tiếng chấm dứt cái chuối im lặng từ nãy đến giờ.

Nó không nói, nhìn quanh 1 hồi rồi gơ cái mắ tẩu chỉ về bờ kênh, lẩn khuất trong đám cây là con xường cũ được neo lỏng lẻo đang dập dềnh theo nhịp sóng. Tôi bảo cả bọn đứng 1 chỗ rồi lội ra lấy, mới đi được mấy bước liền thấy nước sâu hẳn, tới được con xường thì nước đã quá ngực.

Biết chắc trèo lên ngang mạng xường kiểu gì nó cũng lật nên tôi bám lên cành cây rồi nhảy vào, con xường dài gần 4 mét, chắc cũng vừa đủ cho 5 người ngồi. Bình sinh tôi vốn không ở vùng sông nước, tháo được dây neo cầm mái chèo khua khoảng 1 hồi mà con thuyền cứ quay mòng mòng. Nhìn tôi vát và cả đám trong kia cũng không khỏi bật cười, thấy tôi mãi không xong con Bé Nguyên liền bơi ra, nó lách chèo lên chạc cây sau đuôi xường rồi kê 2 chân lên khua khoắn, con ngựa bất kham bây giờ đã trôi nhanh theo sự điều khiển của con bé.

Từng người 1 trèo lên, vượt sông ngày thường vốn chẳng có gì to tát vì nước cũng không siết lắm. Xa xa đã thấy cái cầu cảng nơi chúng tôi đáp xuống hôm qua nhưng đoạn đường 300 mét từ đây sang đó khiến tôi rất lo lắng. Con xuồng vốn dĩ chạy bằng tay lại mong manh, chưa nói đến việc chúng nó tấn công, chỉ cần thằng Vinh nó đánh rầm 1 cái cũng đã chòng chành muốn lật, Chẳng may đàn rab bỏ ra thì coi như chúng tôi chắc chắn là mất mạng.

Ồn định xong xuôi tôi bố trí lại hỏa lực, chỉ còn 2 khẩu súng trường và 2 khẩu súng lục. Tôi với Hoàng súng trường mỗi thằng 1 khẩu, Vinh 2 tay 2 khẩu súng lục và vài quả lựu đạn còn lại. Thằng Lâm giữ đồ và con bé thì chèo xuồng. 2 đứa kia vốn quen sông nước, mặt mũi lăm lè như không. 3 thằng chúng tôi hôm qua bị đuổi cho hồn vía lên mây nên bù lại căng thẳng đến cực độ.

Nắng sắp tắt dần, dây dưa nữa càng bất lợi nên chúng tôi xuất phát ngay. Tôi với thằng Hoàng đưa ống nhòm đưa ống nhắm vừa ngồi vừa quỳ quét từ mặt sông vào đến trong bờ cực kỳ cẩn thận. Con thuyền bơi dần dần ra giữa sông rồi trôi chậm chậm xuôi dòng, con bé khéo léo lái xuồng thuận theo dòng nước, chả mấy chốc đã sang được bờ bên kia mà không tốn lấy 1 hòn tên mũi đạn khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

Trung tâm xã không lớn lắm, gọi là trung tâm vì là nơi tập trung nhiều cơ quan hành chính và cái chợ quê chứ không có mấy nóc nhà. Dân cư đây gọi là thưa thớt cũng không phải nhưng họ canh nông canh điền, đặt vỏ bất cả là chủ yếu nên sống trong kênh trong rạch nhiều hơn. Sáng hôm qua cả đám đã có dịp ngồi trên máy bay nhìn xuống nên không lạ lẫm gì mấy. Xuồng vừa cập bến thấy ồn liền đi vào trong để kiểm chỗ nghỉ đêm.

Nhà cửa ở đây tất nhiên không được như thành phố, chủ yếu là nhà cấp 4, sau mấy mùa mưa nắng hoang vắng đã sụp mái đổ tường. Cảnh tượng hoang tàn đồ nát, nếu không nhờ con đường nhựa giữa trung tâm chúng tôi cũng không biết phải đi theo lối nào giữa đám cỏ cây mịt mù. Vào những nơi trung tâm kỳ nhất là mùi xác thối, ấy vậy mà ở đây đến khúc xương cũng không có, hỏi con bé Nguyễn mới biết khi đại dịch vừa xảy ra chưa kịp tính toán gì đã nghe quân Cam bắt đồ qua biên giới, dân chúng trong vùng liền vợ vệt của cái chạy hết về hướng Sài Gòn, những người nghèo như gia đình nó thì chạy vào rừng trốn nhưng cuối cùng cũng chẳng còn được mấy ai.

Chúng tôi đi bộ 1 hồi vào thẳng được trung tâm mà không khó khăn gì mấy, ở đây có 1 con lộ lớn cắt đôi khu này làm 2, chợ thì ở đối diện Ủy Ban Xã, dọc 2 bên đường là những căn nhà bình thường chìm trong cây cỏ. Ban đầu tôi nhầm cái Ủy ban vốn là khu nhà 2 tầng kiên cố để nghỉ qua đêm nhưng bên trong cửa nẻo đã gãy đổ hết cả, muốn nhóm 1 đồng lửa e là cũng khó. Bên hông chợ phía bên kia đường có cửa hàng vật liệu xây dựng, cửa sắt đã khóa kỹ nhưng nom lại chắc chắn hơn nên tôi với thằng Hoàng định phá khóa vào trong.

Dù biết ở đây dân chúng đã tản cư từ khi có dịch nhưng cẩn thận vẫn không thừa, chúng tôi vẫn phải đi 1 vòng lật tung hết cửa sổ ra đã kiểm tra, thậm chí phải leo lên ban công mà nhìn vào, chắc chắn không có gì mới dùng cái mỏ lết đập khóa. Phá được rồi vẫn phải kiểm tra từng phòng.

Căn nhà vốn là chỗ kinh doanh nên cũng rộng rãi, hàng hóa có lẽ không quan trọng lắm nên chủ nhà bỏ lại hết cả, nào là bã ma tít đến son, rồi lavabô, bồn cầu, ống nước để đầy nhà dưới và sau kho. Ở giữa là phòng ngủ và căn bếp. Phía lầu 2 có thêm 1 phòng ngủ và phòng thờ.

Kiểm tra xong tôi bảo chúng nó đi thằng Vinh lên hẳn lầu 2 rồi phân chia nhiệm vụ. Tôi với Hoàng quay lại Ủy ban tìm cách liên lạc với bên kia, bé Nguyễn chuẩn bị cơm tối còn thằng Lâm tháo chốt song cửa sổ lầu 2 rồi lấy rèm màn che chắn cho kỹ càng. Thằng cu vẫn lạnh lùng với tôi nhưng chuyện sống chết quan trọng, tôi bảo nó đừng để bụng và lại con Nguyễn cũng đã kê ngon ngành cho nó nghe trên đường đi nên nó đã xuôi xuôi.

Thằng Hoàng vác ba lô đồ nghề đi cùng tôi quay lại bên Ủy ban, ở sân sau có 1 tháp phát thanh rất lớn, trên có treo mấy cái loa và có cả ăng ten phát sóng. Vào phòng truyền thanh tuy máy móc tuy còn nguyên nhưng cũng đã bám đầy bụi bẩn và rỉ sét, chắc có lẽ không còn dùng được nữa. Tôi giao cho nó việc sửa chữa và liên lạc còn phần mình cầm máy GPS ra ngoài đo tọa độ và cài cắm mìn.

Muốn máy bay ném bom chuẩn xác trước hết phải lấy tọa độ khu vực sau đó lấy tọa độ các mốc như bến xuồng, ủy ban, chợ, đường và quan trọng nhất là tọa độ an toàn nơi chúng tôi ẩn náu, mục đích là để cánh phi công không tốn nhiều thời gian xác định mục tiêu. Tất cả được nghi lại rồi cung cấp trước khi họ xuất kích, tôi đo tới đo lui nghi chép xong thì gài thêm mấy gói bộc phá C4 trên con đường trước nhà. Xong phần việc quay lại thì thằng Hoàng vẫn còn đang vờ mờ hỏi, cái máy phát chắc chắn là sửa không được và cũng không có điện nên nó chỉ có nước tháo bảng mạch và tụ khuếch đại rồi đấu thẳng vào bộ đàm xem sao. Loay hoay 1 hồi cuối cùng cũng phát được sóng tuy nhiên gọi đi mấy hồi vẫn không có hồi âm.

Trời lúc này đã tối hẳn, chuyện gọi cứu viện chưa cần gấp vì gọi lúc này cũng phải đến sáng họ mới đến nên cả 2 trở về căn nhà. Mọi chuyện ở đây chúng nó đã dàn xếp xong cả nhưng tôi thấy thằng Lâm đang ôm bao vùi sống ra vùng vãi khắp nơi trắng cả 1 đoạn đường và xung quanh căn nhà, tôi tò mò lại hỏi nó chỉ báo gọn lọn để tránh bọn người điên. Lát sau con Nguyễn mới giải thích là bọn rab dưới sông lên nếu gặp vùi sống hay bị vùi vào người sẽ bị nóng điên cuồng mà bỏ chạy, cách này là do cha nó nghĩ ra và thường làm bấy loại này vào mùa khô. Tôi nghĩ một hồi mới luận ra, rabs dưới sông thường ướt từ đầu đến chân mà vùi sống gặp nước thì phản ứng tạo thành vôi tôi, phản ứng này tạo ra rất nhiều nhiệt thậm chí gây bỏng nên cách này biết đâu lại hiệu quả.

Bếp ga trong nhà vẫn dùng được, đồ dùng nhà bếp căn bản cũng còn nguyên nên chúng tôi cũng có được bữa cơm gọi cho ấm bụng quanh đồng củi từ mù ở giữa gang phòng thờ. Cả ngày vất vả, ai nấy đều đau xương mỏi khớp, ngà lưng xuống là muốn ngủ ngay nhưng không thể lơ là mất cảnh giác.

Tôi ghé đầu ra cửa sổ nhìn vào màn đêm bên ngoài, có lẽ tối qua bao nhiêu mưa cũng đã trút xuống hết nên hôm nay trời trong, trăng sáng đến lạ thường. Từ đây có thể nhìn ra được bến xuồng và con sông bạc bạc ngoài xa. Éch nhái rồi để ngoài sông kêu rợn rợn, cảnh quê vừa tĩnh mịch vừa có chút gì xôn xao khó tả. Tôi định chuyện phím ít câu với mọi người nhưng nom ai cũng đã mệt liền hỏi thằng Hoàng quay lại ủy ban xem sao rồi còn ngủ.

Chúng tôi vốn ưa leo trèo lại không muốn kéo cửa sắt làm kinh động nên đu dây từ ban công xuống, rút kinh nghiệm cái vụ tay không bắt trần hôm qua nên dù chỉ cần băng qua đường tôi cũng ôm theo đủ thứ đồ nghề linh tinh. Giữa đêm tối 2 thằng lén lách qua bụi cỏ rồi chui vào phòng phát thanh.

Chúng tôi gấn bộ đàm rồi bắt đầu dò sóng, ai ngờ vừa gọi bằng tần số quy ước đã có trả lời.

-Alo! lực lượng tác chiến đặc biệt U.N gọi lực lượng trực chiến trong khu vực nghe rõ trả lời.

-Chốt số 4 Mỹ Phong nghe rõ U.N, xác định danh tính.

-Trung Úy Nguyễn Bảo Minh U.N.S.C số quân tịch 828130, tác chiến nhiệm Vụ MP24. Gọi bộ chỉ huy liên quân E24 Biên Hòa Xác nhận.

-E24 Biên Hòa? Giọng tay lính bên kia hỏi lại

-E24 nhiệm vụ MP24, tôi nhắc lại lần nữa.

-Xác nhận xong, đồng chí nói rõ yêu cầu.

-Chốt đang ở đâu?

-Kilomet 24 +300 tỉnh lộ 30 Tiền Giang.

Tôi nhắc lại cho thằng Hoàng nghe để nó dò bản đồ phần mình tiếp tục trao đổi.

-Chúng tôi bị mất liên lạc với E24, các anh nói máy trực tiếp được không?

-Đợi 1 chút, giọng bên kia ngắt quãng rồi tắt hẳn.

-Gọi lại tần số 122Mhz, 122Mhz trực tiếp với E24 Biên Hòa. Họ hồi đáp.

-Cảm ơn Chốt.

Tôi đổi tần số rồi gọi lại thằng về Bộ chỉ huy gặp sĩ quan trực chiến:

-Minh U.N.S.C 828130 gọi cứu viện.

-E24 nghe Minh, tại sao mất liên lạc?

-Bị truy đuổi nhưng đã an toàn, có 1 thương binh, yêu cầu sơ tán.

-Còn nhiệm vụ?

-Mất dấu, yêu cầu hủy.

-Vị trí?

-Trung tâm xã Tân Phong, tọa độ 10°18'41.4"N – 105°59'44.3"E

- 1530 được không?

-Không!

-Ngày mai tất cả máy bay không vận đều đã có nhiệm vụ. Sớm nhất là 1530, tình trạng thương binh?

-Đàn rab có thể đuổi tới đây bất cứ lúc nào, chúng tôi còn có 2 thương dân. Thương Binh gãy chân, Yêu cầu khẩn cấp.

-Không có không vận, chỉ còn tiêm kích. Định vị tọa độ oanh tạc sẽ cử tiêm kích.

Tôi thở dài bực dọc, ngày mai lịch bay kín cả rồi nên không có máy bay vận tải đến đón. Nếu chờ đến 3 giờ chiều có khi tụi rab đã mò tới nhưng hiện không có các nào khác, tôi đành đọc lại mớ tọa độ khi chiều cho bên thông tin.

-Máy bay?

-2 chiếc A-10 Warthog, tôi đáp

-Vũ trang.

-Napal với Gatling GAU-8

-Phá cái gì mà phải dùng GAU-8. Tay kia ngạc nhiên hỏi lại, vì đây là pháo 6 nòng 30mm chuyên bắn xe tăng.

-Có 1 con trấn to như cái nhà ở đây. Tôi đáp

-Cậu đùa đấy ah??

-Không, Napal và Gau-8. Mã đồ. (Dùng khóỉ đồ làm hiệu). Tôi đánh giọng.

-Hết?

-Hết!

Cuối cùng cũng xong, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thăng Hoàng xem bản đồ này giờ mới biết cái chốt kia cách đây 18 cây số đường lộ, cơ bản có muốn cầu cứu gì cũng không được.

Dù sao tôi cũng gọi lại chốt đó, cảm ơn và hỏi thăm vài câu trong khi đợi thăng Hoàng đầu nối thêm vài chi tiết để có thể gọi trực tiếp từ bộ đàm bằng cách nói sóng mà không phải sang đây.

Trở về căn nhà, cả 2 đứa kia đều đã gác ngoài, riêng thăng Vinh sáng nay ngủ được chút ít nên vẫn đang ngồi nghịch lửa nhưng vẫn liếc vào hạng thương phế binh. Coi bộ tối nay chỉ có tôi với thăng Hoàng là phải gác. Mới 7h hơn, muốn ngủ e cũng hơi sớm nên tôi thông báo tình hình chung cho cả bọn rồi sau đó 2 thằng lục đồ nghề trong balo ra kiểm kê xem còn lại gì.

Đồ nghề của chúng tôi tính ra toàn hàng thừa loại đặc biệt, như dao 3 lưỡi, cán có thể kéo dài ngắn, mỗi loại lưỡi có 1 chức năng khác nhau như chém, chặt, cưa. Ngoài ra còn có đạn vạch đường, lựu đạn mỗi chuyên dùng để dụ rabs, mìn kích hoạt từ xa, flash 3 lần nổ. Kể ra thì nhiều ăy vậy mà hôm qua tối giờ có chuyện lại chạy trốn chết đến nỗi không nhớ ra mà dùng.

Tôi thích nhất là con dao, cán rỗng bằng thép không gỉ có thể kéo dài được 50 phân, lưỡi bọc titanium nặng nhưng lại mỏng. Cơ bản khi dùng thì kéo dài ra nhìn như 1 cây thương thu nhỏ, có thể thoải mái vung lên hoặc đâm trước khi con rabs có thể vỗ lấy mình.

Đối với rabs phải dùng 1 đòn chí mạng như đâm vào tim, bẻ hoặc cắt cổ, đập vỡ đầu vì bản tính chúng càng bị thương lại càng điên tiết mà tấn công dữ dội. Vì vậy tấn công phải dứt khoát, vũ khí sắc bén, đâm vào lẹ, rút ra nhanh, ngoài ra cũng nên tránh dùng dao to búa lớn vì rất mất sức khi phải đối mặt với số lượng vượt trội.

Sau 1 hồi kiểm kê ngoài đạn là không còn nhiều, mấy thứ khác cơ bản vẫn ổn nên tôi thúc mọi người ngủ sớm, riêng mình giành ca gác đầu tiên.

Vui đồng lửa đã gần tàn tôi ôm súng ra ban công ngồi, ở bên trong mỗi đứa nằm 1 góc, vừa đặt lưng đã thiếp đi ngay. 2 chị em Nguyên-Lâm chắc đã quen không khí ở rừng, nay nằm nền gạch có lẽ cũng không thoải mái mà trở mình mấy lần.

Tôi ở ngoài nghe để kêu nhái hót, không khí lại lạnh lạnh, mắt như muốn sụp xuống mà vẫn phải cố gắng để thức cho trọn ca. Đêm nay chỉ có 2 thằng, tôi phải gác đến hơn 2h rồi đổi cho thăng Hoàng mà bây giờ mới 9 giờ hơn. Chẳng biết làm gì tôi mới ngẫm lại những chuyện đã qua.

2 tháng trước

Tôi cũng không còn nhớ gì nhiều, khi tỉnh dậy đã thấy nằm trong phòng thí nghiệm, tay chân bị cột chặt trong lồng kính, trong miệng thì có 1 ống truyền dịch cắm vào trong họng nên muốn kêu cũng không được. Lúc đó đầu óc tôi trống rỗng, không suy nghĩ được gì, những hình ảnh cứ lơ mơ hiện ra 1 cách chập chờn như 1 đoạn video bị lỗi, những người trong phòng thí nghiệm thỉnh thoảng lại đi qua đi lại, soi trông mắt hay đo nhịp thở rồi bỏ đi. Tôi đều có thể nhìn thấy nhưng tuyệt đối không biết phải làm gì và cũng không điều khiển được cơ thể ra dấu cho họ, điều duy nhất tôi có thể làm là thở cho đều.

Tôi không biết tình trạng đó diễn ra trong bao lâu cho tới khi 1 khuôn mặt thân quen hiện ra với cặp kính cận. Fisher đến với 2 người y tá, họ đẩy tôi vào 1 căn phòng khác có vẻ như phòng mổ, trước hết là mở lồng kính ra, rút ống dinh dưỡng và chụp thuốc mê, tiếp đó 1 người vạch áo tôi ra rồi thoa cồn lên đây ngực nghe mát lạnh. Lúc này Fisher mới ra tay dùng máy dò khắp ổ bụng tôi rồi lấy bút kẻ mấy đường, sau đó anh ta lạnh lùng dùng dao mổ mà rạch.

Tôi cũng chẳng cảm thấy đau đớn gì, chỉ thấy cơ thể phản ứng bằng cách giật mạnh 1 cái. Bất giác tôi cũng thở hắt ra 1 hơi dài. Fisher không hiểu sao thấy vậy lại dừng tay, dùng đèn soi vào mắt tôi rồi nhanh chóng dùng phẫu thuật, không quên khâu cái ổ bụng tôi lại.

Anh ta bảo y tá lắp điện não đồ cho tôi rồi ngắt ống truyền thuốc mê, tôi bây giờ mới từ từ hồi tỉnh chớp mắt được mấy cái. Những ngày tiếp theo là chuỗi ngày tôi tự chiến đấu với bản thân, cơ thể hoàn toàn bán thân bất toại trong khi não bộ đã phục hồi được phần nào. Tôi phải tập vận động lại với từng bộ phận một, trước hết là chớp mắt rồi cử động lưỡi, sau đó là ngón tay, ngón chân, mắt phải nửa tháng trời tôi cơ bản mới giờ cánh tay lên được.

Cũng may Fisher đã phát hiện ra sớm, hỗ trợ tôi phần nào tuy nhiên vẫn còn rất hạn chế vì tôi vẫn bị nhốt trong lồng kính, cả 2 thường trao đổi bằng cách hỏi và trả lời bằng những cái chớp mắt. 1 lần là có, 2 lần là không.

Đến ngày thứ hai mươi mấy tôi đã cử động được và có thể nói những câu ngắn quãng có 3-4 từ như xin nước hay sắp phải đi toilet. Trải qua suốt quá trình hồi phục của tôi là cả đám nhà khoa học lúc nhá lúc nhúc, không sờ mó, vạch mắt, vạch mồm cũng quay phim rồi lấy máu.

Tôi cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cứ nằm đó cho họ làm gì thì làm nhưng có vẻ tôi khá nguy hiểm nên khi tiếp xúc ai nấy đều mang đồ bảo hộ từ đầu đến chân, bao tay cũng bọc giáp Kevlar để phòng bị cắn. Đến 1 đêm không hiểu tôi chán chường thế nào mà bứt hết dây nhợ và mở lồng kính định dậy đi 1 vòng, mới được 2 bước thì chuông báo động kêu ầm lên, lính gác ở đầu trang bị tận răng đồ ra đòi bắn. Fisher lúc này mắt nhắm mắt mở khoát áo chạy ra can ngăn rồi bảo tôi giờ tay chịu trời, tôi làm theo nhưng tuyệt nhiên không ai dám lại mà còng tay.

1 hồi sau họ lừa tôi vào 1 căn phòng kín bằng kính như phòng nuôi vật thí nghiệm. Tôi bây giờ mới nói chuyện lưu loát được với Fisher trong khi anh ta nhìn tôi đăm đăm như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

— Anh đang làm cái quỷ gì với tôi vậy Fisher? Cho tôi ra mau!

- Cậu không hiểu được đâu, thật là thần kì, cậu đúng là kẻ trời đánh không chết đó

- Thế tóm lại anh đang làm gì với tôi? Tại sao tôi lại ở đây? tôi tưởng...

- Đúng, đáng ra cậu đã chết rồi, cậu bị nhiễm virus nhưng không ngờ... đúng là thần kì mà. Tôi phải giữ cậu lại đến bao giờ tìm được vacxin mới thôi.

- Trời ạ, anh lái nhái cái gì thế. Đem tôi giùm tôi 1 bộ đồ đi. Tôi vừa nói vừa giờ cái áo khoát bệnh nhân lên. Cơ bản nó chỉ là 1 cái áo khoát còn bên trong tôi hoàn toàn chẳng có 1 cái phụ kiện nào khác cả. Ngại thế cơ chứ.

- Rồi rồi, Mary đang đến, ít ra cậu cũng phải tươm tất 1 chút nếu không cô ta giết tôi mất. Anh ta nói đoạn rồi bỏ đi.

Lát sau có người đem đến 1 bộ quần phục màu đen cũng chần dệm và đồ ăn, coi bộ tôi còn bị nhốt ở đây lâu. Tôi đợi cô nhân viên người châu Phi đi khuất mới dám thay đồ, vừa cởi áo ra đã không còn tin vào mắt mình. Khắp người tôi chẳng chỗ nào vết sẹo từ bị bỏng đến những vết cắn còn nguyên dấu răng nhưng nghe gợn nhất là những vết sẹo phẫu thuật được may qua loa đầy ổ bụng và ngực, đặc biệt nhất là cánh tay trái không còn cử động linh hoạt như trước, lại có thêm 1 vết mổ dài từ khuỷu tới bàn tay. Tôi không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra, đưa tay lên miết những vết sẹo lồi lõm mà cảm thấy cực kỳ băng khoăn. Giờ cũng đã là nửa đêm tôi mới cố gắng nhớ lại những gì đã diễn ra vào đêm hôm ấy.

Tôi vừa bị bỏng lại vừa bị 1 thanh thép đâm ngang qua ổ bụng nên khi quân đồng minh tới tôi đã từ từ ngất đi, phút chốc định ninh mình sắp chết nên tôi chỉ kịp nghĩ đến gia đình và người thân rồi không biết do đau đớn hay mất máu tôi thiếp đi lúc nào không hay. Rồi bỗng nhiên cảm thấy 1 cơn đau tới tận xương cốt nơi bả vai khiến tôi tỉnh dậy, 1 con rab không biết ở đâu ra đang nắm lấy tay tôi mà ăn ngấu ăn nghiến.

- Mẹ kiếp! tôi nghĩ, bỏ chết rồi mà cũng không yên. Chắc do bị nó cắn vào xương thịt đau quá, trong tay lại chẳng có gì nên tôi điên tiết lấy hết sức lực còn lại rút luôn thanh thép nơi bụng mà cắm vào cái đầu con rab đang cấu xé tay tôi. Ra tay xong tôi chết luôn, chẳng còn nhớ gì thêm nữa.

Nghĩ tới đây tôi mới biết hóa ra mình đã bị nhiễm virus do rab cắn, rồi được đưa về làm thí nghiệm chữa trị, hèn gì họ phải gây mê rồi giam giữ tôi chặt thế này. Nhưng tại sao tôi lại bình phục? ai đã đưa tôi đến đây? Tôi đang ở đâu? Bao giờ mới được về hay sẽ mãi bị nhốt như thế này?

Tôi đi ngủ với 1 mơ hồ trong đầu, trong cơn mê chợt chòn thì có tiếng gõ cộc cộc lên cửa kính làm tôi tỉnh dậy. Là Mary.

- Anh Minh hhhhhhhhhhhhh! Cô nàng hét lên

Tôi mắt nhắm mắt mở

- Ủ! em

- Anh khỏe không?

- Em xem thử anh có khỏe không? Nói đoạn tôi đưa bộ mặt đầy bi thương ra

- Fisher giỏi quá, không ngờ lại có thể chữa khỏi cho anh.

- Em có chắc là Fisher chữa cho anh không đấy, tôi hỏi 1 cách đầy nghi ngờ vì theo tôi thấy anh ta đem tôi ra thí nghiệm thì có lý hơn.

- Em không rõ nhưng anh tỉnh lại là mừng rồi, còn hơn là sống dở chết dở như lúc tìm thấy anh.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại

- Em tìm thấy anh?

- Đúng, chính là em tìm thấy anh. Cô nàng nháy mắt tinh ranh.

Lúc này tôi mới nhớ Mary kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chẳng là vừa nghe tin thắng trận, Mary cùng ban bộ U.N.S.C cũ cả thầy đều trở lại Sài Gòn không chỉ vì lý do cá nhân mà còn phải thu hồi quả bom chưa nổ. Được tin quân Việt Nam hy sinh sạch sẽ cô nàng đau lòng nhưng cũng muốn chôn cất người quen cho tươm tất, đã đích thân mở hết tất cả các túi xác ra để tìm tôi nhưng tuyệt nhiên không tìm ra. Mary biết chắc tôi không phải là kẻ tham sống sợ chết bỏ chạy vào phút cuối nên nhờ Christ đưa đi quanh sân bay và khu vực lân cận để tìm xác tôi.

Khi Mary tìm thấy tôi thì tôi đã là 1 cái xác không hồn, hoàn toàn đã bị biến thành rab. Không những vậy Tay và vai đã bị ăn lỗ hổng không chút sức sống, đang bỏ lết dưới nương nước ngoài rìa sân bay. Ban đầu họ cũng không nhận ra, Christ đang định cho con rab kia 1 phát súng ân huệ thì Mary bắt gặp cản lại rồi nhờ Christ lấy cái bi đồng nước bên hông con rab lên xem. May thay trên bi đồng có ghi mấy chữ nguệch ngoạc: Minh – 26/7/1992 – Ban Mê – Đaklak. Cô nàng muốn khóc ngất lên trong khi con rab vẫn đang cố trườn đi dưới con nương đầy nước bẩn. Christ bảo nên kết liễu tôi rồi đưa thi thể về là nhân đạo hơn cả, ai ngờ lúc này bộ đàm lại bắt thành linh rung lên. Là Fisher, anh ta đang gọi Christ tập hợp quân để bắt thêm mấy con rab về nghiên cứu, thế là 1 ý nghĩ trong đầu Mary lóe lên, cả 2 người họ lập tức đưa tôi lên máy bay cùng những con rab khác và bay thẳng về phòng thí nghiệm ở Singapore.

Tôi tới đây là luận được mấy phần sự việc, đáng lý ra tôi đã chết do vết thương trong khi đánh trận nhưng chính con rab lại là vị cứu tinh của tôi. Vancouver là loại Virus có sức sống mãnh liệt, 1 khi vào cơ thể mà phát tán ra thì khiến cho người bị nhiễm không những trở nên cuồng loạn mà còn có sức mạnh hơn bình thường, chính nhờ vậy loài rab mới có thể sống dai và nghe gợn đến như vậy.

Đang dở câu chuyện thì Fisher tới, bộ mặt vẫn háo hức như tối qua, có khi anh ta không ngủ cũng nên.

-Này! anh định bao giờ mới cho tôi ra khỏi đây. Tôi cắt tiếng khi Fisher vừa bước vào phòng.

-Câu bình tĩnh đã, cậu không biết mọi chuyện quan trọng như thế nào đâu?

-Anh chữa cho tôi được thì chữa cho người khác cũng được, mau mau cho tôi ra.

-Không! cậu là trường hợp đặc biệt hơn nữa cậu đã khỏi đâu.

-Anh nói vậy là sao?

Mary thấy tôi hấp tấp mới cắt ngang

-Fisher nói đúng, a chưa khỏi, nói đúng hơn là sẽ không thể khỏi cho tới khi tìm được thuốc. Virus vẫn còn trong người của anh.

-Không hiểu sao tế bào não của cậu lại được phục hồi sau khi nhiễm virus, cơ bản cậu vẫn là rab nhưng bù lại không bị rơi vào trạng thái mất kiểm soát ở hệ thần kinh. Fisher tiếp lời

-Rối rắm quá đi mất, ah mà khoan, anh mở xẻ gì khắp người tôi thế hả ? tôi bức mình chống nạnh hỏi Fisher.

Fisher nhìn Mary ý báo cô ấy giải thích cho tôi nghe.

-Khi em đưa anh về thân thể anh không còn được mấy mảnh, gãy xương sườn, bóng nửa người, bị đâm lủng gan, còn cánh tay thì bị ăn nham nhờ mất cả 1 phần xương...Cô nâng á ngại kể lể

-Rồi mọi người làm thế nào cho tôi bình phục ?

-Fisher đã phải dùng gan của 1 con rab dị biến ghép cho anh, rất may là nhờ virus và chăm sóc đặc biệt nên anh bình phục nhanh gấp mấy lần người thường. Riêng xương cánh tay hỏng hoàn toàn, bọn em đã phải làm lại 1 phần bằng Titan, cũng nhờ virus mà da thịt anh mau chóng lành lặn không đào thải nó ra.

Tôi nghe xong thờ dài thường thụt, không biết nên cảm ơn hay nên trách họ vì bây giờ tôi là cái giống nửa người nửa rab, sống dở chết dở.

-Mà Fisher, a nói thật là anh chữa cho tôi hay thí nghiệm đấy hả ? Tôi vẫn còn điên tiết

Anh ta nhướng mày cười lửng bưng, làm tôi muốn đâm cho một cái. Lúc sau anh ta mới thú nhận là tôi thuộc dạng rab dị biến, về sức mạnh, tốc độ phục hồi và thích nghi không những nhanh hơn người thường mà còn nhanh hơn cả rab, nếu không thí nghiệm và tìm hiểu thì uống phí quá.

Cũng không dài dòng với họ lâu hơn được, lát sau vài nhà khoa học khác lại tới, có người học hàm học vị còn cao hơn Fisher. Tôi phải chìa tay ra 1 cái lỗ để họ lấy máu rồi sẫm soi linh tinh. Mary lại phải đi công cán nên rời đi vào chiều hôm đó, tôi bị ở lại theo dõi 1 thời gian. Các nhà khoa học đã có mẫu máu, mô và gene, nghiên cứu tới lui vẫn không ra, ngay cả Fisher thí nghiệm, thay máu, lắp ghép đủ thứ trên người tôi cũng chẳng biết lý do ra làm sao, tóm lại giữ tôi lại cũng chẳng để làm gì nên sau 1 tuần theo dõi cũng tổng tôi đi.

Tất nhiên Fisher không muốn mất kiểm soát tôi nên tôi được điều về quân đoàn bảo an liên hợp quốc tại Việt Nam. Đây là lực lượng do quân đồng minh xây dựng, đồn trú và di chuyển đến khắp các nước có đại dịch để tiêu diệt các đàn rab. Song song với hoạt động quân sự là cứu trợ, y tế và thông tin. Mục đích cuối cùng là tiêu diệt rab và đưa thế giới về ổn định.

Cơ chế đột biến và tiến hóa của rab mỗi lúc càng khôn lường đặc biệt là về vấn đề sinh sản, họ hiểu rằng để càng lâu thì đại dịch càng bùng phát mạnh thậm chí đưa con người đến chỗ diệt vong nên mọi nhân lực và vật lực đều đổ vào cuộc chiến này.

Tôi trở lại Sài Gòn trên chuyến hàng viện trợ vào nửa đêm, vì được gửi gắm như con ông cháu cha nên bị phân về bộ phận bàn giấy đi tuyển quân Việt Nam bổ sung vào lực lượng. Sài Gòn cũng không khác lúc tôi đi là mấy, cả triệu con rab vẫn còn nguyên, sau khi đánh đuổi được quân Trung Quốc thì tất cả đều phải rút ra sau đó cô lập như lúc đầu. Việc này làm tôi nhớ đến trận Khe Sanh năm 1968, 2 bên đổ máu giành 1 vị trí nhưng chiếm được rồi lại bỏ không. Đơn giản vì đó là bàn đạp để tiến công, bên tấn công giành được thì bên kia sẽ thất thủ. Nhưng bên phòng thủ lấy được thì chẳng có tác dụng gì sắc.

Nói vậy không có nghĩa là hơn một trăm mấy chục mạng anh em hy sinh trong trận đánh là oan uổng. Sau khi lấy được bằng chứng cho thấy quân Trung Quốc có chuẩn bị và sử dụng đại dịch để xâm chiếm ra thế giới, Hội đồng liên hợp liên tập hợp quân đồng minh bao vây Trung Quốc và chực hầu ở tứ bề, nếu lúc trước các nước lớn chỉ âm thầm giúp đỡ nước nhỏ bằng viện trợ quân sự bí mật dưới mào nhân đạo và y tế thì bây giờ liên quân công khai vây hãm và tái chiếm 1 số vị trí chiến lược bị mất.

Trung Quốc không lấy được Việt Nam nên bị mất bàn đạp đánh ra Đông Nam Á, Phía Đông thì bị Nhật – Hàn Quốc – Triều Tiên liên quân đánh cho tơi tả phải vượt biển Hoa Đông chạy ngược về Đại Lục. Phía Bắc Nga lấy danh nghĩa liên quân tái chiếm được Mông Cổ. Riêng Phía Tây và châu phi chiến trường vẫn khốc liệt do Pakistan và các chư hầu vẫn liên tục đánh phá Ấn độ và thôn tính châu Phi. Nhìn chung xung đột dọc biên giới đã có dấu hiệu hạ nhiệt nhưng tất cả đều vẫn đang còn trong tình trạng chiến tranh.

Ngoài ra, khi trở về các nhà Khoa học mới khám phá ra loại sóng hạ âm Trung Quốc dùng có tần số rất thấp nhờ sử dụng các kim loại hiếm tạo xung động, bán kính hiệu quả chỉ từ 5-8 kilômét, các kim loại này chỉ có ở Trung Quốc và 1 số nước chủ yếu ở Châu Phi nên Liên Quân dù biết kỹ thuật nhưng cũng không chế tạo được máy móc tương đương. Bù lại họ tạo được máy phát sóng âm, cơ bản cũng cân bằng được lực lượng.

Về nguồn gốc virus có phải do Trung Quốc phát tán ra hay không vẫn là 1 câu hỏi lớn, trước bàn đàm phán họ vẫn 1 mực từ chối, chỉ thừa nhận việc ăn cắp Vancouver khi nó đang còn thử nghiệm và biết trước hệ quả nhưng phủ nhận việc tạo ra Vancouver. Riêng về việc lợi dụng virus để xâm chiếm thế giới thì không còn gì phải bàn cãi.

Tôi sau khi về Biên Hòa thì có cơ hội đi 1 số nơi để tuyển quân vào lực lượng đặc biệt, tất nhiên không quên thăm gia đình và Nhi. Sau cái chết của Thạch, Nhi chịu 1 cú sốc rất nặng, khi chúng tôi gặp lại đã không còn tự nhiên như trước, chỉ biết thăm hỏi vài câu. Riêng về phần Ông Tuấn khi lấy được xe tăng thì đã cùng 1 số tay chân bỏ trại mà đi vì trại lúc đó cũng không thể cải tạo được nữa, cũng may tôi nhờ Christ đến đón, nên giờ họ mới còn sống.

Ngoài ra tôi cũng quay lại trại 48 tìm 2 thằng ôn dịch, thằng Tuy chắc ngứa mắt thế nào nên tổng 2 đưa nó vào bộ Binh, đã xuống Cam Ranh được mấy tháng. Tôi truy mãi mới tìm tới đơn vị đóng quân của 2 thằng lỏi cổ về. Chúng nó đi lính lại hay, được đào tạo bài bản về kỹ thuật lẫn tác chiến nên có khi hơn cả tôi.

Xong nhiệm vụ tôi tuyển được non 1 tiểu đoàn về Biên Hòa, đa số chưa tác chiến được ngay mà phải học nhiều thứ như chuyển loại vũ khí, đa số là hàng cũ được viện trợ từ Nga- Mỹ. Tôi từ tuyển quân, biết tiếng Anh nên chuyển luôn sang giảng dạy và thông dịch 1 số kỹ-chiến thuật. Tôi tuy năng nổ nhưng còn trẻ, sợ nói quân không nghe nên bộ chỉ huy thăng lên cho 1 lúc mấy cấp lên trung úy.

Căn cứ Biên Hòa được sử dụng chung giữa quân và Liên Quân, tập hợp đủ Lục quân như thiết giáp, pháo binh, bộ binh công Binh và cả Không quân. Tôi về căn cứ được ít lâu, ngứa tay ngứa chân nên có nhiệm vụ là đi, chuyện gỏi găm kia mấy ông sĩ quan quen bèn hỏi nào không hay, bởi vậy hôm nay mới có dịp ngồi đây mà suy ngẫm

Kể lẻ 1 hồi đã hơn 1h khi nào không hay. Còn mấy phút nữa hết ca gác nhưng tôi buồn ngủ quá rồi nên vào lay thằng Hoàng dậy. Nó dụi chân dụi cẳng la oai oái vài câu nhưng tôi bảo ra gác vài tiếng rồi gọi thằng Vinh phụ, lúc đó cũng sắp sáng tới nơi rồi. Chẳng đợi nó đồng ý, vừa ngã lưng là tôi ngủ liền không mấy may suy nghĩ. Ấy vậy mà trong cơn mơ cứ chấp chờn hình ảnh con trần đóp lấy ông chú kia, lần này nó không nuốt lấy ông ấy mà quăng cái xác qua 1 bên bỏ nhào tới chỗ tôi, chiếc mỏ lét trong tay so với cái thân hình đồ sộ và cái mỏ lôm chồm đầy răng nhọn của nó thì cũng chỉ vô dụng. Tôi muốn bỏ chạy mà cũng không được, chớp mắt 1 cái đã bị đóp 1 cú chí mạng.

Giật mình tỉnh dậy tôi mở hôì mở kê chảy ra khắp người, thờ gáp như người mất hồn. Mới có 4 giờ sáng, hóa ra là chớp mắt được vài tiếng mà đã gặp ác mộng. Nhìn quanh 3 đũa kia vẫn ngon giấc, đứng dậy ra kiểm tra xem thằng Hoàng thế nào thì thấy nó đang nép mình ở ban công nhìn xuống dưới, thấy điệu bộ lạ lùng tôi vỗ đầu nó cái bốp 1 cái.

Không biết vô tình phản xạ hay cố ý nó giật bán súng ra sau lưng vào bụng tôi cái hự. Đang định la lên thì nó liền bịt miệng lại rồi nháy mắt nhìn xuống dưới.

Từ bao giờ cả ngàn con rab đã tràn vào khắp trung tâm xã, đi lại ngáo nghê và bò trườn lùnh xục khắp nơi. Những cái lưng trần trắng phau sáng rõ dưới ánh trăng như 1 đàn rùa đang di chuyển. Cũng may nhờ đám voi sống, 1 số con lân la lại soi xét cánh cửa liền bị bóng chân mà gãy này chạy ra sau, miệng kêu oai oái.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mangrove forest – Rừng ngập mặn (7)

Tôi nuốt nước bọt cái ực rồi gỡ tay nó ra, cả 2 nhanh chóng chui vào trong khe gọi mọi người dậy. Dù ngồi trong nhà nhưng tiếng lạo xạo đi lại rồi rầm rì ở bên ngoài rõ mồn một, không nói cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Chúng tôi nhanh chóng nài nịt rồi cầm vũ khí lên sẵn sàng ứng chiến.

Lợi thế duy nhất khiến cả đám chúng tôi còn sống là chúng nó chưa biết chúng tôi ở đây, cứ nấn nại chờ đợi biết đâu chúng nó bỏ qua cho. Sau 1 hồi bàn bạc tất cả đều thống nhất ẩn mình và gọi tiềm kích khi trời sáng vì cũng không còn cách nào khác, giờ mà thò ra ngoài đầu có 1 đầu 20 cũng không lại.

5 người căng thẳng ngồi trong nhà chỉ dám hé hé tấm rèm ra nhìn, đàn rab ngoài kia vẫn đang lùnh xục những căn nhà và cái ủy ban xã. Lớp voi sống giúp chúng tránh chúng tôi ra nhưng sau nhiều lần dẫm đạp đã mờ đi ít nhiều. Bọn rab bản tính lại cực kỳ tò mò, kiểm soát xung quanh không có gì, thấy căn nhà im im cửa đóng then cài, coi bộ muốn vào lắm nên có vài con đã sầm soi đi tới đi lui quanh căn nhà.

Tôi thấy tình hình không ổn nên xuống nhà dưới chờ sau cửa sắt, đây là cái cửa kéo Đài Loan thông thường, dù có kiên cố thì vài chục con nó xô cũng đổ. Hôm qua chúng tôi phá khóa xong thì chỉ cột bằng cọng dây thép. Hy vọng chúng nó không biết nếu không thì khó bề chống đỡ.

1 tiếng đã trôi qua, thời gian dài như vô tận. Ở dưới này không biết ngoài kia ra sao nên tôi từ từ lại cánh cửa rồi ghé mắt qua mép nhìn ra. Vừa thò đầu tôi lập tức giật mình vì có 1 con mất từ ở ngoài cũng đang nhìn vào trong, trở mình núp sau mép cửa hi vọng nó không nhìn thấy như có vẻ đã trễ.

1 bàn tay khẳng khiu đầy gân guốc đang thò vào mép cửa nơi có ổ khóa, ban đầu là 1 ngón tay, 2 ngón tay rồi nó đưa cả bàn tay vào khua khóa cho rộng ra. Trong chớp lát con rab khốn khiếp đã thò được 2 cánh tay vào cổ kéo rộng cánh cửa, sợi dây thép được cột vài vòng quanh ổ khóa nên chắc chắn nó sẽ không bẫy ra được, tuy nhiên nếu nó cứ tiếp tục phá cửa những con rab kia cũng sẽ hùa theo.

Cánh cửa kêu lên kèn kẹt khi phải chịu ngoại lực tác động và đã hở ra 1 khúc chữ V chừng vài chục cm, có lẽ đã nhìn được vào trong nhưng chui vào thì chưa được, tôi đang hy vọng nó nhìn vào không thấy gì thì nản chí sẽ bỏ đi. Ai ngờ tiếng kêu làm cho mấy đứa ở trên lo lắng, thằng Hoàng và Lâm chân cao chân thấp bước xuống cầu thang, dù nhỏ nhẹ cũng đã bị nó nhìn thấy. Nó đang cố banh cái cửa ra, nhìn thấy người lập tức thò đầu, với tay chồm mình vào dù chưa lọt. Tôi nấp sau cánh cửa thấy nó thò đầu vào lập tức giơ dao cắm 1 phát vào trán, Con rab giật mình cái đùi rồi xụi lơ.

Thằng Hoàng biết sắp bị bại lộ liền chạy tới cùng tôi lôi luôn con rab vào trong sau đó 2 thằng nhẹ nhàng đẩy cửa lại. Tưởng mọi chuyện đã êm xuôi nên chúng tôi dựa người vào cửa thở dốc, ai ngờ đàn rab bên ngoài đã thấy được động tĩnh, hùa nhau vào xô cửa Rầm 1 cái.

Chắc hẳn chúng nó đã phát hiện ra, 3 thằng chỉ còn biết chạy lại vừa chống cửa vừa bê mấy cái đồ nội thất chèn vào. Bọn rab rất tinh ranh, chúng xô theo từng đợt cách quãng, thậm chí có con còn nhảy lên tông cả người vào. Thấy chúng nó mỗi lúc 1 đông, cứ giữ như thế này chắc không được bao lâu, cảm thấy cửa chèn đã được ít nhiều thằng Hoàng liền thò súng giảm thanh qua khe mà bắn vào đầu chúng nó. Mới hạ được 4-5 con, bọn rab biết bị tấn công liền thò tay vào banh cửa ra lần nữa. Tôi thấy vậy rút dao chặt phẳng đi 4 cánh tay nhưng càng chặt chúng nó càng hăng máu thêm.

Bấy giờ trừ thằng Vinh tất cả đã dồn xuống dưới nhà để đối phó chúng nó. Người chặn cửa, người bắn rồi chặt tay nhưng trận đấu càng lúc càng không cân sức. Cánh cửa đã tuột khỏi ray kéo và ngã luôn vào trong, chẳng mấy chốc nữa mà đổ.

-Giật Mìn điiii ! tôi nói với thằng Hoàng.

Nó móc trong túi ra cái điều khiển, nhìn mọi người một lượt để chắc chắn là tất cả đã chuẩn bị xong thì nó nhả nút.

Ầm! Ầm! Ầm!

3 tiếng nổ lớn long trời lở đất vang lên khiến cho cửa kính xung quanh vỡ tung, đất đá bị cuốn lên trời rồi rơi xuống nóc nhà và nền đất kêu lộp độp. Cánh cửa sắt chịu sức ép mạnh từ bên ngoài nên ngã hẳn xuống thành 1 góc 45 độ, tạo 1 lỗ hổng lớn khiến cho thịt thà be bét của những con rab bị văng vào trong nhà từng mảng, máu me khắp nơi.

Chúng tôi bên trong nấp sau cánh cửa cũng bị choáng nhưng tranh thủ cổ mà dắt díu nhau lên cầu thang, đi tới đâu không quên kéo đồ nội thất tới đó mà chặn lại. Thằng Vinh dù là thương binh, tưởng nó án binh bất động hóa ra cũng lết ra thêm ban công dùng súng lục bắn hạ mấy con, vỏ đạn còn vương vãi khắp nơi.

Đứng từ trên nhìn xuống mới thấy, đàn rab vì tấn công căn nhà nên tụ tập dọc theo con đường, bị 3 quả mìn nổ tung giết chết đi ít nhiều nhưng vẫn còn hàng hà xa số đông như kiến cỏ. Bên dưới bắt đầu nghe tiếng gầm gừ rồi tiếng cửa sắt đổ hẳng xuống cái rầm. Tụi nó đã vào được bên trong.

Cần được bao nhiêu thì cần, thằng Hoàng với con Nguyên, đưa súng đưa cung cũng cố mà bắn hạ thêm được vài con bên ngoài.

Bây giờ chúng tôi và chúng nó chỉ cách nhau cái cầu thang được chèn bằng lavabo và đủ thứ nội thất linh tinh như bồn cầu, đèn ngủ rồi ống nước, chúng nó bới 1 lúc cũng sẽ tới nơi. Đường thoát duy nhất của chúng tôi là nhảy qua cửa sổ hoặc lan can nhưng thằng Vinh đang bị thương thế kia, và lại có nhảy xuống cũng chạy không kịp. Nhìn quanh thì thấy chỉ có nước trèo lên la phòng là tốt nhất.

Tôi trèo lên bàn thờ, dùng dao rạch la phòng ra gọi thằng Lâm và con Nguyên tới, hạ mình khụy gối bẫy cho chúng nó trèo lên, tiếp đó nhờ 2 đứa nó kéo thằng Vinh theo. Căn nhà này lợp mái tôn theo kiểu mái Thái nên ở trên có 1 khoản trống. Trần thạch cao không thể chịu lực được nên chúng nó ngồi trên gờ tường và xà nhà.

Vừa kiển được 3 đứa nó lên nhìn ra ngoài thì trời đã tờ mờ sáng, cánh cửa phòng thờ bắt đầu rung lên và đã nghe tiếng cào cào rộn người. Bên trên cũng không còn chỗ trú, tôi với thằng Hoàng đành đổ liều mà chạy ra ngoài.

-Có thấy cái máng xối của ủy ban không ? tôi vừa nói vừa vạch rèm chỉ.

-Có ! làm như thế nào, nói nhanh lên ! Nó hấp tấp

-Ném flash, anh chạy ra trước thu hút chúng nó rồi trèo theo đường máng xối lên nóc, trong lúc đấy bắn được bao nhiêu thì bắn. Nếu chúng nó bám theo anh thì mày cứ ở đây, bằng không thì phải chạy theo anh. Hiểu không ?

-Rồi !

Nói liền là làm liền, tôi quăng 1 trái flash ra, đợi nó đi chừng 3 phút xong liền nhảy từ ban công xuống dưới. Chân không chạm được đất mà toàn đập lên người lũ rab, lúc chúng nó choáng váng mà lách mình chạy qua đường. Sau khi vượt qua được bọn rab gần nhà đang còn bị mất vì lòa thì bọn rab ở xa thấy tôi lập tức xô tới, thằng Hoàng nhanh tay bắn gục mấy con đang lao tới chỗ tôi, đạn vút qua đầu qua tai cắm phập phập khắp nơi làm tôi vừa chạy vừa lo thót tim.

Chỉ còn chục bước nữa là tới thêm ủy ban tôi giương súng lục bắn chí chóc nhưng hơn chục phát đã hết đạn không kịp thay, liều mình vượt qua mấy con rab cuối cùng tôi bu lên máng xối toan trèo lên. Máng xối làm bằng ống tôn, cố định dọc theo tường bằng những cái ngàm sắt, tôi đập lên mấy cái ngàm đó mà leo lên nhưng ôi thôi mấy ông Việt Nam. Làm thì ít mà phá thì nhiều, ăn “dây”, ăn tất, ăn cả đất xung quanh, mới đập lên cái thứ 3 mà đã bung ra

làm tôi trượt chân, tay lúc này ôm vào ống máng xối nhưng có lẽ nó cũng không chịu đựng thêm được nữa.

Đàn rab sau khi bị choáng thấy con mồi rõ mồn một đã chuyển hướng về phía tôi, thằng Hoàng có bắn cũng như muối bỏ bể. Tôi đang bu trên máng xối chắc mới tới lưng tầng 2, thấy nó sắp gãy ra nên toan nhảy xuống trước còn hơn để ngã mà chết, vừa phi xuống tôi liền móc dao ra đánh tay bo với bọn nó.

1 con rồi 2 con, tôi xử lý hết con này đến con khác, không cắt cổ cũng đâm vào tim, vừa đánh vừa lùi dọc theo hành lang. Đánh nhau cũng chỉ là tức thời phòng vệ, dây dưa không được nên tôi chạy đến cuối hành lang thì nhảy ra ngoài, may mắn bên hông nhà có 1 sợi dây thu lôi bằng thép phi bằng ngón tay thả từ trên xuống. Nhanh tay tôi nắm lấy rồi đập tường leo lên nóc mà không khó khăn gì mấy.

*Các tòa nhà trên 2 tầng thường có cột thu lôi và dây dẫn xuống đất để khi bị sét đánh thì dòng điện được dẫn thẳng xuống đất không gây hại.

Vừa lên tới nơi thở lấy thở để, nhìn lại căn nhà thì thấy chúng nó đã vào được bên trong, ông cu Hoàng mãi bắn giúp tôi không để ý, đến khi chúng nó đập được cửa mới lồm cồm trèo qua lan can mà nhảy xuống.

Cũng may tôi thu hút được ít nhiều, chỉ còn hơn chục con rab trong nhà là đuổi theo nó. Tôi lúc này mới bắt đầu lấy súng trường bắn yểm hộ cho thằng Hoàng, tia bột những con sau lưng đuổi theo nhưng đúng là rất khó vì chúng nó bò thấp, chỉ có vài con chạy nên bắn vào đầu không dễ dàng gì. Nó thấy tôi bắn trượt vài lượt nên rút dao hạ nốt 3 con còn lại, tuy nhiên không vội chạy vào sân ủy ban mà ẩn mình sau góc 1 căn nhà.

Tôi biết chắc nó nấp ở đó trước sau gì cũng bị lộ, vì trong nhà kia vẫn còn vài con đang còn kẹt bên trong, tụi nó leo được lên lầu 2 chắc chắn sẽ thấy nó.

Tôi đứng trên cao tạm thời an toàn liền chạy qua bên kia tòa nhà hô hào ôm tôi để dụ chúng qua hết 1 bên rồi ném thêm 1 trái lựu đạn. Tụi rab bị thu hút xông ăn lựu đạn chết vài con, tăn ra 1 lúc lại bầu vào đông hơn. Chớp thời cơ Hoàng nó ném nốt quả flash cuối cùng ra rồi che mắt chạy lại sợi dây thu lôi trèo lên.

Bọn rab cũng không ngu, thấy bên kia có động lại dồn sang, may thay nó nhanh tay nhanh chân trèo lên tới nơi.

Cả 2 thằng giờ đã yên vị trên nóc tòa nhà ủy ban, trước mắt bọn rab không leo lên nóc tòa nhà 2 lầu này được nên tình thế đã xuôi xuôi. Cũng không thể chủ quan, chúng tôi nhanh chóng tra thêm đạn vào ổ rồi gọi bộ đàm liên tục về Biên Hòa. Trời giờ đã sáng, máy bay đang trên đường nhưng phải 15 phút nữa mới đến nơi, 2 thằng thờ hồng hộc nhìn nhau gật đầu thăm bảo cố gắng lên.

Ấy vậy mà tụi rab không phải vừa, không biết chúng nó học lõm thể nào mà cũng bắt đầu bu lên sợi dây thu lôi trèo lên. Nói trèo cũng không phải vì là con này bám vào, con kia trèo lên lưng rồi cứ thế ùn lên như tổ mối đông đặc 1 góc tường.

2 thằng tôi nhảy bổ ra, thằng lật sóng dao cưa sợi dây, thằng bắn xa xả xuống. Tôi nghiêng răng đưa tay như điên dại làm sợi dây nóng cả lện, chưa đâu vào đâu thì thằng Hoàng hét

-Đạn ! mau !

Tôi buông tay ném cho nó 2 hộp tiếp đạn cuối cùng rồi cầm đầu cưa tiếp 1 cách bất lực, sợi sắt lâu ngày đã rỉ sét nhưng gần quá sát đất, cơ bản là không có thể để đưa lưỡi cưa đi hết hành trình khiến cho tình thế càng lúc càng vô vọng.

Thằng Hoàng bắn hết đạn xong tháo ổ tiếp ra, tức mình ném luôn xuống dưới, nó thay ổ cuối cùng vào rồi bảo :

Chạy !!!

Tôi cũng chẳng có thời gian mà thò đầu ra xem tụi rab leo lên tới nơi chưa, nghe nó bảo cũng đứng dậy chạy theo nó, cơ mà chạy đi đâu ?

Thằng Hoàng quát gào, nó chạy tới bên kia của tòa nhà xong cũng đứng sựng lại, trên đây ngó xuống cũng 9-10 mét, nhảy xuống không lợi gì giờ cũng bể đầu chảy máu. Tôi thấy thế không thèm chạy nữa mà tính đường lại đánh với tụi rab 1 phen, định bụng con nào trèo lên thì đập nó xuống cho té chết đi.

Nói là nói thế nhưng vừa trở mình lại thì 1 con rab ở đâu đã chạy tới cầm phập vào vai tôi 1 cái đau thấu xương, phản xạ tức thời tôi trở mình vung dao ra sau nhưng ô hay. Con dao trôi đi mà không có điểm dừng, không lẽ con rab không có chân ?

Thằng Hoàng từ xa giương súng lên toan bắn nhưng có vẻ không nhắm được, con rab vẫn còn cắn vào bả vai đau điếng nên tôi chơi luôn chiêu Đưa Nàng Qua Núi, thò 2 tay ra sau nắm lấy cổ nó rồi gấp mình lại, định vật nó 1 cú ngựa ra sau như Judo. Nghĩ là làm, con rab bị túm chắc chưa hiểu chuyện gì đã lộn cổ văng ra cả thước. Nhìn lại hóa ra là 1 con rab nhí đồng chắc chỉ 10 tuổi nhưng mặt mũi nanh ác khó bề tưởng tượng, nó vừa té xuống đã trở mình chống cả chân lẫn tay xuống đất định bẻ phi lên ăn cho bằng được, tôi thấy vậy canh chừng khi nó vừa bung người lên liền quay giò lái 1 phút khiến nó văng luôn từ nóc nhà xuống đất nằm gãy đành đạch.

Ông Hoàng thấy thế thả súng vỗ tay bành bạch : Hay ! Hay !

Bố Khi anh đánh lại chả hay ! nhưng cười người chó vợ cười lâu, bận tay bận chân với con rab thiếu nhi nên 3-4 con khác đã bò lên. Tôi thấy vậy co cẳng lên chạy về phía nó rồi hô : Bắn ! bắn !.

Ai ngờ nó đáp gọn lộn : Còn đạn mẹ đâu mà bắn !!!

Tôi nghe vậy chỉ biết rút súng lục ra, vừa đi giật lùi vừa bắn những phát cuối cùng hạ 5 con còn lại trên nóc.

2 thằng chạy tới chạy lui trên nóc tòa nhà, đường xuống đã bị rab vây thậm chí chúng nó còn đang treo lên, nhảy xuống thì không được, nhìn quanh chỉ thấy cái cột phát thanh là khả thi.

Cây cột cách nóc nhà chừng 3 mét, phi thân qua thì chắc được nhưng nếu tuột tay chắc chắn sẽ va vào vớ đầu chảy máu. Tôi nhìn đồng hồ thấy còn 5-7 phút nữa, liền bảo nó cố thủ, đường cùng rồi tính.

2 thằng 2 con dao, kéo cán cho dài ra rồi chạy lại chỗ mép tòa nhà nơi có đoạn dây trợ chiến lẫn nhau. Chúng tôi kẻ dăm người chém, vừa đánh vừa xô, hạ thêm được ít nhiều nhưng không xuể, phút chốc đã bị 10 con ép ngược mà lùi bước.

Tôi vỗ vai nó 1 cái rồi chạy lại giữa tòa nhà, lấy đà nhảy 1 phát sang bên kia, cú nhảy xa nên khi tôi chạm được tới nơi đã bị tuột xuống 1 đoạn đáng kể, đang định tuột xuống đất luôn thì ai ngờ rab ở đâu lại chạy tới vây quanh chân tháp nên phải treo ngược lên lại. Thằng Hoàng ban đầu còn chưa dám nhảy nhưng phần thì rab đã đuổi tới đất phần thì thấy tôi nhảy qua nên cũng nhắm mắt đưa chân. Nó nhảy 1 phát, tôi nhìn là biết chắc tôi rồi nên vờn người ra bắt lấy tay nó, thằng cu chới với nắm lấy tay tôi nên bị đập mặt vào cái tháp, lỗ mũi ăn trầu. 2 thằng định thần treo lên cao thêm, vượt lên cả tòa nhà nhưng càng lên cao càng lạnh xương sống và ở dưới tụi rab cũng đã bắt đầu leo theo lên.

2 thằng còn gì thì ném xuống tất, từ bị đông đến ồ tiếp đạn rồi máy GPS. Tôi lơ ngơ thế nào thấy 1 mảnh sắt gì cũng giật ra ném luôn, vớ sọt 1 con nhưng ném xong mới sực nhớ là miếng sắt gắn trong tháp, cứ gỡ nữa thì nó sập luôn mất.

Ném xong thứ cuối cùng tôi cũng chỉ biết bu vào tháp mà tụng kinh niệm phật, cầu cho máy bay mau tới, ai ngờ vừa mới xong câu : Nam Mô! Án Ma Ni ! Bát Di Hồng ! thì tụi rab tự nhiên lũ lượt kéo nhau bỏ chạy cả lũ.

Thằng Hoàng cất tiếng :

Chết bà ! hay là 3 đứa kia trong nhà chui ra rồi.

Tôi lấy tay che mắt nhìn qua bên kia đường chẳng thấy động tĩnh gì nên lắc đầu.

2 thằng nuốt nước bọt nhìn nhau, được 1 phút thì nghe tiếng ầm ầm như nhà đổ, đàn rab trên con đường hết dạt vào rồi lại tủa ra, rồi bỗng nhiên có 1 con khuất trong đám cỏ bị quăng hắt lên trời rớt xuống cái bịch như bị thịt.

Tôi há mồm kinh ngạc, chợt hiểu là bạn cũ lại xuất hiện. Con trần chắc nghe tiếng nổ do mìn nên mò tới, đụng phải đàn rab đang say máu nên quần nhau từ bên xuống lên tới đây. 2 bên con lộ toàn nhà cửa nên nó vào thế bí phải quẫy đạp làm sập hết mấy căn, tuy nhiên vẫn bị kẹt ở giữa, đàn rab được thể lao lên cắn xé. Con Trần lê lét lên tới giữa chợ thì không gian rộng hơn 1 chút nên nó bắt đầu phản công.

Từ xa tôi không biết đàn rab có sơ mũi được gì không nhưng con trần thì hết trở mình lại co thân siết chết khá nhiều con rab, chưa kể những cú đóp rồi lắc đầu quăng mấy con rab đi mất chỉ. Nhưng đàn rab không phải vừa, chúng nó bu kín con trần như kiến, vừa bị đánh lui ra xông lại xông vào, chỉ đợi 1 chút sơ hở là có thể moi tìm gan phổi con trần ra đánh chén.

2 bên quần thảo nhau từ chợ qua đến sân ủy ban nát hết nhà cửa cây cỏ, nhìn như trận chiến sống còn.

Tôi bảo thằng Hoàng

- Xuống !

- Thôi ! xem tý đã, chả mấy khi ! mà xuống rồi chạy đi đâu ? nó le lười liếm cái mép dính đầy máu mũi rồi lại chăm chú xem như kiểu tọa sơn quan hổ đấu.

Tôi dòm đồng hồ thấy máy bay cũng sắp đến nên đành nghe nó vậy, vừa đúng lúc bộ đàm reo.

- Thunder bolt (Sấm sét) gọi Minh!

- Minh Nghe! Minh Nghe!

- 30s tới tọa độ, xác nhận vị trí oanh tạc!

- Mục tiêu A1-A2 red flare (Khói đỏ). Safe zone green flare (khu vực an toàn khói xanh)

- Confirm (xác nhận)

Tôi í a í ới 1 cách phấn chấn, chẳng là liên quân nên lúc thì Phi công ta, lúc phi công tây, chúng tôi chơi cả tiếng Việt lẫn tiếng Anh cho nó tiện.

Tôi gọi bộ đàm về phía thằng Vinh bảo thả lựu đạn khói xanh ra, thằng Hoàng cũng tự giác rút chốt giờ quả lựu đạn lên trời xịt mù lên hết cả. Riêng tôi ném luôn 2 trái khói đỏ vào đám hồ lớn dưới sân Ủy Ban và trong chợ.

2 chiếc cường kích bay sắp tới nơi, động cơ kêu ầm ầm chấn động cả 1 vùng trời, từ trên cao có lẽ họ đã thấy đám rab nên xả 1 loạt đạn Gau-8 6 nòng như xối lửa xuống dưới xong bay vụt qua, xác định mục tiêu chính xác mới trở mình lấy cao độ để ném boom.

Tay phi công có lẽ thấy chúng tôi đang đu trên cột phát thanh như khi, vẫy vẫy đầy khói xanh liên lện:

-Hide you ass! (nấp đi)

Chúng tôi nghe vậy sợ đĩnh boom napalm nên tụt từ từ xuống ẩn sau tòa nhà. 2 chiếc máy bay vòng trở lại đội 2 loạt boom xuống dưới nghe ầm 1 cái, lửa và khói đen bốc cao ngút che khuất cả mặt trời, sức nóng lan tỏa làm chúng tôi cũng rất cả mặt mày. Nếu mới này không trốn đi chắc cũng đã thành khi quay khi nào không hay.

Tôi trồi lên, thấy giữa mù mịt khói lửa nguồn ngọt không biết con trần lẫn đàn rab thế nào, chỉ thấy đàn rab còn nhiều con đang bỏ chạy ra phía sông liên tít tít gọi bộ đàm:

-C1-C2 one more (thêm 1 lần nữa)

2 tay phi công chắc cũng biết mục tiêu chưa xong nên đảo lại lần nữa bỏ nốt số boom còn lại, đợi tôi xác nhận xong mới liệng cánh chao đi.

Chúng tôi khật khưỡng đi ra sân, mặt mũi tèm nhem, tay chân lấm bẩn không những vì khói boom mà còn vì vôi bột và rêu xanh trên nóc nhà. Cả đàn rab và con trần đều bị cháy trụi lụi, đen thui và khô cứng co quắp lại la liệt khắp nơi. Có con bỏ chạy không kịp chết cháy khi tay đang còn vung lên trời.

Tôi lúc này mới lần la lại chỗ con trần, thân hình nó đồ sộ nhưng bị cháy co cả lại như cọng mì, lửa đốt làm cho da thịt nứt ra, máu me rỉ ra khắp nơi, mình nó thì lũng lổ chỗ do đạn pháo. Tôi ngắm nhìn xong thì rút quả lựu đạn cuối cùng ra tống vào miệng cho nổ tung đầu nó đi nhưng cái đầu quá lớn, muốn banh miệng ra cũng không được, phải nhờ thằng Hoàng 1 tay. Ai ngờ nó e dè, dùng dao đâm thêm mắt nhất cho chắc chắn rồi mới ra tay. Quả lựu đạn này vốn dĩ dùng để tự sát, nay an toàn thì thôi làm quà cho con quơai thú cũng được. Ầm 1 cái, đầu nó nổ tung, thối óc át, răng lười tung tóe.

Lửa vẫn còn cháy xung quanh khét lẹt, chúng tôi quay lại căn nhà cũng là lúc tụi kia diu nhau đi xuống, trừ thằng Vinh ra chắc 2 đứa kia không hiểu thế nào mà chúng tôi lại có thể tiêu diệt được cả đàn rab và con trần, chắc hẳn sẽ khâm phục lắm.

Tôi nghĩ là thế, ngờ đâu 2 đứa nó mất đồ ngẫu, ngắn nước cầm dao phăm phăm lại chỗ con trần toan rạch bụng tìm xác cha. Tôi hiểu ý liền can lại, bảo để chúng tôi làm, lấy ra xong xuôi mới giao cho chúng nó an táng chứ mấy ai chịu nổi cảnh này, phần nữa máu dịch con trần toàn virus nên đụng vào không hay. Thằng Hoàng nghe mỗ trần lấy xác đã không muốn làm nên tôi nói nó dẫn 2 đứa đi tuần xem có con rab nào còn lảng vảng thì xử luôn đi.

Con trần dài mười mấy hai chục mét, tôi rạch tời rạch lui mấy đoạn mới tìm thấy dạ dày, ông chú ở trong đã bị tiêu hóa ít nhiều, da thịt bủng beo hôi thối nhưng nghĩa tử là nghĩa tận. Tôi bịt mũi lòi ra, xách mấy xô nước xối cho sạch sẽ, đặt lên tấm rèm cửa quán lại rồi mới để cho 2 đứa kia an táng.

Tiện có hồ boom giữa sân ủy ban, hướng nhìn ra sông cũng đẹp. 2 đứa nó nạo vét xong thì đặt thi thể xuống đó lấp lại, nhặt gạch đá xung quanh mà đắp thành 1 nấm mộ.

Xong hết công việc đã 12h trưa, chúng tôi ăn tạm mấy củ khoai nướng rồi đợi máy bay đến đón. Chiếc Mi-8 bà già lạch phạch bay tới, tôi bảo khỏi cần tắt máy, leo lên rồi bay về luôn nhưng nhìn thấy con trần thì đám phi công và cứu hộ không khỏi tò mò. Họ trèo xuống chụp ảnh chí chèo 1 hồi mới nổ máy đưa chúng tôi về. Thế mà cũng hay, tôi với thằng Hoàng lại có dịp nổ tung trời.

Về đến căn cứ tôi bảo thằng Hoàng đăng ký cho 2 đứa kia về khu an toàn, không quên chia tay chia chân. Phần mình đưa thằng Vinh về bệnh xá quân y, bác sĩ chụp X-Quang xong lặc đầu:

-Gãy thế này thì phải bắt vít không thì không lành được đâu.

-Dạ vâng, anh cố gấn chữa cho nó. tôi nài nỉ

-Anh chữa thì được nhưng chi bó bột, sau này đi đứng phải khắp khiễng vì chỗ gãy bị ngoại lực tác động quá mạnh, mẻ ra hết rồi.

Thằng Vinh nghe thế mặt mày biến sắc vì thời thế như thế này đi khắp khiễng chỉ có nước rửa bát ở trại an toàn thôi.

Tôi gấn hỏi thêm lần nữa:

-Thế bác sĩ có cách nào chữa cho nó lành hẳn luôn không bác sĩ?

-Chữa thì tôi chữa được nhưng ở đây nào có dụng cụ và máy móc để bắt vít cố định chân. Quân Y ở Đà Nẵng hoặc Cam Ranh thì may ra.

Tôi nghe thế liền nhờ anh ta băng bó vệ sinh vết thương rồi chạy lên quân nhu. Nhờ vả họ gọi ra 2 nơi thì cả 2 đều có thể thực hiện được nhưng mai mốt không có máy bay đi Cam Ranh. Chỉ có 1 chuyến sớm nhất 8 giờ tối nay chở đạn pháo đi Đà Nẵng mà thôi, muốn đi thì phải chạy qua Không quân xin đi ké nhưng mà tôi với thằng Hoàng phải đi theo làm cảnh vệ hộ tống lô hàng.

Chẳng suy nghĩ nhiều tôi gọi thằng Hoàng bảo nó gói gém đồ đạc rồi qua bộ chỉ huy xin lệnh điều động, mấy ông cũng khó dễ 1 hồi nhưng thấy tôi lấm lem từ đầu đến chân, sặc mùi thuốc súng khét lẹt, mặt đỏ kè, tôi đưa giấy mà không kí sợ rằng điên lên gây sự nên cũng phải nhắm mắt đưa chân.

Chuẩn bị xong cả đám kéo nhau đi, thằng Vinh còn được truyền đậm và ăn cháo, còn 2 thằng chúng tôi chỉ kịp uống nước cầm hơi, vừa kéo vừa khiên nhau ra chỗ chiếc C-295 mang phù hiệu Không Quân Việt Nam đậu cuối phi đạo.

Chú thích:

Súng M18:

Máy bay A10 – Thunder Bolt:

Bom napalm:

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (1)

Tôi với thằng Hoàng mỗi thằng khiển 1 đầu cán dất diu nhau ra đường băng nơi có chiếc C-295 đã đậu sẵn, trời tối mù chỉ thấy vài ánh đèn le lói trong buồng lái, bên ngoài 3-4 tay kỹ thuật đang tiếp xăng rồi kiểm tra hàng hóa không thêm để ý tới mấy đứa tôi.

Đến nơi tôi móc tờ công lệnh cho 1 tay kỹ thuật gần đó, vô tình quên mình đang khiển thằng Vinh, tôi thả cán cái kịch khiến cho nó đập đầu xuống đất la oai oái. Hắn vẫn kẹp cái bìa hồ sơ vào hông đi qua đi lại, không thèm nhìn mà khua tay:

-Đem lên cho cơ trưởng chứ đưa tôi làm gì!

-Thế cơ trưởng ở đâu?

-Buồng lái ấy! Hắn đáp gọn lộn.

Bố khi mấy tay kỹ thuật này là chúa làm trò, trong không lực tuy chỉ làm việc ở bộ phận mặt đất nhưng bọn hắn nói máy bay bay được là bay, nghỉ là nghỉ, cả điều phối lẫn bộ chỉ huy cũng chỉ biết im re nên rất chán đời. Tôi cũng chẳng chấp nhất, bảo 2 thằng đợi đợi đẩy để tôi đi gặp cơ trưởng.

Cửa trước máy bay mở sẵn tôi bước vào thì thấy 2 tay phi công chắc cũng tuổi cha chú đang nói chuyện qua bộ đàm, 1 tay tầm 40 1 tay năm mấy. Đợi 1 hồi cả 2 nhận thông tin thời tiết từ đài không lưu xong tôi mới gõ vào thành máy bay cóc cóc mấy tiếng:

-Cơ trưởng cho cháu gửi cái công lệnh.

-Cảnh vệ hả? Ông bác già kia quay người lại thò tay lấy mảnh giấy từ tay tôi

-Dạ vâng. Có 2 thằng tụi cháu với 1 thằng thương binh nữa

-Răng trong ni viết có 3 thằng cảnh vệ chứ có lệnh tải thương mô đâu mi. Ông ấy nhìn tôi từ đầu đến chân rồi hỏi, giọng Quảng Nam đặc.

-Dạ, nhân tiện ấy mà. Cháu tên Minh bên trinh sát, hôm nay cho cháu quá giang tý.

-Ừ, tao là Hưng đây là cơ phó Trưởng. Vừa nói ông ấy vừa chỉ, tay kia cũng quay lại chào tôi một cái

Tôi nãy giờ lo nói chuyện, lúc này mới quay ra khoan máy bay thấy đầy hàng hóa chất chặt cứng cả rồi, chắc khối lượng phải cỡ 2 xe tải hàng, len lỏi lắm may ra mới đi lọt vào trong.

-Chú cho con hỏi có chỗ để cái cán của thằng kia không? Tôi cất lời

-Giời! tao có biết có thương binh mô, mấy thằng kỹ thuật nó dần đều tải trọng rồi, chắc không có. Bậy cứ chen chen vô, lo chi!

Tôi nhìn tới nhìn lui thấy chỉ còn đúng hơn 2 mét vuông sát khoan lái là còn trống chắc vừa đủ nên ra khiển thằng Vinh vào, khoan máy bay vận tải cũng chẳng có tiện nghi gì cho lắm. Toàn sắt với thép, đến nổi ghế ngồi cũng là vải dù gắn vào thành máy bay bật ra bật vào, muốn dựa để ngủ chắc cũng khó. 2 thằng tôi vừa diu vừa đỡ thằng Vinh, chốc lát đã yên vị trên ghế rồi nhìn đồng hồ thấy còn 10 phút nữa là cất cánh. 2 ông phi công nhìn chúng tôi từ đầu đến cuối lắm là lắm lét, vừa hỏi vừa dơ không khỏi thắc mắc:

-Chúng bây đánh nhau ở đâu về mà nhìn kinh vậy? ông Trưởng cất lời

-Dạ dưới Tiền Giang, đi chỉ điểm chú ạ. Thằng Hoàng đáp

-Mẹ! tụi bây chỉ tầm bậy tầm bạ hay rằng thằng này quê cái gì rồi. Ông Hưng cười khục khục.

-Chuyện dài lắm chú, còn mạng về là may rồi, gặp 1 đàn cả ngàn con nhưng chân thằng này gãy là do đập bẫy của dân. Tôi vừa nói vừa móc bọc lương khô chôm bên quần như khi nãy ra, trưa đến giờ đã có gì tọng vào họng đầu, thằng Hoàng thấy lương khô trong khi bụng dạ đang kêu ồm tới thì giật

ngay tức khắc nhưng sao nhanh bằng tôi. 2 thằng đều đã gài dây an toàn dính chặt vào ghế lái, thằng giờ thằng với, giật nhau như con nít.

2 đưa vòn qua vòn lại gói lương khô làm ông Trưởng chú ý nên ông ấy móc đầu ra thêm gói nữa với ra sau đưa cho chúng tôi. Tôi quăng gói kia cho nó, đón lấy rồi gỡ ra ăn ngấu nghiến không quên cảm ơn, thứ lương khô bay bằng bột trứng này ăn không thì khô khốc nhưng đói vào thì cực kỳ ngon, cứ cắn 1 phát làm 1 ngụm nước, tỳ vào bụng nó nở ra là no căng.

2 ông phi công thấy chúng tôi đói, ăn ngấu ăn nghiến cũng chẳng nói gì thêm mà bắt đầu tắt đèn trong khoang và bật các công tắc để khởi động hệ thống. Chiếc máy bay cánh quạt rùng mình rồi lăn bánh, bên ngoài động cơ kêu ầm ỉ điếc tai, vì là máy bay quân sự nên cách âm không tốt, lên trời thì đỡ chứ dưới đất không khác gì nghe máy cày nổ.

Tôi mãi ăn, lúc máy bay chòng chênh rồi đường băng mới biết đã cất cánh, áp xuất trong khoang tăng, tai ù đặc đi, ho hắng mấy phát mới đỡ. Tôi toan lên buồng lái coi quang cảnh nhưng máy bay đang lấy cao độ, nghiêng 1 góc rất dốc, gỡ dây an toàn ra có khi tuột hẳn ra sau nên đành đợi.

Trong lúc chờ đợi, tôi bật cái đèn nhỏ trong khoang rồi với lấy cuốn sổ giới thiệu máy bay để trong hộp gần đó lên đọc, đây là sổ dành cho quân nhân tìm hiểu về phương tiện khi tác chiến, sổ này ghi đầy đủ thông số của máy bay nhưng quan trọng nhất là là cách các thoát hiểm, báo cứu hộ và cứu nạn. Thôi thì không có gì làm đành đọc tạm vậy.

Máy bay CASA C-295 của được mua từ Airbus ngay trước đại dịch để thay thế đám AN-26 bà già, đây là máy bay vận tải quân dụng, tải trọng của nó là 9 tấn 2, chở được 71 lính với kíp lái 2 người, Vì là hàng Châu Âu nên chất lượng khác hẳn, bay êm và có hệ thống lái rất tiên tiến.

Vận tốc máy bay thông thường là 480km/h nhưng máy bay đầy tải thì chỉ bay hơn 350km/h 1 tí, ước chừng khoản 2 tiếng là chúng tôi tới Đà Nẵng. Mãi đọc tôi quay qua đã thấy thằng Hoàng gật gù còn thằng Vinh thì say giấc nồng rồi. Chắc tại ăn no quá nên tôi không thấy buồn ngủ gì lắm dù hôm qua chỉ ngủ có 2-3 tiếng.

Mở khóa an toàn tôi mon men lên buồng lái quan sát, trời đã tối nên bên ngoài cũng xám đen 1 màu, có điều trắng sáng quá, soi xuống tầng mây trải dài đến vô tận như 1 sa mạc mênh mông huyền ảo coi bộ cũng lãng mạn dữ thần. Vì máy bay có hệ thống lái tự động, không phận lại trống trải nên 2 ông phi công giờ cũng rảnh rồi, chỉ thỉnh thoảng kiểm tra thông số, ngồi đợi đến khi hạ cánh.

Kéo cái thùng dụng cụ tôi kê đít ngồi ngay cửa buồng lái không quên bắt chuyện hỏi mấy câu linh tinh.

-Chú Hưng là người Đà Nẵng luôn ah, tôi cất tiếng hỏi vì thấy giọng Quảng rặc

-Chứ răng nữa mi, ông ấy đáp

-Còn chú Trưởng.

-À chú thì Hà Nội.

-2 chú trước đây hình như không phải trong quân ngũ.

-Răng mi biết, ông Hưng hỏi lại tôi

-Do 2 chú nói tiếng Anh chuẩn, mấy tay Phi công quân đội toàn nói tiếng Nga thôi, cháu hay dịch tài liệu cho mấy ông ấy nên biết mà. Tôi đáp

-Ồ, trước tao lái Boeing 777 cho A (Việt Nam Airline) còn thằng Trưởng lái cho AirCambodia, loạn lạc thiếu phi công nên mấy ông cho học chuyển loại có 1 tháng rồi giờ bắt lái con này luôn.

-Ah ra vậy, nhà chú chắc cũng ở Đà Nẵng.

-Ừ! Cũng may là ở Đà Nẵng.

-Đấy! lại sắp kể sự tích đấy, ông Trưởng chen vào cười khà khà

-Sự tích gì vậy chú? Tôi quay qua hỏi ông Trưởng

-Chuyện ông cứu cả gia đình ấy mà.

-Má! Mấy coi có ai giỏi như tao chưa, mày phải đề tao kể chứ. Ông Hưng tiếp lời

Tay Trưởng cười mím lác đầu coi bộ chịu thua, chắc ông ấy nghe câu chuyện đã nhiều lần, phần tôi thì tò mò lại đang chán nên đồng tai lên nghe rồi chìm vào câu chuyện khi nào không hay.

Chú Hưng năm nay 48 tuổi, sang Pháp học phi công từ thưở thiếu thời, những năm 90 trở về là 1 trong những tay phi công Việt nam đầu tiên lái được máy bay lớn của A. Công việc ổn định lại đẹp trai nên của gái phát nào dính phát đó, cái này ông ấy nói chứ tôi không thấy thế, chắc lúc trẻ ông ấy khác chứ giờ nhão nhoét cả rồi. Không hiểu sao ông ấy lại gặp được 1 cô gái tại Đà Nẵng nên lập gia đình luôn, có 1 cậu con trai và 1 đứa con gái đang học cấp III.

Khi dịch bệnh bắt đầu xảy ra chú Hưng đang bay đi Pháp, đến nơi thì họ đã khóa không Phận cấm nhập cư nên sau khi trả khách có quốc tịch Pháp,

Chú xin tiếp dầu rồi bay ngược trở về, nhưng cũng may mắn nhờ vậy chú mới biết đại dịch sắp bùng nổ khi ở Việt Nam thông tin vẫn còn đang bùng bít.

Là 1 người am hiểu về giao thông, biết chắc tình trạng sắp tới đường không sẽ bị khóa còn đường bộ thì sớm muộn gì cũng ken đặc người chạy loạn nên vừa xuống sân bay Tân Sơn Nhất là chú Hưng bắt tàu Hỏa đi Đà Nẵng ngay tức khắc. Chú ngồi trên tàu mà lo ngay ngáy vì khi rời Pháp an ninh bên đó thậm chí còn giao súng điện cho chú và chặn khóa chặt buồng lái phòng trường hợp có người lên con, ngoài ra dầu có rơi máy bay cũng phải tránh nơi đông người.

Đoàn tàu lặn lẽ lặn bánh qua bao nhiêu thôn xóm, thị xã và thị tứ đang tắt đèn chìm vào màn đêm đen mịt mùng, 1 cảnh tượng im lìm như trời quang mây tạnh trước cơn bão lớn. Chú Hưng đi tàu giường nằm nhưng không dám ngủ mà lại đứng ngồi không yên, tay luôn kê lên khẩu súng điện dắt ở lưng quần quan sát nhất cử nhất động của hành khách trong khoang, nhưng may thay tất cả bọn họ đều đã chìm vào giấc ngủ.

Tới Đà Nẵng khi trời vừa tàn sáng, 3 chân 4 cẳng chú Hưng chạy từ ga tàu về nhà bấm chuông ôm tòi, cô nhà ra mở cửa không hiểu chuyện gì thì chú đã hùng hục chạy vào nhà hỏi 2 đứa con đâu. Thấy chúng nó đang ăn sáng chuẩn bị đi học chú mới thở phào nhẹ nhõm.

-Nghỉ, Nghỉ hết, hôm nay Ba cho 2 đứa nghỉ học.

Chú vừa nói vừa xách cặp táp của 2 đứa quăng sang 1 bên không màn tới 3 cặp mắt tròn xoe đang nhìn mình.

-Răng lại nghỉ học hả Ba? con bé Út tên Hương buông đứa hỏi

-À...À...Lâu lâu Ba được nghỉ, hôm nay cả nhà vào Hội An Chơi! Chú đáp rồi mở tung tủ bếp lúng sục xem còn những đồ ăn và đồ dừ trữ gì.

Cô nhà thấy chuyện có vẻ bất thường liền kéo tay áo chồng ra 1 góc nhỏ to, phụ nữ vốn tính hiền hòa lại không tính tường cho lắm nên chú cũng chỉ khẽ vắn tắt, mặc cho Vợ đang còn lạc quan bảo chú rằng chắc chắn không có chuyện gì lớn xảy ra, chú Hưng vẫn 1 mực gặt phẳng đi rồi bảo 2 đứa mau chóng dọn đồ, phần mình thì ra chỗ xe oto.

Sau 1 hồi vật vã lòi cái lốp dự phòng lên nóc chiếc Santa-Fe rồi kiểm tra xăng dầu, chú đang định mở cửa gara để đánh xe ra ngoài thì ở đâu vang lên tiếng còi xe cấp cứu mỗi lúc 1 gần phá tan cái không khí trong lành của buổi sáng, ở bên ngoài chiếc xe vụt qua rồi xa dần, bỗng nhiên chú thấy toát cả mồ hôi lạnh, chưa kịp định thần thì mấy tiếng còi hú của cảnh sát cơ động cũng vang lên ở đâu không rõ. Không chần chừ được nữa, chú quay vào trong hỏi mọi người sắp xếp đồ đạc lên xe.

2 đứa nhỏ xách vali đứng như trời trồng không hiểu tại sao đi du lịch mà Ba lại chất đủ thứ vào cốp xe, từ gạo, nước cho đến mắm muối nhưng thấy ông ấy đang đỏ mặt tía tai cũng không dám mở miệng hỏi. Cả nhà lên xe, chú mau chóng khóa cửa lại rồi nhắm hướng Nam mà chạy, biết chắc Quốc Lộ 1 sớm muộn gì cũng tắc nghẽn nên chú đành đi đường ven biển.

Đà Nẵng buổi sớm cũng đã đầy người đi lại, cơ quan trường học cũng đã tấp nập người ra vào nhưng cái cảnh tượng này tưởng như bình thường này có cái gì đó rất giả dối. Ở ngã tư đường, 1 người đàn ông đang dùng đèn đỏ thì có điện thoại, không hiểu chuyện gì mà ông ấy lập tức thay đổi sắc mặt vụt qua con lơn để quay đầu chạy 1 mạch không nhìn lại 1 cái, chiếc đồng hồ giây cứ chậm rãi đếm lùi đến khi đèn xanh sáng lên, mọi người chuẩn bị đi thì có 1 chiếc xe cấp cứu lại rú còi cắt ngang khiến ai cũng giật mình, tái xanh mặt mày, tay xe ôm bên cạnh thậm chí còn bực mình chửi vài câu

Và rồi trên đoạn đường ra biển thỉnh thoảng lại có 1 nhóm người hiếu kì tụ tập quanh cái gì đó không rõ, nhưng cũng có những người vội vàng thì cứ vượt qua như không có chuyện gì, chỉ thấy giữa đường là chiếc xe máy ngã chổng chơ không ai thèm dừng dặt.

Ở trong xe, 2 đứa nhỏ cứ tò mò nhìn ra ngoài còn lúc này vẫn đắm chiêu, tự nhủ không thể nào chậm trễ được nữa nên đạp ga để vượt nhanh qua cầu

Sông Hàn. Họ vừa tới nơi cũng là lúc 2 chiếc xe cảnh sát chạy tới, lính gác đổ xuống kéo theo dây dây thép gai và vật cản, 1 tay cảnh sát cầm loa chạy nhanh chóng tới hét tướng lên:

-CÁM CẦU, BÀ CON VUI LÒNG ĐỔI HƯỚNG!

Chú Hưng lúc này không hiểu nghĩ gì hay là do sẵn đà lại chồm vượt qua luôn tay cảnh sát cầm loa, ở phía trước họ mới phong tỏa được 1 làn đường ngược chiều thế là chú nhắm mắt nhắm mũi đạp ga phi qua luôn. Mấy tay cảnh sát đang bận bịu vừa kéo vừa dựng hàng rào nên cũng chẳng buồn mà chặn lại.

Thở phào nhẹ nhõm băng băng trên cầu nhưng người tính sao bằng trời tính, bên đầu cầu này lại có 2 tiểu đội chốt chặn đã phong bế xong xuôi. Chú Hưng lúc này không khỏi thất vọng nhưng cũng không có cách nào khác khi đối mặt với mấy tay cảnh sát mặt mày rần như đá, AK giắt sau lưng.

De nhanh xe trở về chú toan đánh lái qua hướng khác nhưng mọi chuyện đã muộn, do chặn cầu nên giao thông đã bắt đầu ùn tắc, xe máy xe hơi từ phía sau dồn ứ lên nghẽn đã hơn trăm mét, ai nấy đều bấm còi inh ỏi. Phía sau cứ tưởng kẹt xe nên dần tới còn phía trước lại tìm cách lui về sau, mới có mấy phút đồng hồ mà chân cầu đã ứ nghẽn, ban đầu những người nhanh trí còn kịp rẽ qua ngã tư Trần Phú nhưng chả mấy chốc xe cộ từ Trần Phú cũng đổ ra khiến cho đường thoát cũng bị chặn.

Chú Hưng bây giờ bị kẹt ở giữa, trước đầu xe là hàng rào và cảnh sát, sau thì xe cộ cứ ùn ùn lên muốn nhích bánh cũng không được. Mấy tay cảnh sát thấy tình thế bắt đầu căng thẳng nên cầm loa tay ra phía sau yêu cầu phương tiện đổi hướng và giải tỏa ùn tắc nhưng cũng như muối bỏ bể, cứ thuyết phục được vài người quay đầu xe thì đã có thêm xe từ phía sau đẩy lên, Ban đầu dân chúng còn kiên nhẫn chờ đợi giải quyết thông suốt chứ chưa biết bị chặn, sau 1 hồi chờ đợi đã mất kiên nhẫn, vài người xuống xe tỏ thái độ thậm chí chửi bới, phút chốc cả cây số đường đã náo loạn cả lên.

Nhìn đoàn xe mỗi lúc 1 đông, có nán lại cũng không được gì, chú Hưng liền bảo mọi người xuống xe rồi xách theo những gì có thể, 4 người dắt díu nhau

len lòi qua dòng người- xe hỗn loạn.Khi họ đi đã được phân nửa đoạn ủa tất thì bất giác ở phía sau dòng người tự nhiên lại đùn đẩy nhau lên 1 cách hỗn loạn,còi xe ầm ĩ, thậm chí oto chiếc này còn tông vào đít chiếc kia vỡ cả đèn hậu, người đi xe máy thì cò mà luồn lách qua hay bỏ xe mà chạy nhưng lại có người hiếu kì đứng chống đứng treo lên yên xe máy để xem có chuyện gì xảy ra. Phía sau bắt đầu có tiếng la hét rồi hô hào nào động nên lực lượng cảnh sát cũng đổ xô về phía sau rầm rập.

Gia đình chú Hưng lúc này đang nép mình vào cánh cổng tiến không được mà lùi cũng không xong đành nín thở chờ đợi.Đám Cảnh sát chạy phía sau mắt hút giữa đám người – xe không hiểu có giải quyết được chuyện gì không nhưng cũng khiến cho nhiều người cũng cảm thấy an tâm phần nào mà nán lại nhưng ai ngờ ít phút sau lại có tiếng súng nổ.

Đừng! Đừng! Đừng!

Sau tiếng nổ, Ở phía trước mọi người giật mình hiếu kỳ ngoái về sau, 1 vài người trong oto đã mở cửa bước xuống xe xem có chuyện gì, bất giác không khí chìm vào im lặng, chỉ có tiếng máy xe là nổ đều đều.

Bỗng nhiên sau vài giây tĩnh lặng, từng loạt súng AK nổ liên tiếp dồn dập không ngưng từ phía sau vang lên,rồi từng toán người hỗn loạn dầm đạp lẫn nhau chạy đến,ai nấy đều thất kinh hồn vía chạy về phía cầu bỏ lại cả xe cộ, nhiều người còn trèo lên nóc xe rồi nhảy từ chiếc này sang chiếc kia. 1 số người không hiểu chuyện gì cứ đứng như trời trồng ra đó đều bị xô ngã đành phải cuốn theo dòng người kia.

Dân cư trong nhà và chủ hàng quán ở 2 bên đường ban đầu còn hiếu kì đổ ra ngoài hiên hay ban công đứng xem nhưng thấy cảnh hỗn loạn đều đã vào trong cửa đóng then cài.

Khác với mọi người, chú Hưng biết chắc chân cầu đã bị chặn nên cứ ém cả gia đình vào 1 cánh cổng bên vệ đường để tránh, đã hơn 2 phút trôi qua, hàng ngàn người cứ bỏ chạy không dám ngoái đầu lại trong khi phía sau tiếng súng vẫn vang lên từng hồi.

Sau 1 lúc những người bỏ chạy cũng thưa dần rồi chỉ còn vài người máu me đầy mình, người thì ở tay người thì ở vai, vừa đi vừa lết lên phía trước.Chú Hưng thấy vậy liền bước ra trước giờ cánh tay che chắn cho gia đình mình 1 cách tự nhiên theo bản năng.

Và rồi tiếng súng mỗi lúc 1 gần, trong đám xe cộ 1 người cảnh sát ở đâu vừa chạy vừa vút cả mũ mũo len qua đám xe phóng lên phía trước còn ở sau vẫn còn vài người đang bắn vào gì đó cảm chừng để rút lui.

Chú Hưng thấy tình thế nguy cấp, 2 bên đều là nhà cửa im lìm muốn vào cũng không được nhưng may thay, căn nhà này ngoài cổng sắt bên ngoài, bên trong còn có 1 khoản sân chừng 2 mét rồi mới tới cửa kéo. Thấy cánh cổng không quá cao lại chỉ gắn le que mấy cái móc nhọn làm kiềng nên chú Hưng liền giẫm lên lỗ mở cửa dùng tay bẻ mấy cái móc nhọn này, do chúng được đúc bằng gang nên chỉ đẩy nhẹ đã gấp vào trong.

Cô vợ và 2 đứa con lúc này mặt mày tái mét, nhìn từng người bị cán máu me đầy mình lết qua mà không giấu nổi sợ hãi, nghe Ba bảo trèo qua cổng liền không chút do dự mà làm theo. Cả gia đình kẻ bầu người vùi, kẻ đùn người đẩy cuối cùng đều đã lọt vào trong sân, tạm thời an toàn sau cánh cửa sắt.

Và lúc này chuyện gì đến đã phải đến, những người cảnh sát còn lại sau cùng đã phải bỏ chạy khỏi đám người điên loạn kia. Ở phía sau từng tiếng tru tréo rồi tiếng chân rầm rập vang lên, 1 toán rab gần cả trăm con ủa lên như vũ bão, ánh mắt long sòng sọc 1 cách điên dại, miệng mồm và quần áo dính đầy máu tươi truy sát con mồi 1 cách hung tợn. Có 1 vài con rab vẫn còn dính dây truyền dịch trên người và mặc đồ bệnh nhân của bệnh Viện Đa Khoa Đà Nẵng vốn cách đó không xa.

Giữa đám rab đó thấp thoáng 1 màu áo xanh cảnh sát, anh ta có lẽ bị cản ở chân nên chạy cả nhấc, phút chốc đã bị tuột lại ở lại phía sau. 2 con rab chạy trước sau 1 hồi luồn lách đuôi bám đã bắt kịp, 1 con nhảy lên vỗ con kia kéo lại áo lại đè nghiêng anh ta xuống, anh cảnh sát còn chưa kịp trở mình đã bị nó nắm đầu cắn 1 phát vào cổ phụt đầy máu tươi.

Chú Hưng thấy vậy dù hoảng sợ nhưng cũng phải lo cho gia đình trước vội lòi vợ con ra núp sau chậu cảnh trong sân. Cũng may cánh cổng sắt được làm từ những thanh sắt ghép san sát nhau nên từ ngoài nhìn vào khó ai thấy được gì.

Kê mắt qua song sắt, chú Hưng thấy 1 cảnh tượng kinh hoàng đang xảy ra, đàn rab hàng trăm con đang điên loạn nên bắt được ai thì dớp lấy vài miếng,Chúng nghiêng răng nghiêng lợi, xé thịt xé gân người ta ra cho tới khi ngưng phản kháng rồi lại bỏ đó tiếp tục say mồi mà đuổi bắt.

Anh cảnh sát bị cắn gục xuống máu chảy lênh láng cả 1 đoạn đường, chú Hưng muốn giúp lắm mà không biết phải làm sao chỉ biết giương mắt nhìn. Anh ta sau khi ngất đi đã tỉnh lại gần sức bò lết, được mấy mét thì lên con cò giật liên tiếp như người giật kinh phong, chân tay co rút lại rồi 2 mắt trợn trắng lên trong khi đầu thì lắc lĩa lĩa, anh ta cứ thế trong vài phút rồi không biết sức lực ở đâu ra rống lên 1 tiếng đứng thẳng dậy nghiêng răng ken két nhìn tứ phía.

Cả gia đình chú Hưng đang nấp an toàn sau cánh cửa tường chừng yên thân nhưng không ngờ trong nhà lại có người, ai đó từ sau cánh cửa kéo nói vọng ra:

-MÁY NGƯỜI BIẾN RA KHỎI NHÀ TUI ĐI! Giọng nói run run của bà cô nào đó, vừa hoảng sợ lại vừa giận giữ

Cô vợ và 2 đứa con bất giác nghe tiếng la thì giật mình rời khỏi chỗ nấp, chú Hưng lúc này không biết phải làm sao đành chấp 2 tay lại với nhau thành khăn quay lại phía cửa, miệng lầm bầm mong họ cho núp tạm, ấy vậy mà giọng đàn bà kia lại vang lên thậm chí còn to hơn trước:

-CÚT! CÚT! Mấy người ở đây cho nó giết cả tôi hả!?!

Chú Hưng và vợ con lúc này đứng như trời trồng chưa biết phải thế nào thì từ phía sau bỗng nhiên có tiếng xô cửa cái ầm vang lên, quay lại thì thấy tay

cảnh sát miệng mồm dài nhót lông thông đã đứng đó từ bao giờ.

Chú thích: Máy bay C295 vi.wikipedia.org/wiki/EADS_CASA_C-295

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (2)

Cả 4 con người đủ 2 thứ tóc, kẻ đầu bạc lẫn đứa đầu xanh dù núp sau cánh cửa kiềng cổ nhưng thấy tay cảnh sát điên loạn đang cào cầu ngoài kia cũng không khỏi thất kinh hồn vía mà đứng như trời trồng.

Chú Hưng dù là bản lĩnh đàn ông và trụ cột gia đình nhưng trong tình thế hoảng loạn nên tức thời không biết phải phản ứng như thế nào. Cô vợ lúc này cũng hoảng sợ tột độ chỉ chực chờ muốn khóc còn 2 đứa bé thì nép mình vào Ba Mẹ.

-Anh!!! không biết vì sợ quá hay thấy chồng mình chết đứng mà cô vợ bấu vào tay chú Hưng 1 cái rồ đau.

Bất ngờ sức tỉnh vì cái bấu, chú Hưng bây giờ mới động não, thấy con rab nguy hiểm bội phần nên phải đối phó với nó trước, thò tay vào lưng quần rút khẩu súng điện chú nhắm vào con rab bên ngoài nhưng khó nổi nó cách 1 cánh cửa đầy song sắt nên không biết phải bắn thế nào, chú cứ nhắm tới nhắm lui mà chưa thể bóp cò.

Mụ đàn bà trong nhà khi này còn la hét, giờ phần thấy chú Hưng có vật gì như súng phần thấy con rab hung hãn, cứ to mồm có khi nó vào xoi cả mình nên im thin thít. Tay cảnh sát ngoài kia đã hoàn toàn điên loạn, cứ dùng tay cào cầu vào song sắt cổ mà với lấy 4 con người kia như ma đói, mỗi lúc 1 điên lên mà cất tiếng la hét làm dài nhót vắng khắp nơi.

Chú Hưng này giờ còn nép mình chần chừ chưa bắn, nay thấy nó đang tru tréo thế kia nếu không mau ra tay bọn chúng sẽ kéo đến càng đông liền tiến tới vén tấm sắt che chỗ ổ khóa định thò súng ra ngoài mà bắn, ai ngờ vừa vén lên con rab đã thấy nên thò tay vào mà ngừng ngoáy toan với lấy chú, chớp thời cơ chú nép qua 1 bên rồi kê súng vào sát bả vai nó mà bóp cò. 1 tiếng tạch nhanh gọn phát ra, khẩu súng chớp điện xanh lè còn con rab lập tức giật giết mấy cái rồi xụi lơ ngã ngửa ra ngoài.

Con bé không hiểu loại súng kia là gì tưởng Ba mình bắn chết người nên ngoác mồm định hét lên nhưng may thay cô vợ kịp bịt lại. Chú Hưng quay lại nhìn cả nhà ý bảo đã ổn nhưng mụ kia lại bắt đầu la lối:

-Giời ơi là giời! lại còn bắn chết người ta, ông bà biến đi mau đi, giờ ả chuyện chi đây không biết, muốn giết cả tôi ah?

Đầu óc đang rối mù, cả gia đình xem nữa bị dồn vào chỗ chết cũng do con mụ này, giờ con rab ngoài kia đã lần quay chú Hưng cũng không thềm nhìn nữa:

-Nè! chị còn hét nữa là những đứa khác nó vào nó giết cả tôi lần chị đẩy chị có tin không? hả? vừa nói chú vừa nói vừa lấp viên đạn khác vào súng rồi vậy vậy, nói uy hiếp cũng không phải nhưng nếu mụ đàn bà kia không biết phải quấy thì chắc chắn cũng không nương tay.

Bà kia thấy cũng có lý lại lo sợ chú Hưng điên lên phá cửa mà bắn mình nên im thin thít mà đi vào trong. 4 người bây giờ đã lấy lại bình tĩnh, không còn bị quấy phá nên ngồi phịch xuống sàn nhưng cảnh tượng kinh hoàng vẫn còn đó, muốn thở cũng không dám thở mạnh.

Chú Hưng sau 1 hồi trấn tĩnh thì ghé đầu ra ngoài nghe ngóng, đường phố phút chốc đã trống trơn chỉ còn toàn xe cộ vút la liệt, đây đó đầy máu me còn xa xa vẫn vang lên tiếng súng. Con rab kia tuy bị bắn gục nhưng súng điện chỉ gây bất tỉnh mấy chục phút, chẳng lâu nữa nó sẽ tỉnh lại nên cứ chờ đợi ở đây không phải cách, chưa kể con mụ kia chắc chắn sẽ lại ra đuổi đi. Chú Hưng thấy có mấy chiếc oto bỏ lại giữa đường không biết là đi được hay không nhưng dù sao ra thử xem sao vẫn tốt hơn là ở đây.

Chú vừa trèo lên cổng cô vợ đã nín áo lại tỏ ý can ngăn nhưng đàn ông vốn dĩ quyết đoán, có tính toán thì cũng xa hơn hai – ba bước nên mặc kệ mà trèo qua rồi rón rén mò lại chỗ mấy chiếc xe, chú vào 1 chiếc xe 7 chỗ mở toan cửa nhưng tài xế đã kịp rút chìa khóa, chú nhanh chóng chui ra rồi kiểm tra thêm mấy chiếc nữa thì thấy 1 chiếc taxi Mai Linh, tuy chìa không còn trong ổ nhưng xe taxi luôn có 2-3 tài thay nhau chạy vì vậy luôn có chìa sơ cua.

Lục trong hộc bên ghế lái thì đúng thế thật chú tra chìa rồi khởi động, máy xe liền nổ ì ì. Không thể nhẫn nại lâu hơn chú quay về căn nhà kia gọi Vợ con ra, khi đỡ được 3 người ra ngoài chú mới thấy sau lưng tay cảnh sát có cái công số 8 nên xích luôn tay hấn vào song cửa, khi chú định làm vậy thực ra cũng là sợ con rab tỉnh dậy đi cắn người, nào ngờ khi vào xe xong nhìn lại mới thấy nếu mà xích hấn ngay cổng thì mụ đàn bà lấm nhồm kia muốn ra ngoài e cũng khó, nhưng chuyện đã rồi, quay lại chắc không được nên kệ luôn mà de xe bỏ đi.

Ở trên đường dù còn la liệt xe cộ nhưng đã vắng bóng người, muốn lách xe ra cũng không khó, đánh lái tới lui cả gia đình đã ra khỏi đoạn kẹt xe khi này. Chú Hưng bây giờ không biết phải đưa gia đình đi đâu, phía trước đã kẹt, phía trong thành phố thì chắc hẳn cũng chẳng an toàn thôi thì cứ về nhà trước rồi tính.

Chú nhấn ga thật nhanh cho xe lao qua mấy con phố trống trải, đi thêm 1 đoạn nữa thì cảnh tượng kinh hoàng lúc này mới hiện ra. Trên đường và dọc 2

bên phố cả người lẫn rab chạy tứ tán, kẻ đuổi người bắt, không biết ai là người ai là rab. Nhà cửa 2 bên đường căn thì đóng chặt cửa căn thì bị đập phá máu me vương vãi, cũng không thể không kể đến những kẻ hôi của, tay lăm lăm gậy gộc còn nách thì kẹp mấy thứ đồ mới cướp được.

Chú Hưng bấm chốt khóa cửa mặc kệ những người đó mà cho xe phóng đi, bỗng nhiên bất thành linh ở đầu 1 tay thanh niên mặt mày bặm trợn từ bên đường cầm gậy nhảy ra tính chặn đầu xe. Giữa con loạn lạc, linh tính mách bảo nên chú Hưng cứ giữ nguyên tốc độ rồi nhún còi tỏ ý không nhượng bộ nhưng tay thanh niên cũng không vừa, hấn gậy cây gậy lên định ném về phía chiếc xe và hấn ném thật.

Cây gậy bay vài vòng lên không trung thành 1 hình parabol rồi rơi cái bộp lên nóc xe làm rơi cả cái bảng TAXI, thấy chiếc xe vẫn hùng hục lao đến chẳng có cách nào khác hẳn phải nhảy qua 1 bên. Chú Hưng thờ phào nhẹ nhõm tiếp tục lái xe rồi cua qua 1 góc đường, chưa được bao xa thì thấy đã bị tắc bởi chiếc xe tải chắn ngang đánh lui xe về, đang quay lại nhìn đằng sau đề đề xe thì ở đầu 1 cô gái trẻ nhảy vô lên nắp capo về mặt đầy đau đớn còn người thì lấm lem đầy máu, khó nói cũng biết cô ta đang cầu cứu.

Bị bắt ngờ 4 người trong xe giật cả mình, con bé Út chỉ kịp hét lên 1 tiếng: Ba!

Chú Hưng quay lại chưa biết là người hay rab nhưng giật mình đạp ga hết cỡ lui về sau, cô gái kia mất chỗ dựa nên ngã quỵ xuống đất chỉ kịp với tay kêu cứu. Cả gia đình chưa biết phải làm sao thì từ gầm chiếc xe tải 1 ông ở đầu chui ra còn vận nguyên bộ đồ sơ vin, miệng mồm đầy máu nắm chân cô ta mà kéo đi không thương tiếc.

Chuyện như đã rồi, có muốn cứu vẫn cũng không kịp chiếc xe lại rời đi nhưng tình hình mỗi lúc 1 tệ, đâu đâu cũng có rab đâu đâu cũng đầy người chạy loạn, họ mất phương hướng và không còn chỗ nấp, không biết đâu là nơi an toàn, chưa kể đến người người 2 mắt đỏ ngầu phóng xe đi kiếm người thân, cảm cảnh bị thương vô cùng. Chú Hưng dù ở trong xe nhưng thấy cảnh tượng trước mắt không dám đề cho gia đình nguy hiểm đành đảo lái qua hướng khác, chạy đi chạy lại vài lượt những vẫn chưa tìm thấy đường ra an toàn.

Lúc này trời đã gần trưa, cái nắng chói chang dội xuống làm cho cả thành phố ngột ngạt vô cùng, 4 người ngồi trong taxi cũng phải chịu chung số phận vì xăng không còn nhiều nên không thể mở máy lạnh. Chú Hưng biết chắc chạy vòng vòng thế này không phải cách nhưng biết đi đâu về đâu bây giờ, nếu biết như vậy ở yên trong nhà có khi lại là thượng sách nhưng đã trễ rồi.

Xe cứ ỉ ỉ chạy qua bao nhiêu con đường hỗn loạn không rõ, rồi bỗng nhiên chú Hưng đánh lái vào 1 ngõ nhỏ hình như dừng lại để tìm cách. Lúc này 2 đứa nhỏ mới dám mở miệng hỏi Ba chuyện gì đang xảy ra nhưng chú cũng chẳng buồn mà trả lời, chỉ có cô Vợ đang cố gắng trấn tĩnh chúng nó lại.

-Chừ mình đi mô đây anh? Cô ấy hỏi

-Đi mô cũng chết! Chú thờ hắt ra rồi đáp.

-Anh làm răng để tìm cách, 2 đứa nó sợ hết hồn rồi tề.

-Em cũng phải từ từ, anh đang suy nghĩ đây.

Bầu không khí trong xe bỗng nhiên căng thẳng tột độ, cả 3 con người còn lại đang trông chờ vào chú nhưng có vẻ chú cũng không biết phải làm sao, chỉ nghe được vài tiếng thở dài thường thuyệt.

Không gian đang im ắng thì từ từ xa xa vọng lại vài tiếng la hét gì đó không rõ nhưng có vẻ là của 1 đoàn người, có cả tiếng nẹt bô xe rồi kim loại loảng choảng vang lên, chú bật cửa đi ra rồi nép mình ở đầu nhằm quan sát thì thấy 1 toán người đủ già trẻ lớn bé, dao rựa lăm lăm, mặt mày đằng đằng sát khí đang đi nghênh ngang trên đường có vẻ như đi đánh nhau.

Chú Hưng dù chỉ thấy toán người kia loáng thoáng từ xa nhưng đoán chắc là lãnh ít dữ nhiều liền quay về xe để bỏ đi, vì lui ra không được nên chú cứ cho xe chạy thẳng vào sâu trong hẻm ai ngờ đầu kia là đường cụt, xe đâm thẳng vào 1 công trình đang xây dựng gian dờ, đất đá bê tông cốt thép từng đồng từng chông không thể đi tiếp được,

Ở đầu đường, tiếng huýt náo mỗi lúc 1 to, muốn quay ra cũng đã muộn nên chú hỏi vợ con ra khỏi xe tạm lánh đã rồi tính. Thực ra đây là 1 cái lô cốt chôn ở giữa ngã 3 nơi con Hẻm giao với đường lớn, ở giữa người ra đang đào bới lấp đập 1 ống cống để thoát nước, nhìn quanh cả 4 người như đã bị quây vào lòng sắt nên thấy đoạn cống mới lấp khô ráo chú liền dẫn mọi người nhảy xuống hố rồi chui vào trong.

Trong lòng cái cống vuông này diện tích cũng không lớn lắm, độ cao chừng một mét rưỡi nên muốn đi phải khum người xuống, đây là đoạn cống mới nên không có nước, tuy đầy bụi bặm và xi măng nhưng cũng gọi là sạch sẽ. Cả 4 con người ngồi thành hàng dọc im thin thít lắng nghe động tĩnh bên ngoài nhưng không có gì ngoài mấy tiếng thờ đều đặn, vì dưới lòng đất nên nhiệt độ không cao, không khí có gì đó lạnh lạnh lại thêm đầu kia tối như hũ nút, mới vào còn không để ý nhưng ngồi càng lâu lại càng muốn rợn tóc gáy.

Vài phút trôi qua coi bộ sự tình đã ổn, chú Hưng bảo mọi người nghỉ ngơi rồi dựa vào lòng cống suy nghĩ 1 hồi thấy trốn ở đây có khi lại an toàn nhất, đây là đoạn cống chưa sử dụng nên tương đối sạch lại chạy dưới lòng đường lớn nên muốn chui ra ở đâu cũng tiện, chỉ bằng cứ ở dưới đây nghe ngóng xem sao. Nghĩ là làm chú ra ngoài hố kéo mấy tấm tôn xuống che miệng cống rồi chèn thêm mấy thanh sắt phi thật chắc xong bảo vợ con cứ chậm rãi mà đi về phía trước, không quên cầm theo 1 thanh thép phòng thân.

Đây là cống thoát nước hướng ra bờ sông, nằm ở lề đường nơi có nhiều công trình khách sạn và dự án đang thi công nên thỉnh thoảng lại có 1 lỗ lớn để đầu vào đường thoát nước của các khách sạn này, vì khách sạn xây chưa xong nên lỗ này vẫn thông lên mặt đất, diện tích không lớn nên người chui không được tuy nhiên lại đem lại 1 ít ánh sáng và không khí. Bên kia của lòng cống lại thông với mặt đường bằng các ô chắn song để ngăn rác trôi xuống, nếu kê mắt vào có thể thấy được động tĩnh phía trên, đi được vài chục mét lòng cống lại có nắp thông lên trên lề đường tuy nhiên đã bị đập bằng các tấm bê tông.

4 người cứ lầm lũi khom khom đi trong lòng cống tắm tối, coi bộ đã đi được 1 đoạn xa, ai nấy đều đã mỏi cả lưng và chân chú Hưng mới lựa 1 đoạn có ánh sáng rồi bảo mọi người ngồi xuống. Cũng may khi rời xe tình thế chưa hỗn loạn lắm nên lương thực trên xe mọi người đều gom đủ để trong bao đeo sau lưng. 2 đứa nhỏ có vẻ đã đói, không đợi Ba nhắc liền mở ra coi có gì ăn, vì gia đình chú cũng thuộc dạng khá giả, đồ ăn đồ uống trong tủ lạnh lúc nào cũng chất đầy nên mấy đứa lấy ra toàn đồ hộp ngoại nhập và nước trái cây. Ai nấy đều đói là đặc biệt là sáng nay chú đi vội đã kịp ăn gì đâu, nhưng chưa biết còn ở lại đây bao lâu nên mỗi người chỉ ăn 1 khẩu phần nhỏ và hộp chút nước cầm hơi.

Cả nhà sau khi ăn uống lại sức vẫn ngồi nghỉ thêm 1 chút nữa về sở dĩ trong ống cống này có 1 đường tối và 1 đường lui, muốn đi đâu khác cũng không được nên không việc gì phải vội. Chú Hưng đứng lên ghé mắt ra ngoài mặt đường để quan sát thì thấy cũng khá tĩnh lặng, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng xe máy phóng vụt qua không rõ là đi về đâu. Không bao lâu nữa là trời tối, mọi người lại di chuyển chậm chạp về phía trước cốt là để lánh xa chốn đại nạn và tìm xem phía trước kia thông ra đâu, nếu may mắn biết đâu lại ra được ngoại vi thành phố là chỗ an toàn.

10 rồi 20 phút trôi qua, 4 người họ cứ đi mãi trong đường cống nhưng không lâu lại phải dừng 1 chút vì cái người làm lưng khá mỏi, thằng bé thông minh nên nghĩ ra 1 cái là đeo ba lô ra phía trước cho đỡ ai ngờ chỉ làm nặng lực kéo xuống nên càng mỏi hơn. Trời đã về chiều, không muốn đợi đến tối nên chú lại hỏi mấy đứa nhỏ đi tiếp, mới đi được mấy bước chú chợt thấy ở xa xa cuối đường hầm có 1 đốm sáng mờ ảo, giục cả nhà nhanh chân còn phần mình nhanh chóng lao về phía trước, đốm sáng đó mỗi lúc 1 rõ là ánh sáng ban ngày, nơi đó chính là cửa ra của đường cống. Cả gia đình chạy mỗi lúc 1 gần, vì đã quen trong tối nên neho mắt mấy lần vẫn không nhìn thấy bên ngoài kia là gì chỉ thấy lơ mờ mấy cái chấn song.

Chú Hưng chạy trước rồi bất ngờ dừng lại vì cảnh tượng trước mắt, thì ra đoạn cống này chạy thẳng ra sông Hàn, phía trước cơ hồ toàn nước là nước vì nó thông thẳng ra lòng sông, ở cửa cống còn có hàng loạt chấn song ngăn rác nên muốn ra cũng không được. Cả gia đình tới nơi cũng không ai nói với ai 1 lời nào ngồi phịch xuống mà hít thở lấy chút khí trời. Giờ đã đến cuối đường nên coi bộ cả nhà phải qua đêm ở đây.

Ở trong này có thể quan sát ra ngoài, đoạn cống này hóa ra lại cách chân cầu Rồng không xa, có thể nhìn rõ phía trên cầu, trong ánh tờ mờ của chiều tà đây đó vẫn có người chạy qua chạy lại cũng không thiếu cảnh những con rab ngáo nghệ đuổi bắt người, thỉnh thoảng lại có tiếng súng nổ và vài cột khói bốc lên cao, thành phố vẫn loạn lạc vô cùng.

Cả 4 người họ cứ hết nằm rồi ngồi trong đường cống tối tăm, duy chỉ có chú Hưng phải lui về xa chừng chục mét nơi đầu kia để canh chừng xem có ai mò tới dù cả buổi lang thang trong đây chú không thấy chỗ nào có thể chui vào được trừ khi có người nạy nắp cống lên.

Đến đêm khi mọi người đang yên giấc, cũng chẳng rõ mấy giờ thì thấy con bé Út chạy lại lay chú dậy, thì ra giữa đêm thủy triều lên nên nước ngoài sông bắt đầu dâng từ từ vào trong cống, phút chốc đã ngập đến mắt cá chân. 2 đứa nhỏ thấy nước dâng lên thì khá hoảng loạn, nhất nhất bảo Ba dẫn chạy ngược về phía kia nếu không thì chết ngộp trong này mất.

Chú Hưng thấy vậy không vội dẫn mọi người bỏ đi mà kiểm 1 cái nắp cống rồi đẩy thử xem sao, chú thấy cũng không có khó khăn gì mấy nên dặn mọi người bình tĩnh vì bên ngoài rất nguy hiểm, nước chưa dâng quá cao thì chưa cần thoát ra ngoài.

Cả mấy người họ cứ đứng dựa lưng vào thành cống cả đêm như vậy đến sáng khi nước rút ra mới ngã lưng xuống ngủ đến trưa. Rút kinh nghiệm tối qua, hôm nay chú Hưng chui ra đầu kia cống lấy 1 cái xe rửa rồi kéo về 1 đồng vải bạt, dây thép và gạch, liến thoắng 1 hồi đã bịt được hai phần ba cái cống kia để nước khỏi tràn vào. Họ cứ nấp trong đây được 3 ngày, mấy lần định chui ra nhưng lại thấy bóng dáng mấy con rab trên đường nên chưa dám. Lương thực dần dần cũng cạn, nước thì từ hết từ lâu nên đã phải uống nước sông.

Đến sáng ngày thứ 4 khi họ đang còn ngủ thì hàng loạt tiếng nổ lớn vang lên, nghe chừng là tiếng súng nhưng nổ rất to và ào ạt có vẻ như là đại liên rồi còn có cả tiếng máy bay, vì trong lòng cống không quan sát được gì nhiều nên họ cứ âm thầm mà chờ đợi nhưng ánh mắt ai nấy đều lóe lên 1 tia hy vọng.

Đến tầm chiều thì họ thấy ầm ầm nhiều xe thiết giáp và vận tải của quân đội ùn ùn chạy lên cầu Rồng từ phía bờ biển rồi chót chặn lại, ở đằng sau có rất nhiều bộ đội nài nịt súng ống gọn gàng chạy theo, hàng rào thép gai rồi bao cát lẫn lô cốt mau chóng được dựng lên, trong phút chốc cầu Rồng đã trở thành 1 lô cốt khùng lồ với hàng hà sa số lính tráng chót chặn tường như 1 con ruồi cũng không lọt.

Sau khi họ dựng xong lô cốt thì có tiếng máy bay trực thăng rất gần lao vào thành phố, tưởng như bay sát cả nóc nhà, mấy chiếc máy bay này rải đầy truyền đơn xuống, chú Hưng mạo hiểm chui ra lấy được 1 tờ trên lòng đường, thông điệp trong truyền đơn kêu gọi mọi người bình dân đi về phía cầu để vào khu an toàn, mọi di chuyển đều phải im lặng tuyệt đối, nếu gặp người phát bệnh phải tránh thật xa. Khi nói cũng biết chú mau chóng dẫn mọi người chui ra ở 1 cái nắp cống gần chân cầu rồi chạy thẳng lên. Ai nấy dơ bản lắm là lắm lét, mấy anh bộ đội thấy người dưới đất chui lên chưa biết là thứ gì đều nhất loạt lên đạn chĩa súng làm 4 người họ hoảng cả hồn.

Chú Hưng cất vài tiếng kêu cứu thì được 2 người chạy lại cản trọng đưa lên cầu, có vẻ như họ là nhóm đầu tiên được cứu vào trong, ngoảnh đầu quay lại thấy trong thành phố cũng có vài nhóm người đang đổ về. Khi tiếp nhận thương dân thì việc đầu tiên họ làm là dùng dây dù thắt chặt tay lại, ban đầu mấy đứa nhỏ còn sợ nhưng được mấy chú bộ đội giải thích nên cũng chịu nghe theo. Tiếp đó họ trồng lên đầu mỗi người 1 dụng cụ đặc biệt làm sơ sài bằng dây dù và vải như 1 tấm băng, tấm băng này trồng từ trên đầu xuống dưới cằm rồi thắt chặt lại như người bị chấn thương sọ não, sau khi bị cột chặt thì quai hàm bị gắn vào hộp sọ không thể mở miệng ra được, chỉ có thể nói ậm ừ trong họng, hóa ra bằng cách này thì người sau khi vào trong khu cách ly, dù có lên con muốn tấn công ai cũng không được vì đã bị cột tay, khóa miệng.

4 người họ di chuyển dọc 1 bên thành cầu còn ở giữa cầu là bộ đội đứng dày đặc, cách 1 đoạn lại có 1 người cầm 1 cây thép, phía đầu cầu ra 1 chìa hình chữ T, chú Hưng để ý thấy lan can trên cầu đã bị dỡ bỏ, không khó để hiểu rằng ai mà lên con sẽ lập tức bị bộ đội dùng cây thép kia đâm thẳng xuống sông.

-“Không lưu Đà Nẵng yêu cầu máy bay hướng Nam độ cao 4.200 mét khai báo trước khi bay vào không phận!”

Giọng nói rè rè trên radio cắt ngang câu chuyện chú Hưng đang kể cho tôi, chú cũng giật mình mà vội báo cáo cho trạm không lưu. Hóa ra vì mãi nghe

chuyện nên máy bay đã gần tới nơi khi nào không biết, tôi vội vàng hỏi thêm về tình tiết khi vào được bên trong chú lại cười khà khà:

-Mấy cứ vào rồi biết ra rằng, lo chi!

-Mấy phút nữa hạ cánh chú! tôi hỏi.

-5 phút nữa, đang hạ độ cao đây.

Tôi cũng không dám chậm trễ nên ra sau khoan gọi 2 thằng kia dậy chuẩn bị hạ cánh. Tôi dù ngồi sau nhưng ráng rướng người ra phía trước mà nhìn, chỉ thấy 1 khoản đen mờ mịt nhưng cảm nhận máy bay đã hạ độ cao rất thấp vì từ đây tôi nhìn thấy tầng mây đang ở tít trên cao, bất ngờ ở khoản đen tăm tối trước mắt 2 hàng điện vàng ở đầu sáng lên rồi rõ 1 đường băng hạ cánh. Chuyện này tôi cũng không lạ gì, thông thường máy bay lớn phải hạ cánh ban đêm vì tiếng động cơ máy bay k rất lớn, ban ngày rab có thể thấy từ cách vài chục km mà đuổi theo nên phải hạ cánh ban đêm. Chiếc máy bay chở hàng lạc lẽ đáp xuống, tiếng lốp chạm với đường băng nghe chói cả tai, máy bay cứ thế chạy cho hết đà trong phi đạo 1 hồi rồi dừng hẳn.

Chú Hưng và chú Trường vội vàng tắt động cơ và mấy thứ máy móc, đội 1 lúc có người gõ côm cốp vào thành máy bay, chú cho mở luôn cửa khoản hàng lớn phía sau đuôi. Tôi và thằng Hoàng khiên thằng Vinh xuống, chắc bên quân nhu gọi trước báo có thương binh nên 1 chiếc xe bệnh viện cũng đã đợi sẵn. Vì tôi với thằng Hoàng mang lệnh bảo vệ lô hàng nên không thể theo xe thằng Vinh được, sau khi khiên nó ra tôi chỉ kịp dấn tay y tá trên xe sơ sơ về bệnh tình của nó rồi quay lại máy bay. Xe cứu thương đi chung đoàn nên cũng không thể chạy trước đành đậu đó đợi bốc xếp xong xuôi rồi đi luôn.

Trong sân bay vắng lặn như tờ, chỉ có vài chiếc xe đợi sẵn như xe tải, xe nâng, xe cứu thương và 2 chiếc xe 7 chỗ. Đèn từ đường băng đã tắt từ bao giờ nên gần 2 chục người đang làm việc trong ánh sáng đèn pin lấp loáng. Tôi quay về máy bay, ai nấy đều bận rộn kê tháo hàng, người điều khiển xe nâng rồi chất hàng lên xe, có 2 thằng lính bảo vệ chúng tôi với Phi công là rảnh rỗi:

-2 thằng mày có về lại Biên Hòa luôn không? Chú Trường hỏi

-Dạ không chú, lệnh nghi phải giao hết lô đạn pháo này an toàn mới về được. Thế 2 chú về luôn trong đêm nay à?

-Ừ, ở Biên Hòa thiếu máy bay, đậu lâu không được, đợi họ chất hàng xong là bay về luôn. Tôi nhìn quanh thấy trên sân bay thấy có 1 số thùng hàng nhỏ được chở ra để sẵn.

-Họ gửi cái gì vào thế chú.

-Toàn cá khô ấy mà, chú Hưng cười.

-Thế còn chú không vào thăm vợ con hay sao. Tôi hỏi chú Hưng

-Khi khác, bay ra bay vào suốt ấy mà, chú đáp.

-Dạ, vậy cảm ơn 2 chú cho đi nhờ, hôm khác biết đâu lại phải quá giang đi về lại.

-Lắm chuyện, thế thôi nhé, coi ra ký tá bàn giao hàng hóa kìa. Chú giục tôi

Tôi cầm cuốn sổ chạy ra sau thấy họ đang bốc hàng đóng thùng gỗ nặng trình trịch xuống, trên thùng đầy chữ trung quốc nhưng có ghi 105mm chắc là đạn pháo, tôi dờ sổ ra thấy ghi lại lịch lô hàng, hóa ra là đạn của ta thu được từ Trung Quốc ở ngoại ô Sài Gòn khi chúng bỏ chạy.

Tôi ngó nghiêng thấy toàn lính lác bốc dỡ và vài tay cảnh vệ ôm súng, chẳng thấy thằng cha sĩ quan nào cả, lại hỏi thì 1 tay người bác chỉ vào trong xe oto. Chiếc Fortuner màu đen đậu im lìm ở 1 góc, cửa kính đen nên tôi chả thấy gì, tôi lại gõ công cóc vào kính thì người trong xe mới kéo kính xuống, thì ra là cô sĩ quan tên Vy.

Để nói về nhân vật này thì vô hồi kỳ trận không hết, chỉ biết cô ta là sĩ quan quản lý an ninh của khu an toàn, lúc trước khi ra Đà Nẵng tuyển quân tôi đã gặp 1 lần nhưng lúc đó Đà Nẵng không dư người nên tôi chẳng lấy được ai, phần nữa cô Vy này tính tình cẩn trọng, không điều thêm quân cho cô ta thì thôi chứ đừng hòng mà lấy được người của cô ấy. Vy có vẻ lớn hơn tôi 1 chút nhưng lại gọi tôi là Anh mới lạ, đáng cô ta cao nhưng hơi đậm người lại còn đeo kính, nếu nhìn sơ qua không ai nghĩ là quân nhân, tính tình cô ấy thẳng thắn nhưng không đến nỗi làm người khác khó chịu, riêng về công việc thì rất có khả năng nên tuổi đời còn trẻ, lại là nữ giới mà đã leo lên đến chức này.

-Này! đồng chí cho tôi bàn giao lô hàng cái!

-Ồ hay! đã xuống hàng xong đâu, Ở mà chàng sĩ quan tuyển quân ngày nào sao lại phải đi làm cảnh vệ vậy? Tôi cũng không biết cô ấy hỏi đùa hay thật.

-Ah, có thằng em bị thương, đưa nó ra đây tiện thể đi theo thôi, mà sao hôm nay đích danh trưởng ban an ninh khu lại phải ra tận sân bay thế này? tôi hỏi lại

-Trời, anh tưởng trưởng ban an ninh là chỉ tay 5 ngón chắc. Cô nàng đáp rồi mở cửa xe bước xuống, hóa ra là nãy giờ đang xem xét tài liệu gì đó.

-Anh vẫn còn giận tôi chuyện lần trước hay sao vậy?

-Hả? làm gì có, mới đi đánh nhau về hơi mệt chút thôi. Tôi cười rồi giơ cánh tay ra để cô ta có thể nhìn từ đầu đến cuối xem tôi lấm lét tới cỡ nào

- Vậy thì tốt, có việc sắp phải nhờ anh đấy.

- Việc của liên quân thì tôi không ngại gì, đừng để tôi làm với mấy ông chính trị viên bên mình là được.

- Anh yên tâm, như vậy xem như đã nhận lời rồi nhé.

- Cô coi sao chữa trị cho thằng em tôi đang nằm trong xe kia là được. tôi trả treo.

- Chuyện nhỏ, cô nàng nháy mắt.

Cả 2 mãi nói chuyện, hàng đã chất xong lên xe khi nào không hay, 1 chiếc xe bồn chở dầu ở đầu chạy ra tiếp dầu cho máy bay. Chúng tôi nán lại 1 lúc đợi máy bay cất cánh rồi mới lên xe rời đi. Tôi có ra Đà Nẵng cách đây mấy tháng nhưng cũng chỉ ghé qua vài tiếng rồi đi ngay vì lúc đó họ báo là thiếu quân, tôi thấy có vẻ cũng chẳng muốn hợp tác gì nên thôi. Lúc đó tiếp tôi chỉ có cô Vy đây và vài tay chính trị viên cùng sĩ quan ở ngay sân bay này, thấy tôi còn trẻ nên mấy tay kia cứ nói năng linh tinh gì về việc liên quân can thiệp quá nhiều và nên phân chia khu vực quản lý này nọ, tôi nghe chẳng lọt được chút nào nên kệ, từ đó đâm ghét.

Đoàn xe trước khi rời sân bay thì phân chia thành đội hình rõ ràng, 1 chiếc thiết giáp ở ngoài cổng chạy trước xong tới xe 7 chỗ của tôi và Vy, tiếp đó là 2 xe tải hàng, cuối cùng là xe cứu thương và 1 chiếc 7 chỗ chở cảnh vệ khóa đuôi. Từ sân bay chạy vào khu an toàn không xa nhưng có vẻ họ chuẩn bị rất cẩn thận, xạ thủ đại liên trên nóc xe thiết giáp đi 1 đoạn lại dùng đèn laser chiếu lên 1 vài tòa nhà cao tầng, vài giây sau 1 ánh đèn khác lại rọi xuống có vẻ như là mật lệnh an toàn để đi qua, còn trên kia đích thị là chốt gác. Đoạn đường từ trong thành phố về cầu Rồng đi qua nhiều ngã tư nhưng tất cả đều đã được phong kín bằng xe cộ và nhiều thứ linh tinh cao như nhà 2 tầng, trên gắn đầy thép gai nên rab muốn trèo qua cũng khó.

Đi 1 hồi chúng tôi cũng đến chân cầu, giống với mô tả của chú Hưng, ở đây lộ cốt dày đặc, từ đầu này đến đầu kia có cả chục ụ súng máy, có điều họ đã lắp lại lan can cầu và thay bằng 1 dãy hàng rào thép gai khá cao. Trên cầu ngoài lộ cốt ra còn có vô số cửa bằng lưới B40, xe chạy qua nhanh quá nên tôi đếm không kịp nhưng không dưới chục cái. Cái cách phòng thủ này tôi từng thấy ở Khu An Toàn 48, nếu rab tấn công từ ngoài vào thì lực lượng bên trong cứ từ từ lui qua từng lớp cửa rồi bắn hạ chúng, đơn giản lại hiệu quả.

Xe chạy qua cầu về phía biển rồi ngược lên hướng Bắc, địa hình thành phố Đà Nẵng đúng là thiên thời địa lợi nên mới lập được khu an toàn, thành phố này vốn dĩ được chia đôi ra bởi sông Hàn, phía biển có các quận như Mỹ An, An Hải và núi Sơn Trà. Cả cái khu này là 1 bán đảo nhô ra giữa biển nên chỉ cần cắt các cầu và đường ở phía nam là có thể cô lập hoàn toàn được với nội đô bên trong.

Tôi mãi suy nghĩ thì xe tới khi nào không hay, hóa ra là đã tới chân núi Sơn Trà, nơi đây mới đích thị là công khu an toàn. Không khác với Khu 48 là mấy, đây tường gạch, chốt gác rồi thép gai, xe cũng phải chạy qua 1 đường chui bằng thép gai mấy chục mét mới tới cổng, sau khi cổng mở ra lại phải vào mấy lần sân, trong sân có nhà cho lực lượng bảo vệ và 4 chốt gác 4 góc, mãi qua mấy lần cửa mới vào tới nơi.

Bên trong nhà cửa phổ xá cơ bản vẫn như trước nhưng trời đã về đêm cũng chẳng có mấy người ở ngoài đường. Chúng tôi xuống xe, Vinh được đưa vào khu bệnh xá gần đó, tôi giao thẳng Hoàng đi theo còn mình nhờ cô Vy kia bố trí chỗ ăn ở tạm thời.

Tôi được họ dẫn đến 1 khu lán trại làm bằng tôn, bên trong là 1 dãy giường 2 tầng cho lính ngủ, cũng chẳng có gì để chê, tôi quăng ba lô nằm luôn xuống chẳng thèm chào hỏi mấy người ở trong.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (3)

Tối hôm trước ở trung tâm xã tôi chợp mắt chỉ có mấy tiếng nên vừa ngã lưng xuống là ngủ ngay nhưng hình như thần kinh đã được rèn luyện, bấy lâu nay khi nào ngủ cũng lo ngay ngáy, dù có tiếng động nhỏ cũng bật mình trở dậy. Khu lán này là giành cho lính gác nghỉ ngơi để thay ca, mấy tiếng lại có người đi ra đi vào trong khi tôi cứ nghe tiếng động là giật mình thành ra giấc ngủ chập chờn.

Tôi tỉnh dậy khi trời vừa hừng sáng, ngó sang thì thằng Hoàng đã vào ngủ ở giường kế bên từ bao giờ, tôi lấy balô ra để tìm bộ đồ mới rồi ra ngoài tìm chỗ đánh răng rửa mặt và tắm táp. Đưa tay đẩy cánh cửa tôn xập xệ của căn lán làm cho nắng sớm tràn vào trong lóa cả mắt, phải mất mấy giây tôi mới nhìn được cảnh vật bên ngoài. Căn lán này nằm ở ven đường lên núi Sơn trà, xung quanh có khá nhiều nhà cửa, có căn mới xây, có căn đã có từ lâu nhưng nhiều nhất vẫn là những căn lán trại làm bằng tôn hoặc xây bằng gạch đều tắm táp như những dãy nhà xưởng cho công nhân. Vì khu an toàn này dựa vào thế núi để phòng thủ nên phía trên núi người ta đã khai hoang và xây dựng rất nhiều nhà ở và đường đi, nhìn xa xa cứ như những bản làng của vùng cao.

Tôi ra ngoài đứng chống nạnh ngó nghiêng 1 hồi mà không thấy nhà vệ sinh ở đâu, đang tính đi tìm thì 2 cậu lính trẻ ở đầu hẻm hồ xách súng chạy tới.

- Nè! Ông kia, đi mô rứa!

- 2 Cậu cho hỏi nhà vệ sinh ở đâu. Tôi xối lời.

-Quân ở mô, bảng tên đồ mô? 1 cậu nghiêm giọng.

-ah! Tôi bên liên quân, mới áp tải hàng từ Biên Hòa ra tối hôm qua.

-Rứa giấy tờ đâu?

-Giấy gì? Tôi đáp chung hững

-Ông ni giỡn chơi hả ông? 1 cậu trợn trừng mắt rồi cả 2 móc súng ở sau vai ra giương lên về trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Tôi thấy tình hình cũng căng, ai mà ngờ trong trại an ninh nghiêm ngặt vậy, tôi liền hạ giọng nghi binh rồi từ từ rút ví giờ thẻ quân nhân ra cho họ xem. Nhưng chẳng 1 hồi 2 cậu kia mới cho tôi đi, không quên chỉ nhà vệ sinh ở đâu.

Tôi tắm tấp xong xuôi trở vào thì thằng Hoàng đã dậy từ lâu, lúi đầu về 2 khẩu phần ăn và nhai ngồm ngoàm.

-Thằng Vinh sao rồi.

-Ấu Uật ông ời ôn ời...!

-Bác sĩ nói khi nào lành?

-Nanh an tì ai tán...

-Mày ăn xong đi rồi hãy nói.

-BÁC SĨ BẢO 2 THÁNG, ĐIỀC AH! Nó nuốt cái ực rồi quát!

Cái thằng này có dám quát cả tôi, dù dự định đâm cho nó cái thì nó toan bê luôn hộp cơm của tôi nên phải giật lại cái dĩa.

Chúng tôi ăn sáng xong thì có 1 tay y tá ở đâu vào, gọi tên rồi khám sơ cho cả 2, chủ yếu là soi tròng mắt, kiểm tra răng lợi với cơ thể xem có bị gì không. Phần tôi thì có bị con rab cắn tối hôm trước nhưng cũng may sau 1 ngày đã liền miệng chỉ còn vết mờ mờ nên không sao, thêm nữa có lẽ là quân mình nên họ cũng kiểm tra sơ sơ, nếu mà lấy máu có khi tôi bị đuổi ra cũng nên.

-Giờ làm gì? thằng Hoàng hỏi

-Tôi hỏi qua bên an ninh nói có nhờ gì đó, cứ chơi chơi đi, khi nào họ gọi thì đi.

-Ở đây có gì chơi?

-Đi dạo lòng vòng xem sao, trên núi có chùa Linh Ứng còn bên kia có cái Resort 6 sao mà giờ không biết sao rồi.

-Ồ

Nói rồi 2 thằng chỉnh trang lại quần áo, đeo bảng tên, quân hàm, phù hiệu vào để tránh bị kiểm tra như khi sáng. Vì là lính liên quân nên đồng phục của chúng tôi rất bảnh, có mũ bê rê xanh, không đội thì nhét vào cầu vai, phần nữa là sĩ quan nên đi boots cao cổ, dáng vẻ phong trần, so với bộ đội nhà mình khác nhau rất xa.

2 cu cậu bệ vệ rảo bước theo con đường nhựa dẫn lên núi, ban đầu còn háo hức nhưng leo được mấy trăm mét đã bờ hơi tai, chưa kể trời đã bắt đầu nắng, may thay đang đuối thì có 1 xe tải chở công nhân dưới núi chạy lên nên chúng tôi được quá giang.

Trong thùng xe đầy bụi đất có gần chục người tay cuốc tay xẻng, tôi hỏi thì họ nói là đi trồng bắp để tăng gia sản xuất. Khu này chỉ có nguồn cá là vô hạn còn mấy thứ rau củ và chất tinh bột vẫn phải tự trồng lấy, ở khu an toàn không tới nỗi thiếu đói nhưng cả mấy trăm ngàn người ở đây, không lao động thì cũng chẳng biết làm gì khác, thành ra trên núi họ trồng rất nhiều cây trái, rau củ, sáng có xe chở lên lao động, chiều chở người và rau củ về, nhìn chung cũng sống cũng bình dị.

Xe chạy bon bon đến lưng chừng núi thì bác tài rẽ vào con đường đất mới mở, tôi cũng chỉ đi được tới đây nên cảm ơn rồi bước xuống. 2 thằng cuốc bộ thêm khoảng nửa thì đã tới cổng chùa Linh Ứng, tính vào chiêm bái thì đã gặp mấy cậu bộ đội mặt mày lạnh tanh chạy ra xua đi vì bảo là khu quân sự, cũng may thằng Hoàng nhanh trí, phân bua là 2 chúng tôi lên đây để khảo sát địa hình, có chuyện gì liên quân từ ngoài biên vào còn biết mà tiếp ứng, mãi 1 hồi họ mới cho qua.

Tôi trước đây đã có dịp viếng chùa 1 lần nên cũng không lạ gì cho lắm nhưng vẫn khá phục người Đà Nẵng, trên đỉnh núi mà lại có thể san bằng 1 diện tích lớn để xây chùa chiền, ngoài ra còn dựng 1 bức tượng Phật rất lớn. Có người nói cũng nhờ bức tượng Phật này mà Đà Nẵng mới phát triển, ít bão bùng đến khi có dịch cũng an toàn mà tai qua nạn khỏi.

Vì đây là điểm cao nên quân Việt Nam trên đây bố trí dày đặc các đài quan sát và trọng pháo để bao lấy toàn bộ khu an toàn, chỉ cần có rab ở ngoài vành đai thì sẽ giáng mưa bom bão đạn xuống ngay, đúng là thiên thời địa lợi, thế núi long châu hổ phục, có muốn đánh từ ngoài vào cũng không được.

Tôi đi dạo 1 vòng rồi phòng tầm mắt ra xa xa, thấy dưới cảng Tiên Sa có mấy chiếc thiết giáp hạm đang đậu, ở tít ngoài biển thì lấp ló mấy chiếc tàu hộ vệ im lìm xoay vòng pháo vào bờ. Hóa ra ở đây còn có hải quân bảo vệ. Dưới chân núi là bãi bờ biển trắng ngà, họ dựng mấy lớp thép gai có vẻ mỏng manh thôi nhưng hồi 1 cậu lính canh thì được biết là chưa bao giờ thấy rab vào đường biển cả, đề phòng là chủ yếu thôi.

2 thằng đi tới đi lui chán chê xong trở về, đang xuống thì 1 chiếc U Oát 4 chỗ từ thời liên xô chạy tới, 1 cậu sĩ quan thông tin nhảy ra chạy về phía tôi, biết ngay là bên an ninh khu gọi nên chúng tôi lên xe xuống núi luôn.

Ban An ninh ở khu nào cũng vậy, luôn nằm ngay cổng vào, nhìn bên ngoài bố trí không khác gì lô cốt vì đây là chốt chặn cuối cùng nếu bị tấn công. Tôi đi vào sân thì thấy có 3 dãy nhà 2 tầng hình chữ U, giữa sân có mấy chiếc thiết giáp để đi tuần tra nhìn chung khá quy cũ.

Cậu sĩ quan thông tin tên Long dẫn chúng tôi vòng vào lên lầu 2 là phòng họp thì thấy Vy với mấy sĩ quan khác đang chỉ trò lung tung trên Sa Bàn, cô ta thấy tôi vào chỉ gật đầu chào rồi tiếp tục cho xong cuộc họp.

Tôi với Hoàng ngồi 1 góc nghe lôm và nhìn sa bàn của thành phố thì hiểu lờ mờ là lượng rab ở phía Bắc và phía Tây dạo này đổ về tầng bất thường, để đe dọa thành phố thì chưa thể nhưng các điểm cao bên ngoài bắt đầu gặp khó khăn. Tôi nhìn kỹ mới thấy hóa ra Đà Nẵng còn có các cụm phòng thủ bên ngoài là các điểm cao như Hải Vân, Bà Nà và Ngũ Hành Sơn ở 3 phía Bắc, Tây và Nam.

Ở trên các điểm cao này bố trí trọng pháo bao lấy thành phố và có khoản 1 đại đội túc trực cảnh giới, ngoài ra vào sâu hơn thì trên nóc các tòa nhà cao tầng đều có các tiểu đội bắn tỉa. Tôi nhìn sa bàn mà hoa cả mắt, trong bán kính mấy chục cây số mà chi chít chốt gác lẫn căn cứ như thiên la địa võng, 1 con ruồi muốn vào cũng không lọt.

Cô Vy kia họp hành xong cho giải tán rồi mới mời chúng tôi ngồi xuống tiếp chuyện.

-Chà chà, hôm nay nhìn 2 anh sạch sẽ tinh tươm quá đấy.

-Chuyện! Trường ban an ninh cứ vào thẳng vấn đề luôn đi, tôi cười

-Mà cậu đây là...Vy quay sang Hoàng đưa tay bắt rồi thắc mắc

-Hoàng, trung sĩ, trước cũng bên mình mà tôi rút sang đây.

-Ah! thì ra là vậy. cô nàng bắt tay Hoàng rồi mới bắt đầu, đúng là đàn bà con gái, câu nệ đủ thứ, tôi cười mỉm rồi kéo ghế ngồi xuống, cô nàng rót nước rồi mới chậm rãi.

-Thực ra cũng không có gì phức tạp, cũng là vì lô đạn pháo tới hôm qua thôi. Bên em hiện đang thiếu lực lượng dự bị nên việc đưa lô đạn lên Bà Nà gặp khó khăn, nếu anh Minh và Hoàng đây không phiền thì có thể hộ tống giùm lô đạn này lên trên đó.

-Đúng là không thể từ chối nhưng việc gì cản trở nó vẫn hơn, Vy có thể nói cho tôi biết là trước mắt có những khó khăn gì hay không?

-Thông thường việc áp tải đạn dược và nhu yếu phẩm lên các điểm cao không có gì khó, bộ phận quân nhu và an ninh vẫn làm tốt và thực hiện mỗi tuần, nhưng gần đây số lượng người bệnh bên ngoài tăng đột biến, phải cắt cử thêm nhân lực cho mỗi chuyến hàng nên thành ra việc áp tải bị giảm tần suất mà anh biết đó. ở trên chốt mà thiếu đạn dược thì coi như vô dụng.

-Việc biết là khó nhưng có thêm 2 người thì liệu giúp ích được gì? Hoàng hỏi

-Thực ra vấn đề ở đây không phải là chuyện hòa lực vì thật sự không may mới gặp bọn chúng trên đường, 2 anh đây chắc hẳn chạm mặt những thứ ngoài kia không biết đã bao nhiêu lần, chắc cũng rõ ràng ngay bọn chúng càng tinh khôn trong khi cảnh vệ chủ yếu là canh gác phòng thủ, khả năng phán đoán và phản xạ chắc chắn thua các anh xa.

Tôi nãy giờ ngồi nghe, thấy vấn đề cũng chẳng có gì để mà dài dòng nhưng chắc chắn còn có ẩn tình gì đó ở đây.

-Vy này. Tính tôi thẳng thắn, việc áp tải lô đạn pháo với 1 cơ sở như Đà Nẵng thật ra có khó thì nhân lực ở đây vẫn đáp ứng được. Nếu còn có nội tình gì thì hãy nói thật cho 2 bên cùng rõ, dù là liên quân hay quân mình thì mục đích cũng chỉ có một, tôi và Hoàng đây có đeo phù hiệu nào đi chăng nữa cũng là người Việt Nam mà thôi, nên có gì hãy cứ nói thẳng ra thì hơn.

Cô ta nghe xong thì sắc mặt bỗng nhiên chùng xuống rồi thờ dài 1 hơi như trút đi được gánh nặng.

-Đúng là nhờ anh em không làm người, thật sự trong việc này là có nội tình...đang nói thì Vy bỗng nhìn ra cửa dò xét sau đó đứng dậy khép cửa rồi mới quay lại bàn nói tiếp câu chuyện.

-Phần nào công việc của em là chịu trách nhiệm chi phối phối lực lượng, Quyền hạn em không nhiều và ở trên còn có nhiều sếp, nói nhét em cũng không phải nhưng ý kiến đưa lên không có bằng chứng cũng không thuyết phục được ai.

Núi Bà Nà là thành trì bảo vệ Đà Nẵng ở phía Tây cũng là phía nguy hiểm nhất, dạo này số lượng người bệnh tăng đột biến ở gần nội đô chắc chắn là do điểm cao này có vấn đề. Cụ thể ra sao em có cho người dò la nhưng thông tin vẫn rất mơ hồ nhưng khả năng là do năng lực chiến đấu giảm sút, việc trực chiến tác chiến không đúng kỷ luật hay thậm chí là do xa ban chỉ huy nên lực lượng ở chốt đã thoái hóa.

Ở mỗi điểm cao đều có chính trị viên nhưng đường xa trắc trở muốn kiểm tra cũng không được, tất cả thông tin đều là do họ gửi về sao thì biết vậy. Em

đã nhiều lần đề xuất cho thay đổi lực lượng trực chiến nhằm “thay máu” nhưng liên tiếp bị phản đối vì cấp trên cho rằng những người đang ở đó đã là những người tốt nhất.

Vì vậy lần này nếu anh ghé qua đó, tìm hiểu sự tình và viết 1 bài báo cáo khách quan cho ban an ninh khu thì có thể giúp em được rất nhiều.

Chưa đợi tôi trả lời thằng Hoàng đã quay qua tỏ vẻ háo hức:

-Kiểu như James Bond vậy hơ! Không để nó nói thêm tôi tiếp lời

-Việc này thì đúng là không khó, vì tôi cũng làm ở vị trí điều phối lực lượng nên nhìn qua là sẽ nắm được tình hình ở đó thôi. Có điều tra ra được gì thêm thì tôi không chắc nhưng đánh giá năng lực chiến đấu thì cô cứ yên tâm

Nhưng mà cái gì cũng cần thời gian, ít nhất cũng cần vài ngày để quan sát tìm hiểu thì liệu có ổn không?

-Cái đó anh đừng lo, chỉ huy trưởng ở chốt đó hiện không khỏe, nhân đây phải về nghỉ phép 1 thời gian. Anh cứ tạm thời lên hỗ trợ 1 vài ngày. Chuyện cậu thương binh kia ở đây đã có em lo.

Tôi nghe xong thì quay qua nhìn thằng Hoàng, nó thì khi nào chẳng thích đi đây đi đó nên đã thấy chữ “Ngay và Luôn” trên mặt, phần tôi thì coi như đây là 1 chuyến nghỉ dưỡng cũng được vì Bà Nà khí hậu mát mẻ, cứ như Đà Lạt ở miền trung. Đánh đấm cũng đã lâu, giờ cũng cần phải nghỉ ngơi nên quay sang gạt đầu.

-Đoàn xe sẽ khởi hành vào sáng mai, 2 anh cứ thoải mái tự nhiên thăm thú xung quanh, đến chiều sẽ có công lệnh điều động.

Tối đây thì mọi chuyện cũng đã rõ ràng, chúng tôi thống nhất xong xuôi thì đứng dậy đi về, vừa ra khỏi cổng thằng Hoàng đã hỏi ngay:

-Quân trên đó cũng dưới quyền ban an ninh ở đây, có gì mà nhờ tới mình vậy?

-Dài dòng lắm, chuyện quản lý lực lượng bên đây là cực kỳ phức tạp, cả cái ban an ninh đó có biết bao nhiêu tướng tá, chuyện điều phối chỉ huy hay thay toàn bộ đại đội trực chiến đâu phải dễ. Chắc nội bộ cũng chia bè kéo cánh, lời nói đôi bên đều không có trọng lượng nên mới phải nhờ đến bên thứ 3 giám sát cho khách quan.

-Chả khác gì đại đội cũ của em.

-Hỏi anh tìm ra mày thì cũng mới xong mấy tháng tân binh, làm gì đã mò lên tới được ban chỉ huy mà cứ tỏ vẻ

-Ông thì biết đêch gì, để tôi nói cho mà nghe...

-Thôi! thôi... sang chỗ thằng Vinh coi nó sống chết sao rồi. Tôi phẩy tay rồi lùa nó đi để khỏi phải dài dòng nữa.

Bệnh viện cách nhà chỉ huy không xa, đi bộ tầm 200m đã tới, tôi cũng không biết nó được hoán cải từ cái gì nhưng trông cũng sạch sẽ tinh tươm và lắm người ra người vào.

Chúng tôi lách nhanh qua hơn chục người đang chờ khám bệnh rồi đi qua mấy dãy hành lang tới phòng hồi sức, thằng Vinh nằm trong đây chèo queo, giò bị cột lên treo lưng là lưng lẳng.

-Sao, có đỡ hơn chưa. Tôi hỏi

-Đau thấu xương chứ đỡ...Nó nhẩn nhó

-Cũng phải rồi, người ta bắt vít vào trong xương để cố định mà.

-Bác sĩ nói phải mấy tháng mới lành...

-Còn hơn thọt giò luôn đến cuối đời, vác được chú ra đây đã là may rồi, có nằm nghỉ mà cũng than vãn nữa

-Này! có em y tá nào ngon không. Thằng Hoàng nháy mắt hỏi

-Chưa thấy, toàn quá phụ thôi, vậy mới chán chứ.

2 thằng ôn vật này đi đâu cũng gái với gái, tôi thì chán chẳng muốn nghe. 3 thằng ba hoa bốc phét về vụ ngày mai lên Bà Nà 1 hỏi thì tới giờ cơm, Y tá vào phát cho thằng Vinh 1 hộp cơm với cá kho, chúng tôi thấy cũng đói bụng nên chửi bới thêm vài câu rồi ra ngoài đi kiếm gì ăn.

Nhà ăn quân đội là 1 dãy nhà bằng gỗ lợp tôn, không có tường hay gì che chắn, ở giữa có xếp năm bảy chục bộ bàn ghế nhựa đều tăm tắp. Phía đầu kia là bếp cũng như quầy bán đồ, lương thực ở đây được cấp phát bằng tem phiếu nên mọi người cứ xếp hàng đưa tem, bấm lỗ rồi chọn đồ ăn. Cũng may khi này Vy đã đưa cho tôi mấy cái tem có mộc đỏ của bộ chỉ huy, là suất ăn của sĩ quan đảng hoàng nên 2 thằng vào hàng mà cứ cố nhướng lên xem được ăn cái gì.

Sau 1 hồi chờ đợi quầy thức ăn đã hiện ra nhưng 2 thằng nhìn 1 lượt cũng thờ dài ngao ngán, cũng là cơm độn với rau củ quả, được cái là có nhiều cá

trười. Xuất ăn sữ quan thì thêm được 1 lon nước và 1 trái chuối. Đứng là hy vọng càng nhiều thì càng thất vọng. Chúng tôi bung phần cơm ra 1 góc ngồi đánh chén mà mồ hôi nhỏ lỏng tóang vì nắng nóng, do đây là nhà mái tôn nên cứ như cái lò thiêu.

2 đứa ngồi 1 hồi chịu không nổi tính mò ra biển cho mát nhưng sức nhớ ngoài đó toàn hàng rào thép gai đành đổi hướng qua khu dân cư xem sao. Chúng tôi đi 1 hồi mới định hình được hoàn toàn khu này, thì ra ở vòng ngoài và trục đường chính là các khu quân sự như nhà chỉ huy, đồn bốt, trại lính còn sâu bên trong và trên sườn núi là nhà dân. Mỗi khu ở đây cứ chừng 1000 mét vuông lại có hàng rào và công thép gai cách biệt phòng khi có biến nhưng bình thường thì vẫn mở ra.

Cư dân ở đây 1 phần là người Đà Nẵng 1 phần là người tị nạn, nhà cửa ngày trước còn lại không cần biết là của ai đều được chia cho mọi người ở, tiện nghi cũng không có nhiều, chủ yếu là đủ để sinh sống, nhà cấp 4 thì ở 6-8 người, nhà 1-2 lầu thì ở nhiều hơn nhưng đa số là những dãy nhà cấp 4 mới được xây bằng gạch hay xà bần, đây là thứ gạch người ta gỡ ra từ các công trình khác rồi đem về xây lại, tường thì cũng chẳng có xi măng mà tô nên nhìn mấy căn nhà không có gì bắt mắt, nhưng suy cho cùng đời sống tập thể và để che nắng che mưa như vậy là tốt rồi. Khu này nằm dưới sự kiểm soát của quân đội nên mọi thứ đều quy củ và sạch sẽ, trước nhà đều có ruộng rau hay trồng vài thứ cây hoa.

Người lớn có lẽ đã đi trồng hoa màu trên núi hết nên bên trong cũng vắng vẻ, trong nhà có mấy đứa nhỏ tụ tập chơi mấy trò chơi con nít, đứa lớn trông đứa bé, đứa này đút đứa kia ăn. 2 thằng tôi lê lét 1 hồi thì tới mấy dãy nhà xường, bên trong công nhân đang nghỉ ngơi nhưng cũng thấy có 1 số máy móc như máy may, máy xay sát rồi gò hàn, khu này cứ như 1 khu công nghiệp thu nhỏ với đủ thứ ngành nghề, có lẽ ở đây họ tự cung tự cấp được cái gì hay cái đó.

Đang lẩn tha lẩn thẩn thì 1 mùi cực kỳ khó chịu theo con gió từ đâu bay tới khiến chúng tôi phải bịt mũi, ngó nghiêng 1 hồi thì hóa ra là xường nước mắm và làm khô cá. Ở đây đúng là khó khăn về mọi mặt nhưng cá thì nhiều vô kể, từ hồi đại dịch chắc chẳng còn ai ra biển đánh cá nữa nên hải sản lại được dịp sinh sôi nảy nở. Ở đây họ có xăng dầu, xây dựng lại đội tàu ra biển tha hồ mà bắt

Trời nắng và đi chơi 1 hồi cũng chán nên chúng tôi quay lại căn lán để nghỉ ngơi, tranh thủ giặt giũ, gói ghém đồ đạc cho chuyến đi ngày mai. Vừa xong thì cậu lính thông tin khi sáng cũng đã tới, đem theo mấy bộ quần phục và quần hàm của bộ đội kèm tờ lệnh nghỉ mỗi chữ “Mật” ở bên ngoài. Tôi bóc ra xem thấy đây lệnh thay thế chỉ huy khu an toàn và có kèm tờ giấy nhỏ của Vy, cô ta nghỉ mấy chữ đạn là trường hợp đặc biệt mới phải dùng đến còn không thì làm tiêu tốt là được rồi.

Đạn được chúng tôi mang theo không nhiều và cỡ đạn nhỏ nên tôi nhờ cậu Long kia đem về 2 khẩu AK với mấy hộp đạn, súng dự trữ lâu rồi không bắn nên cần chỉnh và tra lại dầu mỡ đến sẫm tối mới xong.

2 thằng ra ngoài tắm táp để đi ăn thì bỗng nhiên có mấy tiếng Âm Âm trầm đục vang lên làm rung chuyển cả lu nước, thằng Hoàng tưởng sấm sét nên nhìn lên trời coi sao.

-Nhìn cái gì, pháo kích đó.

-Pháo gì bắn vào giờ này ông nội?

-Giờ nào mà chẳng bắn được, chuẩn bị 3 phát nữa nè...

-Âm... Âm... Âm...

-Đó! mày tin chưa

-Ồ!

Cơm nước xong chúng tôi lại đi dạo lần nữa, ban đêm dân cư đã về đủ nên nhộn nhịp hơn hẳn, vì điện bị hạn chế, mỗi nhà chỉ có 1 bóng đèn chữ U tù mù và đóng kín cửa không cho ánh sáng ra ngoài, phương tiện giải trí chẳng có gì nên họ đồ hết ra ngoài đường tụm năm tụm 3, người kể chuyện mùa vụ, người kể chuyện đánh cá. Mấy cụ già thì đi bộ, trẻ trẻ thì đạp xe đạp hoặc ngồi ba hoa khoát lắt.

Quân với dân như cá với nước, mấy cậu lính trẻ áo còn bỏ trong thùng, súng vác trên vai vào khu này tán gái, khi thấy Quân cảnh đạp xe đạp tới thì bỏ chạy té đái, nhảy vào cả bồn nước nhà người ta làm xôn xao cả 1 góc phố.

2 thằng tôi không hên mà gặp, không nói mà hiểu cũng ngó nghiêng xem có em nào không nhưng cứ tối mù tối mờ như thế này đâu có em nào xinh cũng chẳng biết mà lại làm quen. Xà quần tới gần 9 giờ tối, dần chúng đi ngủ hết chúng tôi cũng vác xác về đi về.

Bạn đang đọc truyện *The Khai Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (4)

Đúng 6h sáng 2 thằng tôi vác xác ra trụ sở chỉ huy ngồi, quân phục K07 mới tinh, giày cao su còn nguyên mùi nhựa. Khi đến nơi thì thấy bên đó họ cũng đã chuẩn bị xong hết, xe cộ đã vào đội hình, hàng hóa được phủ bạt và neo chặt trên xe.

Tôi với thằng Hoàng ngái ngủ lại lấy phần ăn để sẵn trên mặt đất, ngoài cơm hộp mỗi người có thêm 1 bi đông nước. Tôi mở hộp ra thì thấy là xôi bắp, ăn với đường cát vừa nóng vừa thơm. Vừa ăn xong chúi mép thì cũng có lệnh tập trung, chúng tôi xếp thành 3 hàng dọc tùy theo nhiệm vụ.

Hàng thứ 1 là kíp lái thiết giáp và cảnh vệ trong xe có 8 người, nhiệm vụ mở đường.

Hàng thứ 2 cũng là cảnh vệ nhưng là nhiệm vụ bảo vệ có 12 người, 6 người trên 1 chiếc SUV 7 chỗ và 6 người trên xe tải.

Hàng thứ 3 là sĩ quan chỉ huy, lái xe và liên lạc có 5 người, tôi và thằng Hoàng thuộc nhóm này.

Điểm danh xong xuôi tay chỉ huy chỉ lưu ý 1 số điểm rồi cho quân lên xe đi luôn, có lẽ là họ cũng đi nhiều lần tuyến này rồi nên không có gì phải tính toán nữa.

Đoàn xe từ từ lăn bánh rời Đà Nẵng, chúng tôi đi theo đội hình cố định như sau: xe thiết giáp bánh lốp, xe chỉ huy, xe tải rồi xe cảnh vệ khóa đuôi, các xe luôn giữ tốc độ cố định là 55 km/h, xe thiết giáp chạy đầu điều phối toàn bộ đoàn xe chẳng hạn như thông báo tăng-giảm tốc độ trước khi vào 1 vùng địa hình nào đó. Xe tải là 1 chiếc xe được gia cố khá đặc biệt, đây là loại xe Hyundai 8 tấn với 10 bánh xe to cao, 2 bên thành xe và cabin được gia cố thép dày, ở trên cao có các lỗ châu mai, sau khi cảnh vệ vào trong thùng xe thì họ đóng chặt lại cứ như 1 cái hộp sắt, nếu là rab với tay chân thì không thể cạy phá ra được.

Trong xe tôi có 5 người, 1 cậu sĩ quan lái xe, cậu Long thông tin hôm qua, tay chỉ huy tên Huân và 2 chúng tôi. Khi vừa lên xe không khí đã khá căng thẳng, tay Huân thì cứ đảo mắt nhìn ra bên ngoài còn cậu Long thì luôn tay nắm bộ đàm thông báo tình hình, chỉ có tôi và thằng Hoàng ngồi sau khá lạc lõng không biết làm gì khác ngoài ngắm cảnh bên đường.

Sau khi băng qua cầu và rời khu an toàn, đoàn xe phải chạy qua thành phố trước khi ra ngoại ô. Ở Đà Nẵng cũng chẳng khác Sài Gòn là mấy, tất cả đều đã hoang tàn đổ nát, cỏ cây mọc hoang dại khắp nơi, có điều đây là đoạn đường huyết mạch nên đã được dọn dẹp sạch sẽ, đoàn xe cứ bon bon mà chạy không gặp phải trở ngại gì. Sau 1 hồi chúng tôi cũng ra khỏi thành phố và chạy qua các khu dân cư, ở đây nhà cửa san sát, mỗi ngã tư – ngã 3 đều được rào chắn thô sơ bằng các giá gỗ và thép gai để tránh rab tràn vào nhưng vì đoạn đường dài tới hơn ba chục cây số, lại không ai coi ngó nên gặp rab là điều khó tránh khỏi.

- Có địch, nhóm tám đến mười phía trước, giảm tốc còn 30. Tiếng bộ đàm vang lên.

Đoàn xe lập tức giảm tốc độ, tôi với thằng Hoàng cũng hạ kính xe, lên đạn chuẩn bị chiến đấu nhưng tay Huân ngồi trước quay lại lắc đầu tỏ ý bảo bình tĩnh. Từ nóc xe thiết giáp chạy trước 1 tay cảnh vệ trồi lên nắm lấy khẩu trung liên trên nóc lên đạn rồi chậm rãi bóp cò.

Vì xe tôi chạy sau nên tôi không rõ tình hình phía trước nhưng anh ta bắn từng loạt rất chậm rãi có vẻ không khó khăn gì mấy, sau chừng vài chục giây đã chui lại vào xe khóa cửa.

- Tăng tốc! tiếng hoa tiêu ra lệnh.

Đoàn xe lại nhanh chóng lao đi, qua cửa kính tôi chỉ kịp thấy xác vài con rab bị bắn chết sau đó bị máng ủi của xe thiết giáp hất văng qua 1 bên nát bấy, tuy nhiên cũng còn sót vài ba con ở vệ đường, anh em trên xe tải nhanh chóng thò súng qua lỗ châu mai xử lý nhanh gọn.

Rời khỏi khu dân cư cũng là lúc nắng lên, cũng may trong xe có điều hòa nên không khó chịu gì mấy. Khác với tưởng tượng của tôi là đoàn xe sẽ lao vào rừng rú nhưng thực ra lại phải đi qua 1 khu công nghiệp đan xen nhà dân trước, tôi để ý 2 bên đường thì thấy khu này bị phi pháo bắn phá tàn hại không còn gì, nếu nói là bình địa cũng không quá, nhìn kĩ thì thấy la liệt mảnh thi thể vương vãi khô quắt queo, có vài con chó hoang đang đi lại tìm kiếm xem liệu có còn gì ăn.

- 12 ki lô mét cộng, bắn sang phải 3, trái 2, cách 30 mét.

Cậu Long thông tin bất chợt nói qua bộ đàm rồi giờ tay lên đầu che lỗ tai lại, tôi chưa hiểu chuyện gì thì mười giây sau bỗng nghe tiếng đi đùng từ xa xa rồi tiếng rít chói tai vang lên

Ầm...Ầm... Ầm

3 quả đạn pháo rơi cách chúng tôi chỉ vài chục mét thổi khói bụi lên cao mù mịt, tôi với thằng Hoàng hoảng hồn đổ dõn về 1 phía, chưa kịp định thần thì bên trái lại nổ thêm 2 loạt nữa, chúng tôi cũng chẳng kịp nhìn xem họ bắn cái gì.

- Tại sao phải bắn pháo vào 2 bên đường vậy Long? Tôi hỏi

- Ah! đây là cửa rừng, nếu không bắn xua chúng nó thì khi vào bên trong dễ bị chặn lại lắm.

- Tôi tưởng ở đây cũng khá an toàn chứ.

- Không hề! ở ngoài quang thì mình còn biết đường chứ vào rừng thì biết chúng nó ở đâu. Trên Bà Nà nhiệm vụ của họ là yểm trợ Đà Nẵng, còn ở quanh đây biết bao nhiêu đạn pháo với lính mới dẹp cho xong?

- Ah ra vậy. Tôi ồ lên

Long dứt lời thì xe thiết giáp dẫn đầu cũng ra lệnh sẵn sàng chiến đấu, 2 tay xạ thủ lập tức trời lên nóc, tất cả các xe đều đã hạ cửa kính, thò súng ra ngoài chuẩn bị nghênh chiến, mới nãy nắng nóng là thế nhưng mới vào khu rừng chưa được bao xa thì không khí đã thay đổi hoàn toàn, vì bắt đầu lên cao nên đã lạnh hơn, phần nữa đường cao tốc trong rừng tuy quang nhưng 2 bên đầy cây cỏ tù mù, không biết đâu mà lần.

Cậu Long ban đầu ngồi cánh phải, vì phải nghe điện đàm nên chuyển vào ngồi giữa, tôi với thằng Hoàng ngồi 2 bên kê nòng súng lên cửa mà nhắm ra ngoài nhưng xe lao đi quá nhanh, dẫu có rab cũng không kịp lấy mục tiêu mà điêm xạ.

Tôi nghĩ là nghĩ vậy nhưng không ngờ chưa vào rừng bao xa tiếng súng đi đùng đã nổ lên ngắt loạt, tôi cũng chẳng thấy gì và chẳng rõ là ai bắn vì phần mình vẫn phải tập trung cao độ vào 2 bên đường. Đang căng mắt căng mũi thì đúng là có rab thật, 1 con rab trong bụi cây bất chợt lao ra chồm theo đoàn xe, tôi điêm xạ 3 phát nhưng không trúng, tuy nhiên vài người trên xe tải thấy tôi bắn đã nhận ra mục tiêu mà hạ gục nó trước khi kịp lao vào đoàn xe.

Cả đoàn chúng tôi vừa chạy vừa bắn, tôi với thằng Hoàng vốn không quen với kiểu này nên toàn bắn trượt, có lúc quần trí mà xả cả loạt dài vào trong bụi rậm. Đoàn xe chạy vào đến chân núi thì bắt đầu leo lên, men theo địa hình người ta đã làm các con đường đèo bám theo sườn núi, có nhiều cung đường zíc zắc, 1 bên là núi 1 bên là vực nên cũng đã đỡ rab hơn nhiều, chúng tôi có chút thời gian mà thở tuy nhiên bù lại cứ phải ngả người hết từ bên này sang bên kia theo nhịp đánh lái của tài xế.

Đường núi hoang vu khó đi là thế nhưng có lẽ đã quá quen với cung đường nên các xe đều giữ nguyên tốc độ đánh lái mượt mà theo xe chạy trước. Càng lên cao khung cảnh càng thay đổi 1 cách đáng ngạc nhiên, ở chân núi chúng tôi còn thấy ít nắng nhưng lên tới lưng chừng núi thì đã phải đi vào trong sương mờ, chúng bám vào cửa kính thành nước chảy ròng ròng, tầm nhìn lại không quá được 15-20 mét. Vì lên độ cao và là sườn đón gió của dãy trường sơn nên việc này cũng không có gì lạ, có điều không khí thay đổi quá đột ngột khiến cho chúng tôi sửng sốt, khi nãy còn than nóng, bây giờ tôi đã cảm thấy lạnh đến nỗi cả da gà nên kéo cửa kính lên rồi ngồi co ro nhìn ra cửa.

Xe đi thêm ít lâu coi bộ đã quá lưng chừng núi rồi chậm dần, cả đoàn xe cua vào 1 khoảng sân lớn có rào chắn bao bọc, nhìn không có vẻ gì là trại hay chốt cả mà chỉ như 1 khu vực tập trung tạm thời. Cả đoàn xe chạy vào trong đậu theo đội hình phòng thủ hình vòng cung, chỉ có chiếc xe tải là de đuôi lại có vẻ như để bốc hàng xuống. Tôi ra khỏi xe xách súng đi loang quanh chỉ thấy xa xa có mấy cái khu nhà như khu quản lý du lịch, nhà ăn và vui chơi, chẳng có đáng về gì là nơi đóng quân cả.

Chúng tôi đợi chừng 3 phút sau thì có 1 toán lính chừng hai chục người với 2 chiếc xe nâng chạy tới, nhìn họ dù cũng quân phục, nai nịt súng ống nhưng có vẻ lại lười hơn chúng tôi khá nhiều. 2 bên làm việc với nhau gì đó 1 hồi thì hàng hóa cũng được bốc xuống. Mấy chiếc xe nâng cứ như con thoi chạy tới chạy lui dờ hàng từ xe tải vào trong tòa nhà xa xa trong màn sương.

Tôi đứng dưới đây nhìn lên thấy còn cách đỉnh những mấy trăm mét thì không biết họ đưa hàng lên kiểu gì. Tới gần tòa nhà trước mặt tôi mới thấy đây là 1 ga cáp treo, hóa ra cách duy nhất lên trên đỉnh là đi cáp treo từ dưới lên, đây là hệ thống cáp treo du lịch của khu Bà Nà hill từ trước khi bị bệnh dịch, hiện giờ thì họ sử dụng như con đường độc đạo để lên trên chốt, quả thật rất thông minh.

Khi tôi vào trong ga ngoài hàng hóa đang được chôn chắt trong cabin cáp treo thì cũng thấy mấy người quân nhân kẻ nằm người ngồi 1 cách mệt mỏi bên trong, ai cũng khoác 1 lớp áo ấm dày hoặc là nệm, có vẻ như đang bị sốt, đếm thì thấy cả thấy là 6 người, có lẽ đây là nhóm người bị Bệnh mà Vy nhắc đến hôm trước.

Vì cũng không có gì làm nên tôi đến bắt chuyện với 1 người có vẻ là tinh táo nhất

-Bên mình đang đợi để chuyển về căn cứ hả?

-...tôi chỉ nhận được 1 cái gậy đầu.

-Các anh đang bị bệnh gì mà nhìn không được khỏe cho lắm?

-Sốt rét thôi. Anh ta đáp nhát gừng

Tới đây tôi cũng chẳng thể hỏi gì thêm với thái độ này nên đành dùng hết nhãn lực mà đánh giá, họ chân tay đang run lập cập, mồ hôi lạnh toát ra, trong mắt có nhiều tia máu màu đỏ thì đúng là sốt rét thật.

Suy luận 1 hồi thì Hoàng với Long đi tới nói công việc cũng sắp xong, đã bàn giao tôi với Hoàng và 2 người nữa cho phó chỉ huy làm lực lượng bổ sung tạm thời nên cứ ở trên chốt vài ngày. Trên đó khá an toàn nên cứ yên tâm, không việc gì phải lo, vừa nói cậu ta vừa chỉ về phía tay phó chỉ huy tên Long đang đi lại.

Tôi thấy thời gian cũng không còn nhiều nên nín áo cậu ta lại rồi nói nhỏ:

-Mấy tay lính này không được khỏe cho lắm nên cậu nói cô Vy kiểm tra cho cẩn thận vào, dù là bệnh sốt rét đi chăng nữa để nó lây lan trong trại cũng không tốt đâu.

-Dạ vâng, em hiểu rồi. Trên đó có điện đài, a gọi về là gặp em ngay.

-Ừ đi mạnh giỏi. Tôi vỗ vai cậu ta

Vừa dứt lời đầu kia đã có tiếng còi xe, mấy người cảnh vệ đưa bệnh binh ra xe tải xong họ cũng lần bánh đi luôn. Tôi với Hoàng vào 1 cabin rồi chuẩn bị đi lên trên chốt, đang ngồi thì cabin tự nhiên chuyển động chậm chậm rồi nhanh dần, trong màn sương mờ tôi chỉ thấy được vách đá và cây cỏ dưới chân

còn trước mặt chỉ là 1 màu trắng đục, cứ như lao vào chốn không gian vô định.

Được chừng mười phút thì chúng tôi nghe tiếng máy nổ ì ì từ xa xa, có lẽ đã lên đến nơi. Các cabin chạy chậm dần rồi ngưng hẳn, 1 lát sau lại chạy tiếp từng cái 1 vào ga để bốc hàng xuống. Tôi với Hoàng bước ra thì thấy có vẻ mình đang ở 1 khu du lịch thì đúng hơn là 1 cái chốt.

Ở đây la liệt các tòa nhà, pháo đài theo kiểu trung cổ của châu Âu, có vọng gác, tường thành được xây bằng xi măng giả cổ. Mặc kệ ai làm gì thì làm, 2 thằng chúng tôi vác súng đi lòng vòng cho biết. Đây là 1 khu du lịch cũ ngay trên đỉnh núi, lại được xây theo mô hình pháo đài ngày xưa nên họ trung dụng luôn làm điểm cao, xung quanh là tường thành, bên trong là sân và các tòa nhà để ở cũng như sinh hoạt, vì tường thành khá cao nên để đặt pháo họ phải dùng nhiều bao tải đất đắp thành 1 cái bệ cao ngang tường thành, sau đó mới đặt khẩu pháo lên.

Ở đây có 3 loại pháo chính cả của Mỹ lẫn Liên Xô như 105mm, 122mm và 130mm, mỗi loại có tầm bắn khác nhau từ 10km, 15km đến 27km nếu không sử dụng đạn tăng tầm. Trong trại này có khoảng 20 khẩu pháo được bố trí về cả 4 phía không theo quy định biên chế nào cả, có lẽ là để phù hợp với mục tiêu.

Ngoài ra điểm nhấn ở pháo đài này là các tòa tháp cao phải hơn 20 mét sừng sững ở các góc của pháo đài, giữa làn sương mờ tôi cũng chẳng rõ họ đặt cái gì trong cái lỗ châu mai nên nhất định phải lên xem khi có dịp. Quay vào trong thì ở giữa sân ngoài 1 tháp phun nước đã đóng rêu xanh lè là mấy cái lán trại tạm bợ bằng nilông có vẻ là kho chứa đạn, trên sân cũng la liệt vỏ đạn và thùng gỗ có vẻ khá bừa bộn.

Dạo 1 vòng xong xuôi cũng là lúc mấy người kia bốc dỡ xong hàng hóa đưa về kho, cả đám người nhón nha nhón nháo kẻ bụng người khiêng rồi khui hàng ra coi nên tôi cũng chẳng rõ là bao nhiêu nhưng chắc phải hơn 1 đại đội.

Nhìn tới nhìn lui chẳng thấy ai tỏ vẻ quan tâm đến 2 người chúng tôi nên tôi với Hoàng lại chỗ 2 thằng lính mới kia, chúng nó cũng đang ngồi ở 1 góc chả biết làm gì.

-Linh với Tiến hả? Tôi hỏi khi đọc bảng tên chúng nó

-Dạ vâng, 1 thằng đáp

-Anh tên Minh còn đây là Hoàng, bọn anh bên...bộp bộp bỗng nhiên thằng Hoàng đá chân tôi 1 cái, cũng may là nó nhớ đang làm gián điệp, không thì tôi đã tuôn ra là bên liên quân rồi.

...bên Huế mới chuyển về rồi bị điều lên đây...

-Dạ, 2 anh, giọng miền nam luôn? trước đây quê ở đâu vậy? Cậu kia xối lời

-Tớ Vũng Tàu còn ông này Tây Nguyên, Hoàng chen vào

-2 Thằng em quê Biên Hòa, cũng được 1 năm tuổi quân rồi.

-Ừ! trên này có vẻ cũng hay nhưng chắc ở lâu thì buồn lắm đây

-Vâng, em cũng thấy vậy, hy vọng tuần sau được điều trở về.

Chúng tôi đang tùm 5 tùm 3 thì ở sau có tiếng giày gõ bồm bộp như cổ tình cho chúng tôi nghe, quay lại thì thấy khoảng 4-5 thằng có vẻ sành đời đang bước đến.

-Đạch! lính mới chúng mày ạ!

1 thằng lên tiếng rồi cười hô hô trong khi mấy thằng kia nhìn chúng tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Chào mọi người! Tôi cất tiếng vì dù sao cũng lớn tuổi nhất trong đám lính mới này

-Quen biết đéo gì mà chào! 1 thằng đáp ngay lập tức, kiểu này thì căng rồi đây.

Sau câu nói chặn họng đó không khí bắt đầu đông đặc lại rồi căng thẳng, tôi không nhìn cũng biết thằng Hoàng đang hít sâu vào 1 hơi để kìm lại chứ không thì cả tôi lẫn nó đã lao vào bằm cho mấy thằng hạ sĩ này 1 trận.

-Mẹ chúng mày, tư trang đâu đem ra đây cho các bộ kiểm, đứng đực ra đây làm gì? Thằng đầu đàn to tiếng.

Cả 4 thằng chúng tôi chưng hửng nhìn nhau chưa biết làm sao thì mấy thằng kia đã lao tới giật lấy ba lô để dưới đất. Tôi lúc này quay qua cản thằng Hoàng lại cứ để coi mấy thằng ranh này nó làm gì, 2 cậu kia có lẽ cũng biết chuyện ma cũ bắt nạt ma mới nên đành im.

Trong balô chúng tôi cũng chẳng có gì, mấy bộ đồ mặc khi không làm nhiệm vụ, mấy chiếc vớ, kem, bàn chải đánh răng và ly tách uống nước, ấy vậy mà chúng nó cũng thò cho bằng được tuyp kem đánh răng, tội cho 2 cậu kia, có mấy bộ quần phục mới bị chúng nó lấy luôn tại chỗ, mấy thằng cô hồn thay ra rồi mặc đồ mới vào, quăng bộ quần phục cũ xuống dưới sân rồi khề khà bỏ đi như không có chuyện gì.

-Mẹ! Thằng Hoàng lăm bằm

-Má chúng nó, để đó tính sau, thu dọn lại đi. Tội thờ dài

4 chúng tôi lui hui cho lại đồ vào trong balo, đang làm thì tay Long chỉ huy phó đi tới.

-Mấy người dọn đồ vô nhà C, 12h có cơm rồi tôi bàn công việc sau.

Cậu ta tới nói đúng 1 câu rồi quay lưng đi thẳng, chẳng bận tâm chúng tôi có nghe hay không. Thằng cha này tên Long mà tướng tá lại mảnh khảnh, giọng nói yếu yếu cứ như là bê đê vậy, nếu tôi đoán không nhầm thì chỉ là chân phụ việc cho thằng chỉ huy trưởng cũ.

4 thằng chúng tôi rùng rần dẫn nhau vào 1 cái tháp canh, trước cửa có nghi “Phòng chỉ huy”.

-Á đù! được ở phòng chỉ huy. Thằng Hoàng phấn chấn

-Tụi nó sợ sốt rét nên cho anh em mình ở đây, có gì mà mừng. Tôi dứt lời khiến nó cụt hứng.

Chúng tôi đẩy cửa vào trong, ở bên trong tháp này là 1 căn phòng lớn hình tròn, trần khá cao và có cầu thang lên trên nóc, ngoài bàn làm việc và tủ hồ sơ còn có 1 chiếc giường nệm khá lớn được ngăn sau bức rèm, trên tường có gắn bản đồ khu vực và tác chiến, ngoài ra còn có mấy thứ linh tinh như điện thoại bàn, ống nhòm rồi súng ống, toàn là đồ của tay chỉ huy cũ.

-2 anh nằm giường đi, bọn em nằm đất cũng được. Thằng Tiến cất lời

-Thay phiên nhau mà nằm, lo gì em. Tôi đáp rồi cũng mấy đứa nó sắp xếp lại chỗ ăn ngủ cho gọn.

Chúng tôi thẳng quét thẳng hốt rồi phui bụi trong phòng 1 hồi cũng đã tới trưa, bụng đang reo thì có keng khiến chúng tôi phải chạy ra ngoài.

Ở giữa sân ngoài 1 số lính phải gác thì toàn bộ đang tập trung lại thành mấy hàng dọc, chẳng ai có vũ khí gì nên chắc là chuẩn bị ăn cơm. 4 thằng tôi đứng vào sau 1 hàng thay vì chia nhau ra nên hàng này dài hơn 1 tý, mấy tay lính cũ quay lại thấy cười đều đều chẳng hiểu vì sao.

Hàng ngũ xong xuôi thì cả bọn đi thất thểu về nhà ăn cũng là 1 căn lán căng lên bằng ni lông có sẵn nhiều bàn ghế bát đĩa, tôi để ý thì toàn là đồ sang trọng, ghế bọc da, bàn cẩm thạch còn chén bát toàn là gốm sứ Minh Long cao cấp chẳng đồng bộ gì với mấy món ăn nhìn chán chết đi được. Có lẽ là đồ của khu du lịch đẹp ra trưng dụng.

Mỗi hàng người đi vào 1 dãy bàn riêng, vì chúng tôi đi chung nên thành ra hết chỗ ngồi, tôi cùng thằng Hoàng và Tiến qua những chỗ còn trống thì bị mấy thằng khốn kia kê chân lên ghế không cho ngồi. Vì không muốn gây sự nên tôi nháy mắt với chúng nó bảo bớt com vào tô, gấp đồ ăn rồi ra chỗ khác ngồi.

Tính là tính như vậy nhưng đám người này cũng không phải vừa, tôi vừa đưa đũa gấp miếng cá khô thì chúng nó thò tay vào khoán sạch ngay lập tức, thò tay gấp miếng rau thì 2 thằng đưa đũa vào xúc nguyên cả đồng rau luộc giờ ra chỗ khác. Tức mình nhưng không làm gì được tôi chan miếng nước mắm rồi bỏ đi.

Vì trên này sương phủ cả ngày nên chỗ nào cũng ẩm ướt, 3 thằng tôi đành ngồi ăn ở chỗ mấy thùng gỗ đựng đạn, tôi nhìn qua tô của 2 thằng kia thấy cũng chẳng khác gì mấy, le que mấy cọng rau và cá khô ăn chẳng bỏ dính răng.

Vì cũng chẳng có gì mà ăn nên chúng tôi xong trước, tôi tranh thủ liếc mắt nhìn quanh xem cái bọn lính lác này phải chăng thằng nào cũng thế? Ở bên kia lán có 1 bàn chỉ 5-6 người, đồ ăn có thêm trứng và thịt gà có lẽ là của bọn chỉ huy, trừ tay Long hi-fi thì thằng nào cũng bậm trợn, đám lính còn lại chừng 70% cũng là thể loại bất hảo.

-Mẹ mấy cái thằng này, vậy mà anh bảo lên đây nghỉ dưỡng, sáng không can thì đêm chết cha tụi nó ra.

-Lỡ rồi, mà cũng đừng dây vào chúng nó làm gì, thấy thằng lùn lùn kia không? nó còn mỗi mấy cái răng chắc cũng do đánh nhau... thằng có sẹo ở cổ bên kia chắc chắn là do chém nhau, còn sẹo lê tề thằng nào cũng có, bọn này trước đây chắc gần 1 nửa là du thủ du thực.

-Thế sao lại bị điều lên trên này? Thằng Tiến hỏi

-Anh chả biết, có khi đám này tình nguyện lên đây cho thoải mái, thích làm gì thì làm.

Cả 3 thằng tôi to nhỏ 1 hồi thì bọn họ cũng đã ăn xong để lại 1 bãi chiến trường đầy chén đĩa rồi tùy nghi di tản, 1 thằng đi tới nói vào mặt chúng tôi:

-Lính mới thì ra mà dọn chứ ngồi chơi há mậy?

Cũng như lúc sáng, chúng tôi hít sâu vào rồi đứng dậy đi về phía bàn, cũng may có 2 tay anh nuôi lại chỉ dẫn bọn tôi dọn cho nhanh và chỗ rửa.

*anh nuôi: người nấu ăn trong quân đội

4 thằng khệ nệ khiêng đồng chén bát chất đầy trong 3 cái nồi quân dụng ra chỗ rửa thì thấy còn có 1 phi nước, không biết sao cho đủ nhưng đột nhiên thằng Hoàng cười 1 cách đầy nguy hiểm.

-Đéo cho bồ ăn thì bỏ cho chúng mày ăn đồ dơ luôn, thế là nó chạy lại vạch chim đòi đãi vào phi nước nhưng tôi can.

-Mày đái vào rồi mai cả 4 thằng ăn đờ chung với bọn nó ah? Ngu!

Thế là chúng tôi cũng chịu khó ngồi rửa nhưng chẳng sạch cho lắm, không có nước rửa chén nên pha ít xà phòng tắm gần đó cho xong. Đang úp chén đĩa lên giàn thì bỗng nhiên 1 chiếc giày ở đâu bay tới đập ngay vào đầu thằng Hoàng cái kịch rồi rớt vào chậu nước.

Tôi đứng dậy nhìn ra sau thì thấy 3 thằng ôn con trăn đồ của chúng tôi khi sáng đang nằm rải lai cười như khi chỗ mấy thùng đạn, 1 thằng không có giày.

Thằng Hoàng chẳng suy nghĩ nhiều cũng biết là chuyện gì vừa xảy ra, nó đứng phắt dậy, vẫy 2 tay cho sạch nước rồi tiến về phía 3 thằng kia, tôi lúc này biết sắp có chuyện nên liền đuổi theo tuy nhiên cũng khá cảm chúng nó nên chỉ đi sau chứ không cản lại, được mấy bước thấy 2 thằng Linh-Tiến cũng đã theo sau tôi từ bao giờ.

3 thằng ôn kia thấy chúng tôi đi lại cũng đứng dậy ưỡng ngực chuẩn bị, 1 thằng còn huýt sáo gọi mấy thằng khác đang canh gác gần đó chạy lại.

Mấy thằng chúng nó tưởng chừng thằng Hoàng chạy lại đòi co vài câu nên chống nạnh tỏ vẻ, ai ngờ cậu em tôi chạy nhanh mấy bước rồi phi lên làm 1 cước ngay ngực thằng đứng giữa làm cho nó ngã bở ra sau vào đồng thùng đạn. 2 thằng bên cạnh dù trở tay không kịp nhưng cũng vội tung nắm đấm ra.

Thằng Hoàng biến chắc điều này nên khi hạ mình xuống đất nó đã cuội thấp người quay giò lái làm thằng bên trái ngã nhào xuống nhưng không may thằng còn lại nhảy bổ luôn vào ôm lấy nó.

Thằng Linh, Tiến thấy vậy định nhảy vào chưa biết là đánh hay là can nhưng bị tôi bảo lui ra sau. Phần mình đi về hướng 3 thằng lính gác đang cầm súng chạy tới.

Quay lại chỗ thằng Hoàng, cái chiêu bị rab đề và bám chúng tôi có lạ gì, nó bị thằng kia ôm ngang hông toan vật ngã ra sau, đứng theo chiều thức nó sẽ đưa 2 tay xuống dưới lòng vào giữa 2 cánh tay của thằng kia, tiếp đó giờ cả 2 tay thật nhanh lên trên và qua trái, lúc này vòng tay của đối thủ sẽ bị bung ra, sau đó nó sẽ quay lại cầm lấy đầu đối thủ mà vận cho gãy cổ, tôi thấy tình hình đang sợ nó bẻ gãy cổ người ta chưa biết làm gì thì ai ngờ nó đã tung chiêu.

Vị bị ôm sau hông nên nó chơi được ăn cả, ngã về không, nó búng mình ra sau thật mạnh làm cả 2 ngã ngã ra sau, lúc ngã cu cậu tranh thủ kê cùi chỏ vào bụng đối phương thế là thằng nằm dưới sẽ ăn cả cái cùi chỏ mang trọng lực của cả 2. Không nói cũng biết thằng đó ôm bụng la oai oái thế nào.

2 thằng bị đập ban đầu đã lôm côm bò dậy chuẩn bị đánh nhau với nó. Lúc này tôi chẳng cần lo cho nó nữa mà chuẩn bị đập nhau với 3 thằng lính gác kia. 3 thằng nó đang phăm phăm chạy tới thành 1 hàng dọc, tôi thấy dễ ăn nên cũng căng mình lấy hết sức mà lao lại thế là 1 bên 3, 1 bên mỗi mình tôi lao vào nhau như 1 chiếc xe máy và 1 chiếc oto nhưng tôi biết tận dụng lợi thế của mình, tôi hướng bả vai có cánh tay bằng titan về phía trước rồi thúc mạnh vào người thằng chạy đầu ai ngờ lực mạnh quá nên nó liền ngã ngã ra luôn, 2 thằng phía sau đang có đà tự nhiên bị chặn lại cũng va vào nhau mà ngã xuống.

Tôi chỉ muốn can chúng nó lại chứ không muốn đánh đấm gì nên không tung chiêu ra nữa, ai ngờ 1 thằng lôm côm bò dậy móc luôn súng lục chia vào tôi, lúc này mạng sống bị đe dọa nên tôi liền nhảy tới đá văng khẩu súng đi, có lẽ lực quá mạnh 1 cánh tay của nó đập luôn xuống đất tưởng chừng muốn gãy.

Coi bộ nhây nhura không được nên tôi vớ lấy 1 khẩu ak, chốt thẳng qua bao xe chỗ bả vai 3 thằng nó, nói là chốt chứ cũng phải đề rồi kẹp 1 hồi mới xong, bây giờ cả 3 thằng nó bị xuyên qua vai bởi 1 khẩu ak, tôi thì đứng sau cùng giữ nòng súng rồi xoay chúng nó mòng mòng như xoay heo, 3 thằng lính gác cứ chới với ra sau cổ bắt lấy tôi rồi chửi bới mà không được.

Bên thằng Hoàng trận chiến cũng đã ngã ngũ, nó nhỏ con tuy đánh không lại ai nhưng được cái nhanh, cứ né thằng này thì trượt thằng kia 1 đấm, bị vậy nhắm đánh không lại thì thủ đòn như thằng bên trái xông đục vào mặt thằng bên phải, 3 thằng bổ lảo bên phía nó sau 1 hồi đã máu mồm máu mũi tè le nằm vật ra đất, mặt nó cũng dính máu mà tôi ko biết có phải do nó ăn đòn hay không.

Tôi đang còn khoái chí xoay 3 thằng lính gác thì thêm nhiều thằng khác đã chạy tới, rồi đột nhiên có tiếng súng nổ. Là tay Long bê dê, thằng cha này chắc lâu rồi không bắn nên bắn chỉ thiên mà tay cứ run lên.

Nước này thì cũng chẳng thể đánh đấm gì nữa nên tôi buông 3 thằng kia ra, vì bị xoay chắc vài chục vòng nên chúng nó choáng váng ngã cái phịch ra đất, có thằng còn nôn hết cơm canh khi nãy ra ngoài.

Tôi tưởng thế là xong ai ngờ trong đám người lố nhố 1 thằng to cao bặm trợn ngồi bàn chỉ huy khi nãy phăm phăm lao ra, mặt đằng đằng sát khí. Bỏ mẹ, cú này thì gay rồi, thằng cha này mà đánh nhau có khi chẳng ai dám can, nhưng mà tôi thì thắng thắng lắm, nhặt khẩu Ak rồi lên đạn cái cạch tôi chia vào mặt nó.

Thằng đó chắc cũng không ngờ tôi chơi kiểu này nên chưng hững lại rồi nghiêng răng, tất nhiên là cả đám xung quanh lập tức móc súng ra chia về phía chúng tôi nhưng tôi lúc này đã nhanh tay hơn 1 chút, lòi 1 thằng nằm quay đờ dưới đất lên để đỡ đạn.

-THÔI! LÀM LOẠN ĐÂY HẢ. 1 thằng khác cũng có vẻ chỉ huy trung đội lên tiếng rồi bước ra.

-Không có mà, quả thật không có mà! mấy tiểu đệ mới tới mà sao lại bắt nạt mấy tiểu đệ quá vậy hà....! tôi giả giọng châu tinh tri nói lại lái khiến cho mấy thằng bên kia cũng phải bật cười

-Mẹ! này còn giỡn! Bỏ súng xuống!

-Bên kia bỏ trước đi! Nghe tôi nói hấn quay lại gặt đầu, mấy thằng sau đành nghe theo

Tôi thả thằng kia ra rồi cũng vút súng xuống đất tuy nhiên vẫn nắm lấy dây đeo, đúng như dự đoán súng chưa kịp chạm đất, thằng to con khi này đã lao lên. Tôi giật mạnh sợi dây khẩu súng lại bật lên kẹp vào nách.

-Huỳnh dài ah, huỳnh dài ăn cái gì mà khôn vậy hả? Tôi nói

Lúc này bọn bên kia đã nhin cười không nổi cười lên ầm ầm chẳng buồn giương súng nữa, thằng nói chuyện với tôi biết cũng hết cách nên lên can thẳng to con lại rồi lừa tôi với thằng Hoàng vào trong nhà C nói chuyện.

-Mẹ mấy thằng bày lên đây làm ông nội hả?

Hấn đóng cửa rồi la ầm lên, không quên đạp chân vào bàn cái ỳnh..

Tôi ngồi xuống ghế chẳng bận tâm gì mấy mà quay sang coi mặt mũi thằng Hoàng ra sao, hóa ra cu cậu cũng ăn mấy đấm đập mồi, máu me đầy miệng.

Thằng cha kia lại tiếp tục la ó, cứ đi lại đưng cái gì đập cái đó, đặc biệt là đập vào cửa tới mấy lần kiểu như cho bên ngoài biết. Tôi với thằng Hoàng chừng hững nhìn nhau không hiểu gì, chỉ kịp nhìn thấy tên trên áo là Hòa.

Để cho hấn quậy phá chán chê, 1 hồi cũng mệt hấn mới lại vừa chống nạnh vừa thở rồi thở thè:

-Tôi lấy 2 ông con trời, bà Vy dặn tôi coi chừng 2 ông mà 2 ông mới tới mấy tiếng đã đánh nhau thì làm ăn gì được?

-Vy nào? Tôi giả bộ

-Thôi đừng vờ vịt, hấn móc ra 1 tờ giấy rồi quăng lên bàn, cũng có con dấu bên ngoài giống của tôi nên tôi chẳng buồn mở ra xem.

-Lính tráng của cậu như cục cứt ấy, tôi chưa bắn chết mẹ hết chúng nó là may. Biết là phe mình nên tôi lên giọng

-Ông bắn đi rồi chúng nó phơ ông luôn, cũng may là ông chưa móc tờ lệnh ra. Từ nay về sau đừng có mà phá nữa

-Mẹ, chúng nó có để cho bọn tôi yên đâu. Thằng Hoàng điên tiết.

-Suyt! nhỏ nhỏ cái mồm thôi, để đây tôi lo nhưng bây giờ muốn khỏi lộ 2 ông phải chịu phạt.

-Phạt cái gì nữa, lỗi do chúng nó, cậu để tôi kể....tôi đang định phân trần.

-Cái lệ đập nhau khi mới vào là gì nữa mà kể, hấn xua tay rồi tiếp tục. 2 ông muốn làm báo cáo cho bà Vy thì sớm mai phải vác súng đi xuống khe quý nữ mà dọn xác, tôi không xử 2 ông ra trò thì kiểu gì cũng lộ.

-Khe gì? Tôi hỏi

-Khe núi!

-Tôi mới nghe khe gì xong đây mà. Tôi bắt bẻ

Thằng Hoàng lúc này với lấy tay tôi rồi chỉ lên bản đồ trên tường có ghi rõ 2 chữ “Quý nữ”, tôi liền quay qua nhìn hấn trừng trừng đòi giải thích.

-Thì chỉ là cái khe núi, mấy đứa nó đồn có con quý nữ hút máu dưới đó mà làm gì có.

-Mà sao lại có xác dưới đây?

-Đó là chỗ nước suối chảy ra, mấy con đại hay tôi uống nước bị bắn chết ngã xuống làm dơ, xuống lò mấy cái xác ra thôi mà.

Chưa kịp nói hết câu tự nhiên hấn lại đập bàn cái rầm rồi văng tục mấy câu để bên ngoài tường đang còn đánh bọn tôi khiến tôi không khỏi phì cười. Quý gì tôi cũng đã thấy rồi nên kệ luôn, chỉ muốn hấn biến đi đâu cho lẹ đi nên gặt đầu, trước khi ra ngoài hấn còn lại bứt trên áo tôi mấy cái nút rồi quệt máu trên mồm thằng Hoàng trét vào mũi tôi. Đúng là lăm chuyện.

Đội hấn đi khuất tại nơi cái bản đồ thằng Hoàng chỉ khi này thì thấy ở góc có ghi Khe Quý Nữ cùng 4 gạch dọc với 1 gạch ngang theo kiểu chấm công, chắc chắn là để đếm người tử trận.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (5)

2 thằng chúng tôi chả hiểu vật vờ thế nào mà sau khi nói tào lao với tay Hòa kia thì lặn xuống đất ngủ luôn 1 giấc đến sẩm tối mới dậy, mà cũng lạ là chẳng ai vào gọi cứ như chúng tôi không hề tồn tại vậy.

Đầy cửa bước ra thấy trời đã về chiều, không khí đầy sương mờ càng làm mọi thứ ảm đạm hơn nữa. 2 thằng Linh-Tiến hình như đã được giao nhiệm vụ nên đi đâu không rõ, tôi lò dò đến chỗ nhà ăn khi trưa lấy bát nước để uống thì thấy thằng cha Long chỉ huy phó cũng đang ngồi uống trà ở ngay đấy.

-2 thằng con giò đánh nhau đã sướng chưa? Hấn xóc xìa

Tôi cũng chẳng buồn mà trả lời, cứ thế mà lại lấy bát hứng nước trong bình để uống, nốc cạn xong thì hấn gõ cốc cốc lên bàn ngụ ý bảo lại ngồi.

-Tôi nói thằng với 2 cậu thế này, 2 cậu là lính ở đâu, ở bao lâu tôi mặc xác các cậu nhưng đã vào đây thì nên hợp tác 1 chút, chuyện gây gổ tôi không lạ gì nhưng cái lệ này ai cũng biết, nhắm mắt làm ngơ không chết ai cả.

Tôi nghe đến đây thở dài 1 cái rồi quay đi hướng khác chẳng thèm nhìn, ấy vậy mà hấn vẫn tiếp tục:

-Các cậu ở nhà chỉ huy nên giữ cho sạch sẽ vào, ở đây ngoài gác ra thì chỉ có các việc linh tinh như trồng rau, dọn dẹp, lấy nước. Thằng Hòa nó bảo lính các cậu nên cứ theo nó mà làm. Còn xảy ra chuyện thì tôi không can thiệp vào nữa đâu.

Tôi thấy thằng cha này cứ dở dở ương ương thế nào, hình như đc làm chỉ huy trưởng tạm thời lại gặp lính mới nên cà kê dê ngỗng để ra oai thì phải, phát chán với kiểu này nên tôi chẳng thèm nghe, đột hấn dứt lời tôi đứng dậy đi luôn 1 mạch, ngấm lại cái vụ hồi trưa mà tức anh ách, thằng cha làm như ko có chả thì 2 thằng tôi chết đến nơi không bằng.

Chúng tôi trở về phòng cũng là lúc 2 cậu lính trẻ kia về, trên người ngoài súng còn có bao xe (bao đựng đạn) và lựu đạn dắt lưng chắc là mới gác xong:

-Này, đi đâu về đấy?

-Bọn em đi tuần tra về, mấy thằng khôn nạn, lạnh thế kia mà bắt đi mấy vòng mới cho về.

-Thế đi tuần ở đâu?

-Vòng ngoài và khu khách sạn anh ạ, còn 2 anh đi đâu cả buổi trưa thế?

-Ngủ trong này chứ đâu. Tôi cười

-Giỏi, sướng thế. Mà thôi tắm rửa thay đồ còn đi ăn anh ơi, em đói lắm rồi.

Tôi cũng chẳng phiền mấy đứa nó nữa, để chúng đi đâu thì đi, phần mình thì lại chỗ cái bàn của tay chỉ huy cũ xem xét coi có gì hay ho không. Thằng cha này cũng chả phải người tử nhân gì lắm, giấy tờ, địa đồ rồi mật lệnh bóc ra chồng thành 1 đồng nhần neho trên bàn, tôi rút 1 tờ kéo theo cả đồng hồ lớn khiến cho chồng giấy muốn đổ sập theo.

Xem qua thì cũng không có gì đặc biệt lắm, lệnh điều động, lệnh canh gác, yểm trợ, báo cáo quân số, quân nhu. Ngày tháng đều gần đây cả, mỗi tuần 1 lần phải báo cáo về khu an toàn, cũng chẳng có gì hay ho cho lắm, tôi đang định gom vào cất thì thấy 1 tờ báo cáo có điểm lạ.

“Ngày 23 tháng 10, mất tích 2 đồng chí là Nguyễn Xuân Nam và Trần Quốc Hải trên đường làm nhiệm vụ, đại đội đã tổ chức tìm kiếm nhưng không thu được thi hài, khả năng đã bị nhiễm bệnh”

Ngày 23 tháng 10? làm nhiệm vụ gì mà lại mất tích nhỉ? Vì tò mò nên tôi giờ cuốn sổ nghi nhật kí trực ban bao gồm các công việc trong chốt ra.

“Ngày 23 tháng 10

-8 giờ 30, trung đội pháo binh bố trí chờ lệnh bắn bảo vệ vành đai

-10 giờ tiểu đội 2 và 3 tổ chức vệ sinh doanh trại

-13 giờ: tiểu đội trinh sát số 1 tổ chức tuần tra suối nước đảm bảo vệ sinh

-22 giờ:báo cáo bàn giao thông tin về sở chỉ huy”

Vậy là ngày 23 chỉ có 1 tiểu đội đi xuống suối nước là ra khỏi doanh trại, 2 người lính bị mất tích chắc hẳn là thuộc tiểu đội này. Việc bị rab tấn công cũng không có gì lạ nhưng có sao họ lại đặt tên suối nước là khe quý nữ? tại sao cả tiểu đội mà chỉ có 2 người bị tấn công, và cuối cùng là tại sao không thu được thi thể?

Đang suy nghĩ mông lung toan tìm thêm manh mối thì thằng Hoàng đi tắm đã về, chắc là lạnh lắm nên 2 hàm răng vẫn còn va lập cập vào nhau, nó quăng đồng hồ cũ vào 1 góc rồi rủ tôi ra nhà ăn, tôi cũng đói nên bỏ ngang đó mà đi với nó.

Chắc tay Hòa đã bố trí sẵn nên lần này chúng tôi được ngồi chung 1 bàn với bát đĩa đàng hoàng, dĩa bên kia là mấy thằng khốn nạn khi sáng, thằng thì bầm mắt, thằng thì vêu mồm, thỉnh thoảng chúng liếc nhìn chúng tôi nhưng tôi cũng chẳng bận tâm mấy, chỉ sợ đang ngủ chúng dở trò bần thiêu gì thì không hay.

Cơm nước xong xuôi chắc hẳn lại bị đi rửa bát ai ngờ mấy thằng lòi gây sự lúc sáng cũng bị phạt, chúng tôi ăn chưa xong đã bị chúng nó lại hỏi ăn nhanh còn dọn. Tôi với thằng Hoàng tí từng chùi mồm đứng dậy bỏ đi thì gặp ngay tay Hòa:

-Này! bọn kia nó rửa bát thì 2 thằng ông phải ra gác cho chúng nó.

-Thì gác! gác ở đâu? Tôi vênh mặt lên

-Tháp phía đông, đến 10 giờ thì nghỉ. Nói xong hắn chấp tay sau đít bỏ đi.

...

-Ah mà này, sáng mai tập trung qua bên trình sát xuống suối đấy. Hắn quay lại nhấn

-Rõ lắm chuyện, thằng Hoàng làm bầm

2 đứa chúng tôi từ biệt 2 thằng kia rồi đeo súng với bao xe nhắm tòa tháp canh mà đi, sương đêm đã xuống khiến không khí ẩm ướt và lạnh lẽo vô cùng. 2 chúng tôi đi vào trong tòa tháp xong leo thang bộ lên trên. Như đã mô tả đây là tòa tháp xây theo kiểu trung cổ, nóc hình chóp nhọn, xung quanh có tường đá và lỗ châu mai, vì xây theo kiểu cho đẹp nên cũng không rộng lắm, vành đai bên ngoài chỉ vừa mấy người đứng.

Tháp hướng đông nên từ đây có thể nhìn về phía Đà Nẵng tuy nhiên sương đêm dày đặc, họa hoàn hảo có cơn gió mạnh thổi qua cuốn chúng tôi mới thấy mờ mờ ở phía xa là dải bờ biển. Vì tránh rab nên cả khu an toàn tối mù như 1 thành phố chết, xa tít tắp ngoài biển có vài ngọn đèn chớp đỏ có lẽ là của tàu chiến.

Trên tháp có kê 1 khẩu trung liên, 2 ngọn đèn cao áp và mấy hộp đạn, vì sương đêm ẩm ướt nên tất cả đều được bọc ny lông cẩn thận, ngoài ra còn có 1 cái ghế để ngồi cho khỏi mỏi chân. Tường thành cũng không cao lắm nên ngồi cũng đủ nhìn ra ngoài, tôi cũng chẳng hiểu gác cái gì ở đây vì tầm nhìn hạn chế, từ trên tháp nhìn xuống đất đã không thấy gì chứ đừng nói là ở phía xa xa.

Tôi với thằng Hoàng thay phiên nhau lúc đứng lúc ngồi, mới 1 lúc mà đã thấy lạnh buốt da buốt thịt, sương đêm bắt đầu bám dính lên quần áo thấm vào trong ướt hết cả, coi đồng hồ thì mới được non 1 tiếng, còn lâu mới hết ca.

-Má lạnh quá! nó làm bầm rồi cơ người lên ghế

-Ráng chịu tý nữa, lạnh thế này muốn tranh thủ ngủ cũng không được.

-Thế mà anh bảo lên đây nghỉ dưỡng, có mà hành xác thì có.

-Gác có tý mà em đã la nặng xì cả lên, ngày trước ăn lông ở lỗ, đến nước cũng không có mà uống, ngủ cũng không dám ngủ..

-Hức...ức....

-Này, này khóc cái gì đấy. Tôi quay lưng lại nhìn nó, nó cũng tròn mắt nhìn tôi.

-Em có khóc đâu?

-Suýt!

-Hức...ức....hức.... tôi căng tai ra nghe, thì ra là tiếng khóc của ai đó đang vâng vọng trong không trung, chúng tôi ban đầu thì giật mình nhưng cũng định thần lại lắng nghe tiếng khóc đó từ đâu ra, càng lúc tiếng khóc càng rõ rồi dai dẳng như 1 người phụ nữ đang đau khổ vì điều gì đó.

-Mẹ! ma ah! thằng Hoàng nuốt nước bọt cái ực rồi đứng lên áp lưng vào tường tay khur khur ôm lấy súng.

-Anh không biết nữa!

1 lần tôi đã gặp ma trong rừng, lúc đó nửa tỉnh nửa mê không biết là thật hay ảo, bây giờ tiếng khóc đã rõ mồn một như thế này không phải là mê nữa rồi.

-Hình như nó ở dưới chân núi vọng lên. Nó thoảng thoắt.

-Đứng rồi, mở đèn lên đi.

2 thằng hí hoáy mở bọc ny lông bật đèn pha lên, đây là loại đèn pha gắn trên tàu tuần tra của hải quân chạy bằng ắc quy, thân to bằng cái xô, nếu mà pha thì xa cả trăm mét.

2 đứa chúng tôi bật đèn lên rồi rọi về phía phát ra âm thanh nhưng xuyên qua lớp sương mờ cũng chỉ là cây rừng dày đặc trải dài, nơi đâu cũng giống nơi

đầu, có tìm nữa e cũng chẳng thấy. Tiếng khóc vẫn cứ vang lên, lúc dài lúc ngắn, vì dưới khe núi nên nó vang vọng từng hồi không chỉ rợn tóc gáy mà còn khiến chúng tôi cảm thấy căng thẳng cực độ.

-Hay là mình cứ bắn đại vài phát cho nó im đi.

-Không, bắn thì cả chốt báo động mất, tình hình chưa nguy thì chưa cần phải ra tay, có là thứ gì chẳng nữa nó cũng không thể nhảy cái ào lên tòa tháp cao 20 mét này được đâu. Tôi trấn tĩnh nó.

Nói đoạn tôi tắt đèn pha đi rồi nhắm mắt để quen với bóng đêm để phòng nó tấn công còn kịp trở tay, thằng Hoàng lúc này cũng tập trung cao độ, chìa súng ra lỗ châu mai mà dò dẫm giữa bóng đêm. Tiếng khóc đang vang vọng rồi bất chợt im bật, chúng tôi căng tai ra mà nghe nhưng chỉ còn những tiếng côn trùng kêu rả rích, 2 thằng thử dài 1 cái tưởng chừng mọi chuyện đã qua thì lại có tiếng bước chân vang lên đầu đây.

-Két...tiếng đẩy cửa lạnh lùng vang lên, 2 thằng phản xạ nhanh như cắt quay lưng về phía sau chỉ thấy 1 cái đầu đen thui với 2 con mắt lò ra.

-Ê! thằng chả hét lên 1 tiếng

-Tĩnh hù người khác đến chết hả cha nội. Tôi chửi tay Hòa

-2 ông làm cái gì mà móc súng ra chìa linh tinh thế! hấn la lồi.

-Mẹ! trên này có mà ah?

-Ma có gì ở đây.

-Nãy giờ có con quỷ nào ngoài kia cứ khóc hưng hức, sợ muốn đá ra quần đây này. Thằng Hoàng đáp.

-Thế 2 ông cũng nghe ah. Hấn nhượng mày

-Cái quái gì đây, ông không kể bọn tôi nghe thì không được đâu.

-Chà có gì đâu! con gì nó kêu ấy mà, mà cũng sắp hết ca rồi, để tôi gọi bọn khác lên thay, 2 ông về nghỉ đi mai còn đi sớm. Thằng cha Hòa thoái thác rồi kéo cửa đi thẳng, cái bộ dạng khúm núm của hấn tránh chúng tôi cứ như tránh tà.

Cũng chẳng có thời gian mà điều tra, trên này vừa lạnh vừa ướt, thêm cái tiếng khóc dai dẳng kia thì muốn nán lại cũng không được, 2 thằng chúng tôi đùn đẩy nhau chạy 1 mạch về phòng.

Vào trong gũ áo gũ quần cho ráo nước tôi mới để ý 2 thằng kia đã ngủ từ bao giờ, lạ 1 điều là 1 thằng ngủ trên giường 1 thằng ngủ dưới đất, tôi cũng chẳng câu nệ gì chuyện ăn ngủ nên bảo thằng Hoàng lên giường ngủ với thằng Linh, còn tôi ngủ dưới đất nhưng chưa kịp mở miệng thì nó đã nằm xuống đất rồi.

Tôi leo lên giường, kéo chăn lên tới cổ, tay chân vẫn còn lạnh run chưa ngủ ngay được nên nằm vắt tay lên trán suy suy nghĩ.

Thằng Linh với Tiến là người Biên Hòa, dáng vẻ cũng cao ráo sáng sủa, thấy 2 thằng nó cũng ngoan, 1 dạ 2 vâng khá là hiền, nếu không bị đưa đây chắc cũng không phải vào quân đội làm gì, sau này có đợt tuyển quân cho U.N nhất định tôi phải kéo chúng nó về mới được.

Nằm trên giường 1 hồi mà tôi vẫn còn ám ảnh bởi tiếng khóc vang vọng khi nãy, cứ đóng tai lên nghe ngóng mãi nhưng cũng chẳng thấy gì, cứ thế mà thiếp đi lúc nào không hay.

Chúng tôi đang thiu thiu ngủ, nói đúng hơn thì ngủ say như chết, cũng chẳng biết là mấy giờ bỗng nhiên có tiếng pháo nổ sát bên tai dồn dập, cả 4 thằng chúng tôi giật mình, tung chăn tung nệm chân đạp chân cao vớ lấy súng đập cửa xông ra ngoài.

Tôi tưởng trại bị tấn công nên đến dép cũng chẳng kịp xỏ vào, trên người mặc mỗi cái quần đùi và áo ba lỗ, mà nào có phải tôi mà 3 thằng kia cũng vậy.

Cả bọn hùng hổ là thế, tưởng đánh nhau tới nơi ai ngờ nhào ra sân chỉ thấy mấy tay pháo binh trên bệ đang bình thần nạp đạn chuẩn bị bắn, tụi nó thấy chúng tôi xông ra thì quay lại nhìn không khỏi cười hô hô, lúc này chúng tôi mới ngờ người ra vì bị hớ 1 phen, hóa ra là bắn cầm canh mà chúng tôi nào có biết.

4 thằng lại chui vào phòng làm bà làm bầm vì quê độ, tôi đang định nằm xuống ngủ thấy thì thấy nhói 1 cái ở sau gáy, tưởng bị muỗi cắn nên giơ tay lên đập cái bốp nhưng xem lại chẳng thấy gì. Nằm xuống xong lại thấy nhói lên 1 cái nữa như kiến cắn trên đầu, tôi thò tay lên gãi thì chạm phải con gì bé tí như đầu tăm cắn tôi đến chảy cả máu.

Không lẽ là chấy (chí-rận), trước giờ tôi đâu có chấy vì đâu phải hạn dơ bẩn gì, chắc là do cái giường này rồi. Tôi bảo thằng Linh bước xuống, đỡ gối đỡ mền lên thì đúng là có chấy thật, mấy con quỷ này trốn trong nệm, đợt tôi ngủ thấy hơi ấm thì mò ra cắn.

Phủi giường phủi chiếu xong tôi lại nằm xuống ai ngờ thằng Linh cũng bị, nó thò tay lên đầu gãi mấy bận mà chưa hết. Nhưng mà nó cũng kệ, buồn ngủ quá rồi nên sột soạt vài cái nữa xong thì thiếp đi khi nào không hay.

Khoản 6h kém kiếng keng báo thức đã vang vọng khắp pháo đài, tiếng pháo đi đùng là thế mà tiếng keng nghe còn khó chịu hơn, leng ka leng keng vang

đi đội lại trong mấy bức tường thành khiến cho ai đang ngủ mà nghe chỉ muốn bật dậy đâm cho cái thằng đang gõ ngoài kia 1 phát.

Chúng tôi bật dậy xỏ áo xỏ quần, vớ lấy tư trang rồi chạy ra ngoài. Dù đến từ hôm qua nhưng hôm nay chúng tôi mới được bố trí về tiểu đội chiến đấu, tay Hòa sắp xếp thế nào mà cả 4 thằng đều về tiểu đội liên lạc và trinh sát. Sau khi xếp hàng, điểm danh rồi thể dục buổi sáng chúng tôi được đi ăn sáng.

Thường ngày mỗi tiểu đội hoặc trung đội sẽ đều có nhiệm vụ riêng, ngoài tuần tra, canh gác và trinh sát vành đai các đơn vị cũng phải làm các việc linh tinh ngoài công tác chiến đấu như vệ sinh doanh trại, trồng cây trái, tăng gia sản xuất, bảo trì súng ống, kiểm kê đạn dược và thỉnh thoảng là báo động giả tuy nhiên cái trại này pháo súng đi đùng cả ngày nên chắc không cần luyện tập làm gì.

Tiểu đội trinh sát này có 9 người thêm chúng tôi nữa là 13, hơi quá biên chế 1 chút nhưng cũng không sao. Vì hôm nay chúng tôi có nhiệm vụ nên ăn xong chỉ chuẩn bị tư trang chờ đến giờ để hành quân ra ngoài mà không cần làm gì khác, cả bảy mười mấy thằng tập trung ở cái lán chứa đạn pháo trong sân, thằng nằm thẳng ngời chẳng có vẻ xông xáo gì mấy.

Tôi đảo mắt 1 lượt không thấy có khuôn mặt nào quen, tự nhủ cũng may chứ không gặp mấy thằng hôm qua lại đập nhau thêm 1 trận. Mấy tay trinh sát này mặt mũi làm li lại đàng đàng sát khí, chẳng ai nói với ai câu nào. Vì là trinh sát vốn yêu cầu di chuyển nhiều, lanh lẹ nên không có mấy ai to con chủ yếu là dáng vóc vừa phải, tôi đứng trong hàng tuy có 1m78 mà lại cao nhất mới tài.

-4 thằng kia lại bảo. Thằng tiểu đội trưởng tên Phong mang hàm thượng sĩ giờ tay lên vẩy vẩy, cũng chẳng muốn rắc rối gì nên tôi nhường mắt bảo mấy thằng kia lại tập trung.

-Hôm qua thằng nào đánh 3 thằng canh vệ vều mồm.

-Tôi. Thằng Hoàng đáp.

-Còn thằng nào giờ súng đòi bắn thằng Hóa pháo binh.

-Tao! Tôi đáp, thằng tiểu đội trưởng nghe chữ “tao” nên nhường mày rồi phì cười.

-Mày lên giọng với ai vậy? Hấn hất hàm, giọng khá căng thẳng làm cho cả đội nhìn vào tôi dò xét tình hình.

-Chứ mày hỏi chi vậy? Tôi biết lỡ mồm nên lẩn lút luôn.

-Tao hỏi cho biết! mẹ mày đừng có mà thái độ!

-Tao chán cái kiểu gây sự của tụi mày rồi, có muốn gì thì nói đi. Tôi chẳng hấn.

-Hừ!tao đã làm gì mấy thằng mày đâu! chúng mày ngồi hết xuống đi rồi nghe cho rõ.

Tụi mày ở lại đây bao lâu không biết nhưng vào tiểu đội này thì tao nói gì phải nghe nấy, tao bảo đi thì đi mà ở thì ở, tao bảo đứng thì đứng mà ngồi thì ngồi. Tao không đẩy chúng mày vào chỗ chết thì cũng đừng đẩy bọn tao vào chỗ chết. Chúng mày rõ chưa

-Rồi, tôi đáp.

-Nghỉ ngơi thêm chút nữa đúng 8 giờ xuất phát. Hấn nói xong phẩy tay ý bảo chúng tôi đi đi.

Vừa quay lưng thằng Hoàng đã thò thẻ hỏi việc gì mà tôi phải căng thế nhưng thực ra tôi cũng chẳng có ý gì, chả qua quên mất việc đang mang quân hàm thấp nên lỡ mồm, ai ngờ lại đón đầu khiến cho thằng Phong kia tắt điện mà thôi cái màn bắt nạt.

4 chúng tôi lại 1 góc tự kiểm tra quân trang cho nhau, lạ 1 điều là 2 thằng Linh – Tiến lại không đem theo dao phòng thân vì chỉ tưởng lên đây canh gác là cùng nhưng chắc cũng không sao. Chúng tôi đứng ngồi 1 lúc thì bắt đầu tập trung ra cáp treo để xuống khe núi.

Cáp treo chạy bằng máy nổ nên vào cabin 1 hồi vẫn chưa thấy nó chạy. Lúc này sương sớm phía trên núi đã tan đi ít nhiều nên tôi có cơ hội nhìn rõ được khe núi phía dưới nơi mình sắp đến.

Chúng tôi đang ở trên đỉnh núi Bà Nà vốn là điểm tận cùng của các nhánh nhô ra của dãy Trường Sơn, Bà Nà là 1 nhánh còn nhánh kia chính là đèo Hải Vân chạy thẳng ra biển. Dãy Trường Sơn vốn bị chia cắt mạnh mẽ nên quanh các đỉnh núi luôn có các khe hẹp như bộ rễ cây đại thụ đỡ đỉnh núi lên trên. Trên đỉnh Bà Nà là nơi đón gió biển mang nhiều hơi ẩm, khi gặp vật cản thì hơi nước ngưng tụ tạo thành sương mù khắp 4 mùa, lớp sương này tưởng chừng mong manh nhưng lại mang một khối lượng nước nhiều vô tận, đến đêm hoặc sáng sớm lớp sương này ngưng tụ lên cây lá rồi chảy xuống đất tạo thành mạch nước ngầm ở giữa khe núi rồi đổ ra thành một dòng suối.

Pháo đài trên cao nên việc đào giếng như dưới đồng bằng để cấp nước là điều không thể, nguồn nước chính phải lấy từ dòng suối này tuy nhiên bọn rab cũng thế, những con rab sống trong rừng thường xuyên mò ra đây uống nước. Vì lắp máy bơm nên ống hút nước của pháo đài phải luôn ngập nước, họ đã lắp đặt vòi hút dưới một bầu nước ở lưng chừng suối và bọn rab lại thường uống nước ở đây, nếu không bắn thì bọn chúng sẽ kéo đến mỗi lúc 1 đồng mà bắn hạ thỉnh thoảng lại có con chết gần đó làm bẩn nguồn nước.

Sáng hôm qua khi chúng tôi tới thì xạ thủ trên tháp canh dùng súng bắn tủa hạ 2 con chết sát ngay mép nước nên phải ngưng bơm, cho nên đến nước rửa bát cũng không có là thế.

Chúng tôi ngồi trong cabin 1 lúc thì nó cũng chậm chậm di chuyển băng qua vạt rừng phía dưới, sau ít phút dòng suối đã từ từ hiện ra dưới lớp sương mờ như 1 vạch kẻ giữa vạt rừng xanh thăm thẳm. Cabin dừng hẳn, mấy người chúng tôi cạy cửa rồi chuẩn bị thả dây đu xuống.

Vì ở giữa khe núi nên sương mờ vẫn còn lẩn khuất ở dưới lúc tụ lúc tan, mới nãy tôi còn thấy khe suối nhưng bây giờ nhìn xuống chỉ thấy 1 lớp màn trắng đục lượn lờ bao phủ lấy mấy ngọn cây.

Từng người chúng tôi đu dây xuống rồi mất hút dưới lớp sương trắng kia, tôi lượt chúng tôi thì tôi xuống trước tiên, dây thừng bị ẩm nên trơn trượt, mới bám vào đã tuột 1 mạch xuống không kịp phanh. Cáp treo khá cao nên phải tuột gần 20 mét tôi mới tiếp đất.

Vừa đáp xuống đất cậu trình sát đội phối đã vẫy tôi lại bảo canh chừng xung quanh cho những người khác xuống, tôi chạy qua mé trái khụy gối giương súng quan sát cho tới khi cả bọn tập kết an toàn. Mỗi cabin cáp treo cách nhau tới 30-40 mét nên sau khi xuống tôi nơi 2 đội phải mất 1 lúc lẫn mò mới tìm thấy nhau.

Sau khi tập trung đầy đủ cả nhóm hướng về phía khe suối mà khe khẽ di chuyển, mười mấy người kẻ gác trái người gác phải, đưa mở đường kẻ bọc hậu chậm rãi vạch lá mà đi trên sườn núi ẩm ướt nồm nồm. Ở phía trên cao bin trời sáng là thế nhưng dưới này ánh sáng bị tán cây che mát, lại thêm sương mờ nên cứ lù mù như sẩm tối, tầm nhìn cũng hạn hẹp đi ít nhiều khiến cho không khí u tịch âm đạm vô cùng.

Khe nước cách chúng tôi hơn 200 mét nhưng vì là đường rừng nên di chuyển rất khó, càng đến gần khe suối lại càng có nhiều đá tảng khiến cho chúng tôi chậm đi rất nhiều vì không có chỗ bám vịn lại còn trơn trượt.

Cả đoàn đi 1 hồi thì đã nghe tiếng suối chảy róc rách rất gần nhưng ai ngờ trước mặt lại có 1 tảng đá to như cái nhà chắn ngang. Như đã quen, 2 tay trình sát nhanh chóng chạy lại quỳ xuống đưa tay ra làm đòn bẩy, tay Phong đội trưởng nhanh như sóc chạy lại lấy đà rồi nhảy lên, 2 đứa kia cũng phối hợp bầy mạnh 1 cái, cứ như phim chương tay Phong phi 1 phát cao cả 3 mét bám lên tảng đá rồi trèo mấy bước nữa lên đỉnh. Tôi với 3 thằng kia há mồm kinh ngạc vì nếu không quen mà phi kiểu này lên chỉ cần bám hụt là té vờ đầu như chơi.

Cũng may là chúng tôi lo xa, hóa ra trên tảng đá có sẵn 1 cái ngàm sắt, sau khi leo được lên trên tay Phong kia nhanh chóng cột dây thả xuống cho cả bọn bám vào.

Sau khi lên tới nơi tôi quay lại giúp mấy đứa em, thằng Linh loay hoay thế nào mà lên gần tới nơi lại đập trúng 1 cục đá to bằng đầu người làm nó rớt ra lẳng lơng lốc xuống dưới, tảng đá cứ va bên này đập vào bên kia ầm ầm kéo theo vô số mảnh vỡ, tiếng động vang lên vọng trong khe núi làm cả bọn sững lại. Thế là công sức giữ bí mật này giờ đã thành công toi.

Biết có chuyện chẳng lành nên cả nhóm nhanh chóng di chuyển về phía mục tiêu, khi đến nơi thì phân công nhau ra làm 2 tốp để mau chóng tìm xác mấy con rab kia, 1 nhóm xuôi xuống còn 1 nhóm ngược lên. Vì nước cũng không siết lắm nên chúng tôi tràn sang luôn sang bờ bên kia lũng sục cho nhanh, tôi với thằng Hoàng và Linh 1 bên còn 4 người kia 1 bên, vì leo ngược lên thượng nguồn nên cũng hơi khó khăn, vả lại mép nước đầy đá và rong rêu, chúng tôi phải dạt vào sâu trong bờ vốn khá rậm rạp mới di chuyển được.

Leo trèo khoản gần trăm mét thì thằng Linh đã phát hiện được gì đó, nó gọi khe khẽ cho cả bọn chạy tới. Đó là 1 vết máu khô văng tung tóe trên tảng đá ở bờ suối, dấu máu còn mới chứng tỏ đây chính là nơi con rab bị bắn hôm qua, viên đạn xuyên qua người nó để lại 1 đồng máu lây nhầy trên tảng đá. Chưa biết là con rab còn sống hay là chết, cả bọn lên đạn lách cạch dò theo dấu vết dẫn vào sâu trong bờ.

Đúng như dự đoán, bị trúng đạn nên con rab không đi xa được mà gục chết trong rừng. Viên đạn xuyên qua bả vai nên nó mới có sức lết tới đây. Thằng Hoàng chắc cũng muốn làm cho xong chuyện nên xông xáo chạy lại kiểm tra, nó giơ chân đạp để lật ngửa con rab lại, ai ngờ cái xác này lại làm cho cả bọn giật mình.

Con rab mới bị bắn chết hôm qua nhưng đã khô quắt queo như bị hút hết sinh khí, gò má hõm lại, mắt trợn trừng trắng đục như lòà còn cổ có 1 vết cắn rõ to, máu từ đó chảy ra ướt đầm cả ngực.

-Đây không phải là do phát đạn. Tôi nói

-Sao nhìn nó kinh thế. Thằng Linh thò thè.

-Vết này rõ ràng là vết cắn, tôi lại gần rồi ngồi xuống xem xét kỹ lưỡng cổ con rab.

-Nhưng tại sao chỉ cắn vào cổ mà không ăn thịt. Thằng Hoàng thắc mắc.

-Anh cũng thấy lạ, chưa bao giờ thấy cảnh này, dù rab hay thú rừng cũng không thể có chuyện cắn xong bỏ dở thế này được....nhưng khoan, nhìn này! Tôi rạch áo con rab ra.

Có thấy mấy vết máu này không? Đây là vết liếm láp, vân lưỡi còn nguyên, con vật này uống máu chứ không ăn thịt, lạ thật!

Tôi kết luận xong quay lại thì thấy mấy thằng trình sát trong tiểu đội mặt mày biến sắc làm bầm:

-Là con quỷ nữ! mau đi thôi.

-Quý? thằng Hoàng hỏi

-Mấy người không biết được đâu, mau lôi xác nó vào trong kia rồi đi nhanh, 2 thằng kia hấp tấp xăng tay áo rồi chuẩn bị di chuyển con rab đi vì xác con

rab đang nằm ở dốc núi, khi nó bị thổi rữa lại gặp mưa thì dòng nước bản này sẽ chảy vào con suối.

Vì bà vai con rab bị bắn nát, tay gần rời ra nên 1 thằng nắm chân, thằng kia phải nắm đầu con rab mới khiên đi được. Lại là 2 thằng này không bao tay bao chân gì xác, cứ thế mà nắm vào thôi. Nhưng đang khiên thì thằng nắm đầu bỗng nhiên nhấn mặt la oái 1 cái rồi thả con rab xuống đất.

Tôi chạy lại xem sao thì nó bảo là do kiến ăn xác con rab cắn vào, tuy nhiên tôi lại có cảm giác gì không ổn nên móc đèn pin ra soi cho cẩn thận, hóa ra sau vành tai con rab có nguyên 1 ổ chấy rận đang còn bỏ lổm ngổm, thằng kia vô tình nắm vào nên bị đốt. Cũng không nắn ná lâu hơn vì sương mù mỗi lúc 1 dày đặc, cách vài 3 mét đã không thấy nhau, chúng tôi quăng xác con rab xuống 1 hồ trống rồi quay lại dòng suối.

Đang đi thì thằng Hoàng quay qua 1 thằng trình sát hỏi khe khẽ:

-Ê! con quý nữ là con gì thế?

-Tôi cũng chẳng biết nữa, nghe bảo nó đã thành tinh, luôn rình mò dưới này rồi hút máu cả người lẫn thú.

-Có ai thấy hình dạng nó ra sao chưa?

-Chỉ có mấy thằng bắn tía từng thấy bóng nó, vì tóc nó rất dài, dài đến thắt lưng nên mới gọi nó là quý nữ. Tháng trước bọn tôi xuống đây bị mất tích 2 người, trước đó còn có vài người nữa, ai cũng đinh ninh là do nó gây ra nên mỗi lần xuống đây đều phải di chuyển khe khẽ là vậy.

-2 người kia mất tích như thế nào vậy? tôi vừa đi vừa quay qua hỏi.

-Thì cũng đang đi như thế này quay sang đã biến đi đâu mất, hôm đó huy động cả trung đội gần 30 người lùng xục nhưng đến cọng lông cũng không thấy, đến chiều tôi khi thu quân lại điểm danh thì mất tích thêm 1 đứa nữa.

-Ghê vậy...! Thằng Hoàng thốt lên.

Tôi vừa nghe kể vừa gật gù, đang đi thì phía sau có tiếng bước chân chạy vội đến, tôi quay lại chỉ thấy thằng Linh mặt cắt không còn hột máu lập bập:

-Anh ơi...! Thằng Tiến biến đi đâu mất rồi...!

Bạn đang đọc truyện *The Khai Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (6)

Thằng Linh vừa chạy tới khụy gối thở hồng hộc không ra hơi, tôi quay lại thấy nó đang thất thần cũng chưa kịp hỏi chỉ kịp nghĩ là quái lạ, đoạn đường chưa được trăm mét, mỗi thằng cách nhau không xa, người đầu không thấy được người cuối nhưng người trước vẫn thấy được người sau. Có sao lại mất tích?

-Tại sao lại mất tích, em kể lại cho anh nghe xem nào. Tôi nắm lấy vai nó lay lay trong khi những người khác cũng đang kinh ngạc không kém

-Nó đi sau em... Em cũng không rõ, đến khi quay lại đã chẳng thấy đâu nữa.....em khê..khê...gọi mà không thấy trả lời. Lúc biết là nó mất tích thì hoảng quá liền đuổi theo anh.

-Chết thật! tôi chỉ kịp thốt lên rồi quay qua tay tiểu đội phó cầu cứu, ai ngờ hấn cũng lúng ta lúng túng không biết phải làm thế nào.

-Gọi nhóm bên kia mau đi ! bây giờ quay lại tìm còn kịp! Tôi hấp tấp.

Tay tiểu đội phó lấy bộ đàm ra gọi về báo cho tiểu đội trưởng và nhóm trinh sát kia, khổ nỗi chúng tôi đang còn giữa rừng và cách bờ suối khá xa, nhóm kia có ngược lên thượng nguồn cũng khó mà tìm được giữa lớp sương mù dày đặc này. Tôi biết nếu còn chậm trễ thằng Tiến sẽ chết chắc nên quyết định chia đôi lực lượng ra mà ứng biến.

-2 người về đón nhóm kia đi, còn 3 người chúng tôi quay lại tìm nó dù tìm được hay không 30 phút nữa cũng phải tập trung ở bờ suối!

-Nhưng mà ...! Hẳn định nói gì đó.

-Không nhưng nhị gì cả, Hoàng! Tiến! Đi! Tôi nói rồi lên đạn cái xoạch bỏ đi luôn mặc kệ mấy người kia đang còn chưa biết phải làm gì.

Có lẽ họ cũng ái ngại chuyện con ma nữ nên lừng khừng 1 lúc cũng bỏ về hướng suối, 3 người chúng tôi quay đầu lại đường cũ tôi ban đầu tính phóng đi thật nhanh nhưng bỗng dừng nhận ra là không thể. Sương quá mù, cách 2-3 mét đã không thấy được gì phía trước, lúc đầu đi vào còn định hình được hướng rừng hướng suối nhưng bây giờ nhìn quanh đâu cũng như đâu, toàn là cây lá ẩn mờ khắp 4 phương tám hướng.

Thằng Hoàng thấy tôi chừng lại liền sốt ruột mà thúc bán súng vào hông tôi 1 cái:

-Mẹ! nhanh! đứng đây làm gì.

-Có thấy gì đâu mà đi! tôi đáp trả

Cả 3 thằng đứng giữa rừng mà thần thờ nhìn quanh, mới có 10 giờ sáng, mặt trời còn trên đỉnh mà trong cái hẻm núi này mọi thứ cứ tối sầm đi, phần do tán cây phần do ánh sáng không thể nào xuyên qua lớp mây mù trên kia, bốn bề lại mịt mù nên tôi muốn tìm cũng không được.

-Anh tìm theo dấu chân xem sao. Nó sốt ruột.

-Ừ từ từ. Tôi ngồi xuống bật đèn pin soi vào đám lá ẩm mục bên dưới rồi bắt đầu tìm vết.

Cũng may chúng tôi chỉ có đi tới rồi đi lui nên dấu chân thành một hàng thẳng, lại thêm lớp lá đã gần hóa thành bùn nên dấu vết rõ mồn một thành ra lần theo không khó khăn gì mấy. Sau khi xác định xong thì chúng tôi lại chậm rãi cẩn thận mà tiến tới.

-Có nên gọi nó không anh? Thằng Linh khẽ hỏi

-Cứ từ từ, quay lại chỗ của nó mất tích đã, đừng vội.

Chúng tôi cứ thế mà mò mẫm bước đi, vừa đi vừa quan sát địa hình địa vật xem có gì khả nghi như dấu máu, dấu vết vật lộn nhưng không có gì cả đi 1 hồi đã quay lại chỗ bỏ xác con rùa mà không chút manh mối, thằng Tiến cứ như độn thổ xuống đất vậy.

-Bỏ mẹ rồi! giờ sao? Thằng Hoàng nói

-Gọi nó đi, con gì có tôi thì anh em mình sống mãi với nó luôn nó luôn. Tôi quả quyết vì cũng hết cách rồi.

Có vẻ này giờ chờ cũng đã lâu, thằng Linh vừa nghe tôi nói xong đã bắt loa tay định gọi thật to nhưng đang còn lấy hơi thì 1 âm thanh nghe rợn quen thuộc đã vang lên.

-Hức...hức...ức...ức.... Lại là tiếng khóc oái ăm hồi tôi hôm qua, không ngờ ở dưới đây nó lại càng nghe rợn và vang vọng hơn nữa vì khe núi vốn dĩ như cái phễu, âm thanh hết dội vào bên này lại đập qua bên kia khiến cho nó cứ trầm bổng, thêm nữa vì tiếng vọng nên chúng tôi cũng không thể định hướng được là nó từ đâu tới.

Tôi lúc này dường như đã hết cách, tầm nhìn thì không có lại thêm con quái quỷ này đang ở gần đây, thôi thì thí cái mạng cùi đánh với nó 1 trận xem sao, 1 bầy thì tôi còn sợ chứ 1 con thì không thể đánh lại được 3 người.

Chĩa súng lên trời tôi bắn 1 tràng AK ầm ầm như sấm động, thằng Linh biết thế cũng tiện mồm mà hét lên: TIẾN OIIIII! TIẾN....!

Tiếng gọi của nó lại 1 lần nữa vang vọng trong khe núi mà không chút hồi đáp nhưng bù lại tiếng khóc kia đã im bật đi. Biết chắc con quỷ kia đang sắp động thủ mà bỏ qua màn tru tréo, 3 chúng tôi kẻ đứng thằng quỷ chĩa súng về 4 phương 8 hướng mà thủ thế, mắt thằng nào thằng nấy mở trừng trừng, mồ hôi rịn trên trán giữa cái lạnh mướt mẩy độ.

Căng thẳng là thế, chuẩn bị là thế nhưng đáp lại chúng tôi chỉ có tiếng im lặng đáng sợ của cánh rừng u tịch.

-Giờ sao anh! thằng Hoàng hỏi

-Mẹ! cứ bỏ ra mà tìm. Tôi đáp rồi hét lên: TIẾN OIIIII!!!

2 chúng nó thấy tôi xốc nổi cùng đành giương súng bước theo rồi luôn mồm hét như điên như dại, 3 thằng cứ vừa la lối om sòm vừa lò dò trở lại tuyến đường cũ nhưng lần này tôi đã thấy 1 manh mối, chính là tảng đá nằm giữa lối mòn.

Thực ra giữa rừng thì làm gì có đường đi, người ta phải nhắm hướng rồi leo lỏi giữa những thân cây và bụi rậm, đang đi thì việc đâm sầm vào 1 chướng ngại vật xong phải đổi hướng rồi tìm cách quay về hướng cũ là chuyện thường tình. Ở giữa đường vốn có 1 tảng đá to như con bò nằm phủ phục, vì thân đây rêu mốc và trơn lán nên chúng tôi phải lách sang 1 bên, lúc tôi đi tôi nhớ như in là lách sang trái rồi phải vòng lại qua phải nhưng lúc về nếu vô tình theo quán tính hay phản xạ mà cũng lách sang trái thì sẽ lạc đi hướng khác ngay lập tức.

Thấy tảng đá tôi chợt ngộ ra liền vòng sang xem dấu vết, quả nhiên thấy dấu chân lẻ loi của thằng Tiến, lúc trở về nó đã theo quán tính lúc đi mà cua sang trái rồi lạc đường. May quá nó chỉ đi lạc, có khi té xỉu ở đâu cũng nên.

Tôi phát hiện thì kiên trì bám theo, dấu chân vài bước đầu còn đều đặn, chầy chầy đã vuron ra dài hơn, bước này xa hơn bước kia, trọng lực nhấn về mũi chân khiến cho phía trước thì sâu phía sau thì nông chứng tỏ lúc này nó đã hoảng loạn biết bị lạc mà tăng tốc chạy theo, ai ngờ sai hướng nên chạy mỗi lúc 1 xa. Nhưng lạ là có xa gì chẳng nữa cũng không ra khỏi hẻm núi, có sao lại nghe tiếng gọi mà không hồi đáp. Không bỏ qua trường hợp gặp phải con quỷ đang than khóc kia, chúng tôi cứ cẩn trọng mà lần theo.

Nó chạy 1 đoạn khá xa, luôn lách qua nhiều cây bụi rồi dấu chân bắt đầu hỗn loạn không theo 1 hướng, cứ quẹo trái rồi sang phải trong khi tốc độ không đổi, chắc chắn là do bị con gì đuổi bắt nên hoảng loạn tìm đường trốn chạy. Tôi lần theo dấu vết trong khi 2 thằng kia vừa dò dẫm bước đi vừa phải quan sát xung quanh, được 1 lúc thì thằng Linh e dè:

-Có khi nào mình cũng lạc luôn không anh?

-Lạc là lạc thế nào, thằng cha này đánh hơi như chó ấy. Thằng Hoàng thùng thảng chìa mũi súng về phía tôi.

-Không lạc được đâu nhưng mất dấu nó rồi. Tôi ngao ngán đứng dậy phui 2 đầu gối bám đầy bùn đất.

-Giờ sao? cũng sắp quá 30 phút rồi. Hoàng hỏi

-Trở về, rồi gọi thêm anh em, có chết cũng phải thấy xác.

Tôi thờ dãi lắc đầu tỏ vẻ thất vọng rồi xua chúng nó quay về, cả ba đang thất thủ bước đi thì ở phía sau bỗng nghe tiếng cành cây gãy rắc 1 cái rồi tiếng lá cây xào xạc vang lên, không ai bảo ai, cả đám xách súng chạy bỏ tới.

Trong đám sương mờ chúng tôi thấy 1 cành cây hương lớn như cánh tay rơi gãy giữa bụi cây, trong đám lùm bùm đó là bóng 1 người tỏ vẻ đau đớn chống 2 tay ra sau, quay lưng về phía chúng tôi.

Thằng Linh chắc mẩm đó là Tiến nên đeo súng ra sau lưng toan chạy lại đỡ nó dậy nhưng tôi thấy có quá nhiều nghi vấn, có sau nó ngồi trên cây thấy chúng tôi đi qua lại không mở miệng kêu lên, hay là đã thành rab rồi? dòng suy nghĩ chợt vụt qua trong chớp mắt, tôi chỉ kịp nắm lấy dây đeo súng mà lòi ngược thằng Linh trở lại khiến cho nó chửi ừ thì bỏ ngựa ra sau.

Thằng Hoàng với tôi chinh chiến đã lâu, đánh đám 2 thằng không bằng ai nhưng phối hợp thì không ai bằng, tôi quay qua đã thấy nó giương súng lên chuẩn bị ngắm bắn rồi ra hiệu cho tôi biết nó đã sẵn sàng, tôi cũng không chần chừ gì nữa rút con dao găm ra thủ sẵn trên tay, vừa bước tới vừa gọi khẽ:

-Này! Tiến ...!

Cái bóng lơ mơ của nó cứ quay quắc tỏ vẻ đau đớn mà không nói tiếng nào, tôi lúc này cách đó khoảng 5 mét nên vẫy tay bảo cả bọn theo tôi mà tiến lên, một bước rồi 2 bước.

Đúng là thằng Tiến thật, vì ngã từ trên cao nên có lẽ nó đã gãy xương sườn, nó chỉ biết nằm vật ra đó ôm hông rồi đưa tay lên cao vẫy chúng tôi. Thằng Linh thấy rõ là đồng đội thì không ngần ngại gì nữa mà chạy lại khiến tôi cũng không kịp cản, lại gần thì thấy thằng Tiến vẫy tay bảo chúng tôi chạy đi chứ không phải là vẫy lại.

Thằng Hoàng nãy giờ vẫn giương súng đứng sau bất ngờ khạc 1 tràng đạn như thú gầm khiến cả tôi lẫn thằng Linh giật mình mà núp xuống chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe tiếng đạn gõ phải thân cây đầu đó phập phật như búa cui, tôi đưa mắt nhìn theo hướng đạn găm thì đã thấy được mục tiêu của nó.

Ẩn mình bên gốc cây bụi 1 ánh mắt đen đầu đầu dường như không có tròng trắng đang nhìn về phía chúng tôi, mái tóc đen dài lù xù che hết khuôn mặt, nó ngồi xồm, chân tay trắng phau và khăn khiu nhưng đầy vuốt nhọn, tôi phút chốc cũng không nhận biết nó là nam hay nữ nhưng chắc chắn chính là con quỷ mà người ta đồn thổi.

Sau loạt đạn con quỷ nữ liền nhắm nhe nanh với cái mồm đỏ lỏm toan lao lại mà ăn tươi nuốt sống thằng Linh nhưng thằng Hoàng không phải vừa, nó xả tiếp 1 tràng đạn vào con thú đang phi thân tới, không rõ là trúng hay không, con quỷ thấy bị phản công mạnh mẽ thì đáp mình xuống đất rồi quay đầu bỏ chạy.

Tôi trước giờ hành động nhất nhất như một, vạn bất đắc dĩ mới phải đối đầu hay là động thủ, thấy nó bỏ chạy tất nhiên tôi cũng chẳng buồn mà đuổi theo, việc trước hết là phải cấp cứu cho thằng Tiến cái đã. Ấy vậy mà chớp mắt 1 cái thằng Hoàng đã vụt lên trước đuổi theo con quỷ không nói với tôi 1 câu, cái bóng nó thoăn thoắt biến vào màn sương. Tôi lúc này hoàn toàn bất ngờ chỉ kịp gọi 1 tiếng: Hoàng! nhưng đáp lại chỉ có tiếng bước chân nện thình thịch xuống đất chạy đi.

Biết chắc nó không bỏ con mồi tôi chỉ còn cách đành bám theo, vì thể lực hơn người lại đã quen đường rừng, chỉ chạy mấy bước tôi đã bám kịp nó trong khi nó vẫn bám đuổi theo con rab chạy xuống sâu dưới khe núi. Địa hình nơi đây càng vào sâu lại càng dốc, những cây lớn đã thưa thớt hơn nên cả 2 cứ luồn lách mà bám theo cái bóng trắng mịn mờ kia, thằng Hoàng chạy đoạn chắc đã chớp được thời cơ liền đưa súng lên toan bắn nhưng thoát 1 cái nó đã biến đi nên đành phải đuổi tiếp.

Tôi cũng chẳng hiểu sao quên cái chuyện bảo nó quay về mà cũng say máu đuổi theo, phần vì tò mò muốn bắt được nó, phần thì cảm giác săn đuổi giữa rừng thê này dễ gì mà có được vì trước giờ tôi chỉ toàn bị chúng nó săn đuổi mà thôi, chạy 1 lúc tôi vọt lên thằng Hoàng khi nào không hay.

Chúng tôi mãi săn mồi nên chạy 1 hồi đã đến tận cùng của khe núi, con dốc đã hết nên địa hình thay bằng 1 rừng thông thưa thớt nhưng đầy cây bụi. Con quỷ kia cũng đã ẩn vào đây biết tầm biệt tích.

Biết đã mất dấu thằng Hoàng liền liếc mắt nhờ tôi,nguy ý muốn tôi lần theo dấu vết nhưng tôi thấy cả 2 chạy cũng đã xa nếu cả tiểu đội phải đi tìm có khi lại hao tổn thêm nhân lực nên tôi liền lắc đầu rồi khoát tay bảo nó đi về.

Chuyện đời khó đoán, khi cầu không thấy mà không cầu thì lại tới. Vừa trở mình thì cái con ôn dịch kia đã ngồi chốc ngóc sau lưng tôi từ bao giờ, con quỷ này khi nãy bị cả bọn rượt đuổi nên quán quàng trốn chạy,sau khi thoát được đã bình tâm quan sát chỉ thấy mỗi có 2 thằng tôi nên quyết định quay lại sống chết 1 phen.

Tôi vừa thấy con rab lập tức nâng súng lên chuẩn bị tuy không kịp liếc mắt qua thằng Hoàng nhưng biết chắc nó cũng đã sẵn sàng ứng chiến. Thông thường thì chúng tôi bắn ngay, bắn ào ào, bắn cho nát bấy nó ra thì thôi nhưng con quỷ này không phải vừa, khi nãy dù nổ súng nó vẫn ngoan cố tấn công nên chỉ bằng cử bình tĩnh quan sát rồi hãy động thủ, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Con quỷ tóc tai xuề xòa, chóng 4 chi xuống đất rồi đưa cặp mắt đau đầu lên mà nhìn, sau 1 hồi quan sát chúng tôi nó biết sắp phải đối đầu nên liền bò ngang rồi lắc lư cái đầu như mèo vờn chuột. Để sẵn sàng ứng chiến 2 thằng tôi cũng kê vai vào nhau xoay mình theo hướng di chuyển của nó, cả đôi bên cứ thế lượn lờ như võ sĩ trên võ đài quan sát đối thủ để chuẩn bị ra tay.

Thông thường với bọn rab nhanh nhạy di chuyển bằng 4 chi, khi tấn công nó sẽ nhảy chồm lên, 2 chân sau thì tạo lực bật tới, tay vươn ra vồ lấy con mồi con miêng cũng sẵn sàng để đón nhưng tôi nhìn qua thấy con rab này không phải bình thường, dù cơ thể gầy còm nhưng thân thủ lại cực nhanh, bộ móng vuốt sắt nhọn tới nỗi 5 đầu ngón tay như 5 mũi giáo, dấu vết trên cổ con rab khi nãy chắc chắn cũng là do bộ móng này xé ra nên nhất định phải đề phòng mới được.

Con quỷ này sau 1 hồi đánh giá con mồi xong có lẽ cũng đã quyết định tấn công. Nó há miệng kêu lên 1 tràng Hức... ừc... Ồ cự ly gần nên tiếng kêu này rõ mồm mọt, thực ra đây là tiếng kêu đe dọa chứ không phải là tiếng khóc, vì âm thanh vang đi trong rừng trở nên kéo dài khiến cho chúng tôi nhầm lẫn.

Thằng Hoàng thấy thời điểm đã tới, nếu không lẹ tay mà tấn công trước e rằng khó bề xoay sở nên bóp cò. Tiếng súng của nó nổ ngay bên tai, nhưng tôi chưa vội bóp cò, để chắc thằng phải kẻ công người thủ, đợi nó phản ứng tôi mới ra tay sau.

Khác với suy đoán của tôi, con quỷ thấy bị tấn công không vội lao vào mà nhanh lẹ lao vào 1 bụi cây rồi trèo lên gốc cây thông ngay gần đó, thoát 1 cái nó đã phi thân lên tán cây trên cao ẩn trong lớp sương mù.

Cú này thì chết chắc rồi, nó ở dưới đất bắn còn không trúng giờ đã trèo lên cao rồi chuyển cảnh, nó mà bỏ xuống thì không biết đường nào mà đỡ, tôi trầm nghĩ. Thằng Hoàng cũng biết tình thế đang bất lợi nên nhanh chóng thay đạn rồi ngó nghiêng dè chừng.

-Rút thôi.

-Đi!

Nó đáp rồi 2 thằng mau chóng lợi ngược lên dốc hy vọng sớm thoát khỏi lớp sương mù này nhưng với con quỷ kia đâu phải cứ muốn đi là được, chúng tôi leo lên tới đâu lập tức trên đầu cũng nghe tiếng cành cây xào xạc va chạm vào nhau, đúng là nó vẫn đang bám theo để lựa thời cơ tấn công. Tôi tức mình nên bắn 1 loạt chỉ thiên rồi tiếp tục leo lên nhưng đâu vẫn vào đấy, ở trên kia con quỷ vẫn kiên nhẫn chuyển từ cảnh này sang cảnh nọ bám theo.

Khi nãy đang còn ở thế chủ động bây giờ chúng tôi đã chuyển thành con mồi của nó khi nào không hay, nếu cứ tiếp tục như thế này thì không ổn vì từ đây men ngược lên địa điểm tập trung còn rất xa mà nó thì có thể tấn công bất cứ lúc nào nên nhất định phải tìm cách.

2 thằng chúng tôi cứ vừa chạy ngược lên trên canh chừng may thay được 1 lúc thì thấy có 1 khoản rừng trống trước mặt không có cây lớn, tôi thầm nghĩ nếu con quỷ kia đuổi tới đây mà không nhảy xuống vồ thì chắc chắn chúng tôi sẽ thoát được nhưng nếu nó nhảy xuống thì sao?

Tôi vốn đã được miễn nhiễm, dẫu có bị tấn công cũng không lo nhưng nếu nó vồ thằng Hoàng thì cu cậu chỉ có nước chết. Con quỷ này lại tinh ranh không lường, không biết nó sẽ vồ người chạy trước hay chạy sau nên có lẽ phải cùng lao ra.

Suy tính nhiều là thế nhưng có mấy bước chân chúng tôi đã tới nơi, mạnh thằng nào thằng nấy chạy nên tôi cũng chẳng kịp báo nó kế hoạch, chỉ canh chừng mà lao ra cùng nó mà thôi. Nhưng mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, khoản rừng trống trước mặt vốn dĩ không có cây lớn là do nơi đó có đầy đá sỏi, thằng Hoàng còn có 1 bước nữa là tới nơi lại vồ ý vấp phải đá mà té cái bịch.

Tôi lúc này đã lỡ đà, phân nửa cả 2 lại chạy song song thành ra có muốn phản ứng cũng không kịp nên đành lao đầu đại ra xem sao nhưng đúng như tôi dự đoán, vừa sải được 2 bước tôi chỉ kịp nghe tiếng rắc 1 cái, vừa quay đầu lại thì 1 cái bóng đen đã lao từ trên xuống xô tôi ngã lăn quay ra đất khiến cho súng ống văng cả sang 1 bên.

Tôi biết đã bị tấn công nên nhanh chóng lật mình trở lại để phản công nhưng chưa đâu vào đâu thì bị 1 cánh tay đầy móng vuốt sắc nhọn cầm thẳng vào bả sườn đau muốn thấu tim thấu gan. Đáng lẽ tôi phải dùng tay kẹp cánh tay đang tấn công của nó lại sau đó lấy thế mà vật nó xuống đất tuy nhiên chưa kịp làm gì thì nó đã vung cách tay còn lại nhắm thẳng vào cổ họng khiến tôi chỉ kịp giơ tay ra đỡ mà không thể làm gì khác.

Lại thêm 1 đòn nữa giáng xuống, bình sinh tôi đã đánh tay đôi với bao nhiêu con rab nhưng con này quả thật đánh cú nào là trời long đất lở, dù đã đỡ được đòn nhưng tay tôi cũng tê rần đi còn đầu óc thì cứ ong ong. Lúc này con quỷ đang chiếm chế độ lên người tôi trong khi tôi thì nằm ngửa ra đất, tình thế vô cùng bất lợi vì nếu nó còn tấn công thêm vài đòn nữa e là tôi không thể chịu nổi.

Dù đã lực bất tòng tâm nhưng những lúc cận kề sinh tử thì tôi mới thấy sức sống mãnh liệt đến cỡ nào, không biết là do diên tiết hay sợ chết tôi bất chợt dùng đến chiêu thức chưa bao giờ nghĩ tới là vung chân lên thật cao rồi khóa đầu nó lại. Con quỷ đang chuẩn bị tấn công lại bị kẹp cổ thành ra gãy giữa đứt đôi cào 2 bàn tay vào người tôi nín lại, cái bàn tay của nó đầy móng vuốt nên cào đến đâu thì da thịt và cả áo của tôi rách đến đấy khiến tôi đau đớn khôn tả.

Tôi biết sắp không chế được nó nên vận hết sức mà bẩy nó bật ngửa ra sau, 2 tay thì gỡ 2 bàn tay nó ra. Con quỷ hết chỗ bám víu lập tức bị vật ngã ngửa, tôi nhanh chóng trở đứng bật dậy rồi móc con dao nơi hông ra để tiếp tục chiến đấu không quên liếc mắt ra chỗ thằng Hoàng.

Nó lúc này sau cú ngã đã trở dậy và kịp móc súng giương lên nhưng con rab đứng giữa 2 chúng tôi lại không ngừng lờ lững, nó có là xạ thủ cũng khó lòng bắn chết con rab nếu không đục cho tôi vài lỗ nên tôi vẫy tay bảo hạ súng xuống đã, vì cái thằng ôn dịch này vốn dĩ này giờ bắn mấy lần đã không

trúng rồi.

Con quỷ vẫn bộ dạng cũ, chống 2 tay xuống đất rồi thờ phỉ phỉ, qua cái màn tóc rồi tôi chỉ kịp thấy ánh mắt hoang dại của nó trước khi nó lao đến lần nữa. Nó bật 1 cú thật mạnh rồi vung tay lên định tát vào mặt tôi 1 phát chí mạng nhưng khác với lần trước, lần này tôi đã chủ động được nên né tránh tiện thể vung dao lên toan đâm vào bụng nó nhưng nó nhanh hơn tôi tưởng, sau khi mất đà và vụt ra sau lưng tôi nó lập tức trở mình rồi bu lên lưng tôi. 2 tay nó bám cứng ngắc vào vai còn miệng có lẽ đang toan cắn vào cổ.

Thằng Hoàng lúc này đã xách dao chạy tới nhưng tôi và nó đang vằn nhau chưa biết thắng thua, thằng Hoàng lao vào bị cản cho 1 nhát thì lại không hay nên tôi trừng mắt rồi lắc đầu ý bảo còn lo liệu được rồi lập tức phản kháng. Tôi nắm lấy 1 tay của nó lôi mạnh về phía trước để nó mất thế thượng phong nhằm tranh phát cản nhưng nó bám quá chặt dù chưa cần được tôi nhưng tôi cũng không lôi nó xuống được.

Nhưng cái khó nó lớn cái khôn, cánh tay bằng titan của tôi vốn dĩ có sức mạnh hơn bình thường nên 1 khi đã siết chặt thì con rab có muốn vùng vẫy cũng không thoát ra được, tôi lập tức 1 tay nắm chặt, 1 tay đưa dao mà cắt gần cổ tay của nó khiến máu đen tủa ra rỉ ướt cả nền đá. Con rab này giờ tha hồ tấn công đến khi bị phản đòn lại bất ngờ mà rống lên dữ dội lập tức buông người tôi ra toan bỏ chạy, nhưng tôi không phải vừa, vẫn nắm lấy bàn tay gần đứt lìa của nó mà giật lại.

Con quỷ muốn bỏ chạy cũng không được nên biết đã đến đường cùng, nó trở mình quay lại toan ăn thua với tôi nhưng tôi chỉ đợi có thể, lập tức bẻ quặt tay nó ra sau lưng như bắt tội phạm rồi đè nghiền nó xuống đất, tất nhiên nó cũng giãy dụa 1 hồi nhưng tôi vận trọng lực của cả cơ thể đè nghiền lên cái thân hình mảnh khảnh của nó thì nó muốn thoát ư là cũng không được.

Thằng Hoàng bấy giờ đã chạy lại kê súng vào đầu nó rồi toan nổ súng nhưng tôi can lại ngay tức khắc.

-Tháo thắt lưng ra a mượn cái!

Nó chưa hiểu gì nhưng cũng nhanh tay tháo dây nịt đưa cho tôi, tôi nhờ nó túm lấy chân con quái này rồi trói nghiêng 4 chi của nó ra phía sau, nhìn cứ như cái há cáo.

-Đề bố xem mày là cái con gì mà tác oai tác quái đến thế này. Tôi lăm bắm rồi vén tóc nó lên mặc cho nó đang la hét giãy dụa

Dưới đám tóc rối bù là 1 đôi mắt đỏ lè, vì mặt mày đã bị biến dạng nên tôi không rõ là nam hay nữ nhưng căn cứ vào ít mảnh quần áo rách còn vương lại có lẽ là nữ. Nó trừng con mắt rồi há miệng hét lên từ trong một cái tiếng ức ức quen thuộc. Tôi thấy lạ 1 điều là trước giờ chưa nghe con rab nào kêu kiểu này nên dùng cán dao banh miệng nó ra.

Lại thêm 1 chuyện lạ là con rab này dường như đã bị bẻ mất gần hết răng của hàm trước, cả trên lẫn dưới, hèn gì mới này nó không cắn tôi mà toàn dùng móng vuốt để tấn công, thêm nữa vì không có răng để nhai – cắn nên nó phải uống máu con mồi thay thế cho thịt xương, vì máu vốn dĩ có lượng hồng cầu lớn, thứ mà virus vancourve luôn đói khát nên chuyện nó hung bạo tính ranh hơn bình thường cũng dễ hiểu.

-Thời xử nó nhanh đi còn về, ở đây lâu không ổn đâu. Thằng Hoàng nhắc tôi.

Thấy cũng không còn gì khác tôi buông đầu nó ra rồi đứng lên nhét dao vào bọc, nó cũng nổ súng kết liễu đời con rab đã thành tinh. 2 thằng phui tay phui chân, đeo lại súng ống, bấy giờ tôi mới cảm thấy đau rất dữ dội vì cả người đầy vết cào xước, có những vết sâu hoắm lòi cả xương ra ngoài như vết bên bẻ sườn. Thằng Hoàng cũng không muốn tôi gặp rắc rối khi về trại nên cởi cái áo lành của nó đưa cho tôi rồi lấy cái áo rách của tôi mặc vào.

2 thằng thừng thờ chân cao chân thấp leo ngược về hướng bờ suối thì chợt nghe sau lưng rào rào tiếng cây cỏ, rõ ràng là có con gì đó đang di chuyển.

Chúng tôi bất giác quay lại thấy xác con quỷ nữ kia vẫn còn đó vậy thì cái quái gì đang theo sau?

Chẳng phải chờ đợi lâu, ở giữa các gốc cây từng đôi mắt óng ánh hiện ra rồi những cái mồm đỏ lòm. 1 đám rab gần hai chục con từ từ xuất hiện, có lẽ bọn nó nghe tiếng súng nên mờ tít. Người ta nói là quá tam ba bận, ấy vậy mà tới bận thứ 4 rồi chúng tôi vẫn chưa yên. 2 thằng tôi không nói không rằng lên đạn xoạch 1 cái rồi bắn vào đám rab lúc nhúc ở dưới, nhưng bọn rab trong rừng vốn dĩ thân thủ cao cường nên nhanh chóng tản ra rồi leo qua cái dốc đá nơi con quỷ nằm chết mà lao về phía chúng tôi.

Phần vì sương mờ, phần vì tội nó quá nhanh nên cả 2 bắn hết băng đạn chỉ hạ được chục con, còn giờ có thay đạn cũng không kịp nên chúng tôi thả súng móc dao ra chuẩn bị ứng chiến.

4 mét rồi 3 mét, đám rab đã vượt qua dốc đá lao tới rõ mồn một, lúc này tôi mới thấy rõ số lượng của chúng nó nhiều hơn tôi tưởng, đằng sau cái tốp đầu đang lao lên vẫn còn hàng hà sa số lúc nhúc theo sau, tôi bấy giờ chỉ kịp hét lên 1 câu:

-CHẠY!

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (7)

Người ta có câu “thứ trời đánh thánh vật”, ngụ ý là ám chỉ mấy thằng khôn nạn đi tới đâu là ăn tàn phá hoại đến đấy, đến nỗi đi trên đường không dám cút trâu cũng sụp ổ gà. Lắm lúc tôi nghĩ cuộc đời tôi cũng thế chứ chả khá hơn là mấy, đi đến đâu là tai họa ập xuống đến đấy, giờ đây trong hoàn cảnh này lại càng thấm thía hơn.

2 thằng chúng tôi sau khi hạ được con quỷ nữ kia đang thất thủ đi về thì lại gặp đàn rab trong rừng kéo đến, chắc hẳn là do tiếng súng mà ra. Chúng tôi chỉ có 2 khẩu AK và mấy băng đạn nhưng chúng đã kéo đến quá gần, e là có dừng lại đánh cũng không lại nên quáng quàng bỏ chạy. Đường dốc trơn trượt lại đầy cây lớn cây nhỏ, giữa đám sương mù 2 thằng vừa trèo vừa bám để leo lên trên sườn núi tìm đường thoát thân nhưng coi bộ không ổn.

Giữa cái lạnh và ẩm ướt của cánh rừng, tôi 3 chân 4 cẳng vừa leo vừa trèo nên mồ hôi vẫn đổ ra như tắm. Chuyện bị rab rượt thì có còn lạ gì nhưng tôi cảm thấy lần này thật sự vô vọng vì dốc mỗi lúc mỗi cao còn bọn chúng thì đã rất gần. Thằng Hoàng ở ngay bên cạnh tôi, nó cũng chẳng bình tĩnh hơn tôi là mấy, tay thì bấu chân thì đập để chạy nhanh nhất có thể, lắm lúc gặp đoạn trơn trượt nên sẩy chân xây xước hết cả nhưng nào có thời gian mà than 1 câu.

Tôi lúc này vẫn cố leo lên nhưng nghe tiếng gầm gừ rồi lá cây xào xạc đã rất gần, e là chạy nữa cũng không kịp nên phải nghĩ kế, đoạn dốc này còn dài, cứ leo lên thế này kiểu gì cũng đuối nên chỉ bằng chạy ngang theo sườn núi cho đỡ tốn sức, mục đích trước mắt là phải thoát khỏi đàn rab này còn chạy đến đâu thì chưa cần phải biết. Nghĩ là làm tôi chỉ kịp gọi thằng Hoàng 1 tiếng rồi vẫy tay báo nó chạy theo. Dốc núi nên chạy ngang không dễ dàng gì, cứ mỗi bước chân thì phải giữ thăng bằng nếu không sẽ trượt xuống dưới nhưng chạy vài bước tôi đã nghĩ ra cách, cứ dẫm chân vào gốc cây bụi cỏ là được. 2 thằng tí từng chạy nhảy 1 hồi đã khuất tầm mắt của đàn rab vì tụi nó đã sơ bị trượt chân lăn lông lốc xuống dưới tuy nhiên vẫn chưa phải là an toàn.

Tôi sức còn nhiều nên không sao tuy nhiên nhìn qua thằng Hoàng thì thấy nó đã tái mét đi, hơi thở thì hỗn hển, đoạn đường này giờ không xa nhưng không khí quá lạnh và ẩm ướt, khi hoạt động mạnh phổi hít vào liên tục thứ khí lạnh này nên đã khan đi, muốn chạy nữa e là cũng không được.

-Này, mày có chạy được nữa không đấy!/?

Đáp lại lời tôi chỉ là 1 đồng tiếng khò khè không ra hơi, thấy thế tôi liền quay lại lấy miếng băng gạc trong túi quần quần quanh mặt nó để giảm lượng hơi nước phải hít vào rồi lựa 1 bụi cây diu nó vào trong.

Nó ngồi dựa lưng ra thở lấy thở để tay thì dấm vào ngực coibộ đã chịu không nổi, tôi chỉ biết ngồi canh chừng mà thôi, tuy nhiên ngẫm lại thấy cũng may là quyết định đổi hướng sớm chứ không có lẽ đã đổ máu rồi.

2 thằng cứ ngồi trong bụi rậm 1 lúc lâu, không rõ là mười hay mười lăm phút nhưng cánh rừng đã im ắng hẳn đi, chắc là bọn rab đã chạy theo hướng khác. Giờ đã là giữa trưa, mặt trời lên đến đỉnh nên đã soi được ánh sáng vào giữa khe núi làm tan bớt đi lớp sương mờ. Tôi đợi thằng Hoàng khỏe hẳn thì giục nó đứng dậy đi về phía con suối sau đó tìm đường về chỗ cấp treo. 2 thằng thất tha thất thủ bước đi, tôi này giờ lo chạy không để ý, giờ mới thấy vết thương do con quỷ kia cào vào người mỗi lúc 1 đau.

Cũng không phải đi xa, đâu chừng hơn trăm mét đã nghe tiếng suối róc rách rất gần, chúng tôi không ai bảo ai bước nhanh dần vì cổ họng đã khát khô đến nơi do bị đồng nước rút mất khi nào không hay.

Tôi đi trước, thằng Hoàng đi sau, súng đeo sau lưng còn 2 tay thì dò dẫm vạch đám cây cỏ trước mắt, biết chắc đám rab chưa đi xa nên chúng tôi cứ từ từ mà đi mong sao không gặp chúng nó nhưng mà đời dễ gì như người ta tưởng. Tôi lượn mình qua giữa 2 thân cây trên đường, mới thò được cái đầu ra thì trước mặt đã có 1 con rab đứng thu lủ, cũng may nó chưa thấy, tôi vớ tay lấy súng nuốt nước bọt cái ực định bụng âm thầm quay lại thì thằng ôn dịch kia ở phía sau lại huých tới:

-Lẹ! Bỏ một bỏ mẹ ra rồi đây này! Nó làm bầm

Khỏi nói cũng biết con rab quay lại ngay tắp lự, tôi không muốn bút dây động rừng lần nữa nên liền lao tới giờ báng súng định gõ vào đầu nó 1 phát nhưng xui sao con rab cúi người né được, tôi quá đà lao luôn về phía bên kia xem týt là ngã chổng vó. Thằng Hoàng lúc này đã chui lọt qua bên này và thấy cái vạ mồm của nó, tuy còn mệt nhưng cũng liều mạng 1 phen, con rab sau khi thấy tôi vượt qua thì quay lại định vồ lấy tôi mà không kịp thấy thằng Hoàng. Tôi biết thế cũng tranh thủ dụ nó tới cho thằng Hoàng ra tay, nó cũng biết không thể nổ súng nên chạy lại dùng súng quàng qua người con rab rồi kẹp cổ nó lại.

Trong tích tắc tôi rút dao phi tới cắt 1 đường ngọt sót ngay cổ làm máu đen văng tung tóe lên người 2 thằng, con rab cũng không phải vừa, nó vùng vẫy 1 hồi đến cạn máu mới chết. Tôi nhét dao vào lưng quần thờ phào 1 cái thì lại bỗng có tiếng lạo xào phía dòng suối:

-Đen thế là cùng, tôi than rồi 2 thằng kéo nhau nấp vào gốc cây xem có động tĩnh gì.

Đang căng mắt căng mũi ra nhìn thì thấy trong bụi cây chui ra 2 tay trịnh sát, 2 thằng nó thấy con rab nằm chết đi liền giật mình nhảy bổ ra sau rồi chìa súng tứ phía, tôi thấy lúc này mà lò đầu ra chắc chúng nó phơ luôn nên gọi khẽ:

-Quân mình! Quân mình! Đừng bắn!

-Đâu? Đâu? 1 thằng đáp.

Tôi nghĩ chắc cũng ổn rồi nên ghé đầu ra, bỏ khi 2 thằng chúng nó, đã bảo quân mình mà cứ chìa súng vào mặt người ta thế thì ai dám ra.

-Có bỏ súng xuống không thì bảo! Tôi quát

-Thì ông cứ ra đây đã!

-Bỏ xuống rồi tôi ra! Tôi trả treo

Thằng Hoàng thấy nói qua nói lại 1 hồi chắc cũng nản nên xách đít đi ra luôn chả bận tâm gì nữa.

-Mẹ! 2 đồng chí biến đâu mất làm cả đội đi tìm! 1 tay trình sát chửi đồng rồi đóng chốt an toàn, khoát súng ra sau vai

-Đi thịt con quý nữ quý niết gì của các ông chứ đâu. Thằng Hoàng đáp

-Sao? Đã giết được nó chưa.

-Rồi!

-Thế nó là con gì vậy? Thằng cha trình sát hỏi thêm

-Cho uống miếng nước cái. Tôi giật cái bi đồng không đợi hấn đồng ý.

-Cứ về rồi kể cho, tôi khoát tay bảo cả bọn đi, thờ còn không ra hơi, hơi đâu mà kể.

4 thằng thất thủ 1 hồi đã đến bờ suối quang đãng, tay trình sát đưa tay lên miệng huyết 1 cái nhai tiếng chim, chừng năm phút sau cả tiểu đội đã tập trung lại đầy đủ nơi bờ suối.

-2 thằng lòi này không nghe tôi nói cái gì ah? Đã dặn từ đầu là không được manh động, tại sao lại vác mạng đi đâu vậy? Vừa thấy chúng tôi tay tiểu đội trưởng đã hùng hổ nạt nộ không thôi.

Tôi cũng chẳng buồn nói gì chỉ ngồi trên tảng đá uống thêm hớp nước vì không muốn gây sự thêm, hấn chống nạnh đi tới đi lui quát thêm mấy câu rồi cũng thôi, lát sau thấy thằng Linh điu thằng Tiến từ trong bụi đi ra tôi mới lại hỏi chuyện:

-Khi nãy chủ mày biến đâu mất vậy?

Nó đang bị thương, chắc gãy xương sườn nên chỉ khò khè được mấy câu:

-Em đi lạc...xong em thấy con quý chi kịp nấp...

-Nó trèo lên cây nấp, khi tụi mình tới thì con quý kia cũng ở ngay trong bụi cây nên không gọi được, xui thế nào mà cái cành cây nó gãy...thành ra. Thằng Linh tiếp lời.

-Ừ, Anh giết con quý đó rồi.

Cả tiểu đội nghe tôi nói liền trở cả mặt, tay tiểu đội trưởng cũng đứng dậy hỏi chuyện

-Thật không? Nó là con gì?

-Cũng bị nhiễm bệnh như những con kia thôi, có điều nó không có răng nên chỉ có thể xé xác con mồi rồi uống máu thành ra hung hãn hơn, xác nó ở ngay giữa khe núi, rãnh thì xuống vác về xem. Tôi vừa nói vừa hát hàm chỉ hướng

-Thôi không cần! Tất cả dọn dẹp đi về. Hấn lệnh.

Cả tiểu đội nghe xong thì đứng dậy phui đít điểm danh rồi chuẩn bị vào đội hình hành quân về lại chỗ cấp treo, giờ đã quá trưa nên bụng thằng nào cũng đói meo, cả đám cứ vật vờ vượt suối. Dòng suối chúng tôi đi qua tuy hẹp nhưng nước lại siết, thành ra thằng sang trước phải đứng lại nín thở đi sau nếu không sẽ dễ trượt chân, tôi kéo thằng sau cùng sang cũng là lúc thấy mấy cái bóng quen thuộc xuất hiện.

-Địch ! Tôi hét rồi rút súng nổ 1 tràng vào bìa rừng phía bên kia suối. Không ngờ bọn rab đã bám theo từ khi nào không hay, cả toán trình sát đang rút đi thấy bị đuổi sau đít cũng chẳng kịp dàn đội hình đội ngũ gì sất, mạnh thằng nào thằng nấy rút súng ra bắn ào ào qua bên kia suối.

Đám rab đuổi theo chúng tôi cũng phải ba bốn chục con thoát ẩn thoát hiện trong cánh rừng, có vài con đói mồi liều mạng lao ra liền bị bắn chết tươi, đám còn lại thì tru tréo âm âm nửa ẩn nấp nửa chạy tới chạy lui tìm đường sang quyết truy sát chúng tôi cho bằng được.

Toán trình sát này không hiểu là máu chiến hay dư đạn dư pháo, mười mấy thằng nổ súng âm âm không nghỉ thằng này chưa kịp thay đạn xong thằng kia đã kéo cò xong rồi chọi lựu đạn tứ tung cứ như cày xới cả cánh rừng bên kia. Tôi tuy nổ súng đầu tiên nhưng thấy chúng nó bắn cũng chỉ biết ngoác mồm ra quay lại nhìn.

Đám rab kia có vẻ thấy bị tấn công quá dữ dội nên sau 1 hồi cũng bỏ chạy không còn một mống, để lại đằng sau gần 2 chục cái xác tung tóe máu me.

Cũng may là chúng tôi đã kịp vượt suối chứ chậm trễ 1 chút bị phục kích trong rừng thì có lẽ kết quả đã khác, vì đám rab này chết dưới hạ nguồn nên không ảnh hưởng gì đến dòng nước, chúng tôi cũng không muốn lãng nhãng nên chạy lẹ về phía cấp treo để về lại pháo đài.

Mười ba mạng thăng đèn thăng đầy lên cabin, thăng Tiến bị thương nên phải cột dây lòi lên mới xong, tay tiểu đội trưởng gọi bộ đàm về trước nên khi chúng tôi về tới nơi đã có y tá đội sẵn băng bó cho thăng Tiến, số còn lại thì kéo nhau qua nhà ăn. Nhiệm vụ hôm nay đã xong nên chúng tôi được tùy nghi di tản. Tôi ăn vội mấy chén cơm rồi nhờ thăng Hoàng xin thêm mấy cuộn băng gạc và còn, 2 thăng vào trong phòng đóng cửa lại rồi xử lý vết thương.

Nó thì bị xây xát tay chân, tôi thì hơn chục vết cào sâu hoắm, cũng may không có vết nào vào động mạch chứ lỡ mà vào cổ chắc tôi cũng chẳng sống nổi. Hoàng nó băng bó xong thì định phụ tôi một tay nhưng tôi bảo thôi vì máu tôi không được sạch, chết vì gì chứ vì ngu thì không được.

Băng bó xong nó xuống đất nằm ngủ thẳng cẳng, thăng Linh lo cho thăng Tiến xong cũng lò dò đi vào, thấy cả thau băng gạc cũng hỏi han 1 hồi mà tôi bảo không sao, nó chắc cũng mệt nên lên giường nằm. Tôi bốc điện thoại bàn gọi cho thăng Long liên lạc ở Đà Nẵng :

- Alo, cho tôi gặp cậu Long liên lạc viên của bộ chỉ huy khu.

- Ai đấy ?

- Bảo là Minh trên Bà Nà gọi báo cáo.

- Alo, Anh Minh! Em Long, có gì không anh?

- Mấy tay bị sốt rét hôm trước về khu sao rồi em?

- Đã chuyển vào viện nhưng vẫn còn sốt nặng anh ạ.

- Bên Y tế xét nghiệm máu chưa?

- Rồi, không thấy bệnh.

- Chắc không?

- Em chắc!

- Em cứ bảo bà Vy cách li chúng nó ra cho anh.

- O sao ạ?

- Em cứ bảo anh Minh nói thế, không thì bảo bà ấy tới gọi cho anh. Khẩn đấy nhé.

- Dạ vâng, còn gì không anh?

- Chú bảo bà ấy anh sắp chết trên này rồi, vài hôm sau lên mà bê xách anh về.

- Dạ thường chết thì chôn luôn trên đó chứ dưới này chỗ đâu mà chôn anh!?

- Mẹ! cái thăng này, nó đàn thật hay giả vờ đàn thế không biết. Tôi làm bầm

- Nói chung sắp xếp cho a lui về sớm, thế nhé.

- Vâng!

Tôi gác máy thở phào 1 cái rồi lại chỗ giường ngồi xuống, vết thương nãy giờ không để ý nên đã rỉ máu ra ngoài, vì sợ dơ nệm nên tôi xuống đất chỗ thăng Tiến nằm đỡ, tối hôm qua gác khuya còn sáng phải dậy sớm nên tôi cũng tranh thủ chợp mắt 1 lát. Đầu tầm 4-5h chiều pháo lại nổ ầm ầm khiến cả 3 thăng chúng tôi lại phải lồm cồm bò dậy ra ngoài lòng vòng rồi đi ăn, tối chúng tôi lại đi gác nhưng hôm nay chỉ ngồi chịu lạnh 1 tý rồi về, lúc đang gác thì tay Hòa lại mò lên hỏi linh tinh, tôi đáp cho có rồi thôi.

Ngày thứ 3 cũng không có gì mới, cũng chỉ tuần tra loanh quanh, phụ khiêng đạn ra chỗ pháo rồi thay nhau dọn dẹp rửa bát nhưng đến ngày thứ 4 thì có chuyện không ổn.

Sáng lúc chúng tôi dậy thì gọi mãi thăng Linh mới mở mắt ra, mồ hôi toát ướt đầm cả người trong khi nó vẫn đang run cầm cập. Tôi biết chắc chắn là bệnh nên nhờ thăng Hoàng đi xin thuốc hạ sốt cho nó sau đó gọi gấp về quân khu nhưng cả thăng Long liên lạc lẫn Vy đã đi ra cảng Tiên Sa đến chiều tối mới về, không có 2 người đó thì tôi cũng chẳng có danh phận gì nên nói không ai nghe, đành gác máy mà lòng như lửa đốt.

Tôi chưa kịp ăn sáng thì có kèng tập trung, tôi vác đồ chạy ra thì có lệnh tuần tra vành đai nhưng hôm nay tiểu đội thiếu những 3 thăng, thăng Tiến gãy xương, 2 thăng bị sốt là thăng Linh và 1 thăng nữa đi chung với tôi hôm trước tôi không nhớ rõ tên, tranh thủ cả đội đang chuẩn bị đạn dược thì tôi chạy về lán y tế. Chui vào trong thì thấy khoảng 6 người đang nằm rải rác với 2 thăng Y tá đang đánh cờ tướng, thấy tôi chui vào 1 thăng cũng hỏi vài câu cho có rồi thôi.

Trừ thằng Tiến gãy xương, 5 thằng kia gồm cả thằng Linh đều sốt cả. Tôi lại xem xét thì thấy bọn họ đều sốt rất nặng, run cầm cập, có người còn bất tỉnh nhân sự, triệu chứng không khác đám người bị chuyển về khi tôi mới lên là mấy.

-Này! Thuốc thang hết chưa mà bị nặng thế này. Tôi hỏi 1 tay y tá.

-Truyền nước với tiêm thuốc xong rồi.

-Có báo cáo để chuyển về dưới chưa ?

-2 hôm nữa có xe lên mới đưa về được. Hấn trả lời rồi tiếp tục đánh cò.

Tôi thấy trước mắt chưa giải quyết gì được và lại giờ cũng quá sớm để xác định có phải là dịch nên đành ra đi tuần tra trước rồi mới tính.

Chúng tôi ra ngoài đi tuần tra vành đai đến chiều mới về, vừa vào phòng tôi lại gọi điện về Đà Nẵng lần nữa nhưng vẫn không gặp được Long hay Vy trong khi thằng lính trực điện thoại đã bắt đầu cáu gắt. Hết phương hết nước nên trước giờ ăn tôi phải gọi tay Hòa ra cầu cứu, sau 1 hồi dài dòng hấn mới hỏi :

-Thế ông có chắc chắn là dịch không ?

-Khoảng 80%.

-80% là thế nào ? Mà dịch gì còn chưa rõ, sốt rét rừng thì ai mà chẳng bệnh, nếu do đám rận thì là dịch hạch có gì phải lo. Hấn khua tay

-Nếu đúng là do virus thật thì Đà Nẵng đi tong chứ đừng nói đến cái pháo đài này ông biết không?

-Thế ông muốn tôi cách ly mấy người trên này rồi gọi về bảo cách ly luôn dưới Đà Nẵng trong khi họ chỉ bị sốt ah ?

-Cẩn thận không thừa, tội vạ đâu tôi chịu.

-Ông là người bên liên quân chứ có phải bên tôi đâu mà đòi chịu, thằng cha Luân chỉ huy phó cay ông từ ngày đầu rồi, ông nói đổ mà nó nghe.

-Thế tôi mới nhờ ông.

-Nhờ tôi rồi tội vạ đâu tôi chịu ah ?

-Thế tôi móc cái tờ lệnh ra nhé. Tôi thò tay vào túi

-Ấy ! Chưa đâu vào đâu mà cả đội nó biết ông là chân tay của bà Vy là chết bà ấy lẫn chết cả tôi đây !

-1 là ông nghe tôi, 2 tôi lấy quyền chỉ huy trưởng ngay trong tối nay. Ông rõ chưa ? Tôi đằng hắng

-Thôi thôi ! Com xong tôi nói với tay Luân xin xe lên chở đám bệnh này về còn phần ông cố mà liên lạc với bà Vy cách ly người ở Đà Nẵng.

- Còn nữa, ông bảo đám lính trong pháo đài vệ sinh hết chần mần đi.

-Lẳng nhằng quá đi mất, hấn quăng 1 câu cuối rồi thùng thảng bỏ đi.

Tôi thấy chẳng tin tưởng thằng cha này cho lắm nên khá bức mình, thằng Hoàng thấy vậy cũng hỏi nhưng tôi chẳng buồn giải thích. Tối tôi gọi về Đà Nẵng lần nữa mà chẳng đâu vào đâu :

-Alo!cho gặp Long thông tin.

-Ai đấy, Long không có đây.

-Xách đít lên mà tìm nó về đây! Tôi cáu

-Thằng nào đấy?

-Thằng bố mày, mày là thằng nào mà trực như cục mứt. Tôi chửi

-Tít..tít.... hấn dập máy

Tôi điên tiết gọi lại mấy lần đều không được, có lẽ đã bị nó ngắt liên lạc. Thế là coi như đi tong kế hoạch, đành trông chờ vào tay Hòa vậy.

Đội mãi đến gần khuya thì hấn mới ghé qua báo đã sắp xếp ổn thỏa, mai có xe lên đón mấy người bệnh trên này còn phần tôi nếu sốt ruột thì cùng về dưới đó luôn, tôi thấy cũng không còn cách nào khác nên bảo thằng Hoàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về lại Đà Nẵng sau 5 ngày vật vờ ở đây.

Chúng tôi khẩn gúi xong đã gần 11 giờ, 2 thằng nằm chộp mắt 1 lúc nhưng tôi cứ thấy nóng ruột thế nào, nằm mãi mới chìm vào giấc ngủ nhưng đâu lúc 3 giờ sáng thì có Keng báo động dội liên hồi, cả pháo đài lập tức lao ra sân tập trung. Tôi mở cửa ra thì thấy toán sĩ quan đang đứng trên tường thành nhìn về phía Đà Nẵng, giữa màn đêm mịt mùng nhưng ở Phía Tây bỗng sáng đỏ như mặt trời sắp lên kèm theo khói đen mịt mùng, tiếng đi đùng như pháo giã vọng về từng hồi.

Tôi nhanh chóng chạy lên tháp pháo thì thấy Đà Nẵng đang bị pháo kích dữ dội không rõ từ đâu bắn tới, khu chỉ huy trung tâm, bệnh viện và dãy nhà máy đang cháy dữ dội. Tay Luân chỉ huy phó cũng không biết chuyện gì xảy ra, Hấn bảo mang điện đàm tới để gọi nhưng Đà Nẵng không trả lời, đang định gọi cho chốt bên Hải Vân thì họ cũng gọi qua hỏi Đà Nẵng có chuyện gì, rồi tới chốt ở Ngũ Hành Sơn, cả 3 nơi gọi qua gọi lại cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Tôi nhanh tay giật lấy ống nhòm của tay Hòa rồi nhìn về phía biển.

- Là Hải Pháo của tàu chiến ngoài vịnh. Tôi nói

- Thật không? Tay Hòa giật lấy ống nhòm rồi nhìn.

- Thế là thế nào, sao tàu chiến lại bắn vào khu an toàn. Tay Luân nhăn trán.

- Trễ rồi! Tập trung anh em rồi về Đà Nẵng mau! Tôi nói với tay Hòa

- Cậu nói cái quái gì thế? Tay Luân ngạc nhiên quay lại nhìn tôi và tay Hòa.

Tôi biết không còn thời gian giải thích nên móc tờ lệnh ở túi áo ra đưa cho tay Luân, hấn chưa hiểu gì nhưng cũng mở ra đọc cùng với mấy tay sĩ quan còn lại. Tôi thì chạy về Phòng lấy Ba lô với súng ống ra, Lúc ra ngoài thì tất cả đã đứng nhón nháo ngoài sân.

- Thế này là thế nào? Tay Luân chất vấn tay Hòa.

- Lệnh trên là như thế chứ thế nào. Hấn đáp

- Tự nhiên lại có chỉ huy trưởng mới rồi chả ai báo cáo tôi là thế nào. Luân cau gút.

Tôi thấy có tranh cãi cũng chẳng đầu vào đâu nên gọi riêng toán chỉ huy ra nói rõ trắng đen cho họ biết, tất nhiên có vài thằng bất đồng, nhất là thằng to con gây sự với tôi hôm trước nhưng tôi cũng chẳng buồn lời qua tiếng lại vì giấy trắng mực đen đã như thế rồi.

- Nếu như bỏ chốt rồi Đà Nẵng cầu cứu viện phải làm sao? Tay Hòa thắc mắc

- Để lại 2 tiểu đội pháo. Còn lại trinh sát với bộ binh đi hết. Tôi quyết

- Chúng ta còn chưa biết tình hình dưới đó thế nào? Giờ hành quân về có quá sớm không?

- Đứng rồi. Cứ đợi, kiểu gì cũng có lệnh. Anh không thể liều mạng như thế được, từ đây về Đà Nẵng đâu dễ gì, chúng ta cũng không có đủ xe.

- Còn gì nữa? Tôi hỏi.

- Đà Nẵng phòng thủ chặt như thế không thể nào....

- Nghe này! Chắc chắn là xảy ra dịch ở trong khu an toàn rồi, chính là do đám chỉ huy trưởng hôm trước được đưa về, chắc là dịch xảy ra nhanh quá không cần nổi nên tàu chiến trong Vịnh phải bắn vào chặn đường vào trong khu an toàn. Trước hết chúng ta phải cách ly nốt những người đang bệnh trong pháo đài rồi về hỗ trợ cho Đà Nẵng sớm chừng nào hay chừng đó.

- Tôi nghĩ là không cần, dưới đó thiếu gì quân mà phải cần chúng ta, cứ giữ ở đây là được rồi. Tay Luân bàn lùi.

- Vấn đề không phải là vậy, người ở Đà Nẵng không biết được dịch lây qua đám cháy rận, nếu họ chỉ cách li những người đã phát bệnh mà giữ những người đang nhiễm lại thì cả khu an toàn sẽ bị nhiễm, mà ở Đà Nẵng có bao nhiêu dân?

- 250,000. Hấn đáp.

- Nếu không có tiếp tế chúng ta trụ được bao lâu? Tôi hỏi thêm

- 3 tuần! Tay Hòa đáp.

- Sau 3 tuần 250.000 dân kia mà nhiễm bệnh hết chỉ cần một phần mười kéo lên đây thì các anh có trụ nổi không?

- Chúng ta có pháo lại phòng thủ kiên cố. Tay chỉ huy pháo binh lên tiếng

- Anh càng bắn chúng nó càng tập trung lại, mới có vài chục con ở dưới khe núi đã vất vả rồi, dù chúng không leo lên được tới đây nhưng hàng chục ngàn con vây hãm thì các anh không giải quyết được đâu.

Tôi chậm rãi giải thích hết lời cũng suy chuyển được đám sĩ quan. Đã 4 giờ sáng tiếng pháo đã tắt nhưng phía Đà Nẵng vẫn cháy dữ dội, liên lạc mất hoàn toàn vì trạm truyền tin trung gian dưới đó có vẻ cũng đã hư hỏng.

Sau 1 hồi hội ý thì chúng tôi quyết định hành quân nhanh về, chỉ để lại 2 tiểu đội pháo canh gác và cách li hoàn toàn 5 người đang bị sốt. Khó khăn ở chỗ chúng tôi có 80 người nhưng chỉ có 1 chiếc xe tải và 2 xe bán tải, nhồi nhét lắm cũng chỉ đủ được nửa số quân phần còn lại chưa biết phải tính sao.

-Khu du lịch dưới chân núi có 1 bãi xe gần máy vẫn còn khá nhiều xe chúng ta sửa lại biết đâu dùng được. Tay Luân gợi ý, tôi chợt nghĩ mãi mới thấy thằng cha này hữu dụng được 1 chút

-Nhưng mà đi xe máy để ra khỏi núi quá mạo hiểm Hòa phản đối

-Lửa cháy lớn như vậy bọn người bệnh chắc cũng sẽ bị thu hút ra khỏi núi và hướng về Đà Nẵng, nếu chúng ta đợi đến trưa có lẽ sẽ đỡ nguy hiểm hơn. Tôi đáp sau 1 hồi ngẫm nghĩ.

Vậy là chúng tôi nhất trí phương án triển khai quân về giải cứu Đà Nẵng bằng mọi giá, dù tình hình dưới đó chưa rõ ràng nhưng cứ nhanh phút nào hay phút ấy, tới nơi cụ thể ra sao sẽ tiếp tục tùy cơ ứng biến. Trời cũng đã sắp sáng, toàn quân được lệnh chuẩn bị quân trang đồng thời triển khai 2 tiểu đội đi cáp treo xuống chân núi để chuẩn bị phương tiện, chỉ mong sao số xe máy cũ kia hoạt động tốt.

Sau khi phân công nhiệm vụ xong tôi chui ra khỏi lều chỉ huy thì thằng Hoàng đã nhảy bổ ra lôi tôi qua 1 góc:

-Ông làm cái quái gì thế? Ở trên này không sướng, chui về đó làm gì?

-Thế em định để cho thằng Vinh thành rab dưới đó ah?

-Ừ nhì! Quên mất. Nó ngớ người ra.

-Nhưng mà chuyện này là thế nào, sao phải cách li rồi bệnh gì linh tinh cả lên vậy?

-Em có nhớ cái nhóm người bệnh sốt rét được đưa về hôm mình lên không? Thực ra họ bị nhiễm virus qua trung gian là đám chấy rận. Linh ở đây xuống khe suối dọn dẹp thì thế không cẩn thận nên bị rận từ rab bò sang rồi sống ký sinh trên đầu sau đó từ từ lây sang cho nhau. Thằng Linh cũng bị nhiễm là do đám rận sống trong chân chiếu, anh cũng không biết điều này cho tới khi thấy 1 thằng trinh sát bị rận cắn rồi phát bệnh.

-6 người bị đưa về Đà Nẵng hôm trước không lẽ không được xét nghiệm sao?

-Mới phát ra thì có xét nghiệm cũng không thấy đâu. Vancouver sống ký sinh bên trong hồng cầu nên không thể phát hiện được nó cho tới khi cơ thể tạo ra kháng thể, người ta nhận diện được kháng thể thì mới xác định là đã nhiễm bệnh. Khi Vancouver tấn công vào hồng cầu thì hủy hoại hệ thống miễn dịch và các tế bào từ từ cho đến khi tế bào não bị tổn thương thì người ta phát bệnh. Chu kỳ này diễn ra dài hay ngắn là do sức đề kháng, khối lượng máu của mỗi người.

Như em thấy ai bị rab cắn mất máu nhiều thì nhanh chóng điên dại, còn những người này chỉ bị 1 con rận bé tí cắn, số lượng virus vào máu khá ít trong lượng hồng cầu trong cơ thể còn nhiều dẫn tới thời gian phát bệnh lâu hơn và xét nghiệm ngay cũng không phát hiện được.

-Cũng phải! Mà anh học cái này ở đâu đấy?

-Anh nằm ở Singapore 2 tháng, ngày nào chả nghe mấy thằng cha Tiến sĩ lảm bảm. Mà theo anh sang chỗ thằng Linh cái.

2 thằng tôi đi sang lán y tế xem công việc cách li như thế nào. Vào trong thì thấy tất cả bệnh nhân đều đã được trói chặt và bất tỉnh, thời gian chuyển bệnh chỉ là sớm hay muộn nhưng phải đợi họ phát bệnh mới khai tử được.

Thằng Linh đang sốt mê mang, mắt đỏ ngầu và trợn trừng lên, đồng tử giãn mạnh, 2 bên thái dương từng gân xanh nổi lên rõ rệt chứng tỏ Vancouver đã lên tới não. Tôi nhờ tay y tá lấy hộ con dao cạo và bắt đầu kiểm tra. Tôi hôm mới lên pháo đài tôi nhớ nó bị đốt ngay sau gáy nên muốn kiểm tra vết đốt xem sao, nhờ tay y tá cố định phần đầu, tôi dùng dao cạo bớt 1 phần tóc thì thấy rõ 3 vết đốt bị bầm đen to như đồng xu, kiểm tra trên thân thể mấy người đang phát bệnh khác cũng thấy các dấu vết tương tự.

Để đảm bảo an toàn cho cuộc hành quân, tôi nhờ sĩ quan tập trung toàn bộ quân số để kiểm tra sức khỏe, tất cả đều bị lộ trần truồng và cạo trọc đầu để kiểm tra xem có bị đốt hay không, quả là lo xa không thừa, có thêm 4 người có dấu hiệu bị đốt nhưng chưa phát bệnh. Trong quá trình kiểm tra cũng phát hiện nhiều rận ký sinh trên cơ thể họ và ở chỗ ngủ, toàn bộ chăn màn được mang ra đốt, giờ cả đại đội ai nấy đều trọc lóc không có 1 cọng tóc nên có lẽ tôi tạm gọi là đại đội biệt kích trọc đầu.

9 giờ sáng, sau khi mọi thứ chuẩn bị đã xong thì chúng tôi tập hợp trong sân để ra kế hoạch tác chiến. Dù ít hay nhiều từ trong núi về đến Đà Nẵng cũng sẽ gặp rab, vì vậy 1 chiếc bán tải đầy đủ vũ trang sẽ chạy đầu tiếp đến là gần 20 chiếc xe máy, mỗi chiếc có 2 người, 1 lái 1 bắn theo đội hình 2 hàng dọc, mỗi hàng canh chừng 1 bên, cuối cùng là chiếc xe tải và bán tải còn lại khóa đuôi. Đạn được căn chuẩn bị đầy đủ vì có thể phải tác chiến dài ngày.

Hành quân kiểu này sợ nhất là toán rab xông vào giữa nên không cần di chuyển nhanh nhưng phải sát nhau để giữ vững đội hình, ngoài ra trên các xe bán tải phải trang bị đại liên và trung liên bắn áp chế liên tục, mục tiêu là phải về được đến ngoại ô thành phố.

Kể thì vất vả nhưng khi họp chúng tôi đã đưa ra rất nhiều phương án ứng phó trên bản đồ, từng khúc cua từng con dốc đều được tính toán cho tới khi ra khỏi núi. Đa số anh em lính tráng trên này chủ yếu làm nhiệm vụ bảo vệ nên lâu rồi không đánh đấm gì nghe hành quân cũng lên tinh thần khá.

Đúng 9 giờ 30 phút sáng, chúng tôi lên cáp treo và chuẩn bị tiến về Đà Nẵng.

Lưu Ý: Tay chỉ huy phó tên Luân còn cậu liên lạc viên tên Long, chap trước tác giả gõ nhầm. Vậy là ít ai ngờ Đà Nẵng bị tấn công từ phía trong chứ không phải từ ngoài, toán biệt kích này sẽ giải cứu Đà Nẵng ra sao kính mời các bạn đọc phần sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (8)

Hàng chục chiếc cabin xích chặt lính tráng chậm chậm chạy vào màn sương đưa chúng tôi xuống chân núi, từ trên cao nhìn xuống khu du lịch phía dưới cách chúng tôi không xa ấy vậy mà phải đi gần mấy chục phút mới tới nơi. Khi sáng sớm 2 tiểu đội đã xuống đây chuẩn bị xe cộ nên mọi thứ cũng đã xong, mấy chiếc xe máy cũ kĩ bị bỏ lại dù nhìn bề nổi nhưng cũng chỉ cần xúc bình xăng con, bơm lại lốp, sạc lại bình điện là có thể nổ máy ngon lành.

Lực lượng đã được phân bổ từ trước nên mọi người bắt đầu chia nhiệm vụ, bên xe máy thì kẻ lái người bắn, bên xe vận tải thì gã súng phân chia hỏa lực sao cho hợp lý. Tôi đang đứng chống nạnh tính toán xem có nên điều chỉnh gì không thì thằng Hoàng chạy tới vỗ vai:

-Bỏ lên xe nhanh không mất chỗ giờ.

-Xe gì? Tôi hỏi

-Xe tải chứ gì, thể tính chạy xe máy cho rab nó vô chắc?

-Chú có lên thì lên đi, đội hình cả 20 chiếc xe máy như thế này anh ngồi trong xe tải chạy sau đít sao mà chỉ đạo được. Tôi khua tay xua nó sang 1 bên nhưng thằng này cũng thuộc dạng uống thuốc liều, trời đánh thánh vật nên nhanh chân chạy lại giật 1 chiếc xe máy nhìn tạm tạm rồi đạp cần nổ máy để đi chung với tôi.

2 chiếc bán tải là Ford Ranger, thùng sau chứa được 6 thùng gá thêm 2 khẩu RPD nên tạm ổn riêng chiếc xe tải là hỏa lực mạnh nhất, vì là loại xe 3 tấn nên chứa được tới hai mươi mấy thùng, mỗi thùng 1 khẩu AK đã đủ đăng này có bao nhiêu trung liên ở trên chốt bọn nó hốt xuống gần hết và lại quân lương đạn dược của chúng tôi cũng chất hết lên đây nên cần phải bảo vệ cẩn thận.

Tôi xem đồng hồ thấy đã gần 10 giờ, sương mù bắt đầu tan dần thì cho anh em lên xe xuất phát. Từng chiếc xe 1 vào đội hình, anh em đề máy, lên đạn tanh tách nhìn tôi đợi lệnh:

-Hành Quân! Tôi nói qua bộ đàm.

2 cậu lính đứng đợi phía trước nhanh tay mở cổng, đoàn xe từ từ lăn bánh ra khỏi khu du lịch. Chiếc xe bán tải dẫn đoàn do tay Luân làm chỉ huy làm lùi chạy trước, tôi với thằng Hoàng và toán xe máy chạy ngay phía sau, nó cầm lái còn tôi cứ ngồi ngó nghiêng quan sát.

Đoạn đường từ đây về Đà Nẵng hơn 34km nhưng chỉ có một phần tư trong rừng là đáng lo ngại, tôi muốn cho đoàn xe tăng tốc thật nhanh nhưng sương phủ ướt đầm mặt đường lại thêm nhiều khúc cua tay áo thành ra không an toàn cho các đồng chí đi xe máy, tốc độ di chuyển chỉ từ 35-40km/h.

Chúng tôi rời khỏi khu du lịch không xa bằng qua mấy khúc cua thì đã xuống được dưới chân núi, sương mờ dưới này đã tan hẳn nhường lối cho mấy tia nắng soi qua, bầu trời xanh cũng hiện ra dần, xa xa về hướng biển mấy cột khói đen vẫn đang cuộn cuộn bốc lên. Đoàn xe cứ chạy còn 2 bên đường cánh rừng rậm rạp vẫn im lìm tĩnh lặng 1 cách lạ thường.

Bọn rab đâu cả rồi? Chúng đã đổ về Đà Nẵng hay đã bị chúng tôi diệt sạch lúc ở khe núi? Tôi đang tự hỏi thì lửa đầu nòng ở chiếc xe dẫn đoàn bỗng nhiên lóe lên kèm theo tiếng nổ chói tai cắt dòng suy nghĩ. Cả đoàn xe không ai bảo ai hướng hết súng ống về bên đường sẵn sàng chiến đấu nhưng chỉ thấy 1 con rab đã bị bắn chết rũ xác ở mương nước.

Từ đó cho đến khi ra khỏi cánh rừng mây sao chúng tôi chỉ gặp thêm vài ba con đi lẻ, có lẽ chúng nó đã đổ về hết Đà Nẵng từ tối hôm qua. Đội đoàn xe đi qua 1 con dốc trống trải tôi gọi mọi người dừng lại:

-Sao lại dừng? Tay Hòa hỏi khi còn chưa kịp xuống xe.

-Lũ người bệnh chặc chặc đang đổ về Đà Nẵng nên chúng ta mới dễ dàng ra khỏi núi như vậy, tôi chắc chắn phía trước không dễ gì mà vượt qua. Cần đưa trinh sát lên trước rồi đoàn xe theo sau mới được.

-Cũng có lý. Hấn gật gù.

Tôi gọi 4 cậu trinh sát trong tiểu đội hôm trước lên, giao bộ đàm rồi căn dặn:

-4 cậu chia làm 2 xe chạy trước, xe này cách xe kia 20 mét, chạy số nhỏ, tránh rò ga rú máy, vận tốc 40km/h là được. Thấy địch thì quay lại, không việc gì phải mạo hiểm.

Mấy cậu lính nhận lệnh xong lên xe phóng đi, đoàn chúng tôi đợi chừng 5 phút rồi cũng lên đường theo sau, chúng tôi còn cách Đà Nẵng chừng 25km, nếu không có gì phức tạp thì chắc đầu giờ chiều có thể đến nơi nhưng tính là tính như thế. Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, chúng tôi đi thêm hơn mấy cây số nữa thì trinh sát đã báo về:

-Báo cáo! Phía trước có nhiều địch đang di chuyển trên lộ!

-Địa hình thế nào?

-Khu công nghiệp, sắp vào khu vực nhà dân rồi!

-Các cậu ẩn nấp đợi lệnh.

Tôi nói xong cho cả đoàn xe dừng lại, chỉ riêng tôi với thằng Hoàng cùng chiếc xe dẫn đoàn chạy lên trước xem sao. Đúng như dự đoán, từng toán rab đang lũ lượt đổ về phía Đà Nẵng trên con đường, tốp này nối theo tốp kia, đi lẻ cũng có mà cả bầy cũng có. Nếu liều mạng mà cho đoàn xe vừa đi vừa tấn công để vượt qua thì không khác gì đi vào chỗ chết nên tôi phải tính đến phương án khác, nhìn vào khu công nghiệp bỏ hoang có mấy dãy nhà xưởng khá kín đáo nên tôi liền gọi toàn bộ di chuyển vào trong rồi mới bàn tính tiếp.

Cả đoàn xe lặng lẽ chạy qua cánh cổng cũ đã đổ sập, mấy toán lính tráng không ai bảo ai tự giác tuần tra từ trong ngoài, dừng lại cổng, kiểm tra nhà xưởng, riêng toán sĩ quan thì tập trung lại chỗ mũi xe mở bản đồ ra xem xét

-Nếu đi đường vòng về phía Nam có lẽ dễ hơn nhưng tuyến đường đó cả năm nay không ai đi, tôi không chắc là sẽ an toàn. Luân vừa nói vừa chỉ lên bản đồ

-Không đi cũng phải đi vì không có cách nào khác, thời gian cấp bách lắm rồi. Hòa đáp

-Hay là gọi pháo trên Núi bắn xuống, bắn tới đâu chúng ta đi tới đấy, vừa ngăn chặn được chúng vừa tiện cho chúng ta. 1 tay sĩ quan khác đề nghị.

Tôi nãy giờ lắng nghe và ngẫm nghĩ thấy cách nào cũng không ổn, pháo bắn xuống chỉ làm chúng tập trung lại trên đường đông hơn mà thôi, chưa kể làm hư hỏng mặt đường sao mà đi được.

-Từ đây vào thành phố chỉ còn hơn 15km, chúng ta đợi đến sẩm tối cho chúng tản ra rồi từ từ di chuyển vào, và quân ta cũng quá đông. Giờ có đến được cầu Rồng cũng chưa chắc vào được. Tiếp tục cất cử trinh sát theo dõi lũ người bệnh, đợi chúng đến khu dân cư tôi khắc có cách.

-Nhưng mà cậu bảo phải vào Đà Nẵng gấp còn gì? Tay Hòa ngạc nhiên hỏi.

-Chậm còn hơn chết! Tôi đáp rồi quay qua cử trinh sát lên trước, số anh em còn lại cho nghỉ ngơi và ăn trưa, đang định quay lưng đi thì tay Hòa chạy lên kéo tôi sang 1 góc.

-Cậu Minh! Cậu cảm quân kiểu gì vậy, cứ quyết như thế thì anh em không phục đâu.

-Anh thấy tôi nói có sai gì không?

-Không! Nhưng cậu phải giải thích chứ.

-Anh giải thích giùm tôi đi, tôi không quen làm việc với bên anh, tôi làm sao niễn sao anh em an toàn là được.

-Hừm...! Anh ta hậm hực bỏ đi.

Tôi nghe xong cũng chỉ biết lắc đầu thờ dãi, được lòng quân thì mất lòng tướng vì muốn mọi người an toàn còn có cách nào khác. Tôi đi sang xe tải kiểm tra quân lương đạn dược có gì thì thấy họ mang theo đủ tất cả mọi thứ, từ bộc phá, đạn đến các dụng cụ đục phá leo trèo, thế là tạm yên tâm. Quay qua thấy thằng Hoàng không biết từ bao giờ đã ra bậc thềm chém gió cùng mấy thằng lính khác.

Anh em trang bị hành quân nên phải mang theo bao xe (túi đựng đạn) và balo khá nặng, giờ được nghỉ nên quăng linh tinh từ trên xuống dưới lồm ngồm, đi tới chỗ nó tôi phải chân thấp chân cao mới tới nơi.

-Mây ra đây anh bảo?

-Đang chém gió, bảo bảo cái gì? Nó đứng dậy phui đít.

-Ăn tạm cái gì rồi theo 4 thằng trinh sát kia giùm anh cái.

-Sao phải thế?

-Toàn người bên đó, họ báo về toàn rab phía trước ép phải đi hướng Nam thì gay to, hiểu không?

-Ồ!

Nó gạt gù xong chạy đi lấy túi lương khô rồi theo bọn kia, tôi thở phào nhẹ nhõm, giờ chỉ biết chờ đợi mà thôi. Chúng nó bám theo đàn rab nên đi xe lên 1 khúc đã phải chạy bộ, cứ 30 phút báo cáo về 1 lần, đàn rab mỗi lúc 1 đồng do toán này hợp với toán kia trải dài cả mấy cây số trên đường, có lúc nó báo về báo cho pháo già xuống thì giết được khá nhưng tôi vẫn kiên quyết từ chối.

Đến sẩm tối đàn rab đã vào đến thành phố, tôi gọi trinh sát về và bảo mọi người tiếp tục lên đường bám theo. Xe chạy không lâu cũng đã bắt kịp tụi nó, đã đến lúc phải bỏ xe lại vì vào sâu bên trong di chuyển bằng xe không tiện, mọi người phải bốc dỡ mọi thứ xuống và mang vác trên người.

-Rồi bây giờ cậu tính thế nào, bọn chúng vẫn ở phía trước? Không lẽ độn thổ mà đi? Tay Luân chất vấn.

-Không! Leo lên nóc nhà mà đi. Tôi nói rồi bảo anh em mang dây thừng, móc sắt ra.

Mấy tay chỉ huy ngoác mồm không hiểu tôi định làm gì, tôi nắm lấy sợi dây quăng lên nóc nhà rồi trèo lên trên, trong thành phố nên nhà cửa san sát, có nhà trệt nhà lầu nhưng chuyện di chuyển trên nóc không có gì là khó khăn cho lắm, chiều này là tôi học từ mấy tay Đặc Công lúc đánh tòa lãnh sự ở Sài Gòn.

Ban đầu lính tráng còn thấy lạ, không hiểu làm sao mà đi được nhưng thực ra chẳng có gì khó. Chỉ cần chục người đi trước lạnh lẽ, tính toán rồi móc dây, kẻ kéo người bầy thì việc hành quân trên này còn dễ hơn vượt núi băng rừng, chỉ cần cẩn thận là được. Nhà nào cao quá thì vòng sang nhà khác, nhà nào thấp quá thì đi trên tường rào hay sân sau, nếu quan sát thấy hẻm trống thì đi xuống hẻm, miễn tránh đường lớn là được.

Vậy là chúng tôi rùng rần đưa nhau lên nóc nhà rồi di chuyển, vì trời đã tối nên tầm nhìn có hơi hạn chế chút nhưng cách này hoàn toàn tuyệt mật và an toàn. Chưa đầy tiếng đồng hồ đã vào sâu bên trong thành phố trong khi tụi rab ở dưới lòng đường vẫn không hay biết gì.

Tôi vốn tính cẩn thận nên hết chạy lên trước dẫn đoàn rồi lại tụt về sau bọc hậu, cốt sao cho mọi người di chuyển ổn thỏa, lúc gần đến sân bay đang đứng trên nóc khách sạn kéo mấy cậu kia lên thì bỗng có 1 tia laser ở nóc tòa nhà hành chính rơi xuống thẳng vào mặt tôi. Chưa kịp định thần là cái gì thì 1 viên đạn từ phía đó đã bay tới găm vào thùng nước bằng inox bên cạnh cái choang 1 cái làm tắt cả đèn hoả hồng nằm rạp xuống.

-Mẹ! Thằng nào bắn vậy? Tay Hòa nằm dưới thùng nước chửi đồng.

-Nấp xuống đi đã, đem đèn pin với bộ đàm tầm xa tới đây. Tôi gọi ra sau.

Tôi bật bộ đàm lên rồi nháy đèn pin theo mã Morse để báo tăng số liên lạc:

*Mã morse: hay còn gọi là mã tín hiệu, chẳng hạn như SOS là: Tín tín tín – Tề Tề tề- tín tín tín

-Alo có ai nghe rõ trả lời!

-Alo, quân ở đâu mà kéo vào thành phố?

-Quân từ Bà Nà đây, các cậu là ai?

-Đây là chốt gác ngoại vi số 4.

-Quân mình, đừng bắn ! Tôi nói rồi vẫn đèn pin đứng đây. Từ đây xa quá tôi không thấy họ nhưng chắc chắn họ thấy tôi.

-Các anh đang ở đâu ?

-Khách sạn Hoàng Anh Gia Lai? Thấy chưa? Bên đó bắt đầu nháy đèn pin lại?

-Rồi! Đà Nẵng sao rồi? Tôi hỏi gấp

-Chúng tôi mất liên lạc từ tối hôm qua, lũ người bệnh đồng quá không có cách gì trở vào trong được.

-Các anh có bao nhiêu người?

-Chỉ có 8 người thôi!

-Bên tôi có 3 trung đội, các anh có tầm nhìn cao hơn nên mau hướng dẫn chúng tôi đến chỗ các anh rồi bàn tiếp.

-Được rồi, cách anh tiếp tục đi về hướng sông, đến ngã tư thì cua trái đi thêm 300 mét, vượt sang đường sẽ có người đón.

-Nhớ quan sát địch giùm chúng tôi.

Tôi đàm thoại xong thì báo cho mọi người là quân mình rồi tiếp tục di chuyển theo chỉ dẫn. Đến 8 giờ tối chúng tôi đã đến được tòa nhà. Đây là 1 chốt quan sát trên cao bảo vệ khu an toàn từ vòng ngoài, tất cả lính trên này đều là lính bắn tỉa, họ xuống đón chúng tôi vào trong theo cửa sau rồi cẩn thận khóa cửa lại, tôi để mọi người ở dưới rồi gọi sĩ quan lên hết phía trên để quan sát được toàn bộ

-Chào, tôi là Minh chỉ huy. Luân Phó chỉ huy, Hòa tham mưu

- Vâng tôi là Toàn! Gặp quân mình thật là may quá.

- Các cậu mau báo tình hình xem nào.

- Chúng tôi cũng không biết gì nhiều, khoảng 9 giờ tối thì có tiếng súng nổ, chúng tôi có gọi vào trong thì biết là có dịch bùng lên từ bệnh viện sau đó mau chóng lan sau khu chỉ huy rồi khu dân cư. Tiếp đó thì chúng tôi mất liên lạc nhưng theo như quy định phản ứng khi có dịch là sẽ rút hết người về các phân khu còn lại rồi phong tỏa toàn bộ khu vực. Đến 3 giờ thì hải pháo từ tàu chiến bắn tới tấp vào, tôi nghĩ là ở phân khu trung tâm đã hoàn toàn mất kiểm soát.

- Còn lực lượng bảo vệ vành đai thì sao?

- Ngoài vành đai có lực lượng phản ứng nhanh khá mạnh nhưng không tiếp cứu được do dịch bùng từ trong ra, người thường lẫn người bệnh lẫn lộn nên họ chỉ biết co cụm phòng thủ tránh vỡ vành đai. Đến 3 giờ thì pháo bắn vào khiến lũ người bệnh tràn vào đông hơn, đầu cầu Rồng bị mất, họ chiến đấu tới sáng rồi rút đi đâu không rõ. Từ đây anh có thể thấy mấy lớp công đã bị xô đổ ngã nghiêng, chẳng bao lâu nữa bọn chúng sẽ tràn được vào trong.

- Vậy giờ còn cách nào vào bên trong không? Tôi hấp tấp.

- Không, chỉ có 2 cây cầu là đường độc đạo từ đây và cửa ngõ từ hướng Nam nhưng đều bị chúng vây kín rồi. Đến bờ sông cũng không được nữa là...

- Vậy chúng ta đi về hướng Bắc rồi dùng thuyền vượt qua Vịnh rồi đổ bộ lên bờ biển? Tay Hòa đề nghị

- Không, bờ biển nhìn đơn giản nhưng chôn mìn dày đặc. Toàn đáp

- Bên mình có Công binh không? Tôi quay qua hỏi Luân.

- Không! Hấn lắc đầu.

Vậy là phương án đổ bộ vào đường biển cũng không được, tôi nhìn ra ngoài thấy bên kia sông Hàn gần chân cầu có 1 cầu cảng với mấy chiếc xuồng cao su để tuần tra liền lóc lên 1 ý.

- Hay chúng ta vượt sông sang bên đó bằng xuồng ?

- Không, địch ở dọc bờ sông quá đông rất dễ bị lộ. Toàn đáp.

- Chúng ta không cần ra bờ sông! tôi đáp rồi neho mắt nhìn quanh, ở góc đường xa xa có 1 cái công trường nhỏ đang xây dựng dở đầy ống cống, bên trong vẫn còn 1 chiếc taxi, cửa mở toang ra. 1 cảnh tượng quen thuộc mà tôi đã nghe kể hiện ra.

- Ý anh là sao ? Hòa nhăn trán hỏi.

- Hôm nay mấy giờ thủy triều xuống ?

- Khoảng 11 giờ.

Bây giờ đã gần 9 giờ, đồng chí Hòa xuống trước gọi 2 tiểu đội thạo sông nước chuẩn bị bộc phá, cưa sắt. Phía xa kia có 1 đường cống lớn ngầm dưới đất chạy thẳng ra sông. 1 toán sẽ bơi dưới gầm cầu qua cầu cảng rồi lấy xuồng đưa mọi người sang.

- Sao cậu biết ở đó có cống ngầm ?

- Anh không phải lo.

Nói xong tôi tức tốc lên đường, vì khu vực này khá sát vành đai nên rab dày đặc, có mấy trăm mét mà di chuyển khá khó khăn, chúng tôi phải nhò bắn tia liên tục dọn đường. Giữa đêm tối 2 chục mạng âm thầm lách người qua mấy con phố, vừa đi vừa đợi dấu hiệu từ phía trên, gặp rab thì đội họ bắn hạ mới đi tiếp. Vất vả 1 hồi cũng đã tới cái miệng cống tối thui.

- 4 người ở lại chốt miệng cống, số còn lại theo tôi.

Tôi rọi đèn pin đi xuống trước, phía dưới cống lâu ngày khá bí bách nhưng hoàn toàn trống không vì chưa từng được sử dụng. Đúng như lời ông Hưng phi công kể, đường cống này khá to và dài, cả trăm người ẩn nấp dưới này cũng không bị phát hiện. Chúng tôi lăm lăm đi chừng 800 mét thì đã thấy miệng cống đổ ra sông ở trước mặt, từ đây có thể nhìn thẳng sang cầu cảng bên kia.

Vì đường thông ra bị gắn chực cái song sắt cố định nên chúng tôi phải phá ra, thanh nào thanh nấy to bằng cổ tay cách nhau gần gan tay nên chui không lọt, ban đầu tôi cho cưa nhưng quá khó, định đánh thuốc nổ thì sợ bị lộ nên phải nghĩ cách khác.

- Có ai đem dây thừng theo không ? Tôi hỏi với ra sau.

- Có !

- Đem lên đây, mang theo vài thanh gỗ ngoài công trường nữa.

Thằng Hoàng nãy giờ ngồi cưa nên mồ hôi nhễ nhãi chưa hiểu tôi định làm gì nên lăm bằm chửi thách tôi phá được.

Dây với gỗ được mang đến, tôi nhúng nước cho ướt sợi dây rồi cột vào 2 thanh chắn song, xỏ thanh gỗ vào giữa rồi bảo 2 cậu lính xoắn thanh gỗ hết cỡ. Mới vài vòng sợi dây đã căng lên kéo 2 thanh chắn song vào nhau.

- Mạnh nữa ! tôi nhắc.

2 cậu lính gồng mình hết sức giữ thanh gỗ rồi tiếp tục xoắn, cứ mỗi vòng 2 cái chắn song lại cong đi rồi bỗng có tiếng nứt vang lên, 2 thanh chắn song bị lực kéo quá mạnh nên đã bung chân ra khỏi miếng bê tông. Tôi dùng tay lay thêm mấy cái thì nhô hẳn được nó ra.

- Thay người ! Tôi gọi người khác lên tiếp tục công việc rồi bảo thằng Hoàng quay về công trường gọi lực lượng xuống hết đây.

Chừng nửa tiếng sau đường đi đã thông thoáng, toàn bộ anh em đã cũng xuống hết dưới cổng ngầm.

Bên kia có 3 chiếc xuồng nên phải chục người sang mới chèo về được, mấy anh em gọi bơi lội nhanh chóng cời đồ, chỉ mang theo súng với 2 băng đạn lùn lùn và dây thùng lò dò xuống nước rồi âm thầm bơi sang sông. 2 Bờ khá xa nên bơi sang không phải dễ, để tránh bị phát hiện họ phải bơi dưới gầm cầu trong khi vừa bơi phải vừa thả dây nối cửa cống với cầu tàu bên kia.

Chúng tôi kiên nhẫn chờ đợi, 1 lúc sau đã thấy đèn laze nháy sang báo đến nơi sau đó họ ngồi lên xuồng nắm lấy dây rồi kéo xuồng về, mặc dù là xuồng máy nhưng nổ máy sẽ bị lộ nên chúng tôi phải giữ im lặng, cứ theo sợi dây mà đi đỡ phải chèo, vừa ồn ào lại nhọc sức.

Trong lúc chờ đợi tôi đứng ở lòng cống quan sát lên cầu Rồng, ở trên đám rab đang tụ lại đến tấc nghèn chèn ép vào dây hàng rào B40 trên cầu đến cong vênh chỉ chờ đồ sập. 4 lớp rào đã sập 3, lớp cuối cùng đã ngã ra hồ 1 khúc vừa đủ vài con rab chui lọt. Cả đàn chúng nó cứ đùn đẩy dẫm đạp lên nhau xô vào lớp rào, chẳng mấy chốc nữa là đổ.

Trong đêm tối mù mờ 3 chiếc xuồng đen trùi trùi như cá quả rẽ nước chạy đến miệng cống, vì không có cầu cảng gì sắc nên anh em phải bơi ra để lên xuồng, vì là xuồng tuần tra nên có trang bị hỏa lực mạnh như trung liên, pháo sáng, đèn pha, mỗi chiếc dài 5 mét, rộng 2 mét nên chuyên chở được mười mấy hai chục người với 3 chiếc thì 2-3 chuyến sẽ chuyển quân xong.

Xuồng vừa dừng lại tay Luân đã khoát tay bảo anh em: Lên! Nhưng tôi lập tức cản lại:

-Đưa trước 1 tiểu đội vào trinh sát đã ! Đưa vào hết chết cả nút thì sao. Nói xong tôi nhảy xuống nước bơi ra. 2 anh em trên xuồng lập tức đưa tay kéo lên, mấy tay sĩ quan cũng bị bơm lợi xuống, có cả thằng Hoàng.

2 chiếc xuồng còn lại được lệnh tấp vào gầm cầu chờ đợi để chuyển quân lên, chúng tôi trinh sát xong sẽ báo hiệu đưa sang.

Cứ mỗi người trèo lên chiếc xuồng lại thêm trông chừng, tôi ra mũi xuồng ngồi xuống không thôi quan sát trên cầu. Loáng 1 cái chiếc xuồng đã nếm chát người vũ trang đầy đủ. Mấy anh em níu lấy sợi dây và kéo, chiếc xuồng chậm chậm di chuyển qua bờ bên kia. Ở trên cầu tiếng rên hừ hừ, ú ớ rồi tiếng hàng rào sắt thép xô vào nhau làm cả bọn nghe muốn rợn tóc gáy, tưởng như bọn chúng chỉ cần lao xuống là có thể thộp cổ được bọn tôi.

Từ lúc lên xuồng không ai nói với nhau 1 câu, tất cả đều im lặng chỉ nghe tiếng rẽ nước mà thôi, không khí thật căng thẳng. Vài người lo sợ nên cứ chia súng lên trên làm tôi phải bảo hạ xuống rồi đóng chốt an toàn vì chỉ cần ai sơ xảy mà nổ súng thì cả kế hoạch sẽ bại lộ.

Sau 1 hồi căng thẳng chúng tôi cũng đến nơi, chiếc xuồng cập vào cái cầu cảng bằng thép thì hơn chục cái bóng đen đã nhanh chóng nhảy phóc lên rồi áp mình vào bờ kè của con sông. 2 người ở lại trên xuồng cũng lấy tăng dấp lên nằm chờ đợi để chúng tôi còn đường lui. Tôi khe khẽ bước lên mấy bậc tam cấp để lên lòng đường. Vừa ló đầu lên đã thấy đám ba con rab đi lại ngáo ngơ trên quãng đường vào khu an toàn.

-Sao? Tay Hòa hỏi khẽ

-Không đồng lắm! Tôi đáp

-Vào được không?

-Được!

Tôi nói đoạn rồi quay lại dặn mọi người khẽ di chuyển và móc dao với lưỡi lê ra phòng thân vì tuyệt đối không được bắn. Từ đây về tới trung tâm khu an toàn còn những 5 kilomet, nếu di chuyển theo cách trên mái nhà và trong hẻm nhỏ cũng phải mấy tiếng mới đến nơi nên trước hết cần kiểm tra xem có chỗ nào để cả đại đội đóng quân an toàn hay không đã.

Lòng đường trống trải, xa xa có mấy con rab nên tôi hạ người di chuyển nhanh qua bên kia đường áp người vào 1 cái cổng nhà 2 tầng rồi vẫy anh em qua, cả toán đã biết trò cũ nên 1 người nữa vừa tới đã nhanh tay bẫy tôi nhảy lên cổng rồi leo lên lầu 2 căn nhà, tôi bám vào lỗ thông gió trên cửa sổ rồi trèo lên nóc để lấy tầm quan sát. Đêm tối mịt mùng căng mắt ra nhìn xung quanh thấy toàn khách sạn và dự án treo khắp nơi, tôi lựa 1 bãi đất trống gần đó, xung quanh có rào bằng tôn như lô cốt rồi trèo xuống dẫn cả toán chạy sang.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (9)

Lựa chọn xong bãi tập kết, tôi nhờ Hoàng cùng vài người nữa trở về bến tàu để ra hiệu cho anh em tiến sang, không quên dặn di chuyển cẩn thận.

5 phút rồi 10 phút, bộ đàm vang lên:

-Mình ra cầu cảng gấp! Giọng tay Hòa

-Có chuyện gì?

-Hàng rào trên cầu sắp sập rồi, giờ mà vào là chạm trán ngay.

-Các anh ở nguyên dưới xuống đi, chúng tôi tới liền.

Nói xong tôi chạy nhanh ra ngoài men theo vỉa hè để quay lại cầu cảng. Đêm tối dù nhìn không rõ nhưng từ xa đã thấy trên cầu lấp lánh bóng lũ rab đang đùn lên như mối, chẳng mấy chốc nữa là có thể xô đổ lớp hàng rào cuối cùng. Trái dài mấy trăm mét trên cầu bọn chúng cũng đang ngổn ngang đi lại không biết bao nhiêu mà kể cho siết. Nếu chúng tôi có sang hết bên đây để cố thủ chắc cũng không trụ vững.

Khốn nạn! tôi làm bầm, sao lúc vào không tính trước nhỉ. Giờ vào cũng không được rút ra cũng không xong. Tay Luân đứng cạnh cũng nhăn trán suy nghĩ có về lưng lăm:

-Hay đánh sập cầu luôn đi.

-Không! cả Đà Nẵng giờ còn có 2 cây cầu, đánh sập 1 cây sau này muốn di tản ra ngoài cũng không được, vạn lần không nên.

-Giờ chúng ta rút ra còn kịp, đợi chúng vào coi như là mất đường lui đó. Ai đó đề nghị.

Tôi lúc này hơi rối loạn vì tiến thoái lưỡng nan, ở dưới sông 3 con thuyền chở đầy lính đang đợi, bên cạnh là chục mạng đang trông chờ quyết định của tôi khiến tôi nhất thời cảm thấy áp lực mà chưa làm gì được.

Tôi đứng chống nạnh thở hắt ra xong nhìn quanh tìm cách rồi gọi cho Hòa:

-Trên nóc khách sạn còn ai không?

-Còn nửa tiểu đội bắn tỉa của cậu Toàn.

-Nói máy cho tôi.

-Toàn ơi! gấp quá, bọn chúng sắp tràn sang cầu rồi, giờ tôi cần Toàn giương đồng kích tây, thu hút bọn chúng quay trở lại bờ sông, chúng tôi cần thêm ít thời gian để gia cố hàng rào trên cầu.

-Được nhưng chúng tôi phải làm sao, chúng tôi chỉ còn 7 người thôi.

-Chúng tôi có vận chuyển vào sảnh khách sạn nhiều súng đạn và bộc phá, các cậu dùng chúng bắn phá 1 số nơi sát bờ sông để như bọn chúng tới, chỉ cần độ mười – mười lăm phút là được.

-Tôi hiểu rồi.

Nói xong tôi lại chuyển tần số gọi cho Hòa.

-Các anh đợi bên cậu Toàn như bọn chúng ra khỏi cầu thì nhanh chóng cập vào cầu cảng, càng nhanh càng tốt, tôi sẽ đón bên này.

Cả nhóm nghe tôi điện đài xong cũng hiểu sắp phải làm gì. Hàng rào trên cầu vốn đã mong manh, giờ không thể dùng tay chân mà gia cố kịp nhưng quanh đây có nhiều xe quân sự bị bỏ lại, nếu đẩy chúng ra tạm thời cũng chặn được bọn rab thêm ít lâu.

Chúng tôi di chuyển nhanh về cầu cảng, tôi chọn vài tay xạ thủ bố trí trên cao, từ xa xa dưới gầm cầu mấy chiếc xuống cũng đang từ từ tiến lại, giữa đêm tối ngoài tiếng hàng rào kéo kẹt và gầm gừ bỗng nhiên trên nóc khách sạn xa xa 1 tiếng hú chói tai, tiếng đạn nổ vang lên rồi đèn đóm ở đầu chiếu sáng rực 1 góc trời cứ như là hải đăng.

Chúng tôi dù đã chuẩn bị trước nhưng cũng không khỏi giật mình trước cảnh tượng đang diễn ra. Tay Luân há mồm kinh ngạc nhìn cả 1 vùng yên ắng bỗng nhiên náo loạn cả lên. Hóa ra trên chốt họ có bố trí nhiều còi báo động cùng đèn pha để phòng trước trường hợp này nhưng tối qua bị ngắt liên lạc nên không thể hỗ trợ lực lượng bảo vệ vành đai được.

Vừa nghe tiếng còi, tiếng súng và ánh sáng bọn rab lập tức quay đầu lữ đừ quay ngược lại phía bên kia sông, dù chưa thông thoáng hẳn nhưng đã đủ để lực lượng dưới sông đổ bộ an toàn. Chúng tôi nhanh chóng chạy xuống cầu cảng để đón họ nhưng chắn ngang đường là mấy con rab phía bên này cũng đang lò mò tiến lại cầu. Không ai nói ai chúng tôi phải dùng dao nhanh chóng kết liễu bọn chúng.

Vì đông anh em, xuống phải quay lại 1 lần nữa mới đưa hết lực lượng sang được sông nhưng chúng tôi không có nhiều thời gian như thế, lớp đầu vừa cập bến liền được huy động lên cầu gia cố hàng rào.

Lúc này bọn rab đã quay lưng bỏ đi, chưa sạch sẽ hẳn nhưng trong đêm tối hành động cần mật chắc cũng sẽ không sao. Chúng tôi chạy lại Hàng rào dùng bao cát của lô cốt, hòm đạn, rồi cả kéo thêm thép gai lên chặt mọi kẽ hở, tiếp đó đẩy 2 chiếc xe tải quân sự lại chống đỡ hàng rào rồi cẩn thận rút êm.

Sau khi bên tôi tập kết đông đủ tôi gọi cho Toàn, nhóm của cậu ấy từ nãy cũng đã rút xuống cống ngầm dẫn ra sông, tôi cho xuống quay lại đón 1 lần nữa, tình thế bây giờ đã tạm ổn nhưng chúng tôi vẫn còn cách khu trung tâm xa, hành quân vào trong đó cũng là 1 vấn đề lớn nhưng quan trọng nhất vẫn phải liên lạc được với bên trong.

Chúng tôi tập trung trong khu xây dựng chắn chỉnh đội hình, xem lại bản đồ, bàn tính phương án thì cách hành quân dọc theo bãi tắm Phạm Văn Đồng là khả thi nhất vì ở đây có 1 bờ kè cao ngăn cách lòng đường với bãi biển và có nhiều cây cối che chắn, chỉ cần đi thấp dưới bãi cát là có thể an toàn tiến sâu vào trong.

Chúng tôi lại xóc balô lên đường, dọc đường cũng đụng độ nhiều toán rab, 1 số mặc quân phục hay đồng phục lao động chứng tỏ phán đoán dịch bệnh phát từ trong ra của chúng tôi không sai, tôi dò sóng bộ đàm liên tục nhưng tiến vào gần tới nơi mới liên lạc được với bên trong.

Vẫn cái cung cách cũ, đầu tiên chỉ huy bên đó xạc cho chúng tôi 1 trận vì việc bỏ Bà Nà táo bạo hành quân về đây, tiếp đó lại yêu cầu chúng tôi khẩn trương thiết lập lại vành đai bảo vệ bên ngoài và mở đường ra để họ bình định bên trong, cụ thể là tái chiếm khu chỉ huy và 2 phân khu dân cư – sản xuất đang bị nhiễm bệnh nhưng lực lượng của chúng tôi quá mỏng, không để gì hành động được.

Tôi thông báo cho họ biết về dịch bệnh phát tán từ nhóm bệnh binh từ Bà Nà về và cơ chế lây lan cho nên dù họ có cô lập 3 phân khu đang nhiễm bệnh đi chăng nữa thì cũng không thể nào ngăn chặn hoàn toàn được. Bên đó nghe tin thì mới hiểu chuyện vì họ vẫn còn đang vất vả đối phó với những người bất thành linh lên con, hiện giờ đường ra cũng không còn nên tạm thời họ đang bị cô lập. Lúc này việc cấp bách nhất là chúng tôi vẫn phải vào trong chiếm bằng được khu chỉ huy trung tâm để mở đường cho họ đi tản bớt xuống núi vì càng tập trung đông, khả năng lây lan càng nhanh. Ngoài ra liên lạc với bên ngoài đã bị ngắt do mất thiết bị liên lạc ở trung tâm, họ đang phải thông qua các đơn vị hải quân trợ giúp. Đà Nẵng là căn cứ lớn nhất ở Miền Trung, một khi bị tấn công không thể huy động kịp thời lực lượng từ các nơi khác đến trong 1 sớm 1 chiều nên chúng tôi vẫn phải từ tìm cách tự bình ổn tình hình.

Nhiệm vụ thế là đã rõ, phải chiếm lại phân khu chỉ huy là nơi phát tán dịch, thực ra tôi cũng muốn vào đây trước vì nóng lòng tìm thằng Vinh, hy vọng nó không trở thành 1 con rab dật dờ nào đó.

Chúng tôi bây giờ đã được quyền nổ súng nên cũng dễ chịu hơn, bây giờ đã là 3 giờ 40 sáng tôi tạm cho mọi người nghỉ ngơi đến khi mặt trời lên vì khác với đợt nhập, khi tấn công lại cần tầm quan sát nên không vội được.

Đến sáng, Rời bãi biển chúng tôi chỉnh trang lại súng ống triển khai đội hình tiến công theo hình cánh cung rồi dàn lực lượng trên đường tiến vào trong. Đây là đội hình tiến công cổ điển hay còn gọi là 2 trước 1 sau, gồm có cánh trái, cánh phải và bọc hậu, mục đích là di chuyển an toàn với 1 nơi cố định nào đó.

Cánh công khu chỉ huy ở phía trước với vài cái bóng khù khờ đang vờ đi lại, thấy toán lính lớn nhỏ bọn chúng đã lao ra, mục đích của chúng tôi là tiêu diệt càng nhiều rab càng tốt nên từ xa đã phải bắn để dẫn dụ chúng ra ngoài vùng quang đãng.

Hàng loạt tiếng súng nổ, chục con rab đổ gục ngay công, tôi giữ nguyên đội hình vì biết chắc sẽ còn nhiều rab đổ ra nhưng không phải vậy 1 phút rồi 2 phút bên trong lớp thép gai dày đặc kia vẫn không có động tĩnh gì.

-Hay vào luôn đi! thằng Hoàng nói nhỏ.

-Từ từ, 2 anh em mình lên trước! Tôi quay lại bảo mọi người chờ đợi rồi cũng nó lò dò vào trong.

Trên con lộ lớn, 2 cái bóng của chúng tôi trải dài trên mặt đường, khoảng cách có hơn trăm mét mà đi càng xa tôi lại càng thấy lạnh tóc gáy vì không biết cái gì đang chờ đợi chúng tôi ở bên trong kia, chân thấp chân cao mãi tôi cũng tới cánh cổng bằng thép cao rộng đang hé mở, ghé đầu nhìn vào trong, 4 chốt gác 4 góc bị dính đạn pháo tối hôm qua vỡ chày nhăm nhỡ, trên sân la liệt thi thể mất đầu mất chân. Tôi tự nhủ không lẽ bọn nó trúng pháo chết cả rồi? Thằng Hoàng lúc này mới đánh liều bước vào trong.

-Sao rồi...? tiếng bộ đàm rè rè vang lên, không rõ là ai hỏi, tôi vội báo cứ bình tĩnh rồi ngắt bộ đàm đi, họ mà gọi lúc đang gặp rab thì lúc này khó bề mà xoay sở.

2 chúng tôi từ từ tiến vào trong, súng giương lên, tay đề lên cò. Như đã mô tả trước đây, cổng vào khu an toàn là 1 chuỗi sân hình chữ nhật, cứ vào 1 khoản sân là có 1 lớp cổng thép cao và dày, 4 góc có 4 chốt gác, ở 2 khoản sân đầu tiên này chỉ có mười con rab bị chúng tôi bắn hạ và nhiều thi thể từ trận pháo kích tối hôm qua nên tạm coi như an toàn.

Thằng Hoàng hất hàm bảo tôi vào kiểm tra lớp cửa thứ 3 nhưng tôi chỉ tay lên tháp canh, ý bảo leo lên đó quan sát thì dễ hơn. 2 thằng lợi qua đồng bê tông đổ nát lẫn lộn với máu thịt chui vào tháp canh, thằng trước thằng sau leo thang lên trên rồi ghé mắt qua ô cửa kính vỡ nát nhìn vào bên trong thì hồi

oi, hàng hà xa số con rab đang đi lại rồi cầu xé ăn những mảnh thi thể không còn hình dạng, cả đoạn đường từ cổng vào tới khu chi huy và bệnh viện sẫm 1 màu máu đen lẫn với đất đá do đạn pháo cày tung lên.

Tình hình như thế này thì phải dự chúng ra ngoài xử lý mới ổn được nhưng trước hết là phải mở được cánh cổng thép này, cái cổng vốn được nối với ròng rọc trong tháp canh nhưng bánh quay đã bị bắn hỏng, tôi dù cố dùng tay kéo sợi xích mấy lần vẫn không được, giờ chỉ còn cách dùng thuốc nổ thôi.

Thằng Hoàng không nói cũng hiểu, nó đang định xách đít chạy ra lấy thuốc nổ thì tôi gọi lại bảo nó kêu người mang vào cho nhanh, chạy ra chạy vào vài vòng lại chửi đông đông lên.

Gọi xong đội 1 lúc thì 1 toán 4 thằng chạy vào, tôi bảo mang vào mấy cái kíp nổ và 1 ký thuốc mà tụi nó vác vào phải cả hai chục cân. Cánh cổng này có 4 bản lề muốn phá chỉ cần gài 4 góc vài lạng là xong nhưng sập cả cánh cổng chúng nó trào ra ào ạt lại khó bề xoay sở nên chúng tôi chỉ gài 1 góc, định bụng chỉ đánh sập 1 khoản đủ vài người đi lọt.

Cài cấm xong xuôi, tôi châm dây cháy chậm rồi kéo cả bọn chạy ra ngoài trận địa. 6 thằng phải nói là chạy học cả máu mồm vì sợ nổ sớm quá, bọn rab chạy ra thì quân mình lại bắn phải quân ta. Toán lính bên ngoài kia thấy chúng tôi chạy ra cũng nhón nháo chờ đợi, súng ống chia thẳng vào mặt, tôi vốn sợ ăn đạn lạc nên cứ phải hét toán lên bảo cứ từ từ.

Chúng tôi chạy tới nơi thờ không ra hơi nhưng cũng vào đội hình chuẩn bị, bấy giờ hơn 80 tay súng xếp làm 3 hàng, hàng đầu là xạ thủ nằm dưới đất dùng trung liên chống cang để giảm giạt, hàng thứ 2 và 3 là các hỏa lực khác vừa quỳ vừa đứng chuẩn bị để đón lõng bọn chúng. Ở trong cảnh công khói của dây cháy chậm vẫn bốc lên nhưng quơai lậ là sao lại chưa nổ:

-Nãy mầy gài bao nhiêu mét dây thế?

-3 mét

-Mây tính cho nó cháy đến tôi hay sao gài 3 mét?

2 thằng pháo binh sốt ruột chửi nhau ồm tỏi cả lên, mà cũng đứng thôi, lúc này ai cũng sốt ruột, chỉ chờ dùng 1 cái rồi xử chúng nó thôi.

Vài phút trôi qua Khôi bên trong cháy 1 hồi rồi tan mất vẫn chẳng thấy nổ gì, lúc này thì chúng tôi mất kiên nhẫn thật, tay Hòa điên máu lửa 4 thằng gài thuốc nổ ra chửi ồm sồm rồi bắt chúng nó vào kiểm tra lại xem kíp nổ có xì không nhưng tôi can lại, bảo để tôi đi rồi gom mấy cái kíp nhét vào túi quần, đang định chạy tới thì bỗng Bòm 1 cái đình cả tai rồi nghe tiếng công sát đổ sập.

Toán lính nãy giờ chán nản nhón nháo liền bật dậy trở vào đội hình, từ bên trong từng con rab bắt đầu xuất hiện, ban đầu chúng chỉ chạy ra nhìn quanh ngáo ngơ, đến lúc thấy chúng tôi thì điên cuồng lao lại. Tôi bấy giờ giơ tay lên cao chuẩn bị hạ lệnh.

1 toán rồi 2 toán chẳng biết bao nhiêu con mà kể lao ra khỏi cổng chạy thành thịch trên lòng đường, phút chốc đã tạo thành làn sóng người nhón nháo đổ xô tới chỗ chúng tôi, vài người sốt ruột bảo tôi hạ lệnh nhưng bọn rab này rất nhanh nhẹn, nếu ào ạt mà hạ chúng ngay từ đầu biết đâu chúng lại rút vào trong, lúc đó thì khó khăn hơn nhiều nên cứ để bọn chúng đổ ra càng nhiều càng tốt đã.

Rồi thời điểm cũng đến, còn đâu gần trăm mét tôi hạ lệnh, đạn từ mấy khẩu trung liên dưới đất khạc ra rào rạt thổi đất cát bay tung lên mù mịt rung cả mặt đất, đàn rab phía trước lập tức ngã khụy xuống hết lớp này đến lớp kia.

-Thay Đạn! 1 tay xạ thủ hét lớn!

Lập tức hàng thứ 2 và 3 nổ súng, vì không có lượng đạn dồi dào như trung liên nên anh em phải bắn điểm xạ 2-3 phát 1 nhịp nhưng cả thấy mấy chục người nên tiếng nổ vẫn đình tại nhức óc. Giữa cái nắng sớm mai, mùi thuốc súng, tiếng đạn nổ, tiếng chót an toàn và thay đạn lách cách khiến cho máu trong thanh quản từng người sôi sùng sục, chúng tôi cứ nã đạn như vài không chút thương tiếc vào những sinh vật kia.

-Thay đạn! ai đó hét lên! lúc này thì anh em hàng thứ hai liền gờ hộp tiếp đạn ra lạch cạch, trung liên dưới đất thì đã nạp đạn xong nên lại bắn giòn giã.

Chúng tôi phải phối hợp nhịp nhàng như vậy để duy trì hỏa lực liên tục, không cho tụi rab cơ hội tiếp cận tuy nhiên bọn chúng quá đông, chúng tôi bắn liên tục vài nhịp vẫn chưa diệt được là bao, từ sau cổng từng tốp một vẫn đổ ra, thấy xác bọn chúng thì đã bắt đầu ùn lên thành từng đồng nhưng da thịt nào có lại với sắt thép. Sau 1 hồi bắn đổ cả nòng súng bọn rab cũng đã vơi đi, vài con còn lại hoảng sợ lẫn vào trong.

-Lên! Tôi nói

Cả đội hình bắt đầu dàn hàng di chuyển tới, bọn rab bị trúng đạn nhiều con chưa chết hẳn vẫn đang ngắc ngoai gằm gừ hoặc cố bò tới chỗ bọn tôi, lúc này thì chúng tôi bắn tự do, phải giết cho chết hẳn, gót giày chúng dẫm lên từng đồng máu đỏ nhoe nhoe. Cả con đường đỏ 1 màu máu như 1 trận thảm sát kinh hoàng với hàng trăm thi thể. Toán rab này chủ yếu là người trong khu an toàn, nhiều con vẫn còn mặc đồng phục an ninh hoặc đồ lao động sản xuất, có cả y tá và bác sĩ, chúng tỏ sự vụ hồi tôi hôm trước rõ ràng là rất kinh khủng. Tôi với thằng Hoàng vừa đi vừa nhìn mà toát cả mồ hôi hột, căng mắt ra mà tìm xem liệu thằng Vinh què có nằm lẫn trong đây nhưng may mắn là không thấy.

Di chuyển 1 hồi chúng tôi đã tới được cánh cổng, khác với lúc nãy, để tiến vào chung tôi cần tầm nhìn 1 cách thông thoáng nhất nên tôi gọi mọi người lại phá công, 4 anh em vác 4 khẩu chống tăng B40 ra thổi vào làm lớp cửa sập xuống, vài con rab ẩn mình mai phục ở sau cũng bị thổi văng đi.

Cánh cổng thứ 3 vốn bị đặt mìn thì đã đổ sập từ nãy, nên từ đây chúng tôi đã có thể nhìn thẳng vào trong khu chi huy. Bọn rab vẫn còn vài con túa ra liền bị bắn hạ, nhưng tôi biết chắc từ đây vào trong không hề đơn giản.

Đứng trước cổng tôi cho gọi mọi người chuẩn bị lại lần nữa, tra thêm đạn vào ổ tiếp và phân chia lại các tiểu đội để đột kích. Phân khu trung tâm này có 4 khu vực quan trọng, bộ chỉ huy và liên lạc, bệnh viện, khu nhà ở của sĩ quan và tổng kho hậu cần – phương tiện, bây giờ chúng tôi phải triển khai vào “dọn dẹp từng khu vực 1”.

Mỗi toán gồm 2 tiểu đội được phân chia nhiệm vụ rõ ràng, tuy là phải dọn cho sạch nhưng vẫn phải tuân thủ khẩu lệnh “hồi trước bắn sau” tức là trước khi đột kích vào phải hét cho thật to, nếu là rab chúng sẽ xông ra, còn là người sống sót phải cẩn trọng để khỏi bắn nhầm. Ngoài ra phải bố trí lực lượng theo phương án 7 trước 3 sau, tức là cứ 10 người thì chỉ được để 7 người tiên phong, 3 người phải bọc hậu tránh trường hợp bất ngờ bị vây hãm. Hòa, Luân và 1 sĩ quan khác nhận nhiệm vụ chỉ huy 3 đội đột kích còn Tôi với Hoàng dẫn 1 đội nhắm thẳng hướng bệnh viện mà đi.

Lúc này trời đã sáng hành động không khó khăn gì mấy nhưng cẩn thận vẫn không thừa, chúng tôi đi từ từ đi vào trong dọc theo đại lộ kinh hoàng rồi chia ra từng nhóm đồ vào từng khu. Bệnh viện chắc chắn là nơi phát tán dịch đầu tiên nên nếu có bọn rab sừng sỏ ở đây cũng không có gì lạ nhưng chủ đích của tôi với thằng Hoàng là tìm thằng Vinh cho bằng được.

Bước lên bậc thềm thấm đẫm máu đen, phải cố lăm cả toán mới tránh đám phải đông thịt bầy nhầy dưới nền. Trên tường và cửa kính, vết cào cấu, dấu máu văng khắp nơi không khác gì 1 tòa nhà bị quỷ ám. Bệnh viện vốn là 1 trường học cái tạo lại nên bố trí cũng thông thoáng, không có nhiều phòng ốc và góc ngách. chúng tôi kiểm tra từng phòng bệnh đều thấy trống trải.

Tôi và thằng Hoàng sau khi hét vài tiếng lớn thì xô cửa xông vào phòng chấn thương chỉnh hình, 1 con rab ngắc ngoải từ dưới gầm giường lập tức bò ra, thằng Hoàng bắn cái đùng khiến óc con vật văng khắp nền nhà, tôi đi lại cái giường bệnh của thằng Vinh thấy trống trơn không có dấu máu. Cặp nạn kê đầu giường cũng biến đâu mất chứng tỏ thằng ôn vật đã kịp đào tẩu.

-Nó trốn được ah?

-Ừ, không thấy cặp nạn đâu cả.

-Có lần theo được dấu nó không?

-Từ từ để anh xem

Vì nó què 1 chân nên phải chống nạng, dấu vết để lại sẽ là 1 dấu chân và 2 dấu chấm của cặp nạn tuy nhiên máu me văng khắp nền nhà thế này mà không thấy dấu vết di chuyển của nó chứng tỏ nó đã kịp rời đi trước khi bọn rab tới đây. Tôi tự hỏi thằng này sao mà tài thế?

Đang suy nghĩ thì tiếng súng rồi đạn bay chí chóc ở phòng bên cạnh vang lên dồn dập làm tôi giật cả mình, 2 thằng nhanh chóng chạy sang thì sự việc đã vào hồi kết. 1 cậu lính vào trong phòng phẫu thuật mà không để ý tám màn che sau cửa nên 1 con rab cắn vào tay, mấy người đồng đội đang cố băng bắp tay lại để chặn cánh tay đi nhưng tôi cản lại:

-Có chặt cũng không cứu được đâu. Đưa cậu ấy ra ngoài đi!

Nghe tôi nói mấy người đồng đội ai cũng thờ dài, còn cậu lính trẻ kia tất nhiên là đã thất thần mặt cắt không còn hột máu. Mấy người họ diu dặt nhau ra trước sân, tôi gọi số còn lại tiếp tục kiểm tra cho xong, đi được mấy bước thì nghe đùng 1 cái chất chứa, có lẽ cậu ấy đã tự vẫn rồi.

Tôi cùng 1 toán lính khác tiếp tục đi dọc hành lang bệnh viện để kiểm tra, đến phòng chứa thuốc và trang thiết bị thì thấy phòng này bị khóa từ phía trong. Ở cái thời buổi loạn lạc này thuốc thang không khác gì vàng nên căn phòng này được gia cố cửa bằng sắt dày muốn phá ra cũng không dễ gì.

2 cậu lính trẻ vác súng ra định kê vào bản lề bắn cho vỡ tung ra nhưng tôi không đồng ý:

-Bên trong có nhiều thuốc thang và thiết bị, bắn vào thì hỏng hết. Đem xà beng lại đây.

Tôi dùng tay đập mạnh vào cửa xem bên trong có gì không, 1 hồi không thấy động tĩnh gì mới nhường chỗ cho mấy cậu kia cạy cửa, số còn lại súng ống sẵn sàng. Hò hét mấy bận, vụn hết lực cánh cửa mới mở tung ra, bên tối đen chỉ thấy mấy chục dây kệ sắt chứa thuốc im lìm. Chúng tôi giương súng lên khề khề tiến vào, trong ánh sáng hắt từ cánh cửa tôi thấy phía cuối căn phòng có gì đó bất thường liền bật đèn pin rồi tới thì thấy 3 người 2 nữ 1 nam nằm sòng xoài dưới đất.

Cả bọn cũng biết có chuyện nên lập đội hình vòng cung tiến lại, Hoàng nó cất tiếng gọi lớn:

-Này! Ai đây!

Đáp lại vẫn chỉ là 1 sự im lặng nhưng tôi lơ mơ thấy có 1 người đang còn cử động chứng tỏ chưa chết, chỉ có điều không biết là người hay rab.

-Từ từ! tôi gọi khẽ rồi cả bọn tiếp tục đi tới. Tôi rọi đèn pin vào thì thấy là 2 y tá và 1 bác sĩ, ở dưới đất có mấy tuýp thuốc vương vãi.

Tôi dặn cả bọn cứ sẵn sàng còn mình thì đi lại kiểm tra, cả 3 đều không có dấu hiệu nhiễm bệnh nhưng thần sắc không còn, môi nứt nẻ, dưới đất là mấy ống nước cắt dùng để tiêm đã bị bẻ ra uống hết. Chắc là họ trốn vào đây rồi mất nước ngất đi khi nào không hay.

-Không sao đâu! Đem nước lại đây! tôi gọi mọi người rồi mau chóng đổ nước vào miệng từng người, dù được tiếp nước nhưng họ cũng chỉ mở được mắt rồi nấp mấy môi chứ chưa tỉnh hẳn. Cả bọn lúc này đưa họ ra ngoài sáng rồi gọi y tá của bên tôi đến truyền nước biển để phục hồi, tôi định hỏi xem có thấy thằng Vinh đâu không nhưng tình hình sức khỏe mấy người này quá kém, không thể điều tra gì được nhưng dù sao cứu được vài người còn sống

cũng là tốt rồi.

Bệnh viện cơ bản đã được dọn xong, bây giờ đã là 9 giờ sáng, từ tối hôm qua chúng tôi không ăn gì nên ai cũng đói, tôi để lại vài người canh gác cổng và hàng rào, số còn lại đi về sau bếp ăn xem có gì bỏ bụng. Bếp ăn của bệnh viện là 1 căn nhà cấp 4 nhỏ nằm ở phía sau, trước đây có lẽ là phòng giám hiệu hay là gì đó, căn bếp không khóa, bên trong có mấy chiếc nồi và chảo lớn, dưới đất la liệt rau củ và gạo dùng để nấu cháo và mấy chiếc tủ sắt loại to. Cả bọn lác đầu ngao ngán vì không có gì ăn ngay được, 1 tay láu táu thế nào mà chạy lại mở tủ ra xem thì bất thành linh bên trong đổ vật ra 1 con thú đen trùi trùi.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (10)

Từ trong tủ 1 sinh vật đen như con sâu kén đổ vật ra ngoài, trong ánh sáng lờ mờ của căn bếp cả thấy đều giật mình lui bước kê súng chuẩn bị bóp cò.

-Khoan! Thăng Hoàng la lên rồi nắm lấy nòng súng kê bên ý bảo hạ xuống

Cái kén đen cựa quậy vài cái dưới nền đất rồi bắt đầu lộ diện, nó thò tay ra kéo tấm giẻ quấn quanh người xuống, cả bọn mới chứng hùng là 1 người đang nấp ở trong. Đúng lúc cả bọn đang còn e dè thì thăng Hoàng đi tới lôi hẳn tấm giẻ đen xuống, không ai khác chính là thăng Vinh đang nằm sóng soài dưới đất.

Hoàng nó đỡ thăng Vinh dậy lay lay mấy cái vẫn không thấy tỉnh nên tôi liền mang bi đông nước tới cho nó uống xem sao, không quên khám khắp người coi có vết tích gì không.

Thăng Vinh nháp mấy ngụm nước rồi cũng dần dần mở mắt ra nấp mấy gì đó không rõ, tôi liền vỗ vai bảo không cần phải nói gì cả sau đó gọi thêm 1 đứa diu nó ra ngoài.

Lúc này tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, thăng ôn dịch chắc đói bụng mò xuống bếp kiếm gì ăn nên trốn được, còn khi nãy thăng Hoàng đã kịp thấy cái nạn trong tủ nên can anh em lại, không thì giờ người nó cũng đã lũng lỗ chỗ như tấm giẻ rách kia.

Tôi để lại vài người kiểm kê khoai gạo xem có nấu được gì ăn để giải quyết cái bụng đói rồi gọi số còn lại về Bệnh viện. Tôi gọi bộ đàm cho các nhóm đột kích khách xem tình hình như thế nào thì được biết ở khu chi huy vẫn chưa vào trong được vì vẫn còn nhiều rab nấp trong các phòng ban, họ định sử dụng vũ khí hạng nặng như súng B40 bắn vào thì tôi ngăn lại vì trong đó chắc chắn có nhiều máy móc và tài liệu quan trọng, cần nhắc 1 hồi tôi cử thêm 1 nửa quân số bên tôi sang đó hỗ trợ còn phần mình thì tiếp tục khảo sát các khu vực chưa đánh chiếm được.

Khu an toàn này được thế kế khá cẩn mật Ngăn cách giữa các phân khu luôn là 1 lớp hàng rào thép gai và bê tông khá cao, tất cả đều có cửa kiên cố bằng thép, các cánh cửa này khi có sự cố đều được đóng lại ngay lập tức phòng dịch bệnh lây lan. Đây là quy chuẩn phòng dịch nên việc nhốt luôn người sống với rab trong đó là khó tránh khỏi, tôi chỉ không biết là số người bị bỏ lại là bao nhiêu, chỉ sợ bây giờ họ cũng đã thành rab hết rồi.

Tôi cùng vài người nữa đi về cánh cổng của khu dân cư rồi leo lên tháp canh quan sát, ở con đường lớn giữa khu tái định cư tôi thấy có 1 số cây xác vương vãi còn lại thì đìu hiu tĩnh lặng đến lạ thường, hàng chục dãy nhà im lìm giữa cái nắng trưa cứ toát lên 1 cái thứ sát khí đáng sợ.

-Chắc chả có gì đâu, mình chuẩn bị vào luôn anh nh? 1 cậu lính đề nghị.

-Không! cẩn thận vẫn hơn, nhìn kia, bọn chúng vẫn ở trong đó. Tôi trả lời rồi đưa ống nhòm cho cậu ta xem vẫn có vài con đang ẩn dẩn, thực ra bọn chúng chỉ tạm nấu mình để tránh cái nắng gắt buổi trưa mà thôi

Tình hình không mấy khả quan nên Cả lũ lại kéo về bệnh viện rồi ăn khoai luộc trong lúc tiếng súng vẫn vang từ xa xa tới, cả bọn tuy chọn rộn không yên nhưng tôi chắc chắn cũng không sao vì các khu chi huy, hậu cần vốn không có nhiều người ở và lại họ cần gì đã gọi rồi.

Đền đầu giờ chiều thì tiếng súng vẫn dần rồi tắt hẳn, chúng tôi tập trung về tòa nhà chi huy để báo cáo tình hình. Phân khu trung tâm đã tạm thời được dọn dẹp sạch sẽ, ngoài thăng Vinh và mấy người y tá cũng không còn ai sống sót, phía bên tôi cũng bị thiệt hại thêm mấy người nhưng may mắn phòng thiết bị liên lạc không bị hư hại gì. Chúng tôi bắt liên lạc với những người trên bán đảo thì họ yêu cầu gấp rút tiếp tục đánh chiếm khu dân cư để mở đường thoát ra, phần nữa khu tái định cư ở trên núi hoàn toàn thiếu thôn trang thiết bị và vũ khí và đã có nhiều người tiếp tục phát bệnh, nếu họ tiếp tục bị cô lập thì tình hình sẽ xấu đi nhiều nên phải nhanh chóng mở đường ra cho họ, khi chúng tôi gần đến nơi thì họ sẽ ứng cứu. Tôi cũng không quên gọi về khu căn cứ của Liên Quân ở Biên Hòa thông báo tình hình và nhờ hỗ trợ thì được hứa sẽ cho không kích nếu có yêu cầu.

Khi tôi và mọi người nghe lệnh từ đám chi huy trong núi xong thì tất cả đều cảm thấy kiệt sức vô cùng vì chúng tôi đã hành quân và chiến đấu liên tục suốt từ sáng hôm qua, cả bọn nhìn nhau e ngại, tuy không ai nói ra nhưng sự mệt mỏi vẫn hiện lên trên khuôn mặt từng người.

-Cho người ra kho lấy thêm đạn được đi! Tay Hòa nói, hàm ý phải tiếp tục tấn công.

Mọi người nghe vậy thì im lặng 1 hồi nhìn nhau xem có ai phản bác gì không nhưng chẳng ai mở lời vì đây là điều phải làm.

-Đúng vậy cứ chuẩn bị cho xong rồi nghỉ ngơi 1 lúc, đợi thời cơ đến thì tiến đánh sau. Tôi thêm vào

Mọi người nghe vậy thì cũng đành phải đồng ý nghe theo dù khá mệt mỏi,đội họ vẫn dẫn tôi kéo tay Luân và Hòa sang 1 bên rồi mới thở thê:

-Cứ để anh em nghỉ ngơi đến tối rồi chúng ta tìm cách, tình hình quân sĩ như thế này mà kéo vào khu dân cư số 1 thì cũng chả đánh đấm được gì đâu.

-Nhưng nếu chúng ta không nhanh....

-Dục tốc bất đạt, chúng ta xông vào mà chết hết thì cũng chẳng giúp gì được! Tôi cắt lời tay Hòa.

Cả 2 nghe vậy cũng chẳng nói gì thêm mà ra chỉ đạo anh em ăn uống nghỉ ngơi để lấy sức, về phần mình thì tôi đi tìm thằng Vinh và Hoàng, cả 2 thằng chúng nó đang ngồi vật vờ ở hành lang dãy nhà chỉ huy, thằng Vinh chắc vừa tỉnh dậy nên đang ăn ngấu nghiến mấy củ khoai luộc, thấy bóng dáng tôi là mở miệng lèm bèm làm cho khoai trong mồm vãi cả xuống đất:

-Mẹ! anh em cục mứt gì? biết có địch thì trốn đi, định để thằng què này làm mồi cho bọn rab hả?

Tôi hành quân hôm qua đến giờ chẳng nghỉ được 1 lúc để về cứu nó, ấy vậy mà cái thằng phản phúc này còn dám chửi tôi, đúng là không bức mình cũng không được. Đang định vả cho nó 1 cái thì thằng Hoàng biết ý nên đưa thêm cho nó củ khoai, vậy là nó lại nhét vào mồm nhồm nhoàng không nói thêm lời nào, lúc này thằng Hoàng mới kể:

-Thằng chó này nửa đêm đói bụng, định mò xuống bếp ăn vụng thì đúng lúc bọn rab trong bệnh viện thoát ra ngoài, chẳng biết chạy đâu nên trốn trong bếp đến khi đói là đi.

-Ừ! Thứ như nó diêm vương cũng chê mà, giờ em bố trí cho nó nghỉ chỗ nào đi, xong rồi ghé kho lấy thêm đạn được, chiều còn đánh vào trong kia.

Nói xong tôi cũng lảng ra 1 góc chộp mắt 1 lúc vì suốt từ hôm qua tôi đã không ngủ, nhiều lúc anh em được nghỉ ngơi tôi vẫn căng mắt căng não ra mà tính toán thành ra đầu óc mệt mỏi vô cùng Tôi nhắm mắt lại thì trời đất cũng tối sầm lại, chẳng biết gì nữa, đến khi thằng Hoàng nó lại sút cho 1 cái vào be sườn thì mới giật mình mở mắt:

-Bố ông! cả đại đội nó đợi ở ngoài kia mà còn ngủ hả!

Tôi mắt nhắm mắt mở lấy cái bị đông nó đưa cho rửa vội cái mặt rồi xem đồng hồ,hóa ra đã là 5 giờ chiều rồi, chân thấp chân cao cả 2 chạy ra sân bộ chỉ huy thì thì trở mắt nhìn đám quân lính lỗ nhố trong sân 1 cách kinh ngạc.

Toán quân ô hợp quần ống thấp ống cao ba lô lỉnh kỉnh, súng ống đủ loại khi sáng giờ đã được thay hoàn toàn quân trang quân bị chống bạo động trong kho hậu cần, toàn là hàng xịn viện trợ của liên quân như TAR-21 với ống giảm thanh, khiên chắn siêu nhẹ, áo vest đựng đạn đa năng và nhiều thứ khác nhìn không khác gì lực lượng đặc biệt. Tôi đang còn ngáo ngơ thì thằng Hoàng lại quảng cho tôi 1 đồng đồ bảo mặc vào vì so với họ bây giờ tôi chẳng khác gì thằng lính trong rừng chui ra.

Thay đồ xong tôi đi gặp mấy tay sĩ quan đang tập trung ở chỗ 2 chiếc thiết giáp BTR cũng chẳng biết đào ở đâu ra, trong lúc tôi ngủ thì Luân và Toàn cũng đã tranh thủ đi trinh sát về và đang bàn phương án nào khả thi nhất. Khu dân cư số 1 là khu ngay dưới chân núi và án ngữ ngay con đường độc đạo nên cực kỳ quan trọng, khu tái định cư này có hơn 40 dãy nhà song song nhau xây bằng gạch thô và tôn thép, lúc trước đây là nơi ở của khoảng 8000 người chủ yếu là cán bộ tham gia điều phối khu an toàn. Tay Luân cho biết khi xảy ra dịch chỉ kịp sơ tán hơn 2 ngàn người từ khu này lên núi nên số người bị nạn và rab trong đó chắc chắn là không ít trong khi chúng tôi tính luôn cả lính bắn tỉa của cậu Toàn chỉ hơn 80 người.

Ngay trên bàn họp có nhiều người trách tôi không cho tấn công từ trưa mà nhần nhá đến khi đã sẩm tối thì bất lợi nhưng tôi liền phản bác, địch bên trong nhiều hơn ta gấp trăm lần, đường đường chính chính đi vào như lúc sáng thì đến manh giáp chắc chắn cũng không còn, cứ lợi dụng đêm tối lên vào, đánh được đến đâu hay đến đâu, nếu khó quá thì rút ra vẫn hơn.

Đường xá và nhà cửa bên trong được bố trí theo hình bàn cờ tức là đều song song nhau, tràn vào hay rút ra đều dễ nhưng bất lợi ở chỗ thiếu chỗ ẩn nấp vì phố xá đều thẳng tắp nếu không cẩn thận thì chẳng còn 1 móng trở ra chứ đừng nói đánh sang được bên kia.

Cũng chẳng nán nã lâu hơn, tranh thủ lúc ráng chiều chúng tôi dàn đội hình tiến vào và chỉ để lại chừng nửa đại đội bắn tỉa để mở cổng phòng khi cần rút ra. 2 cánh cổng sắt từ từ chuyển động mở ra trước mắt chúng tôi là hàng chục dãy nhà im lìm chết chóc, 2 chiếc thiết giáp từ từ lăn bánh chạy vào dừng trước cổng chừng chục mét để thám thính tình hình, sau 1 lúc thấy ổn thì chúng tôi mới xếp đội hình 6 hàng dọc sát nhau cẩn trọng đi vào.

Không phải đợi lâu 1 vài cái bóng ở trong dãy nhà đã thất thủ đi ra, vài người nhanh tay dùng súng lục có gắn giảm thanh bắn hạ ngay lập tức rồi chúng tôi liền nhanh chân tủa ra làm 2 đội nấp sau bờ tường chuẩn bị “dọn dẹp” từng dãy nhà.

Bản chất của bọn rab vốn dĩ sống bầy đàn nên trừ khi kiếm ăn chúng thường tụ tập ở trong các góc tối hoặc nơi trú ẩn, khi có động chúng mới tủa ra ngoài nên nếu chúng tôi làm gọn gẽ thì vẫn có thể tiêu diệt bọn chúng ở mỗi dãy nhà mà không tốn nhiều công sức

Tôi ghé mắt vào ô cửa sổ của dãy nhà thì thấy lúc nhúc bên trong chẳng biết bao nhiêu rab mà kể nên liền hất đầu nói anh em chuẩn bị. Vì là nhà ở tập thể nên phòng ốc ở đây thông suốt lẫn nhau,bên trong chỉ có nhiều giường tầng nên cũng không khó khăn cho chúng tôi lắm. Chúng tôi bắt đầu dàn đội hình chiếm lấy các cửa chính và cửa sổ không quên quan sát xung quanh để phòng bọn rab ở đâu chạy ra. Tôi thấy mọi người đã vào vị trí thì nhắc họ đeo mặt nạ phòng độc vào rồi ném lựu đạn cay vào trong, trong tích tắc tiếng xì xì rồi làn khói trắng bắt đầu lan tỏa, tiếng rú rồi chân chạy va vào bàn ghế vang lên báo hiệu cho chúng tôi biết đã đến lúc.

Bọn rab bị cay mắt cay mũi chạy loạn cả lên bên trong rồi đổ xô ra cửa chính nơi chúng tôi đồn lõng, mấy khẩu TAR-21 giảm thanh liền nã ào ạt vào khiến cho bọn chúng đổ xuống bậc thềm thành từng đống, các anh em ở cửa sổ cũng kê súng vào chậm rãi bắn tia những cái bóng đang lẫn lộn. Cuộc tàn sát cứ thế tiếp diễn thêm vài phút với tiếng đạn găm khắp nơi và bề gãy của bàn ghế tủ giường bên trong đến khi không còn gì di chuyển mới ngưng lại.

Tôi cùng vài người nữa đi lại chỗ cửa và phải cẩn thận lắm mới không làm cho những dòng máu chảy rờn rờn dưới nền bắn lên trên người. Tôi bật đèn pin rọi vào căn phòng tối để kiểm tra, không khó để nhận ra vẫn còn vài con ngắc ngoải sắp chết hay thậm chí những con đang còn hoảng sợ ẩn nấp dưới gầm giường hay sau tủ, không chân chờ gì nữa chúng tôi tràn vào giết sạch không còn 1 mống rồi dùng dây thép cột chặt các cánh cửa lại để tránh đàn rab khác tràn vào ăn xác.

Giai quyết gọn gẽ xong bên này tôi nhìn sang bên kia đường thì thấy đội bên kia cũng đã đột kích xong dãy nhà mà không thiệt hại gì nên khoát tay tiếp tục bảo họ tiến lên. Khác với 2 dãy nhà đầu tiên, vào sâu chút nữa thì chúng tôi đụng độ khá nhiều rab trên đường và hiên nhà, để tránh đánh động bọn nó chúng tôi phải nấp ở bờ tường 1 hồi lâu, đội chúng đến thật gần mới hạ được. Cũng không vất vả lắm chúng tôi tấn công xong 2 dãy nhà nữa, tôi thầm nghĩ nếu may mắn có khi dọn sạch được cả khu này trong đêm nay cũng nên nhưng mọi chuyện không hề dễ dàng như vậy.

Sau khi bố trí xong đội hình để tấn công dãy nhà thứ 3 thì cũng là lúc trời tối hẳn, tôi ghé mắt vào khe cửa để nhìn thì thấy không có nhiều rab cho lắm, định bụng cho mọi người xông vào luôn cho gọn gẽ thì thằng Hoàng lập tức vỗ vai khẽ gọi, tôi quay theo hướng nó chỉ thì thấy từ xa xa trên đường không hiểu sao bọn rab lại tràn ra đông đặc, nếu mà mạo hiểm tấn công vào ngay bây giờ thì bị bít đường lui cũng nên thành ra tôi phải gọi mọi người mau chóng lui về lại cổng đồng thời thông báo cho đội đột kích bên kia biết.

Cả đám đang rút lui theo chiến thuật cuốn chiếu về cổng nơi có 2 chiếc xe thiết giáp thì bất ngờ đội của cậu Toàn trên tháp canh bỗng nhiên đóng cổng lại rồi nổ súng làm tất cả chúng tôi hoàn hồn không hiểu chuyện gì xảy ra vì đó là đường lui duy nhất, tôi luống cuống móc bộ đàm ra gọi lên:

-Toàn! cậu mau mở cổng cho chúng tôi lui ra, tại sao lại đóng cổng lại?

-Không được! hàng rào trên cầu chắc đã bị sập làm cho bọn rab ở bên kia sông tràn vào tới đây đông lắm rồi. Các anh mau tìm chỗ nấp đi, lui ra không được nữa đâu. Cậu ta hốt hoảng trả lời

Tôi nghe mà như sét đánh ngang tai, không ngờ bọn rab bên ngoài lại có thể nhanh chóng tiến vào trong này đến vậy, cánh cổng chính vốn đã bị bọn tôi phá vỡ nên không có gì chống đỡ thành ra bọn chúng đi vào đây cứ như chốn không người vậy. Phía trước cũng là rab, phía sau cũng là rab và đều đông vô kể, lần này cả đại đội coi như chết chắc rồi.

-Tất cả nghe đây, không ai được bắn, mau chóng rút vào những dãy nhà đã được dọn sạch để bảo toàn lực lượng đã. Nói đoạn tôi mau chóng kéo mọi người đi vào trong rồi lên chốt cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: The Fall Of Danang – Đà Nẵng sụp đổ (11)

Trong dãy nhà cấp 4 kín như bưng, hơn bốn chục tay súng nôm chặt lấy nhau mà không ai dám hé 1 lời, đến thờ cũng nhè nhẹ, phần thì không muốn hít phải mùi máu tanh xông đến tận óc, phần thì sợ bọn rab đông như quân Nguyên đang đi lại lạo xạo ngoài kia.

Tôi luôn lách qua đám quân lính lố nhố đi lại cửa sổ ghé mắt ra ngoài nhìn xem tình hình, tay Luân và Hòa không biết lúc hoảng loạn mắt nhắm mắt mở thế nào lại kéo hết toán lính bên kia vào 1 dãy nhà xây bằng tôn thép tạm bợ chỉ sợ gió mạnh cũng làm nó sụp xuống.

Tôi vớ lấy cái bộ đàm giắt ngang hông vặn volume xuống nhỏ nhất rồi bấm máy khe khẽ gọi sang bên kia.

-Tình hình bên đây sao rồi.

-Cậu còn phải hỏi sao?

-Toán lính cậu Toàn có kịp chạy vào trong không?

-Không! họ vẫn nấp trên tháp canh ấy, mà chúng ta giờ phải làm thế nào đây, tiến thoái lưỡng nan rồi. Giọng tay Hòa có vẻ khá hoảng.

-Cứ dặn anh em im lặng, tôi gọi vào trong xem họ có cách gì giải cứu không.

Ngắt máy bộ đàm để chuyển tầng sóng, bất chợt nhìn lên thì thấy xung quanh cả mấy chục cặp mắt đang nhìn tôi chằm chằm một cách đáng sợ, hóa ra là họ đang nghe ngóng xem tôi định tìm cách gì vì cơ bản 10 phần thì cả đám đã nắm chắc 8 phần chết.

Tôi bấm máy gọi vào trong xin lực lượng bên đó mở đường máu giải thoát cho chúng tôi ra nhưng số rab quá lớn, dù họ có đánh ra chúng tôi cũng không

vượt qua bầy bầy lũ lữ này mà chạy tới cổng được, nói tới nói lui với mấy ông chỉ huy bên trong chẳng đâu vào đâu tôi mới xin gặp Vy.

-Này! Cô tìm cách gì giải cứu đám chúng tôi ra đi chứ. Tôi trách móc

-Anh cứ bình tĩnh đã, đợi đến sáng biết đâu chúng nó lại tản ra.

-Không đợi được đến sáng đâu, bọn chúng từ bên kia sông cũng đã tràn vào đến đây rồi, cánh cổng chắc cũng chẳng giữ được bao lâu nữa.

-Họ không đồng ý đưa quân ra đâu, hay là dùng hải pháo....

-Không! bắn vào đây thì chúng tôi đến xương cũng nát mất.

-Vậy thì thật sự là hết cách rồi anh Minh ạ.

-Ở khu này có hầm hào gì để trú ẩn không?

-Ở sát dãy nhà D3 cách anh không xa có 1 hầm chứa nước chừng 20 mét vuông nhưng các anh đồng như vậy không thể dón hết xuống đó được.

-Thôi được rồi, đề tôi tìm cách khác.

Nói xong tôi cúp máy thờ dài, lần này thì không dám ngán mặt lên nhìn ai nữa.

-Hay là anh gọi bên mình xem sao? Thăng Hoàng huých vào hông rồi nhắc khéo tôi cầu cứu liên quân.

Tôi chắc mẩm liên quân thì cũng chỉ có thể điều không quân ra bỏ bomb chứ không làm gì hơn được nhưng không muốn mọi người thất vọng nên tôi đành gọi thêm 1 cuộc điện thoại nữa, hiện giờ sĩ khí là trên hết, giữ cho họ ít hy vọng nào thì hay chút ấy.

Cuộc điện thoại chóng vánh diễn ra vì họ cũng đã nắm được tình hình Đà Nẵng từ lúc chiều nên cũng đã lên kế hoạch ứng cứu, có điều vụ việc chúng tôi bị kẹt lại nằm ngoài dự kiến nên nhất thời chưa biết phải làm sao. Tôi trao đổi bằng tiếng anh nên ngoài Thăng Hoàng cũng chẳng ai hiểu gì sắc, ngắt máy xong tôi mới thông báo cho mọi người rõ.

-Mọi người cứ yên tâm, liên quân đang lên kế hoạch ứng cứu chúng ta, hiện giờ cứ tạm thời trú ẩn ở đây đã.

-Này! Anh nói có thật không đấy? Trong bóng tối 1 giọng nói e sợ khe khẽ vang lên.

-Yên tâm mà....!

Tôi đáp xong lách người qua đi về phía bên kia của dãy nhà để quan sát, vì đây là khu sinh hoạt tập thể nên vệ sinh tắm giặt cũng phải dùng chung, đúng là cách chúng tôi không xa giữa 2 dãy nhà có hơn chục trụ bơm tay, chắc chắn ở đó là hầm chứa nước mà Vy đã đề cập đến có điều không biết ở dưới đó có còn nhiều nước hay không, phần nữa là nó không đủ chỗ cho tất cả chúng tôi trú ẩn nếu có pháo kích và cuối cùng là phải tìm cách để vượt qua hàng trăm con rết để chạy đến nơi.

Tôi trở vào trong, ngồi xuống cái giường thép rồi thờ dài 1 hồi, trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng thờ dài ấy cứ âm u trong cái dãy nhà kín bưng này khiến cho không khí càng thêm nặng nề. Trời tối quá tôi chẳng nhìn rõ ai lại ai, chỉ thấy lò mờ anh em kẻ thì dựa tường người thì lo lắng nhìn ra ngoài, cả thấy đều thấp thoáng lo sợ.

-Này! Ông phải làm gì đi chứ. Thăng Hoàng nói khẽ với tôi.

-Hy vọng cuối cùng chỉ có cái hầm nước ấy và bomb Napalm thôi.

-Từ Biên Hòa làm sao bay ra đây kịp?

-Hạm Đội 7 của Liên quân đã đến Hoàng Sa rồi.

-Sao anh không nói cho mọi người biết.

-Biết đề họ giành nhau liều mạng chạy xuống bể nước ấy hay sao?

-Ý anh là...?

-Cái bể ấy chỉ chứa được nửa quân số thôi, ai sống ai chết đây?

Thăng Hoàng nghe đến đây thì hiểu chuyện, cả thấy hiện giờ đều trong tình trạng nguy hiểm đến tột cùng nên họ sẵn sàng làm tất cả những gì có thể để giành lấy sự sống. Nếu họ biết có 1 chỗ trú ẩn gần đây thì chắc chắn sẽ liều mạng mà chạy đến giành lấy 1 chỗ. Cả bọn đang nấp trong này, thử hỏi 1 đũa mò đầu ra thì khác gì đánh động cho cả bầy rết kéo đến nên cơ bản tôi vẫn chưa biết phải làm sao.

Trong lúc căng óc ra suy nghĩ thì giọng tay Luân bên kia lại vang lên.

-Cậu có định ra chỗ hầm nước để dội pháo vào không? Họ không dùng hải pháo thì tôi vẫn gọi pháo trên Bà Nà bắn xuống được.

Tôi nghe xong thì đứng khựng không nói nên lời, hóa ra bên đó cũng đã nói chuyện với khu chỉ huy và định chạy ra ngoài đó.

-Khoan! bọn người bệnh đông quá, anh mà đưa người ra là chết chắc.

-Chúng tôi ở trong cái dãy nhà tôn này cũng nắm phần chết, bọn chúng sớm muộn gì cũng đánh hơi thấy chúng tôi mà thôi.

-Anh nghe này, cái bể ấy chỉ chứa được giới lắm là hơn 40 người, số còn lại anh định để đâu? Hơn nữa Pháo từ Bà Nà dội xuống sai số rất lớn, dù các anh có an toàn dưới đó thì chúng tôi cũng sẽ chết vì mảnh pháo.

-Bọn tôi đã quyết rồi, chỉ bảo cho cậu biết thôi, cậu tự mà tìm cách đi...

Nói đoạn anh ta ngắt liên lạc, tôi lúc này mới hoảng thật sự, cả 2 toán quân giờ chỉ có 1 chỗ trú ẩn, nếu chúng tôi không nhanh mà để họ chiếm lấy thì chúng tôi nắm phần chết. Còn chúng tôi nhẫn tâm chiếm lấy thì người chết lại là họ. Ở giữa cái ranh giới mong manh ấy lại là hàng ngàn con rết đang đi lại ngáo nghê, dù có liều mạng xông ra chưa chắc đã chạy được tới nơi. Nhưng có 1 điều tôi chắc chắn là nếu bọn họ đến trước thì việc chúng tôi ăn mảnh pháo là không thể tránh khỏi.

Vì cuộc điện đàm vừa nhận quá bất ngờ, tôi bắt máy ngay nên mọi người đều đã nghe rồi bắt đầu xì xầm, bỗng nhiên ai đó lên đạn cái cóc một phát khiến cho không khí như muốn đông đặc lại.

-Giờ chúng ta phải xông ra đó trước thôi..., không nhanh thì bên kia sẽ chiếm được....

-Phải đấy!

-Đúng!

-Phải nhanh lên!

Hàng loạt tiếng lao xào vang lên rồi họ đứng dậy, lên đạn, xốc lại quân trang như chuẩn bị xông ra ngoài.

-Suýt ...! Khoan đã! Tôi cố gắng kiềm họ lại nhưng họ vẫn đang quay lưng bỏ đi ra cửa mặc kệ tôi và thằng Hoàng đứng chùng hững ở giữa nhà.

-Máy bay đang đến! Tôi nói thật khẽ....

-Máy bay gì? 1 người quay lại hỏi tôi khiến cả đám họ dừng lại

-Là không quân của Liên hợp quốc, mọi người cứ lại đây bình tĩnh nghe tôi nói đã....

Giờ tôi sẽ gọi máy bay đem bomb cháy đến, vì là bomb phốt pho nên chúng ta sẽ an toàn trong ngôi nhà này, còn những người ở bên kia là nhà bằng tôn nên sẽ không chịu được nhiệt, hãy cứ để họ chạy đến căn hầm.

-Này anh đừng có lừa chúng tôi, dù không biết tiếng Anh nhưng cũng biết chẳng thấy anh nhắc gì để tọa độ để bỏ bomb cả ...!

-Đúng! Không thấy anh đọc on tu ti se vền phai gì hết. 1 ai đó hòa theo đầy nghi vấn.

Tôi bị bắt bài nên lúc này cứng họng, may thay thằng Hoàng nhanh trí tiếp lời.

-Khi này máy bay chưa xuất kích, đợi đến gần báo tọa độ mới chính xác. Anh mau lấy máy ra gọi cho mọi người nghe đi. Nói xong nó huých thật mạnh vào bả sườn tôi ý bảo phải làm theo nó ngay nếu không cả 2 thằng kiểu gì cũng ăn đạn vì những người này tay đều đang lăm lăm súng ống.

Tôi không có cách nào khác đành làm theo, trước hết tôi gọi qua cho bên kia bảo họ dù có xuống được hầm cũng đừng vội gọi pháo kích, tiếp đó lấy GPS ra gọi báo tọa độ cho máy bay trước mặt mọi người. Lúc này khuôn mặt họ mới giãn ra, thả súng thả ống thời dòi xông ra ngoài.

-Cú này thì chết thật rồi Hoàng ạ. Tôi lăm bầm

-Là do anh thôi, bomb Napalm cháy đến hơn ngàn độ, sắt đá còn chảy, cái dãy nhà cấp 4 này chịu sao được, chưa kể dù có đánh bomb xa chúng ta oxy trong không khí cũng sẽ bị cháy hết thì cũng chết ngạt cả nút. Nhưng vẫn có hy vọng...

-Ừ, hy vọng rằng toán lính bên kia sẽ thất bại. Tôi lắc đầu rồi thốt ra 1 câu mà không bao giờ nghĩ mình sẽ nói ra.

Giữa 2 dãy nhà là cái hầm nước, nó cách mỗi bên chừng 40 mét, tôi cũng chẳng rõ nó được đào sâu bao nhiêu nhưng cung cấp nước cho cả chục dãy nhà ở đây thì sâu ít cũng gần 3 mét, nếu chạy đến đó được thì không lo lắm về việc bomb đạn rơi xuống trên đầu nên đánh đổi mạng sống cũng đáng nhưng vượt qua dàn rết thì lại không dễ.

Bên kia gọi qua nói với chúng tôi vài lời rồi chuẩn bị xông ra, tôi chỉ xác nhận chứ không dám mở miệng chúc họ may mắn.

Và rồi họ xông ra thật, mở màn cuộc đột phá là mấy trái lựu đạn khói rồi lựu đạn cay được quăng qua cửa sổ tiếp đó họ nổ súng bắn chết những con rab ở trước mặt rồi mới dồn đội hình Tam giác có khiên chắn đi ra. Vì địa hình trống trải, không khó để tụi rab biết đang có biến động nên chúng nó bắt đầu đổ dồn đến đội hình đang di chuyển kia.

Họ cố gồng di chuyển thật nhanh nhưng vì phải siết chặt đội hình vậy cá không được có kẽ hở nên đôi lúc bị chững lại, ban đầu họ giữ khoảng cách khá tốt, không có con rab nào tiến gần được bán kính 20 mét nhưng bọn chúng xuất hiện mỗi lúc 1 đông, từ các dãy nhà túa ra, từ các con đường đổ đến.

Lúc này tất cả chúng tôi đều đang đổ dồn ra cửa sổ mà ghé mắt nhìn nhưng cũng không dám ngóc đầu lên vì đạn bay tứ tung, có lúc găm cả vào tường và cửa sổ chi chít. Vài người nóng ruột, kê nòng lên cửa sổ định bắn giải vây cho toán lính bên kia nhưng tôi lập tức cản lại.

Không phải vì tôi không muốn giúp họ nhưng tên bay đạn lạc, nếu chúng tôi bắn ra chắc chắn họ sẽ nghĩ là chúng tôi muốn giết họ để giành chỗ trú nên sẽ hoảng loạn, hơn nữa tôi cũng không muốn chúng tôi bị lộ.

Mười mét rồi hai mươi mét họ vẫn đang di chuyển và chưa có thiệt hại nhưng lũ rab đã đến rất gần, dù hàng trăm con đã bị bắn hạ nằm lẫn lóc nhưng bọn chúng cứ đổ đến đông không tưởng tượng được. Có lẽ tình huống đã quá cấp bách tôi thấy họ di chuyển nhanh nhất có thể và rồi trong phút chốc đã đến được hầm nước nhưng đó cũng là lúc bọn rab áp sát được họ.

Người thì nổ súng, người dùng khiên đẩy chúng ra để bảo vệ đội hình nhưng từ bên ngoài mới thấy, vài chục người làm sao chống đỡ được đàn rab cả ngàn con. Trong ánh đèn mờ mịt tôi thấy họ đang xếp thành đội hình hình tròn để bảo vệ vài những người bên trong đang cố gồng mở nắp hầm nhưng có lẽ không được. Những người bảo vệ vừa bắn vừa xô đàn rab ra nhưng không xuể, chúng xô vào rồi tóm lấy họ, vài người không may bị lôi ra rồi xé xác ngay lập tức trong khi vẫn chưa 1 ai chui được xuống hầm.

Rồi chúng siết chặt vòng vây và tàn sát họ như những gì chúng tôi đã làm với bọn chúng khi sáng, tiếng hét, tiếng la chen lẫn với tiếng đạn nổ rồi kết thúc bằng vài quả lựu đạn tự kết liễu của ai đấy. Cuộc đột kích thất bại, không 1 ai sống sót, ba mươi mấy mạng người giờ chỉ còn vài mảnh giáp và quần trang vì phần xương thịt đã bị bọn hầu đỏi kia xâu xé.

Cả bọn chúng tôi nhìn nhau không nói gì, ai nấy đều hoảng sợ tột độ nhưng cũng có người thở phào, họ thở phào vì quả thật họ quá may mắn, nếu không có tôi thì những kẻ nằm chết ngoài kia là họ chứ không ai khác.

-Minh! Minh! Bộ đàm lại vang lên, là giọng tay Hòa.

-Hòa đây ah? Anh xuống được hầm nước rồi sao? Tôi thoáng thất, không ngờ lại có người còn sống.

-Không! Không! Tôi cùng vài người nữa vẫn còn đang trốn trên xà nhà.

-Hừ! May cho anh đấy.

-Cậu có định chạy ra đó không?

-Mấy bay đang đến rồi, có muốn ở đây cũng không được.

-Cái nắp hầm rất nặng, phải có xà beng hoặc đòn bẩy mới nạy lên được, nếu cậu ra được nhớ đón bọn tôi.

-Từ từ để tôi tính đã. Nói xong tôi ngắt máy

Hừ! cái thằng cha chết nhất này, hóa ra là vẫn còn nắp ở trong, tôi làm bầm.

Tôi đợi thêm 15 phút cho bọn rab tản bớt đi mới bắt đầu nói chuyện với anh em, tôi lấy lý do có mây mù nên máy bay không bỏ bomb chính xác được buộc lòng chúng tôi vẫn phải xông ra chạy đến căn hầm ấy. Họ nghe thì tỏ vẻ bất mãn nhưng giờ cũng không còn cách nào khác.

Phân tích chiến thuật khi nãy của đội hình kia tôi thấy họ sơ hở ở 2 điểm, một là quá bận tâm về việc giữ đội hình khiến cho bọn rab kịp ập tới, 2 là không cạy được nắp căn hầm, để thành công tôi phải giải quyết được 2 điều này.

Trước tiên tôi cho anh em tháo xà nhà ra làm thành đòn bẩy và chuẩn bị móc sắt, chỉ cần 5-7 người bám lên có thể bẩy được cả nửa tấn lên mà không khó khăn gì, tiếp đó tôi bảo họ tháo những cái giường bằng sắt lắp ghép này ra, thành giường thì làm khung, song giường thì lắp thành lớp bảo vệ bên ngoài. Cả mấy chục người lạng lẽ tỳ mần tháo lắp, phút chốc chúng tôi đã có 1 lớp khung bảo vệ khá chắc chắn cao 2 mét, dài 4 mét và rộng 3 mét vừa đủ cho cả bọn, có điều phải đánh thuốc nổ cho bê tường mới đưa ra ngoài được.

-Sắp đến giờ chưa? Thằng Hoàng hỏi

-Mười phút nữa máy bay đến, chuẩn bị đi thôi!

Nói xong tôi đứng ra dặn dò anh em kỹ chiến thuật thêm 1 lần nữa rồi dồn cả thầy vào cái chuồng gà này, mỗi người 1 nhiệm vụ, người thì phải khiên, người thì bắn còn người phải chuẩn bị bẩy nắp hầm lên. Không quên thông báo cho toán cậu Toàn trên tháp canh hỗ trợ và gọi tay Hòa nhanh chân chạy ra khi chúng tôi xuống được hầm

Châm sợi dây cháy chậm, tất cả chúng tôi đeo mặt nạ rồi ném lựu khói ra ngoài. 1 tiếng nổ đinh tai vang lên làm văng gạch đá khắp nơi, cũng chẳng cần đợi bụi mù tan đi tôi hô 1 tiếng thúc cả bọn dồn hết tốc lực mà xông ra ngoài.

Cả đám dồn hết sức khiến bộ khung sắt lên cách mặt đất chừng 40 phân rồi chạy đi, gọi là chạy nhưng bộ khung thì nặng, chẳng trước lại ngáng chân chẳng sau nên cứ lặc lè lặc lừ. Tôi cùng vài tay thiện xạ vừa chạy bắt nhịp vừa bắn những con rab đang còn ngơ nghe không biết chuyện gì đang xảy ra, lại còn có những con đang còn thơ thân trong khói mù bị chúng tôi chạy tới hất văng sang 1 bên. Chắc có lẽ chưa tới 30 giây chúng tôi đã chạy đến nơi mà không khó khăn gì mấy rồi hạ bộ khung trên nắp hầm.

Tôi ra lệnh lấp đồn bẫy vào thì cũng là lúc tay Hòa cùng 3 người nữa ở đầu lủi thủi chạy tới leo qua bộ khung rồi nhảy vào trong. Lúc này thì tụi rab đã bu đến nơi, anh em chĩa súng ra bắn nhưng chủ yếu vẫn là để câu giờ vì có bắn cũng không xuê.

Chúng tôi hô to rồi gồng mình bẫy nắp hầm lên, tới lần thứ 3 mới lòi nó lên được, đây cũng là lúc bọn rab xáp vào được cái lồng sắt nhưng hoàn toàn bất lực vì không có cách gì vượt qua được những thanh chắn bằng thép kia mà chỉ biết thò tay vào quờ quạng, vài người say máu móc dao ra đâm làm máu văng khắp nơi.

Cái nắp hầm chừng 1 mét vuông được bẫy lên, tôi nhìn xuống chỉ thấy ở dưới 1 màu đen như mực, cũng chẳng có thời gian mà sợ, sau khi thằng Hoàng thả vội sợi dây tôi liền liền mình nhảy xuống luôn.

Ừynh 1 cái tôi chỉ nghe lạnh buốt, sau đó nhanh chóng đạp chân xuống dưới vì chỉ sợ nước quá sâu nhưng may thay chân đã chạm được đáy hầm, hóa ra nước chỉ ngang đến ngực.

- Xuống đi! Tôi dạt ra 1 bên rồi hét to lên, không quên móc đèn pin ra soi sáng.

Anh em nghe tiếng hét của tôi thì phi xuống ầm ầm làm văng nước khắp nơi. Đợi người cuối cùng xuống xong chúng tôi liền dùng dây kéo nắp hầm bằng thép đã chuẩn bị trước đó lại, thế là tạm thời an toàn.

Trong căn hầm sập sập nước cả đám thờ hồng hộc nhìn nhau, có lẽ không ai tin được là mình còn sống, vài người nước vục nước rửa mặt tỏ vẻ sảng khoái, thấy vậy tôi dặn kỹ không ai được uống vì nước đã nhiễm máu bẩn.

Xem đồng hồ thấy máy bay đã sắp đến nên tôi gọi cho toán bắn tỉa của cậu Toàn đưa thằng Vinh xuống chân tháp canh ẩn náu còn chúng tôi thì tiếp tục chờ đợi.

Trong căn hầm sâu và ẩm ướt chúng tôi bắt đầu thấy lạnh nhưng ít ra vẫn còn dễ chịu hơn so với trong bụng bọn rab, mọi người cũng bắt đầu xua tan không khí ảm đạm bằng những câu chuyện về cái màn đào thoát ngoạn mục kia.

Và rồi máy bay tới, dưới căn hầm chúng tôi vẫn cảm nhận được những tiếng nổ và chấn động rung chuyển làm cho đất và xi măng ở trên rụng xuống rào rào, qua những khe hở ở trên ánh sáng chói lóa cứ len lỏi xuống sáng như mặt trời.

Họ đợi bomb chừng 5 phút rồi rút đi nhưng lửa còn cháy mãi phải đến hàng giờ đồng hồ sau, lúc chúng tôi ngoi lên thì trời đã tàn sáng, cả khu dân cư cháy đen không còn gì, những dãy nhà bằng gạch thì sụp đổ hoàn toàn còn các dãy nhà bằng tôn thép thì bị nung chảy đến chẳng còn hình dạng, trên mặt đất lũ rab cũng bị đốt cháy đen rồi bốc lên 1 mùi ngai ngái khen khét khó chịu khiến cho ai ngửi phải cũng chỉ muốn nôn thốc nôn tháo.

Tôi gọi toán cậu Toàn ra rồi cả bọn dắt díu nhau chạy đến cánh cổng ở chân núi, đón đám tàn binh chúng tôi là mấy tay an ninh lăm lăm súng ống, còn chưa kịp thở đã bị họ lột sạch vũ khí cho ăn uống qua loa rồi thất quai hàm lại. Như tôi đã kể thì dịch bệnh bên trong không kiểm soát được nên chỉ có cách này để tránh trường hợp người lên con tấn công những người xung quanh.

Không lâu sau thì tôi gặp Vy và ban bộ chỉ huy, nhờ thông tin cung cấp của tôi nên họ đã thực hiện việc diệt trừ bọn rệp ở nơi ăn ngủ của mọi người nên dịch bệnh tạm thời được ngăn cản, giờ chỉ còn việc phân loại bằng cách cô lập dân cư thành cách nhóm nhỏ và cho canh gác cẩn thận, nếu thấy ai phát bệnh thì lập tức cách ly, đợi đến khi có được trang thiết bị y tế thì đồng loạt xét nghiệm sau.

Nghe tôi báo cáo tình hình là vành đai bên sông đã vỡ, bọn rab đã vào được đến khu chỉ huy nên Đà Nẵng coi như đã mất 2/3 chỉ có cách di tản mà thôi. Họ nhận thấy được tình hình này cũng không còn cách nào khác nên cho phép tàu của hạm đội 7 cập vào cảng Tiên Sa và di tản dần ra Cù Lao Chàm, ngoài ra các tàu và xà lan trung chuyển đem nhu yếu phẩm từ Cam Ranh cũng được gửi đến.

Chúng tôi cứ thế hoạt động hết công suất, sau 10 ngày vừa dập dịch vừa di tản dân chúng thì mọi chuyện cũng đã tạm ổn nhưng tổng thiệt hại lên đến mấy chục ngàn người. Ban chỉ huy có vẻ tiếc nuối căn cứ Đà Nẵng nhưng việc tái chiếm tốn quá nhiều quân lực, điều mà họ chưa thể đáp ứng được bây giờ nên tôi đành hiến kế.

Sau khi chúng tôi rút đi thì mở cổng cho bọn rab ở ngoài tràn vào 1 số phân khu sau đó chặn cổng lại, tiếp đó cho nổ hết tất cả các giếng nước và chặn các nguồn nước. Sớm hay muộn chúng nó cũng sẽ chết khát, chỉ cần đợi 1 thời gian quay trở lại dọn dẹp là được.

Thực hiện xong nhiệm vụ cuối cùng thì tôi với 2 thằng ôn dịch kia xách balô lên tàu về Cam Ranh, đang bước lên cầu tàu thì bỗng có 1 chiếc trực thăng Seahawk màu trắng mang phù hiệu liên quân bay từ biển vào lượn lờ 1 lúc rồi đáp xuống.

Tay sĩ quan tên Adam chạy tới cúi chào tôi rồi chìa giấy chỉ vận vận mấy chữ.

“Minh! Get on the Heli

James”

Các bạn thân mến vậy là đã kết thúc phần II Sự Sụp Đổ của Đà Nẵng nhưng cuộc phiêu lưu của nhân vật chính sẽ vẫn sẽ tiếp tục, lần này thì James sẽ điều động anh ấy đi đâu, làm gì mong các bạn đón đọc nhưng chắc chắn là không phải ở Việt Nam vì bay ra biển.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Into The White – Vào vùng tuyết trắng (1)

Có những chuyến đi không dễ gì trở lại

Tôi cầm tờ giấy mặt đàn ra 1 lúc, lật tới lật lui cũng thấy chỉ có mấy chữ bảo tôi leo lên máy bay. Tay sĩ quan tò mò cũng giật lấy tờ giấy xem thử rồi hỏi tôi nhanh lên vì lệnh là như thế, tôi quay qua nói thẳng Hoàng và Vinh bảo chúng nó cứ về Cam ranh trước thì cả 2 thẳng đều giấy này đòi đi theo nhưng 1 thẳng què quặt thế kia đi thế nào được.

Cũng phải mất vài phút nói qua nói lại thẳng Vinh mới chịu ở lại còn thẳng Hoàng thì nhất nhất đòi ra tàu sân bay cho biết, tôi thì chả rõ James gọi tôi ra chỗ hạm đội 7 làm gì nên cứ cho nó theo có gì thì gửi nó về lại sau vì dạo này liên quân cũng bay ra bay vào tiếp tế suốt.

Vì thẳng Hoàng cũng thuộc liên quân nên Adam cũng chả nói gì, 3 người thùng thẳng leo lên chiếc Seahawk đang thổi cát bụi tung mù cả lên nơi cầu cảng. Khác với mấy chiếc UH 1 và Mi 8 cổ lỗ sĩ, con “Ó biển” chỉ gồng mình 1 phút thì đã nhẹ bẫng mà cất cánh lên cao bỏ lại Đà Nẵng phía sau lưng. Trên trực thăng cũng chả có ai ngoài chúng tôi, 2 tay phi công và Adam nên sự vụ có vẻ quan trọng lắm.

Về Adam thì anh ta giới thiệu mình là trợ lý mới của James từ sau khi James lên làm tổng tham mưu trưởng liên quân của Châu Á Thái Bình Dương, máy bay khá ồn nên chúng tôi cũng không nói gì nhiều chỉ biết anh ta ở California, từng đóng quân ở Nam Hàn trước khi được điều về đây.

Chiếc trực thăng nhắm hướng đông mà lao đi, nhìn quanh chỉ thấy biển xanh thăm thẳm trải dài khắp 4 chân trời không biết đâu là bờ, tôi thầm nghĩ chẳng may mà nó rớt xuống thì chỉ có nước chết chứ trời cao bề rộng thế này ai mà tìm được. Bay khoảng gần 45 phút thì tôi nghe phi công báo cáo không lưu cho hạ cánh, nheo mắt nhìn mãi tí đằng xa mới thấy mấy cái chấm đen nhỏ tí rồi rõ dần là cả 1 hạm đội đang di chuyển chậm chậm.

Chiếc trực thăng bay chậm dần rồi hạ độ cao đáp xuống tàu sân bay Peace Keeper (Người bảo vệ hòa bình) vốn trước đây mang tên USS George Washington. Từ trên cao nhìn xuống mới thấy con tàu này to đồ sộ như thế nào, trên mặt boong sát đài chỉ huy là hàng chục chiếc chiến đấu cơ gấp cánh xếp thành hàng dài còn phía đuôi tàu là năm bảy chiếc trực thăng màu trắng đang đợi lệnh.

Chiếc trực thăng của chúng tôi chậm chậm hạ cánh dưới sự điều khiển của mấy người áo xanh áo đỏ, tôi còn chưa kịp tháo dây an toàn thì Adam đã mở cửa hỏi tôi bước xuống. Vì đây là lực lượng liên quân nên binh sĩ ở đây là đa sắc tộc, việc 2 thẳng Việt Nam xuất hiện chắc cũng chẳng có gì lạ nên ngoài 2 tay An Ninh đến tạm thu giữ vũ khí của chúng tôi thì cũng chẳng có ai để ý gì mấy.

Phòng chỉ huy của James không nằm trên tháp mà ở dưới mặt Boong, Adam dẫn chúng tôi xuống 1 cầu thang rồi đi đến cuối dãy hành lang mới đến nơi.

-Cậu vẫn khỏe chứ! Cái giọng Anh quen thuộc của James cất lên khi tôi còn chưa bước chân vào phòng

-Vẫn khỏe! ông thì sao?

-Vội đồng công việc này thì tôi e là muốn ốm cũng không được, ông ấy khề khà rồi bắt tay tôi.

-Ah! đây là Hoàng, đồng đội của tôi, cậu ấy cũng nói được Tiếng Anh. Tôi chủ động giới thiệu khi James vừa nhìn thấy Hoàng.

-Các cậu ngồi đi! Adam, đem vodka ra đây!

-Nước lọc được rồi, thú thật là tôi không uống rượu.

James nhìn tôi với ánh mắt rất tiếc, vớ lấy tập hồ sơ trên bàn rồi ra chỗ salong cùng bọn tôi.

-Tôi nghe kể nhiều về cậu lắm đấy?

-Về chuyện gì? chuyện thoát chết ấy hả? tôi cười

-Chuyện đấy thì tôi có cả 1 bản báo cáo của Fisher nên không cần ai phải kể, về công việc của cậu ở Biên Hòa thì đúng hơn.

Tôi nghe đến đây thì hơi giật mình thầm nghĩ “chết toi! ở Biên Hòa tôi là chúa cả lệnh, hết dọa sĩ quan lấy công lệnh đến trốn đi nhờ máy bay cái gì cũng có thì cú này bị gọi về đây chắc cho ra quân mất”

Thấy tôi đỏ ra 1 lúc James cũng chẳng biết tôi bị làm sao mới cười rồi nói tiếp:

- Báo cáo về các nhiệm vụ cậu tham gia rất tốt, ngay cả vụ ở Đà Nẵng vừa rồi nếu không có cậu thì cục diện cũng sẽ khác. Tôi thấy cậu quả thật không đơn giản.

Tôi nghe tới đây mới trút hơi dài thở phào nhẹ nhõm nhưng thiết nghĩ ông ấy gọi tôi ra tận đây chắc chẳng phải chỉ để khen vài câu.

- Công việc mà, tôi không dám nhận công lao đó đâu nhưng mà thật ra ông gọi tôi ra đây là để...

- Haha, cậu lúc nào cũng vậy, vẫn chưa bỏ qua được chuyện chúng tôi nhờ vả cậu ở Sài Gòn hay sao? Giờ chúng ta đã chung 1 lực lượng rồi, tôi rất quý cậu và coi như bạn bè nhưng về công việc thì vẫn phải nói thẳng nên không phải lo.

- Ông nói đúng, vậy lần này nhiệm vụ là gì mà phải cần đến tôi?

James nghe đến đây trước khi trả lời thì nháy mắt bảo Adam đưa Hoàng ra ngoài đóng cửa lại rồi mới vớ lấy tập tài liệu.

- Là Fisher!

- Fisher làm sao cơ? Tôi hỏi lại

- Là Fisher nhờ tôi gọi cậu về đây.

- Vậy anh ấy đâu?

- Đang chờ cậu đến giải cứu...

- James, làm ơn rõ ràng hơn được không? Tôi nài nỉ.

James vớ lấy ly nước trên bàn uống 1 ngụm rồi mới mở tập tài liệu ra nói cho tôi nghe.

- Câu chuyện này rất dài nên cậu phải mất 1 lúc mới nghe hết được. Cậu còn nhớ 1 số sinh vật nhiễm bệnh có hình dáng và khả năng rất khác thường do quân đội Trung Quốc điều khiển ở sân bay Tân Sơn Nhất?

- Tất nhiên! Tôi gật gù rồi nhớ về những con rab tiến hóa to đồ sộ lấp đầy vũ khí đã từng đánh tôi đến thừa sống thiếu chết.

- Sau khi lực lượng các cậu bị hy sinh và chúng tôi đến chiếm đóng thì cũng khá vất vả mới hạ được chúng, những sinh vật này hoàn toàn khác thường vì bằng cách nào đấy chúng đã được phát triển trở thành vũ khí giết người siêu lợi hại nhưng điều quan trọng nhất là quân đội Trung Quốc có thể điều khiển được chúng. Vừa nói Fisher vừa đưa những tấm ảnh tư liệu cho thấy họ đã phải dùng đến xe bọc thép và đại liên mới tiêu diệt được lũ man rợ này.

- Sau đó các ông bắt chúng về nghiên cứu để tìm hiểu tại sao và Fisher là người chịu trách nhiệm chính?

- Đúng vậy!

- Và rồi có sự cố gì đó xảy ra và Fisher đang bị kẹt ở đó?

- Không sai!

- Tại sao lại là tôi?

- Tại vì Fisher yêu cầu cậu chứ không ai khác. Vừa nói James vừa lôi ra 1 mẫu điện tín cũng chỉ vền vện mấy chữ "Call number 8" (Gọi số 8 đến)

- Số 8? Số 8 thì liên quan gì đến tôi?

- Chúng tôi đã gọi cậu là số 8 vì cậu từng là 1 trong số bọn chúng.

Tôi nghe xong thì nhớ lại, hồi Mary và Christ lên đưa tôi về thì tôi cũng đang bị nhiễm bệnh, để hợp pháp hóa thì họ thông đồng với Fisher làm thủ tục cho tôi là 1 con rab dị biến, ai ngờ tôi dị biến thật.

- Ông có biết tại sao Fisher lại yêu cầu đích thân tôi không?

- Không! Đó là dòng tin cuối cùng chúng tôi nhận được từ trung tâm nghiên cứu, bây giờ tôi sẽ giải thích rõ hơn về tình hình hiện tại cho cậu rõ.

Fisher cùng nhiều nhà khoa học khác đang bị kẹt ở 1 khu căn cứ ngầm dưới lòng đất gọi là Bear, nó vốn là hầm chứa tên lửa hạt nhân cũ từ thời chiến tranh lạnh ở Alaska. Sáng hôm qua bọn họ thực hiện 1 thí nghiệm quan trọng cuối cùng của quá trình nghiên cứu nhưng không hiểu sao sau đó chúng tôi không liên lạc được với họ nữa.

- Còn mẫu tin nhắn?

- Vì đảm bảo bí mật nên khu căn cứ Bear này chỉ truyền thông tin về sở chỉ huy đúng 2 ngày 1 lần khi vệ tinh bay ngang qua kinh độ và vĩ độ của nó, tới hôm qua chúng tôi nhận được hình ảnh camera an ninh và dòng tin nhắn này của Fisher. Vừa nói James vừa đưa tôi mấy tấm ảnh từ camera an ninh, 1 số

tắm là phòng thí nghiệm đầy máu, 1 số tắm cho thấy phòng giam giữ trống trơn còn tắm cuối là Fisher đang vội vã gõ dòng tin này rồi bỏ chạy ra ngoài.

-Này, ông có hơn chục nhà khoa học giỏi nhất thế giới nghiên cứu phương thuốc cứu chữa dịch bệnh mà lại liên lạc 2 ngày 1 lần? Tôi nhăn mặt tỏ vẻ khó hiểu.

-Cậu nhớ hiệp định đình chiến với Trung Quốc chứ? 1 trong những điều khoản là tất cả các quốc gia và tổ chức liên hiệp phải hoàn toàn ngừng việc thí nghiệm và phát triển loại virus này trên người. Chúng ta đang vi phạm hiệp ước đó và nếu Trung Quốc biết được thì chúng sẽ lấy cớ mà ồ ạt tấn công. Từ sau khi dịch bệnh xảy ra, số lượng vệ tinh còn hoạt động trên quỹ đạo chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu chúng ta truyền liên tục dữ liệu từ 1 địa điểm xa xôi bí mật như vậy chắc chắn sẽ bị chúng dòm ngó nên chúng tôi không có cách nào khác.

-Tôi đã rõ, vậy là Tôi sẽ đến giải cứu Fisher?

-Đúng vậy nhưng chưa đủ, phải lấy được tất cả các dữ liệu nghiên cứu ở đó và cậu sẽ không đi 1 mình.

-Tất nhiên, tôi sẽ đi với cậu Hoàng kia.

-Không! Tôi đã sắp đặt lực lượng đặc biệt tinh nhuệ đi cùng cậu.

-Wao! Tôi được chỉ huy cả 1 lực lượng biệt kích của Liên hiệp quốc cơ đấy!

-Không, Mac sẽ chỉ huy?

-Cái gì? Mac? Thăng cha lúc nào cũng khó chịu với tôi ấy hả?

-Cậu đừng lo, cậu ấy từ khi biết cậu sẽ chết chứ không lui ở Tân Sơn Nhất thì đã nể nang cậu rất nhiều rồi và lại từ từ cậu sẽ hiểu tại sao tôi lại để Mac đi cùng cậu, giờ thì cậu tạm nghỉ ngơi, đầu giờ chiều chúng ta sẽ gặp nhau lại lần nữa.

Tôi đứng dậy định vớ tay lấy tập tài liệu để nghiên cứu thêm thì James cản lại rồi lật tấm bìa cho tôi xem 2 chữ “top secret-tuyệt mật” ý bảo không giao cho tôi được, cũng không lạ gì chuyện này nên tôi chào ông ấy rồi đẩy cửa ra ngoài, tôi bước ra cứ tưởng thằng Hoàng đợi ở bên ngoài nhưng chẳng thấy nên đành phải đi tìm, dãy hành lang dài hun hút với hàng chục cánh cửa sắt rồi cầu thang bộ khiến tôi chẳng biết đường nào mà lần, dòm đồng hồ thấy cũng đã gần trưa nên mò mẫm đến nhà ăn xem có gì bỏ bụng.

Canteen của con tàu nằm ngay dưới boong và cũng có lẽ là khoảng không gian rộng nhất, 1 bên là bếp và quầy phát đồ ăn 1 bên thì kê khoảng vài chục chiếc bàn. Không khí bên trong thật náo nhiệt bởi gần trăm người đang ăn uống nói cười chẳng có vẻ gì là lo toan về tình hình chiến sự bên ngoài. Tôi đi lại chỗ quầy đồ ăn lấy 1 cái khay nhôm rồi xếp vào hàng hơn chục người đang đợi phía trước, vì đồ ăn được phát miễn phí nên thấy món gì thích cứ chỉ nhân viên phục vụ sẽ múc ra cho. Vì trên tàu chủ yếu là người phương Tây nên đồ ăn cũng vậy, tôi lấy 1 phần khoai tây nghiền và súp rồi kiếm 1 chiếc bàn không có người để ngồi ăn.

Bên trong cái căn teen này có đủ thể loại quân lực, từ hậu cần mặc áo xanh áo đỏ đến phi công mặc áo liền quần rồi lính đặc nhiệm đang còn đeo súng ống linh kinh, họ ngồi thành từng nhóm nhỏ theo từng quân chủng chỉ có tôi ngồi 1 mình nên thấy cũng hơi lạc loài.

Tôi đang cặm cụi ngồi húp chén súp thì bỗng nghe tiếng bàn ghế đổ xuống rồi tiếng náo loạn ở bên kia vọng lại, cả nhà ăn đều đổ xô đến xem có chuyện gì xảy ra khiến tôi muốn ngồi yên cũng không được. Luồn lách qua cái đám lính tráng đang vây quanh tôi thò đầu vào thì thấy thằng ôn dịch đang cầm cái ghế dọa phang 1 tay đặc nhiệm to gấp đôi nó.

Thằng Hoàng chẳng hiểu làm gì mà lại dây dưa với cái đám này, 2 bên đang so kè chưa ai lao vào ai nhưng cả 2 đều tỏ vẻ thách thức muốn sống mái 1 phen. Tôi thấy vậy liền nhảy vào can ai ngờ bị mấy tay lính lòi ra nhằm để cho 2 đứa nó đánh nhau, tức mình tôi la lên:

-MP! MP! (Military Police – Quân cảnh)

Cả đám nghe tướng quân cảnh đến thật thì lập tức tản ra, mạnh ai nấy chạy vì sợ liên lụy, thằng lính kia nghe vậy cũng chỉ mặt thằng Hoàng rồi kiếm đường lui trong khi thằng Hoàng không hiểu mẹ gì tưởng nó sợ bỏ chạy nên chửi với thêm vài câu rồi tỏ vẻ đắc thắng.

Tôi lại cú cho nó 1 cái rồi bảo xếp lại bàn ghế, 2 thằng vừa xếp xong thì ở ngoài cửa có 1 toán lính năm bảy người bước vào, súng đạn giắt đầy người, quần áo mặt mũi còn bám đầy bụi đất và mùi thuốc súng chắc hẳn mới đánh trận về. Khu canteen cũng đã hết chỗ ngồi nên họ đi thẳng đến chỗ bọn tôi.

Tôi thấy họ đến thì mau chóng kéo thằng Hoàng đi ra chỗ khác vì nhìn chẳng thân thiện gì mấy với lại bọn lính chiến mới trở về thường là loại bất cần đời, thắng trận thì vênh váo, thua trận thì bức tức nên dây vào chỉ tỏ thiệt thân. 2 thằng đang lui thủ đi ra nhưng toán lính kia đã đứng chắn trước mặt không hiểu là muốn làm gì, tôi thấy bọn này quân hàm cũng thấp nên nhượng vai ý bảo tránh đường cho sĩ quan thì chúng nó né ra nhưng tôi lướt thằng Hoàng thì bị giữ lại.

Hắn chỉ tay lên đĩa đồ ăn vung vãi trên bàn bảo nó dọn đi rồi đi đâu thì đi nhưng với tính khí của thằng Hoàng đời nào nó chịu làm nên tôi đành quay lại vớ lấy cái khăn rồi lau bàn vì dù sao chuyện này Hoàng nó sai rõ ràng, đang cặm cụi lau thì tôi thấy 1 bàn tay nữa cũng cầm khăn lau cùng tôi nhìn lên thì thấy là Mac.

Nói về Mac thì trong tôi chỉ còn 1 đồng án tượng khó ưa khi làm nhiệm vụ cùng anh ta ở Sài Gòn, không hiểu hôm nay tại sao lại tốt đột xuất như vậy.

-Này! khỏe chứ! Anh ta cười nói

-Tôi vẫn còn đứng đây đấy thôi!

-Là James gọi cậu về đúng không?

-Vây là anh cũng biết chuyện rồi đấy!

-Haha, sắp đi cùng nhau nữa rồi đấy, các cậu lại đây, để tôi giới thiệu team BBQ.

Vừa nói anh ta gọi tất cả mọi người vào bàn ngồi rồi riêng mình thì đứng giới thiệu từng người

-Đây là Minh, đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong đấy, trong số các cậu không ai gan lì bằng anh ta đâu. Còn đây là đội tác chiến đặc biệt của tôi:

Thứ nhất là Beef (thịt bò) còn đây là Pork (thịt heo) và Rib (xương sườn) là trình sát, Bacon (ba chỉ) là sĩ quan kỹ thuật, Kicker (Đùi Gà) là sĩ quan điều khiển phương tiện còn cuối cùng là Wing (Cánh gà) xạ thủ bắn tỉa.

Tôi thấy Mac giới thiệu vậy thì không khỏi buồn cười, team gì mà toàn là đồ ăn mới nghe đã đói bụng, riêng Mac tên anh ta cũng là 1 loại hamburger của Mac Donald nên chẳng trách gì cả team đều như thế. Trong tác chiến việc đặt tên cũng rất quan trọng vì phải đặt sao cho ngắn gọn chỉ 1-2 âm tiết và các tên này phải thật đặc biệt để kể cả khi liên lạc bị nhiễu cũng dễ dàng nghe và phán đoán được nhưng đặt thế này thì quả là quá buồn cười.

Tôi vừa bắt tay vừa nhìn kỹ từng người, Beef là người gốc phi, da đen và bệ vệ, Pork là người gốc Âu nên khá trắng trẻo đẹp trai, riêng Bacon và Kicker lại là người Mỹ nên tóc vàng óng với bộ râu quai nón khá dữ nhưng cả team làm tôi chú ý nhất là Wing vì anh ta là người gốc Á như chúng tôi, hỏi ra mới biết là Nam Hàn. Cả đội bọn họ trừ Mac đã ngoài 30 và Beef hơn tôi vài tuổi thì đám còn lại đều tầm hai bốn hai lăm cả, tính tuổi quân thì chắc phải 4-5 năm rồi nên chắc chắn không phải dạng vừa.

Tôi chào xong 1 lượt thì không quên giới thiệu thằng Hoàng chuyên về kỹ thuật lặn thuốc nổ, mới này chưa biết nhau nên có đôi co giờ sắp thành 1 team nên cả bọn xi xóa hết cả. Có lẽ toán lính này có chế độ đặc biệt nên vừa ngồi xuống đã có đồ ăn bung ra, tôi cũng tranh thủ ăn thêm 1 ít rồi hỏi han Mac xem nhiệm vụ sắp tới thế nào ai ngờ anh ta cũng chưa xem qua vì đang đánh nhau ở Philipines thì được James gọi về gấp.

Chúng tôi ăn xong cũng là lúc Adam đi tới bảo mọi người đứng 1 giờ về phòng họp, toán lính kia nghe vậy thì đi ngay vì còn phải thay đồ tắm rửa nghỉ ngơi, riêng tôi với thằng Hoàng đến chỗ nghỉ cũng chưa được sắp xếp nên kéo nhau lên đài chỉ huy hóng gió.

Hạm đội đang đi ngang qua Hoàng Sa vốn dĩ của Việt Nam ngược về phía Bắc, qua ông nhòm tôi thấy lấp ló mấy đảo chìm đảo nổi xa xa cấm cò Trung Quốc mà không khỏi đau lòng nhưng thế sự như chuyện đã rồi giờ có muốn chiếm lại cũng lực bất tòng tâm.

Trên boong từng tốp máy bay chiến đấu vẫn cất cánh đều đặn không ngừng nghỉ, chiếc nào chiếc nấy đều đeo đầy bom dưới bụng rồi được móc vào máy nén để phóng lên trời. Ở đây mới biết tình hình chiến sự ngoài kia ngày 1 căng thẳng, nếu lúc trước lũ rab chỉ ngu ngơ đi chuyển kiếm mồi thì giờ đã trở thành loại dã thú săn mồi, đâu đâu cũng nghe những câu chuyện khó tin về bọn chúng, người sống sót ngày một ít đi thì bọn chúng lại ngày một đông lên, các lực lượng quân đội vật lộn với chúng ngày này qua tháng nọ nhưng vẫn không khả quan vì số lượng của bọn chúng quá nhiều và phân tán trên một diện tích quá lớn, đây là 1 cuộc chiến mà không biết bao giờ mới đến hồi kết.

-Này, khi này ông tư lệnh nói chuyện riêng gì với anh thế?

Tôi đang suy ngẫm thì Hoàng bỗng cất tiếng hỏi, cũng chẳng phải bí mật bí mọ gì với nó nên tôi kể tuốt tuồn tuột là luôn, cu cậu có vẻ hứng khởi hỏi dồn?

-Thế em có được đi không? Em tính ra cũng là trình sát đặc nhiệm còn gì?

-Anh không biết, nhiệm vụ này đi dễ khó về, đám rab trong đó thật sự rất kinh khủng, dù họ có cho em đi anh cũng khuyên em nên ở lại thì hơn, ra đến đây chơi là vui rồi.

-Lại bàn lùi! Ông cái đếch gì cũng nguy hiểm rồi xong cứ hứa cả bọn đùn đầu vào mà cuối cùng có chết được đâu.

-Sống chết có số...

-Số số cái củ cái, giờ tôi về lại Biên Hòa kêu quơai gì cũng bị đẩy đi vào rừng tiếp cho xem.

Tôi nghĩ cũng đúng, nếu không có tôi đám sĩ quan ở Biên Hòa kêu gì cũng điều nó đi xa mút chỉ cần câu vì cái tội xin đi áp tải hàng cuối cùng trôn lên Bà Nà rồi lại đánh vào Đà Nẵng, có khi đề nó đi với tôi còn yên tâm hơn là vào rừng vào rú ở tận đâu đâu.

-Thôi để anh nói với họ xem sao....

Mãi nói chuyện thì cũng đã đến giờ họp, tôi với thằng Hoàng lọ mọ đến căn phòng được Adam dặn từ trước, bước vào trong thì thấy team BBQ đã ngồi đợi ở đó với bộ dạng tươm tất hơn khi này khá nhiều. 2 chúng tôi kéo ghế ngồi ở hàng đầu, căn phòng này không rộng lắm, chỉ tầm 30m2 với mấy cái máy tính, máy chiếu, bảng đen và địa đồ gắn đầy tường. Cả bọn chúng tôi ngồi im chờ đợi trong khi Adam vẫn đang cài đặt gì đó trên máy có vẻ quan trọng lắm, ít phút sau thì James đẩy cửa bước vào với tập tài liệu, màn hình sáng lên thì cả bọn mới nhón nháo nhưng không phải bởi sơ đồ của khu nghiên cứu mà là ở góc màn hình Christ và Mary đang vẫy tay chào chúng tôi.

James thấy mọi người đã đầy đủ nên vào đề luận, nội dung tình hình sơ bộ thì như đã kể với tôi trước đó nên các vấn đề tiếp theo cần thảo luận là nhân sự, chuẩn bị và cuối cùng là bàn bạc kế hoạch thực hiện nhiệm vụ.

Về nhân sự, Lực lượng tiến công mũi nhọn không ai khác là team BBQ do Mac chỉ huy, Christ sẽ là cố vấn giám sát và tôi tuy nhiên có 2 vấn đề mọi người đang xem xét lại là Hoàng và Mary. Khu nghiên cứu này bố trí quá thật rất phức tạp trong khi đó chúng tôi chưa ai từng đặt chân đến ngoài Mary vì trước đây Mary đã từng nghiên cứu cùng Fisher ở đây 1 thời gian, có 2 vấn đề đặt ra đó là Mary đi cùng thì sao mà không thì sao.

-Tôi nhất thiết từ chối việc đem theo tiến sĩ Mary vì sự an toàn của cô ấy. Mac mở lời từ chối nhưng tôi biết quan điểm này khá mang tính cá nhân vì Mac vốn đã đề ý Mary từ lâu, ai cũng biết điều đó.

-Tất cả chúng ta đều hiểu điều đó nhưng sơ đồ khu vực rất phức tạp, khu nghiên cứu ở sâu dưới lòng đất nên các thiết bị định vị GPS sẽ không hoạt động, nếu không có người dẫn đường việc tác chiến sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Christ lập luận.

-Lực lượng chúng ta không đông trong khi phải bảo vệ thêm 1 người không có khả năng tự vệ thì mới thật sự là khó khăn đấy. Mac phản bác.

-Còn 1 vấn đề là trích xuất mẫu vật và lấy dữ liệu nghiên cứu, tôi chắc ở đây không ai làm được. James nói sau 1 hồi lắng nghe 2 người kia tranh cãi

-Mary có thể training (hướng dẫn) cho chúng ta việc đó. Nếu như vậy thì cần bao lâu? Mac hỏi Mary.

-Tất cả mẫu vật nghiên cứu được liệt vào nhóm vi sinh vật tối nguy hiểm, riêng việc hướng dẫn các anh mặc đồ bảo hộ rồi lấy ra 1 cách an toàn từ phòng bảo quản đã mất 1 ngày, nếu hướng dẫn bảo quản trong thiết bị di động về đây cũng không ít hơn 1 ngày nữa. Mary đáp.

-Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, James lắc đầu.

Tôi thấy Mac có vẻ vẫn cương quyết từ chối nhưng với tình thế hiện tại nếu không có Mary việc thực hiện nhiệm vụ cũng sẽ không xong nên đành đưa ra giải pháp.

-Mac! Tôi và Hoàng đây có thể bảo vệ Mary vì tôi cũng chưa có nhiệm vụ gì rõ ràng cho đến khi gặp được Fisher.

-Nhưng cậu phải hiểu là...mà khoan...cả cậu này cũng có trong nhiệm vụ này sao? Mac nhìn Hoàng rồi hỏi

-Nếu các anh không từ chối!

-Tôi có xem qua hồ sơ của cậu đây, cũng không có gì nổi trội lắm. James lắc đầu.

-Cậu ấy và tôi là 2 trong 3 người còn sót lại duy nhất ở Sài Gòn, trừ nhiệm vụ ở Tân Sơn Nhất ra đã vào sinh ra tử với nhau bao nhiêu lần nên việc đánh giá cậu ấy ông cứ tin tưởng ở tôi.

James nghe xong thì cũng xuôi xuôi cộng thêm vấn đề cần người để bảo vệ Mary nên cũng miễn cưỡng mà đồng ý, lúc này thì Mac cũng không thể nói gì thêm được.

Hiện tại Christ và Mary đang ở Bắc Hàn nên chúng tôi phải bay đến đó vừa để đổi máy bay vừa đón họ rồi mới có thể vượt Bắc Thái Bình Dương đến Alaska.

Quay lại về kế hoạch tác chiến, khu nghiên cứu vốn là 1 khu hầm chứa tên lửa hạt nhân do Mỹ xây dựng nhằm tấn công phía đông nước Nga nên rất chắc chắn và phức tạp, khu nghiên cứu này sâu 32 mét dưới lòng đất và băng tuyết, ngoài 4 cửa phóng tên lửa đã khóa chặt từ lâu thì chỉ có 1 đường xuống, việc đột nhập không khó vì chúng tôi có mã khóa cửa điện tử, chỉ sợ nó không có đủ năng lượng dự phòng cho đến khi chúng tôi đến.

Khu nghiên cứu này được chia làm 5 khu vực chính được nối với nhau bởi các đường hầm, Khu nuôi nhốt vật thí nghiệm, khu thí nghiệm, khu văn phòng và lưu trữ, khu nhà ăn và ở của cán bộ nhân sự và cuối cùng là trung tâm năng lượng – liên lạc.

Với nhiệm vụ này ưu tiên ban đầu là khôi phục năng lượng và liên lạc để bảo toàn mẫu vật và dữ liệu, tiếp đó là giải cứu còn việc tiêu diệt rab chỉ là thứ cấp. Chúng tôi thống nhất sẽ tiến vào khu năng lượng trước để mở lại các hệ thống camera quan sát và ánh sáng, đánh giá tình hình rồi mới tiến hành giải cứu những người còn sống.

-James! Ông thử liên lạc với Bắc Hàn xem họ có Sarin không?

-Minh! Cậu đang nói gì vậy, Sarin đã bị cấm sử dụng từ năm 1993 rồi.

-Vậy ai cung cấp cho Syria sử dụng hồi năm 2012?

-Nhưng cậu cần chất khí kịch độc đó làm gì chứ. Mac hỏi.

-Sau khi vào được khu năng lượng nếu như tất cả mọi người đã thành Rab hết anh nghĩ 10 người chúng ta liệu có thể sống sót đến được khu mẫu vật hay không?

-Ý cậu là...James bắt đầu ngộ ra.

-Đúng vậy! Chúng ta sẽ thổi khí Sarin qua hệ thống thông gió đến toàn bộ khu hầm sau đó mạng thiết bị bảo hộ vào rồi đem mẫu vật ở phòng cách li ra.

-Cũng hợp lý nhưng còn những sinh vật thí nghiệm thì sao? Christ hỏi tôi.

-Cả tôi và anh đều đã chạm trán với chúng rồi, những sinh vật này đạn bắn có thủng cũng không chết, mười người chúng ta đấu với 1 con chưa chắc đã lại.

-Minh nói đúng, chúng ta đã dùng tới thiết giáp mới hạ được chúng, khi đem về cuối cùng lại sống dậy nên đầu tay đôi không phải là cách đâu. Mac tỏ vẻ ủng hộ tôi nhưng tôi biết thực ra anh ta muốn giải quyết nhanh gọn lẹ để an toàn cho Mary.

-Ồ Bắc hàn có thể còn loại chất độc này nhưng điều này vi phạm hiến chương Liên Hợp Quốc. James ái ngại.

-Ngài Tư lệnh ah! Việc ngài cùng mấy quan chức ở trên đại hội đồng bảo an cho phép Fisher thí nghiệm virus trên người vốn dĩ đã liệt vào tội ác chống lại loài người rồi. Tôi thắng thắn.

-Thôi được rồi, cậu không cần phải nói nữa. Adam mau liên lạc với phía Bắc Hàn sắp xếp trước khi chúng ta tới, bây giờ tôi bàn giao lại toàn bộ tài liệu cho các cậu.

-Còn viện binh ứng cứu khi cần cấp thì sao? Wings lên tiếng hỏi trước khi James rời khỏi phòng họp.

-Không có! Quả thực không có cho đến khi các cậu lên được mặt đất vì tính tuyệt mật của nhiệm vụ này. Khi hoàn thành sẽ có máy bay từ Seattle Washington đến đón, còn ở nơi xa xôi như vậy chỉ trông chờ vào lực lượng tuần biên của Canada mà thôi, việc này Mac nắm rất rõ nên cậu cứ hỏi cậu ta, chúc may mắn.

James nói rồi bước vội ra khỏi phòng họp vì có việc bận để lại cả bọn nhìn nhau chưa biết phải làm gì tiếp theo, Adam thấy vậy liền nhắc:

-Đúng 15:00 các anh phải lên đường rồi nên có lẽ bây giờ qua lấy trang thiết bị thì hơn.

Xem đồng hồ đã hơn 2 giờ, cả bọn nghe vậy liền lục đục kéo nhau sang phòng trang thiết bị. Những người ở đây đã quen với việc này nên mau chóng mạnh ai nấy lấy trong hàng tá súng ống thiết bị để đầy trong các kệ tủ và trên giá, tôi thấy họ lấy các vũ khí bộ binh có cỡ đạn nhỏ như M4A4 hay súng Colt thì liền cản lại:

-Đạn 9mm và 5.56mm không làm gì được chúng đâu, các anh phải dùng đạn cỡ nòng từ 7.62mm trở lên.

Mọi người nghe tôi nói vậy tỏ vẻ không tin liền quay qua chỗ Mac thì anh ta cũng gật đồng ý với tôi như vậy khiến họ đồng loạt phải đổi sang súng SCAR-H và Shotgun, Beef thì bê luôn 1 khẩu trung liên M240, thằng Hoàng nhỏ con hơn nên bê 1 khẩu Negev, riêng tôi đã quen với khẩu CM901 từ hồi ở Sài Gòn nên vớ ngay lấy, không quên bê luôn mấy hộp đạn xuyên phá mạnh và trang thiết bị cho Mary cũng như Christ.

Về trang thiết bị thì có bao nhiêu họ vớ tất, từ mặt nạ phòng chống độc, lựu đạn các loại đến kính nhìn đêm, tầm nhiệt – hồng ngoại rồi máy dò chuyển động, âm thanh, còn có cả mìn xuyên phá các loại, tất cả chất đầy 2 thùng 80 kg, tôi hỏi ai vác cho hết thì Mac đáp là cứ mang theo, đến nơi tùy tình hình mà sử dụng.

Kiểm tới kiểm lui coi bộ đã đủ trong đó món mà tôi khoái nhất là bộ trang phục dệt bằng sợi thủy tinh đặc biệt bao bọc tất cả các bộ phận để chống rab cắn, phải chi ai cũng có 1 bộ thì tốt biết bao.

Cũng không còn nhiều thời gian, chúng tôi nai nịt gọn gàng rồi kéo mấy thùng trang bị ra boong tàu nơi 1 chiếc máy bay C2 – 2 cánh quạt nhỏ đã đợi sẵn.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Into The White – Vào vùng tuyết trắng (2)

9 người chúng tôi đồ đạc linh kinh đi ra đường băng, đón ở cửa hậu máy bay là 1 sĩ quan hoa tiêu đội mũ phi công kín mít không thấy rõ mặt mày nhưng có lẽ đã quen với team BBQ nên chào hỏi rồi high five (đập tay) với từng người, đến lượt chúng tôi anh ta thấy hơi ngờ ngợ nên tôi cũng chỉ lướt qua mà thôi.

Máy bay C2 là máy bay vận tải cỡ nhỏ trên tàu sân bay, nôm chục người với đồ nghề thiết bị là vừa đủ. Khác với máy bay dân sự, máy bay quân sự dù mới hay cũ đều khá tuềnh toành vì họ chú trọng an toàn là chính chứ lính tráng ai cần gì thoải mái, ngồi lên mấy chiếc ghế lắp san sát vào nhau chúng tôi thắt dây an toàn rồi đợi cất cánh.

Vì đường băng trên tàu sân bay ngắn nên tất cả các máy bay muốn cất cánh đều phải được gắn vào thiết bị phóng, thiết bị này chạy bằng nguyên tắc nén hơi nước, chỉ cần cài cằng hạ cánh trước vào ngàm móc trong giây lát nó sẽ phóng máy bay đi với vận tốc hơn trăm km/h giúp máy bay dễ dàng cất

cánh. Nói nghe thì đơn giản vậy thôi, ngồi trên máy bay thấy cái máy kinh khủng ấy ném cục sắt lên trời mới hoảng cả hồn, trong vài giây máy bay đột nhiên rung lắc mạnh khiến chúng tôi ai nấy đều muốn ngã ngửa rồi vì 1 cái đã ở trên trời, áp xuất thay đổi đột ngột khiến tai ai cũng ù đi chóng cả mặt mày.

Máy bay lên đủ cao độ thì chao cánh hướng về phía Bắc, tay phi công giới thiệu tên xong thì báo lộ trình cho chúng tôi đó là bay thẳng đến Đài Loan tiếp đầu, sau đó bay tới Triều Tiên đón Mary-Chris rồi phải chuyển loại máy bay mới vượt Thái Bình Dương đến Alaska được.

Thời gian ngồi trên máy bay có lẽ còn nhiều nên chúng tôi bắt đầu tháo dây an toàn, đứng lên ngồi xuống cho thoải mái, toán lính của Mac khi sáng vừa làm nhiệm vụ về đã phải lên đường luôn nên khá mệt mỏi, vài người trong số họ đang tranh thủ ngủ bù.

Tôi len qua dãy hành lang hẹp lên chỗ Mac để mượn tập tài liệu thì thấy anh ta cũng đang xem lại nhiều thứ, thấy tôi liền gọi ngồi xuống bàn bạc.

-Cậu xem đi, đây là danh sách lũ dị biến, Con số 1 và số 2 không biết đã tiến hóa như thế nào mà cơ bắp phát triển đến cực độ, mỗi con nặng hơn 280 kí cao gần hai mét rưỡi. Con số bốn tuy hình dáng nhỏ gọn nhưng di chuyển cực kì nhanh nhạy, hai tay từng được lắp lưỡi lê nên cũng rất nguy hiểm. Mac vừa nói vừa giở từng trang hồ sơ cho tôi xem.

Lũ rab này tôi đã từng chạm mặt 3-4 con ở Tân sơn nhất, con to mập đầu bọc sắt lẫn con 2 tay gắn búa cũng đều được đưa về đây, nhân dạng của bọn chúng lúc bắt được chỉ là 1 đồng xương thịt bầy nhầy ấy vậy mà sau 1 thời gian đã hồi phục hoàn toàn, đúng là không nghiên cứu cũng không được.

Tôi nuốt nước bọt cái ực rồi nhìn Mac:

-Chuyến này lành ít dữ nhiều, tôi nghĩ khả năng không còn ai sống sót.

-Tôi định. ...!

-Tôi biết ý anh nhưng cứ phải tôi đó xem sao đã, dù sao họ cũng đã chuẩn bị Sarin cho chúng ta rồi. Tôi gật đầu bảo Mac vì anh ta thật sự không muốn đưa chúng tôi và Mary vào nơi nguy hiểm này nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ, nếu còn người sống mà bom khí độc vào thì không khác gì giết họ.

Chúng tôi đang trao đổi thì ở sau có giọng nói vọt lên, là Pork.

– Sếp cứ lo, in and out – take it easy. (Vào rồi ra, dễ thôi mà)

-Các cậu lúc nào cũng vậy. Mac nhún trán đáp.

Tôi nghe vậy thì chỉ phì cười không nói gì thêm. Máy bay đã bay được mấy tiếng, ngoài tiếng động cơ vì vù vù đã nghe quen tai thì chỉ còn tiếng thở đều đều của mấy người đang ngủ. Tôi ngồi nhìn ra ngoài cửa kính xuống biển thì thấy có mấy đảo nhỏ, có lẽ đã sắp đến nơi.

-Ready for landing (Chuẩn bị hạ cánh).

Tiếng cơ trường vang lên làm mọi người thức giấc, ai nấy đều tự giác cài dây an toàn. Máy bay hạ độ cao từ từ rồi đáp xuống Đài Loan khi trời đã sẩm tối. Vì thời gian tiếp đầu cũng ngắn nên chúng tôi cũng chỉ đi ra ngoài vận người 1 chút cho đỡ mỏi rồi lại lên đường đi tiếp thành ra mang tiếng là đã đến đất Đài Loan mà chẳng biết nó vuông dọc thế nào.

Đích đến tiếp theo của chúng tôi là Triều Tiên hay còn gọi là Bắc Hàn, đất nước duy nhất có tỉ lệ dân số nhiễm bệnh là 0%. Kể ra thì thật là buồn cười nhưng chẳng có lí do gì họ có người nhiễm bệnh, thứ nhất là ở 1 đất nước đến xem TV cũng bị kiểm duyệt thì đào đâu ra mại dâm với HIV, thứ nhì vì đeo đuôi tham vọng hạt nhân nên Triều Tiên bị cấm vận nhiều mặt trong đó có cả chuyên giao các công nghệ về y tế thành ra họ không có và cũng không sử dụng vaccin Vancouver dẫn đến không có dịch bệnh.

Từ sau đại dịch, Triều Tiên nổi lên như 1 thế lực trong thế giới mới với kho vũ khí và nguồn nhân lực sạch vô cùng mạnh mẽ. Ngoài đội quân thường trực lên tới vài triệu người họ còn có lực lượng lao động vô cùng đông đảo trong ngành quốc phòng, nếu nói về sản xuất súng đạn chỉ cần đưa họ 1 mẫu sắt cũng thành 1 khẩu súng trường.

Nhận thấy sức mạnh nghệ gốm của Triều Tiên, Liên hợp quốc không muốn họ vào cùng phe với Trung Quốc nên lập tức gỡ bỏ cấm vận và hòa đàm hợp tác. Về phía Triều Tiên, tư tưởng thoát Trung cũng đã lâu vì không muốn làm 1 con cò nên liền đồng ý trở thành hậu phương vững chắc cho 1 nửa thế giới. Họ nhận lương thực, công nghệ bù lại là cung cấp nhân lực để sản xuất vũ khí và cho đặt các căn cứ quân sự của liên quân.

Đáp xuống sân bay Bình Nhưỡng chúng tôi lập tức tay xách nách mang chuyển dụng cụ sang chiếc AC-130 to gấp 3 lần chiếc máy bay cũ. Vì trời cũng đã tối, tuy không nhìn bao quát được toàn bộ căn cứ nhưng quả thật tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái nào lớn như cái này. Chỉ riêng khoản máy bay cất hạ cánh cũng đã vài phút 1 chuyến, ngoài ra bên cạnh đường băng là hàng hà sa số xe vận tải tấp nập đi lại hối hả như đường phố.

Mấy mạng chúng tôi khiến đồ ra khỏi máy bay thì có 1 chiếc xe tải đến đưa sang máy bay khác, đón ở cửa là Chris và Mary đang thấp thỏm đứng đợi.

Chúng tôi tay bắt mặt mừng 1 lúc, Mac yêu cầu đưa mọi người đi ăn rồi hãy xuất phát nhưng Chris chắc khá sốt ruột nên đã chuẩn bị sẵn phần ăn thành ra chúng tôi cứ thế ngồi lia lết trên sân bay kẻ xúc người hốt 1 lúc cũng qua bữa.

Cánh cửa máy bay đóng sầm lại báo hiệu chúng tôi đã vào 1 cuộc chiến không có đường lui. AC-130 là máy bay vận tải thuộc dạng cỡ lớn của không quân nên rất rộng rãi, ngoài khu vực để ghế phía trước thì phía sau còn có 1 khoan hàng rộng để trang thiết bị, ngoài vũ khí chúng tôi mang theo thì Mary cũng có chuẩn bị thêm nhiều đồ bảo hộ và thiết bị để lấy mẫu vật. Tôi thấy mấy tay hoa tiêu trên máy bay đang kiểm kê các thùng đồ thì cũng lần la

lại gần ngó nghiêng, đang tìm kiếm thì bỗng ai vỗ vai “bộp!” 1 cái khiến tôi giật cả mình.

-Tìm gì đấy? Tôi quay sang thì thấy Chris đứng từ phía sau bao giờ.

-Anh biết rồi còn hỏi.

-Sarin là chất khí cực độc và cực dễ phát tán, tôi cho chiết ra nhiều lọ nhỏ bọc trong thùng chống shock, ngoài ra còn lắp thêm định vị để tìm lại nên cậu không phải lo. Vừa nói Chris vừa chỉ vào cái hộp vuông vắn màu bạc ở 1 góc.

-Ừ, vậy là tốt rồi.

-Nghe bảo từ khi cậu về Việt Nam thì

-Thôi thôi! Cho tớ xin. Tôi vừa nghe Chris mở miệng thì liền khua tay.

-Cậu thật là....Mà cậu có biết tại sao Fisher phải gọi đích danh cậu lần này không?

-Câu đó tôi phải hỏi anh mới đúng, cái hỏi bị đưa về tôi có nhớ gì đâu. Tôi nghĩ Fisher nhắc tôi đến chần chẫn là vì chuyện hồi đó chứ tôi có tài cán gì đâu.

-Lần này quả thật lạnh ít dữ nhiều, cậu không sợ sao?

-Anh, Fisher và cả Mary đều là ân nhân của tôi, làm sao có thể không đi?

-Nhưng nhìn cậu có vẻ bồn chồn...

Tôi nghe vậy biết Chris đã bắt được bài nên cũng không biết nói gì hơn mà hướng mắt về phía trước nơi Mac đang ngồi nói chuyện với Mary.

-Thì ra là vậy....Chris gật gù.

-Tôi chỉ sợ Mary làm ảnh hưởng đến những quyết định của Mac mà thôi, trong khi anh ta là chỉ huy của cả đội.

-Không sao, còn có tôi đây. Chris vỗ vai tôi rồi cả 2 cùng về chỗ ngồi.

Ít phút sau máy bay cất cánh lặng lẽ rời Bắc Hàn, trời đã về đêm, nhìn ra ngoài ô cửa sổ chỉ thấy 1 màu đen đặc với mấy cái cánh quạt đang quay vù vù. Trong khoang máy bay sau khi đã sắp xếp xong đồ đạc thì mọi người cả thấy đều đã ngủ lấy sức cho cuộc chiến sắp tới.

Tôi ngồi dựa vào ghế ngả đầu qua 1 bên, nãy đến giờ đã nhắm mắt mấy lần mà chưa ngủ được không hiểu cứ lo lắng suy nghĩ về điều gì. Trong giấc ngủ chập chồn hình ảnh ngày xưa khi nằm trên giường bệnh cứ từ từ hiện về, từ ánh sáng chói lóa của đèn mổ đến tiếng kêu leng keng của dao và kéo trên khay phẫu thuật, Fisher đeo khẩu trang, mặt lạnh lùng cứ mổ xẻ gì đó trên người tôi. Cái cảm giác con dao mổ chạy trên da rạch từng thớ thịt ngọt sót khiến tôi bất giác rùng mình toát mồ hôi hột mà tỉnh dậy.

Tôi giờ tay lên xem đồng hồ thấy đã 8 giờ sáng nhưng sao trời đất vẫn tối thui, ngẫm 1 hồi mới nhớ là máy bay đang bay ngược quỹ đạo trái đất nên vượt qua khá nhiều múi giờ, giờ ở Alaska có lẽ lết phải 14 tiếng so với Việt Nam nên hiện tại ở đó có lẽ là 10 giờ đêm.

Đang ngồi vật vờ định ngủ thêm tí nữa thì toạch 1 cái đèn trong khoang máy bay sáng cả lên làm mọi người nhón nháo thức giấc, giọng cơ trưởng cất lên báo còn 30 phút nữa máy bay hạ cánh.

Tôi lay lay thẳng Hoàng dậy rồi đưa chai nước xúc miệng trong balo cho nó, phần mình thì lại chỗ quân trang để đeo thiết bị với lấy súng đạn với mọi người.

Tôi đang đeo bao súng lục vào đùi thì giọng Mac vang lên trên loa trong khoang:

-Mất liên lạc với sân bay ở căn cứ nên yêu cầu mọi người đeo dù vào để đổ bộ trực tiếp đường không.

Tôi nhắc lại, mọi người đeo dù vào để đổ bộ đường không.

Tôi vừa nghe xong thì giật bản mình thầm nghĩ: Bỏ mẹ! Trước giờ tôi với thẳng Hoàng có nhảy dù bao giờ đâu.

Ráng đeo nốt cho xong súng ống thì thẳng Hoàng mặt mày tái mét chạy lại:

-Nhảy là nhảy thế nào?

-Anh biết đâu được, nhắm mắt giật giây như trên phim ấy.

-Lỡ dù nó không bung ra thì sao, rồi bung ra trôi vào rừng thì sao? tôi thế này lạc sao mà tìm?

Tôi nghe nó nói cũng phải liên lại chỗ Chris thỏ thẻ:

-Này, tôi với cậu đây chưa nhảy dù bao giờ cả.

-Ừ! Mary cũng chưa nhảy bao giờ.

Tôi nghe vậy liền quay đi quay lại tìm Mary, mãi mới thấy cô nàng nhỏ thó đang đeo chung dù với Mac.

-Mary nhảy với Mac rồi...

-Thì cậu nhảy với tôi, còn cậu Hoàng kia tìm ai đấy nhảy chung. Thiếu gì dù đôi.

Tôi lúc này khó sử thật sự, cái vụ nhảy dù này hoàn toàn không đơn giản vì phải đến đúng cao độ mới được bật dù, ngoài ra phải lái đến đúng điểm đáp nếu không sẽ bị lạc và trôi đi rất xa chưa kể phải nhảy trong điều kiện đêm tối thế này. Già cái đầu như vậy mà còn phải nhảy kèm thì nhục quá sức là nhục, chưa nghĩ gì ra cách nên tôi lại chỗ Mac.

-Tại sao không đáp được máy bay vậy?

-Mất hoàn toàn liên lạc với sân bay rồi, hệ thống điện chiếu sáng để hạ cánh cũng không có nên chỉ còn cách nhảy dù mà thôi.

-Còn trang thiết bị?

-Mọi người đang móc dù vào các thùng hàng rồi, mà sao cậu sốt sáng thế?

-Ah! Không có gì...!

Thôi xong! Được ăn cả, ngã về không vậy! Tôi thầm nghĩ rồi đi lại chỗ Chris nhờ anh ta đeo hộ dù giúp tôi và thằng Hoàng.

Chris biết tôi và nó chưa nhảy bao giờ nên cẩn thận hướng dẫn từng chút một, trên tay có thiết bị GPS cứ nhìn vào đó mà giật dù còn việc lái thì Chris sẽ bật pháo sáng cho chúng tôi điều khiển đi theo.

Vì nhiệt độ ở bên ngoài là âm độ C và trên cao còn thấp hơn nữa nên chúng tôi phải đeo mặt nạ, mũ bảo hiểm, mặc áo dù bọc kín từ đầu đến chân cộng thêm trang bị công kênh nên nhìn ai cũng linh cả linh kinh.

Hiện tại sân bay đang gặp sự cố, chúng tôi không biết là có khi nào bọn rab đã vượt ra khỏi khu nghiên cứu rồi tấn công ở đó hay không nên phải nhảy dù cách xa sân bay vài trăm mét.

Đèn đỏ trong khoan bật sáng báo hiệu mọi người sẵn sàng, chúng tôi 11 người xếp thành 2 hàng dọc để chuẩn bị, cửa máy bay từ từ hạ xuống thối thốc 1 luồng gió lạnh buốt xương buốt thịt vào cả đám người khiến ai cũng rùng mình.

Rồi đèn chuyển sang xanh, 3 người hoa tiêu và phụ tá trên máy bay liền vào vị trí đầy đồng thùng trang thiết bị xuống trước vừa xong thì quay sang chúng tôi hét lớn: GO! GO! GO!

Mấy người trong team BBQ chắc chẳng lạ gì nên bước thành thạo ra cửa máy bay rồi thả mình xuống màn đêm đen kịt dưới kia, Chris nhìn tôi hất hàm bảo nhảy lẹ nên tôi cũng nhắm mắt nhắm mũi mà chạy ra.

Cảm giác đầu tiên của việc rơi tự do là chói lọi, tôi lộn nhào 1 lúc mấy chục vòng muốn xây xẩm của mặt mày, gió lạnh thì rít qua tai như muốn cắt đứt cả da thịt hơn nữa tay chân không có chỗ bám víu nên khiến cho tôi sợ đến mức tê cứng cả người.

Trong phút chốc hoảng loạn tôi toan nắm lấy dây để giật dù nhưng liếc nhìn GPS thấy độ cao chỉ mới hơn 2000 mét trong khi Chris dặn phải tới 1200 hoặc chậm nhất là 800 mới được bung.

Tôi nghiêng răng nhắm mắt lại trấn tĩnh rồi thực hiện lại động tác nhảy dù đã từng xem là dang rộng chân tay ra thì ngay lập tức tôi đã lấy được cân bằng.

Lúc này tạm thời đã ổn tôi mới nhìn quanh thì thấy phía dưới và ở trên mọi người vẫn đang lao xuống, vì vẫn còn sợ nên tôi nhắm nghiền mắt lại cứ vài giây mới dám mở ra nhìn đồng hồ GPS 1 lần.

Mắt đang nhắm tít thò lò thì ở đâu 1 quần sáng xanh dương trên trời hiện lên lao qua cả tôi, neho mắt nhìn thì ra là Chris đang cầm pháo sáng để chỉ dẫn cho chúng tôi đáp, bất chợt qua headphone tôi nghe giọng Chris:

-Chuẩn bị mở dù 3...2...1...!

Tôi nghe vậy canh thấy đã đạt độ cao 1.100 m nên liền giật mạnh sợi dây bên hông. Đầu tiên là 1 chiếc dù con vắng ra sau đó nhờ lực cản nó mới kéo nguyên cái dù lớn sau lưng ra khỏi balo. Trong phút chốc cả người tôi thốc mạnh vì bị giảm tốc độ đột ngột nên đau cả bả vai.

Mọi người cả thầy đều đã mở dù, tốc độ rơi cũng đã chậm lại nên tôi liền nắm lấy 2 tay nắm điều khiển ở 2 bên rồi kéo nhẹ xem sao. Hóa ra điều khiển dù lượn cũng không có gì khó, chỉ cần kéo sang phía nào thì nó lượn sang phía đó.

Mấy thùng hàng phía dưới chắc cũng được cái đặt sẵn nên cũng đã mở dù từ từ rơi thẳng đứng xuống dưới. Chris vẫn cầm pháo sáng nên chúng tôi cứ

thể mà điều khiển dù theo anh ta.

Càng xuống thấp thì cảnh vật càng hiện rõ mồn một, đầu tiên là những vạc rừng đen đen rồi 1 màu trắng ngà ở khắp nơi dần dần xuất hiện, là tuyết.

Bãi đáp là 1 khoản trống khá rộng ở giữa sân bay và cánh rừng thông, tôi vừa đáp xuống thì liền ngã lộn nhào vào trong đám tuyết xốp lạnh ngắt, dây nhợ cuốn vào tay chân rồi tung rồi mù. Lôm côm bò dậy thì dầm tới đâu lún tới đó nên mất 1 lúc mới tháo dù xong và đứng vững được trên 2 chân.

Ai đó trong đội không rõ cầm đèn pin rơi quanh rồi hết lớn:

One, rồi thêm người khác hét Two cứ thế họ điểm danh xem có ai lạc không, tôi cũng đợi 1 lúc rồi hét theo, cũng may là không ai bị lạc.

Chúng tôi bật đèn pin ở mũ bảo hiểm lên rồi bắt đầu chia nhiệm vụ ra, 1 số lần mò lại chỗ các thùng thiết bị lòi về tập trung ở 1 chỗ, số còn lại di chuyển về sát hàng rào sân bay để khảo sát tình hình.

Tôi, Mac, Wings, Beef, và Chris thuộc nhóm thứ 2 nên chậm rãi lội qua lớp tuyết dày về hướng sân bay, tôi chưa quen với việc đi trên tuyết nên phút chốc đã tuột lại phía sau, càng cố nhanh chân đuổi theo lại càng bị lún, Beef thấy vậy dừng lại đợi tôi rồi nói:

-Cậu phải bước thẳng chân xuống, lòng bàn chân song song với mặt tuyết để phân bố đều trọng lượng còn nếu cố chạy hay cúi mũi chân chỉ chậm hơn mà thôi.

Tôi nghe xong gật đầu rồi bước thử, đúng là dễ dàng hơn thật. Đi khoản hơn trăm mét chúng tôi đã đến được sân bay, tôi lấy kính nhìn đêm ra quan sát thì thấy đây là 1 sân bay nhỏ, đến cả tháp không lưu cũng chỉ là 1 tòa nhà 3 tầng bằng kính đơn giản, bên cạnh đó có khoản 3 khu nhà công vụ và chứa xe nhưng lạ thay tất cả đều tắt điện tối om 1 cách im lìm đầy tử khí.

Mac lấy 1 cái tablet điện tử ra kiểm tra thông tin thì thấy ở đây có khoản 12 nhân viên và cảnh vệ để vận hành, tên tuổi và vị trí công tác đều rõ ràng nhưng không hiểu sao lại không liên lạc được. Beef lấy bộ đàm ra cố liên lạc thêm vài lần nữa nhưng vẫn không có hồi âm nên chúng tôi đành cẩn thận vào trình sát xem sao.

Chắc biên đội này tác chiến đã quen nên Mac vừa móc chai thuốc ra để cắt lưỡi thì Wing đã nhanh nhẹn cầm súng bắn tia trèo lên 1 chạc cây ở gần đấy lấy tầm nhìn. Mac dùng chai dung dịch đặc biệt xịt 1 đường vòng cung lên tấm lưới sắt rồi lay nhẹ mấy cái nó liền bung ra, 4 người chúng tôi liền đeo kính nhìn đêm và tầm nhiệt chui vào.

-Clear (an toàn). Wings báo qua bộ đàm

Toán chúng tôi nghe vậy liền thấp người di chuyển từ từ qua đường băng về tháp không lưu, phút chốc đã đến. Chris móc đầu ra 1 bộ vam phá khóa đang định thò vào mở thì chỉ định nhẹ cửa đã đẩy vào trong nên chậm rãi thò đầu vào xem sao, có lẽ cũng an toàn nên liền vẫy tay cho cả toán chuẩn bị tiến vào.

Vì đội hình tác chiến đặc biệt nên chúng tôi hành động đều phải tuân thủ theo quy tắc đã định sẵn, trước tiên là lên đạn và chuẩn bị, tiếp đó người sau phải bóp vai người trước 2 cái để báo đã sẵn sàng, cuối cùng Chris là người dẫn đầu mới bắt đầu mở cửa tiến vào. Ở phương án tiến công có 3 vị trí quan trọng hàng đầu là 1, 2 và 3, Chris là người đầu tiên khi vừa vào trong nhiệm vụ là phải bao quát ngay lập tức cánh phải căn phòng, người thứ 2 là Mac phía trái còn tôi thứ 3 là chính diện, để tránh trường hợp che chắn tầm nhìn của nhau hay thậm chí là bắn lẫn nhau súng của người sau phải kê lên sát bả vai người trước. Mô tả thì nghe có vẻ dài dòng nhưng thực tế khi hành động thì chưa tới 3 giây.

Chris nhẹ nhàng tiến vào mà không khó khăn gì mấy, căn phòng đầu tiên có lẽ là phòng trực của bảo vệ vì tôi thấy có nhiều màn hình để quan sát, trong căn phòng có 1 cánh cửa thông ra 1 hành lang dẫn đến các phòng làm việc, chúng tôi cẩn trọng kiểm tra từng phòng 1 thì thấy mọi thứ đều bình thường, thậm chí cốc cà phê vẫn còn để trên bàn chứng tỏ ở đây không hề có dấu vết bạo lực.

Tiến lên lầu 1 và 2 vào tháp không lưu thì tình trạng cũng vậy làm chúng tôi khá hoang mang. Chris xem qua sơ đồ tòa nhà trên tường rồi mở lại hệ thống điện trong khi Mac kiểm tra tài liệu không lưu cũng không thấy gì bất thường.

-Theo anh chuyện gì đã xảy ra. Chris hỏi Mac

-Tôi không đoán được, Mac đáp.

Tôi đứng ngẫm 1 hồi chợt thấy có camera gắn lên tường nên đề nghị mọi người xuống kiểm tra hệ thống an ninh. 4 người lục đục xách súng lên đi thì bỗng qua bộ đàm Wings báo:

-Có chuyển động ở bên ngoài sân bay, mọi người ngắt điện rồi nấp đi ngay lập tức...!

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Into The White – Vào vùng tuyết trắng (3)

Tóm tắt Ở phần trước chúng ta đã biết cả nhóm được triệu tập để lên máy bay hướng về khu nghiên cứu Bear ở Alaska để giải cứu Fisher cùng những người còn sống khi 1 con rab vô tình bị sống ra trong quá trình nghiên cứu. Khi đến nơi toàn bộ nhân viên sân bay lại biến mất nên cả toán phải nhảy dù xuống khu vực, khi tiến vào sân bay lại không thấy ai, trong quá trình lục soát bất ngờ Wings báo có sinh vật là bên ngoài khiến cả nhóm trính sát phải để phòng. Chúng tôi nghe Wings thông báo thì Chris và Beef lập tức chạy xô ra chỗ cửa đứng 2 bên để phòng vệ, Mac đến nấp dưới cửa sổ còn tôi thì ngắt ngay hệ thống điện.

-Cậu có nhận dạng được mục tiêu không? Mac hỏi qua bộ đàm

-Là sinh vật sống, di chuyển bằng 4 chân, cao hơn 2 mét khá to lớn, tôi nghĩ không dưới 200 Kg. Wins đáp

-Thôi xong! Chris thốt lên vì kích cỡ như vậy khả năng là 1 con rab ở dưới khu nghiên cứu đã thoát ra ngoài.

Tôi lúc này đã tắt xong hệ thống điện nên chạy lên tháp không lưu ở tầng 2 mở kính nhìn đêm để quan sát thì thấy đúng có 1 con vật rất to lớn lúc đi bằng 2 chân, lúc 4 chân đang ở đám cỏ nơi rìa đường băng. Phần thì nó đang ở xa, phần thì kính nhìn đêm chỉ lờ mờ xác định được mục tiêu chứ không thể nhìn rõ là cái gì nên tôi cũng mù tịt.

-Cái gì thế? Beef hỏi Mac nhưng có lẽ anh ta cũng không biết nên gọi hỏi Wings 1 lần nữa vì chỉ có cậu ấy mới có tầm nhìn đến mục tiêu.

-Nó không phải là người! Anh ta đáp

-Cậu tiêu diệt đi.

-Là 1 con gấu xám

-Gấu xám. Mac hỏi lại

-Đúng vậy !

Tôi nghe là gấu liền ngoi lên nhìn lại cho kĩ, nó đúng là 1 con gấu xám to lớn đang tha thân đi trong sân bay, có lẽ là nó chui vào từ lỗ hàng rào chúng tôi cắt bỏ khi này.

-Đếm tới 3. Wings nói trước khi bắn, nghe vậy tôi liền báo

-Đừng bắn cứ để nó đấy.Nói xong tôi xách súng chạy xuống tầng dưới với mọi người.

Đến nơi thì cả 3 người kia đang đợi nên tôi nói luôn :

-Không nên bứt dây động rừng, chúng ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nổ súng lúc này không phải là ý hay.

-Cũng phải, mau lấy xe rồi đón mọi người, khu nghiên cứu mới là tối quan trọng. Chris tiếp lời.

4 người chúng tôi cẩn thận niêm phong các cánh cửa bằng dây thép rồi rời đi, đây là cách họ từng học của tôi, phòng khi quay lại còn biết có sinh vật lạ ở trong hay không.

Hangar (nhà chứa máy bay – xe) cách tòa nhà điều khiển không xa nhưng vì điều kiện thời tiết khắc nghiệt nên nó được đóng chặt để bảo quản phương tiện, bên trong điện đèn tối om. Chúng tôi phải tìm cách đột nhập qua cánh cửa thoát hiểm phía sau vì không biết chắc bên trong có gì. Đội hình vẫn như cũ chúng tôi tiến vào, qua lớp cửa nhôm thoát hiểm là phòng thiết bị rồi mới đến được bên trong hangar. Qua ánh sáng xanh lờ mờ của kính nhìn đêm chúng tôi kiểm tra cẩn thận từng chiếc xe, trần nhà, góc tường rồi mới bật đèn lên.

Bên trong cái nhà chứa rộng thênh thang này là hơn chục loại phương tiện khác nhau, tôi cũng không biết tại sao ở đây có hơn chục nhân viên mà lại có nhiều xe thế này, đầu tiên là 2 chiếc xe chữa cháy, 2 xe bánh xích cào tuyết, xe cứu thương, xe vận tải và cuối cùng là mấy chiếc xe 7 chỗ có gắn xích để đi trên tuyết.

Chris vào trong phòng điều hành từ bao giờ cầm ra 1 nắm chìa khóa, chúng tôi mỗi người lấy 1 chìa vào xe khởi động thử rồi chuẩn bị ra ngoài đón mọi người.

Cánh cửa của nhà chứa từ từ được kéo lên để lộ 1 khoản không đen đặc cùng tiếng gió rít vù vù, chiếc xe ủi tuyết của Beef lăn bánh ra trước dọn đường cho chúng tôi quay lại điểm nhảy dù không quên đón Wings trên đường đi.

Tiếng động cơ gầm rú trong đêm cũng không át được tiếng gió rít ngoài kia, ánh đèn pha cao áp cũng không xuyên được đám tuyết rơi mỗi lúc 1 dày, tôi ngồi trong xe mà tay chân vẫn run cầm cập, bất giác sờ lên mặt mới thấy lông mày cũng đã bị đóng tuyết từ bao giờ.

Chiếc xe ủi tuyết chậm chậm chạy trước vừa ủi vừa hút hết tuyết vào cái họng của nó rồi thổi sang 1 bên để dọn đường nên mất 1 lúc chúng tôi mới đến nơi.

Có lẽ nhóm kia đã thấy đèn pha từ xa nên vẫy tay vui mừng dù sắc mặt đều nhợt nhạt vì thời tiết khắc nghiệt. Cả nhóm mỗi người 1 tay chất hết thiết bị lên xe ổn định chỗ ngồi rồi ra đường lớn nhắm hướng căn cứ ngầm mà đi. Chúng tôi làm lùi 1 lúc nhưng cũng phải nhờ mấy cái biển báo mới biết đã đến con đường vì tuyết rơi quá dày vùi lấp con đường từ lâu.

Đi không bao xa đã đến cuối đường, nơi đồng không mông quạnh bỗng dưng ở giữa có 1 cái nhà kho khá lớn, là kiểu nhà kho dùng để để hoa màu sau vụ thu hoạch và nông cụ. Đoàn xe chạy chậm chậm rồi dừng thành hàng ngang trước nhà kho vài chục mét, có lẽ đã đến nơi. Tất cả không vội đi ra ngoài mà ngồi im trong xe tắt hết đèn để tiện quan sát. Mọi người bên team đặc nhiệm lấy máy sinh trắc và tầm nhiệt ra dò tìm khá cẩn thận xem có gì bất thường hay không trong lúc đó tôi tranh thủ quan sát xung quanh thì thấy cánh đồng này khá rộng dễ lên đến vài hecta còn xa xa có vẻ như là được bao bọc bởi một cánh rừng thông.

-Clear (An Toàn). Giọng Mac vang lên trên bộ đàm.

Chúng tôi nghe thế thì lên đạn đẩy cửa bước ra ngoài theo đội hình tiến công về phía cái nhà kho kia, Chris kê đầu vào khe cửa bật đèn nhìn đêm lên quan sát 1 chập thì gió tay lên ra hiệu tiến vào. Cửa không khóa, Pork đẩy nhẹ 1 cái nó liền kêu lên kéo kẹt rồi mở hẳn ra.

Bên trong nhà kho hoàn toàn không có gì ngoài những đụn rom to, dưới ánh đèn pha loang loáng của chúng tôi thì không khó để nhận ra có một cánh cửa ngầm rất lớn ở ngay giữa căn nhà. Bacon vốn là sĩ quan kỹ thuật chịu trách nhiệm mở cửa nên đưa súng cho Wings cầm rồi lập tức lại lần mò tìm cách, anh ta đi 1 vòng dẫm chân khá mạnh xung quanh nắp hầm kiên cố để thăm dò rồi bỗng đứng lại nhờ tôi pha đèn để xem xét.

Bacon Phùi lớp rom cỏ trên nền xi măng để lộ ra 1 cái ô nhỏ bằng thép rộng tầm chiếc valy, anh ta đập nhẹ xuống 1 cái nó liền mở nắp ra rồi có 1 bàn điều khiển điện tử bằng cảm ứng lập tức nhô lên khỏi mặt đất tỏa ra ánh sáng màu xanh dương dịu dịu.

Có lẽ không lạ lắm gì lắm, Bacon nhanh tay thao tác trên màn hình vài giây sau đã thấy ô nhập mật mã hiện ra, không đợi phải gọi, Mac từ sau đi tới rút ra 1 tấm thẻ bằng kim loại bề lồi lõm ra 1 miếng nhựa rồi đọc cho Bacon nhập vào.

“One-Tango-Omega-Echo-Delta-Five-Charlie-Seven-Seven-Kilo-Nine” (1TOED5C77K9)

Chẳng phải đợi lâu, màn hình chuyển thành màu xanh lá rồi từ từ chìm xuống, ngay lập tức mặt đất trong nhà kho rung chuyển mạnh, cánh cửa Hầm từ từ chìm xuống mở ra 1 khoảng không rộng lớn, khi cánh cửa mở ra hẳn thì đèn mới sáng lên khiến cho chúng tôi ai cũng không khỏi kinh ngạc bởi con đường ngầm đồ sộ cao chừng 4 mét rộng 8 mét và sâu hun hút không nhìn thấy điểm dừng.

Con đường ngầm này sâu thoải thoải chừng 20 độ chày thẳng xuống lòng đất, ở 2 bên có khá nhiều kí hiệu chống phóng xạ khắp nơi. Vì bên trong đèn khá sáng nên chúng tôi có thể quan sát rõ đường ngầm hoàn toàn trơn tru nên không có gì đáng lo ngại.

-Chúng ta nên đi xe xuống thì hơn. Chris lại gần nói với Mac

-Đúng vậy, nó rộng hơn sơ đồ khá nhiều với lại cũng không thể mang vác thiết bị đi xa vậy được. Mac đáp

Chúng tôi quay trở lại xe rồi mới xuống đường hầm nhưng không cho đầu xuống trước mà de xe xuống từ từ, điều này cũng dễ hiểu vì tuy đường hầm rộng nhưng quay đầu xe cũng chẳng phải dễ dàng gì, nếu cho đuôi xe xuống trước thì nếu gặp chuyện gì bất trắc có thể nhanh chóng thoát ra dễ dàng hơn.

Tôi cầm lái, ngồi bên cạnh là Hoàng còn phía sau là Mary và Chris. Tôi nhả phanh từ từ cho chiếc xe trôi xuống con dốc khiến cả 4 chúng tôi đều ngã ngửa ra sau. Dọc 2 bên của đường hầm có khá nhiều cánh cửa sắt có tay vịn và ô kiếng như trên tàu thủy, có điều bên trong chỉ đen ngòm 1 màu nên không rõ có gì, những cánh cửa này dù đã được sơn phết cẩn thận nhưng không khó nhận ra lớp sắt sần sùi cũ kĩ được đục cách đây vài chục năm từ thời chiến tranh lạnh.

Căn hầm khá rộng, rộng đến nỗi tưởng như 2 chiếc xe tăng chạy song song vào cũng lọt nên chúng tôi từ từ đi xuống mà không khó khăn gì mấy, xe tôi đi sau cùng nên đến nơi khi nào không hay.

Phía cuối đường hầm là 1 cánh cửa sắt lớn có sơn chữ U.S.Army to đứng bằng diện tích căn hầm cùng 2 bớt gác 2 bên bằng thép có điều không thấy ai cả. Mọi người lúc này đều xuống xe, Bacon và Mac vào trong 1 cái bớt để tìm cách mở cửa, tất nhiên tôi cũng không thể nào ở lại phía sau.

Trong bớt mọi thứ vẫn còn y nguyên, màn hình máy tính quan sát dọc đường hầm và phía trên nhà kho vẫn còn bật, giấy tờ tài liệu và ly cafe vẫn còn trên bàn. Mọi người cứ như bốc hơi hết đi vậy.

Bacon nhanh chóng cho tua lại camera nhưng không có gì bất thường vì đây chỉ là hệ thống camera quan sát bên ngoài. Bacon hỏi Mac :

-Mở cửa luôn hay sao ?

-Khoan ! chúng ta còn chưa biết có gì ở bên trong, cậu cứ đóng cửa hầm ngầm phía trên đã. Nói xong Mac quay ra bảo mọi người dỡ 1 số thiết bị xuống rồi họp ngắn trước khi tiến vào bên trong.

Cầm chiếc tablet mở bản đồ cho mọi người cùng xem đồng thời Mac cũng mô tả sơ về khu căn cứ này. Hiện tại chúng tôi đang ở độ sâu khoảng 40 mét dưới lòng đất, sau cánh cửa thép đồ sộ này là 1 khu phức hợp gồm nhiều khu vực nhỏ hơn với các chức năng khác nhau. Vốn dĩ đây là khu căn cứ hạt nhân cũ nên điều dễ nhận thấy nhất là nó có 1 khu vực bệ phóng với khoảng một chục ống phóng nằm về phía bắc. Bên trong khu căn cứ này được bố trí rất phức tạp không theo quy chuẩn kiến trúc nào tôi từng thấy bao gồm nhiều phòng, khu nhà, khu vực nối với nhau bằng hệ thống đường ngầm chằng chịt đan xen và chồng lấn lẫn nhau.

Ngay sau cánh cửa là phòng quản lý của khu căn cứ bao gồm an ninh, không khí cũng như năng lượng nên trước hết chúng tôi phải vào được đây rồi mới tìm hiểu được tình hình bên trong. Khu vực nghiên cứu là 1 tổ hợp phức tạp gồm nhiều phòng như nuôi cấy, thí nghiệm, phòng mổ, lưu trữ mẫu vật, có một điều chúng tôi chắc chắn là khu vực này hiện tại rất nguy hiểm nên ngay khi vào được bên trong cũng phải đóng các cửa sập để cách ly khu vực này ra.

Tiếp đến là khu vực văn phòng và sinh hoạt của các chuyên viên, nếu như họ còn sống thì đây chắc chắn là nơi họ đang ẩn náu nên Chris đề nghị đi vòng qua khu nghiên cứu để giải cứu họ trước khi quá muộn.

Sau một hồi bàn bạc và nắm kĩ địa đồ chúng tôi bắt đầu triển khai tác chiến. Tất cả các trang thiết bị được đem ra mà có kẻ cũng không xuể như palet nổ để phá cửa, mìn claymore, thuốc nổ, xe điều khiển quan sát từ xa, thiết bị dò nhịp tim và chuyển động của sinh vật cùng nhiều loại súng ống và thiết bị hỗ trợ khác.

Trong lúc mọi người đang sửa soạn thảo lấp thì Mac lại chỗ của tôi và thằng Hoàng rồi đá mắt nhìn sang Mary, tôi hiểu ý liền gạt đầu bảo anh ta đừng lo.

Thằng Hoàng bấy giờ vẫn đang phụ Mary áp đặt thiết bị lưu trữ mẫu vật, tôi thì thoàng vẫn đề ý đến 2 người “Tân binh » này, có lẽ nhiệm vụ lần này hơi nặng nề nên cả 2 đều tỏ vẻ khá lo lắng.

- Cả 2 xong chưa ? Tôi bước đến hỏi

- Xong rồi Minh ạ. Mary đáp

- Có sợ gì không đấy?

- Hơi hơi thôi. Cô nàng cười trừ

- Bước qua cánh cửa kia chúng ta coi như đã nắm nửa phần là chết nên cả 2 suy nghĩ lại vẫn còn kịp.

- Ông lại nói xúi quẩy cái gì đấy! thằng Hoàng giãy nảy xong kéo bộ thiết bị chứa mẫu vật lên đeo trên lưng rồi bỏ đi chỉ còn tôi với Mary.

Tôi nhìn từ đầu đến chân cô nàng thấy cũng đã trang bị đủ mặt nạ phòng độc, tai nghe, dao găm, dùi đeo súng ngắn, băng đạn dắt lưng lại thêm cái mũ lưới trai không khác gì nữ đặc nhiệm là mấy, phần nửa nhân viên của U.N ít nhiều đều được tập huấn các kĩ năng sử dụng vũ khí và sinh tồn nên tôi cũng không lo lắm

- Nhớ bám theo mọi người nhé! Tôi động viên rồi cả 2 lại vị trí tập trung.

Mọi công việc chuẩn bị và phân chia nhiệm vụ đều đã xong, chỉ chờ lệnh xuất phát. Mac hát hăm ra hiệu, cả thầy đều lên đạn rôm rốp, đeo mặt nạ phòng độc rồi bật các thiết bị.

Bacon trong both gác nhấn nút mở cửa, cánh cửa thép nặng vài chục tấn kêu ầm 1 cái rồi kéo lên từ từ nhưng được chừng 2 cm thì Bacon ngưng lại, lúc này Kicker chạy tới nhét 1 cái camera quan sát dạng que vào khe hở còn tay kia cầm màn hình theo dõi, anh ta dò kĩ từng góc ngách báo đã an toàn xong cánh cửa mới tiếp tục được kéo lên.

Chúng tôi kẻ đứng người quỳ nín thở giương súng chờ đợi xem bên kia cánh cửa có gì, khi cánh cửa được kéo lên đến phân nửa thì Mac cho lệnh dừng lại vì cánh cửa này vận hành quá chậm, nếu kéo lên hết khi cần thoát ra sẽ đóng lại không kịp.

Bên trong không có đèn sáng mà chỉ có vài chiếc đèn báo động màu đỏ và vàng đang nhấp nháy có lẽ cũng sắp cạn pin, trước mặt chúng tôi là 1 dãy hành lang dài chừng 50 mét, cuối hành lang lại có một cửa sắt khác, còn 2 bên là nhiều cánh cửa vào các phòng.

Chúng tôi bật thiết bị dò chuyển động và nhịp tim lên rồi mò mẫm tiến vào, trong ánh sáng mù mờ u dị chỉ có 1 sự im lặng đến lạ thường, 2 bên các cửa sổ đều tối đen như mực khiến cho chúng tôi hoang mang không biết liệu có gì bên trong.

Đi chừng được chục bước chân thì Mac ra lệnh tản ra, chúng tôi chia làm 2 nhóm chạy dọc hành lang sau đó dùng tay để khóa chặt từng cánh cửa lại để đảm bảo không có sinh vật nào bất ngờ lao ra. Xong xuôi thì Pork và Beef nhanh chóng quỳ xuống bẫy Kicker phóng 1 phát lên trên lỗ thông hơi phía trên, nhanh như sóc a ta lao qua tấm lưới che rồi chui vào trong.

Vì trên mũ của mỗi người đều có gắn camera nên thông qua cái pad điện tử nhỏ trên tay tôi có thể thấy được anh ta đang làm gì, Kicker bò chậm chậm trong lỗ thông hơi đến một ngã ba liền dừng lại rồi cua trái thì đến 1 cái lỗ thông hơi.

Móc camera cầm tay thò xuống, kiểm tra căn phòng thật kĩ xong anh ta nhảy xuống rồi chạy ra mở cửa cho chúng tôi.

Tay quay trên cánh cửa xoay tít vài vòng rồi bung ra, Wings và Hoàng ở ngoài canh chừng còn cả nhóm vào bên trong phòng chỉ huy an ninh, đây là căn phòng giám sát mọi hoạt động của khu căn cứ với hàng chục màn hình gắn liền với hàng trăm camera.

Tủ chứa vũ khí đã được tháo ra, súng trên kệ được lấy đi khoan phân nửa còn bàn ghế đều bị xô đẩy nhiều chứng tỏ khi có báo động toàn bộ nhóm cảnh vệ ở đây đã lập tức lấy vũ khí vào sâu bên trong.

Bacon lại chỗ đặt máy tính cho tua lại toàn bộ máy quay còn cả thầy chúng tôi đều nhìn lên màn hình theo dõi, chúng tôi đã thấy nhiều sự việc xảy ra

nhưng phải coi từ đầu nên bacon tiếp tục tua cho đến lúc Mary bảo dừng lại.

Tại phòng mổ chừng chục người vận đồ trắng đứng xoay quanh con rab dị biến cao chừng hai mét đang nằm trên bàn mổ, mặt mày nó dữ tợn nanh ác như ma cà rồng, cơ thể chai sơ đầy lông lá như 1 con sói hoang tuy đã được gây mê và xích lại trên bàn mổ nhưng mỗi lần nó căng cơ vận mình thì cái bàn mổ lại muốn sụn xuống khiến cho cả đám người họ ai cũng dè chừng.

Sau khi lắp các loại dây nhợ lồng thông lên đầy người nó thì có một người, dù đeo khẩu trang tôi vẫn nhận ra là Fisher lại gần soi trông mắt khiến con rab giật mình thét lên 1 tiếng làm ai cũng hoảng sợ lui lại, ấy vậy mà ông ta vẫn bình tĩnh như không lấy cái khăn che mặt nó rồi tiếp tục công việc.

1 ống mẫu vật được mang tới, y tá liền tháo ra rút vào ống tiêm, để lên khay rồi trao cho Fisher. Fisher chậm rãi vừa nhìn màn hình theo dõi mạch của con rab rồi chậm chậm bơm vào ống truyền dịch.

Con rab ban đầu còn giãy dụa oằn mình đòi thoát ra phút chốc đã xuôi tay xuôi chân nằm im như ngủ, da thịt trên người nó bắt đầu chuyển đổi, từ ầu xám xịt đã chuyển thành vàng rồi hồng hào trở lại, các thớ thịt thô xơ cũng dần dần biến mất, lông lá cũng rụng đi cứ như là phép màu.

Mạch của con rab từ gần 300 nhịp một phút đã xuống còn chừng 100 tức là gần bằng người thường trong sự kinh ngạc của mọi người trong phòng mổ, lúc này họ đã mạnh dạng hơn lại gần con rab mà không còn e sợ.

Fisher đứng dậy rút ống tiêm ra bỏ lên khay rồi cầm đèn pin lại dờ tấm vải che mặt của nó lên, khuôn mặt nanh ác ban đầu ban đầu đã biến mất chuyển thành 1 người bình thường gốc á với đôi mắt xéch.

Chậm rãi kéo mí mắt của con rab lên Fisher soi đèn chiếu vào, không may ngay lập tức con rab phản ứng mạnh, nó giật mình thét lên khiến cho ai cũng phải bật lại rồi nó gồng hết sức mình, da thịt của nó bắt đầu trở lại như trước thậm chí cơ bắp còn to hơn, chỉ bằng 1 cú khua tay nó đã phá bung được sợi xích ở tay phải. Lúc này mọi người trong phòng mổ mới quán quàng bỏ chạy ra ngoài, Fisher là người ra cuối cùng nên khóa cửa lại trước khi nó kịp phá nốt mấy sợi xích còn lại, ông ta nhấn vào nút khẩn cấp bên cửa khiến cho thuốc mê trong phòng xì ra mịt mù làm mất tầm nhìn của camera.

Đèn báo động ở khắp nơi bật sáng, mọi người hoảng hốt rời chỗ làm việc đổ ra hành lang chạy về khu an toàn nhưng Fisher vẫn đứng đó nhìn qua ô cửa kính hy vọng con rab sẽ bị gây mê nhưng không. Ô kính bắt đầu rạn vỡ rồi 1 cánh tay to lớn thò ra nắm lấy khóa xoay tìm cách mở cửa, Fisher biết chắc đã không còn cứu vãn được nên nhanh chóng bỏ chạy, con rab mò mẫm được 1 lúc đã mở được cửa chui ra, nó di chuyển bằng 4 chi, bò trên mặt đất, cái đầu lắc lư đánh hơi như chó săn, ngay lúc đó cảnh vệ đã xuất hiện ở đầu kia hành lang và chạy lại, Fisher nhanh chóng lẩn ra phía sau họ.

6 người cảnh vệ giương súng lên bắn ngay tức khắc không chần chừ nhưng nó quá nhanh. Búng mình 1 cái nó đã bay lên đến trần nhà rồi đập tường phóng tới chỗ nhóm cảnh vệ, tới đoạn này tôi bảo bacon quay chậm lại thì thấy có vài phát đạn găm vào vai và đùi nhưng nó không hề hấn gì, trong tích tắc nó đã ở trên đầu nhóm cảnh vệ, quạt tay một cái đã bẻ gãy cổ 1 người trong khi bộ hàm đã kịp găm vào vai 1 người khác, những người còn lại mau chóng lấy dao ra lao vào nhưng tứ chi con vật dài cả mét, lưỡi dao của họ chưa kịp vương ra đã bị bộ móng vuốt của nó đâm thấu tim gan xé toạt ổ bụng. Giấy lát 6 người họ đã nằm trên vũng máu, con rab có vẻ thèm thịt đã lâu nên xé thịt họ ăn ngấu nghiến, tới đây Mary không dám nhìn nữa mà che mắt lại.

Tôi để ý thấy Fisher chạy dọc hành lang, vào phòng truyền tin gửi vội tin nhắn rồi lại tiếp tục bỏ đi. Con rab ăn được vài miếng coi bộ sực nhớ gì đó liền đánh hơi dọc hành lang, tha theo một người cảnh vệ rồi tìm đường quay lại nơi nó bị nuôi nhốt. Trong phòng nuôi nhốt có tám chiếc cũi thép chắc chắn nuôi tám con rab dị biến, khi quay về nó hét lên kêu gọi đồng bọn đồng thời vung vẩy thi thể của anh lính kia làm cho máu văng khắp nơi như đang ăn mừng chiến thắng, những con rab kia lập tức gào thét nắm lấy song sắt đòi ra ngoài.

Và chúng tôi không tin vào mắt mình, nó nắm lấy tấm thẻ của người lính xấu số kia quẹt lên cửa để mở lồng cho từng con rab, không quên nhập mật mã. Hóa ra trong suốt quá trình nuôi nhốt bọn chúng đã học thuộc lòng cách người ta mở cửa lồng vì khi bắt con nào ra họ chỉ gây mê con đó còn những con còn lại tha hồ quan sát.

Con rab này mở cửa khá chọn lọc, nó mở được 4 cái lồng thì dừng lại mặc cho 3 con còn lại bị nhốt đang gào thét đập phá, tôi để ý thì thấy những con còn lại kia khá to cao và hung dữ chứng tỏ nó sợ bị mất vị thế đầu đàn nên mới làm vậy, những con rab được thả ra do thèm mùi máu đã lâu liền ăn ngấu nghiến thi thể người lính rồi cả bảy bắt đầu kháo nhau càn quét qua các khu vực. Lúc này chừng một chục người cảnh vệ khác chạy tới nhưng họ không ngờ có tới 5 con rab vậy họ cả hai đầu vậy là kết cục cũng không khác gì nhóm kia.

Đám rab điên loạn sau khi ăn nó say tiếp tục chạy đi lung xục vừa đập phá khắp nơi khiến cho cả khu vực bên trong đều mất điện và camera cũng mất tầm nhìn, chúng tôi đến đây cũng coi như mất đầu bọn chúng nhưng cả thấy ai cũng phải rùng mình vì sự việc đã diễn ra.

-5 con hoặc hơn. Tôi nói

-Chúng ta chỉ có 11 người. Chris đáp

-10 người, Mary không tính. Mac tiếp lời.

-James cử đi 10 người! Chris cười khẩy vì tình thế tại tôi không khác gì châu chấu đá voi.

-Ông ấy lẫn chúng ta đều không ngờ được con rab đẩy lại mở cửa lồng cho 4 con khác nên không trách ông ấy được. Tôi lý giải

-Tôi nghĩ chúng ta nên tháo lui, gọi thêm viện binh còn cứ ngoan cố vào thì không khác gì tìm vào chỗ chết. Chris đề nghị.

Tôi nghe vậy thì nhờ Bacon kiểm tra mức độ năng lượng và không khí trong khu nghiên cứu. Vì nằm sâu dưới lòng đất nên nếu hết điện và không có

không khí bơm vào thì toàn bộ người còn sống và mẫu vật cũng đều sẽ đi tong.

-Chỉ còn được chừng 14 tiếng. Bacon đáp.

-Chúng ta không có thời gian chờ viện binh vì bay đến đây nhanh cũng mất 12 tiếng. Ai đó nói.

Tôi nhìn Mac vì anh ta vốn là chỉ huy ở đây xem ý định của anh ta như thế nào vì cứ ngoan cố vào chỉ có đường chết, mà qua màn hình chúng tôi thấy còn khá nhiều người thoát đi được, nếu chúng tôi không vào họ cũng sẽ bị thiếu oxy mà chết.

-Bacon, anh trở lại mặt đất gọi thêm viện binh. Pork, Ribs đem khí Sarin lại vị trí quạt gió và giải kịp nỏ, Kicker đưa xe trinh sát lên ống thông gió cố gắng tìm vị trí của những người bị mắc kẹt. Số còn lại theo tôi.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Into The White – Vào vùng tuyết trắng (4)

Nghe lệnh Mac xong mọi người so đồng hồ bấm giờ lại lần nữa rồi lo nhiệm vụ của mình, toán người còn lại gồm Tôi, Hoàng, Mary, Mac, Christ, Wings cùng Beef ra ngoài phòng chính để hỗ trợ Kicker đưa xe robot quan sát vào ống thông gió.

Chiếc xe không to lắm nhưng khá nặng, bên trên lắp đầy cảm biến vì di chuyển trong ống khá kín lén lên ống tiếng bánh xích của nó rì rì vang lên giữa đêm nghe rõ mồn một, cả đám chúng tôi đều sốt sắn nhìn vào cái tablet mini trên tay của Kicker. Chiếc xe chậm chậm bò trong ống thông gió bất búng được 1 lúc đã sang được phía bên kia của căn hầm, Kicker thao tác đưa camera qua lỗ thông gió rồi bật các loại cảm biến để tìm kiếm sinh vật sống nhưng cũng chỉ thấy 1 màn đêm đen đặc lạnh lẽo.

Tôi thấy tiến độ dò tìm có vẻ chậm nên khá bồn chồn liền quay trở lại phòng an ninh kiểm tra hệ thống camera, các camera đa số đều hoạt động nhưng điện đóm bên trong đã tắt nên chỉ dựa vào ánh sáng hồng ngoại thì chỉ thấy mờ mờ được dăm ba mét trước mắt trong khi căn hầm thì sâu hun hút. Coi bộ có vẻ bất lực tôi đổi phương án là xem lại các đoạn băng cũ khi này còn bỏ sót xem sao, khi này chúng tôi chỉ chú ý vào việc theo dõi con rab dị biến mà quên quan sát xem những người nhân viên chạy đi đâu, tôi bật đồng loạt tất cả các khung hình về thời điểm báo động rồi từ từ theo dõi.

Trong khu nghiên cứu này có hơn ba chục nhân viên nghiên cứu đều mặc đồ blouse trắng làm ở nhiều bộ phận khác nhau, có lẽ họ được tập luyện trước nên khi xảy ra sự cố đều đổ dồn về một hướng. Tôi theo dõi từng khung hình một rồi theo dõi dòng người, họ nhanh chân rời chỗ làm việc rồi chạy dọc hành lang về phía cuối của khu căn cứ đi đến đâu thì đóng sập cửa đến đâu để tránh lũ rab đuổi theo, tôi thấy vậy đang định ra báo với một người thì sực nhớ ra còn một người bị bỏ lại đó là Fisher.

Sau khi Fisher gửi xong tin nhắn thì cũng tìm đường thoát nhưng nhóm nhân viên kia đã khóa cửa từ lâu, anh ta chạy đến cánh cửa loay hoay một hồi hết nhập mã rồi quẹt thẻ vẫn không vào được thì lại chạy về hướng khác, lúc này một số camera và vị trí đã mất tín hiệu nên tôi không rõ anh ta thoát đi đâu nhưng chắc chắn đã bị bỏ lại ở khu vực nguy hiểm nhất.

Tôi đang cố gắng chuyển vài khung hình để tìm ông ta thì ai đó đẩy cửa bước vào.

-Cậu đang làm gì đấy? Thì ra là Chris

-Tôi đang tìm tung tích những người còn sống, dường như họ đã chạy vào safe room (nhà an toàn) ở phía cuối khu căn cứ, còn Fisher vẫn còn bị bỏ lại phía sau. Vừa nói tôi vừa ấn định các vị trí trên bản đồ.

-Chuyện đó tính sau, cậu ra ngoài này có việc gấp.

Tôi nghe vậy thì tức tốc trở ra khu vực hành lang, mọi người vẫn đang chăm chú theo dõi từng chuyển động của con robot qua màn hình nhưng khi thấy tôi thì đều nhường chỗ cho tôi đến gần hơn, thì ra họ đang xem lại 1 đoạn phim quay chậm. Con robot chạy đến lỗ thông gió thì đưa camera phụ xuống phía dưới hành lang rồi bật chế độ nhìn đêm lên, chúng tôi còn chưa nhìn rõ trắng đen ra sao thì từ trong bóng tối 1 cái bóng to đột ngột xuất hiện nhảy chồm lên tóm lấy cái camera rồi giật mạnh làm nó đứt hẳn ra. Tôi nhủ mảy may chưa hết băng hoàn thì thằng Hoàng hắt hàm ý bảo xem tiếp, con thú hình như biết rõ nó chỉ tóm được một phần nên nhảy chồm lên cả ống thông gió xé toạc trần nhà ra, cũng may Kicker nhanh tay cho xe lui lại nhưng nó không phải vừa, vẫn cố gắng bám theo, trong đường ống chật hẹp, cánh tay góm nghiến đầy móng vuốt và máu của nó vẫn quờ quạng khắp nơi. Kicker nhanh trí tắt đèn lần động cơ của chiếc xe rồi ấn bình bắt động, con rab mò mẫm một hồi vẫn không bắt được gì mới bỏ đi.

Tôi xem xong cảnh đó chỉ biết nuốt nước bọt cái ực rồi nhìn Chris, anh ta đáp lại bằng 1 cái lắc đầu, hàm ý bảo chắc chắn là không vào trong được. Tôi nhìn quanh 1 lượt, trừ Mac ra thì ai cũng tỏ vẻ ái ngại. Trong cái bầu không khí im lặng vì tình thế tiến thoái lưỡng nan ấy thì Beef bỗng nhiên mở lời:

-Bọn chúng có vẻ rất hiểu chiến hay là chúng ta giải thuốc nỏ rồi đưa vào.

Lời nói của Beef như là ánh sáng giữa đêm đông khiến cả đội sáng mắt cả lên, Mac gạt gù có vẻ đồng ý còn Chris chỉ để tay lên cằm vân vê có vẻ đang tính toán gì đấy.

-Được rồi, cứ thử xem, dù sao chúng ta cũng không mất gì.Mac đáp.

Chúng tôi nghe vậy thì cũng không chờ gì nữa, Beef liền mở thùng lấy ra 1 khối thuốc nổ dẻo Semtex rồi cắm ngòi nổ điều khiển từ xa vào, điều khiển thì đưa cho Mac. Còn một vấn đề nữa là làm sao dụ con rab kia lại gần khối thuốc nổ, thằng Hoàng nhanh trí lấy mấy cái bộ đàm không dùng tới trong phòng an ninh đưa cho Kicker, hiểu ý anh ta bật nó lên rồi dùng băng dính quấn quanh khối thuốc nổ. Việc cuối cùng là đưa nó lên cánh tay của robot trên ống thông gió mà thôi.

Đầu đã vào đó chúng tôi hồi hộp bắt đầu kế hoạch của mình, con robot kẹp khối thuốc nổ vào cánh tay phụ rồi lại một lần nữa chui vào trong, đến gần lỗ hồng bị xé toác ra kia thì Kicker cho nó di chuyển chậm lại để chuẩn bị thả khối thuốc nổ xuống nhưng mọi chuyện không chúng tôi dự tính. Cách điểm thả đầu chỉ chừng vài chục centimet, con rab có lẽ chờ chực đã lâu liền từ dưới nhảy chồm lên xé toác thêm một đoạn ống nữa rồi vồ lấy con robot của chúng tôi lẫn khối thuốc nổ. Mọi việc xảy ra trong tích tắc khiến chúng tôi không kịp trở tay vì chỉ nhìn qua màn hình, lúc này con robot đã bị lôi xuống nằm chỏng chơ trên sàn hành lang, Kicker cố gắng điều khiển nhưng nó đã bị lật ngang nên chỉ xoay mòng mòng trong khi con rab vừa đánh hơi vừa cấu xé thứ mà nó bắt được.

Tôi thấy thời điểm đã đến liền giục Mac bấm nút hưng khối thuốc nổ đã vắng đi đâu mất, con rab lúc này đã hiểu là không cấu xé được con robot nên bắt đầu nhấc nó lên rồi nện xuống đất và quăng vào tường một cách điên loạn khiến cho nó hỏng hoàn toàn mất tín hiệu camera. Có lẽ cũng không còn cách nào khác nên Mac mở chốt an toàn trên điều khiển rồi nhấn nút để vọt vọt tình hình.

Sức ép của vụ nổ quả thật rất lớn, lớn đến nỗi chúng tôi không kịp cảm nhận được âm thanh mà chỉ thấy một xung lực cực mạnh xô ngã cả nhóm. Chúng tôi hoàn toàn bị bất ngờ, từ cú bấm nút của Mac đến sự tinh ranh của của rab nên bị xung lực xô ngã nháo nhào, dụng cụ và súng ống văng khắp nơi, thậm chí tôi và thằng Hoàng đang đứng còn bị văng xa tới vài mét.

Đầu óc ong lên, lỗ tai bịt bùng nhưng tôi vẫn hiểu được chuyện gì đang xảy ra nên liền trở mình vớ lấy khẩu trung liên Nevgev của thằng Hoàng lên đạn rồi bắn xối xả về phía cánh cửa vừa bị nổ tung phía trước. Negev là khẩu súng trung liên bắn cực nhanh với hộp đạn một trăm rưỡi viên, mỗi lần bóp cò là nó sẽ tạo ra một màn bão đạn thổi về phía trước vì vậy tiếng nổ và đạn găm của nó khiến ai cũng đình tại mà sợ hãi.

Trong khi tôi đang còn bóp cò thì Beef và Christ đã lồm cồm bò dậy kéo những người khác vào 1 góc sau đó cũng chia súng về phía cánh cửa rồi nổ vài loại đạn, tôi khi này cũng vừa hết đạn, liền quăng khẩu súng qua 1 bên rồi rút pháo sáng ném về phía cái lỗ hồng toang toác trên cửa.

Ánh sáng xanh chói mắt thấp sáng cả dãy hành lang bên trong, đầu không thấy con rab đâu chúng tôi vẫn phải chĩa súng lên chuẩn bị.

Không hiểu là vô tình hay cố ý, sau khi khối thuốc nổ bị rơi ra thì nó bị quăng về ngay phía cánh cửa chắn giữa chúng tôi và hành lang phía bên kia, Mac bất cẩn không nghĩ đến chuyện này nên kích nổ khiến cánh cửa bị thổi tung ra một mảng lớn

Tôi phản vì đứng sau ít bị xung chấn hơn nên choáng tỉnh kịp dùng hỏa lực bắn chặn không cho con rab chui sang đây. Lúc này mọi người có vẻ đã hết choáng váng nên lồm cồm bò dậy, cũng may cánh cửa thép khá dày nên đã chắn bớt phần nào vụ nổ thành ra không ai bị thương gì. Sau chừng một phút không thấy con rab kia đâu chúng tôi mới mau chóng kéo nhau rút lui về phía sau nhưng xui thay vì mạch để mở cánh cửa thoát ra lại cửa hầm đã sức ép của vụ nổ làm hỏng, Kicker không thể nào bật nó lên được trong khi viên pháo sáng phía trước đang lụi dần và chúng tôi không biết được con rab kia sẽ tấn công vào lúc nào.

Điều đầu tiên ai cũng nghĩ đến là trở vào phòng an ninh nhưng cửa kính của nó cũng đã vỡ, chui vào trong đó càng khó xoay sở hơn. Mac lấy ra 1 quả lựu đạn khói ném về phía sau lỗ hồng của cánh cửa khi viên pháo sáng vừa tàn để câu thêm chút thời gian cho Kicker nhưng anh ta quay lại lắc đầu báo đã bỏ tay rồi.

Chúng tôi lúc này vẫn chĩa súng vào lỗ hồng kia phòng hờ nhưng con rab đã biến mất dạng, có khi nào nó đã bị nổ chết? hay là lần đi để dụ chúng tôi vào trong? nhưng dù sao đi nữa đứng ở đây đợi nó đến cũng không phải là cách hay.

-Chúng tôi nghe thấy có tiếng nổ. Trong bộ đàm vang lên tiếng của Pork, Ribs. Hai người được cử đi gài chất hóa học vào ống thông gió.

-Các anh mau trở về mở cửa cho chúng tôi, chúng tôi đang bị mất kẹt ở khu vực an ninh, bộ điều khiển của cửa ra phía bên này đã bị hỏng trong khi cửa thông vào trong hầm đã bị thổi tung đi rồi.

-Nhưng tại sao...

-Nhanh! Mac ra lệnh

Chúng tôi kiên nhẫn chờ đợi thêm chừng năm bảy phút mà tưởng như dài cả tiếng đồng hồ, ai nấy cũng đều giữ súng trên tay, mồ hôi rịn trên trán nhưng không ai dám giơ tay lên mà lau, đến tiếng thở cũng nhẹ nhẹ tưởng chừng một cái hắt hơi cũng sẽ khiến con rabs kia từ trong bóng tối nhảy bổ đến vồ lấy chúng tôi.

Boong...boong...! Tiếng đập cửa từ bên kia vọng lại báo hiệu họ đã tới, Kicker hướng dẫn hai người họ mở cửa nhưng xui thay bộ mạch này nối với nhau, một bên hỏng coi như hỏng cả bộ muốn sửa thì phải rất tốn thời gian. Pork đề nghị lấy bộ hàn xì trên xe vào để cắt cửa cho chúng tôi thoát ra nhưng đó là cánh cửa chắc chắn duy nhất còn lại ngăn đám rab nguy hiểm bên trong này với thế giới bên ngoài, khi chúng tôi thoát ra được cũng không có thời gian hàn nó lại như cũ nên nếu bọn rab thoát ra được thì càng nguy hiểm bội phần nên Chris liền từ chối.

-Còn ống thông gió.... Thằng Hoàng gọi ý.

-Đúng rồi! còn ống thông gió, Mary với Kicker mau ra ngoài trước tìm cách mở cửa còn chúng ta tạm thời chờ ở đây. Mac nói.

Tôi thấy đó cũng là phương án tối ưu nhất nên liền thúc mọi người nhanh lên, Beef và Chris nhanh chóng bẫy hai người họ lên trên để bỏ về phía bên kia trong khi chúng tôi vẫn lăm lăm súng để trông chừng bọn rab.

Mary ban đầu còn không chịu rời đi nhưng Mac chỉ trừng mắt một cái là cô nàng đành phải leo lên vai Beef rồi chui vào trong, không dám hé nửa lời.

Nắp ống thông gió vừa đóng lại chúng tôi liền tóa qua hai bên cánh cửa dẫn vào trong rồi nắp đậy sau chờ đợi.

-Chúng đến rồi. Wings nói khẽ.

Tôi nghe vậy liền bật kính nhìn đêm lên ghé đầu nhìn vào, qua lớp khói mờ phía sâu trong hành lang quả thật có cái bóng của con vật đang lượn lờ đi lại. Tôi đã chân vào Chris ý bảo tìm cách, anh ta này giờ vẫn đang xem bản đồ có vẻ rất căng thẳng nên chỉ đưa tay lên miệng làm dấu bảo cứ im lặng đi.

Bên trong khu căn cứ có nhiều dãy hàng lang đang xen nhau theo hình bàn cờ còn chỗ chúng tôi đang đứng là ngõ cụt, nếu bọn rab đến chạy đây cũng không thoát nên Chris làm dấu bảo cứ tiến vào trong rồi rẽ trái ngay ngã rẽ đầu tiên để tránh chạm mặt bọn chúng đã rồi tính sau.

Mac cũng gật đầu đồng ý nên chúng tôi liền chậm chậm chui vào trong theo đội hình hàng một, nhón chân đi sát tường rồi rẽ ngay lập tức.

6 người chúng tôi vừa rẽ vào xong thì ghé đầu nhìn ra, may thay không thấy con rab khi nãy đâu cả. Tạm thời đã thoát cảnh chim lồng cá chậu ngàn cân treo sợi tóc nhưng đứng đây cũng không phải cách, Tôi lại thúc nách Chris bảo giờ đi đâu nữa thì anh ta liền quay qua bảo im lặng, có vẻ như đang nghe ngóng gì đó.

-****...! Anh ta lăm bằm chửi không thành tiếng rồi giương súng về phía trước nơi ngã rẽ thẳng Hoàng đang đứng.

Theo phản xạ tôi cũng làm theo trong khi thẳng Hoàng canh chừng bên đó vẫn không biết gì. Tôi nhẹ nhàng bước lại chỗ vai nó bảo lùi ra sau, nó liền làm theo và rồi tiếng động mỗi lúc một rõ, là tiếng bước chân của ai đó. Ghé đầu nhìn thì ra 1 cái bóng chấp chững đang bước tới, mười mười là rab.

Lúc này cả nhóm đã nắm tình hình nên chuẩn bị sẵn, chỉ không rõ là rab dị biến hay là nạn nhân đã nhiễm bệnh. Chris đã lắp nòng giảm thanh vào súng lục định sẽ giải quyết chuyện này nên chúng tôi lùi ra sau. Bước chân mỗi lúc nghe một rõ, Chris kê súng sát mé tường nơi nó sắp bước qua rồi phụt 1 cái, con rab bị bắn xuyên đầu ngã gục xuống ngay lập tức.

Đúng là đứng ở giữa hàng lang này sớm muộn gì cũng lên đĩa nên phải tìm chỗ nào tạm lánh, cứ đứng đây không mỗi chân chết cũng căng thẳng mà chết. Thế là cả toán lại đùn đẩy nơi hàng một mà đi, người nhìn trái kẻ ngoảnh phải, quanh cua vài lần cũng tới 1 căn phòng khá lớn chứa đầy máy móc thiết bị.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Into The White – Vào vùng tuyết trắng (5)

Vì một chút sơ xuất của Mac mà cả nhóm từ thế chủ động chuẩn bị đột kích vào trong lại rơi vào vòng vây của đám rab rồi mỗi lúc mỗi dần thân vào sâu bên trong. 6 người chúng tôi bây giờ đang tạm lánh vào một căn phòng chứa nhiều thiết bị nghiên cứu, khép hờ cánh cửa thép và để Wings trông chừng chúng tôi bật đèn pin quan sát căn phòng.

Đây có lẽ là căn phòng nghiên cứu chính với la liệt là thiết bị, máy móc chiết xuất. Một số tủ đông và tủ mát vẫn còn chạy, phát ra ánh sáng lờ mờ lạnh lẽo. Trên bàn nghiên cứu lọ đựng, mẫu vật, ống nghiệm vương vãi khắp nơi, máu nhót rơi rớt từ bàn xuống đến sàn, không rõ là máu người hay là máu để thí nghiệm. Chúng tôi đứng là chuột sa lọ mỡ, đang trốn chạy thì lại đến đúng nơi cần đến, mấy người chúng tôi tản nhau ra, dùng đèn pin soi rõ từng tủ một nhằm kiểm mẫu vật gốc và dữ liệu. Không có nhiều thời gian để sao chép nên Mac và Chris lôi tất cả ổ cứng từ trong tủ Sever ra bỏ vào Balo rồi về phân tích sau, tôi đang tranh thủ lục lọi dữ liệu nghiên cứu trong cuốn sổ tay của ai đó bỏ lại thì thấy thẳng Hoàng đứng tần ngần ở 1 cánh cửa kính bên trong căn phòng.

Cầm đèn pin đi lại chỗ nó tôi mới thấy trên tấm kính có cái đầu lâu rõ to kèm mấy chữ nghi rõ thứ gì đang chứa ở bên trong. Căn hầm chứa mẫu vật sinh học rộng chừng hai mét và dài sáu mét, có 3 lớp cửa kính mờ bằng mặt mờ, tận cùng của nó là mấy cánh cửa tủ đông kín không có vẻ gì đáng sợ.

-Sao? Vào lấy được không? Tôi thúc vào hông nó.

-Không! Em vào thế nào được, chả phải anh dẫn Mary theo để làm chuyện này còn gì?

-Mary....

Mary lại thoát ra ngoài trước rồi còn đâu, tôi nhăn trán chưa biết làm thế nào thì mọi người cũng đã đến, ai cũng hiểu tình thế tiến thoái lưỡng nan bây giờ, việc vào lấy mẫu vật không khó với những người có chuyên môn nhưng với những kẻ như chúng tôi lại là một vấn đề lớn. Chưa nói đến việc lấy mẫu vật sao cho khi di chuyển từ tủ sang hộp bảo lưu như thế nào để nhiệt độ không thay đổi đột ngột làm chết mẫu vật, riêng việc mặc và cởi đồ bảo hộ như

thể nào để da không tiếp xúc với không khí bên trong đã là vấn đề lớn.

Chris bốc bộ đàm gọi cho Mary, đến nước này không thể tay không đi về, dù không cứu được ai ít ra cũng bảo toàn được công sức của họ. Không còn cách nào khác Mary phải hướng dẫn chúng tôi từ xa qua camera trên mũ. Mẫu vật không chỉ có virus dị biến được chiết xuất từ máu của bọn Rab tiến hoá mà còn có các loại virus gốc và các chủng sinh học đang phát triển để khắc chế Vancourver, nếu ở trong máu tỉ lệ của chúng chỉ chiếm vài phần trăm thì với mẫu vật gốc, các nhà khoa học đã cô đọng chúng lại với mật độ lớn hơn, tới 99% trên mỗi millilit mẫu vật nên chỉ cần chạm vào da đã có thể lây nhiễm chứ không cần nhiễm tới máu, hơn nữa các chủng virus đang phát triển vẫn chưa hoàn thiện nên nếu không may bị lây nhiễm thì nạn nhân biến thành gì chỉ có trời mới biết được.

Đồ bảo hộ đã có sẵn trong phòng, hộp chứa mẫu vật thẳng Hoàng mang theo từ đầu nên chúng tôi cũng không thiếu gì thêm, căn phòng không rộng lắm nên e rằng mấy ông tây này sẽ khó xoay sở nên tôi nhận phần vào lấy mẫu vật. Cởi trang thiết bị trên mình cùng với bộ đồ Kelvar chống rab tôi mặc đồ bảo hộ theo từng bước như Mary hướng dẫn, từ mũ đến bịt mặt và bao tay đều phải khớp với nhau, đeo thêm 1 bình oxy riêng để thở trước khi bước vào trong. Mac nhập mã mở lớp cửa thứ nhất, tôi bước vào trong và đóng lại khởi động quy trình, đầu tiên là nhiệt độ trong khoang tăng lên tầm 36 độ để bốc toàn bộ khí ẩm tôi mang theo, tiếp đó là các cửa thổi và hút khí được bật lên để thổi khối chất ẩm ra ngoài, cuối cùng là phun thuốc khử khuẩn. Tôi bước vào lớp cửa thứ hai thì có hai đèn quét cực tím chạy dọc hai bên thêm lần nữa mới vào được khoang mẫu vật.

Tôi mở hộp chứa ra điều chỉnh nhiệt độ giống như trên tủ là âm 16 độ C rồi mới nghe theo lời Mary mà hành động, trong từng tủ một có hàng trăm ống nghiệm với các ký hiệu khác nhau mà tôi không thể hiểu nổi, chỉ phân biệt theo các loại nắp màu xanh đỏ khác nhau nên nghe theo Mary mà bốc từng ống một bỏ vào hộp. Vì số lượng chúng tôi có thể mang đi chỉ khoảng 80 mẫu nên phải chọn lọc khá cẩn thận, có lúc bỏ mẫu này vào xong phải lấy ra để chờ chỗ cho mẫu khác quan trọng hơn. Tôi tỉ mỉ làm việc một lúc vẫn chưa xong trong khi đó mọi người chờ bên ngoài có vẻ sốt ruột.

-Nhanh đi em, anh nghĩ mọi người bên ngoài không đợi được nữa đâu. Tôi nói khẽ với Mary

-Anh cứ bình tĩnh, đã đến đây rồi, anh lấy thêm hai mẫu màu xanh ký hiệu DCN-AQ332 ở góc trên cùng bên trái và...

-Em từ từ thôi, anh làm không kịp. Tôi cúi, mồ hôi cũng đã rịn ra trong bộ đồ bịt bùng mà cũng không lau được

Đang bỏ nốt mấy ống cuối cùng vào thì Chris bên ngoài đã gõ mạnh vào kính báo tôi là không còn thời gian nữa, tôi đóng vội hộp lại rồi đi ra, Beef liền đón lấy rồi bỏ vào balo đeo sau lưng vì lúc này cái hộp đã khá nặng. Còn chưa kịp đeo lại thiết bị trên người thì Wings cảnh giới bên ngoài báo có động, chúng tôi họp nhanh quyết định là trở ra hay vào trong cứu mọi người vì chúng tôi biết có thể vẫn có người còn sống ở trong, Mac hỏi Kicker ở ngoài xem đã mở được cửa chưa thì được biết là cần phải hơn một tiếng đồng hồ nữa.

-Going big or going home...! (Được ăn cả ngã về không) Mac nói.

-Leave no man behind (Không bỏ lại ai cả) Chris tiếp lời.

Đó là phương châm của quân đội Mỹ từ lâu, không bỏ cuộc và không bỏ rơi đồng đội hay thường dân ở lại, nghe họ nói tôi cũng đã hiểu ý họ như thế nào, tôi nuốt nước bọt cái ực rồi nhìn thẳng Hoàng, nó không có thái độ gì kiểu như đánh phỏ mặc cho đời vậy.

Chúng tôi chỉnh trang lại súng ống, đeo kính nhìn đêm rồi di chuyển về cửa hầm từng bước một. Chris giờ nắm đầm báo có địch, tôi ghé đầu ra nhìn thì ở xa xa có bóng 1 con rab đang khật khùng cuối hành lang, chưa kịp rút đầu vào lại thì Wing đã đặt khẩu súng nhắm có nòng giảm thanh lên vai tôi rồi ấn mạnh xuống, hiểu ý nên tôi giữ nguyên vị trí.

-Phụt...! Viên đạn đi xuyên màn đêm găm vào đầu con rab làm toé máu lẫn óc át lên đầy bức tường đằng sau.

Tiếng súng vừa dứt tường như mọi chuyện đã yên nhưng từ đâu bỗng vọng lại tiếng bước chân nặng nề báo điều chẳng lành, chúng tôi thấy vậy liền chia đôi lực lượng mỗi người canh chừng một hướng. Con rab kia có lẽ đã đưa chúng tôi vào tầm ngắm nên di chuyển mỗi lúc một nhanh, trong đường hầm âm thanh vang vọng dội đi dội lại mấy lượt làm tôi không tài nào biết nó ở hướng nào, Mac thấy vậy cũng thì thầm:

-Fire at will! (Thấy là bắn)

Wings là người có tai mắt nhanh nhạy nhất bọn vì anh ta là xạ thủ, có lẽ đã biết con rab ở đâu nên anh ta liền vờ vai tôi rồi ra hiệu coi chừng phía trước. Quả thật ở đầu hành lang 1 con rab bệ vệ bước ra, vừa thấy chúng tôi nó gào lên một tiếng nghe muốn kinh hồn làm cho ai nấy đều dựng tóc gáy.

Không ai bảo ai chúng tôi liền nổ súng trấn áp ngay từ đầu, con rab có lẽ cũng biết sợ mấy cục sắt khắc ra lửa trên tay chúng tôi nên khi nghe tiếng súng nổ đã giơ tay ra che mặt rồi lẩn ra sau bờ tường. Thăng Hoàng thấy thế tức khí bắn thêm 1 loạt dài muốn nát luôn cái góc tường hình chữ L, chúng tôi chưa biết nó có quay trở lại hay không nên vài người tranh thủ thay đạn, tôi thì vẫn kê mắt qua ống ngắm xem có động tĩnh gì không.

Cẩn thận không thừa nhưng trở tay vẫn không kịp, bỗng nhiên tôi thấy nó thò tay vớ lấy xác con rab đã bị Wings bắn chết khi nãy, vừa thấy cánh tay của nó tôi đã nổ thêm 1 loạt đạn nhưng nó vẫn kịp kéo xác con rab kia vào trong. Cả đội thấy thế đều phân vân, không lẽ nó đói đến nỗi giờ phải ăn xác đồng bọn, câu hỏi còn chưa có đáp án thì thêm một lần nữa nó đã lù lù trước mặt.

Lần này nó không lộ diện hẳn ra mà lấy gờ tường làm chỗ nấp rồi lấy hết sức mà quăng cái xác rab kia về phía chúng tôi. Hành lang chỗ cả đội đang đứng không rộng lắm, chỉ chừng hơn hai ba mét thành ra khi thấy bị ném một cái xác vào giữa đội hình cũng không biết đường nào mà tránh đành lui vài bước rồi bắn vào cái xác nhằm giảm gia tốc của nó. Khoảng cách cũng khá xa ấy vậy mà xác con rab kia cứ bay như cục tạ nhắm thẳng vào đội hình của chúng tôi, khi đến tới nơi vẫn còn cao ngang mặt, có chạy cũng không kịp nên tôi và Wings là 2 người đứng trước đành xoay ngang súng ra mà đỡ.

Xác con rab vốn là người nước ngoài nặng chắc phải đến cả tạ cộng thêm gia tốc thành ra sức nặng đến gấp 2 gấp 3, chúng tôi tính đỡ nhưng không ngờ

lại không trụ nổi thành ra cả hai đều bật ngửa ra sau té sổng xoài. Tôi còn chưa kịp đập cái xác ra thì lại nghe tiếng đạn nổ rồi tiếng vô đạn rơi loảng xoảng bên tai, biết chắc con rab tiến hoá kia sử dụng mảnh lõi để lao lại nên tôi liền xoay mình lần qua góc tường để tránh làn đạn của đồng đội vì góc đầu này có khi ăn đạn ngay tức khắc vì họ đang ở phía sau tôi.

Trong cái tích tắc nằm dưới sàn ấy tôi nghe rõ mồn một từng bước tiến của con quái vật kia và biết nó đã đến rất gần nhưng tình thế khó mà xoay chuyển khi kẹt giữa 2 làn đạn, hơn nữa lại là nằm ngửa nên khó bề hành động. Bây giờ tôi cố gấn ngực đầu lên xem con rab quái vật kia đã đến đâu rồi thì mới hoảng thật sự, nó cách tôi đâu chỉ bốn bước chân, Một cánh tay đang giơ lên che mặt, một cánh tay đang vung lên hướng đến chỗ tôi chuẩn bị ngã xuống. Tôi lúc này nằm trên sàn có chạy cũng không kịp chỉ biết với lấy khẩu súng lục ở thắt lưng bắn mấy phát, đạn súng Desert Eagle là cỡ đạn to nhất của súng lục, tôi bắn cả ba phát đều găm vào be sườn con rab kia mà nó chẳng có động thái gì là chậm lại, thậm chí còn điên tiết hơn trước. Cú này coi như xong, tôi chỉ biết lần qua lại vài vòng nữa để tránh cú đánh trực diện của nó nhưng chưa kịp thì ai đó đã nằm lấy cổ áo tôi từ đằng sau lôi đi, tiếng đạn nổ cũng trở nên giòn giã hơn chứng tỏ cả nhóm đã bắn hết hỏa lực để cứu tôi.

Con rab bị mấy khẩu súng bắn nghiêm đầu nên dùng 2 cánh tay như hộ pháp che trước mặt nhưng vẫn không ngừng lao tới, tôi lúc này đã được lôi về vị trí phòng thủ của cả bọn nên lồm cồm bò dậy thay đạn tiếp tục đối phó với nó. Con rab cũng không phải dạng vừa, khi đã đến được vị trí của chúng tôi khi này thì lượm cái xác rab đã ném vào chúng tôi lên mà che đạn.

Tôi lúc này mới thấy được toàn bộ hình dáng của con rab quái thú này, nó cao tầm hai mét hai, hai cánh tay phát triển to bất thường, toàn thân gân guốc đều lòi cả từng bó cơ ra ngoài nhưng duy chỉ có một con mắt. Đặc biệt là đầu nó trọc boong, có vài vết đạn găm vào đó nhưng chỉ để lại mấy vết xước ánh lên vết kim loại chứng tỏ người ta đã gia cố não nó bằng một lớp vật liệu siêu cứng, đạn có bắn cũng không thủng, mà loại rab hộ pháp này chỉ có bắn vào đầu mới chết thành ra con rab này dường như bất bại.

6 tay súng chúng tôi lúc này đã bắn hết không biết bao nhiêu đạn mà kể, vô đạn lần hộp tiếp đạn vương vãi suốt cả đoạn đường hầm. Con rab kia vẫn dùng cái xác bị bắn nát xương kia làm bia che đạn mà tiến lên từng bước một, tôi thấy ai đó rút chốt lựu đạn rồi quăng xuống sàn lần về phía nó. Đây là lựu đạn lazer xoay tự động, khi ném thì nó sẽ xoay tít liên tục và có 2 tia lazer quét khắp nơi, khi nó quét gần đến vật thể đang chuyển động mới phát nổ, loại lựu đạn này khá hiệu quả khi diệt rab thông thường nhưng xui thay nó lần đến chỗ con rab kia chùng hơn một mét đã phát nổ thành ra cũng không hiệu quả mấy.

Chúng tôi vừa bắn ngất loạn vừa lui về sau thì tôi bỗng nghe thằng Hoàng văng tục một câu, quay lại nhìn thì thấy nó đã chống hai cẳng khẩu Negev xuống đất rồi nằm xuống bắn như điên như dại. Khẩu súng nổ đinhtai nhưc óc, ánh sáng đầu nòng soi sáng cả căn hầm như ban ngày, đạn văng đi găm vào con rab nghe lập phập như người ta chặt gà, băng đạn cả trăm rưỡi viên nên nó bắn non phải nửa phút mới hết, súng này có độ tàn sát khá lớn nên nãy giờ nó chỉ bắn ngất loại vị sợ trúng đồng đội, đến lúc này mới có thời cơ để triển khai hoà lực.

Khỏi nói cũng biết con rab kia bị bắn tới mức độ như thế nào, cái xác nó dùng để che chắn bị xé ra làm ba mảnh rơi xuống sàn thành một đồng máu bầy nhầy, riêng bản thân nó dùng hai tay che đạn cũng bị bắn lòi cả xương ra ngoài, máu chảy thành dòng. Lúc này nó đã quy hai chân xuống sàn bất động không biết còn sống hay đã chết. Thằng Hoàng chắc chưa nguôi giận nên móc tiếp một hộp đạn nữa thay vào chuẩn bị bắn tiếp còn cả bọn chúng tôi chỉ giương súng dò xét tình hình.

Wings không biết nghĩ gì giương khẩu súng nhắm lên bắn vào giữa đầu nó một phát nữa, viên đạn găm vào đầu chỉ nghe boong một tiếng như bắn vào tấm thép nhưng đủ sức làm nửa thân trên của nó bật ra sau, con rab dị biến bị gãy làm đôi, phần trên đổ về sau còn hai chân và hạ bộ vẫn quỳ trên sàn, lòng mề tràn ra ngoài đỏ lôm.

Chúng tôi bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa là đã về chầu ông bà, bỗng nhiên trong ánh sát lò mờ chúng tôi thấy bàn tay của nó vẫn động đập nên nhất loạt bắn thêm 1 trăn nữa mới thôi. Lúc này cả toán chắc đã biết sợ chứ không hùng hồ như lúc đầu, Mac nhắc mọi người đi nhanh trước khi có con khác kéo đến, chúng tôi đi ngang qua xác con rab mà đều nép qua hai bên vì sợ lỡ mà nó còn sống lại vô cho một cái thì hỏng chuyện.

Trên bản đồ chúng tôi còn cách chỗ trú ẩn của mọi người hơn hai trăm mét nữa, vì tránh phải đụng độ với bọn rab kia chúng tôi đi chuyễn nhẹ nhàng hết sức, cả toán ép cả vào tường, chỉ cần nghe một tiếng động nhỏ cũng nhất loạt dừng lại đợi hơn chục giây đồng hồ nhắm không có gì mới dám bước tiếp. Theo những gì tôi biết được thì còn tới ba con rab dị biến và một số nạn nhân bị cắn thành rab khác.

Đoạn đường thì dài mà lại còn lắt léo chứ không phải là một đường thẳng, chúng tôi đi xuyên qua nhiều khu vực khác nhau nhưng cũng không có thời gian mà “dọn dẹp” và lại những gì cần lấy đã lấy được nên mục đích tiếp theo chỉ là đến được chỗ nấp của mấy nhà khoa học và tránh đụng độ tại rab kia.

Người ta nói chạy trời không khỏi nắng, ở trên đồi này có chỗ nào mà không có ánh mặt trời nên chuyện “chạy trời” chỉ là việc hoài công phí sức, chúng tôi đã vào ổ rab mà còn đòi tránh rab hóa ra cũng chẳng khác chuyện chạy trời là mấy. Cả bọn đi đến một cái ngã tư, Chris đang định hướng đi đường nào cho nhanh thì từ phía sau một tiếng thét rõ to vang lên làm chúng tôi dựng cả tóc gáy, Beef nãy giờ là người canh chừng phía sau chỉ kịp hô một tiếng “Chạy!” rồi nó sừng chặn nó lại, Mac quay lưng lại bắn hỗ trợ còn 4 người chúng tôi nhanh chân lao về phía trước, vừa vượt qua ngã tư chưa xa thì không biết là do tiếng súng thu hút bọn chúng hay là do bọn này đã tinh khôn đến nỗi biết cách bài binh bố trận nên cuối hành lang lại thêm một con rab dị biến nữa. Nó bò trên 4 chân, bộ móng cào xuống đất nghe muồn chói cả tai. Tránh vô đưa lại gặp vô đưa, cả đội lại kéo nhau chạy ngược về phía ngã tư, Beef và Mac nãy giờ vẫn bắn chặn con rab ở sau thấy chúng tôi quay đầu chạy ngược về chưa hiểu mô tê ắt giáp gì bị chúng tôi lôi đi nên đành chạy theo.

Trong lúc rồi rắm lại cố nhanh chân thoát khỏi hai con rab ở hai đầu, khi quay về đến ngã tư vô tình cả bọn lại bị xé lẻ ra, Wings của phải dẫn theo Beefs, Hoàng và Mac còn mỗi tôi và Chris là của trái. Lúc tôi nhận ra thì hai bên chỉ cách nhau hơn chục mét nhưng chắc chắn hai con rab dị biến kia cũng đã đi đến sát nút nên giờ lao qua lại bên kia cũng không được. Trong lúc tôi còn chần chừ thì Chris đã vượt lên phía trước dù anh ta cũng đã biết việc bị tách nhóm.

Chris ở trong quân đội lâu hơn tôi nên có phần quyết đoán hơn nhiều, giờ có muồn trở lại cũng không được nên tôi cũng cầm đầu chạy theo Chris, đến

cuối hành lang chữ L hai chúng tôi liền cua gấp, phần tôi đang định cầm đầu chạy tiếp thì Chris dừng lại nấp sau bờ tường nghe ngóng rồi nói:

-Hai bọn nó đã đuổi theo những người kia rồi! Quay lại mau!

Tôi lúc này đang còn thờ lầy thờ dề, đưa tay lên bộ đàm trên tai nhấn nút alo mấy tiếng nhưng không thấy họ trả lời mà chỉ nghe nhiều âm thanh hỗn loạn chứng tỏ họ vẫn đang tháo chạy.

Thế là hai chúng tôi lại quay lại đuổi theo hai con rab lẫn toán đồng đội. Chris lấy trong balo ra một tấm khiên xếp bằng titan đeo vào tay trái, đây là loại khiên được gấp làm ba khá gọn nhẹ, khi triển khai thì cao gần một mét rộng sáu mươi phân, trên thân có lỗ để nhìn hoặc chia súng ra bắn, ngoài ra còn có hai thanh kim loại kẹp ở hai bên khiên. Loại khiên này dùng hữu hiệu khi chặn cửa chống rab, chỉ cần hai người với tấm khiên đứng ở cửa ra vào là có thể chặn được vài chục con rab, khi rab xô tới thì bật hai thanh kim loại ra, nó sẽ mắc lại ở bản lề cánh cửa chịu lực xô đẩy cho cả tấm khiên, người nấp sau chỉ cần chia súng ra bắn.

Chris dùng tới khiên vì biết chắc toán của Mac sẽ bắn trả hai con rab ở phía sau, nếu chúng tôi không có gì che chắn khi đuổi theo sẽ ăn đạn lạc. Dù chỉ còn hai người nhưng tôi với Chris vẫn một trước một sau để đảm bảo an toàn, Chris chạy nhanh về phía trước còn tôi cảnh giới theo sau, không quên gài mấy trái mìn Claymore nhưng vượt qua ngã tư ban này vẫn không thấy họ đâu.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Into The White – Vào vùng tuyết trắng (6)

Christ cảm khiên lò dò đi trước tôi cẩn trọng đi theo sau, vượt qua ngã tư nơi lạc mất nhau từ nãy nhưng vẫn chưa thấy họ đâu, tôi gọi bộ đàm tới mấy lần cũng không thấy hồi đáp nên đã bắt đầu lo lắng cho họ.

Hai người tôi đuổi theo một đoạn thì đến một ngã Ba, Chris dừng lại vì chưa biết phải đi hướng nào thì tôi nhanh tay bật đèn p

in rồi lấy cây thông nòng ra cắm vào một cái lỗ đạn trên tường, cái cây chìa về phía tay phải chứng tỏ họ bắn từ phía đó tới nên chúng tôi cũng sẽ theo hướng đó.

Hai người lại tiếp tục di chuyển trong đường hầm sâu hun hút, cứ vài bước lại thấy mọi bãi máu không biết là của ai, đi thêm một chút nữa thì ngang một căn phòng phát ra ánh sáng xanh dương lạnh lẽo, Chris không mán kiểm tra giục tôi đi tiếp nhưng tôi thấy rất lạ. Các cánh cửa ở đây thường là cửa có tay xoay viền bo tròn, trên cửa có một ô cửa kính hình tròn nhưng cánh cửa của căn phòng này lại vuông vức và dày gấp bội, trên cửa kính lại có vài chấn song bằng thép rất chắc chắn. Dữ liệu lần mẫu vật đều đã lấy đủ, Chris gọi tôi lần nữa nhưng tôi bảo khoan, cứ kiểm tra căn phòng này xem sao. Dùng tay lau bớt đi bãi máu trên cửa tôi mới thấy tấm bảng buồng nuôi nhốt, đích thị đây là nơi nuôi bọn rab dị biến. Lúc này Chris đã quay lại thấy căn phòng này cũng không khỏi bắn khoản.

-Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Tôi nói

-Nhưng còn mọi người...?

-Nhanh thôi, anh đưa lựu đạn đây!

Tôi nhận thêm 2 trái lựu đạn từ Chris. Cánh cửa không đóng hẳn mà khép hờ, vốn được mở bằng động cơ điện nên Chris phải phụ bẫy cửa ra tôi mới ném lựu đạn vào được. Nghiêng mắt nhìn vào trong chỉ thấy 2 dãy lồng sắt và một đồng xác thịt đang nằm im lìm, đang rút chốt lựu đạn ra để thả vào cái lồng gần nhất thì tôi chợt thấy chiếc áo blouse trắng trong ánh sáng xanh lơ mờ. Lựu đạn đã rút chốt, mỏ vịt đã bung ra, thứ lựu đạn Mỹ này tôi lại chưa dùng bao giờ nên tôi hấp tấp ném về phía cuối hành lang nổ một phát đĩnh tai. Chris đang canh chừng cho tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên liền chia súng về phía hành lang, lúc này những con rab trong phòng cũng sực tỉnh bởi tiếng nổ, cất tiếng gào ghê rợn và đập tay chấn song âm ầm, tuy ồn ào nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng kêu cứu của ai đó bên trong.

Tôi vỗ vai Chris xong kéo anh ta vào trong không quên đẩy cửa lại, lúc này mới nghe rõ tiếng kêu cứu của Fisher.

-Minh! over here! help! help!

-Làm thế nào ông lại trốn ở đây cơ chứ? Tôi chạy lại cái lồng.

-Mở nó ra thế nào? Chris hỏi

-Cậu quẹt thẻ rồi nhập mật mã là được.

Thằng cha này cũng khôn thật, biết lũ rab dị biến thoát ra ngoài nên liền trốn vào lồng của chúng, những chiếc lồng này đều làm bằng titan bọn chúng có muốn bắt thằng cha ra cũng không được, tôi thầm nghĩ khi Chris đang cứu Fisher ra.

-Tình hình sao rồi, tại sao lại lâu như vậy? các cậu có bao nhiêu người, sao chỉ có 2 người ở đây. Fisher hỏi dồn khi còn chưa kịp bước ra khỏi lồng.

-Chỉ mười người thôi, vài ba người đang ở ngoài yêu cầu cứu viện còn nhóm của Mac đang bị truy đuổi đã mất liên lạc rồi. Chris đáp.

-Chuyện này là thế nào, ông đã làm cái trò gì thế? Tôi hỏi Fisher.

-Dài dòng lắm, giờ phải tiêu diệt mẫu vật số 6 trước đã! có chết hêt cũng phải diệt được nó.

-Ông có cách gì làm cho mấy con quỷ này im lặng giùm tôi được không, tôi nói Fisher vì 3 con rab dị biến trong lồng này giờ vẫn gào thét đập rầm rầm vào lồng. Fisher lại chỗ cửa nhấn nút shock điện khiến cả ba bị một luồng điện cả ngàn volt phóng qua giật vài cái rồi bất động nằm trên sàn rên ư ư.

-Mẫu vật số 6 là sao? Chris hỏi dồn

-Nó cũng gần như cậu Minh đây, gần như đã trở lại người bình thường nhưng vẫn mang những đặc tính hung tàn khát máu và có sức mạnh của virus. Khi không bị kích động thì là người đến khi bị kích động thì lại biến thành sinh vật có sức mạnh vô cùng nghề gốm, hơn nữa thời gian hồi phục do tổn thương chỉ được tính bằng phút nên nếu nó thoát ra ngoài thì sẽ tạo ra thêm một loài mới...

-Thôi thôi tôi hiểu rồi... mau diệt nốt 3 con này rồi tìm nhóm kia. Chúng tôi đã lấp đặt chất độc khắp nơi rồi, chỉ cần cứu được mọi người là có thể tiêu hủy toàn bộ căn hầm này. Tôi đáp

Fisher liền gật đầu, Chris lại chỗ chiếc lồng có một con rab toàn lông lá đang nằm rên rĩ, nhắm vào đầu nó rồi nổ một loạt đạn khiến óc át lẫn máu me bắn đầy lên tường. Fisher thấy thế định cản lại vì đây là mẫu vật ông ta nghiên cứu đã lâu nhưng không kịp.

-Chúng ta thoát ra xong cũng giết chúng bằng chất độc, ông đừng nên nuôi tiếc nữa. Tôi nói với Fisher

Chris kết liễu nốt con rab dị biến thứ 2 thì đến bên chiếc lồng của con rab to lớn nhất, đây là con rab to khỏe nhất mà con rab số 6 không dám thả ra vì lo sợ. Con rab này được đánh số 9, nó lúc này đã tỉnh dậy sau khi bị shock điện và chứng kiến cái chết của đồng bọn. Khi thấy Chris chia súng về phía nó thì nó dùng 2 cánh tay to lớn đầy vảy cứng che đầu lại rồi bò đi bò lại trong lồng tỏ vẻ lo sợ. Chris liền nhờ tôi tới bấm nút shock điện để nó nằm im, tôi đi về phía cửa, đang đưa tay lên nhấn nút thì bất thình lình bên ngoài cửa một cái bóng vụt qua khiến tôi giật mình lui lại đưa súng lên chuẩn bị. Cánh cửa vốn dĩ này giờ chỉ được khép hờ, biết chắc là bọn rab nghe tiếng lựu đạn nổ đã quay lại nên tôi vội ngay một thanh sắt chèn ngay vào tay nắm cửa, ngay lập tức một cánh tay gân guốc dài cả mét liền thò vào trong quơ quẩn chỉ xem chút nữa là đã chụp được tôi.

Giật mình tôi nổ một loạt đạn khiến nó rút tay về. Chris hiểu chuyện gì xảy ra nên lấy một khẩu súng lục ném cho Fisher. Bất ngờ con rab dị biến trong lồng bỗng rống lên rồi nắm lấy chấn song rung liên hồi như muốn thoát ra, khác hẳn thái độ sợ sệt khi nãy.

-Nó muốn giết bọn ngoài kia đây. Fisher nói.

-Bọn này có hiểu tiếng người không? Chris hỏi trong khi cả mắt lẫn súng đều không rời khỏi cánh cửa.

-Có chứ! trước đây chúng từng phục vụ cho quân đội Trung Quốc tuy nhiên chúng ta không có thiết bị để kiểm soát chúng hoàn toàn như họ.

– Ầm! Con rab bên ngoài đập lại vào cửa khiến cả bọn chúng tôi giật mình, chúng tôi lúc này đã bị nhốt trong phòng, cánh cửa này không biết khi nào thì bung ra, nếu nó vào được đây thì cả 3 nắm chắc cái chết.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, tôi thăm nghĩ rồi lại chỗ chiếc lồng của con rab số 7 chỉ tay ra cửa nói lớn:

– 杀! (Shā! – Giết)

Con rab lúc này như bị kích động gât đầu lia lịa có vẻ như đã hiểu nhưng không thể yên tâm, tôi lấy chiếc đai dụng cụ của mình gài lên đó một cục thuốc nổ semtex chừng nửa kí lô, cắm ngòi nổ điều khiển vào xong quấn lên cổ mình, tay kia cầm điều khiển ra dấu cho con rab trong lồng. Thêm lần nữa nó gât đầu lia lịa.

Tôi ném chiếc đai vào trong thì nó liền nhặt lấy đeo lên cổ còn gài cả chốt lại. Nãy giờ Chris lẫn Fisher vẫn tròn mắt không hiểu được chuyện gì nhưng con rab bên ngoài vẫn đập vào cửa khiến cho bản lẻ chỉ còn tí nữa là bung ra, cũng không có cách nào khác họ phó mặc số phận cho tôi.

Tôi vội lấy tấm thẻ của Fisher và mở lồng, tay kia vẫn cầm điều khiển kích nổ, nó chỉ cần bất tuân là tôi bấm nút cho nổ lia đầu ra ngay. 2 người kia giờ vào cảnh thù trong giết ngoài toát cả mồ hôi hột nhưng con rab số 7 này dường như rất căm hận con rab bên ngoài nên ngoan ngoãn về phe tôi, chỉ cần cho nó cơ hội được giết bọn kia là đủ, cửa lồng vừa mở thì chậm rãi bò ra cửa dùng cả hai tay gỡ cánh cửa ra rồi gào một tiếng long trời lở đất.

Nó vừa bước ra ngoài thì hai con rab dị biến nãy giờ chờ chực liền lao tới xô ngã nó lẳng quay xuống đất, một con vội lấy bả vai cắn xé con kia thì dùng bộ móng cào khắp nơi, trong bóng đêm mịt mùng chỉ nghe thấy tiếng gào thét lẫn kính và đồ đạc đổ vỡ. Cả ba người chúng tôi chớp lấy thời cơ tẩu thoát ra ngoài, quay đầu lại chỉ thấy một đồng xác thịt lẫn lộn đang quần lay nhau.

Chúng tôi chạy thực mạng mà chả rõ đang chạy đi đâu, Fisher đáng lẽ phải dẫn đường mà anh ta cũng đã vội quá quáng gà.

-Đi đâu đi đâu? Anh ta vừa thở vừa hỏi

-Tìm Mac! Tìm Mac! Chris trả lời

-Gọi bộ đàm đi, ông ấy biết Mac ở đâu mà chỉ? Tôi nhắc Chris.

-Mac! Hoang! Beef!

-Các anh đang ở đâu? Bất ngờ Mac trả lời.

-Không! các anh đang ở đâu? chúng tôi cứu được Fisher rồi.

-Phòng cấp đông!

-Rõ rồi!

Fisher nghe vậy đã hiểu họ đang ở đâu liền lao đi. Chạy qua dăm ba dãy hành lang, chúng tôi đi qua khu bếp ăn tập thể xong mò ra sau bếp thì thấy thêm một cánh cửa thép lớn đầy vết cào cấu đập phá.

Chris đập lên cửa mấy tiếng rồi gọi to, Mac thấy chúng tôi đã tới liền mở cửa. Hóa ra đây là căn phòng trữ thực phẩm đông lạnh. Tôi hấp tấp bật đèn pin lên rồi khắp nơi thì thấy thằng ôn con đang lăm lăm con dao ngòi cạy hộp đồ ăn không màn thể sự.

Mac, Beef, Hoàng, Wings, đủ cả rồi. Không nhiều lời chúng tôi bảo Fisher nhanh chóng dẫn cả bọn đến phòng an toàn để giải cứu những nhân viên còn lại.

Sáu người chúng tôi theo chỉ dẫn của Fisher sau khi đụng độ thêm một toán rab thì đi chỉ hơn trăm mét đã đến nơi. Gọi điện vào trong thì thấy có 21 người còn sống. Họ mở cửa ra cho chúng tôi vào, đa số là nhà nghiên cứu với vài ba người đầu bếp giúp việc không có khả năng chiến đấu.

Thấy chúng tôi thì họ mừng ra mặt vì đã được cứu nhưng đoạn đường trở ra cũng không hề đơn giản. Chúng tôi chuẩn bị lại súng ống và hướng dẫn họ làm theo chỉ dẫn để sơ toán được nhanh nhất, bên ngoài Kicker cũng báo là đã mở được cửa chỉ chờ chúng tôi ra mà thôi.

Vì những nhân viên đều thông thuộc căn hầm nên họ đề nghị thoát ra theo đường hầm kỹ thuật. Hầm kỹ thuật là đường hầm sâu nhất của toàn bộ khu căn cứ và xuyên suốt từ trong ra ngoài, đường hầm này dùng để gắn dây nhợ cung cấp điện và năng lượng được chia làm nhiều khoan, mỗi khoan đều có cửa nên có thể di tản tới đâu khóa cửa đến đó.

Chúng tôi thống nhất nhanh rồi cân trọng di chuyển cả toán xuống đường hầm, may thay con đường này hoàn toàn trống trải, hơn mười lăm phút thì cả bọn đã đến được cổng chính tuy nhiên phải leo thang đứng mới lên trên được.

Mac gọi toán Kicker dọn dò chuẩn bị mở cửa xong thì lên trên trước sau đó di tản mọi người lên, đồng thời lúc này cửa được mở. Không hiểu ông Kicker chênh mảng hay là không ngờ tới, vừa mở cửa cũng là lúc đèn báo động lần còi hú vang lên nghe đinh tai. Cả toán gần ba chục người không khỏi hỗn loạn bỏ trườn ra ngoài khi mà cửa chưa kịp kéo lên hẳn. Mac có vẻ bức mình hét lên bắt anh tắt báo động đi

Từ sâu trong khu căn cứ bọn rab nghe động liền chạy ra, Chris, Wings cùng tôi và Hoàng ở lại bắn chặn để mọi người kịp thoát ra vì còn nhiều người dưới hầm kỹ thuật chưa kịp leo thang lên trên vì thang này là thang đứng không di chuyển cùng lúc nhiều người được.

Chris, Wings cùng tôi và Hoàng ở lại bắn chặn để mọi người kịp thoát ra

Tôi lúc này vừa bắn vừa thâm nghĩ cầu mong sao con rab số 7 đã tiêu diệt được 2 con rab dị biến kia vì lúc này chúng mà xuất hiện thì gay go. Quả thật vừa nhắc Tảo thảo thì Tảo Thao đã tới. Ở phía cuối hành lang một con rab dị biến đầy máu me bất ngờ lao ra nhưng chưa kịp bước được bước nào thì đã bị lòi ra sau, hóa ra là nó vẫn đang quấn nhau với con rab số 7. Con rab dị biến có vẻ yếu thể hơn nhưng nhanh nhẹn vừa găm gờ vừa luồn lách cạnh me sơ hở để tấn công. Thằng Hoàng theo bản năng siết cò bắn liền bị tôi can lại vì cứ để chúng quấn nhau thì có nhiều thời gian hơn.

Lúc này đèn điện lần báo động đã bị Kicker tắt, căn hầm bắt thỉnh linh chìm trong màn đêm đen đặc, chúng tôi cũng bất ngờ luôn cuống bật đèn pin lần đèn nhìn đêm lên, từ phía xa xa từng tiếng động của một trận đánh sống còn vẫn vang lên.

Không lâu sau Mac ra hiệu đã sơ tán xong và cho hẹn phát tán chất độc nhưng lúc này cửa lại không đóng lại được vì mất điện nhưng đóng được hay không cũng phải thoát ra đã, tôi ra hiệu cho đồng đội thoát ra trước còn mình thì móc điều khiển kích nổ ra định cho nổ tung cả hai con rab dị biến trong kia.

-Tách! Tách! Quoiá, không nổ!

Hay là xa quá, để bọn chúng thoát ra còn chết nữa, cửa thì chưa đóng được nên nếu chất độc có phát tán của chưa chắc tiêu diệt được chúng. Mặc kệ tiếng gọi của đồng đội tôi chạy sâu vào trong hầm vừa lao đi vừa bấm liên tục, và ẦM một cái tiếng nổ đã vang lên.

Xong việc tôi nhanh chân chạy ra trong tiếng la ó của mọi người nhưng cách cách cửa chỉ còn chục mét thì nó bất ngờ đóng sầm xuống. Thôi toi! tôi thâm nghĩ nhưng tiếng Mary trong bộ đàm như thức tỉnh tôi dậy.

-ÔNG THÔNG GIÓ! ANH LEO LÊN ÔNG THÔNG GIÓ!

Cô nàng la lên muốn lạc cả giọng, tôi sực nhớ rồi nhảy vọt lên dấn ba lần nhưng không vọt tới được.

Một hai ba! một hai ba! Nấp thông gió cách sàn cả gần ba mét, lấy hết sức bình sinh tôi cũng không nhảy lên được.

- Còn bao nhiêu giây nữa phát tán khí độc? Tôi vừa thở vừa hỏi vào bộ đàm

- Bảy phút! nhanh đi! thằng Hoàng gào lên

- Tao với không tôi! phăng đi! tôi đáp.

Nói đoạn tôi lấy hết sức nhảy lên cú nửa thì bất ngờ từ trong ống thông gió một cánh tay thò ra, tôi chớp thời cơ tôi nắm lấy. Là Wings, anh ta biết một người không thể nào nhảy lên được nên quay lại tiếp sức, Wings nắm lấy tôi lôi lên, tôi chui vào trong đã quá nửa thì khôn nạn thay một con rab ở đâu chạy ra nắm lấy chân tôi lôi ngược xuống. Wings bị bất ngờ, dù đã nắm kỹ nhưng cũng bị tuột tay.

Tôi biết chắc chuyện này không thoát được thì chết chắc nên nhanh tay đưa tay xuống bấp đùi rút súng lục bắn loạn lên dù không thấy gì, tay kia vẫn bám lấy thành ống thông gió. Nhưng xui thay đây không phải là con rab thường mà là một trong 2 con rab dị biến kia, nó điên máu lôi mạnh tôi xuống khiến tôi đập đầu xuống đất choáng váng chỉ kịp nghe vang vang Wings đang gọi tôi trong vô vọng.

Con rab lôi tôi xoang xoạt trên sàn vào sâu trong căn hầm, trên bộ đàm họ vẫn gọi tên tôi liên hồi, tôi chỉ kịp bảo họ chạy đi.

Vài chục giây sau khi đã đỡ choán dù vẫn bị lôi đi tôi liền trở mình quay lại xem chuyện gì đã diễn ra, vẫn là con rab đã quần nhau với con số 7 khi nãy, khắp mình nó vừa bị bông vừa bị sức mạnh của khối thuốc nổ xé nát thấy lõi cả xương sườn lẫn phổi ra ngoài nhưng chưa chết.

Thấy nó bị thương đã nặng, tôi thăm nhủ chỉ cố một tí là giết được nó nên tranh thủ thay băng đạn trong súng lục. Nó lôi tôi tới góc tường rồi quăng ngửa tôi lại, chớp thời cơ thấy rõ mục tiêu tôi bắn hết cả loạt đạn vào bộ ngực đã nát bưng của nó cầu may một phát trúng tim.

Trong bóng đêm mịt mờ nó kêu ục ục vài tiếng rồi đổ xuống. Tôi lồm cồm bò dậy xem đồng hồ, coi đầu chỉ hơn một phút nữa là căn hầm sẽ tràn đầy chất độc. Kiểu này thì chết chắc, mặt nạ phòng độc của tôi đã rơi từ khi nào không biết nhưng bất ngờ nhận ra khung cảnh quen quen, đây là dãy hành lang dẫn tới phòng chứa mẫu vật.

Tôi nhanh chân tìm căn phòng cách ly rồi chui vào trong đóng cửa lại không quên lôi theo bộ đồ bảo hiểm. Cửa vừa đóng lại cũng là lúc một loạt tiếng nổ đinhtai vang lên, tiếp đó là một loạt không khí màu vàng đục từ các ống thông gió tràn ra bay khắp nơi, chất khí này độc tới nỗi những ống thí nghiệm trên bàn bên ngoài gặp phải liền sôi lên rồi vỡ tan.

May quá cái bộ đàm còn dính trên người, tôi lấy ra gọi nhưng không có trả lời, có lẽ họ đã thoát ra được. Tôi kiểm kê lại trên người thấy chỉ còn bộ đàm, súng lục và hai băng đạn, đèn pin ngoài ra chẳng còn gì.

Lúc này có lẽ họ đã thoát hết lên trên và đang hướng về phía sân bay nên tôi phải nhanh chân lên mới được. Chui vào bộ đồ bảo hộ, kiểm tra chắc chắn nó đã kín tôi hít một hơi thật sâu rồi mở cửa ra. Cửa chính đã bị đóng không thể mở từ bên trong, ống thông gió thì không leo lên được nên tôi đành tìm đường khác. Đây vốn dĩ là một khu căn cứ tên lửa hạt nhân cũ, đã có tên lửa thì phải có silo chứa ống phóng nổi lên mặt đất, tôi nghĩ.

Tôi bật đèn pin lò dò quay về phòng an ninh để tìm bản đồ, dọc hành lang la liệt xác chết chúng tôi tiêu diệt từ lúc đi vào, vừa đi tôi vừa thận trọng nghe ngóng vì con rab dị biến số 6 vẫn còn trong đây, không biết còn sống hay đã chết, nhưng có một xác chết tôi thấy rất lạ, xác chết nằm ở căn phòng gần cổng ra, bị mất một mảng xương sọ trên đầu đồng thời lại trần trụi.

Lục lọi trong đồng hồ tài liệu mãi mới ra tờ bản đồ nhưng cái đèn pin dần dần yếu đi rồi chập sáng chập tắt vì đã dùng liên tục từ tối hôm qua. Không khó để tìm ra ống phóng, tôi lần mò bước đi trong ánh sáng mỗi lúc một nhạt dần, may thay đến nơi cũng là lúc chiếc đèn pin tắt hẳn, lấy hết sức mò vài ba cánh cửa mới vào được trong chiếc ống phóng to bằng cả tòa nhà và cao dễ đến ba mươi mét. Lần mò một hồi mới tới một chiếc thang, tôi nhả nài trèo lên trên dù không biết trên kia có gì, và cả mồ hôi hột mới lên được tới nóc, lần mò mãi thấy có 1 nắm tay cửa nhưng giật mãi không mở ra được. Tôi rút súng bắn đại một phát nghe đinhtai, trong ánh chớp chỉ một phần ngàn giây của nòng súng tôi thấy đây là loại nắp hầm để mở phải đẩy ra ngoài, thử sức lại vài lần nửa cánh cửa vẫn đứng yên không nhúc nhích chỉ thấy tay ướt lạnh có lẽ ở trên là tuyết nên không thể mở được.

Kiểm lại thấy còn hai băng đạn, thôi thì được ăn cả ngã về không, tôi mò tới băng lẻ rồi kê súng vào bắn mấy phát, cánh cửa rung lên kêu, kêu kéo kẹt rồi bung ra kéo theo bao nhiêu tuyết là tuyết rớt xuống rào rào.

Tôi vương bận bộ đồ bảo hộ nên vất vả lắm mới chui vào trong, trong này vừa lạnh vừa tối, bỗng nhiên đồng hồ trên bộ đồ báo títtít, chắc có lẽ sắp hết oxy. Tôi nhanh chóng dùng tay đào chéo lên trên, đào tới đâu tuyết sụp đến đó có lúc lấp luôn cả người, đào đâu độ bốn mét thì thấy có ánh sáng lộ ra, tôi trồi lên hóa ra là mặt trời đã ở trên đầu.

Nhìn quanh chỉ thấy tuyết không là tuyết, xa xa gần cánh rừng là cái nhà kho nơi chúng tôi vào khu căn cứ, hy vọng họ để lại vài chiếc xe. Tôi lấp vùi cái đường hầm vừa đào để tránh khí độc phát ra ngoài rồi chạy đến nhà kho nhưng xui thay có lẽ đồng người nên không có chiếc xe nào cả. Cởi bộ đồ cho thông thoáng tôi lại bốc bộ đàm lên gọi nhưng không được.

Nhìn quanh thấy còn vài thùng dụng cụ bị bỏ lại, có lẽ họ bỏ xuống xe để lấy chỗ chở người, tôi liền mở ra xem. Lấy một khẩu súng trường, vài băng đạn và dăm ba loại thiết bị khác tôi nhanh chóng tìm đường quay lại sân bay.

Đã là giữa trưa, ánh nắng soi sáng của một vùng băng lạnh trắng tinh khiến cho người ta chói cả mắt, tuyết cũng đã ngừng rơi nên tôi mau chóng tìm được đường về sân bay. Chạy bộ chừng bốn mươi phút thì đã tới nơi. Trên đường băng mấy chiếc xe đã bị bỏ lại chứng tỏ họ đã rời đi, tôi chạy lên tháp không lưu bật hết máy móc lên nhìn trên rada thì thấy họ đã bay qua không phận Canada, dò hết tất cả các tần số tôi liên lạc được với máy bay.

-Khỏi nói cũng biết team trên máy bay vui như thế nào khi biết tôi còn sống. Chris bảo sẽ cho máy bay khác quay lại đón tôi nhưng tôi bỗng thấy có điều gì không yên tâm nên buộc miệng hỏi:

-Không kể phi công khi này anh đưa bao nhiêu người lên máy bay?

-Đội chúng ta có 11 người khi này cứu được 22 nữa là 33, tôi đã kiểm đếm.

-Tôi còn ở đây thì các anh chỉ còn 10 người, chúng ta cứu 22 thì là 32 chứ

-Đur...dur...một người! Chris lắp bắp

-Con rab dị biến số 6 đang ở trên máy bay! Tôi thoát lên.

Trong bộ đàm chỉ nghe im lặng một cách đáng sợ, tôi định bảo cho tôi nói chuyện với Mac nhưng bất giác tôi lại thấy lạnh sống lưng. Ở trên đường băng vài ba bóng người đang khật khùng đi về tháp không lưu.

Bạn đang đọc truyện *The Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Into The White – Vào vùng tuyết trắng (7)

Những cái bóng đen trên đường băng không biết từ đâu ra cứ đông dần đông dần, chớp mắt vài cái từ hai ba con đã thành một chục. Khẩu súng khi này đã bắn hết một băng đạn, giờ chỉ còn một băng giắt lưng không biết có đủ “gãi ngứa” cho chúng nó hay không. Thấy bọn rab kia hãy còn xa, có khi còn chẳng biết tôi trên này nên tôi tiếp tục lùnh sục trong căn phòng xem liệu có gì còn sử dụng được. Toàn là giấy tờ với mấy móc cơ bản không có gì để tự vệ được.

Trong lúc sờ mó từ trên xuống dưới tôi thấy trên áo nơi dưới ve cổ có một cục tín hiệu với nút bấm, gỡ hẳn ra coi thì thấy chữ: Airbone Emergency Rescue, hóa ra đây là bộ phát tín hiệu thất lạc cho lính dù, tôi ấn ngay thì nó phát ra tiếng bíp theo chu kì nhất định, hy vọng họ bắt được tín hiệu ở nơi khi họ cò gậy này.

Bọn rab phía dưới mỗi lúc đến một gần, tôi thầm nghĩ nếu thoát ra ngoài cũng chẳng sống lâu ngoài cái lạnh âm vài độ ngoài kia được và lại đã phát tín hiệu cấp cứu nếu rồi đi thì thành công cốc mất.

Vội vã chạy xuống dưới, chặn cửa bằng chiếc bàn xong tôi lên ngược tháp không lưu mở hờ chiếc cửa sổ để phòng khi không chặn được bọn chúng còn kịp thoát ra ngoài. Thở dài một cái rồi lên đạn tôi bình tĩnh chờ đợi.

Những cái bóng ngoài kia cách chừng đầu chỉ vài chục mét nữa thì tản ra khiến cho tôi đỡ lo hơn phần nào, tự an ủi mọi thứ sẽ ổn, tôi thả lỏng người chờ đợi thì bỗng nhiên.

-Reng! Reng!

Cái điện thoại kêu lên át hẳn tiếng gió rít ngoài kia, tôi giật mình bật dậy vớ lấy:

-Mình!

-Vâng! Vâng! Mình đây

-Cậu vẫn còn sống? Giọng James bên kia hỏi dồn

-Đúng vậy, tôi may mắn thoát được, anh nghe cho kĩ đây...

-Không! Cậu nghe cho kĩ đây. Tôi đang quan sát chỗ của cậu từ vệ tinh, phía bên ngoài có...

-Tôi biết rồi, chiếc máy bay của Mac không an toàn, một trong những vật thí nghiệm đã trà trộn lên máy bay.

-Cậu nói gì? Chiếc Thunder đâu? James quay qua hỏi phụ tá của mình về chiếc máy bay chở toàn người được giải cứu.

— Một trong những con rab dị biến có khả năng trở thành người bình thường và họ đã đưa nó lên máy bay mà không hề hay biết. Tôi đã gọi cho họ nhưng mất liên lạc ông phải tìm cách ngay đi.

-Chúng tôi cũng đã mất dấu họ, không ổn rồi! còn anh...phía bên ngoài có một toán người đang lùnh sục, tôi không rõ họ là ai và đến làm gì nhưng họ được vũ trang đến tận răng, anh mau tìm cách thoát ra ngoài, bộ phát tín hiệu sẽ giúp chúng tôi tìm anh.

-CÁI GÌ? Tôi bất ngờ hỏi lại, khi còn chưa nghe được tiếng trả lời thì một tiếng nổ đinh tai phía dưới vọng lên, xung lực mạnh đến nỗi khiến cho tất cả cửa kính trên này đều vỡ tan.

Theo phản ứng tôi chạy ra nép mình ra sau cánh cửa chia súng ra đợi bọn chúng lên, tiếng bước chân đã rõ mồn một, ngón tay tôi cũng siết vào cò súng mỗi lúc một chặt nhưng không ngờ những tiếng bước chân dồn dập kia lại dừng lại hẳn. Biết chuyện gì sắp xảy ra, tôi bỏ vị trí liều mình lao ra cửa sổ nhưng đã quá muộn.

Leng keng rồi Ầm một cái, trái flash nổ một tiếng đinh tai khiến tôi choáng váng không biết trời trăng mây gió gì cho tới khi lỗ tai bốt ù đi mới nghe được một giọng tiếng anh lơ lớ:

-Hello my friend!

Mất tôi hẳn còn chơi nên nhú mày vài lần mới thấy một tiểu đội hơn chục người súng ống đầy đủ vận đồ rừng rì trắng đen, họ đeo mặt nạ chỉ chừa hai con mắt.

-Các người là ai, tôi hỏi rồi lồm cồm bò dậy, một tay súng lẹ mắt đá khẩu súng của tôi dưới sàn ra xa xa.

-Điều đó có quan trọng vào lúc này không? Một tên có vẻ là chỉ huy đáp lại

Tại tôi lúc này đã nghe rõ hơn, phát âm như thế này có lẽ là đến từ Đông Âu. Tôi lúc này đã đứng dậy hẳn, nếu muốn giết tôi bọn chúng đã giết rồi nên tôi bình tĩnh hơn một chút.

-Thôi đừng dài dòng nữa, lặn lội đến nơi khi họ cò gậy này chắc chắn không phải là để gặp tôi rồi nên chúng ta giải quyết nhanh chuyện này đi. Spetsnaz đến đây làm gì? (Lực lượng đặc nhiệm của Nga)

-Cậu cũng tài đấy.

-Ông thiếu úy kia quên gỡ huy hiệu trên vai áo kia, tôi nhướn mày. Minh, UNSF tôi đang đợi người đến đón nên không hiểu vấn đề của chúng ta ở đây là gì, tôi không nhầm thì các anh đang đứng trên đất Mỹ, tốt nhất là chúng ta không nên biết đến nhau để phiền đến mấy vị đại sứ.

-Tôi là Đại Úy Nikolai và Cậu thực sự không hiểu vấn đề, 2 quốc gia đã kí hiệp ước tương trợ nên việc chúng tôi ở đây sau khi nhận tín hiệu cứu trợ là không có gì lạ. (Alaska trước đây vốn dĩ là của Nga được bán lại cho Mỹ và gần nước Nga hơn Mỹ). Vừa nói anh ta vừa lột mặt nạ ra, về mặt anh ta khá là danh thép với bộ râu rậm.

-Tín hiệu nào? Tôi bất ngờ hỏi lại.

-Cách đây gần một ngày toàn bộ nhân viên sân bay đã yêu cầu chúng tôi sơ tán họ đi, lí do vì sao thì họ chẳng hé nửa lời. Cách đây vài giờ chúng tôi lại thấy có máy bay đáp xuống nên quay lại kiểm tra.

-Phù! Tôi thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra là nhóm người ở đây biến mất là do vậy, vì vệ tinh chỉ bắt liên lạc với sân bay mỗi ngày một lần nên khi xảy ra sự cố họ lo sợ chúng tôi đến không kịp nên mới liên lạc với người Nga.

-Vậy bây giờ cậu có thể giải thích cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra hay không?

-Tôi bị trễ máy bay, và chiếc máy bay đó vừa mất tích cách đây ít phút nên...

Reng! Reng!

Điện thoại lại reo lên, là James

-Cậu còn sống chứ?

-Vâng, on trời! có một một toán Spetsnaz đến giúp tôi.

-Gì cơ?

-Ông gặp họ này. Tôi chuyển máy cho James gặp Nikolai vì không biết phải giải thích như thế nào cho nhanh.

Chúng tôi trao đổi thêm vài phút thì e là mọi chuyện đã phức tạp hơn rất nhiều. Chiếc C5-Galaxy chở toán của Mac đã đáp khẩn cấp xuống sông băng cạnh một thị trấn cách đây hơn trăm km không rõ họ còn sống hay đã chết. Nếu đội quân đội liên hiệp quốc thì e là phải tồn gần mười giờ đồng hồ nữa nên đành phải dựa vào những người Nga này vậy và họ cũng chẳng ngại từ chối.

Đánh dấu xong tọa độ cũng là lúc 3 chiếc trực thăng vũ trang Mi-24 đáp xuống đường băng. Khi đã yên vị xong thì họ bóc chúng tôi và bay thẳng vào không phận Canada.

Trên máy bay tôi ăn vội mấy thứ đồ đóng gói và được cho mượn khẩu súng AK cùng thiết bị liên lạc, trừ Nikolai tôi cũng không tiếp xúc với ai khác vì cả thầy đều đeo mặt nạ kín chỉ chừa 2 con mắt, dựa vào trang thiết bị như súng bắn tỉa hoặc trung liên tôi chỉ đoán được nhiệm vụ của họ trong đội mà thôi.

Chưa đầy nửa tiếng sau, qua cửa sổ máy bay tôi thấy lơ lửng giữa dòng sông băng là chiếc C5-Galaxy gãy cánh nằm im lìm bốc khói, cửa sau đã bung ra, khi hạ độ cao mới thấy rõ vài xác người nằm la liệt với đầy máu thấm đỏ cả mặt băng.

Con sông băng này nằm giữa hai vạt rừng thông, lòng sông rộng chừng hơn kilomet, và xa xa có một thị trấn nhỏ có vẻ đã bỏ hoang từ lâu. Mặt băng của con sông có lẽ là khá dày tuy nhiên cũng không gánh nổi sức nặng của chiếc siêu vận tải C5 Galaxy lúc va chạm nên đã nứt toát ra vài đường, chiếc máy bay kia e là chìm xuống lúc nào không hay.

-Cứ cho máy bay lượn ở trên, dặn h

cái gì chạy nhanh hơn tôi thì bắn, tôi nói với Nikolai sau đó cả đội đứng dậy lên đạn chẳng dây để đáp xuống.

3 chiếc máy bay treo cố định cách chiếc C-5 chừng trăm mét thì thả chúng tôi xuống sau đó cả nhóm dàn đội hình giương súng mà tiến lại gần.

Người đầu tiên tôi thấy là Beef nằm ngã sóng soài với bộ ngực bị xé toan kể bên là vài người lính và nhân viên nghiên cứu, 1 cậu đặc nhiệm định lại kiểm tra mấy cái xác thì tôi ngăn lại vì có thể họ đã đi bị nhiễm bệnh, bật dậy tấn công lúc nào không hay.

Bên trong khoang máy bay tối đen như mực chỉ thấy những hàng ghế im lìm cùng những vệt máu chảy dài từ trong ra ngoài. Trên mặt băng đầy vết cào cào, xô đẩy và dấu chân. Tuyệt pha lẫn với máu thành từng bãi chứng tỏ ở đây đã xảy ra một cuộc chiến sống còn.

-Mac! Chris! Hoàng! Tôi gọi lớn khi tay vẫn giữ cò súng vì không biết cái gì sẽ lao ra.

Đáp lại lời của tôi là tiếng gọi yếu ớt của ai đó

-Cứ.u...!

-Flare!!! (Pháo sáng), Nikolai gọi lớn, 2 người lính Speznat lập tức chạy lên bắn 2 quả pháo sáng vào trong.

Ánh sáng đỏ phát lên rọi sáng cả khoang máy bay, lúc này nhìn vào trong mới thấy còn nhiều xác chết hơn nữa, trong thân máy bay chỉ chút lỗ đạn điều vốn là vận bất đắc dĩ mới phải dùng khi đang ở trên không.

Sau vài giây thấy mấy cái xác vẫn im lìm thì phân nửa đội mới tiến vào trong. Tôi phân thì miễn nhiệm phần thì sốt ruột nên chạy vào kiểm tra xem họ còn sống hay đã chết.

Bên trong máy bay khung cảnh thật hỗn loạn, Có người bị trúng đạn, có người bị vết thương do cào cào, một số thì bị va đập xây xát rồi ngất đi, chúng tôi thấy ai còn sống thì lập tức chuyển ra ngoài, trong đó có Mary, Fisher và Kicker cùng một số người khác. Riêng nhóm Hoàng, Mac, Chris và Wings thì không thấy đâu cả.

Tôi lúc này sốt ruột thật sự, không lẽ 4 người bọn họ đã bị chuyển thành Rab và trốn đi hay sao?

Tìm kỹ lại một lần nữa vẫn không thấy họ đâu, tôi đi vội lên khoan lái mở cửa thì cứu thêm được hai phi công nữa. Trong số những người được cứu ra có một người lính còn tỉnh táo, tôi liền hỏi:

-Chuyện gì đã xảy ra? Những người còn lại đâu?

-Nó, nó bắt ngờ tấn công chúng tôi buộc chúng tôi phải nổ súng, sau đó một động cơ bị trúng đạn và hỏng nặng, vài người liều chết lao vào cản nó lại cho tới khi máy bay rơi. Anh ta kể lại câu được câu không.

Tôi nghe tới đây liền quay qua nhìn cái xác của Beef, không khó để đoán Beef là một trong những người đã liều chết để bảo vệ đồng đội vào những phút cuối của chuyến bay.

-Còn những người khác?

-Khi máy bay rơi tôi ngất đi nhưng vẫn nghe tiếng súng nổ và chạm trúng bên ngoài rồi các anh đến...

-Được rồi, anh nghỉ ngơi đi. Tôi cảm ơn anh ta xong lại chỗ Nikolai

- Nikolai, tôi nghĩ anh nên gọi thêm máy bay và cứu thương đến, vẫn còn vài người mất tích cùng con vật kia, nhớ cẩn thận với những người bị thương vì có khả năng họ cũng đã nhiễm bệnh. Nói xong tôi xách súng đi một vòng kiểm tra

Không khó để thấy từ phía cửa hông máy bay có nhiều dấu chân chạy thẳng vào vạt rừng thông về phía thị trấn, xem kỹ lại những dấu chân hỗn loạn ngất nhịp tôi đoán nhóm Mac và Chris đã dẫn dụ con rab vào trong đó để dành cơ hội sống sót cho những người còn lại.

Tôi đang định gọi Nikolai và Trục thẳng để tìm kiếm nhóm bọn họ thì bất giác từ trong rừng một loạt tiếng súng nổ lên vang vọng khiến cho cả không gian xao động.

Cả nhóm giải cứu nghe tiếng súng nổ liền chạy ra phía mũi máy bay dàn đội hình chờ đợi, Hai chiếc trực thăng cũng đảo hướng về phía cánh rừng xem có chuyện gì xảy ra. Thêm một loạt tiếng nổ nữa vang lên rồi nhiều loạt ngắt quãng chứng tỏ những người trong đó đang chống chọi rất quyết liệt

Tôi chẳng thể để mặc họ trong đó nên chạy về phía cánh rừng, tiếng súng mỗi lúc một to dần chứng tỏ họ đang chạy về hướng này, được phân nửa quãng đường tôi đã thấy lửa đầu nòng sáng cả một góc rừng.

- Chuyện gì vậy? Nikolai hét lớn lên trong bộ đàm

- Tôi không biết nhưng chắc chắn không phải là điềm lành đâu.

- CHUẨN BỊ!!! Anh ta ra lệnh

- Cẩn thận quân ta, tôi nhắc trong khi di chuyển chậm lại vì nhóm người trong rừng cùng đã sắp lao ra ngoài.

Tôi thấy lẫn trong tán lá rừng và tuyết trắng là những bóng đen lố nhố đang bắn trả về phía sau, đích thị là nhóm của Mac.

Từ trong cánh rừng Wings lao ra sau đó lập tức quỳ xuống quay lại bắn chặn cho những người khác, Chris lẫn Hoàng cũng đang chạy trốn chết ra ngoài.

- Nhanh lên! Tôi hét lớn

Vừa thấy bóng dáng tôi và viện binh thăng Hoàng quay lại bắn thêm mấy phát rồi vút luôn súng mà chạy.

Từ sau lưng tôi vài tiếng súng bắn tia đã nổ lên. Mac là người sau cùng vọt ra khỏi cánh rừng hét lớn thúc mọi người chạy thật nhanh, Wing thấy vậy liền bật dậy lao về phía tôi.

Khoảng cách giữa cánh rừng và nơi máy bay rơi chừng 300 mét, tôi thì đang ở đầu lưng chừng ngay giữa chỉ định vị được bốn người là phe ta còn lại nhất định là địch nên dùng khẩu AK 103 bắn trời chết về phía cánh rừng, đây vốn là chiêu rung cây dọa khi dùng hỏa lực áp đảo tôi vẫn hay dùng.

Cả bốn người bọn họ thấy viện binh lẫn trực thăng lượng lớn trên đầu nên không màn quay lại chiến đấu nữa mà bỏ chạy thực mạng.

Thăng Hoàng vừa chạy đến chỗ tôi cũng chẳng màn chào hỏi 1 câu cầm đầu chạy thẳng chỉ kịp quăng lại 1 câu:

- NGU!

Mặc xác nó, tôi cấu tiết nhưng vẫn giữ vị trí bắn chặn cho 3 người còn lại, từ trong rừng từng toán rab đồ ra ngoài, năm, mười, mười lăm rồi hai mươi con. Biết chắc sức mình cân không nổi nên vừa bắn vừa lùi dần, vừa lúc 3 người kia đã chạy đến. Thấy có vẻ đã an toàn tôi quỳ xuống điểm xạ thêm vì chưa kể phía sau và trên đầu còn có hỏa lực yểm trợ, 3 chiếc trực thăng cũng đã thôi bay lòng vòng mà xếp thành hàng bay treo cố định nhắm thẳng về phía cánh rừng chuẩn bị oanh tạc.

Tôi bắn thêm vài loạt thì hết đạn, đang lấy băng khác ra thay thì Chris bỗng nhiên quay lại chả nói chả rằng nắm tay tôi kéo đi, chả hiểu chuyện gì nhưng dù sao phía sau cũng đã có lực lượng yểm trợ nên tôi cũng rời vị trí. Toán rab trong rừng lúc này đã đồ ra nhiều hơn chạy đầy trên mặt băng, từ đám chục đã lên đến một trăm. Ba chiếc trực thăng bắt đầu bắn từng loạt ngắn còn dưới mặt đất nhóm Spetsnaz vẫn đang chờ đợi vì bọn chúng chưa vào tầm.

Đạn của trực thăng Mi 24 của Nga là loại 12ly7, mỗi chiếc có 2 khẩu kẹp ngay dưới khoan lái, mỗi chiếc đem theo không dưới 500 viên nhưng đạn thì to, người thì bé, bắn nhiều trúng lại chẳng bao nhiêu vì đám rab lúc này đã tủa ra rộng cả trăm mét lố nhố như quân nguyên. Tôi thấy vậy cũng hoảng thật sự, cầm đầu chạy thẳng, quay lại một cái đã lên hai trăm, chạy dăm bước quay lại nhìn cái nữa thì đã thành không dưới ba trăm con.

- Nhanh lên, đi tản mau!!! Nikolai hét lên trong bộ đàm vì tình hình đã ngoài tầm kiểm soát, trên đầu rocket vụt qua rào rạt rít chói tai rồi cắm xuống mặt băng nổ âm ỉm

- Không kịp, anh mà đi tản lúc này là chết hết vì chúng ta còn người bị thương nữa. Tôi đáp lại.

Cả 5 người chúng tôi vừa chạy đến thở còn chưa kịp nhưng phải liền chạy vào khoan máy bay lấy thêm đạn được, tôi nhét thêm được 3 băng đạn vào áo thì bên ngoài tiếng súng đã nổ lên không ngớt, qua cửa sổ máy bay tôi thấy đám rab đã trải dài kín cả dòng sông băng chắc chắn phải cả năm trăm con và không biết bao nhiêu còn ở trong rừng. Tôi quay lại vị trí chiến đấu, nấp sau chiếc cánh gãy mà bắn, những người bị thương còn sức chiến đấu cũng ráng bò lên yểm trợ thêm.

- Các anh lôi đâu ra cái đồng của nợ này vậy? Tôi hỏi Wing trong khi anh ta đang hí hoáy chỉnh lại khẩu súng nhắm của mình.

- Máy bay rơi, chỉ có mấy người bọn tôi là không bị ngắt đi nên dụ con rab đi biến vào rừng. Chạy một lát thì lạc vào thị trấn kia, có ngờ là cả ổ trong đây đâu.

- Thế còn con rab đi biến?

- Hướng một giờ hai mươi, chỗ gốc cây gãy. Wing nhìn qua ống ngắm rồi báo cho tôi. Vớ lấy chiếc ống nhòm tôi nhìn về bìa rừng, con rab đi biến quả thật đang thân nhiên đứng nhìn về phía chúng tôi, khuôn mặt lạnh tanh trắng bệch càng khiến cho nó có vẻ nguy hiểm đến đáng sợ.

- Hạ nó đi, tôi nói khi mắt không rời khỏi ống ngắm. Wing siết cò đoàng một cái nhưng trượt, viên đạn găm vào gốc cây vớ toát một miếng còn con rab đi biến thì đã bị đánh động liền lẫn vào trong.

-Sao thế? Tôi bắt ngờ hỏi.

-Mặt băng. ... Tôi lúc này mới giật mình để ý, mặt băng đang chồm chên, từ nơi mũi máy bay cắm xuống, nhiều vết nứt lớn đang lan ra rất nhanh, phần vì sức nặng của máy bay, phần vì những trái rocket bắn liên hồi của mấy chiếc trực thăng đang quần đảo ở trên.

Phía trước từng toán rab vẫn lao lên tần tần lớp lớp, nhóm này vừa gục nhóm khác đã trào lên như vũ bão, chỉ chừng một vài phút nữa sẽ nhấn chìm cả nhóm chúng tôi.

-Đi! Đi mau! heli 1 heli mau chóng đáp xuống đón chúng tôi. Nikolai hét lớn trong bộ đàm vì tình hình đã quá nguy cấp.

Tôi nghe vậy cố gắng hạ thêm vài con rab nữa rồi tức tốc chui vào bên trong khoang máy bay, thấy 4 chiếc phao liền gọi gấp cho Nikolai.

-Trực thăng không cứu hết được chúng ta đâu, anh bảo họ xả rocket xuống mặt băng, máy đón một số người, những người còn lại sẽ di chuyển bằng thuyền cứu hộ.

-Cậu nói gì? Anh ta hỏi lại vì có vẻ chưa hiểu.

-Mặt băng sắp vỡ rồi, chúng ta sẽ lợi dụng nó nhấn chìm bọn rab và thoát bằng thuyền.

-Được! Mọi người mau vào máy bay lấy thuyền ra.

Vài người nữa nghe lệnh liền chui vào giúp tôi lặn mấy chiếc phao hơi hình tròn từ trong khoang máy bay ra ngoài, đây là loại phao nén chỉ cần lặn ra mép nước giật giây là tự phồng thành chiếc thuyền cứu hộ. Ở trên trời, mấy chiếc trực thăng bắn nốt số rocket còn lại thổi tung đám rab văng tứ tung, giữa không gian từng tiếng nứt vỡ rầm rắc cũng vang lên, chúng tôi phần thì bắn cảm chân, phần thì đưa những người bị thương lên máy bay và thuyền cứu hộ.

Giữa dòng sông từng mảng băng lớn vỡ vụn ra nổi lênh bênh, mấy con rab ở trên vẫn cắm đầu lao về phía chúng tôi phần thì bị rơi tùm xuống dòng nước lạnh ngắt, phần thì đang bám víu cào cấu lên mặt băng để khỏi ngã, số còn lại thì đổ dồn vào những nơi còn vững chắc. Mặt băng mỗi lúc lại càng vụn vỡ hơn, chiếc C5 galaxy chao cánh rồi lật ngửa chìm dần xuống lòng sông, giữa chúng tôi và bọn rab đã cách nhau được một khoản an toàn.

Những người bị thương đã được sơ tán lên máy bay, toán lính chúng tôi thì đã yên vị trên thuyền vừa chèo vừa bắn tia những con ngoan cố bơi đến hoặc nhảy qua những tảng băng nổi.

Tôi lúc này vẫn chưa yên tâm, mắt mũi lão liêng nhìn dọc bờ sông bên kia tìm con rab dị biến nhưng chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Chèo một lúc thì hai trong ba chiếc đã vào được bờ, chiếc của chúng tôi còn kẹt lại vì phải đẩy mấy tảng băng trôi ra xa tránh làm rách thuyền cao su. Trên thuyền có tôi, Nikolai, Chris, Wing cùng hai người lính Spetnaz nữa, còn cách bờ đâu gần hai chục mét thì xảy ra chuyện.

Ở giữa con thuyền, 1 bàn tay với đầy móng vuốt sắt nhọn bỗng nhiên ở đâu ra chọc thẳng lên rồi xé toang đáy thuyền ra làm nước tuông vào trong xối xả, tôi biết chắc chắn là con rab dị biến như không làm gì được vì thuyền đã rách, không thể bắn cho nát được. Cả toán người giật cả mình chẳng ai kịp phải ứng gì, chưa kịp chớp mắt con thuyền đã chìm ngụp. Vừa chạm nước, tôi liền cảm thấy rét buốt đến tận óc, cái lạnh tê tái của dòng nước dường như khiến cho từng thớ thịt của con người ta muốn đông cứng lại.

Cả đám năm bảy ông nhắm mắt nhắm mũi mà bơi vào bờ, những người trên bờ thấy thế thì chia súng ứng phó nhưng cũng không thấy gì mà bắn. Tôi bơi sau cùng vì bơi lội chả giỏi mấy, răng thì nghiến tay thì quặt, lạy trời cho nó đừng vớ phải tôi. Vừa sải được hai cái, cậu lính đặc nhiệm bơi phía trước tôi bỗng nhiên hét lên một tiếng kinh hãi rồi bị lôi tuột xuống lòng sông chỉ để lại được một bãi máu.

Cả đám thấy thế không ai nói ai liền bơi cật lực. Wing thấy tôi bơi yếu, mấy lần ngoái lại định giúp nhưng tôi tròng mắt, ý bảo mặt kệ tôi nhưng vẫn cố tình bơi chậm lại, tay đã thủ sẵn con dao găm. Bỗng tôi thấy cậu ta chững lại, chắc là bị con rab kéo xuống, tôi liền hít một hơi thật sâu, không bơi nữa mà lặn xuống nước xem con quỷ này nó làm cái trò gì. Ở dưới nước, con rab dị biến đã hiện nguyên hình là con thú gần giống vượn vờ, mặt mày nanh ác như loại lang sói. Nó dùng bộ móng vuốt của mình vồ lấy Wing rồi lôi xuống định cắn vào cổ họng.

Tôi quặt mạnh tay để lặn đến chỗ nó, súng ống dưới nước là bất lực nên chỉ biết bơi lại gần tóm được cái gì hay cái nấy. Giữa dòng nước lạnh buốt và trong vắt tôi tóm lấy đầu nó sau đó cẩu mạnh. Vì con rab không biết tôi bơi đến từ phía sau nên bị bắt ngờ, nó thả Wing ra rồi vùng vẫy mạnh. Bọt nước do con rab tạo ra trắng xóa, tôi phút chốc không thấy được gì chỉ biết nắm được cái gì thì siết lấy cái đấy nhưng dưới nước lực cản lẫn dòng chảy rất lớn, mọi động tác đều chậm chạp hơn hẳn nên không thể nào giữ nổi con rab để mấy người kia chạy thoát.

Con rab vọt thoát ra đã lặn đi đâu mất hút, tôi nhìn quanh không thấy liền ngoi lên lấy hơi. Mọi người thì đã bơi được vào bờ, Wing bị thương, máu chảy đỏ thẫm cả mặt băng. Tôi lúc này vừa điên tiết vừa lạnh, nửa muốn xiên chết con rab khốn kiếp nửa muốn bơi vào vì lạnh quá rồi, đang chần chừ thì Chris hét lớn báo bơi vào nên tôi cũng không nán lại nữa. Nhìn quanh thấy sóng nước đã lặn, tôi sải tay bơi vào thì con rab lại xuất hiện, lần này nó không lòi từ từ phía dưới mà phóng từ dưới nước lên khiến tôi hoàn toàn bất ngờ, nó dùng tay nhấn cả người tôi xuống nước sau đó tấp mạnh vào vai một cái thấu xương. Dù mặc bộ giáp Kevlar chống rab cắn nhưng tôi vẫn cảm thấy răng nanh của nó đã găm sâu vào thịt của mình.

Bố đã chạy còn không thoát thì ăn thua đủ với mày vậy, tôi thầm nghĩ rồi vớ lấy đầu nó lúc này vẫn đang cắn vào vai tôi. Bọn rab lớn một khi đã cắn được vào ai thì nó sẽ dùng tay ấn mạnh vào con mồi sau đó giật hàm ra để xé thịt nên tôi bằng mọi giá phải giành nó lại nếu không sẽ chết vì mất máu trước khi hạ được nó. Con rab thấy bị bắt bại nên vùng mạnh, tôi 8 ngón tay thì nắm đầu nó, hai ngón cái thì lấy hết sức bình sinh mà ấn vào yết hầu. Con rab có vẻ lúng túng, thay vì hung hãn tấn công như lúc đầu thì bây giờ đã thả hàm buông tay, dùng hai chân đập mạnh vào bụng tôi định thoát nhưng ở dưới nước việc nó đập không gây chấn động cho tôi là mấy.

Biết đã tóm cổ được nó, tôi quyết không cho nó thoát nên lấy nó làm điểm trụ bơi vòng ra sau, dùng cánh tay trái khóa lấy cổ họng tay kia thì bắt chéo thành hình chữ thập đồng thời ngoắc 2 chân khóa lấy hạ bộ của nó. Con rab lúc này bị khốn chế nên phản ứng tợn hơn nữa, nó dùng hai tay cào vào bề sườn của tôi, nhờ lớp áo giáp xé không rách nên nó chỉ cào vào làm tôi đau đớn chứ không xé toang khoan bụng của tôi ra được. Lúc này hai tên địch thủ đã mặt đối mặt, khác với vẻ mặt độc ác khi nãy, tôi thấy sâu trong mắt nó một nỗi sợ hãi tột độ còn tôi thì nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nó đúng theo kiểu quân tử trả thù sau mười năm.

Đang trên đà thắng thế thì tôi nhận ra một điều: Hết oxy. Cả tôi lẫn nó này giờ chỉ vờn nhau, không ai bơi lợi gì cả nên đã chìm xuống lòng sông khoảng bốn mét nước. Giờ thả nó ra thì công cốc mà tiếp tục giữ nó lại không chắc tôi thắng được nó vì bọn này có sức mạnh vô song, có trời mới biết bọn nó nín thở được bao lâu. Oxy cạn dần là lúc tôi cảm thấy lồng ngực như bị nén lại chỉ muốn bùng ra hít lấy hít để dù đang ở sâu dưới nước, hai tai ù đi còn mắt hoa lên tối sầm lại, Con rab có vẻ cũng đã yếu dần, mỗi động tác của nó đã chậm hơn và chẳng còn lực, chỉ cần giữ nó chút nữa thôi tôi sẽ thắng nhưng sức sinh tồn lúc này trở lên mạnh mẽ tôi quyết định buông tay để trời lên.

Nhưng không, số phận không cho tôi bỏ cuộc, giữa dòng nước hai ánh sáng bằng kim loại ló lên, những lưỡi dao cắm phập vào con rab khiến nó gãy gãy, máu tuôn ra khắp nơi hòa vào nước thanh tươi. Là Chris và Nikolai, hai người bạn họ đã lặn xuống cứu tôi. Lúc này đầu óc tôi đã hoàn toàn xây xẩm, cũng không còn cảm giác tay chân mình đâu nữa, theo phản ứng tự nhiên, tôi hít vào khiến nước tràn vào đầy lồng ngực, sộc lên đến tận não. Thế là tôi bị ngạt nước.

Mở mắt ra không thấy mặt trời mà là một chục cái đầu đang chụm lại, tôi phun ra một ngụm nước rồi thở lấy thở để như vừa từ cõi chết trở về.

-Wings đâu?

-Đây! cậu ta thò đầu vào, trên người toàn bông băng với máu.

-Con rab? -Kia! Mac xê ra rồi chỉ cho tôi thấy xác một người đàn ông trần truồng nằm sấp, trên người chỉ chút vết dao, họ đâm vào rồi xé ra khiến cho phèo phỏ nó trào cả ra ngoài.

Tôi lồm cồm bò dậy mượn con dao rồi nhẹ nhàng cắt đầu của nó quăng cái tòm xuống sông.

Mấy chiếc máy bay chở người khi nãy cũng vừa đáp xuống. Mọi người nhanh chóng tụ tập lại kiểm tra vết thương và nhóm lửa sưởi trong khi đợi cứu viện đến đón.

-Trả cho ông này, tôi đá vào con rab khi Fisher vừa bước đến.

Có lẽ ông ta không mấy hứng thú với trò đùa của tôi nên mặt mày nặng trĩu.

Mary nhìn tôi một chặp, thờ dài rồi nói:

-Chúng ta mất hết mẫu vật và dữ liệu rồi.

-Không có ai đem chúng theo sao?

-Nó ở trong máy bay, giờ đã chìm xuống lòng sông rồi. Cô nàng đáp một cách chán chường. -Lặn xuống thôi có gì đâu.

-Không, tất cả hỏng rồi. Căn bệnh này coi như vô phương cứu chữa... Fisher đáp rồi quay lưng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *The Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.